

Giới thiệu Thịnh Thế Xấu Phi

Đọc truyện Thịnh Thế Xấu Phi bạn đọc sẽ được dẫn dắt vào một thế giới cổ đại đầy những bất ngờ lý thú, một câu chuyện tình yêu nhưng không phải ngẫu nhiên giữa những con người bình thường cùng thế hệ, cùng điểm đến mà là truyện xuyên không giữ hai người vượt qua không gian thời gian. Phải, cả hai người, hai thời đại khác nhau nhưng nhân duyên đã đưa họ đến với nhau nhưng liệu chuyện tình này sẽ như thế nào???

Nàng- Con gái của Thừa tướng Thánh Long vương hướng, cũng là thiên hạ đệ nhất xấu nữ, xấu nữ từ lúc sinh ra là lúc dọa ngốc thân cha, hù chết mẹ ruột.

Hắn- Tam vương gia Thánh Long vương hướng, cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, mỹ đến cả trong lúc giơ tay nhắc chân đều có thể câu hồn lòng người, quả là rung động lòng người.

Hoàng đế truyền đến một đạo thánh chỉ, hân thú nàng, nàng gả hắn. Ngày đại hôn, kiệu hoa đến trước cửa, nàng trong kiệu bước xuống dưới, lại phát hiện phủ Vương Gia cửa đóng chặt, trên cửa còn dán tờ giấy: Bôn Vương sợ ngày động phòng bị người hù chết, cho nên quyết định kháng chỉ, thề sống chết chứ không cưới thiên hạ đệ nhất xấu nữ.

Nhìn tờ giấy bên trên ghi lời nói cực kì trào phúng, khuôn mặt bên dưới khăn voan hồng nổi lên tia cười nhạt, hôm nay không thú cũng phải thú, không cưới cũng phải cưới. Vì thế “Phanh..” Một tiếng vang lên, cửa lớn đóng chặt bị nàng dùng một cước đá văng. . .

Tam vương gia tuyệt sắc tà mị nhìn nàng, khoe miệng lộ ra vẻ châm chọc nói: “Lam nhị tiểu thư muốn gả ra ngoài nên giờ muốn điên rồi sao? Nếu như người tịch mịch khó nhìn, thị vệ của bôn vương nguyện ý thay thế bôn vương, nhân nhượng thỏa mãn ý nguyện động phòng của người!”

Lời nói của hắn vừa xong, một thị vệ liền đi về phía nàng, sau đó không đợi đến gần thân thể nàng đã bị một chút hàn quang đánh úp lại, cổ thị vệ lập tức phi huyết văng khắp nơi, sau đó ngã xuống đất chết.

Trong chớp mắt, cổ Tam Vương gia chợt lạnh, một cái chủy thủ rõ ràng nằm trên cổ họng hắn: “Tam Vương Gia, nếu người thích cử hành hôn lễ cùng lễ tang một ngày, ta cũng rất vui mà phụng bồi!”

Đọc truyện để thấy được sự bá đạo trong tình yêu của cả hai nhân vật này nhé !!!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Yêu Nghiệt?

Màn đêm buông xuống, mặt trăng trên cao chiếu ánh sáng lên mặt nước trong suốt. Nhưng mà loại ánh sáng này so với bình thường khác hơn, lại mang hơi thở của sự thần bí.

Lúc này, trong phủ Thừa tướng của Thánh Long vương hướng.

Đèn lồng treo cao trên hành lang dài, có một chút gió nhẹ phất qua làm ngọn lửa trong đèn lồng kịch liệt chớp lên, chiếu sáng cái bóng nam tử trên hành lang.

Nam tử này chính là Thừa tướng Lam Hằng của Thánh Long vương hướng, hân thông thả bước trên hành lang dài nhưng trên mặt lại thấy rõ sự lo lắng, bàn tay lâu lâu nắm quyền nhìn về cửa phòng đang đóng chặt.

Trong cánh cửa phòng đang đóng chặt ấy chỉ nghe truyền đến tiếng kêu gào tâm tê phế liệt của nữ nhân.

Nghe từng trận đau đớn kêu gào, trên mặt Lam Hằng lại càng lo lắng.

“Phu nhân đã muốn sinh vài canh giờ, sao bây giờ còn chưa sinh!” Lam Hằng lại đi qua đi lại, trong miệng không ngừng nhắc: “Ông trời phù hộ, nhất định phải cho Liên nhi sinh thuận lợi a!”

Đột nhiên, một trận tiếng trẻ con khóc nỉ non trong phòng truyền ra, khiến cho Lam Hằng lập tức dừng cước bộ, sau đó thấy vẻ mặt hắn kích động kêu lên: “Sinh! Sinh! Rốt cục sinh!”

Lam Hằng vội vàng chạy đến cánh cửa đang đóng chặt, dùng sức mở cửa, muốn chạy nhanh vào thăm thể nhi.

“Lão gia, ngài đứng nóng vội! Bụng phu nhân còn có một đứa!” Bọn nha hoàn hầu hạ trong phòng chạy nhanh đáp lại với Lam Hằng ở bên ngoài.

“Cái gì...cái gì? Còn...còn có một đứa? Trời ạ! Còn muốn ép ta tới khi nào a! Liên Nhi đáng thương của ta!” Lam Hằng trên mặt vui sướng chột biến mất, lại tiếp tục đi qua đi lại.

“A...” Thoáng chốc, trong phòng lại truyền ra tiếng kêu thê thảm một lần nữa.

Mà cùng lúc đó, trên bầu trời lúc trước không có một vì sao bỗng nhiên có ánh sáng ngọc lên, lập tức lóe lên một tia sáng màu hồng quý dị. Sau đó phút chốc biến mất trên bầu trời không thấy dấu vết.

“Chúc mừng lão gia, phu nhân sinh được một đôi thiên kim” Bọn nha hoàn mở cửa ra, tiến đến trước mặt Lam Hằng báo tin vui.

“Mau, đưa hai nữ nhi cho ta ôm một cái!” Lam Hằng đầu tiên là vọt tới ngồi xuống bên thê tử, ôn nhu vuốt ve mấy sợi tóc, sau đó khuôn mặt nở hoa nhìn bà mẹ đang ôm hai nữ nhi ở trong tay.

“Lão gia, đây là tỷ tỷ, đây là muội muội” Bà mẹ cẩn thận đỡ đứa bé trong bọc chần đưa cho Lam Hằng, thuận tiện giải thích.

“Hào! Hào! Mọi người đều đi xuống lĩnh thưởng đi!” Lam Hằng kích động dùng hai tay tiếp nhận hai đứa trẻ, sau đó vẻ mặt vui sướng hài lòng nói.

“Tạ lão gia!” Mọi người đều cáo lui, sau đó theo nhau ra khỏi phòng.

“Liên nhi, nàng thật vất vả!” Lam Hằng thâm tình nhìn về phía thê tử đang nằm suy yếu trên giường, ngữ khí ôn nhu nói.

“Đáng tiếc, Liên nhi không thể sinh cho phu quân một cái nam nhi!” Thừa Tướng phu nhân Lí Liên mâu trung mang theo tia xin lỗi nói.

“Liên nhi ngốc, nam nhi hay nữ nhi, tất cả đều chẳng phải là cốt nhục của chúng ta hay sao?” Lam Hằng ôn nhu nói, ánh mắt sùng nịnh nhìn hai đứa trẻ nằm trong cánh tay. Chỉ thấy hai đứa trẻ không ngừng khóc bây giờ đã ngoan ngoãn cuộn mình nằm trong chần ngủ!

“Đem nữ nhi cho Liên nhi ôm một chút a!” Nhìn mắt Lam Hằng, khoe miệng Liên nhi cười hạnh phúc sau đó nhẹ nhàng nói.

“Hào! Đại bảo bối phu quân ôm còn tiểu bảo bối dễ Liên nhi ôm!” Lam Hằng nói xong đem một cái chần bọc lấy đứa trẻ, nhẹ nhàng đưa cho Lí Liên.

Nhưng mà, lúc Lí Liên ôm tiểu nữ nhi vào trong lòng, chuẩn bị hôn khuôn mặt tiểu nữ nhi thì phút chốc, con ngươi của nàng như gặp quỷ, cả người rung rung đứng lên.

“Yêu...yêu...yêu nghiệt a!” Lí Liên bỗng nhiên phát ra âm thanh bén ngọt kêu lên, sau đó đem đứa trẻ nằm trong lòng dùng sức ném đi khiến đứa trẻ lập tức nện mạnh trên sàn. Cái bọc chần trên sàn lăn lăn vài cái, sau đó dừng hẳn. Mà đứa trẻ trong bọc chần kia bị tống trên mặt đất thật mạnh nhưng lại không hề khóc một chút.

“Liên nhi, nàng điên rồi!” Lam Hằng đang tập trung vuốt ve khuôn mặt đại nữ nhi, lại gặp thê tử của mình tàn nhẫn ném tiểu nữ nhi xuống đất, lập tức con ngươi trừng lớn, sau đó thất thanh kêu lên.

Hắn chạy nhanh đem bỏ đại nữ nhi vào cái nôi đã chuẩn bị lúc trước. Sau đó vội vàng chạy tới tiểu nữ nhi đang nằm dưới đất, đau lòng ôm lấy tiểu nữ nhi.

“Tiểu bảo bối ngoan a~, không đau a!” Lam Hằng lập tức lên tiếng dỗ tiểu nữ nhi, nhưng khi con ngươi hắn nhìn về phía khuôn mặt tiểu nữ nhi thì bộ dáng hắn cũng giống như gặp quỷ.

“A!” Lam Hằng phát ra một tiếng kêu kinh hãi, cả người lập tức mềm nhũn, sau đó hắn buông lỏng cánh tay. Tiểu nữ nhi trong lòng lại bị ném thật mạnh xuống sàn. Nhưng mà đứa trẻ này vẫn như trước không khóc một chút.

“Này...này...này...” Lam Hằng tay run rẩy chỉ vào tiểu nữ nhi nằm trên sàn, con ngươi khó có thể tin nhìn mặt tiểu nữ nhi, cả người hoàn toàn bị dọa ngốc. Hắn rốt cuộc hiểu được vì sao ái thê lại nhẫn tâm đem nữ nhi vứt trên sàn.

Bởi vì... Bởi vì lúc này trên khuôn mặt tiểu nữ nhi hắn thấy nhưng quý dị phun máu tươi, máu tươi lại còn có hồng quang nguy hiểm, thoáng chốc khuôn mặt tiểu nữ nhi đã bị nhiễm đỏ máu tươi.

“Lão... Lão... Lão gia, yêu... Yêu... Yêu nghiệt a!” Lí Liên trên giường cũng nửa thân ngồi dậy, con ngươi hoảng sợ nhìn phiếm hồng quang trên mặt, máu tươi đứa nhỏ văng khắp nơi, thanh âm run run hô.

Lập tức, nguyên bản thân thể nàng đang yếu ớt lại một hơi đi lên, sau đó đầu nhất oai, ánh mắt nhất bệ, thẳng tắp ngã xuống trên giường, nàng thể nhưng bị chính nữ nhi mình sinh ra hù chết.

“Liên nhi!” Lam Hằng nghĩ đến ái thê bị dọa ngất xỉu liền lập tức chạy vội tới bên giường ái thê, một phen ôm lấy ái thê, nhưng hắn phát hiện ái thê sắc mặt trắng bệch, trong mũi không còn khí thở, lập tức cả người đều sợ hãi. Liên nhi mà hắn âu yếm thể nhưng bị hù chết?

“Không! Sẽ không! Liên nhi, ngươi mau tỉnh lại! Ngươi đừng dọa vi phu!” Lam Hằng dùng sức lắc đầu nói, con ngươi đầu đón nhìn về phía ái thê trong lòng, sau đó hắn giống như lên cơn điên buông thân thể ái thê nằm xuống trên giường rồi chạy vội tới giữ tiểu nữ nhi nằm trên sàn, đột nhiên ngồi xuống dưới.

“Là người, người là yêu nghiệt hù chết Liên nhi! Ta bóp chết người!” Lam Hằng mất đi lí trí, hai tay lập tức hướng về phía cổ của tiểu nữ nhi.

Lúc này, cửa phòng nguyên bản đang đóng chặt bỗng nhiên mở ra. Sau đó một hòa thượng quý dị xuất hiện ở trong phòng.

“A đi đả Phật!” Lão hòa thượng nhẹ nhàng thì thầm, lập tức hai tay hướng thượng duỗi ra, một dòng khí lớn cường đại đem Lam Hằng đang gắt gao bóp cổ nữ nhi mình nhanh chóng bắn ra ngoài, sau đó đứa trẻ kia liền nằm trong ôm ấp của lão hòa thượng.

“Chí Thanh đại sư?” Lam Hằng bị một chuông của lão hòa thượng làm cho thanh tỉnh, lập tức từ dưới đất đứng lên, sau đó kêu lên thất thanh. Chí Thanh đại sư chính là vương hống Thánh Long, là một vị cao tăng đắc đạo luôn được mọi người kính trọng, hắn vì sao lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này?

“Lão nạp là vì đứa trẻ trong lòng mà đến!” Chí Thanh đại sư mỉm cười, sau đó nói sáng tỏ ý đồ của mình.

“Chí Thanh đại sư, đứa trẻ con này khuôn mặt thế nhưng lại phun huyết, lại lóe ra hồng quang! Nàng vừa mới còn dọa chết Liên nhi, nàng nhất định là yêu nghiệt, ta không thể để cho yêu nghiệt này sống sót!” Lam Hằng lập tức muốn tiến lên tiếp tục bóp chết nữ nhi của mình, hắn không thể cho mọi người biết Lam Hằng hắn sinh ra một yêu nghiệt, nếu không không chỉ mất thanh danh của toàn bộ phủ Thừa tướng mà nghịch thần của Thánh Long vương hống cũng nhất định lấy cơ hội này làm cớ, nói Phủ Thừa tướng có yêu nghiệt sinh ra sẽ làm nguy hại đến giang sơn Thánh Long vương hống, sau đó nhân cơ hội đem toàn bộ phủ Thừa tướng đuổi tận giết tuyệt.

Con trưởng Lam gia từ Thánh Long vương hống sáng lập tới nay đều thừa kế thừa tướng Thánh Long vương, phụ tá đương triều hoàng đế thống trị giang sơn Thánh Long, cho nên Lam gia có một nửa quyền lợi ở Thánh Long vương. Mà hắn Lam Hằng là đời thứ 10 kế thừa chức thừa tướng, hơn nữa hắn đến nay cũng chưa có con. Cho nên hắn biết rõ nếu toàn bộ Lam gia bị giết sẽ làm cho nhóm nghịch thần lên làm Thừa tướng Thánh Long, toàn bộ Thánh Long vương hống sẽ gặp nguy cơ diệt vong. Vì toàn bộ Thánh Long vương hống, vì danh dự Lam gia, hắn không cho phép nữ nhi yêu nghiệt này sống trên đời!

“Lam Hằng, đứa trẻ này chính là để nữ tinh chuyển thế, nàng đến đây chính là vì cứu vớt toàn bộ Thánh Long vương hống! Nếu nàng chết thì thiên hạ này sẽ đại loạn, toàn bộ Thánh Long vương hống sẽ diệt vong! Lam gia người đại trung với Thánh Long vương hống nên nếu người giết đứa trẻ này thì chính là người tự tay hủy Thánh Long vương hống!” Nhìn Lam Hằng muốn tiếp tục bóp chết tiểu nữ nhi mình, Chí Thanh đại sư lập tức chậm rãi nói.

“Đại sư, người... người nói cái gì?” Lam Hằng lập tức thất thần, con người khiếp sợ nhìn Chí Thanh đại sư. Chí Thanh đại sư trong lòng mọi người giống như thần linh, cho nên trong lời nói của hắn thì Lam Hằng tuyệt đối sẽ không nghi ngờ. Nhìn nữ nhi yêu nghiệt này, vừa sinh ra liền hù chết chính mẹ ruột mình, bây giờ lại cứu vớt thiên hạ? Đây...

Chí Thanh đại sư mỉm cười, sau đó lại nhìn về nữ oa nhi ở trong lòng mình, hồng quang máu tươi đã nhuộm đỏ mặt, sau đó hắn đưa tay đặt lên trên đầu oa nhi.

Hồng quang máu tươi chợt biến mất, máu tươi cũng chậm rãi tụ lên hình thành một cái bốt xinh đẹp cực lớn, che lấp hết nửa khuôn mặt nữ oa nhi.

“Lam Hằng, những lời lão nạp nói với người hôm nay, tuyệt không để cho người thứ hai biết!” Chí Thanh đại sư đưa nữ oa nhi vào trong tay Lam Hằng.

“Lam Hằng biết!” Lam Hằng yên lặng gật gật đầu, sau đó đưa hai tiếp nhận nữ oa nhi, sau đó biểu tình ngưng trọng nhìn về phía Chí Thanh đại sư.

“Nhớ kỹ, nữ oa nhi này nếu lớn lên phát sinh chuyện gì, người cũng không được can thiệp! Vận mệnh của nàng chính là tự nàng quyết định!” Chí Thanh đại sư nói xong, con người chăm chú nhìn mắt nữ oa nhi trong tay Lam Hằng, thân ảnh chợt lóe, biến mất trong phòng.

Công phu trong nháy mắt, Chí Thanh đại sư xuất hiện trên mái hiên, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm điểm đầy sao, Chí Thanh nhẹ nhàng thấp giọng nói: “Mười tám năm sau, dị hồn trở về vị trí cũ, cái bốt cũng sẽ mất, cứu vớt thương sinh” Sau đó Chí Thanh đại sư biến mất hoàn toàn trong bóng đêm...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Buông Tay Cho Lão Nương?

Điệp đến điệp đi không thấy ánh, tiếng nhạc bay đến vang rộn khắp trời. Hoa nở rồi cũng đến lúc tàn, thời gian vừa đi sẽ không dừng lại...

Mười tám năm sau...

Một đám người tụ tập tán gẫu trong Trà phường của Thánh Long vương hống, cũng chỉ duy nhất một đề tài.

Kỳ thật đề tài này đã đàm luận rất nhiều năm, đã sớm không ngạc nhiên.

Nhưng mà nhiều năm như vậy, nó vẫn là sự kiện được chào đón nhất trong kinh thành, đến nay chuyện gì cũng không thể thay thế.

Rốt cuộc là cái đề tài gì? Thế nhưng lại có thể kéo dài như thế?

Kìa đương nhiên chính là song tuyết của thừa tướng Lam Hằng Thánh Long vương hướng.

Tuyết thứ nhất, chính là đại nữ nhi Lam Linh Phượng của Lam Hằng, nàng chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ được mọi người nhất trí công nhận. Nghe nói nàng ba tuổi đã ngâm thơ đối nghịch, năm tuổi đã chơi cờ, đánh đàn. Mà dung mạo cùng cầm kỳ thi họa của nàng chỉ có thể nói thiên hạ đệ nhất.

Có thể nói như vậy, Lam Linh Phượng chính là sở hữu nam nhân Thánh Long vương hướng chưa kết hôn đều cảm nhận, là nữ nhân muốn thú nhất. Nhưng mà, vô luận nam tử nào muốn kết hôn với Lam Linh Phượng, trong thâm sâu bọn họ vẫn hiểu một cái đạo lý, thú Lam Linh Phượng là một cái giấc mộng rất xa vời đối với bọn hắn.

Bởi vì mỗi người đến biết, hoàng đế Thánh Long vương hướng cũng các vị vương gia đều muốn kết hôn với Lam Linh Phượng.

Mà cái tuyết thứ hai, chính là tiểu nữ nhi Lam Ân Nhan của Lam Hằng, nàng chính là thiên hạ đệ nhất xấu nữ mà mọi người nhất trí công nhận. Nghe nói nàng vừa sinh ra trên má đã có cái nốt màu đỏ làm cho người ta phải sợ hãi. Mà chính mẹ ruột của nàng cũng bị nàng hù chết. Cho nên Lam Hằng làm cho nàng từ nhỏ lấy cái khăn che mặt che dung nhan lại, gọi nàng là Lam Ân Nhan, toàn dân chúng đoán, Lam Hằng đại khái cũng lấy nàng làm hổ thẹn, hy vọng nàng có thể đem dung mạo của mình che lại cho tốt!

Có thể nói Lam Ân Nhan như vậy vì mọi người trong Thánh Long vương hướng đều cảm thấy nàng là nữ tử khủng bố nhất.

Nghe nói có một năm, Lam Ân Nhan cùng tỷ tỷ Lam Linh Phượng đi ra ngoài dạo phố, khi mà mọi người đang bị tuyết sắc dung mạo của Lam Linh Phượng hấp dẫn thì có một trận gió thổi tới, đem cái khăn che mặt của Lam Ân Nhan rơi xuống, ngay sau đó liền dọa cho vô số trái tim nam tử phát bệnh.

Sau đó, ở Thánh Long vương hướng chỉ cần có tiểu hài tử nghịch ngợm gây sự, người lớn sẽ nói, nếu người không nghe lời, Lam Ân Nhan kia sẽ ăn người, tiểu hài tử lập tức im bặt.

Cũng bởi vì chuyện này, Lam Ân Nhan từ đó về sau không thấy ra khỏi cửa, nghe nói nàng sau khi trở về, liền chủ động yêu cầu chuyển đến sống ở một cái phá trong sân phủ Thừa tướng, trừ bỏ nha hoàn đưa cơm một ngày ba bữa thì nàng không cho phép bất luận kẻ nào, bao gồm cả cha mình là Lam Hằng vào cái phá kia ở trong sân, nàng đem chính mình nhốt ở bên trong.

“Nói thật, nhiều năm như vậy mà ta nghĩ mãi không ra, người nói hai nàng đều cùng một cha một mẹ sinh ra, vậy thì tướng mạo lại khác nhau lớn như vậy? Một cái xinh đẹp thiên tiên, một cái xấu như quỷ mị. Cái này thực sự làm cho người ta khó hiểu a!” Nam tử gấp phun nước miếng tung tóe nói.

“Lão huynh, còn có một chuyện sắp phát sinh mà người càng không muốn thông a!” Nam tử đối diện đem tay lau nước miếng đầy mặt, sau đó thần bí hề hề nói.

“Thiếu cổ lộng quyền hư, còn có chuyện gì so sánh với chuyện khác dung mạo của song tuyết, càng làm cho người khác nghĩ không ra!” Nam tử gấp đảo cặp mắt trắng dã nói.

“Đôi ta đánh cuộc như thế nào? Nếu ta nói một chuyện khiến cho người càng nghĩ không thông, người phải mời ta một tháng uống trà tại Trà phường này?” Nam tử ắt chọc mí nói

“Đi, nhưng nếu người thua, người phải mời ta hai tháng uống trà tại Trà phường này!” Nam tử gấp một tay nắm thắt lưng, một tay đập bàn nói.

Những người còn lại trong Trà phường vừa thấy hai người cá cược, lập tức đình chỉ thanh âm tán gẫu, im lặng nhìn lại.

“Hảo, tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy! Người nếu thua thì không được quít nghe chưa!” Nam tử ắt một bộ dáng tự tin.

“Ta sẽ không quít, người xem Vương Lão Tam là ai? Hơn nữa, ai thua còn chưa biết a!” Nam tử ắt lại dùng sức vỗ mặt bàn nói.

“Vậy thì ta nói nha!” Nam tử ắt kiên định, trong con ngươi lộ vẻ một bộ biểu tình “nhất định người thua”

“Ồi, Lý Lão Tứ, người cũng đừng thừa nước đục thả câu! Nói mau a!” Mọi người trong quán đều nhìn lại đây, cùng kêu lên thúc giục nam tử ắt.

“Kìa thứ nhất xấu nữ Lam Ân Nhan, ngày mai sẽ trở thành Tam vương phi Thánh Long vương hướng!” Sau khi nam tử ắt quét mắt nhìn mọi người, liền nói tin tức khiến mọi người vô cùng khiếp sợ.

“Cái gì? Người nói Thiên hạ đệ nhất mỹ nam là Tam vương gia, muốn kết hôn với Thiên hạ đệ nhất xấu nữ Lam Ân Nhan! Người đang nói mê sáng đi?”

“Đừng a, Lý Lão Tứ, người nhất định là điên rồi! Thánh Long vương hướng này ai chả biết nữ tử Tam vương gia muốn kết hôn là Lam Linh Phượng! Hắn làm sao có thể bỗng nhiên thú Lam Ân Nhan a?”

“Lý Lão Tứ, cho dù người muốn cược thắng Vương Lão Tam cũng không thể vô căn cứ như vậy!” Mọi người lập tức đứng lên vây quanh Lý Lão Tứ

“Ai vô căn cứ? Sáng nay vài cái lão mục tử phủ Tam vương gia đi cửa hàng mua đồ, trùng hợp ta cũng ở cái cửa hàng kia, sau đó thời điểm các nàng lặng lẽ nghị luận, liền bị chính ta nghe được!” Lý Lão Tứ nói xong, toàn bộ người ở Trà phường cũng lập tức như tạc oa, bắt đầu nghị luận. Thoáng chốc,

chuyện thiên hạ thứ nhất mỹ nam thú thiên hạ đệ nhất xấu nữ, trở thành sự kiện tán gẫu được chào đón nhất trong kinh thành.

....

Đêm đã rất khuya, xung quanh tất cả đều giống nhau, ngay cả ánh trăng rằm cũng không xuất hiện một tia tinh quang. Ngẫu nhiên một viên lưu tinh mang theo cảm giác mát mẻ xẹt qua bầu trời đêm, ánh sáng như vậy lại giống như thê lương lộ vẻ sâu thẳm.

Lúc này trong một căn phòng hôn ám, một nữ tử thân mặc màu tím đậm, đang lẳng lặng ngã xuống nằm trên đất, trên mặt che một tầng khăn che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt cùng cái trán. Khi chiếc khăn che mặt rơi ra, trong ánh sáng mong manh, vẫn như cũ làm người ta sợ hãi, bởi vì trên mặt kia có một cái bớt màu đỏ.

Nàng chính là Lam Ân Nhan, một bên là khuôn mặt trắng nõn, một bên là một cái bớt từ trên trán kéo xuống dưới.

“Chủ tử, thuộc hạ đã chop Lam Ân Nhan tới!” Một hắc y nam tử xoay người nhìn một nam tử áo trắng đeo mặt nạ nói.

“Cởi bỏ huyết ngủ của nàng!” Nam tử áo trắng lạnh lùng nói.

“Là!” Hắc y nam tử cung kính nói, sau đó đi trước mặt Lam Ân Nhan, cúi người ngồi xổm ra tay cởi bỏ huyết ngủ.

“Các người... Các người là ai?” Lam Ân Nhan cả người lập tức run run từ dưới đất đứng lên, sau đó liền muốn hướng phía cửa mà chạy.

Đúng lúc này, hắc y nhân kia tiến lên, đột nhiên bắt được tóc Lam Ân Nhan, dùng sức túm nàng, sau đó hắc y nhân nhẹ buông tay, thân thể Lam Ân Nhan tựa như điều đứt dây ngã xuống đụng vào cái bàn bên cạnh, mà huyết tháo dương của nàng vừa vận động vào cạnh bàn, sau đó chỉ thấy ánh mắt Lam Ân Nhan nhắm lại, ngã xuống đất.

“Lam Ân Nhan, người tốt nhất ngoan ngoãn hợp tác, nếu không ta sẽ cho người thống khổ!” Nam tử áo trắng đeo mặt nạ lạnh lùng nói, sau đó đi tới trước mặt Lam Ân Nhan.

Khi hắn phát hiện Lam Ân Nhan trên đất không có phản ứng gì, con người hơi thậm mị lên.

“Chủ tử, nha đầu kia thân thể sẽ không yếu ớt như vậy chứ? Bị thuộc hạ làm ngã như vậy, dẫn đến chết?” Hắc y nam tử cũng nghi hoặc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cẩn thận hỏi.

“Lam Ân Nhan, đừng giả chết với ta!” Sau khi nghe thuộc hạ nói, con người nam tử áo trắng đeo mặt nạ mị càng nhanh, sau đó ngồi xuống, một phen kéo lấy tóc Lam Ân Nhan nói.

Da đầu truyền đến đau đớn kịch liệt, làm cho “Lam Ân Nhan” mở mắt, khi nàng nhìn thấy nam tử đeo mặt nạ dữ tợn, con người lại âm trầm túm lấy tóc mình, con người nàng lạnh như băng nói “Người con mẹ nó buông tay cho lão nương, nếu không lão nương cho người chết không toàn thây!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Xuyên Qua?

Thoáng chốc, con người người áo trắng đeo mặt nạ hiện lên chút nghi hoặc. Là hắn nghe lầm sao?

Lập tức ánh mắt người áo trắng đeo mặt nạ sau thẳm nhìn về phía Lam Ân Nhan, tay túm tóc Lâm Ân Nhan lại dùng vài phần khí lực.

“Mẹ nó, người điếc tai sao? Không nghe lão nương nói người buông tay sao?” Da đầu lại truyền đến đau đớn, làm cho con người Lam Ân Nhan lãnh lệ lên, nàng nhanh chóng vươn tay phải. Nhưng mà khi tay nàng sắp đến gáy của người áo trắng đeo mặt nạ thì bỗng nhiên vô lực, tay không tự chủ rơi xuống đất.

Ni mã? Tình huống gì đây? Tay nàng sao lại không có lực? Mổ nữ tử chau mày lên.

Nàng là một cô nhi, khi năm tuổi liền bị một tổ chức gọi là Lam sát thủ thu dưỡng, tổ chức gọi nàng là Lam Ân Nhan, tổ chức nói cho nàng, cái gọi là Ân Nhan – chính là khi giết người sẽ khiến cho thần không biết, quỷ không hay, làm cho đối phương ngay cả mặt đều không nhìn thấy, đây mới là cái thành công nhất của sát thủ.

Trải qua hơn mười năm huấn luyện ma quỷ, nàng xuất sư.

Mà chuyện thứ nhất nàng làm khi xuất sư là thần không biết, quỷ không hay đem tổ chức tiêu diệt hoàn toàn. Nguyên nhân chỉ có một, người nào khi dễ

nàng, là muốn trả giá đại giới.

Từ nay về sau, nàng trở thành sát thủ thứ nhất thế giới, chỉ cần có người trả giá mà nàng muốn, nàng sẽ đi giết người. Tâm ngoan thủ lạt, lãnh khốc cuồng vọng là danh từ nói về nàng. Không muốn giết xong một người, chỉ có không nghĩ giết người, đó là khẩu hiệu của nàng.

Mà bây giờ là tình huống quái quỷ gì? Nàng đường đường là một sát thủ đứng đầu thế giới, thế nhưng bị một nam tử tím tóc, tay lại không hề dùng được lực.

“Lam nhị tiểu thư, người tựa hồ không giống với những gì chúng ta điều tra? Bất quá chuyện này không trọng yếu, quan trọng là người tốt nhất ngoan ngoãn hợp tác, nếu không thì không chỉ cha người là Lam tể tướng sẽ chết, mà toàn bộ phủ Thừa tướng cũng đem phơi thầy một mảnh!” Nam tử áo trắng đeo mặt nạ buông tóc Lam Ân Nhan ra, sau đó đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Lam Ân Nhan, ngữ khí ngoan tuyệt nói.

Nhưng trong con người hắn lộ vẻ nghi ngờ, nếu hắn không làm thì nữ nhân này vừa rồi là muốn tập kích hắn? Nàng... .

Nam tử áo trắng đeo mặt nạ vừa nói xong, Lam Ân Nhan càng nhăn mày nhăn mặt.

Hắn gọi nàng là cái gì? Lam nhị tiểu thư? Nàng còn có cha? Cha nàng là Thừa tướng?

Cái này đều là loạn thất bát tao? Chờ một chút, Thừa tướng? Đây không phải xưng hô chỉ cô đại mới có sao?

Thoáng chốc, con người Lam Ân Nhan chuyển động quét hạ bốn phía, phòng cổ kính? Không có đèn điện, đốt nến? Nam tử đeo mặt nạ mặc quần áo cổ đại màu trắng? Còn có một hắc y mang quần áo cổ đại?

Cái quái? Có làm hay không? Nàng sẽ không phải xuyên qua chứ?

Nàng vừa mới thành công phá hủy tập đoàn trù thuốc phiện, khi lái xe về biệt thự, cảm thấy nhảm chán liền mở radio, sau đó nàng nghe được trong radio nói đêm nay có mưa sao băng trăm năm khó gặp vì thế nàng liền lái xe lên đỉnh núi. Muốn thưởng thức mưa sao băng hiếm thấy.

Sau đó nàng liền đến đỉnh núi, liền tìm một mặt cỏ xanh mượt mà thoải mái nằm, giữa đầu chờ mưa sao băng xuất hiện, nhưng mà đồng thời khi ánh sáng ngọc mưa sao băng xuất hiện, đầu nàng bỗng nhiên một trận mê muội, sau đó liền mất đi tri giác, chờ nàng tỉnh lại, liền xuất hiện ở nơi này.

Thiên a, chẳng lẽ mưa sao băng đem nàng đến đây sao?

Ni mã, mặc kệ? Người đem khí lực trả lại cho ta a?

Hại lão nương hiện tại muốn đứng lên, đều không có lực đứng lên, chỉ có thể để người ta xâm lược.

Lập tức, Lam Ân Nhan nước mắt lưng tròng nhìn về phía nam tử áo trắng đeo mặt nạ uy hiếp nàng, thuận tiện nhỏ hai hàng lệ “Tiểu Bạch, người đừng hung ta như vậy! Người ta sợ!”

Nói xong, con người Lam Ân Nhan không dấu vết quét gáy tử của nam tử áo trắng đeo mặt nạ. Nội tâm âm trầm nói: Tiểu tử, người chờ lão nương, chờ lão nương khôi phục thể lực, lão nương cái thứ nhất làm là nện đoạn cổ người.

Tiểu Bạch? Thoáng chốc nam tử áo trắng cúi đầu nhìn chính quần áo mình, sau đó khoe miệng một trận run rẩy? Nàng là kêu chính mình đi?

Lập tức nam tử áo trắng lại ngồi xuống, sau đó dùng lực bắt càng dưới Lam Ân Nhan, thanh âm lạnh lùng nói: “Lam Ân Nhan, người tốt nhất đừng đùa giỡn với ta!”

Dứt lời, nam tử áo trắng đem một viên thuốc cứng rắn màu đen vào miệng Lam Ân Nhan, sau đó lòng bàn tay thúc dục nội lực, đem viên thuốc vào trong cơ thể Lam Ân Nhan.

Thân thể chủ nhân này cùng tên với mình?

Lam Ân Nhan âm thầm suy nghĩ, lập tức con người hoảng sợ nhìn về phía nam tử áo trắng, nước mắt chảy xuống càng nhiều: “Ô ô ô... Tiểu Bạch, người cho ta ăn cái gì a?”

Lam Ân Nhan đương nhiên biết nam tử áo trắng cho mình ăn khẳng định không phải là thứ gì tốt.

Nhưng nàng giờ phút này cả người mềm nhũn, căn bản không hề có lực kháng cự.

Bất quá lúc trước nghe nam tử này nói, nàng nghe qua một tia hương vị, chính mình đối với người kia tựa hồ có một chút giá trị lợi dụng. Nếu nói như vậy, nàng nhất thời khẳng định không chết được. Tiểu tử, người chờ lão nương, lão nương sớm hay muộn cũng cho người biết, người nào khi dễ ta sẽ phải trả giá đại giới như thế nào.

“Lam Ân Nhan, ngày mai là ngày đại hôn của người cùng Tam vương gia của Thánh Long vương hướng, Tam vương gia nhất định sẽ cự tuyệt kiệu hoa người tiến vào vương phủ, ta mặc kệ người dùng biện pháp gì, nhất định người phải trở thành Tam Vương phi của Thánh Long vương hướng! Ta vừa mới cho người ăn là một viên độc dược, nếu người không thể thuận lợi trở thành Tam vương phi, người sẽ chờ toàn thân hư thối mà chết, đương nhiên ta cũng làm cho cả phủ Thừa tướng chôn cùng người!” Nam tử bạch y thanh âm thị huyết nói.

Bỗng dung, thân thể Lam Ân Nhan ngã ra. Mở cuộc vui đùa gì thế này? Nàng vừa mới đến liên lập gia đình? Còn muốn cứng rắn bắt buộc mình gả ra ngoài? Nếu không độc phát tác sẽ từ vong?

“Cái kia? Tiểu Bạch a, nếu ta thành công gả ra ngoài, ngươi là không lập tức sẽ cho ta giải được a?” Lam Ân Nhan tiếp tục nước mắt lưng tròng nhìn về phía nam tử nói. Cái kia phủ Thừa tướng sống chết cũng mặc kệ! Hiện tại quan trọng nhất chính là bản thân mình sống sót, bởi vì chỉ có nàng sống tốt, mới có thể có cơ hội ngược chết nam tử áo trắng trước mắt này.

“Nữ nhân chết tiết, không được bảo ta là Tiểu Bạch!” Nam tử áo trắng đeo mặt nạ lập tức rít gào lên.

Mà một đám hắc y thuộc hạ hấn khuôn mặt đều nghẹn đỏ bừng, muốn cười mà không dám cười.

Bởi vì Lam Ân Nhan nghĩ khí kêu chủ tử là Tiểu Bạch, giống như đều cảm giác như kêu một súng vật.

“Vậy ngươi lại không nói cho ta tên của ngươi, người ta không kêu ngươi là Tiểu Bạch thì kêu cái gì? Chẳng lẽ kêu ngươi uy?” Lam Ân Nhan lập tức ủy khuất nhìn nam tử áo trắng nói.

“Ngươi...” Nam tử áo trắng nắm chặt tay, phát ra tiếng vang kéo kẹt kẹt, lập tức hấn hít một hơi thật sâu, sau đó con ngươi âm lệ nhìn về phía Lam Ân Nha nói: “Độc được này sau ba tháng mới có thể phát tác, ta mỗi nửa tháng sẽ đưa cho ngươi khóa lâm thời giải độc hoàn! Chỉ cần trong vòng ba tháng, ngươi có thể ở Tam vương phủ lấy một thứ mà ta muốn, ta tự nhiên sẽ cho ngươi giải độc!”

“Như vậy... Xin hỏi Tiểu Bạch, ngươi muốn lấy cái gì?” Lam Ân Nhan oai đầu nói, con ngươi ủy khuất mười phần như trước. Nàng hiện tại hoàn toàn đã hiểu được, ngươi này nguyên lai là muốn mình đi làm kẻ trộm! Dựa vào hấn, trộm mệnh đối với nàng là sở trường, còn trộm cái gì này nọ thì vẫn là lần đầu tiên a!

“Nửa tháng sau, khi ta đưa cho ngươi giải độc lâm thời, thì ta sẽ nói cho ngươi, ta nghĩ muốn cái gì vậy! Còn có, ngươi không được gọi ta là Tiểu Bạch!” Nam tử áo trắng nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nếu không phải nữ nhân này có giá trị lợi dụng, hấn thật muốn một chưởng đánh chết nàng.

“Chúng ta sau nửa tháng liền gặp lại! Tiểu Bạch!” Lâm Ân Nhan nằm trên mặt đất tay không lực nâng lên, hướng về phía mặt mũi nam tử áo trắng làm cái thù thế tái kiến. Nhưng con ngươi của nàng ở chỗ sâu lại lộ ra một mảnh lạnh lạnh. Mẹ nó, lão nương hiện tại cả người vô lực, cho nên tối nay xem như ngươi lợi hại. Nửa tháng sau chờ ngươi tìm tới cửa, lão nương nếu không cho ngươi tự tay giải độc trên người ta, lão nương liền lấy họ ngươi.

Nam tử áo trắng đeo mặt nạ nghe được Lam Ân Nhan kêu mình giống con chó nhỏ, kêu mình là Tiểu Bạch! Con ngươi thoáng chốc bốc lên làm cho người ta sợ hãi, sau đó hấn vươn tay rảnh chường, dùng nội lực làm cho Lam Ân Nhan hôn mê bất tỉnh.

“Đem nữ nhân chết tiết này đuổi về phủ Thừa tướng đi!” Nam tử áo trắng đeo mặt nạ hung hăng trừng mắt nhìn Lam Ân Nhan, sau đó thân ảnh chợt lóe biến mất ở trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Nghiệp Chương?

Đêm tối đã dần biến mất, tảng sáng nắng sớm lại thấy sinh linh ngủ say

Pha trong sân phủ Thừa tướng...

Nhu nhu huyết thái dương, nữ tử trên giường bỗng dung mở con ngươi.

Nàng đúng là đêm qua bị nam tử áo trắng đeo mặt nạ dùng nội lực chấn choáng váng, sau đó hấn buộc thuộc hạ đuổi về, cảm giác đúng là ngủ thẳng hừng đông.

Thân cái lười thất lưng, Lam Ân Nhan phát giác trong cơ thể đã khôi phục hoàn toàn, lăn lông lốc liền nhảy xuống giường.

Con ngươi quét bốn phía xung quanh, khóe miệng Lam Ân Nhan không khỏi run rẩy.

Đêm qua sau khi nàng hôn mê, nàng rõ ràng nghe được nam tử áo trắng đeo mặt nạ gọi người đem nàng đuổi về phủ thừa tướng.

Theo lý thuyết, nơi này hấn là phòng ngủ Lam nhị tiểu thư.

Nhưng mà vì sao phòng ngủ nữ nhi thừa tướng lại rách mướp như thế này?

Chẳng lẽ Lam thừa tướng này là cái cùng quý? Vẫn là Lam nhị tiểu thư này là nữ tử cha mẹ không đau không thương, cho nên bọn họ liền làm cái lạn phòng này cho nàng ở lại?

Sau khi đảo cặp mắt trắng dã, con người Lam Ân Nhan xem xét nhìn về cái gương đồng trang điểm ở trong phòng.

Đúng rồi, đến bây giờ còn không biết chủ nhân khối thân thể này lớn lên có bộ dáng gì?

Nàng nên nhận thức một chút có phải hay không? Trong lòng nghĩ, Lam Ân Nhan liền tiến đến gương đồng. Thoáng chốc, con người của nàng trùng lớn.

Khó trách nàng cảm thấy trên mặt là lạ, nguyên lai trên mặt thế nhưng lại che một tầng khăn che mặt. Nhưng đây không phải mầu chột, mầu chột là phía trên cái khăn che mặt kia là xảy ra chuyện gì?

Vì sao có một cái gì màu đỏ?

Lam Ân Nhan nhú nhú mày, đột nhiên lấy cái khăn che mặt xuống, nhất thời cả người nàng sợ tới mức lùi về phía sau vài bước, trong miệng cũng không ngừng trùu lãnh khí.

Cái gì đây? Dĩ nhiên lại dọa người như vậy?

Lam Ân Nhan liếc mắt xoa nhẹ hai mắt vài cái, sau đó lại tiến đến trước gương đồng.

“Dựa vào cái gì, ta đây là tạo nghiệt cái gì a? Thế nhưng lại xuyên đến trên người một nữ tử xấu như quỷ mị?” Lam Ân Nhan một cước đem toàn bộ gương đồng đạp xuống dưới, bởi vì nàng sợ lại nhìn thấy, nàng sẽ bị chính khuôn mặt này dọa đến phát bệnh tim.

“Hừ chết người là chuyện nhỏ, hừ chết chính mình mới là chuyện lớn! Ta còn chạy nhanh che cái mặt quỷ này đi!” Sau khi khước miệng Lam Ân Nhan rút vài cái, bất đắc dĩ nói thầm, lại cầm cầm cái khăn che khuôn mặt lại.

Khi mà Lam Ân Nhan đã che tốt cái mặt, xa xa truyền đến thanh âm hai nữ tử.

“Thật không biết lão gia nghĩ như thế nào, rõ ràng biết Tam vương gia khẳng định là không thú cái xấu nữ kia, rõ ràng cũng đừng làm cho kiêu hoa đi qua được! Gì chứ còn làm cho chúng ta vội vàng tới trang điểm cho nàng! Một hồi thấy khuôn mặt nàng, ta phỏng chừng mấy ngày gặp ác mộng đi!” Thanh âm một nha hoàn mặc lục y hèn mọn nói.

“Hừ, người nhỏ giọng chút! Đừng cho xấu nữ kia nghe thấy được! Người cho là lão gia muốn xấu nữ kia gả đi sao! Người ngấm lại xem, kiêu hoa nâng đi, ngay cả cửa Tam Vương phủ còn không thể vào được, sau đó đem kiêu hoa lại nâng trở về, chẳng lẽ lão gia không dọa người sao? Lão gia cũng không có biện pháp thôi! Thánh mệnh nan vì a!” Một nha hoàn mặc hoàng y đề thấp thanh âm nói.

“Tam vương gia không muốn thú nàng là được rồi, vạn nhất Tam vương gia bị nàng hù chết, ta đây không thể khóc chết! Tam vương gia trong mắt ta là thần a!” Nha hoàn mặc lục y hừ lạnh, sau đó đề thấp thanh âm nói.

“Được rồi, đừng nói đâu đâu! Nhanh trang điểm cho nàng, chúng ta chạy nhanh đi!” Nha hoàn mặc hoàng y trắng mắt nhìn nha hoàn mặc lục y nói.

Sau đó hai nha hoàn về mặt mắt hứng tiêu sái tiến vào, khi hai nàng nhìn thấy gương đồng vỡ ở trên đất, liền hồ nghi liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người cầm mũ phượng cùng đồ hỉ trong tay đặt trên bàn.

“Nhị tiểu thư, hôm nay là ngày mừng của ngài, chúng nô tỳ phụng mệnh lão gia vội tới trang điểm cho ngài” Nha hoàn mặc lục y con người chán ghét nhìn Lam Ân Nhan, mặt không chút thay đổi nói.

“A, trước khi thay ta trang điểm, hai người các người có phải hay không hướng lên trời cầu nguyện một chút, trăm ngàn lần đừng bị mặt mày của ta hù chết?” Lam Ân Nhan tà liếc mắt hai nha hoàn trước mặt, mâu trung lóe ra quang mang sắc bén.

Bỗng dưng, hai nha hoàn về mặt khiếp sợ nhìn về phía Lam Ân Nhan, sau đó hai nha hoàn trên mặt bài trừ khó coi nói “Nhị tiểu thư cứ nói đùa! Làm cho chúng nô tỳ trang điểm nhanh cho ngài đi! Kiêu hoa cùng bà mỗi đều đã đứng ở cửa! Chờ cho chúng nô tỳ chuẩn bị xong cho ngài, liền có thể đưa ngài lên kiêu hoa!”

“Được rồi, không cần ép buộc, ta rất vừa lòng với bản thân hiện tại, liền đơn giản che cái khăn voan đỏ là có thể lên kiêu! Kiêu hoa bây giờ ở đâu? Chạy nhanh đưa ta đi, tiểu thư hiện tại rất khẩn cấp muốn gặp phu quân tương lai a!” Lam Ân Nhan hừ lạnh, đi tới bên cái bàn, đem cái khăn voan đỏ nắm trong lòng bàn tay, sau đó thanh âm lạnh như băng nói.

“Nhị tiểu thư, này.... Như vậy không được tốt đi? Có người nào xuất giá mà không mặc hỉ phục?” Hai cái nha hoàn con người kinh hãi nhìn về phía Lam Ân Nhan, ngữ khí lấp bắp nói.

Vì sao các nàng cảm thấy Lam Ân Nhan hoàn toàn thay đổi, trước kia Lam Ân Nhan bởi vì luôn tự ti, liền trầm mặc ít nói. Từ khi nghe chính nàng yêu cầu chuyển đến cái phá trong sân sau, lại đem chính mình hoàn toàn ngủ đông, chỉ cần nha hoàn Lam Tây Thành đưa một ngày ba bữa cho nàng, nàng mỗi lần đưa cơm lại đây, Lam Ân Nhan đều chui vào trong chăn ngủ, vô luận Lam Tây Thành nói với Lam Ân Nhan thế nào, Lam Ân Nhan cũng không quan tâm quá một câu, nhưng hôm nay Lam Ân Nhan mà các nàng thấy, cùng ngữ khí nói chuyện với các nàng, làm sao giống cái người tự ti? Không cho không còn dĩ vãng tự ti, mà tựa hồ còn có phần khí phách, làm cho các nàng cảm giác mao cốt từng nhiên.

“Lỗi tại hai người các người điếc sao? Không nghe tôi những gì ta nói sao? Lập tức mang ta đi lên kiệu hoa! Các người có tin hay không, chậm trễ chút nữa, ta đem mặt hai người các người đánh đến ngay cả mẹ ruột các người cũng không nhận ra?” Lam Ân Nhan con người mỉa mai lên, ngữ khí âm trầm nói.

Nếu không phải đối với Thừa tướng phủ này không quen, nàng đã sớm tự mình đi tìm kiệu hoa, mới lười cùng hai người vô nghĩa này nói lời này sang lời khác! Các nàng nghĩ đến mình không nghe thấy cuộc đối thoại của các nàng ngoài cửa hay sao?

Lam nhị tiểu thư mặt lại dọa người như thế, dù sao cũng là chủ tử các nàng, làm sao đến lượt các nàng châm chọc, hơn nữa, khuôn mặt này bây giờ là của mình, càng không thể chấp nhận để các nàng đến trào phúng! Hôm nay chính mình vội vã đi lập gia đình, trước hết tha hai nàng một chút, dù sao hai cái nha đầu này nàng cũng đã nhớ kỹ mặt, chờ sau khi thành công gả cho Tam vương gia kia, nàng sẽ tìm cơ hội trở về đánh cho các nàng răng rơi đầy đất!

Lam Ân Nhan vừa nói xong, hai nha hoàn cả người lập tức run run, Lam Ân Nhan như vậy làm cho các nàng không tự chủ mà tâm sinh e ngại, sau đó hai người thanh âm run run nói “Nhị tiểu thư, thỉnh ngài đem khăn voan che tốt, chúng nô tỳ liền phù ngài lên kiệu hoa!”

“Thật sự là thiếu dạy dỗ!” Lam Ân Nhan hừ lạnh, sau đó thô lỗ đem khăn voan che trên đầu mình.

Hai nha hoàn còn lại mà mèm mang liếc mắt nhìn nhau, sau đó không nói gì, ngoan ngoãn giúp đỡ Lam Ân Nhan đi ra ngoài...

Công phu một chén trà, thân ảnh ba người liền xuất hiện trước cửa lớn của phủ Thừa tướng.

“Nhị... Nhị tiểu thư, đã đến trước mặt kiệu hoa, thỉnh ngài loan hạ thất lưng, chúng nô tỳ phù ngài lên kiệu.”

“Chờ một chút!” Lam Ân Nhan cảm giác có chỗ nào không đúng, bỗng nhiên một phen xả khăn voan xuống, con người âm lệ quét mắt bốn phía, ngữ khí lạnh lạnh nói “Ai tới giải thích cho ta một chút, ta hôm nay rốt cục phải đi lập gia đình hay là vội về chịu tang a?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chủ Thủ Làm Đồ Cưới?

Lam Ân Nhan nói xong, cái trán bốc lên hắc tuyến quét mắt bốn phía.

Đây là cái tình huống gì? Đây là thiên kim thừa tướng xuất giá sao?

Đình kiệu hoa có mấy dải lụa đỏ, kiệu phu hai mặt không chịu thay đổi. Bà mối về mặt lại không kiên nhẫn.

Một tiểu nha hoàn bộ dáng xinh đẹp đáng yêu, con người lại lộ vẻ đồng tình nhìn về phía mình. Nếu nàng đoán đúng thì tiểu nha hoàn này hẳn chính là nha đầu hồi môn của nàng đi?

Trong thiên hạ, chỉ sợ tân nương xuất giá, Lam nhị tiểu thư này so với còn keo kiệt đi? Không có đồ cưới? Không có người khua chiêng gõ trống? Ngay cả mọi người đốt pháo cũng không có? Rốt cuộc muốn đùa ý gì?

“Ta nghĩ, ta thật sự cần lời giải thích hợp lý. Ai nói cho ta biết, đây là xuất giá sao?” Mấy sợi tóc trên trán Lam Ân Nhan theo gió bay bay, ngữ khí mang theo tí âm hàn nói.

“Nhị tiểu thư, kì thật là như vậy...” Nha hoàn mặc lục y cẩn thận nhìn mắt Lam Ân Nhan, mở miệng nói, nhưng mà còn chưa kịp nói xong, liền bị ánh mắt sắc bén của Lam Ân Nhan dọa đến im bật.

“Câm miệng, người là tiên ti hạ nhân còn không đủ tư cách hướng ta giải thích, đi vào đem Lão già Lam thừa tướng hô ra đây cho ta, ta cần hắn tới giải thích với ta!” Lam Ân Nhan híp mắt nhìn về phía nha hoàn mặc lục y, gần từng chữ một.

Thoáng chốc, nha hoàn lục y thân thể một trận run run, vì sao Nhị tiểu thư làm cho mình cảm giác nhìn thấy Diêm vương a? Còn có nàng vừa mới kêu lão già là gì? Lão già sao? Đây...?

Sau đó nha hoàn lục y cùng nha hoàn hoàng y liếc mắt nhìn nhau, sau đó phất chốc chạy vào.

Mà lúc này, kiệu phu giữ kiệu, bà mối, cũng nha hoàn hồi môn cũng đồng thời trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Lam Ân Nhan, vẻ mặt khó có thể tin.

Công phu trong nháy mắt, Thừa tướng Lam Hằng về mặt u sầu từ bên trong phủ đi ra, kỳ thật lúc trước hắn nghĩ muốn đưa Lam Ân Nhan lên kiệu hoa,

nhưng mà hấn biết Lam Ân Nhan hôm nay xuất giá, cuối cùng sẽ lấy trò khôi hài xong việc, cho nên hấn núp vào, bởi vì hấn không có mặt mũi nhìn Lam Ân Nhan.

“Nhan nhi, cha biết an bài như vậy trong lòng ngươi thực nghen khuất, nhưng mà ngươi hấn đã rõ ràng. Tam vương gia tuyệt đối sẽ không cho kiệu hoa ngươi vào cửa, nếu cha phô trương oanh oanh liệt liệt cho ngươi gả đi, đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều người vây xem, như vậy khi kiệu hoa ngươi trở lại phủ Thừa tướng, khẳng định sẽ làm người vây xem chê cười, như vậy ngươi chẳng phải là càng cảm thấy nam khan sao?” Lam Hằng bắt đầu dĩ thờ dài, sau đó tiến lên giữ chặt tay Lam Ân Nhan nói, nha hoàn vừa mới tiến đến nói cho hấn, nói Nhan nhi ở ngoài phủ muốn mình đến giải thích, nhưng lại mở miệng mắng chính mình là lão già, hấn cũng không bỏ trong lòng, bởi vì hấn biết Nhan nhi hận chính mình, nàng hận chính mình không đi ngăn cản trận khôi hài này phát sinh.

Đối với nữ nhi này, hấn thật sự không biết nên đối mặt như thế nào.

Hấn hận nàng vừa sinh ra liền hù chết Liên nhi, nhưng mà dù sao nàng lại là cốt nhục của mình, nàng từ nhỏ đến lớn đều làm cho hấn thập phần đau lòng.

Bởi vì thể nhân đều đem sở hữu đánh giá ác liệt lên trên người nàng, ngay cả người trong phủ Thừa tướng hấn cũng coi nàng như quý thần, mà nay hoàng đế lại an bài cho nàng làm trò châm chọc lớn nhất thiên hạ, để cho nàng gả cho Tam vương gia, người có võ công, văn hóa, tướng mạo có một không hai trong thiên hạ. Hướng Tam vương gia bộ dáng như vậy, lại làm sao có thể nguyện ý cưới nàng đây?

Hấn cũng không muốn nữ nhi đáng thương lại bị thể nhân trào phúng một lần, nhưng hấn làm gì có biện pháp? Nếu không có nữ nhi lên kiệu hoa, hấn chính là kháng chỉ, đó là tội khi quân. Hấn không thể làm cho Lam gia mang danh hiệu nghịch thần tặc tử a!

Nghe Lam Hằng nói xong, Lam Ân Nha không nói gì, mà là đột nhiên đẩy tay Lam Hằng ra, chọn mi nhìn về phía Lam Hằng.

“Nhan nhi, cha an bài như vậy, chính là đối với thương tổn ngươi đến hàng thấp nhất! Ngươi vẫn là ngoan ngoãn lên kiệu đi! Đi sớm về sớm!” Lam Ân Nhan đẩy ra chính tay mình, làm cho Lam Hằng hơi ngẩn người, sao đó hấn lại thờ dài.

“Thực xin lỗi, chỉ sợ hôm nay người xem muốn chê cười ta sẽ thực thất vọng! Ta thực thật trọng nói cho ngươi, ta cần đồ cưới, ta cần trống chiêng kinh thiên động địa cùng pháo mừng! Tuy rằng ta cũng không muốn gả cho chó má Tam vương gia kia, nhưng mà hôm nay nếu phải gả đến Tam vương phủ, ta tuyệt đối không để mình ủy khuất! Nếu ngươi thực sự đem ta làm nữ nhi, liền lập tức đi an bài cho ta lần nữa, bởi vì hôm nay khẳng định kiệu hoa ta sẽ đi vào phủ Tam vương gia, vị trí Tam vương phi này chính là chỗ của ta!” Lam Ân Nhan hai tay khoanh ngực, con ngươi tà nghệ nhìn về phía Lam Hằng gần từng chữ một.

Thoáng chốc, Lam Hằng con ngươi kinh hãi nhìn về phía Lam Ân Nhan, nàng... Nàng là nữ nhi trầm mặc, ít nói, tự ti kia của hấn sao?

Mười tám năm trước, Chí Thanh đại sư nói cho mình, nữ nhi này là cứu vớt thương sinh thiên hạ.

Nhưng mà hấn yên lặng quan sát nhiều năm như vậy, hấn vẫn là nhìn không được trong lòng nghi ngờ vô số lần! Bởi vì hấn thật sự nhìn không ra nữ nhi này có bản lĩnh cứu vớt thiên hạ, nhưng mà hôm nay, làm cho hấn tựa hồ có chút tin, chẳng lẽ nàng mười tám năm trước là che dấu chính mình sao? Chẳng lẽ gả cho Tam vương gia mới là nàng bắt đầu cứu vớt thương sinh sao?

“Hào, Nhan nhi, nếu đây là ngươi muốn! Cha nhất định sẽ thỏa mãn ngươi, cha liền lều người đi an bài!” Lam Hằng con ngươi thâm thúy nhìn mất Lam Ân Nhan, sau đó xoay người đi vào trong phủ Thừa tướng.

“Chờ một chút!” Lam Ân Nhan quét mắt nhìn bóng dáng Lam Hằng, sau đó ra tiếng kêu.

“Nhan nhi còn muốn cái gì? Nói với cha, cha lập tức gọi người chuẩn bị!” Thân thể Lam Hằng hơi hơi ngẩn ra, sau đó xoay người nói.

“Thuận tiện chuẩn bị cho ta mấy mấy phen chùy thủ! Nhớ kỹ, nhất định là chùy thủ vô cùng sắc bén!” Lam Ân Nhan chọn mi nói.

“Nhan nhi, ngươi... Ngươi muốn chùy thủ làm cái gì?” Lam Hằng hoảng sợ nhìn về phía Lam Ân Nhan, nàng là sợ Tam vương gia sẽ không thủ nàng, muốn dùng chùy thủ đến cường bức Tam vương gia thủ nàng sao? Nhưng thứ nhất cần bản nàng ngay cả vương phủ còn không vào được, thứ hai cho dù nàng đi vào vương phủ, lại làm sao có thể uy hiếp được Tam vương gia? Tam vương gia võ công cao như vậy, hơn nữa bình sinh hận nhất chính là bị người uy hiếp. Nếu chọc giận Tam vương gia, chỉ sợ hấn tự động thủ, đem người uy hiếp hấn giết chết!

“Nhan nhi, này... Chùy thủ này sẽ không cần chuẩn bị đi?” Lam Hằng do dự nói, sau đó con ngươi khó xử nhìn về phía Lam Ân Nhan, cho dù nữ nhi này làm cho phủ Thừa tướng hấn mất hết mặt mũi, nhưng dù sao nàng cũng là cốt nhục của mình, mặc kệ Chí Thanh đại sư nói thật hay không, giờ khắc này, hấn thật đúng là không hy vọng Nhan nhi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Ta thích dùng chùy thủ làm đồ cưới, như vậy mới nổi bật, không phải càng có thể nói lên hôn lễ không giống người thường sao? Như thế nào, chẳng lẽ một chút đồ cưới này thực quý trọng, thừa tướng phụ thân chuẩn bị không nổi?” Lam Ân Nhan lạnh lùng quét mắt Lam Hằng nói.

Thoáng chốc, một dòng khí lạnh liệt thổi quét toàn thân Lam Hằng, Lam Hằng nhìn không được đánh cái rùng mình, sau đó con ngươi hấn tìm tòi nghiên cứu nhìn Lam Ân Nhan, gật gật đầu nói “Hào, phụ thân liền đi chuẩn bị!” Nói xong, Lam Hằng nhanh chóng đi vào trong phủ Thừa tướng.

“Tam vương gia, chờ ta nga! Tin tưởng chúng ta lần đầu gặp mặt, nhất định sẽ thập phần thú vị!” Nhìn bóng dáng Lam Hằng biến mất, khóe miệng Lam Ân Nhan lộ ra ý cười thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Xem Diễn?

Sáng sớm, toàn bộ thế giới đều an lành, ánh mặt trời thân nhiên xuyên thấu qua lớp sương mù tươi mát, ôn nhu phun lên vạn vật trần thế, cảnh đẹp một phen làm cho người ta cảm giác vui thích.

Nhưng mà nhóm dân chúng Thánh Long vương hướng, tựa hồ cũng không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp buổi sáng.

Bởi vì bọn họ có việc trọng yếu hơn cần phải hoàn thành.

Lúc này, một ngã tư đường tụ tập đầy người, trên mặt các nam nhân đều mang theo biểu tình trào phúng, các nữ nhân trên mặt lại mang theo biểu tình phần nộ.

Bọn họ không nghe bắt đầu vung tay, con người nhìn về phía một đội ngũ xuất giá ở giữa ngã tư đường, trong miệng đồng thời cùng hô lớn “Lam Ân Nha, không biết xấu hổ, thế nhưng muốn gả Tam vương gia! Lam Ân Nhan, thật vô sỉ, chạy nhanh trở về phủ Thừa tướng!”

Trong kiệu hoa lệ, Lam Ân Nhan túm khăn voan trên đầu xuống, mắt nhắm tịt không quan tâm đến kêu la bên ngoài, mà là chuyên tâm thưởng thức một phen chửi thề trong tay.

“Uy, các người không biết lễ phép, sao lại có thể nói tiểu thư nhà ta như vậy!” Bên ngoài kiệu bỗng nhiên truyền đến thanh âm thanh thúy.

“Lam Ân Nhan, không biết xấu hổ, thế nhưng muốn gả Tam vương gia! Lam Ân Nhan, thật vô sỉ, chạy nhanh trở về phủ Thừa tướng!” Căn bản không có người để ý tới thanh âm thanh thúy kia, tiếng gầm kêu la ngược lại càng lớn hơn, rất có thể đem tiếng chiêng trống cùng kèn xona át đi.

“Các người... Các người khinh người quá đáng!” Nha hoàn hồi môn Lam Tây Thành của Lam Ân Nhan hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn khí đỏ bừng, một bên nhìn về phía đám người kêu la, một bên chậm rãi đi theo kiệu hoa.

“Tây Thành!” Lam Ân Nhan nhắc mình cửa sổ lên, nhẹ nhàng kêu tên tiểu nha hoàn vừa mới bệnh vực mình.

“Tiểu thư, người đừng thương tâm a! Mặc kệ các nàng nói tiểu thư như thế nào, tiểu thư ở trong lòng Tây Thành vẫn là vĩnh viễn tốt nhất!” Ngoài kiệu, Lam Tây Thành lập tức đi đến bên cửa sổ kiệu, con người lóe ra lệ quang nói.

“Ta không thương tâm! Ta thề, sớm hay muộn ta cũng báo đáp bọn họ hành động ngu xuẩn đó!” Nhìn nha đầu trước mắt thay mình ủy khuất, Lam Ân Nhan khước miệng xả ra mặt cười khê. Lập tức con người của nàng không chút để ý quét đám người kêu la bên cạnh, sau đó buông tấm rèm cửa sổ xuống.

Mà Lam Tây Thành ngoài kiệu hoa cũng nghi hoặc nhìn Lam Ân Nhan buông rèm cửa sổ, sau đó trên mặt lộ ra vui vẻ. Nhị tiểu thư thật sự thay đổi, nàng không hề yếu đuối tự ti, nàng tựa hồ biến kiên cường. Nàng không chỉ là nha hoàn hồi môn của Lam Ân Nhan, nàng còn là nha hoàn bên người Lam Ân Nhan, Lam Ân Nha chưa từng đem nàng làm hạ nhân đối đãi, mà đối với nàng giống như muối muối. Cho nên nàng thực thích Nhị tiểu thư này, chính là sau khi Lam Ân Nhan nhốt mình trong phòng, ngay cả nàng cũng không quan tâm, vì thế nàng còn thương tâm thật lâu! Nay nhìn đến Lam Ân Nhan tựa hồ biến lợi hại, nàng thực thay Lam Ân Nhan cao hứng.

Ngay tại Lam Tây Thành thu lại nỗi lòng, tiếp tục chạy theo sau kiệu hoa Lam Ân Nhan, thân thể của nàng đột nhiên cứng đờ, sau đó con người trừng lớn.

Mà cũng lúc đó, kiệu hoa Lam Ân Nhan ầm vang rơi xuống, sau đó chiêng trống cũng kèn xona, thanh âm hai bên ngã tư đường toàn bộ ngừng lại.

Mọi người con người kinh hãi nhìn về phía trước kiệu hoa, sau đó liền thấy bọn họ rầm rộ chạy trốn. Chỉ một lúc, toàn bộ ngã tư đường đều im lặng vạn phần.

Trong kiệu hoa Lam Ân Nhan đương nhiên cảm giác được bên ngoài phản ứng dị thường, nguyên bản ngã tư đường đang tranh cãi ầm ĩ bỗng nhiên biến im lặng? Mà mặt yên tĩnh này còn có lộ ra sát khí mãnh liệt bên trong?

Lam Ân Nhan khước miệng cười lạnh lùng, từ trong kiệu hoa chậm rãi đi ra.

“Tiểu... Tiểu thư, bọn họ...” Lam Tây Thành sắc mặt trắng bệch tiêu sái đến bên người Lam Ân Nhan, con người khủng hoảng nhìn về phía trước.

Nguyên lai phía trước kiệu hoa, bỗng nhiên xuất hiện hai mươi mấy hắc y che mặt. Bọn họ mỗi người trong tay đều mang theo binh khí lợi hại. Cũng chính là bởi vì chút hắc y này xuất hiện, mới làm cho người hai bên ngã tư đường đang kêu la, người khua chiêng gõ trống, người tâng bốc đồ cười, thậm chí ngay cả bà mối cùng kiệu phu đều chạy không thấy bóng dáng.

“Ngươi vì sao không chạy?” Lam Ân Nhan khinh quát mắt nhìn mấy vị khách không mời mà đến phía trước, sau đó quay đầu hỏi tiểu nha hoàn cả người run run bên cạnh.

“Tây Thành cũng muốn chạy, nhưng mà Tây Thành không thể bỏ lại tiểu thư một mình” Con ngươi Tây Thành kinh hãi như trước nhìn về phía trước, răng nanh run lên nói.

“Ngươi là cái nha đầu rất trung tâm!” Lam Ân Nhan nhú mày, sau đó vỗ vỗ bả vai Lam Tây Thành nói “Bởi vì ngươi trung tâm, ta sẽ không cho bọn họ thương đến ngươi!”

Lập tức Lam Ân Nhan con ngươi thâm u nhìn về phía trước, ngửi khí lạnh lùng nói “Đối với một đám ngăn trở ta xuất giá, bỏ chó các ngươi còn thậm chí vênh vao tự đắc nhìn ta, không biết ta nên chiêu đãi như thế nào, mới tình là lễ thượng văng lai đây?”

“Nha đầu háo cuồng vọng, thế nhưng đem chúng ta hình dung thành bỏ chó? Ngươi thật là không biết sống chết!” Đầu lĩnh hắc y nhân thân thể cứng đờ, sau đó thanh âm trầm nói.

“Ta thu hồi những lời vừa nói, ta thậm chí nguyện xin lỗi tới nhóm bỏ chó, ca ngợi các ngươi là bỏ chó. Quả thực là đối với nhóm bỏ chó rất vũ nhục!” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, con ngươi âm lệ nói, không đợi nhóm hắc y sát thủ nói tiếp, Lam Ân Nhan lại mở miệng nói tiếp “Các ngươi thật không nên tới trêu chọc ta, lại càng không nên dọa phụ kiện ta chạy! Như vậy đi, ta cho các ngươi một cơ hội tình lại sửa chữa sai lầm của mình, chỉ cần các ngươi lựa chọn vài người thân thể khỏe mạnh thể thân kiện phụ của ta, thuận lợi đem kiện hoa ta nâng đến phủ Tam vương gia, như vậy liền miễn cưỡng tha thứ cho sai lầm của các ngươi!” Lam Ân Nhan vừa nói xong, Tây Thành một bên phất chốc đồ rút mấy khẩu lãnh khí, đây thật là Nhị tiểu thư của nàng sao?

“Xem ra nghe đồn quả thực không giả, Lam nhị tiểu thư thật là thay đổi! Lam nhị tiểu thư, nếu không muốn chết, tốt nhất lập tức hồi phủ Thừa tướng đi, nếu ngươi cố ý phải gả vào phủ Tam vương gia, cũng đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt!” Đầu lĩnh đám hắc y vừa nói xong, sở hữu nhóm hắc y sát thủ đều nhanh chóng giờ vũ khí lên.

“Nghe các hạ nói, tựa hồ nếu ta không làm, các ngươi sẽ giết ta? Bất quá các ngươi khả năng không biết, đối với ta rất chán ghét bị người uy hiếp, người uy hiếp ta bình thường so với chết còn nhanh hơn!” Lam Ân Nhan khinh thường quát mắt nhóm hắc y sát thủ đối diện, chủy thủ trong tay áo cũng đi xuống trên tay.

“Ngươi đã muốn tự mình tìm đến cái chết, ngươi đừng trách chúng ta” Giết nàng cho ta!” Đầu lĩnh hắc y nhân ra lệnh một tiếng, sở hữu hắc y nhân đều nhắm về phía Lam Ân Nhan.

“Không cần a! Van cầu các ngươi buông tha tiểu thư nhà ta đi!” Lam Tây Thành bỗng nhiên chắn trước mặt Lam Ân Nhan, thanh âm khàn khàn hô.

“Ngươi này nha đầu ngốc, tránh ra cho ta, chỉ bằng đàn bỏ chó này, tiểu thư nhà ngươi căn bản không để vào mắt!” Lam Ân Nhan không khi cảm động nhìn Lam Tây Thành, sau đó một phen đẩy Lam Tây Thành ra, nghênh diện liền chuẩn bị xông lên.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có hơn mười người che mặt mặc áo xanh từ giữa không trung bay chớp rớt xuống, sau đó nhắm vào đám hắc y sát thủ. Nhất thời, hai nhóm người đánh nhau lên.

Bỗng dưng, Lam Ân Nhan thu hồi chủy thủ trong tay, hí mắt nhìn về phía hai bên nhóm người giết nhau.

“Tiểu... Tiểu thư, đây là chuyện gì xảy ra?” Lam Tây Thành lập tức tròn mắt há mồm nhìn về phía trước.

“Nha đầu ngốc, đây cũng chưa nhìn thấy sao? Có người liều mạng muốn ngăn cản ta gả vào Tam vương phủ! Có người lại liều mạng muốn ta gả vào Tam vương phủ!” Lam Ân Nhan hừ lạnh nói, nếu nàng đoán không sai, nhóm hắc y nhân bịt mặt muốn giết nàng chính là Tam vương gia phái tới đi? Mà nhóm người áo xanh bịt mặt hẳn là Tiểu Bạch đeo mặt nạ hạ độc mình đêm hôm qua phái tới?

“Tiểu thư, thừa dịp bọn họ đang đánh nhau! Chúng ta chạy nhanh đi!” Lam Tây Thành lập tức túm áo Lam Ân Nhan, một bộ dáng muốn rời đi.

“Chạy cái gì a! Đánh nhau chơi thật tốt! Tĩnh hạ tâm đến tiểu thư xem diễn!” Lam Ân Nhan kéo cánh tay Lam Tây Thành muốn rời đi, con ngươi mang ý cười nói.

“Tiểu thư, hiện tại không chạy, vạn nhất để cho người áo xanh đánh thua! Chúng ta sẽ chết!” Lam Tây Thành khoe miệng run rẩy nói.

“Nha đầu ngốc, ngươi để lại 120 cái tâm xem diễn đi! Không có sự cho phép của ta, ai cũng không lấy đi mạng của ngươi!” Lam Ân Nhan sờ sờ đầu Lam Tây Thành nói.

Theo sau con ngươi nàng tập trung tinh thần nhìn về hai nhóm người giết nhau phía trước, thanh âm lười biếng nói “Uy, các ngươi đánh nhưng đừng lâu lắm nha! Ta một hồi còn muốn lập gia đình! Đúng, nhớ kỹ một hồi đừng chết sạch, để lại vài người nâng kiện cùng dâng bốc đồ cưới cho ta.

Mà Lam Ân Nhan vừa nói xong, sau người nàng bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu mao cốt từng nhiên không thuộc loài người vọng lại. Sau đó nàng liền nghe thấy một thanh âm hưng phấn vang lên “Oa oa oa! Nơi này có người đánh nhau nha! Hào hảo chơi nha!”

Chương 7: Ngọc Vương Rêu Rao?

Bỗng dưng, Lam Ân Nhan cùng Lam Tây Thành quay người, con người nhìn về phía nơi thanh âm truyền đến.

Mà nguyên bản nhóm người hai bên đang chém giết, sau khi nghe đến thanh âm đó, cũng đồng tột đỉnh chỉ động tác trên tay, con người nhìn về phía thanh âm truyền đến. Thoáng chốc, thân thể bọn họ rõ ràng cứng đờ, sau đó lại tiếp tục chém giết.

Chỉ thấy nơi thanh âm truyền đến bỗng nhiên xuất hiện bảy tên nam tử, trong đó gã nam tử đầu lĩnh mặc quần áo hồng xinh đẹp, mà phía sau lưng nam tử hồng y còn lại là sáu gã hạt y nam tử mặt không thay đổi.

(P/s: bên Trung Quốc, hồng y nghĩa là quần áo màu đỏ nhá, hồng là đỏ, mọi người đừng hiểu nhầm, thử nghĩ 1 tên con trai mặc một bộ đồ màu hồng xem, đúng là kinh người =.=)

Thời điểm Lam Ân Nhan con người chăm chú nhìn về phía tên nam tử hồng y kia, không khỏi khòe miệng rút vài cái. Hắn, mặt mày như họa, môi sắc như anh, làn da như tuyết, ngũ quan xinh xắn hoàn toàn không thấy tí vết nào.

Dựa vào, mị nhan xinh đẹp. Trên đời này thế nhưng có mỹ nam tử rung động lòng người như thế, tựa hồ cho dù là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, ở trước mắt hắn cũng sẽ có cảm giác tự ti. Một trận gió đánh úp lại, sợi tóc nam tử hồng y nhẹ nhàng bay lên, phụ trợ cho khuôn mặt hoàn mỹ không có tí vết kia càng thêm quyến rũ, hắn giống như một đóa hoa thuốc phiện nở rộ, giống như chỉ cần hắn liếc nhìn một cái cũng đủ trầm luân, không thể đào thoát. Nam tử tà mị dụ hoặc như vậy, nhưng lại làm cho linh hồn Lam Ân Nhan cảm giác được hít thở không thông

“Miêu Miêu, người mau nhìn, phía trước thật nhiều người đang đánh nhau nha! Hào hảo chơi nha!” Tên nam tử hồng y hưng phấn lấy tay quơ lên phía trước, thanh âm sung sướng kêu la nói.

Nhìn tên nam tử hồng y trên mặt thế nhưng lộ vẻ si ngốc cười, nghe thanh âm nam tử hồng y lộ ra mùi phản ngu dân. Lam Ân Nhan trong lòng không khỏi oán niệm, miệng nhẹ nhàng nói nhỏ “Trời ạ, một nam tử mỹ như vậy làm người ta hít thở không thông, sẽ không là cái ngốc tử chứ? Đây không khỏi cũng quá đáng tiếc đi?”

“Đừng vậy! Tây Thành cũng hiểu được rất đáng tiếc! Nếu không phải Tứ vương gia là cái ngốc tử, thì danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nam làm sao đến lượt Tam vương gia a!” Lam Tây Thành con người cũng nhìn chăm chăm Tứ vương gia, nhẹ nhàng phụ họa theo Lam Ân Nhan.

“Chờ chút, Tây Thành, người nói người này là ai? Tứ vương gia?” Nghe được Tây Thành một bên nói, Lam Ân Nhan mi không khỏi nháy một cái, sau đó con người chăm chú nhìn về phía Lam Tây Thành.

“Tiểu thư, người không nhớ rõ sao? Hắn chính là nổi tiếng Ngọc vương Tiêu Nhiên của Thánh Long vương hướng chúng ta? Tây Thành nhớ rõ có một năm, khi Tam Vương gia mang Tứ vương gia đến phủ Thừa tướng tìm đại tiểu thư, người không phải gặp qua sao?” Lam Tây Thành hồ nghi gãi gãi đầu nói.

“Trí nhớ không tốt! Đã quên!” Lam Ân Nhan nhún vai nói.

“Miêu Miêu, người xem cái người mặc đồ đen kia bị người đâm một kiếm, hắn đổ rất nhiều máu nha! Hắn thật sự là đáng thương nha! Người mau kêu vài cái, cho hắn thêm có lên đi!” Ngọc vương Tiêu Nhiên bỗng nhiên cúi lưng xuống, ôm lấy cổ con quái vật to lớn hắn cười dưới thân, ngữ khí mang theo làm nũng nói.

“Ngao....” Con hồ long vàng óng ánh lập tức mở mồm to ra, hướng về những người chém giết điên cuồng hét lên. Thoáng chốc, khòe miệng Lam Ân Nhan một trận run rẩy, người này có cần phải rêu rao như vậy không? Cười hồ đi ra ngoài dạo phố?

“Hắc hắc.... Miêu Miêu thực ngoan, Tứ Tứ yêu người nhất! Đến, Tứ Tứ hôn một cái!” Ngọc vương Tiêu Nhiên lập tức nhếch miệng nở nụ cười, theo sau toàn bộ thân mình ghé vào lưng con hồ.

“Ngao.....” Con hồ dịu dàng kêu lên, tựa hồ như nghe được lời nói của ngọc vương, xoay đầu qua. Sau đó ngọc vương Tiêu Nhiên hôn trên má phải con hồ một cái.

“Uy, ta nói Tứ vương gia, người kêu lão hồ này là cái gì? Miêu Miêu?” Tứ vương gia này nhất thời khiến Lam Ân Nhan hứng thú, vì thế Lam Ân Nhan mở cánh tay giao nhau, chọc mi nhìn về phía Tứ vương gia Tiêu Nhiên.

“Vị tỷ tỷ này, người là cũng Tiểu Tứ Tứ nói chuyện sao?” Tiêu Nhiên từ trên lưng con hồ ngồi thẳng lên, con người mang theo mờ mịt nhìn về phía Lam Ân Nha, sau đó ngây ngô cười nói.

“Nơi này tựa hồ chỉ có một người người cười con hồ nha! Người cho rằng ta đang cùng ai nói chuyện?” Lam Ân Nhan con người mang theo tia tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Làm sà! Biết hần là Tứ vương gia, thế nhưng không hành lễ?” Không đợi Tiêu Nhiên nói chuyện, sáu gã thị vệ đứng phía sau Tiêu Nhiên bỗng nhiên lớn tiếng quát.

“Ngao.....” Con hổ cũng đồng thời nhe răng trợn mắt hướng về phía Lam Ân Nhan rống lên.

“Miêu Miêu ngoan, đừng hung như vậy nha! Sẽ dọa tỷ tỷ xinh đẹp sợ!” Tiêu Nhiên lập tức vỗ vỗ đầu con hổ ở dưới thân nói.

“Ồ...” Con hổ lập tức hạ thấp đầu xuống, giống như một đứa nhỏ phạm lỗi.

“Uy, sáu đại phối đàn các người, ai cho các người quấy rầy ta cùng tỷ tỷ xinh đẹp nói chuyện phiếm!” Lập tức Tiêu Nhiên tức giận lấy tay xoa nôi thất lưng lên, quay đầu nhìn về phía sáu gã thị vệ.

Thoáng chốc, cơ bắp trên mặt Lam Ân Nhan rút hạ vài cái. Tỷ tỷ xinh đẹp?

Tỷ tỷ xinh đẹp trong miệng hần không phải là chính mình chứ? Tình huống trước mắt, hần chính là mình đi! Ánh mắt thâm nĩ của người này đúng là rất độc đáo?

“Thuộc hạ biết tội! Thành Tứ vương gia trách phạt” Sáu gã thị vệ cũng đồng thời ngước mắt nhìn Lam Ân Nhan, khóe miệng một trận run rẩy, sau đó vội vàng cúi đầu kêu lên nói.

“Hừ, các người phạm sai lầm! Tiểu Tứ Tứ muốn trừng phạt các người! Tiểu Tứ Tứ hiện tại mệnh lệnh cho các người, đi lên cùng những người đó đánh nhau! Các người nhất định phải đánh thắng nha, nếu không Tiểu Tứ Tứ làm cho Miêu Miêu cắn các người!” Tiêu Nhiên ngẩng cao đầu nói.

“Bọn thuộc hạ lĩnh mệnh!” Sáu gã thị vệ dờ khóc dờ cười liếc mắt nhìn nhau, sau đó thanh thanh âm vang dội nói, lập tức liền thấy thân ảnh bọn họ chột lóe, gia nhập vào đội ngũ hỗn chiến phía trước.

“Tỷ tỷ, người vừa mới hỏi Tiểu Tứ Tứ cái gì? Phiền toái người lập lại lần nữa nha! Tiểu Tứ Tứ vừa mới không nghe rõ ràng?” Nhìn thấy sáu gã thị vệ của mình gai nhập vòng chiến, Tiêu Nhiên lập tức nhếch miệng hướng về phía Lam Ân Nhan ngây ngô cười nói.

“Khụ, ý tứ của ta là, người không biết xưng hô một con hổ hung hãn là Miêu Miêu, cảm giác rất quái lạ sao?” Lam Ân Nhan từng từng, con người tựa tiểu phi tiểu nhìn phía Tiêu Nhiên nói.

“Tiểu Tứ Tứ không có cảm thấy lạ nha? Tỷ tỷ người cảm thấy tên Miêu Miêu nghe không hay sao?” Tiêu Nhiên gãi gãi đầu nói, sau đó hần túm túm lỗ tai con hổ hỏi “Miêu Miêu, người thích Tiểu Tứ Tứ đặt cho người tên này sao?”

“Ngao...” Con hổ nhẹ nhàng kêu lên, tựa hồ hướng Tiêu Nhiên làm nũng.

“Tỷ tỷ người xem, Miêu Miêu thực thích tên mà Tiểu Tứ Tứ đặt cho nó a!” Tiêu Nhiên lập tức kiêu ngạo nhìn về phía Tiêu Nhiên nói.

“Được rồi! Miêu Miêu thực vừa lòng với tên của mình! Ta sẽ thu hồi lời nói vừa rồi đi!” Lam Ân Nhan quét mắt nhìn về phía lão hổ, con người thâm túy nhìn về phía Tiêu Nhiên,

Nhất thời, ánh mắt đắc ý kia của Tiêu Nhiên cùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lam Ân Nhan, ở giữa không trung giao nhau.

Khi mà Lam Ân Nhan vừa định mở miệng tiếp tục nói chuyện, con người Tiêu Nhiên bỗng nhìn sau lưng Lam Ân Nhan, sau đó liền thấy hần đưa tay vào trong miệng cắn, oai đầu chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan nói “Tỷ tỷ, không tốt! Có đại phối đàn mang theo kiếm chạy lại phía sau người!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đừng Ép Ta?

“Tỷ tỷ, không tốt! Có đại phối đàn mang theo kiếm chạy lại phía sau người!” Tứ vương gia Tiêu Nhiên ngốc vù vù cắn chính ngón trỏ mình, oai đầu “Thiện chí” nhắc nhở Lam Ân Nhan. Nhưng ở chỗ sâu trong mắt hần lại rõ ràng cất dấu một chút hương vị xem diễn.

“Aiz! Bọ chó chính là bọ chó, không có việc gì liền nhảy nhót loạn lên a? Không biết quấy rầy người khác nói chuyện phiếm là việc đáng tức giận sao?” Lam Ân Nhan còn lại khê thờ dài nói, sau khi con người thâm túy quét mắt nhìn Tiêu Nhiên, nằng nhanh chóng xoay người qua. Kì thật nếu Tiêu Nhiên không có mở miệng trước, nằng cũng cảm nhận được có sát khí từ sau lưng đánh úp lại.

Lam Tây Thành cũng đồng thời xoay người lại, nhìn thấy hắc y nhân bịt mặt mang theo kiếm chạy lại phương hướng của mình cùng Lam Ân Nhan, lập

tức dọa chân mềm nhũn, sau đó ngã ngồi ở trên đất.

“Tiểu thư, người chạy mau a!” Lam Tây Thành không chú ý đến tình cảnh nguy hiểm của mình, thét chói tai nhắc nhở Lam Ân Nhan.

“Phu quân tương lai này, thế nhưng phải một đám bọ chó không có gì đến uy hiếp ta, thật đúng là vũ nhục ta!” Lam Ân Nhan vẫn không nhúc nhích đứng tại chỗ, con ngươi chăm chú nhìn về hắc y nhân che mặt đang chạy lại đây, trong miệng thấp thỏm khó chịu nói.

Khi mà hắc y nhân che mặt kia giờ kiểm trước mặt Lam Ân Nhan, con ngươi Lam Ân Nhan trong nháy mắt kết thành băng, sau đó tay áo vung lên, một phen chui thủ từ trong tay áo năng bay ra ngoài.

Sau đó liền thấy chui thủ trắng tấp xuyên thấu qua cổ tay cầm kiếm của hắc y nhân.

“A!” Hắc y nhân bị mặt lập tức phát ra một tiếng thét chói tai, kiếm trong tay loảng xoảng đánh rơi trên đất, mà ở cổ tay phải hắn không chỉ có máu tươi ứa ra, còn truyền đến trùy tâm đau.

Bởi vì Lam Ân Nhan khi đem chui thủ xuyên thấu tay phải hắn, đã đem kinh mạch cổ tay phải đánh gãy.

“Người...” Hắc y nhân bị mặt liền đem tay trái bị chặt cổ tay phải lại, con ngươi kinh hãi nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Nhưng mà, không đợi hắn nói xong, Lam Ân Nhan lại dùng tốc độ quỷ dị đến trước mặt hắn, teo sau liền thấy năm ngón tay Lam Ân Nhan, gắt gao khấu trên gáy từ hắc y nhân bị mặt.

Thoáng chốc, Lam Tây Thành ngã ngồi trên mặt đất con ngươi khiếp sợ nhìn về phía Lam Ân Nhan. Tiểu thư khi nào thì biến lợi hại như vậy?

Mà xem con ngươi khiếp sợ nhìn về phía Lam Ân Nhan, còn có Tứ vương gia Tiêu Nhiên cười trên lưng con hổ xem diễn.

Sáng nay, Lam Ân Nhan ở phủ Thừa tướng nói những lời đó với Lam Hằng, cũng đã có người nói cho hắn.

Nói vậy Tam ca cũng chiếm được tin tức, mới có thể nửa đường phải người chặn Lam Ân Nhan đi?

Hắn biết Lam Ân Nhan trước kia và bây giờ không giống nhau! Nhưng mà biến hóa này cũng quá lớn đi? Tất cả hắc y nhân ở đây đều là thuộc hạ của Tam ca, vô công bọn họ cũng không phải là tầm thường, hắc y nhân bị mặt vừa rồi muốn giết Lam Ân Nhan là giả, muốn thương tổn nàng, làm cho nàng không thể đến phủ Tam vương gia là thật.

Thế nhưng Lam Ân Nhan chỉ cần trong nháy mắt, dùng chui thủ đâm thủng cổ tay hắc y nhân này, sau đó túm lấy từ hắc y nhân, nếu người không có nội lực cùng vô công tới diễn phong, căn bản không có khả năng làm được a?

Nhưng mà hắn vừa mới quan sát, Lam Ân Nhan này căn bản không có chút nội lực, nàng rốt cuộc là làm thế nào a? Tiêu Nhiên lập tức thư hồi ánh mắt khiếp sợ, sau đó biểu tình si ngốc nhìn về phía Lam Ân Nhan. Nhưng khoe miệng hắn lại vòng lên một chút không nhận thấy, cũng vô pháp cân nhắc ý cười.

“Đối với hành động đánh lên ta vừa rồi của ngươi, ngươi có cái gì sám hối, cần nói với ta sao?” Lam Ân Nhan chọc mi nhìn về phía hắc y nhân bị mặt bị chính mình khập trên gáy từ.

“Ngươi...” Hắc y nhân bị mặt gian nan học ra một chữ, sau đó cũng không nói gì, lúc này trong con ngươi hắn trừ bỏ kinh hãi vẫn là kinh hãi.

“Hôm nay là ngày mừng rỡ của ta và chủ tử nhà ngươi, ta thực không nghĩ là làm cho hai tay dính đầy huyết tinh! Như vậy là điềm xấu! Cho nên ta quyết định phát từ bi, cho ngươi hai con đường!” Lam Ân Nhan dùng một tay khập lấy từ hắc y nhân bị mặt, bàn tay còn lại liêu liêu sợi tóc trên trán.

Nghe được những lời của Lam Ân Nhan, hắc y nhân bị mặt thân thể nhất thời cứng đờ, nàng biết là Tam vương gia phái bọn họ đến?

“Đường thứ nhất chính là, ngươi quỳ gối trước chân ta, hảo hảo sám hối một chút về hành động đánh lên ngu xuẩn của ngươi đối với ta, sau khi sám hối xong, ngươi tâm tình đối với ta phải vô cùng tôn kính, nâng kiệu hoa lên cho ta, đem ta đường đường chính chính vào phủ Tam vương gia, cùng chủ tử nhà ngươi bá đường thành thân, như vậy ta tạm tha cho ngươi một mạng!” Lam Ân Nhan chậm rãi mở miệng nói.

“Phi ~, nữ tử xấu xí giống như ngươi, có cái tư cách gì trở thành Tam vương phi chúng ta!” Hắc y nhân bị mặt gian nan mắng nói.

“Thật tiếc nuôi, ngươi không chỉ cự tuyệt đề nghị thứ nhất của ta, ngươi còn kỳ thị dung mạo của ta! Bất quá ngươi còn có lựa chọn thứ hai” Con ngươi Lam Ân Nhan lộ ra tươi cười nguy hiểm.

“Đừng nhiều lời, muốn giết cứ giết! Người Tam vương phủ không sợ chết!” Hắc y nhân bị mặt lạnh lùng nói.

“Ta vừa rồi đã muốn nói qua, hôm nay là ngày mừng rỡ của ta, ta không nghĩ là cho tay của ta dính đầy máu tươi! Con đường thứ hai chính là, ngươi ngoan ngoãn đứng ở chỗ này, liên tục thét chói tai mười lần, Tam vương gia không phải người, thế nhưng phải người mưu sát thể tử trong ngày tân hôn, hắn sau khi chết không thể siêu sinh! Chỉ cần ngươi phát ra từ phế phổi hô hét mười lần, ta tạm tha cho ngươi một mạng!” Lam Ân Nhan ngữ khí nhu hòa nói.

“Phi ~, muốn cho ta mắng Tam vương gia, ngươi đừng nằm mơ! Ta thà chết chứ không chịu khuất phục!” Sau khi hắc y nhân bị mặt gian nan nuốt nước

bột, con người từng lớn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Người cũng quá khó hầu hạ, hai con đường này đi tốt như vậy, người cũng không tình nguyện đi! Ta hôm nay quả thật không nghĩ làm cho hai tay mình dính đầy máu tươi! Người trăm ngàn lần đứng ép ta nga, bức người khác làm chuyện không muốn, thật sự thực chán ghét!” Lam Ân Nhan con người lạnh lùng nói, không đợi hắc y nhân bật mặt nói tiếp, Lam Ân Nhan lại mở miệng nói “Người vẫn là lựa chọn một con đường đi! Tùy tiện lựa chọn một con đường, người là có thể sống sót, đây đối với người căn bản không có tồn thất!”

“Hừ, ai chết trong tay ai còn chưa biết đâu!” Hắc y nhân bật mặt trong con người lộ ra chút sát khí, sau đó trong lòng bàn tay vốn bị thương, bỗng nhiên xuất hiện một cái phi tiêu, trên phi tiêu kia còn tản ra màu xanh sâu kín, vừa thấy chính là có kịch độc. Tam vương gia lúc trước để cho bọn họ đến trọng thương Lam Ân Nhan, làm cho nàng không thể đến Tam vương phủ.

Nhưng mà tình huống trước mắt, Lam Ân Nhan này tựa hồ có được võ công thần bí làm người ta phải cân nhắc, xem ra Tam vương gia đoán đúng vậy, Lam Ân Nhan này quả thật là người pha tâm khó lường, muốn cho người ở bên người Tam vương gia đối với Tam vương gia làm điều bất lợi. Nếu nói như vậy, vậy càng không thể làm cho nàng đến Tam vương phủ. Vì chủ tử an toàn, hẳn thay chủ tử diệt trừ hoàn toàn hậu họa này.

Hắc y nhân bật mặt trong lòng thầm nghĩ, nắm phi tiêu dính kịch độc trong lòng bàn tay, bắt đầu nhanh chóng cử lên, nhưng mà ngay lúc hắc y nhân giơ lòng bàn tay lên, Lam Ân Nhan đồng thời cũng nhanh như tia chớp buông lòng tay khắp trụ gáy tử của hắc y nhân, sau đó trước mắt hắc y nhân chợt lóe hàn quang, liền bị một phen chùy thủ cắt đứt gáy tử.

“Người...” Hắc y nhân bật mặt như gặp quỷ nhìn về phía Lam Ân Nhan, muốn nói cái gì nhưng còn chưa kịp, thân mình liền thẳng tắp ngã xuống.

“Ta đều nói, đừng ép ta giết người, người vì sao không nghe a? Thật sự là rất chán ghét!” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng nói, sau đó đem chùy thủ dính đầy máu nhẹ nhàng lau trên tay áo, sau đó đem chùy thủ nhét vào trong tay áo.

“Tiểu thư, người... người...” Lam Tây Thành ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Lam Ân Nhan, trong con người lộ vẻ kinh hãi.

Mà Tứ vương gia Tiêu Nhiên luôn luôn đứng phía sau lưng Lam Ân Nhan xem diễn, mi không khỏi vì chọn hạ, nữ nhân này tựa hồ rất thú vị.

Ngay lúc đó, Lam Ân Nhan bỗng nhiên quay người lại, con người chăm chú nhìn về phía Tứ vương gia Tiêu Nhiên.

“Ô ô ô, tỷ tỷ người thật hung dữ nha! Người giết một người! Người là người xấu!” Tiêu Nhiên lại đưa tay vào trong miệng cắn, oai đầu nhìn về phía Lam Ân Nhan, thanh âm mang theo tia run run nói.

“Ta đây cũng không tính giết người, ta chỉ hảo tâm thỏa mãn tâm nguyện muốn chết của một người!” Lam Ân Nhan nhún vai nói, sau đó nàng nhíu mày nhìn về phía Tứ vương gia Tiêu Nhiên, con người thâm thúy tiếp tục mở miệng nói “Đúng rồi Tiểu Tứ Tứ, nhìn Miêu Miêu người tựa hồ có chút đói bụng! Nếu không ta đem thi thể hắc y nhân này ban cho Miêu Miêu người đi! Như vậy không những để cho Miêu Miêu người bụng đói khát ăn no, cũng có thể thuận tiện thay hắc y nhân này tìm cái nơi an táng ấm áp! Ta chủ ý như vậy là đẹp cả đôi đường, ta nghĩ người hẳn là sẽ không cự tuyệt đi?”

Lam Ân Nhan nói xong, nhanh chóng ngồi xuống dưới, hai tay nhắc thi thể hắc y nhân đã chết, sau đó dùng lực tổng về hướng phía trên người Tứ Vương gia Tiêu Nhiên đang cười con hồ ở đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đề Cao Hành Động?

“Ngao...” Nhìn thấy Lam Ân Nhan dùng thi thể hắc y nhân tập kích chính mình cùng chủ tử, Miêu Miêu điên cuồng hét lên, sau đó liền chuẩn bị đà đưa Tiêu Nhiên thối lui phía sau.

“Ô ô ô... tỷ tỷ dùng người chết tập Tiểu Tứ Tứ, tỷ tỷ là đại phối ngẫu!” Tiêu Nhiên lại lập tức dùng hai chân kẹp lấy thân thể Miêu Miêu, ngăn trở hành động lui về phía sau của nó, sau đó hất vung cánh tay hướng Lam Ân Nhan làm loạn lên.

Mà Tiêu Nhiên vừa nói xong, “Phanh” một tiếng vang lên, thi thể hắc y nhân kia đập đến trước mặt hắn thật mạnh.

Sau đó liền thấy Tiêu Nhiên không trọng tâm, cùng thi thể hắc y nhân kia ngã xuống đất.

“Ô ô ô, Tiểu Tứ Tứ ngã hảo hảo đâu nha! Tiểu Tứ Tứ bị thương!” Tiêu Nhiên ngồi trên đất, hai cái chân liều mạng giãy lên, mâu trung chứa đầy nước mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Ngao...” Nhìn đến Tiêu Nhiên biểu tình tựa hồ rất thống khổ, Miêu Miêu hướng Lam Ân Nhan mở cái miệng đỏ lòm ra, sau đó liền chuẩn bị xông lên công kích Lam Ân Nhan.

Đúng lúc này, Tiêu Nhiên cô lỗ một chút đi đến bên người Miêu Miêu, hai tay đột nhiên ôm cổ Miêu Miêu, sau đó hấn đem mặt kề trên mặt Miêu Miêu, dùng tay áo che miệng mình lại, đối với Miêu Miêu nói nhỏ: “Ngoan, không được thương tổn nàng!”

(Acchan: Cuối cùng Nhiên ca cũng lòi đuôi cáo =.=)

Sau đó Tiêu Nhiên buông lỏng hai tay ôm cổ Miêu Miêu, nửa thân mình ghé vào trên lưng Miêu Miêu, một bên vuốt thân mình Miêu Miêu, một bên khóc rống lên “Ô ô ô, Miêu Miêu, Tiểu Tứ Tứ bị khi dễ! Tiểu Tứ Tứ thật đáng thương nga!”

“Ngao...” Miêu Miêu lại còn ngửa đầu kêu lên bất mãn, tiếng kêu này tựa hồ như muốn nói: Chủ nhân, ngươi muốn thế nào a! Miêu Miêu báo thù cho ngươi, ngươi lại không có Miêu Miêu đi, nhĩ hảo chán ghét nha!

Sau đó toàn bộ thân thể Miêu Miêu ghé vào trên đất, đem đầu chôn ở chân trước, bắt đầu ngủ. Nó lựa chọn đối với chủ nhân đang khóc thét làm như không thấy.

“Phá hư Miêu Miêu, Tiểu Tứ Tứ bình thường đối với ngươi tốt như vậy, hiện tại Tiểu Tứ Tứ bị khi dễ, ngươi như thế nào không bắt an đi an ủi Tiểu Tứ Tứ a! Ô ô ô...” Tiêu Nhiên vừa lòng nhìn Miêu Miêu, sau đó tiếp tục phát nổi lên thân mình Miêu Miêu, hai mắt liều mạng bài trừ nước mắt khóc hô.

Miêu Miêu nâng đầu lên, khó chịu nhìn chính diện chủ tử của mình, sau đó tiếp tục đem đầu chôn trong chân trước ngủ tiếp.

Mà Lam Ân Nhan lại nhú mày nhìn Miêu Miêu quỳ rạp trên đất ngủ, sau đó chậm rãi đi về phía Tiêu Nhiên.

“Ngươi chẳng lẽ không hiểu được như vậy thực huyền ảo sao?” Nàng quỳ rạp trên mặt đất, bảo trì khoảng cách với Miêu Miêu, Lam Ân Nhan bắt chéo hai tay lên, con ngươi phức tạp nhìn về phía Tiêu Nhiên nói.

“Ô ô ô, tỷ tỷ, ngươi đem Tiểu Tứ Tứ ngã hạo đau nha, ngươi không chỉ không hướng Tiểu Tứ Tứ xin lỗi, còn đứng ở trong này nói mát! Tiểu Tứ Tứ chán ghét ngươi!” Tiêu Nhiên nguyên bản ghé vào trên người Miêu Miêu khóc lớn, lập tức tức giận lên, sau khi quyết miệng mình mi nói xong, con ngươi hấn ai oán nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Nhìn Tiêu Nhiên kia lệ rơi đầy mặt, Lam Ân Nhan biết vậy nên thú vị mọc lan tràn.

“Đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt trương tuyệt mỹ xinh đẹp của ngươi, ta còn có loại cảm giác! Nhất là nhẩn mày mi, quyết miệng, khi rơi lệ cùng nhu nhược đồng thời bày ra trên mặt, ta càng thêm bị ngươi câu đi tâm hồn rồi!” Lam Ân Nhan bỗng nhiên nói lên câu không liên quan gì đến vấn đề.

Thoáng chốc, thân thể Tiêu Nhiên hơi hơi cứng đờ, nàng là ca ngợi chính mình sao? Cũng hoặc là nàng hướng chính mình tỏ lộ? Được rồi! Hấn biết, cho dù hấn là cái ngọc tử, hấn vẫn là có đủ mị lực đi dụ hoặc nữ nhân! Chính là, hấn luôn luôn ghét nữ nhân, vì sao khi nghe được Lam Ân Nhan này xấu như quỷ mị ca ngợi chính mình, trong lòng không hiểu vì sao bỗng nhiên dấy lên mặt hung phấn? Chẳng lẽ chính mình giả ngu lâu lắm, nên đầu óc có điểm không bình thường?

(Acchan: Ca tự kỷ nặng rồi =.=)

Tiêu Nhiên trong lòng âm thầm nghĩ, mày nhăn càng sâu, miệng quyết rất cao, trên mắt lệ cũng càng nhiều, con ngươi nhìn về phía Lam Ân Nhan càng quỳn rũ động lòng người

“Bất quá, thực đáng tiếc...” Lam Ân Nhan bỗng nhiên lắc lắc đầu tiếc hận, con ngươi mang ý cười nhìn về phía Tiêu Nhiên, gần từng chữ một: “Ngươi vừa mới té ngã trên đất, sau đó run run bả vai, sau đó lại nằm úp sấp trên người Miêu Miêu luân phiên khóc làm nũng, quá mức làm ra vẻ, như vậy có vẻ không đủ tự nhiên”

“...” Tiêu Nhiên khoe miệng hơi run rẩy, nữ nhân này chính là nhìn ra chính mình giả ngu sao? Không có khả năng đi?

“Như vậy đi! Vì đề cao hành động của ngươi, ngươi hiện tại chạy nhanh cười trên người Miêu Miêu đi, ta đem thi thể hắc y nhân này tha trở về, sau đó ta lại tạp ngươi một hồi, vừa rồi một loạt động tác cùng biểu tình của ngươi, chúng ta một lần nữa biểu diễn lại. Nhớ lấy, cần phải cải tiến những khuyết điểm ta vừa mới vạch ra” Lam Ân Nhan khinh liêu liêu sợi tóc trên trán nói.

Thoáng chốc, Tiêu Nhiên trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Lam Ân Nhan, toàn bộ cơ bắp trên người run rẩy lên.

“Đừng lảng ngán người a! Nhanh cười lên trên người Miêu Miêu đi! Ta nhưng là khó có hứng thú chỉ đạo người khác diễn trò nha!” Lam Ân Nhan nhú mày nói.

“Ô ô ô... Tiểu Tứ Tứ căn bản không rõ tỷ tỷ đang nói cái gì! Tỷ tỷ nhĩ hảo chán ghét nha, ngươi làm Tiểu Tứ Tứ ngã hạo đau nha, ngươi nhanh chút hướng Tiểu Tứ Tứ xin lỗi!” Tiêu Nhiên trong miệng ồn ào, thân mình bỗng nhiên vọt tới trước mặt Lam Ân Nhan, nhéo tay áo Lam Ân Nhan, liều mạng lắc lắc. Nhưng sâu trong con ngươi hấn lại lộ vẻ ý cười, cuộc sống hấn yên lặng đã lâu, tựa hồ xuất hiện một cái đối thủ vô cùng thú vị.

“Miêu Miêu, đừng ngủ! Nhanh chút hành động đem người này về nhà, lại không có tay thì tha trở về đi! Miễn cho ở đây mất mặt xấu hổ!” Lam Ân Nhan đột nhiên tránh ra thu ống tay áo mà Tiêu Nhiên túm, sau đó nàng thể nhưng nâng chân lên, hung hăng đá về phía thân thể Tiêu Nhiên.

Phút chốc, thân mình Tiêu Nhiên như súng bắn đạn bay nhanh đi ra ngoài, sau đó nện thật mạnh lên trên người Miêu Miêu đang vui đầu ngủ.

Bỗng nhiên, Miêu Miêu nâng đầu lên, đầu tiên là con người xem xét Lam Ân Nhan đứng cách đó không xa, sau đó xoay đầu qua, con người mang theo một tia đồng tình nhìn về phía Tiêu Nhiên đang hoành ghé trên người mình.

“Uy! Miêu Miêu, ánh mắt này của người thực đáng đánh đòn ư?” Tiêu Nhiên chống lại con người Miêu Miêu, ánh mắt không tiếng động nói.

“Ngao...” Miêu Miêu kêu lên một tiếng, thế nhưng lại tựa đầu ngủ ở trong móng vuốt, lại tiếp tục ngủ. Động tác của nó tựa như nói với Tiêu Nhiên: Ai kêu người giả ngu, người giả ngu liền giả ngu, bị người khi dễ còn không cho Miêu Miêu giúp người, người xứng đáng.

Khóe miệng run rẩy nhìn Miêu Miêu không để ý đến mình, Tiêu Nhiên cô lỗ một chút đứng dậy khỏi người Miêu Miêu, sau đó khóc rống vọt tới trước mặt Lam Ân Nhan, vung cánh tay lớn tiếng hô: “Người cái tên xấu xa này, đại người xấu! Người đá Tiểu Tứ Tứ đau quá!”

“Nhảm chán!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã, liền quay đầu đi trở về.

“Không cho người đi! Người làm cho Tiểu Tứ Tứ toàn thân đều đau, Tiểu Tứ Tứ muốn thay chính mình báo thù!” Bỗng nhiên nhanh chóng vọt tới sau lưng Lam Ân Nhan, sau đó hai cánh tay hấn thế nhưng ôm gấu gao lấy thân mình Lam Ân Nhan, tiếp theo răng nanh hấn thế nhưng hướng về vành tai Lam Ân Nhan cắn...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Bị Hôn?

Ngay tại răng nanh Tiêu Nhiên sắp cắn được vành tai Lam Ân Nhan, cánh tay Lam Ân Nhan nhanh chóng nâng lên, cho một kích thật mạnh vào trong ngực Tiêu Nhiên, sau đó nằng nạnh chóng nhảy ra khỏi Tiêu Nhiên ôm ấp. Sau đó lại thấy nằng lấy chủy thủ từ trong tay áo ra, đem chủy thủ kia đặt trên ngực Tiêu Nhiên.

“Hương ta xin lỗi, xin lỗi phát ra từ nội tâm! Người không chỉ có đụng vào thân thể ta, người còn thiếu chút nữa cắn ta bị thương, đòi người một câu thành tâm xin lỗi, tuyệt không quá đáng!” Lam Ân Nhan hí mắt nhìn về phía Tiêu Nhiên nói.

“Ô ô ô, Tiểu Tứ Tứ vì sao phải xin lỗi, Tiểu Tứ Tứ không có sai, là tỷ tỷ khi dễ Tiểu Tứ Tứ trước! Tiểu Tứ Tứ sẽ không xin lỗi, sẽ không xin lỗi!” Tiêu Nhiên con người ngập nước nhìn về phía Lam Ân Nhan, thanh âm ghen ngào nói.

“Còn trang?” Lam Ân Nhan nhú mày nhìn về phía Tiêu Nhiên, gần từng chữ một “Hương ta xin lỗi, nếu không ta đem cái chủy thủ này đâm vào trong ngực người!”

“Ô ô ô, tỷ tỷ người dùng dao hù dọa Tiểu Tứ Tứ! Tiểu Tứ Tứ muốn đi nói cho hoàng đế ca ca, hoàng đế ca ca ta rất lợi hại, hấn cũng rất đau Tiểu Tứ Tứ, hấn nếu biết tỷ tỷ người khi dễ Tiểu Tứ Tứ như vậy, hấn nhất định phải thiệt nhiều người đến bắt tỷ tỷ, sau đó đem người khám đầu!” Tiêu Nhiên mâu trung chứa đầy lệ, giọt lớn lại giọt lớn chảy xuống dưới.

“Hoàng đế thì sao? Lam Ân Nhan ta nếu gặp được thế lực cường đại làm ta khiếp đảm, không bằng đã chết quên đi! Không ngại nói thật cho người biết, bất luận kẻ nào ở trước mặt Lam Ân Nhan ta đều uy hiếp không thành, cho dù trong miệng người nói hoàng đế có một ngày muốn lấy mạng ta, ta tất cũng sẽ lấy mạng của hấn trước, trước khi hấn muốn mạng của ta!” Lam Ân Nhan con người lạnh lùng nói.

Nghe được Lam Ân Nhan nói, tâm Tiêu Nhiên đột nhiên chấn động, bởi vì những lời Lam Ân Nhan vừa nói ra tuy rằng thực cuồng, nhưng trên người nằng bỗng nhiên phát ra ngạo khí, lại rõ ràng như giải bày sự thật. Lam Ân Nhan như vậy, không khỏi làm hấn càng cảm thấy hứng thú.

“Oa... Tỷ tỷ người thật hung dữ, người dọa phá hư Tiểu Tứ Tứ!” Con người Tiêu Nhiên sợ hãi nhìn Lam Ân Nhan, sau đó hấn cả người một trận run rẩy, cuối cùng thế nhưng hấn ngửa đầu khóc rống lên, hoàn toàn không nhìn về phía chủy thủ Lam Ân Nhan để trên ngực mình.

Thoáng chốc, khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy nhìn về phía Tiêu Nhiên oa oa khóc lớn, giờ khắc này nằng quả thật cảm giác được toàn thân Tiêu Nhiên đều tràn ngập mười phần nguẩn.

Không sai, nằng lúc trước làm mọi việc, bao gồm bây giờ dùng chủy thủ uy hiếp Tiêu Nhiên, đều là thử Tiêu Nhiên này.

Hiện tại chỉ cần chính mình hơi dùng lực một chút, chủy thủ này nhảy mất có thể đâm vào ngực làm hấn trí mạng, mà hấn thế nhưng hoàn toàn không để ý đến chủy thủ trong tay mình, chỉ lo ngửa đầu khóc lớn.

Hấn là biết chính mình sẽ không giết hấn sao? Vậy hấn không khỏi cũng quá mạo hiểm đi?

Hay vẫn là chính mình kỳ thật đã đoán sai? Hấn không phải giả ngu, mà là khờ thật?

Kia cũng không hẳn đúng a? Một cái gốc tử, có thể đem một con hổ hung hãn phục tùng nghe lời như vậy sao? Hơn nữa sáu thị vệ vừa mới cùng Tiêu Nhiên đến, nàng có thể cảm giác được, bọn họ đối với Tiêu Nhiên không chỉ có thuộc hạ tôn kính đối với chủ tử, mà là trong mắt đều hoàn toàn thần phục. Nếu Tiêu Nhiên chính là một Vương gia danh hiệu gốc tử, bọn họ vì sao lại đối với hắn thuần phục như vậy?

“Được rồi, đừng khóc! Một đại nam nhân đứng trước mặt mọi người khóc thành như vậy, người không biết là dọa người sao?” Lam Ân Nhan nhìn mi mắt Tiêu Nhiên, sau đó đem chủy thủ để trước ngực Tiêu Nhiên thu vào trong tay áo, rồi tức giận nói.

“Tiêu Tứ Tứ liền khóc! Ai kêu tỷ tỷ người khi dễ Tiểu Tứ Tứ!! Ô ô ô... Tỷ tỷ người là đại phiê đàn!” Tiêu Nhiên liều mạng hít mũi vài cái, sau đó hai mắt nhắm lại nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Nghe Tiêu Nhiên ngữ khí ai oán, nhìn Tiêu Nhiên tuy rằng lộ nước mắt trên mặt, nhưng khuôn mặt lại vẫn lưu chuyển quyền rũ say lòng người như cũ.

Tâm Lam Ân Nhan đột nhiên bị kiềm hãm, nàng thế nhưng buông xuống hoài nghi của mình đối với hắn, sau đó mả xui quỷ khiến nàng đầu ngón tay lên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng giúp Tiêu Nhiên lau nước mắt trên mặt.

“Ngaoan! Đừng khóc a!” Lam Ân Nhan ôn nhu nói, vừa dứt lời, thân thể hắn rõ ràng cứng đờ, nàng đây là trúng tà sao? Nàng là muốn an ủi hắn?

“Kia tỷ tỷ người về sau đừng khi dễ Tiểu Tứ Tứ nữa, như vậy Tiểu Tứ Tứ sẽ không khóc!” Tiêu Nhiên lại còn dùng hai tay bứt lên vạt áo Lam Ân Nhan, một bên loạng choạng, một bên quệt cái miệng nhỏ nhắn nói.

Không đợi Lam Ân Nhan phản ứng, hắn buông cánh tay lay đang lay động vạt áo Lam Ân Nhan ra, sau đó đem chính đầu mình vùi trong lòng Lam Ân Nhan, nhẹ nhàng vuốt phẳng lên.

Thoáng chốc, Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã, nàng vươn tay muốn dùng lực đẩy Tiêu Nhiên, nhưng mà khi nàng dùng tay ấn trên đầu Tiêu Nhiên, lại không tự chủ được hướng lên trên di động, sau đó nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Tiêu Nhiên nói “Được rồi, được rồi! Tỷ tỷ về sau không khi dễ Tiểu Tứ Tứ!” Lúc này Lam Ân Nhan không có phát hiện, Tiêu Nhiên đầu chôn ở trong lòng nàng, môi ướt át kiều diễm hơi câu lên, sâu trong con mắt cũng cất dấu tràn đầy ý cười.

“Tiêu Tứ Tứ không thích cái tỷ tỷ vừa rồi hung dữ, Tiểu Tứ Tứ thích ôn nhu tỷ tỷ như bây giờ!” Tiêu Nhiên nói xong, đột nhiên ngẩng đầu lên, đem chính môi mình thiếp lên môi Lam Ân Nhan nói.

Bỗng dưng, Lam Ân Nhan giống như bị sét đánh, tuy rằng nàng giờ phút này đeo khăn che mặt, nhưng mà môi nàng vẫn cảm nhận được ám áp trên môi Tiêu Nhiên.

Dựa vào, trên thế giới này có nàng bị thúc giục xuyên qua sao?

Thứ nhất xuyên qua đã bị người hạ độc, sau đó bị chính phu quân tương lai của mình phái người ám sát, sau đó lại bị một cái gốc tử trộm hôn?

Được rồi, tuy rằng thân thể này không phải của chính mình, nhưng mà linh hồn trong thân thể này là của chính mình a?

Như vậy nói đúng là, nàng ngâm đắng nuốt cay bảo trì nụ hôn đầu tiên liền bị mất như vậy?

“Người muốn chết a!” Lam Ân Nhan một phen đẩy Tiêu Nhiên ra, con người phẫn nộ nâng tay lên chưởng, chuẩn bị bỏ về phía Tiêu Nhiên.

Đúng lúc này, sáu gã thị vệ mà Tiêu Nhiên mang đến liền chớp mắt xuất hiện sau lưng Tiêu Nhiên, sau đó một tay kéo Tiêu Nhiên rút ra ngoài.

“Ô ô ô.. Tỷ tỷ, người vì sao muốn đánh Tiểu Tứ Tứ a?” Tiêu Nhiên bị bọn thị vệ kéo ra, lập tức về mặt nghi hoặc nhìn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Dựa vào, người chiếm tiện nghi lão nương, không có sự cho phép của lão nương liền thân lão nương, lão nương không đánh người thì đánh ai?” Lam Ân Nhan cắn răng, con người bốc hỏa nhìn về phía Tiêu Nhiên nói.

“Hoàng đế ca ca nói, thích một người sẽ thân ái nàng, Tiểu Tứ Tứ rất thích người, cho nên Tiểu Tứ Tứ mới thân ái người a? Thời điểm Hoàng đế mỗi lần thân các vị phi tử tỷ tỷ, cái vị phi tử tỷ tỷ đều rất vui vẻ, vì sao Tiểu Tứ Tứ thân tỷ tỷ, tỷ tỷ lại rất tức giận a?” Tiêu Nhiên hoang mang gãi đầu nói.

“Người...” Lam Ân Nhan khóe miệng run rẩy nghiêm trọng.

Mà sáu gã thị vệ Tiêu Nhiên mang theo, con người là vô cùng khiếp sợ nhìn về phía Tiêu Nhiên. Chủ tử hôn xấu nữ nhân này? Chủ tử điên rồi sao? Chủ tử không phải luôn luôn có khiêu khích sao? Trừ bỏ Miêu Miêu, chủ tử trên cơ bản là không cho kẻ nào cùng này nọ tiếp xúc thân thể hắn! Hắn vì sao lại chủ động đi thân xấu nữ nhân này a?

“Chạy nhanh đem tên gốc tử này của các người cách xa tầm mắt của ta, nếu không ta giết hắn!” Lam Ân Nhan hít một hơi thật sâu, chậm rãi buông bàn tay trên cao xuống. Con người hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Nhiên, sau đó nàng xoay người đi về phía kiệu hoa.

“Người...” Sáu gã thị vệ lập tức muốn tiến lên răn dạy Lam Ân Nhan, cho dù chủ tử hôn nàng thì như thế nào, kia cũng không thể chấp nhận được nàng ở trước mặt chủ tử làm càn.

“Di, các người không phải đi đánh nhau sao? Như thế nào đột nhiên chạy về đây a?” Tiêu Nhiên đứng lúc ra tiếng ngăn cản sáu gã thị vệ, thanh âm tuy rằng ngây ngốc, nhưng con người lại mang ý cười nhìn về phía bóng dáng Lam Ân Nhan.

“Hồi bẩm chủ tử, những người đó bỗng nhiên lui lại toàn bộ! Cho nên bọn thuộc hạ trở lại!” Sáu gã thị vệ hồ nghi nhìn về phía Tiêu Nhiên, sau đó cung kính cúi người nói.

“Đứng, chủ tử, người... Có còn đi phủ Tam vương gia hay không?” Một gã thị vệ trong đó đầu tiên quét mắt nhìn bóng dáng Lam Ân Nhan, sau đó ngẩng đầu hỏi Tiêu Nhiên.

“Đương nhiên là muốn đi a! Tam Vương gia ca ca hôm nay thú tâm nương tử, Hoàng đế ca ca nói, khi Tam Vương gia ca ca cùng tân nương tử động phòng nhất định sẽ hảo hảo đùa, làm cho Tiểu Tứ Tứ nhất định phải đi học học, như vậy về sau khi Tiểu Tứ Tứ thú tâm nương tử, sẽ cùng tân nương tử chơi trò chơi động phòng!” Tiêu Nhiên ngốc nghếch cười khanh khách nói, nhưng con người lại quét bóng lưng Lam Ân Nhan.

Bỗng dưng, Lam Ân Nhan hướng đi đến kiệu hoa thân thể bỗng cứng đờ, sau đó nàng xoay người qua, hít mắt nhìn về phía Tiêu Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nàng Là Nữ Nhân Sao?

“Tiểu Tứ Tứ tựa hồ đối với chuyện ta cùng Tam vương gia động phòng thực cảm thấy hứng thú nha?” Lam Ân Nhan chậm rãi đi hướng Tiêu Nhiên, bắt chéo hai tay trước ngực nói.

“Tỷ tỷ nhĩ hảo ngốc ngốc nha, Tam ca ca cùng với Tân nương tử động phòng, không phải cùng tỷ tỷ người động phòng!” Tiêu Nhiên nghiêng đầu xuống nhìn Lam Ân Nhan, sau đó ngốc hồ hồ cười nói.

“Chẳng lẽ Tiểu Tứ Tứ không biết, tỷ tỷ chính là Tân nương tử mà Tam ca ca người muốn kết hôn sao?” Lam Ân Nhan nhún mày nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Tỷ tỷ chính là Tân nương tử Tam ca ca muốn kết hôn sao? Tỷ tỷ người lại không nói qua cho Tiểu Tứ Tứ, Tiểu Tứ Tứ làm sao có thể biết a!” Tiêu Nhiên cắn cắn ngón trỏ, con người mê mang nhìn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Tiểu Tứ Tứ thật không biết sao? Tỷ tỷ còn tưởng rằng trong lòng Tiểu Tứ Tứ còn rất rõ ràng a?” Con người Lam Ân Nhan không chút để ý quét mắt sáu gã thị vệ đứng sau Tiêu Nhiên, con người mang ý cười nhìn về phía Tiêu Nhiên nói.

“Vậy tỷ ý người nhanh cùng Tiểu Tứ Tứ đi tìm Tam ca ca đi! Tiểu Tứ Tứ muốn xem tỷ tỷ cùng Tam ca ca động phòng! Nhất định hảo hảo đùa!” Tiêu Nhiên hưng phấn khua khua hai tay nói.

“Tiểu Tứ Tứ nếu muốn đến thăm tỷ tỷ cùng Tam ca ca người động phòng chỉ đêm như vậy, tỷ tỷ nhất định sẽ hảo hảo thỏa mãn sự quan tâm của Tiểu Tứ Tứ! Tỷ tỷ sẽ cùng Tam ca ca người cố gắng suy diễn một màn động phòng chỉ đêm kinh thiên động địa, Tiểu Tứ Tứ nhớ rõ nha, đến lúc đó nhất định phải hảo hảo học tập!” Lam Ân Nhan liêu liêu sợi tóc trên trán nói.

“Thật vậy chăng? Vậy tỷ tỷ cùng Tam ca ca nhất định phải hảo hảo biểu diễn động phòng nha! Tiểu Tứ Tứ nhất định sẽ học tập thật sự!” Tiêu Nhiên lập tức vui sướng hài lòng đáp, mà đây lòng hân hoan đối với Lam Ân Nhan này lại càng hứng thú. Nàng thật đúng là không giống với người thường, hân hoan với nàng có thể dùng hai chữ “bội phục” để hình dung.

Mà sáu gã thị vệ bên người Tiêu Nhiên, còn lại trọn mắt há hốc mồm nhìn chính chủ tử mình, sau đó lại nhìn nhìn Lam Ân Nhan.

Trước mắt là cái tình huống gì? Chủ tử bọn họ thế nhưng cùng xấu nữ nhân này đứng trên đường cái, cao giọng đàm luận vấn đề nam nhân cùng nữ nhân trong đêm động phòng?

Được rồi! Bọn họ thừa nhận là chủ tử khơi mào đề tài này! Nhưng mà hiện tại chủ tử là cái ngốc tử, cho nên dù hân hoan nói ra lời nói kinh thế hãi tục đến cỡ nào, cũng cho là bình thường.

Nhưng mà Lam Ân Nhan này thì sao? Nàng rốt cuộc có phải nữ nhân hay không? Nàng rốt cuộc có cảm thấy thẹn với chi tâm hay không? Nàng thế nhưng còn chủ động nói chủ tử đến xem đêm động phòng? Nhưng lại trước mặt nhiều đại nam nhân như bọn họ vậy? Xem ra, nữ nhân này không chỉ có dung mạo có vấn đề, mà ngay cả tâm lý cũng có vấn đề thật lớn.

“Tỷ tỷ, chúng ta đây liền chạy nhanh đi tìm Tam ca ca đi! Tiểu Tứ Tứ muốn mau một chút nhìn đến tỷ tỷ cùng Tam ca ca động phòng a!” Tiêu Nhiên đinh chí ý cười tràn ra trong lòng, vẻ mặt thật sự nói.

“Kỳ thật tỷ tỷ cũng thật khẩn cấp đến gặp Tam ca ca người a! Nhưng tỷ tỷ bây giờ còn không thể đi tìm Tam ca ca người a!” Lam Ân Nhan nhún vai nói.

“Vi sao a?” Tiêu Nhiên gãi gãi đầu, con người khó hiểu nhìn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Bởi vì người nâng kiệu hoa cùng đồ cưới cho tỷ tỷ, đều bị những người xấu lúc trước dọa chạy! Những đồ cưới này của tỷ tỷ thực đáng giá nha, tỷ tỷ thực luyện tiếc bỏ lại từng đó đồ cưới nha! Nhưng một mình tỷ tỷ không thể nâng từng đó đồ cưới! Cho nên tỷ tỷ hiện tại đi tìm người giúp tỷ tỷ nâng đồ cưới cùng kiệu hoa, mới có thể đi tìm Tam ca ca người a!” Lam Ân Nhan chỉ ngón tay về bốn trang thùng đồ cưới phía sau nói.

Nghĩ đến Lam Hằng kia tựa hồ cũng đối với việc mình hôm nay có thể gả vào Tam vương phủ là cực tin tưởng, tuy rằng chỉ chuẩn bị cho nàng bốn thùng đồ cưới, nhưng nàng kiểm tra qua, nơi đó có không ít châu báu giá trị xa xỉ a. Lúc trước mình tới cho nên cùng Lam Hằng nói muốn có đồ cưới, chính là bởi vì nàng hiểu được một cái đạo lý, tiền tài không phải vạn năng, nhưng không có tiền tài thì vạn vạn không thể. Cho nên hẳn phải cho mình một ít tiền tài, lấy bị bất cứ tình huống nào.

“Nguyên lai là như vậy! Vậy Tiểu Tứ Tứ giúp tỷ tỷ trong coi mấy trang đồ cưới đó, tỷ tỷ nhanh chút đi tìm người đến nâng giúp, như vậy tỷ tỷ có thể cùng Tiểu Tứ Tứ đi tìm Tam ca ca a!” Tiêu Nhiên một bộ đáng bình tĩnh đại ngộ.

“Tỷ tỷ vì sao phải xá cận cầu viễn a?” Lam Ân Nhan quét mắt nhìn sáu gã thị vệ bên người Tiêu Nhiên nói.

Bỗng dung, sáu gã thị vệ kia thân mình cứng đờ, nữ nhân này sẽ không đem oai tâm tư động đến trên người bọn họ chứ?

“Tỷ tỷ có ý tứ gì a? Tiểu Tứ Tứ hảo hồ đồ nga!” Tiêu Nhiên dùng sức gãi đầu hỏi.

“Sáu gã thị vệ của người dù sao cũng không có việc gì làm! Không bằng khiến cho 2 người trong số chúng lại nâng kiệu hoa đi, còn thừa bốn người giúp tỷ tỷ chuyển thùng đi! Người xem vừa vận bốn thùng, bọn họ mỗi người một cái, ta nghĩ lấy khí lực của bọn họ mà nói, hẳn là dư dả” Lam Ân Nhan lại quét mắt sáu gã thị vệ nói, con người tươi cười nói.

Thoáng chốc, sáu gã thị vệ kia khoe miệng một trận run rẩy, nữ nhân này quả nhiên đem tâm tư động đến trên người bọn họ. Sau đó liền thấy ánh mắt bọn họ liếc nhìn một chút về phía Tiêu Nhiên. Chủ tử sẽ đáp ứng yêu cầu của nữ nhân này sao? Tình huống trước mắt, phỏng chừng chủ tử hẳn là sẽ đáp ứng đi! Bởi vì đối với nữ nhân trước mắt, chủ tử đã muốn phá lệ mở rất nhiều tiền lệ.

“Chủ ý này của tỷ tỷ không sai nha! Liền quyết định như vậy! Uy, các người sáu cái nhanh chút giúp tỷ tỷ nâng kiệu cùng đồ cưới nha!” Quả nhiên giống như suy nghĩ trong lòng bọn thị vệ, Tiêu Nhiên một ngụm đáp ứng.

“Chủ tử... Chúng ta phải giúp nữ nhân này nâng kiệu hoa cùng đồ cưới thật sao? Nếu bị Tam vương gia biết, chỉ sợ một chút không được tốt đi?” Sáu gã thị vệ con người do dự liếc mắt nhìn nhau, tuyên ra một người đại diện thật cẩn thận hỏi Tiêu Nhiên.

Chủ tử rõ ràng biết Tam vương gia khẳng định sẽ không tha nữ nhân này, còn làm cho bọn họ giúp Lam Ân Nhan tâng bốc kiệu hoa cùng đồ cưới đi Tam vương phủ, đây không phải là cùng Tam vương gia đối nghịch sao?

Vốn Tam vương gia đối với chuyện chủ tử giả ngu cũng đã nổi lên nghi ngờ trong lòng, nếu lần này bọn họ tâng bốc kiệu hoa cùng đồ cưới cho Lam Ân Nhan, Tam vương gia khẳng định sẽ càng hoài nghi?

“Uy, tỷ tỷ cho các người nâng, các người liền nâng nga! Không được chọc tỷ tỷ tức giận nha! Các người nếu đem tỷ tỷ tức giận, Tiểu Tứ Tứ sẽ tức giận, Tiểu Tứ Tứ sẽ giận cả đời, sẽ kêu Miêu Miêu cắn chết các người!” Tiêu Nhiên hai tay lập tức chống hông, tức giận nhìn về phía sáu gã thị vệ của mình nói.

Hắn đương biết thị vệ mình trong lòng nghĩ cái gì, bắt quá, hết thầy trước mắt cũng không trọng yếu, quan trọng là nữ nhân này khiến cho mình hứng thú thật lớn, cho nên hẳn lấy lòng nàng, như vậy mới có thể có cơ hội cùng nàng thân cận chút (Acchan: đồ đều, quá đều...)

Mà một bên Miêu Miêu đang ngủ cũng sớm tỉnh lại, chính là quỳ rạp trên mặt đất dùng đầu gối mình liên móng vuốt a, vừa nghe Tiêu Nhiên nhắc tới tên nó, nó liền lăn lông lóc một chút từ trên đất đứng lên, sau đó vui vẻ tiến đến bên người Tiêu Nhiên, dùng thân thể chà chà chân Tiêu Nhiên. Nhưng con người nó hung ác trừng về phía sáu gã thị vệ, nó tựa hồ nói cho sáu gã thị vệ kia: Đừng tưởng rằng Miêu Miêu quen thuộc với các người nên sẽ không cắn các người, Miêu Miêu nhưng thực ra nghe lời chủ tử nói.

“Bọn thuộc hạ tuân mệnh! Bọn thuộc hạ liền đi nâng kiệu cùng đồ cưới cho Lam tiểu thư!” Sáu gã thị vệ còn lại khoe miệng run rẩy nhìn Miêu Miêu, sau đó cung kính cúi đầu hồi đáp Tiêu Nhiên, sau đó mặt bọn họ không chút thay đổi nhìn Lam Ân Nhan, ngoan ngoãn tiêu sái đi về phía trước, nhưng trong lòng bọn họ cũng cực kỳ nghi hoặc, bọn họ thật sự nghĩ không ra, chủ tử vì sao lại nhân nhượng nữ nhân này như vậy?

“Cám ơn Tiểu Tứ Tứ giải quyết giúp tỷ tỷ đại phiền toái này!” Lam Ân Nhan nhướn mắt nhìn Tiêu Nhiên, sau đó xoay người cũng đi về hướng kiệu hoa.

“Tỷ tỷ không cần khách khí nha! Có thể giúp tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ thật cao hứng!” Tiêu Nhiên hướng về phía bóng dáng Lam Ân Nhan hô.

“Tây Thành, còn ngồi dưới đất ngọc cái gì chứ? Cùng tiểu thư ta tiến lên kiệu hoa nghỉ đi!” Lam Ân Nhan không có quay lại liếc mắt nhìn Tiêu Nhiên một cái, mà là đem kéo Lam Tây Thành vẫn ngã ngồi ở trên đất, Lam Tây Thành con người hơi giật mình nhìn chính mình bị kéo túm lên, sau đó cùng nhau chui vào trong kiệu hoa.

“Ngao...” Miêu Miêu lại hướng về phía Tiêu Nhiên nhẹ nhàng kêu xuống, tựa hồ muốn nói: Chủ tử, biểu tình vừa rồi của người thật nịnh nọt nha, bắt quá cái nữ nhân kia tựa hồ cũng không lĩnh tình của người a.

Tiêu Nhiên còn lại lấy tay vuốt ve đầu Miêu Miêu, sau đó cười lên trên người Miêu Miêu, đuổi kịp kiệu hoa đã muốn khởi kiệu ở phía trước.

.....

Lúc này, trong một phòng tại Tam vương phủ, lư hương nạm vàng phiêu tán lượn lờ khói nhẹ, trong không khí nơi nơi tràn ngập mùi thơm ngát thân nhiên, nhưng ở dưới mặt mùi thơm ngát ấy, lại che dấu khí lạnh như băng làm người ta vô cùng sợ hãi.

“Chủ tử, quả nhiên như người sờ liệu, khi chúng ta chặn kiệu hoa Lam Ân Nhan lại, thật sự xuất hiện một đám người thần bí võ công cao cường!” Một gã hắc y nam từ quỳ một gối xuống nói.

Nam tử áo trắng ngồi trên ghế khinh nháp một ngụm trà trên tay, con ngươi bình tĩnh nhìn về phía hắc y thuộc hạ quỳ trên mặt đất. Hắn đứng là thứ nhất nữ nam Thánh Long vương hướng, cũng là đương kim Tam vương gia – Tiêu Dật. Hề ra khuôn mặt tuấn mỹ giống như ngọc đúc nóng không tỳ vết, کیا thanh khiết lại mị hoặc. Phàm là người đầu tiên nhìn đến người hắn, đều cảm thấy hắn giống như băng tuyết trên núi tạo thành. Hắn phong thái kì tú, thần vận độc siêu, trước mặt người ở bên ngoài vĩnh viễn là cao quý thanh hoa như vậy. Thánh Long vương hướng không biết có bao nhiêu nữ tử, từng bởi vì nhìn Tiêu Dật mà ngẫu nhiên bị mất hồn phách.

“Như vậy nói cách khác, các người chặn lại thất bại?” Tiêu Dật chậm rãi buông chén trà trong tay nói, ngữ khí hắn thực bình tĩnh, nhưng hắc y nhân quỳ trên mặt đất lại nhìn không được đánh một cái rùng mình.

“Hồi... Hồi chủ tử, vốn cũng sẽ không thất bại! Nhưng mà Tứ vương gia bỗng nhiên lại xuất hiện ở đó, hơn nữa còn làm cho sáu gã Huyền Ảnh bên người gia nhập vào nhóm người xanh y cùng đánh nhau với chúng ta! Phỏng chừng người áo xanh cũng biết sáu gã Huyền Ảnh bên người Tứ vương gia lợi hại, cho nên vội vàng lui lại, mà chủ tử cũng từng nói qua, bây giờ còn không nên trước mặt cùng Tứ vương gia xung đột, cho nên thuộc hạ cũng chỉ có thể lui lại!” Hắc y nhân ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dật nói, khi hắn tiếp xúc đến con ngươi của Tiêu Dật, cả người hắn lại rung lên.

Chủ tử hắn là cái phiêu dật nam tử tích linh khí thiên địa, mà hắn lại có được đôi mắt như vậy, một đôi con ngươi đem tà ác cùng tính thuần dung hợp cực hoàn mỹ. Ánh mắt như vậy là làm bọn hắn sợ hãi nhất.

“Ý của người là, Tiêu Nhiên âm thầm giúp đỡ Lam Ân Nhan?” Con ngươi Tiêu Dật thâm thúy lên.

“Thuộc hạ không dám phán đoán bừa bãi! Nhưng thuộc hạ xác định, thái độ Tứ vương gia đối với Lam Ân Nhan không giống bình thường!” Hắc y nhân bẩm báo chi tiết nói.

“Tiêu Nhiên thế nhưng đối với một nữ tử xấu như quỷ mị cảm thấy hứng thú? Đây là có khả năng sao?” Mi Tiêu Dật hơi hơi nhíu xuống.

“Chủ tử, Hòa Diễm từng muốn tập kích Lam Ân Nhan, lại bị Lam Ân Nhan dùng một phen chủy thủ trong nháy mắt đâm xuyên qua cổ tay, sau đó liền bị Lam Ân Nhan dùng chủy thủ cắt đứt gáy tử, lúc này mới bị mất mạng! Thuộc hạ nghĩ Tứ vương gia là vì nguyên nhân này, mới đối với Lam Ân Nhan cảm thấy hứng thú” Thanh âm hắc y nhân nhẹ nhàng nói.

“Cái gì? Lam Ân Nhan kia thế nhưng có năng lực giết Hòa Diễm?” Thân thể Tiêu Dật nhất thời cứng đờ, con ngươi khó có thể tin nhìn về phía hắc y nhân quỳ trên mặt đất. Hòa Diễm nhưng là người tự tay hắn bồi dưỡng, là cấp dưới mà hắn đặc ý nhất! Người bình thường căn bản gần không được người hắn, Lam Ân Nhan này thế nhưng có thể giết Hòa Diễm, nàng... .

“Là bọn thuộc hạ tận mắt nhìn thấy, bọn thuộc hạ lúc ấy cũng cực kỳ khiếp sợ! Chủ tử, Lam Ân Nhan kia tựa hồ thay đổi thật sự, có chút biến đổi làm cho người ta khó có thể tưởng tượng!” Hắc y nhân cúi đầu nói.

“Lam Ân Nhan...” Tiêu Dật ngữ khí dày đặc học ra ba chữ, mà ánh mắt hắn giờ phút này lãnh trầm như băng ngàn năm, toàn thân cũng tán mát ra hơi lạnh thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Châm Chọc!

Gió nhẹ khẽ vuốt, không khí lượn lờ. Ánh sáng nhẹ yếu ớt vô ngần, ở trong không khí phiêu tán thừa thốt, bình thường đẹp như mộng, nhẹ nhàng mê người.

Giấy lát, kiệu hoa Lam Ân Nhan đứng ở ngoài cửa của một tòa nhà huy hoàn khí phái.

Trên tấm biển treo ở cửa phủ có viết ba chữ to “Tam Vương Phủ” rồng bay phượng múa bằng vàng, đây đúng là phủ đệ Tiêu Dật.

Cùng so sánh với kiệu hoa lệ đồ tươi của Lam Ân Nhan, đại môn Tam vương phủ này tuyệt đối là cái châm chọc,

Thứ nhất: Trên đại môn Tam vương phủ không có một tia hồng trần, cũng không có đám một cái chữ hi.

Thứ hai: Đại môn Tam vương phủ đóng chặt, thực rõ ràng là ngăn cản kiệu hoa Lam Ân Nhan tiến vào.

Càng kỳ quái hơn là, trên đại môn đóng chặt thế nhưng có dán một tờ giấy thật lớn, trên tờ giấy trắng có hai hàng chữ to tuấn tú phiêu dật còn chưa khô: Bôn vương sợ ngày động phòng bị hù chết, luôn chiêm chước mãi, cho nên quyết định kháng chỉ, thề sống chết không cưới thiên hạ đệ nhất xấu nữ.

Tiêu Nhiên cùng sáu gã thị vệ của mình, không hẹn mà cùng nhìn tờ giấy dán trên đại môn đang đóng chặt, toàn bộ tầm mắt đều tập trung trên kiệu hoa của Lam Ân Nhan.

Rèm kiệu xốc lên, nha hoàn Lam Tây Thành nâng khăn voan đỏ phủ trên đầu Lam Ân Nhan.

Khi Lam Tây Thành nhìn hàng chữ chói mắt màu đen trên tờ giấy trắng, sắc mặt nhất thời thay đổi, trong lòng không khỏi cũng bắt đầu oán giận Tiêu Dật.

Tam vương gia này thật sự là rất vô tình, hắn đem kiệu hoa tiểu thư ngăn trở ở ngoài đại môn, đã muốn đủ làm cho tiểu thư trở thành trò cười cho người thiên hạ. Bây giờ còn muốn viết những lời khó nghe như vậy đến nhục nhã tiểu thư?

Sau đó Lam Tây Thành nhẹ nhàng túm túm tay áo Lam Ân Nhan, cúi đầu nói: “Tiểu... Tiểu thư, chúng ta vẫn là trở về đi!”

Lam Ân Nhan đương nhiên cảm giác được trong giọng Lam Tây Thành có chút không thích hợp, nhấc một góc khăn voan lên, con ngươi trong tròng nhưng lạnh lùng nhìn về phía đại môn Tam vương phủ, thấy rõ ràng hai hàng chữ trên tờ giấy trắng kia, sau đó Lam Ân Nhan buông khăn voan đỏ xuống, ngữ khí thân nhiên nói: “Tây Thành, đi giỡn cưa!”

“Ngà!” Lam Tây Thành mất lo lắng nhìn Lam Ân Nhan, sau đó ngoan ngoãn tiến lên đi gõ cửa.

Nhưng mà nàng gõ cửa nửa ngày, đại môn vẫn đóng chặt như cũ.

“Ô ô ô, Tam ca ca vì sao đem cửa môn quan đóng lại! Như vậy Tiểu Tứ Tứ vào không được! Ô ô ô, Tiểu Tứ Tứ mặc kệ thôi, Tiểu Tứ Tứ muốn vào! Tiểu Tứ Tứ muốn xem tỷ tỷ cùng Tam ca ca động phòng, ô ô ô...” Mắt Tiêu Nhiên ý vị thâm trường nhìn Lam Ân Nhan đứng lảng lảng tại chỗ, sau đó oa oa kêu lớn.

“Chủ tử, người...” Sáu gã thị vệ con ngươi nghi hoặc nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Tam ca ca nhất định là không nghe được, sáu người các người cũng đi hỗ trợ gõ cửa, đem đại môn xao vang chút, Tiểu Tứ Tứ cùng tỷ tỷ đi vào!” Tiêu Nhiên hướng về phía sáu gã thị vệ của mình sử dụng cái ánh mắt, sau đó lại ngậy ngốc ồn ào lên.

“Là!” Sáu gã thị vệ yên lặng liếc mắt nhìn nhau, sau đó toàn bộ đi tới đại môn, dùng hết sức gõ cửa. Nhưng mà một lúc lâu, đại môn vẫn như cũ không động đậy.

“Đừng gõ!” Lam Ân Nhan đem một nửa khăn voan đỏ che mắt tầm nhìn xốc lên, nhẹ nhàng khoát lên ở sau đầu, nàng lạnh lùng mở miệng. Mọi người lập tức đình chỉ gõ cửa, con ngươi nhất tề nhìn về phía Lam Ân Nhan, nàng chuẩn bị lui lại sao? Hay là....

Mà con ngươi Lam Ân Nhan khinh quát nhìn mọi người, sau đó nàng chậm rãi đi tới trước cửa.

Sau đó liền thấy nàng vẽ mặt bình tĩnh kéo mảnh giấy dán trên cửa xuống, nhìn hàng chữ cực trào phúng trên đó, trên mặt nổi lên cười nhạt.

“Tiểu thư, ngài đừng quá thương tâm, là Tam vương gia không có mắt, hắn không biết thương thức ngài tốt, ở trong lòng Tây Thành, tiểu thư vĩnh viễn là tuyệt nhất!” Lam Tây Thành lập tức an ủi Lam Ân Nhan.

“Xem ra người đối với ta thực không phải chán ghét bình thường?” Lam Ân Nhan không đáp lại Lam Tây Thành, mà là cúi đầu, con ngươi chăm chú nhìn tờ giấy trắng trong tay, cúi đầu nói.

Sau đó nàng lạnh lùng cười, cầm tờ giấy trắng trong tay xé nát, sau đó ném về phía sau.

“Tiểu thư, nếu Tam Vương gia sống chết không chịu mở cửa, chúng ta vẫn là trở về đi!” Nghĩ đến Lam Ân Nhan đã bị kích thích, Lam Tây Thành lập tức đau lòng nhìn Lam Ân Nhan, sau đó mở miệng nói. Nàng hiện tại thâm nghĩ nhanh chút mang Lam Ân Nhan rời đi nơi này, bởi vì nàng cảm thấy chạy nhanh rồi đi Tam vương phủ, khả năng sẽ làm tiểu thư trong lòng thoải mái chút.

Tiêu Nhiên cười trên người Miêu Miêu đứng một bên, lảng lảng nhìn Lam Ân Nhan đang đứng đó. Trong mâu lộ ra quang mang làm người ta cân nhắc.

“Tam vương gia, người cho là đem đại môn đóng chặt, ta sẽ thực tự giác rời đi sao? Chỉ sợ người sẽ thực thất vọng nga! Bởi vì chuyện càng có tính khiêu chiến, Lam Ân Nhan ta lại càng cảm thấy hứng thú đi làm! Người không phải không chịu thú ta sao? Ta nói cho người, hôm nay người không thú cũng phải thú, không cưới cũng phải cưới!” Ngón tay Lam Ân Nhan nhẹ nhàng vuốt ve đại môn Tam vương phủ, con ngươi tràn đầy ý cười nói. Sau đó liền thấy nàng đột nhiên nâng chân lên, dùng hết khí lực toàn thân đá về phía đại môn.

Vì thế “Phanh” một tiếng, đại môn đóng chặt bị nàng một cước đạp mở ra.

Trong nháy mắt mọi người vô cùng rung động, Lam Ân Nhan mặt không biểu tình xoay người bước vào trong kiệu hoa.

“Lập tức đem kiệu hoa cùng đồ cưới nàng vào Tam vương phủ!” Trong kiệu hoa truyền đến thanh âm lạnh lùng của Lam Ân Nhan. Nghe được thanh âm của Lam Ân Nhan, sáu gã thị vệ lập tức nhìn Tiêu Nhiên.

“Oa! Cửa rốt cục mở! Tỷ tỷ thật là lợi hại nha, một cước đã đem cửa đá văng ra, đá cửa hảo hảo ngoạn nha, lần sau Tiểu Tứ Tứ tìm đến Tam ca ca, cũng muốn bắt chước như tỷ tỷ, uy phong đem cửa đá văng ra!” Tiêu Nhiên hưng phấn vỗ hai tay, trong miệng oa oa kêu to. Sau đó Tiêu Nhiên cười Miêu Miêu dẫn đầu đi vào trong đại môn.

Khóe miệng run rẩy nhìn chính chủ tử mình, sáu gã thị vệ cũng lập tức nâng kiệu hoa cùng đồ cưới lên, sau đó cũng tiến vào trong Tam vương phủ.

Mà khi bọn hắn vừa bước vào trong viện Tam vương phủ, liền có vô số hắc y thị vệ tay cầm binh khí nhảy ra, sau đó liền thấy hắc y thị vệ làm thành một cái vòng, đem kiệu hoa Lam Ân Nhan cùng đám người Tiêu Nhiên bao quanh.

Thoáng chốc, kiệu hoa đỏ thắm của Lam Ân Nhan kia lộ ra không khí vui mừng, cùng này đó sát khí của hắc y thị vệ hình thành hai bên đối lập.

Mà sáu gã thị vệ bên người Tiêu Nhiên lại đồng thời nhìn về phía Tiêu Nhiên, gặp Tiêu Nhiên không có chỉ thị gì, bọn họ nhẹ nhàng buông kiệu hoa cùng đồ cưới Lam Ân Nhan xuống.

Hắc y thị vệ trong Tam vương phủ vẫn không nhúc nhích vây quanh bọn họ, ánh mắt lẳng lặng giăng co. Toàn bộ tiền viện trong Tam vương phủ, lập tức lâm vào một mảnh quỷ dị yên tĩnh.

Mà cùng lúc đó, một hắc y thị vệ Tam vương phủ kích động chạy vào phòng Tiểu Dật, quỳ một gối xuống nói: “Vương gia, đại môn vương phủ đã bị cái nữ nhân Lâm Ân Nhan kia đập mở ra, kiệu hoa của nàng hiện tại đã muốn vào. Cùng nàng đi vào còn có Tứ vương gia, hơn nữa người nâng kiệu hoa Lam Ân Nhan vào, dĩ nhiên là sáu gã Huyền Ảnh bên người Tứ vương gia.

Bỗng dưng, con người đen Tiểu Dật trở nên âm lãnh dị thường, toàn thân cũng phụt ra sát khí chết người.

“Nữ nhân này là gan thật đúng là không nhỏ, cũng dám đá văng đại môn Tam vương phủ ta, nếu nàng một lòng muốn tìm cái chết, như vậy ta sẽ thành toàn nàng!” Tiểu Dật ngữ khí âm trầm nói, sau đó hắn phất tay áo, thanh ảnh chợt lóe biến mất trong phòng. . .

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Nghịch Thần Tặc Tử!

Khi Tiểu Dật vừa giẫm chân tại chỗ tiến vào tiền viện vương phủ hắn, liền nghe được thanh âm nữ tử vang lên.

“Bốn Vương phi ở trong kiệu đã chờ lâu ngày, vì sao còn không nghe được thanh âm các người hướng bốn vương phi hành lễ? Hay là kiệu hoa bốn vương phi rất được, đến nỗi đám thị vệ các người đều thất thần thương thức kiệu hoa bốn vương phi, do đó quên hướng bốn vương phi hành lễ?” Lam Ân Nhan trong kiệu hoa không chút để ý sửa sang lại khăn voan đỏ, sau đó ngữ khí dày nói.

Lam Ân Nhan vừa nói xong, hắc y thị vệ vây quanh kiệu hoa trên vẻ mặt càng lạnh như băng, sát khí trên người cũng càng đậm.

“Xem ra trước khi bốn vương phi bái đường cùng tam vương gia, thì trước tiên phải thay Tam vương gia hảo hảo giáo huấn đám thị vệ trong phủ một chút. Thị vệ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa như thế, bốn vương phi rút cuộc nên trừng phạt thế nào đây? Thật sự là hao tổn tâm trí a!” Lam Ân Nhan trong kiệu hoa ngữ khí dày hơn trước.

“Chân chính người không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, hẳn là Lam nhị tiểu thư xấu như quỷ mị đi? Giấy trắng bốn vương dán tại cửa đã muốn nói rành mạch, bốn vương sẽ không cùng người thành thân. Nhưng người lại đã man đá văng đại môn phủ bốn vương xông vào, còn mặt dày vô si tự xưng là Tam vương phi. Chẳng lẽ người gọi cái này là biết cấp bậc lễ nghĩa?” Thanh âm lạnh như băng của Tiểu Dật bỗng nhiên vang lên.

“Bọn thuộc hạ tham kiến vương ai!” Bọn thị vệ nguyên bản vây quanh kiệu hoa Lam Ân Nhan, lập tức cung kính hướng Tiểu Dật cúi người, sau đó mặt không chút thay đổi thối lui hai bên.

Mắt đậm quét qua Tiêu Nhiên cùng sáu gã thị vệ Huyền Ảnh mà Tiêu Nhiên mang đến, sau đó Tiểu Dật chậm rãi đi tới đối diện với kiệu hoa Lam Ân Nhan, mâu quang dừng trên rèm kiệu, tựa hồ nhìn thấu qua rèm kiệu để tìm tòi nghiên cứu hết thảy trong kiệu hoa.

Xem ra hắn thật đúng là phi thường chán ghét nàng? Bất quá không sao cả, người phi thường chán ghét ta, ta cũng đồng dạng với người không có một tia hảo cảm.

Người con mẹ nó nghĩ là lão nương thật muốn gả cho người sao? Nếu không phải vì độc trên người lão nương, thì Tam vương gia người quý trên mặt đất

cầu lão nương gả cho người, lão nương cũng không thấy được nguyên ý xem xét liếc mắt người một cái. Lam Ân Nhan trong lòng khó chịu nói thầm xuống.

Theo sau nàng vì nhũ mầy, con người lạnh lùng cười nói: “Tam vương gia người tình nguyện cải lời thánh chỉ, cũng không nguyên ý thú Lam Ân Nhan ta, người làm như vậy sẽ trở thành nghịch thần tặc tử của Thánh Long vương hướng, luận tội làm tru. Lam Ân Nhan ta phá cửa mà vào, hơn nữa tự xưng là Tam vương phi, nhất là vì làm trung thần hiếu tử, nhị là vì cứu thanh danh cùng tính mạng của Tam vương gia. Cho nên nói Lam Ân Nhan ta là ân nhân cứu mạng Tam vương gia người, Tam vương gia người đối với Lam Ân Nhan ta hẳn là nói lời cảm ơn chi tâm mới đúng, nhưng người cũng không tích khẩu đức vũ nhục Lam Ân Nhan ta, người vọng ân phụ nghĩa như vậy, cùng cảm thú có gì khác nhau?”

Lam Ân Nhan vừa nói xong, nha hoàn Lam Tây Thành, thị vệ trong vương phủ cùng sáu gã Huyền Ảnh bên người Tiêu Nhiên trên mặt đều sợ hãi, đương kim trên trời dăm can đảm đối diện với Tam vương gia nể nang là cảm thú, chỉ sợ Lam Ân Nhan nàng là người thứ nhất.

Mà Tiêu Nhiên nguyên bản vẫn cúi đầu thường thức lỗi tai Miêu Miêu, ngẫu nhiên còn có thể phát ra vài tiếng cười khanh khách ngốc nghếch, sau khi nghe được Lam Ân Nhan nói xong, nội tâm cũng là đột nhiên chấn động.

Hảo một cái Lam Ân Nhan! Không chỉ cho Tiêu Dật một cái danh hiệu nghịch thần tặc tử, còn trong chớp mắt làm cho nàng trở thành ân nhân cứu mạng của Tiêu Dật. Từ tâm tư linh lung, trấn định tự nhiên như vậy, làm sao có thể là cái kia xấu xí vô cùng trong lời đồn đãi, yếu đuối tự ti Lam nhị tiểu thư a? Chỉ sợ ánh mắt của thế nhân đều bị che đi?

Tiêu Nhiên con người lại thâm thúy nhìn Lam Ân Nhan ở sau rèm kiệu, tất cả đều ở ngoài dự kiến của hắn, hắn cũng không vì Lam Ân Nhan mắng mình là cảm thú mà tức giận, ngược lại chậm rãi mở miệng: “Kia Lam nhị tiểu thư cũng biết, bốn vương tình nguyện đeo trên lưng tội danh nghịch thần tặc tử, cũng không nguyên ý cưới Lam nhị tiểu thư, hoàn toàn là vì muốn cứu Lam nhị tiểu thư một mạng sao?”

“Nga? Tam vương gia giải thích lời này như thế nào?” Lam Ân Nhan trong kiệu hoa khoe miệng nhẹ nhàng nhất câu nói.

“Bốn vương đối với chuyện gì cũng theo đuổi sự hoàn mỹ, cũng vì như vậy nên bốn vương mới không muốn có người biết bệnh, một khi nhìn đến cái gì đó hoặc người không đẹp, bốn vương sẽ đánh mất đi lý trí, sát tính nổi lên. Hai năm trước, hoàng thượng từng ban cho bốn vương qua hai lần hôn, nhưng âm tương mạo hai nữ nhân kia trong mắt bốn vương cũng không tính là mỹ, cho nên ngày động phòng, bốn vương nhất thời đã bị kích thích, sát tính nổi lên, tươi sống cắt lấy đầu các nàng! Lam nhị tiểu thư hẳn là tự mình có thể hiểu lấy, mặt của người xấu như quỷ mặt, bốn vương sợ vừa thấy mặt Lam nhị tiểu thư, sẽ bị kích thích nên sát tính nổi lên, cũng cắt lấy đầu người. Cho nên bốn vương luôn tự hỏi mãi, vì cứu người một mạng, nên mới lựa chọn kháng chỉ. Ta nghĩ nếu hoàng thượng biết Tam vương gia ta vì cứu mạng Lam nhị tiểu thư, mới cải lời thánh mệnh, hẳn là sẽ không đem bốn vương định nghĩa thành nghịch thần tặc tử, ngược lại sẽ tán thành bốn vương làm như vậy đi?” Tiêu Dật dừng ở rèm kiệu Lam Ân Nhan, gần từng chữ một.

Nhưng mà nội tâm hắn cũng là một mảnh lạnh lạnh, Tiêu Trác hoàng huynh hắn, tức đương kim hoàng thượng, vẫn muốn tìm cơ hội diệt trừ hắn, nhưng hắn lại nắm giữ một cỗ thể lực cường đại khiến Tiêu Trác kiêng kỵ.

Cho nên Tiêu Trác không dễ dàng động hắn, mới có thể tìm gian tế xếp bên người hắn, Tiêu Trác làm vậy là vì muốn phá hủy cỗ thể lực cường đại kia.

Hai năm trước hắn hạ chỉ làm cho mình cưới hai nữ tử kia, hắn muốn xếp gian tế vào bên người mình. Kết quả, ngày hôm say chính mình đã đem đầu hai nữ tử kia vào hoàng cung, chính mình công bố đã bị kích thích, cho nên đánh mất lý trí, giết hai nữ tử kia, Tiêu Trác lúc ấy thập phần tức giận, nhưng hắn lại kiêng kỵ thể lực của mình, nên cũng không dám định tội hắn.

Sau khi trải qua chuyện đó, hắn quả thật an phận hai năm, không nghĩ tới sau hai năm, hắn lại rục rịch, muốn xếp Lam Ân Nhan vào bên người mình.

Cho nên hắn hạ thánh chỉ làm cho mình thú Lam Ân Nhan, nếu mình lại lấy cớ như trước cắt đầu Lam Ân Nhan, như vậy hắn có thể lấy cớ về chuyện di chiếu tổ tiên hoàng, do đó sẽ định tội mình. Mà nếu chính mình không dám giết Lam Ân Nhan, như vậy hắn đã thành công đem Lam Ân Nhan xếp vào bên người mình.

Vì không cho âm mưu của Tiêu Trác thành công, chính mình từng nhiều lần phái người ám sát Lam Ân Nhan, nhưng trên đường đều bị một đám người thần bí phá hủy, bao gồm một màn phái người đi ngăn trở kiệu hoa Lam Ân Nhan tiến vào vương phủ lúc trước, đồng dạng cũng bị người Tiêu Trác phá hủy.

Cho nên hắn bắt đầu dĩ mọi dùng hạ sách này, đóng chặt đại môn, hơn nữa phía trên còn dán tờ giấy trắng có ghi lời nói trào phúng, muốn cho Lam Ân Nhan này biết xấu hổ mà lui, nhưng nàng...

“Nếu Tam vương gia vì việc này mà kháng chỉ không cưới Ân Nhan, như vậy Tam vương gia ngài lo lắng nhiều, Lam Ân Nhan ta mệnh luôn luôn thực cứng rắn, không dễ dàng bị Tam vương gia giết chết như vậy! Nếu Lam Ân Nhan ta không bị Tam vương gia người giết chết, như vậy Tam vương gia nếu lại kháng chỉ không cưới Ân Nhan, liền thật sự thành nghịch thần tặc tử, cho nên vì cứu thanh danh cùng tính mạng Tam vương gia, khiến cho Lam Ân Nhan ta vô liêm sỉ gả người làm phi đi! Tam vương gia là tự mình tội tới nhắc rèm kiệu Ân Nhan lên, sau đó nắm tay Ân Nhan xuống kiệu, hay là Ân Nhan cảm thấy không biết thẹn tự mình xúc rèm kiệu lên, chậm rãi bước xuống kiệu hoa a?” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, từ trên ghế kiệu đứng lên.

Cái gì chó má đánh mất lý trí, sẽ nổi điên giết người, chính là không muốn thú mình mà tìm cớ thôi. Nhưng là thực xin lỗi, nếu không lấy người làm chồng, Lam Ân Nhan ta mới thật sự bị phát độc mà chết đây, cho nên hôm nay lão nương nhất định phải gả cho người.

Tiêu Nhiên nghe được Lam Ân Nhan phản bác, Tiêu Nhiên cúi đầu thường thức lỗi tai Miêu Miêu, thật sự muốn vỗ tay ủng hộ cho Lam Ân Nhan, hảo một cái nữ tử thông minh tuyệt đỉnh, nàng hoàng toàn đem Tiêu Dật bức đến đường cùng, giờ phút này Tiêu Dật đã hoàn toàn không có cớ để không thú nàng, trừ phi hắn mạnh mẽ kháng chỉ, mà hắn nếu mạnh mẽ kháng chỉ, Tiêu Trác nhất định sẽ nhân cơ hội này định tội hắn.

Mà Tiêu Dật bây giờ sắc mặt xanh mét, con ngươi bốc hỏa nhìn về phía kiệu hoa Lam Ân Nhan, sau đó liền thấy hai tay hắn dùng sức chấn về phía kiệu hoa Lam Ân Nhan, chỉ nghe thấy “Phanh” một tiếng vang lên, kiệu hoa Lam Ân Nhan toàn bộ vỡ vụn.

Sau đó liền thấy một đạo hàn quang mang theo hơi thở tử vong lóe ra tận trời, tiếp theo đó là một phen kiếm nhanh như điện xẹt để tại ngực Lam Ân Nhan.

Nhất thời, tiền viện lâm vào yên lặng, mọi người ở đây đều cứng ngắc tại chỗ, ngay cả hô hấp đều nhanh đình chỉ...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Trước Gả Lại Hưu?

Cánh hoa theo gió bay đầy trời, mũi kiếm Tiêu Dật lạnh lẽo để trên ngực Lam Ân Nhan.

Lúc này đôi mâu lạnh lẽo của hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm khăn voan đỏ Lam Ân Nhan, tựa hồ muốn xuyên thấu qua, để cảm giác nội tâm Lam Ân Nhan đang sợ hãi.

Nhưng mà hắn sai lầm rồi, Lam Ân Nhan che khăn voan đối với mũi kiếm uy hiếp của hắn, dĩ nhiên là không tránh.

Lam Ân Nhan trấn định tự nhiên như vậy, không khỏi làm Tiêu Dật kinh ngạc vạn phần.

Kiểm trong tay hắn chỉ hơi hơi dùng lực một chút, tức khắc có thể lấy tính mạng nàng.

Nhưng hắn thấy trong hô hấp của nàng thể nhưng không nhận thấy một tia khiếp đảm, ngược lại còn nhận ra một chút khinh thường? Chẳng lẽ nàng thật sự không sợ chết? Hay là ý vào sau lưng mình có núi dựa vào là Lam gia cùng Hoàng đế, cho nên chắc chắn chính mình sẽ không ra tay giết nàng?

“Tam vương gia muốn tự mình nghênh đón Ân Nhan xuống kiệu, động tác có thể ôn nhu một chút, làm gì mà thô lỗ phá hủy kiệu hoa như vậy a? Kiệu hoa này tốt xấu cũng có ý nghĩa kỷ niệm a!” Thanh âm Lam Ân Nhan thanh uyển nói, tựa hồ còn mang theo vài phần ý cười.

Sau đó nàng nhẹ nhàng tháo khăn voan che khuất mặt mình xuống, con ngươi tươi sáng nhìn về phía Tiêu Dật cười nói: “May mắn Tam vương gia còn chưa làm cả khăn voan đỏ trên đầu Ân Nhan vỡ nát, nếu không mất đi vật kỷ niệm ngày đại hôn của chúng ta hôm nay”

Lam Ân Nhan vừa nói xong, một bàn tay Tiêu Dật vẫn đang cầm kiếm để trên ngực Lam Ân Nhan, mặt khác bàn tay kia đột nhiên đem khăn voan đỏ trong tay Lam Ân Nhan đoạt lại đây, sau đó liền thấy hắn đem khăn voan đỏ kia ném trên không, lòng bàn tay hướng khăn voan đỏ đang bay trên không dùng sức một cái, khăn voan đỏ liền hóa thành mảnh vụn đỏ tươi, phân tán trên đất.

Thoáng chốc, Lam Ân Nhan nhú mày nhìn về phía Tiêu Dật, mở miệng thanh âm ôn nhuận như suối nói: “Da thịt cẩn thận như nữ tử, tóc đen mềm mại như tơ lụa, bạc môi phiếm mê người...”

Trừ bỏ vẻ mặt lo lắng của Lam Tây Thành, cùng Tiêu Nhiên vẫn đang vui đầu thưởng thức lỗi tai Miêu Miêu.

Con ngươi mọi người ở đây đều khó hiểu nhìn về phía Lam Ân Nhan. Nữ nhân này là đang làm gì? Là bình luận dung mạo Tam vương gia sao?

“Mũi cao tinh tế, còn có một đôi ngươi nhìn như trong suốt...” Không để ý tới ánh mắt mọi người, Lam Ân Nhan tiếp tục nói.

Mâu thuẫn mọi người hoang mang càng sâu, bọn họ nhất trí cho rằng đầu óc nữ nhân này tuyệt đối có vấn đề. Tam vương gia đều sử dụng kiếm để trên ngực nàng, nàng thể nhưng còn có tâm tình thưởng thức dung mạo Tam vương gia.

Mà Tiêu Dật cả người lại cứng ngắc nhìn về phía Lam Ân Nhan, trong con ngươi mang theo một tia hồ nghi.

Nữ nhân này đang làm cái quỷ gì?

“Dung mạo tinh xảo như vậy, có thể thành thiên hạ đệ nhất mỹ nam quả thật cũng không đủ!” Lam Ân Nhan chuyên tâm bình luận.

“Ngươi phân tích xong rồi?” Tiêu Dật hí mắt nhìn về phía Lam Ân Nha, ngữ khí âm trầm nói.

“Bất quá đáng tiếc, toàn thân lộ ra hơi thở hắc ám, ngôn hành cử chỉ lại thực thô lỗ, nếu so sánh, vẫn là Tiểu Tứ Tứ chính thể hình tượng thâm ta niêm vui!” Lam Ân Nhan không nhìn kiếm trong tay Tiêu Dật, vuốt ve mái tóc nói.

Nhất thời, mọi người đỏ rút một khẩu lãnh khí, sau đó con ngươi đồng loạt nhìn về phía Tiêu Nhiên cười Miêu Miêu.

Mà nguyên bản Tiêu Nhiên đang vui đầu thường thức lỗ tai Miêu Miêu, lại là một trọng tâm không xong, bùm một tiếng từ trên người Miêu Miêu té xuống đất, thực hiện nhiên hân cũng bị lời nói của Lam Ân Nhan làm kinh đến.

Nhưng lập tức liền thấy hân quyết miệng đứng lên, sau đó phui phui bụi tro trên người, lại đi đến trên người Miêu Miêu, nhếch miệng hướng về phía Lam Ân Nhan ngốc hồ hồ cười nói: “Tỷ tỷ, ngươi là không thích Tam ca ca, mà thích Tiểu Tứ Tứ sao? Dù sao Tam ca ca cũng không muốn kết hôn với tỷ tỷ, bằng không tỷ tỷ ngươi đừng gả cho Tam ca ca, ngươi gả cho Tiểu Tứ Tứ đi! Tiểu Tứ Tứ thực ngoan, cam đoan sẽ không như Tam ca ca dùng kiếm khi dễ tỷ tỷ a!”

Thoáng chốc, tất cả thị vệ trong vương phủ trọn mắt há mồm nhìn về phía Tiêu Nhiên, chẳng lẽ chủ tử đoán là sai lầm rồi, Tứ vương gia này thực sự là ngốc tử, nếu hân không phải là ngốc tử, vì sao còn nói ra muốn thú thiên hạ đệ nhất xấu nữ này?

Mà sáu gã Huyền Ảnh bên người Tiêu Nhiên, con ngươi lại kinh hãi nhìn chủ tử mình, chủ tử sẽ không giả ngu lâu lắm, biến khờ thật đi? Nếu không vì sao sau khi chủ tử đụng tới Lam Ân Nhan này, tất cả mọi sự tình đều làm bọn họ cân nhắc không ra a?

“Kia cảm tình tốt, nếu Lam nhị tiểu thư cùng Tứ nhi tình đầu ý hợp, không bằng bốn vương đem phủ đệ cho hai người mượn dùng một chút, cho các người nắm chặt thời gian bái đường thành thân đi!” Mắt Tiêu Dật quét qua người Tiêu Nhiên, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

Nhưng con ngươi hân ở chỗ sâu có một tia mê vờng không dễ phát hiện.

Không biết vì sao, Tiêu Nhiên vừa nói muốn thú Lam Ân Nhan, có lẽ người khác nghe tới chính là một cái ngốc tử hồ ngôn loạn ngữ, nhưng hân lại rõ ràng có loại cảm giác, Tiêu Nhiên vừa nói câu muốn thú Lam Ân Nhan, tựa hồ là phát ra từ phế phủ. Tiêu Nhiên vì sao lại đối với Lam Ân Nhan này hứng thú như vậy? Chẳng lẽ phương diện này có cái gì kỳ quái sao?

“Tiểu Tứ Tứ a, Tam ca ca ngươi mặc dù không phải vị hôn phu lý tưởng trong cảm nhận của tỷ tỷ! Nhưng hoàng đế đã hạ thánh chỉ, nếu Tam ca ca ngươi hôm nay không cưới tỷ tỷ, Tam ca ca ngươi liền phạm vào tội khi quân, như vậy Tam ca ca ngươi sẽ bị khảm đầu, cho nên tỷ tỷ vì cứu Tam ca ca ngươi một mạng, chỉ có thức bức bách mình hôm nay cùng Tam ca ca ngươi thành thân! Nếu Tiểu Tứ Tứ không biết ủy khuất, thì chờ tỷ tỷ cùng Tam ca ca ngươi bái đường xong, hoàn thành thánh chỉ. Tỷ tỷ tìm thời gian hưu Tam ca ca ngươi, sau đó tái giá cho Tiểu Tứ Tứ nha!” Lam Ân Nhan hướng về Tiêu Nhiên phao cái mị nhãn nói.

“Tỷ tỷ, hưu Tam ca ca là có ý tứ gì?” Tiêu Nhiên làm bộ không hiểu gãi gãi đầu hỏi.

“Việc này về sau tỷ tỷ lại giải thích với ngươi nga, ngươi chỉ cần biết rằng tỷ tỷ hưu Tam ca ca ngươi, là có thể gả cho ngươi là được!” Con ngươi Lam Ân Nhan tươi sáng cười nói.

“Nga! Vậy tỷ tỷ ngươi không cần lừa Tiểu Tứ Tứ nha! Chờ sau khi ngươi cứu Tam ca ca, nhất định phải nhanh chút hưu Tam ca ca, sau đó gả cho Tiểu Tứ Tứ nha!” Tiêu Nhiên lập tức hưng phấn bủm bủm nói. Nhưng sâu trong nội tâm hân lại lộ vẻ tràn ra ý cười, một nữ nhân này nghĩ ra, từ xưa đến nay chỉ nghe nói qua nam nhân hưu thê, còn không nghe qua nữ nhân hưu phu a! Nàng thật đúng là làm chính mình mờ mắt đại giới!

Mà mọi người ở đây toàn bộ đều đỏ rút khẩu lãnh khí, con ngươi kinh hãi nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Trước liêu mạng gả cho tam vương gia, sau đó lại hưu Tam vương gia tái giá với Tứ vương gia?

Mọi người trong lòng nhất trí cho rằng, nữ nhân này đầu óc không phải có bệnh, chính là là loi ong bướm, nếu không thì nữ nhân bình thường làm sao có thể nói ra được như vậy.

“Nghe ý tứ của Lam nhị tiểu thư, hôm nay là lại định bốn vương rồi?” Tiêu Dật cũng thu hồi khiếp sợ trong lòng, nhú mày nhìn về phía Lam Ân Nhan, mũi kiếm trong tay vẫn gắt gao đặt trên ngực Lam Ân Nhan như cũ.

“Ta phải sửa suy nghĩ của ngươi cho đúng, ta không phải lại định ngươi rồi, mà là cứu định ngươi rồi!” Mũi đao Lam Ân Nhan khẽ mở nói.

“Đù! Lam Ân Nhan, nể tình cả đời Lam gia ngươi chân thành với Thánh Long vương hướng, hôm nay bốn vương tha cho một mệnh! Ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn chạy về phủ Thừa tướng đi, hôm nay chúng ta hủy bỏ đại hôn! Nếu ngươi kháng kháng một mực gả cho bốn vương, vậy thì đừng trách bốn vương tâm ngoan thủ lạt, bốn vương sẽ đem thi thể lạnh như băng của ngươi đến Hoàng cung cho Hoàng thượng, cho rằng là quà đáp lễ khi hân đã vắt hết óc ban thưởng cho ta đại hôn!” Thanh âm Tiêu Dật âm trầm nói, con ngươi cũng một mảnh dày đặc. Tiêu Trác, ngươi có ý cùng ta đối kháng, như vậy ta cũng không tất yếu phải nhẫn xuống, ngôi vị Hoàng đế này nếu ngươi nghĩ không muốn, ta không ngại cướp lấy.

“Nếu là hoàng thượng tứ hôn, người có tư cách hủy bỏ hôn lễ giữa ngươi và ta cũng chỉ có Hoàng thượng! Tam vương gia ngươi còn chưa đủ tư cách hủy bỏ trận hôn lễ này. Mà Hoàng thượng nếu đã muốn hạ chỉ ban hôn, ta nghĩ hân khẳng định sẽ không thay đổi chủ ý! Cho nên hôn lễ của chúng ta chỉ có thể cử hành bình thường!” Lam Ân Nhan khinh thường quét mắt nhìn mũi kiếm Tiêu Dật để trên ngực mình, sau đó khoe miệng khinh thiên cười, ngữ khí vô cùng kiên định nói.

Bất quá nội tâm nàng lại nổi lên một tia nghi hoặc. Hoàng đế này dùng thánh chỉ bức bách Tam vương gia thú mình, mà Tiểu Bạch lại dùng độc bức bách mình phải gả cho Tam vương gia. Hai người này có liên hệ hay không? Hay Tiểu Bạch là người Hoàng đế? Xem ra chờ lúc Tiểu Bạch đưa giải dược cho mình, chính mình phải hảo hảo khảo vấn Tiểu Bạch.

“Lam Ân Nhan, ngươi đây là tự mình tìm cái chết! Hảo, nếu ngươi đã một lòng muốn chết, bốn vương thành toàn ngươi!” Tay cầm kiếm Tiêu Dật dùng sức một cái, mũi kiếm hung hăng hướng ngực Lam Ân Nhan đâm đến...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trả Giá Đại Giới!

“Lam Ân Nhan, ngươi đây là tự mình tìm cái chết! Hảo, nếu ngươi đã một lòng muốn chết, bổn vương thành toàn ngươi!” Tay cầm kiếm của Tiêu Dật dùng sức một cái, mũi kiếm hung hăng hướng ngực Lam Ân Nhan đâm đến...

Cơ hồ cũng đồng thời, thân mình Lam Ân Nhan nhanh chóng ngửa ra sau, như tia chớp nâng một bàn chân lên, mũi chân hung hăng đá về phía cái tay cầm kiếm của Tiêu Dật.

Nhất thời, cổ tay Tiêu Dật ăn đau, kiếm thoát khỏi tay hắn, bay lên trên không.

Mà thân mình Lam Ân Nhan cũng đồng thời ở giữa không trung, xoay người 360 độ, mà lúc nàng xoay người thì tay áo cũng vung lên phía trước, một phen chùy thủ lấy tốc độ quỷ dị bắn ra ngoài.

Mà khi thân mình Lam Ân Nhan vững vàng từ trên không đáp xuống đất, chùy thủ từ trong tay áo nàng bắn ra cũng đem cái kiếm xoay tròn trên không đánh rơi xuống, tất cả cơ hồ hoàn thành trong nháy mắt.

Thoáng chốc, không khí trong tiền viện Tam Vương phủ yên lặng như từ thần tiến đến.

Nha hoàn Lam Tây Thành tròn mắt há mồm nhìn về phía Lam Ân Nhan, đây thật sự là tiểu thư nhà nàng sao? Nàng... Nàng... Nàng quả thực quá lợi hại!

Hắc y thị vệ Tam vương phủ cùng sáu gã thị vệ Huyền Ảnh Tứ Vương phủ, con ngươi cũng khó có thể tin nhìn về phía Lam Ân Nhan, trong lòng đồng thời nói thầm: Tại sao có thể như vậy? Điều đó không có khả năng a?

Mà lúc này Tiêu Nhiên ở mặt ngoài thì ngốc hồ hồ cắn ngón trỏ, nghiêng đầu nhìn Lam Ân Nhan.

Nhưng nội tâm lại bị rung động đến.

Từ khi Tiêu Dật để kiếm trên ngực Lam Ân Nhan, trên mặt Lam Ân Nhan không hề lộ ra một tia sợ hãi, hắn chỉ biết Lam Ân Nhan nhất định có mười phần tự tin rằng có thể tránh thoát khỏi kiếm trong tay Tiêu Dật.

Nhưng hắn không nghĩ tới là, nàng không chỉ có thể tránh đi kiếm Tiêu Dật, mà còn đồng thời lấy tốc độ nhanh như chớp đánh rơi kiếm Tiêu Dật. Nữ nhân này thật là làm cho hắn càng ngày càng cảm thấy hứng thú!

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Tiêu Dật cũng hí mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan, ngữ khí lạnh như băng thấu xương hỏi.

Lúc trước thuộc hạ hắn bẩm báo nói Lam Ân Nhan từng dùng chùy thủ giết chết Hòa Diễm, hắn căn bản không tin, hắn cho rằng nhất định có người đứng ở chỗ tối, dùng ám khí giúp Lam Ân Nhan giết Hòa Diễm.

Nhưng mà vừa rồi kiếm của hắn cách ngực nàng gần như vậy, đâm vào chính là công phu trong nháy mắt.

Chỉ có người có võ công cùng nội lực tuyệt hảo mới làm được như thế này.

Nhưng mà chính mình quan sát thấy, nàng căn bản không có một tia nội lực, nàng rốt cuộc là làm như thế nào?

“Ta rốt cuộc là ai?” Lam Ân nhướn mi, con ngươi mang ý cười nhìn về phía Tiêu Dật: “Tiểu nữ họ Lam tên Ân Nhan, còn được gọi là Thiên hạ đệ nhất xấu nữ! Thân phận từng là nhị tiểu thư nhà Lam thừa tướng, thân phận hiện tại là Vương phi Tam vương phủ, thân phận trong tương lai...”

“Phải không? Ngươi thật sự là Lam Ân Nhan sao? Vậy thỉnh Lam nhị tiểu thư bóc cái khăn che mặt của mình ra, để cho bổn vương nghiệm chứng một chút, cái bột màu đỏ trên mặt có phải giả tạo hay không?” Trên mặt Tiêu Dật hiện lên một chút tươi cười lạnh như băng nói.

Cho dù Lam Ân Nhan này không có nội lực gì, nhưng chuyện nàng biết võ công là có thật, nhưng lại là một võ công mà chính mình hoàn toàn không quen. Từ chính mình đối với Lam Ân Nhan điều tra, nàng căn bản chưa bao giờ tập qua võ công.

Như vậy cũng chỉ có một khả năng, nàng căn bản không phải Lam Ân Nhan! Nhưng chính mình đối với thuật dịch dung thực tình thông, khối bột màu đỏ trên trán nàng căn bản không giống giả? Hay là bởi vì nàng dùng cái khăn che khuất nửa khuôn mặt, khiến cho mình không thể căn thận phân biệt.

“Thực xin lỗi, chỉ có hai loại người có tư cách tháo cái khăn trên mặt ta xuống, loại người thứ nhất là người chết, loại người thứ hai là phu quân của ta. Xin hỏi Tam vương gia muốn làm loại người nào? Nếu Tam vương gia muốn làm người chết, cũng đừng đem cái khăn trên mặt ta tháo xuống, bởi vì ta cũng không muốn vừa tiến vào cửa liền biến thành quả phụ, lại càng không muốn cho mình từ nay về sau, lại thêm danh hiệu nữ nhân đệ nhất khắc phu! Nếu Tam vương gia muốn làm phu quân ta, vậy thì chờ sau khi báỉ đường động phòng đi! Đến lúc đó Ân Nhan nhất định sẽ tháo cái khăn trên mặt xuống, để cho phu quân thưởng thức đủ!” Con người Lam Ân Nhan cười khanh khách nói.

Sau đó nàng cùng Tiêu Dật bốn mắt nhìn nhau. Đôi con người của nàng trong suốt như tuyết, ónh quang lưu chuyển, đôi con người của hắn thâm thúy như uyên, băng như hàn đàm.

Nhưng mâu quang của hai người gây cho lẫn nhau, cũng là đồng dạng cảm giác, cái loại cảm giác này chính là rất sắc bén.

“Lam nhị tiểu thư thật sự muốn cùng bốn vương báỉ đường động phòng sao?” Con người Tiêu Dật mỉa mai nhanh.

“Hay là Tam vương gia cảm thấy Miêu Miêu mà Tiểu Tứ Tứ cười, càng thích hợp với người báỉ đường động phòng? Cũng khó trách nga, khí chất trên người Tam vương gia đến cả loài thú vẫn là rất tiếp cận!”

Nếu Tam vương gia thích hưởng thụ người thú chi luyện, muốn cùng động vật đáng yêu như Miêu Miêu triền miên động phòng, Ân Nhan vẫn là nguyện ý nhịn đau thoải nhượng, thành toàn tâm nguyện một phen kinh thiên địa quỷ thần kiếp của Tam vương gia!” Con người Lam Ân Nhan tươi sáng cười nói.

Nhất thời, Miêu Miêu ở một bên dùng móng vuốt chơi đùa trên mặt đất, nâng mâu nhìn Lam Ân Nhan, sau đó quay đầu đối với Tiêu Nhiên đang đùa dỡ tai nó, phát ra tiếng kêu bất mãn, tựa hồ muốn nói: Chủ tử, Miêu Miêu mới không cần cùng Tam vương gia quyến luyện đâu, Miêu Miêu thích quyến luyện với người a!

Tiêu Nhiên là vỗ vỗ nhẹ đầu Miêu Miêu, sau đó khước miệng hơi run rẩy nhìn về phía Lam Ân Nhan, nữ nhân này... Nữ nhân này quả thực là rất làm hắn thích!

Mà những người còn lại ở đây toàn bộ đều rút ngum lãnh khí, bọn họ nhất trí cho rằng, Lam Ân Nhan chết chắc rồi!

“Thu hồi lời nói vừa rồi của ngươi! Có lẽ ta sẽ thưởng ngươi toàn thân!” Giống như mọi người suy nghĩ, Tiêu Dật sắc mặt xanh mét nhìn về phía Lam Ân Nhan, tay cũng nắm chặt lên, toàn thân lại phát ra lệ khí làm cho người ta sợ hãi. Nữ nhân mà hắn thấy qua, dám ở trước mặt hắn không biết sống chết như vậy, nàng vẫn là cái thứ nhất.

“Lời đã nói ra, như nước đổ khó hốt! Như thế nào? Chẳng lẽ Ân Nhan đoán trúng tâm tư Vương gia? Khiến cho Tam vương gia ở trước mặt thuộc hạ mình mất hết mặt mũi, cho nên Tam vương gia then quá hóa giận? Kỳ thật Tam Vương gia ngươi không cần để ý ánh mắt của người khác, ta nghĩ mọi người sẽ không kỳ thị ngươi!” Con người Lam Ân Nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng cười, chút không đem uy hiếp của Tiêu Dật đặt trong mắt.

“Ngươi sẽ vì những lời ngươi vừa nói, trả giá đại giới!” Tiêu Duyệt lãnh tuyết mở miệng nói. Nguyên bản nể tình nàng là người của Lam gia, lại là muội muội Linh Phượng, ý niệm muốn giết nàng trong đầu vẫn có chút do dự, nếu đã muốn hoài nghi nàng không phải Lam Ân Nhan, mà nàng lại vũ nhục hắn như vậy, như vậy hắn cũng sẽ không có gì đó kị, hắn sẽ khiến nàng chết không có chỗ chôn.

“Trăm ngàn lần đừng có đe dọa ta, con người của ta ghét nhất là bị người khác đe dọa, bình thường người khác đe dọa ta cũng phải trả giá đại giới!” Đôi mi thanh tú của Lam Ân Nhan hơi hơi nhú lại, chậm rãi mở miệng nói.

“Nga? Phải không? Bốn vương phải hảo hảo lãnh giáo!” Khước môi Tiêu Dật lạnh lùng nhếch lên, lệ khí giết người trên người càng đậm.

“Được rồi, ngươi đã không muốn cùng Miêu Miêu báỉ đường, vậy đừng lãng phí thời gian của ta. Chạy nhanh theo ta đi báỉ đường, sau đó tiến vào động phòng đi! Lão nương có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi!” Lam Ân Nhan xoa xoa cái thất lưng nói.

Thoáng chốc, con người Tiêu Dật lạnh như băng tà ngễ hướng về phía Lam Ân Nhan.

Xem ra, hắn thật đúng là không nên làm cho nàng chết dễ dàng như vậy, như vậy thật sự rất tiện nghi cho nàng!

Lập tức khước miệng Tiêu Dật chậm chọc cười, ngữ khí lãnh lẽo nói: “Ta xem Lam tiểu thư không chỉ muốn lập gia đình nên điên rồi, mà lại còn tịch mịch khó nhịn đi? Nếu nói như vậy, hôm nay bốn vương đáp ứng cùng ngươi thành thân, bất quá quy củ Tam vương phủ ta là động phòng trước rồi báỉ đường sau! Cũng thật không trùng hợp, hôm nay tình lực bốn vương vừa vặn có chút không đủ, khả năng không thể thỏa mãn con khát của Lam nhị tiểu thư, bất quá bốn vương nghĩ, thì về bốn vương nguyện ý đến thay thế bốn vương, nhần nhục thoãn mãn chi nguyện động phòng của ngươi! Như vậy đi, trước hết ngươi cùng thị vệ bốn vương ở trước mặt mọi người, ở trong này hảo hảo động phòng một lần đi! Sau động phòng, bốn vương sẽ ngoan ngoãn tùy ý cùng ngươi báỉ đường!”

Tiêu Dật nói xong, con người lạnh lùng quét mắt hướng bên cạnh, sau đó ngữ khí âm trầm nói: “Tàn Tĩnh, ngươi lập tức tiến lên hết sức hầu hạ tốt Tam vương phi, nếu ngươi không thể làm cho Tam vương phi tận hưởng! Ngươi sẽ biết hậu quả!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chơi Cái Trò Chơi?

Tiêu Dật vừa nói xong, một gã hắc y thị vệ con người kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Dật.

Nhưng lập tức liền nghe thanh âm hắc y thị vệ đáp: “Vương gia, ngài yên tâm, thuộc hạ tuyệt sẽ không cò phụ ngài nhờ vả, thuộc hạ nhất định sẽ ra sức thỏa mãn Tam vương phi!”

Sau đó hắc y thị vệ kêu là Tàn Tĩnh chậm rãi bước về phía Lam Ân Nhan.

Nhất thời, tầm mắt mọi người đều tả là tụ tập trên người Lam Ân Nhan.

Thị vệ trong Vương phủ màu trung cười nhạt, nha hoàn Lam Tây Thành màu trung khăn trương, sáu gã Huyền Ảnh con người là tìm tòi nghiên cứu, màu trung Tiêu Dật lại mang tàn nhẫn.

Tiêu Nhiên cũng đồng dạng nghiêng đầu, về mặt ngây ngô cười nhìn về phía Lam Ân Nhan, bất quá trong chỗ sâu của đôi mắt lại cất giấu một chút chờ mong, hẳn tựa hồ chính là chờ mong hành động của nữ nhân duy nhất làm hắc y thị vệ hứng thú, trình diễn một tiết mục phần khích.

“Tam vương phi, ngài là chính mình cỡi vật áo? Hay là để cho thuộc hạ tự tay giúp ngài cỡi vật áo a?” Tàn Tĩnh ngoài miệng châm chọc, sau đó thân thể cũng cách Lam Ân Nhan càng ngày càng gần.

“Chỉ sợ người có tâm thay Tam vương gia thỏa mãn ta, lại không có mệnh thay Tam vương gia thỏa mãn ta!” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói, lập tức liền thấy một chút hàn quang đánh úp về phía cổ hắc y thị vệ kia, sau đó liền thấy máu tươi từ cổ hắc y thị vệ kia bắn khắp nơi, ngay cả cơ hội kêu lên đau đớn cũng không có, tên hắc y thị vệ liền ngã xuống đất mà chết.

Mà trong chớp mắt, cổ Tiêu Dật chợt lạnh. Một phen chủy thủ dính máu rõ ràng để tại cổ họng hắc y.

“Tam vương gia, nếu người thích đồng thời cử hành lễ tang cùng hôn lễ, ta rất vui phụng bồi! Bất quá người nói cho ta biết, người muốn cho bao nhiêu máu tươi của thị vệ trong Tam vương phủ đến riemp hân lễ chúng ta? Nhớ kỹ, nhất định phải đem người kiểm rõ ràng một chút, ta sợ đến lúc đó giết hơn một người, hoặc là giết thiếu một người, khiến cho người vạn phần thất vọng!”

Lam Ân Nhan ngữ khí lãnh đạm nói.

Nhất thời, tầm mắt mọi người đều tả là tụ tập trên người Tiêu Dật.

Lam Ân Nhan cho dù lợi hại, lấy thân thủ của chủ tử tuyệt đối không dễ dàng bị nàng chế trụ, chủ tử vì sao không tránh! Thị vệ Tam vương phủ trong con người đều lộ vẻ nghi hoặc.

Tam vương gia tuyệt đối không bị thương, có thể phản đoạt chủy thủ trong tay Lam Ân Nhan, hẳn vì sao không đoạt? Trời ạ! Hôm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Từ khi nữ nhân này xuất hiện, không chỉ có chủ tử bọn họ có hành vi vô cùng khác thường, mà ngay cả Tam vương gia cũng bắt đầu không bình thường! Mâu quang sáu gã Huyền Ảnh của Tứ vương phủ cũng tràn đầy khó hiểu

Thần vạn năng a! Nàng thật là nhị tiểu thư của mình sao? Nha hoàn hoàn Lam Tây Thành lại bị Lam Ân Nhan làm cho rung động một lần nữa, nàng đều bắt đầu hoài nghi tất cả đều là mơ!

“Oa oa oa! Hào hảo đùa nha! Tam ca ca vừa mới dùng kiếm khi dễ ty ty, bây giờ ty ty lại dùng đao đao khi dễ Tam ca ca! Thật là rất hảo đùa!” Còn lại Tiêu Nhiên lại là về mặt hưng phấn nhìn Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật, sau đó vỗ hai tay hét lên.

Trừ bỏ Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật, tất cả mọi người cái trán đều bốc đầy hắc tuyến quét mắt nhìn Tiêu Nhiên, sau đó tầm mắt bọn họ đều ngưng lại trên chủy thủ ở trong tay Lam Ân Nhan.

“Người thế nhưng không biết tự lượng sức mình muốn huyết tẩy Tam vương phủ ta, người thật đúng không phải là cuồng vọng bình thường!” Sắc mặt Tiêu Dật không gọn sóng sợ hãi quét mắt nhìn Lam Ân Nhan, chậm rãi mở miệng nói.

“Huyết tẩy Tam vương phủ là cử chỉ cuồng vọng sao? Ta còn nghĩ đến huyết tẩy Tam vương phủ, là hướng người đòi lấy lễ gặp mặt a!” Con người Lam Ân Nhan mang đầy ý cười nói.

“Người thực nghĩ đến người có bản lĩnh huyết tẩy Tam vương phủ sao?” Môi Tiêu Dật gọi lên đùa cợt nói.

“Chỉ cần ta nghĩ, liền nhất định có thể!” Môi mọng Lam Ân Nhan khẽ mở nói, ngữ điệu của nàng không cao nhưng ngạo khí mười phần.

Một trận gió nhẹ đánh úp lại, gió làm tung bay tóc đen cùng quần áo của nàng. Trong phút chốc, Tiêu Dật nhưng lại cảm giác được thiên hạ đệ nhất xấu nữ trước mắt, bỗng nhiên trở thành một tuyệt mỹ tiên tử chói mắt.

Gió nhẹ chợt đi qua, làm quần áo cùng tóc đen Lam Ân Nhan chậm rãi phân tán xuống, thân thể Tiêu Dật không khỏi cứng đờ, hẳn vừa rồi là trúng tà

sao?

Sau đó Tiêu Dật thu liễm hơi hơi có chút tán loạn tâm thần, con người lạnh lùng cười nói: “Người đã đối với chính mình tự tin như thế, như vậy chúng ta không ngại chơi cái trò chơi đi! Nếu người thắng trò chơi này, ta sẽ thú người, ta sẽ cam tâm tình nguyện thừa nhận người là Tam vương phi của bốn vương! Nhưng nếu mà người thua, người phải tự giác rời đi Tam vương phủ, đừng dây dưa bắt ta thú người!”

“Người giống như có nhả hứng chơi trò chơi này, ta lại há có thể không phụng bồi? Nói đi, muốn chơi trò chơi gì!” Đuôi lông mày Lam Ân Nhan hơi hơi giương lên, sau đó ngữ khí lười biếng nói.

“Vừa mới đã chết một cái Tàn Tinh, trước mắt trong tiền viện này còn lại hai mươi một tên thị vệ vương phủ ta, ta sẽ làm cho bọn họ cùng nhau công kích người! Ta cho người thời gian một chén trà nhỏ, nếu người trong thời gian đó, không bị bọn hắn giết chết! Vậy trò chơi này người thắng! Ta sẽ tuân thủ quy tắc trò chơi, thú người, cho người trở thành Tam vương phi danh chính ngôn thuận!” Trên mặt Tiêu Dật nở ra nụ cười phiêu dật, nhưng lời nói cũng là mười phần âm lãnh.

Mà Tiêu Dật vừa nói xong, tất cả người ở đây đều khiếp sợ nhìn về phía hắn, bao gồm cả Tiêu Nhiên bên trong.

Không để ý đến mọi người khiếp sợ, con người Tiêu Dật lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt Lam Ân Nhan, tiếp tục chậm rãi mở miệng nói: “Đương nhiên, người có quyền lợi cự tuyệt chơi trò chơi này, nhưng mà nếu người buông tha chơi trò chơi này, như vậy trò chơi này người thua! Cho nên cũng mời người tuân thủ quy tắc trò chơi, tự giác rời khỏi Tam vương phủ!”

“Trò chơi này nghe qua tựa hồ rất có ý tứ! Nếu có ý tứ như vậy, ta làm sao có thể cự tuyệt chơi đâu! Trò chơi người đề nghị, ta tiếp nhận!” Phút chốc, Lam Ân Nhan thu hồi chủ thủ đề ở trên cổ Tiêu Dật, sau đó con người thân nhiên nói.

“Người...” Thân thể Tiêu Dật nhất thời hơi hơi ngẩn người, sau đó híp mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan “Ta khuyên người tốt nhất cẩn thận lo lắng một chút, đừng để mình lựa chọn một đáp án sai lầm!”

Nữ nhân này điên rồi sao? Nếu không niệm tình nàng là nữ nhi Lam Hằng, muội muội Lam Linh Phụng. Y theo những khiêu khích của nàng đối với mình, chính mình đã sớm muốn mệnh của nàng! Hiện tại liền tốt, chính mình có tâm cho nàng một con đường sống, nàng lại còn tự mình tìm đường chết!

Không đợi Lam Ân Nhan mở miệng nói chuyện, nha hoàn Lam Tây Thành sắc mặt tái nhợt chạy vội tới, sau đó một phen túm lấy cánh tay Lam Ân Nhan, mâu trung mang lệ nói: “Tiểu thư, đừng náo loạn! Chúng ta vẫn là trở về đi!”

“Ô ô ô, tam ca là đại phiêu dân, thế nhưng làm cho tỷ tỷ một người cùng đánh nhau với hai mươi một người! Tỷ tỷ một người làm sao có thể đánh thắng được nhiều người như vậy! Tam ca ca hảo chán ghét nga!” Tiêu Dật cũng đột nhiên từ trên người Miêu Miêu đi xuống, sau đó tức giận chạy tới trước mặt Tiêu Dật, ta nhỏ bé chỉ vào mặt Tiêu Dật hét lên.

“Tứ nhi vẫn là lần đầu tiên hướng Tam ca ca tức giận nga! Xem ra tứ nhi thật đúng là rất thích người mà người trong miệng gọi là tỷ tỷ a?” Tiêu Dật hướng về phía Tiêu Nhiên nhử mị nói, nhưng sâu trong mắt hắn cũng hiện lên vẻ kinh sợ, Tiêu Nhiên hẳn...

Mà người bị hành động của Tiêu Nhiên làm khiếp sợ, đương nhiên không chỉ mình Tiêu Dật, còn có thị vệ Tam vương phủ cùng sáu gã Huyền Ảnh mà Tiêu Nhiên mang đến.

“Tam ca ca khi dễ tỷ tỷ, Tam ca ca là đại phiêu dân, Tiểu Tứ Tứ không cùng tam ca ca nói chuyện!” Tiêu Nhiên tới trước mặt Tiêu Dật giả làm cái mặt quỷ, sau đó kéo lấy cánh tay Lam Ân Nhan, quệt cái miệng nhỏ nhắn loạng choạng cầm tay Lam Ân Nhan nói: “Tỷ tỷ, Tam ca ca là người xấu, chúng ta không cùng hắn chơi! Tiểu Tứ Tứ mang người đi một nơi đùa rất tốt!”

Hắn khó đựng được nữ nhân thú vị như vậy, hắn cũng không muốn cho nàng nhanh chết như vậy.

Không sai, nàng quả thật là có chút bản lĩnh hơn người, nhìn nàng vừa trong chớp mắt giết chết được Tàn Tinh là có thể nhìn ra, nhưng mà cái Tàn Tinh là thị vệ có võ công yếu nhất trong các thị vệ ở đây!

Đương nhiên, nếu hiện tại nàng cùng những thị vệ còn lại của Tiêu Dật, một chọi một đơn độc, hẳn khẳng định cũng sẽ không ngăn trở, bởi vì hắn đối với nàng vẫn là có mười phần tự tin!

Nhưng mà hiện tại nàng một người động thời khiêu chiến hai mươi một người, chỉ sợ sáu gã Huyền Ảnh bên người mình cùng quyết đấu với hai mươi một người này, cũng không nhất định có thể nắm chắc phần thắng, hẳn làm sao để cho nàng mạo hiểm a! Vạn nhất mình nhìn thấy sinh mệnh nàng bị uy hiếp, chính mình rút cuộc là cứu hay không cứu? Hiện tại hắn còn không thể cùng Tiêu Dật công khai bắt đầu xung đột, nhưng mình lại không muốn Lam Ân Nhan chết a! Thật sự là đáng ghét!

Trong lòng Tiêu Nhiên một bên âm thầm nói, một bên tiếp tục loạng choạng lắc cánh tay Lam Ân Nhan nói: “Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ mang Miêu Miêu tặng cho người cười nha! Người bồi Tiểu Tứ Tứ đi địa phương khác chơi thôi! Nơi này một chút cũng không hảo ngoạn!”

“Tiểu Tứ Tứ cảm thấy nơi này chơi không tốt sao? Tỷ tỷ lại cảm thấy nơi này cực kỳ chơi tốt! Không phải là giết người sao? Đây đúng là trò chơi mà Lam Ân Nha ta bình thường thích nhất, ta sao lại có thể dễ dàng bỏ qua trò chơi này a?” Lam Ân Nhan ý vị thâm trường nhìn Tiêu Nhiên, sau đó mở miệng gần từng tiếng nói. Thoáng chốc, mọi người nghẹn họng trân trối nhìn về phía Lam Ân Nhan...

Chương 17: Độ Nhân Xuống Địa Ngục

Mặt trời càng lúc càng dâng cao, bắn ra vạn đạo quang mang màu hoàng kim

Mây trắng nổi phien phien trong không trung, cũng bởi vì gặp một tầng sáng lạnh viền vàng, mà biến thành sắc hoa hồng.

Khăn màu tím che khuôn mặt Lam Ân Nhan, đứng ngạo nghễ chói mắt dưới ánh Mặt Trời, cả người phát ra hào quang.

Lúc này, những người ở đây con người đều khó có thể tin nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Nàng vừa nói cái gì? Giết người là trò chơi nàng bình thường thích đùa nhất? Là bọn hắn nghe lầm sao?

“Tỷ tỷ, giết người là trò chơi thật sự đùa rất tốt sao?” Tiêu Nhiên cũng vì lắng, sau đó hắn buông lỏng cánh tay túm trên người Lam Ân Nhan ra, oai đầu ngốc hồ hồ nhìn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Có thể tự tay độ người xuống địa ngục, không chỉ có kích thích đã nghiệm, lại làm được chuyện tình công đức vô lượng! Làm sao có thể không đùa tốt a?” Con người Lam Ân Nhan khinh khách nhìn Tiêu Nhiên nói.

Thoáng chốc, thị vệ Tam vương phủ đỏ rút một khẩu lãnh khí, con người thẳng tắp nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Nữ nhân này cũng quá cuồng vọng đi? Cũng có thể đầu óc nàng không bình thường? Tự tay độ họ xuống địa ngục? Là bọn hắn độ nàng xuống địa ngục đi?

Mà Tiêu Dật hé ra khuôn mặt tuần mỹ như ngọc giờ biến thành hung ác nham hiểm vô cùng, con người đen thâm lãnh mà bén sắc nhìn chăm chăm Lam Ân Nhan, giống như muốn nhìn thấu thân thể Lam Ân Nhan, nhìn xem trong lòng nàng giấu cái gì.

“Thật vậy chăng? Được rồi! Kia Tiểu Tứ Tứ sẽ không đi nơi khác chơi đùa! Tiểu Tứ Tứ ở chỗ này xem tỷ tỷ chơi giết người!” Nghe được Lam Ân Nhan nói xong, Tiêu Nhiên gãi gãi đầu, miệng nhẹ nhàng nói thầm, sau đó hắn xoay người chạy đến trên người Miêu Miêu, rồi leo lên ngồi trên người nó, hai tay ôm lấy cổ Miêu Miêu, toàn bộ thân mình ghé trên người Miêu Miêu, làm tốt một bộ trạng thái xem diễn.

Nữ nhân, người đã nắm chắc có thể thắng trận trò chơi này như vậy, thì ta còn có lý do gì để ngăn trở a? Trong lòng Tiêu Nhiên tràn đầy ý cười.

Lúc trước hắn vẫn không rõ, chính mình vì sao không hề có đạo lý bị Lam Ân Nhan này hấp dẫn, bởi vậy hắn mới cùng nàng một đường đến Tam vương phủ, đơn giản là hắn muốn tìm ra lý do bị nàng hấp dẫn. Hiện tại hắn đã tìm được rồi, lý do chính là, nàng với hắn là cùng một loại người.

“Tiểu thư, người... Người thật sự muốn một mình đối phó với nhiều người như vậy sao?” Nha hoàn Nhan Tây Thành nhẹ nhàng túm lấy tay áo Lam Ân Nhan, vẻ mặt lo lắng nói.

“Tây Thành, ngoan ngoãn đi đứng vững bên người Tiểu Tứ Tứ! Mặc kệ phát sinh chuyện gì, người cũng không cần lộn xộn!” Lam Ân Nhan vỗ vỗ nhẹ vào bả vai Lam Tây Thành.

“Nga!” Lam Tây Thành biết chính mình không thể ngăn cản được Lam Ân Nhan, chỉ có thể yên lặng gật gật đầu, sau đó hướng đi đến bên người Tiêu Nhiên.

Sáu gã Huyền Ảnh mà Tiêu Nhiên mang đến mắt không khỏi thường thức nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cũng đi tới bên người Tiêu Nhiên. Hiện tại, cuối cùng bọn họ có thể hiểu được vì sao chủ tử đối với nữ nhân này không giống người thường.

“Tam vương gia, trò chơi có thể bắt đầu sao?” Con mắt Lam Ân Nhan sáng như ngọc thủy nhìn về phía Tiêu Dật.

Im lặng nhìn con người trong suốt của Lam Ân Nhan, sau đó lạnh lùng mở miệng nói “Đương nhiên!”

“Vậy thỉnh Tam vương gia hảo hảo thưởng thức, thị vệ người tự tay dạy dỗ có bao nhiêu vô năng đi!” Con người Lam Ân Nhan tươi sáng cười nói, sau đó nàng chậm rãi giơ cánh tay cầm chùy thủ vừa mới giết Tàn Tinh lên.

“Có thể ta thưởng thức đến chính là thi thể người máu chảy đầm đìa!” Con người Tiêu Dật âm trầm nói, sau đó hắn làm cái thủ thế, thị vệ trong tam vương phủ lập tức giơ kiếm trong tay lên.

“Tỷ tỷ, những người đó trên tay đều cầm kiếm thật dài, người lại chỉ có một cái đao ngắn ngủi, rất không công bằng nga! Nếu không người cũng lấy kiếm thật dài, nếu người không có kiếm thật dài, Tiểu Tứ Tứ có thể cho người mượn nha!” Tiêu Nhiên quét mắt nhìn chùy thủ trong tay Lam Ân Nhan, sau đó bỗng nhiên lớn tiếng ồn ào lên. Nữ nhân này sẽ không là chuẩn bị một phen chùy thủ, đi đối phó với hai mươi một thị vệ cầm kiếm này đi? Nàng không

khỏi cũng quá... Được rồi, nàng quả nhiên đủ cuồng ngạo. Hẳn thật sự càng ngày càng thích nữ nhân này.

“Đối phó với những người này, chính là một phen chửi thù cũng đủ!” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói.

“Ngươi sẽ vì cuồng vọng vô tri của ngươi mà trả giá đại giới!” Con ngươi Tiêu Dật lạnh lẽo nhìn Lam Ân Nhan, sau đó hắn thối lui sang một bên, hai tay khoanh trước ngực.

“Đi lên!” Tiêu Dật lớn tiếng ra mệnh lệnh.

“Là!” Hai mươi một tên thị vệ Tam vương phủ lập tức lớn tiếng đáp, sau đó nhanh chóng nhắm về phía Lam Ân Nhan. Mà Lam Ân Nhan cũng không chút do dự nghênh đón.

Nhất thời, thanh âm một trận giao kích đao kiếm mãnh liệt vang lên.

Chỉ thấy chủy thủ trong tay Lam Ân Nhan nhanh chóng ở trong tay xoay tròn, tiến thối quay về chỉ thấy một mảnh hàn quang. Hai mươi một thị vệ kia chịu qua cách huấn luyện nghiêm khắc, trong khoảng thời gian ngắn thế nhưng không mấy thương đến nàng.

“Bước trận!” Vừa thấy tình hình không ổn, một gã đầu lĩnh trong thị vệ lập tức lớn tiếng hô. Bọn họ lập tức nhanh chóng làm thành một hình vòng tròn, sau đó cũng không đồng góc độ nhắm phía Lam Ân Nhan. Con ngươi lạnh lùng cười, thân thể Lam Ân Nhan nhanh chóng xoay tròn lên, chủy thủ trong tay cũng như tia chớp bay ra ngoài.

Rung động một màn đã xảy ra, thời điểm hai mươi một tên thị vệ cùng nhau giơ kiếm hướng về phía Lam Ân Nhan, chủy thủ kia thế nhưng quỷ dị bàn chuyển thành vòng, sau đó đem toàn bộ kiếm trên tay hai mươi một tên thị vệ đánh rơi trên đất, rồi chủy thủ thế nhưng lại trở về trong tay Lam Ân Nhan.

Trên mặt bọn thị vệ biểu tình vô cùng kinh hãi, tựa hồ căn bản khó có thể tin được một màn phát sinh vừa rồi. Ngay tại bọn họ đều cúi lưng muốn lấy lại kiếm trên đất thì...

Thân ảnh Lam Ân Nhan cực nhanh nhắm phía bọn họ, chủy thủ trong tay nàng mỗi lúc đi ra ngoài một chút, sẽ lấy mạng một gã thị vệ.

Thoáng chốc, nguyên bản Tiêu Dật ở một bên thờ ơ lạnh nhạt hoàn toàn bị kinh hãi, nha hoàn Lam Tây Thành cùng sáu gã Huyết Ảnh bên người Tiêu Nhiên cũng hoàn toàn một bộ dáng trợn mắt há hốc mồm.

Liền ngay cả Tiêu Nhiên trong lòng cũng khiếp sợ liên tục, cuối cùng hắn thế nhưng ở trên người Miêu Miêu đi xuống, con ngươi không chớp mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan đang chém giết.

Giờ khắc này, trong mắt bọn họ thấy, Lam Ân Nhan căn bản không phải một người, mà là một cái Tu La từ Địa ngục đến đoạt mệnh.

Chủy thủ trong tay nàng, rõ ràng không có chiêu thức gì, nhưng mỗi lần đi ra ngoài một chút, lại có thể thành công cướp lấy sinh mệnh của một gã thị vệ, mà con ngươi nàng nguyên bản trong suốt lúc này cũng biến thành lạnh lùng tàn nhẫn. Ánh mắt thị huyết như vậy, liền ngay cả Tiêu Nhiên cùng Tiêu Dật nhìn, cũng cảm giác được một trận sợ hãi.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, rồi thị vệ ngã xuống cũng càng ngày càng nhiều, trên quần áo, trên cái khăn che mặt của Lam Ân Nhan, trên cái trán cùng trên tóc đều dính đầy vết máu. Nhưng mà những vết máu này thế nhưng không có một giọt nào là của nàng!

“A!” Một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến, một gã thị vệ cuối cùng còn sống cũng bị Lam Ân Nhan dùng chủy thủ đâm xuyên qua cổ, sau đó thân mình chậm rãi ngã xuống.

“Không chịu nổi một kích!” Mặt Lam Ân Nhan không biểu tình quét mắt nhìn thi thể nằm đầy đất, thanh âm lãnh lệ nói, sau đó nàng ném chủy thủ đã hoàn toàn nhiễm máu tươi xuống đất, chậm rãi đi hướng Tiêu Dật.

“Trò chơi đã muốn chấm dứt, ta nghĩ ngươi hẳn là có chuyện cần nói với ta?” Lam Ân Nhan nhú mày nhìn về phía Tiêu Dật, thanh âm của nàng lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Mang Ngươi Đi Động Phòng

Im lặng nhìn thi thể đầy đất, sau đó Tiêu Dật con ngươi tự tiểu phi tiểu nhìn về phía Lam Ân Nhan, ngữ khí thần nhiên nói: “Ngươi thắng!”

“Cho nên?” Con ngươi Lam Ân Nhan nhú lại nói.

“Từ giờ trở đi, người chính là Tam vương phi Thánh Long vương hướng!” Tiêu Dật nhẹ giọng nói, lập tức hất vron cánh tay nắm lấy thắt lưng Lam Ân Nhan, mà mặt khác một bàn tay hất ôn nhu nâng cầm Lam Ân Nhan lên. Khi ngón tay hất trong nháy mắt tiếp xúc cầm nàng, tâm hất chấn động. Nàng không có dịch dung? Như vậy nói cách khác, nàng thật là Lam Ân Nhan!

“Nếu Tam vương gia đã chính mồn thừa nhận ta là Tam vương phi Thánh Long vương hướng, như vậy đường này cũng sẽ không cần bái!” Lam Ân Nhan đẩy Tiêu Dật ra, con người lạnh lùng cười nói.

“Vương phi là ám chỉ bốn vương, có thể trực tiếp tiến vào động phòng sao?” Thanh âm Tiêu Dật tà mị nói, nhưng mà con người cũng thâm thúy một mảnh.

Mà khi Tiêu Nhiên ở một bên nghe nói như thế, thân mình không khỏi cứng đờ, tâm cũng nhất linh.

Trước khi tiến vào Tam vương phủ, hân từng cùng Lam Ân Nhan ồn ào qua, nói hân muốn xem Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật động phòng, hân thời điểm kia, thuần túy chính là đùa giỡn.

Nhưng bây giờ, khi mà chính Tiêu Dật mở mồm nói ra muốn cùng với Lam Ân Nhan động phòng, tâm hân không hiểu lại có cảm giác không thoải mái hiện lên. Hân đây là làm sao? Không sai, hân quả thật đối với Lam Ân Nhan này có hứng thú thật lớn, thậm chí còn có một chút thích. Nhưng đây cũng chỉ là bởi vì bản thân mình cho tới bây giờ còn chưa đụng tới nữ nhân khác, nhất thời cảm thấy đùa tốt thôi! Về phần nàng cùng Tiêu Dật động phòng hay không, cùng mình có quan hệ gì đâu? Tiêu Nhiên trong lòng âm thầm nghĩ, nhưng con người hân lại vẫn không nháy mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ân Nhan tự mình hiểu lấy, vương gia đối với thân mình này của ta cũng không có gì hứng thú, cho nên Ân Nhan cũng sẽ không miễn cưỡng cùng Vương gia động phòng! Chỉ cần Vương gia nguyện ý thừa nhận Ân Nhan là Tam vương phi Thánh Long vương hướng cũng đã đủ!”

“Vương phi lúc trước còn vội vã muốn cùng bốn vương động phòng, nay lại thực khiêm tốn nói không miễn cưỡng bốn vương. Một chiêu này của Vương phi, sẽ không là lạt mềm buộc chặt đi?” Con người Tiêu Dật trào phúng cười, sau đó môi thiệp đến bên tai Lam Ân Nhan, hơi thở nóng bỏng nói.

Không đợi Lam Ân Nhan nói tiếp, Tiêu Dật bỗng nhiên ôm lấy thắt lưng Lam Ân Nhan, thanh âm âm trầm nói: “Nếu chiêu này của Vương phi thật là lạt mềm buộc chặt, như vậy bốn vương nói cho Vương phi, người thành công! Bởi vì xác định người thực gọi lên bốn vương đối với người có hứng thú!”

Thoáng chốc, con người Lam Ân Nhan dấy lên một chút châm biếm nhìn về phía Tiêu Dật, sau đó nàng giãy khỏi cánh tay Tiêu Dật, môi đỏ mọng chậm rãi khê mở nói: “Lạt mềm buộc chặt? Vương gia cũng quá đánh giá cao chính mình đi? Người còn không đáng giá Lam Ân Nhan ta đối với người lạt mềm buộc chặt! Người đã thừa nhận ta là Tam vương phi Thánh Long vương hướng, như vậy ta cũng không cần nói cho người, ta từ đầu đến cuối muốn chính là một cái thân phận Tam vương phi, trừ bỏ ngoài thân phận Tam vương phi này, thứ gì của Tam vương phủ này, Tam vương gia nghe rõ rồi chứ, là gì này nọ, cũng bao gồm cả Tam vương gia người bên trong. Lam Ân Nhan ta cũng không cần!”

Lam Ân Nhan vừa nói xong, Tiêu Nhiên nguyên bản thân mình buộc chặt, ở sau thăm con người thể nhưng lộ ra một chút vui sướng. Nàng không chịu cùng Tiêu Dật động phòng? Thật sự là tốt quá! Trong lòng Tiêu Nhiên hoan hô nói.

Nhưng lập tức thân mình hân càng nhanh. Hân vì sao nghe Lam Ân Nhan không chịu cùng Tiêu Dật động phòng, sẽ cảm giác thực vui vẻ? Chẳng lẽ chính mình...

Mà Tiêu Dật nghe được Lam Ân Nhan nói xong, thân thể cũng đột nhiên ngẫn ra, nhưng lập tức hân liền cười khê một tiếng nói: “Nữ nhân ai cũng thích khẩu thị tâm phi như vậy, bốn vương sớm thành thói quen. Vì tránh cho Vương phi ngày sau nghĩ hết mọi biện pháp leo lên giường bốn vương, không bằng vẫn là làm cho bốn vương thừa dịp ngày thành thân, liền thỏa mãn tâm nguyện Vương phi đi! Miễn cho ngày sao bốn vương vội vàng sủng hạnh nữ nhân khác, không có cơ hội an ủi linh hồn hư không Vương phi!”

“Ha ha ha...” Tiêu Dật vừa nói xong, Lam Ân Nhan rút cuộc nhìn không được phá lên cười. Nghĩ hết mọi biện pháp leo lên giường hân? Quả thực là từ lúc nàng chào đời tới nay mới nghe được lời nói buồn cười như vậy. Hân thật đúng là quá dễ cao hân.

Lập tức con người Lam Ân Nhan vô cùng đồng tình nhìn về phía Tiêu Dật, ngữ khí tiếc hận nói: “Người đúng là rất đáng thương!”

“Người có ý tứ gì?” Con người Tiêu Dật mang một chút nghi hoặc nhìn về phía Lam Ân Nhan

“Bề ngoài không linh tuyệt trần, dĩ nhiên lại có đầu óc cùng thân mình dơ bẩn, người như vậy chẳng lẽ còn không đáng để ta đáng thương sao?” Lam Ân Nhan châm chọc mườì phần nói.

“Người...” Nhất thời sắc mặt Tiêu Dật xanh mét nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Nói với loại người đầu óc héo rút như người, quả thực là vũ nhục chỉ số thông minh của ta, lại lãng phí thời gian của ta! Được rồi, Tam vương gia, người có thể đi làm việc khác! Ta cùng nha hoàn còn muốn nắm chặt thời gian đi quen thuộc hoàn cảnh Tam vương phủ a!” Lam Ân Nhan khinh thường nhìn Tiêu Dật, sau đó quay đầu nhìn về phía nha hoàn Lam Tây Thành đang trợn mắt há mồm.

“Tây Thành, còn đứng ngốc gì chứ? Nhanh chút lại đây, cùng bồi tiểu thư đi dạo Tam vương phủ, tiểu thư một hồi còn phải thay chính mình cùng người lựa chọn phòng ngủ a!” Lam Ân Nhan hướng về Lam Tây Thành vẫy vẫy tay nói.

“Nga!” Lam Tây Thành đầu tiên là sợ hãi nhìn sắc mặt Tiêu Dật âm trầm, sau đó ngoan ngoãn gật đầu, lập tức chuẩn bị đi về phía Lam Ân Nhan.

Nhưng ngay tại nàng trong nháy mắt nâng chân lên, trên mặt Tiêu Dật bỗng nhiên cười quỷ dị, sau đó tay hất hướng về phía Lam Ân Nhan.

“Tiêu thư, cẩn thận a!” Lam Tây Thành lập tức biến sắc, sau đó kinh hô.

Mà Lam Ân Nhan đương nhiên cũng nhận ra hành động của Tiêu Dật, khi mà nàng chuẩn bị lách mình tránh qua, Tiêu Dật thế nhưng nhanh như chớp đem thân nàng bế lên, sau đó Tiêu Dật dùng sức một cái, cánh tay hất đem thân mình Lam Ân Nhan ôm gắt vào trong lòng, mà đồng thời hai tay hất cũng ngăn chặn hai tay Lam Ân Nha. Nhất thời, thân mình Lam Ân Nhan cùng thân mình Tiêu Dật kề sát vào nhau.

“Ngươi...” Thân mình Lam Ân Nhan lập tức liều mạng giãy ra, nhưng mà nàng phát hiện chính người mình thế nhưng không thể động đậy.

Nhất thời, tâm Lam Ân Nhan cả kinh, sau đó hai tay nàng bị Tiêu Dật ngăn chặn cũng động lên, nàng muốn rút tay ra chế trụ cổ Tiêu Dật. Nhưng là nàng phát hiện, tay nàng cũng vô lực đào thoát khỏi sự kiềm chế của Tiêu Dật.

“Lam Ân Nhan, thị vệ của ta đối với ngươi mà nói, có lẽ thật là không chịu nổi một kích! Nhưng ngươi đối với ta mà nói, cũng đồng dạng không chịu nổi một kích!” Trên mặt Tiêu Dật lộ ra mặt tà ác cười nói.

“Ngươi muốn như thế nào?” Lam Ân Nhan con ngươi lãnh mị nhìn về phía Tiêu Dật, thân thể rõ ràng đình chỉ giây dựa. Lúc này giây dựa, nàng biết Tiêu Dật này so với trong tưởng tượng của mình còn muốn lợi hại hơn nhiều, chính là lúc trước hất ở trước mặt mình ân tằng thực lực chân chính mà thôi.

“Ta không muốn như thế nào, chính là muốn mạng ngươi đi động phòng mà thôi!” Con ngươi Tiêu Dật dữ tợn cười nói.

“Lão nương nói, đối với thân mình dơ bẩn này của ngươi không có hứng thú!” Con ngươi Lam Ân Nhan âm trầm trừng về phía Tiêu Dật. Mà trong lòng nàng cũng thầm mắng: Ngươi con mẹ nó, ngươi không phải thắng ở nội lực sao?

“Ngươi đối với ta không có hứng thú? Không quan hệ! Đây không trọng yếu! Quan trọng là, ta hiện tại đối với ngươi rất có hứng thú!” Khóe miệng Tiêu Dật cười thị huyết nói.

“Ta tàn nhẫn như vậy, đều có thể cho ngươi có hứng thú. Xem ra ngươi thật đúng không hổ là Cầm thú đói bụng ăn quàng!” Con ngươi Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói.

“Cầm thú đói bụng ăn quàng? Cảm ơn khích lệ của ngươi. Ngươi đã tàn thương ta cao như vậy, ta đây liền càng phải hảo phát huy ra đặc thù cầm thú, nếu không liền cô phụ sự tàn thương của ngươi cho ta!” Tiêu Dật ánh mắt rét lạnh nhìn Lam Ân Nhan nói, nói xong, hất ôm Lam Ân Nhan đi về phía trước.

“Đứng lại cho ta...” Bỗng nhiên, một đạo thanh âm vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Tự Gánh Lấy Hậu Quả!

“Đứng lại cho ta...” Một đạo thanh âm từ sau lưng Tiêu Dật vang lên.

Chủ nhân thanh âm đúng là Tứ vương gia Tiêu Nhiên, vừa thấy Lam Ân Nhan vô lực gãy giữa, tùy ý để Tiêu Dật ôm đi, hân nhin không được kêu lên.

Mà Tiêu Nhiên vừa nói xong, sáu gã Huyền Ảnh hân mang đến sắc mặt lập tức biến đổi.

Bởi vì thanh âm vừa mới của Tiêu Nhiên, thế nhưng không có một tia ngu dần, ngược lại mang một tia sắc bén.

Trời ạ, chủ tử sẽ không phải nhìn đến Lam Ân Nhan bị Tiêu Dật mạnh mẽ mang đi, nhất thời dưới tình thế cấp bách, quên giả ngu đi? Mộ gã trong Huyền Ảnh âm thầm nghĩ, sau đó hân chạy nhanh kéo tay Tiêu Nhiên.

Bị chính Huyền Ảnh nhắc tới tình, thân thể Tiêu Nhiên nhất thời cứng đờ.

Hân nhất thời xúc động, thế nhưng thiếu chút nữa đem bản tính của mình lộ ra, chẳng lẽ hân đối với Lam Ân Nhan...

Tiêu Nhiên nhanh chóng thu lại lệ khí trong mắt, toàn thân lại nở rộ ra mười phần ngu dần.

Mà phía trước Tiêu Dật lại kéo kẹt dừng lại cước bộ, sau đó chậm rãi quay người.

“Tứ nhi bỗng nhiên kêu trụ Tam ca ca, là có chuyện muốn nói với Tam ca ca sao?” Tiêu Dật nhú mày nhìn về phía Tiêu Nhiên, hân đương nhiên nhân ra

mặt thanh âm vừa rồi của Tiêu Nhiên khác thường, bất quá hắn cũng không tính vạch trần. Mà Lam Ân Nhan trong lòng Tiêu Dật, con ngươi cũng mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Tam ca ca là đại phối đàn!” Tiêu Nhiên đầu tiên là nhu nhu cái mũi, sau đó tức giận vung tay hướng Tiêu Dật nói.

“Lời này của Tứ nhi là giải thích thế nào? Tam ca ca tựa hồ cũng không có khi dễ Tứ nhi đi?” Thanh âm Tiêu Dật ôn nhuận như nước nói.

“Hừ, Tam ca ca chính là đại phối đàn!” Tiêu Nhiên tức giận dậm chân, sau đó không để ý đến sáu gã Huyền Ảnh hắn mang đến mâu trung khiếp sợ, nhanh như chớp chạy tới trước mặt Tiêu Dật.

“Nga? Kia Tứ nhi không nói cho Tam ca ca, Tam ca ca làm sao biết được?” Tiêu Dật chậm rãi cười nói, nhưng trong mắt lại lộ vẻ hàn băng.

“Ngươi còn không nói cho Tiểu Tứ Tứ, người cùng tỷ tỷ muốn đi đâu động phòng! Ngươi liền ôm tỷ tỷ đi rồi, ngươi còn không phải đại phối đàn sao?” Hai tay Tiêu Nhiên túm vạt áo Tiêu Dật, vẻ mặt tức giận oán thăm nói.

“Tam ca ca cùng ái phi đi nơi nào động phòng, vì sao phải nói cho Tứ nhi a?” Tiêu Dật xem kỹ ánh mắt Tiêu Dật nói.

“Ngươi ôm tỷ tỷ đi nhanh như vậy, Tiểu Tứ Tứ không dễ tìm được! Ngươi nếu không nói cho Tiểu Tứ Tứ, ngươi cùng tỷ tỷ đi nơi nào động phòng, Tiểu Tứ Tứ chờ một chút sẽ đánh mất, tìm không đến!” Tiêu Nhiên ngang đầu quyết bấu môi nói.

“Nghe ý tứ của Tứ nhi, hay là Tứ nhi muốn đi xem hình ảnh của Tam ca ca cùng ái phi động phòng? Hình ảnh như vậy không thích hợp với Tứ nhi! Tứ nhi vẫn là đi nơi khác chơi đi!” Con ngươi Tiêu Dật mang theo tia cười nhạo cùng hận ý quét nhìn Lam Ân Nhan ở trong lòng, sau đó nhìn về phía Tiêu Dật nói.

“Ô ô ô... Tiểu Tứ Tứ mặc kệ! Tiểu Tứ Tứ muốn nhìn Tam ca ca cùng tỷ tỷ động phòng! Tam ca ca nếu không cho Tiểu Tứ Tứ xem, Tiểu Tứ Tứ sẽ không cho Tam ca ca cùng tỷ tỷ động phòng!” Tiêu Nhiên liều mạng bứt vạt áo Tiêu Dật, hoàn toàn một bộ đáng khóc lóc om sòm.

“Tứ nhi không được hồ nháo! Chạy nhanh buông tay!” Sắc mặt Tiêu Dật hơi hơi không hồn giận lên.

“Ngươi nếu không đáp ứng làm cho Tiểu Tứ Tứ nhìn ngươi cùng tỷ tỷ động phòng, Tiểu Tứ Tứ sẽ không buông tay! Nếu không Tiểu Tứ Tứ không cho Tam ca ca cùng tỷ tỷ rời đi nơi này!” Tiêu Nhiên nói xong, hai tay càng nhanh túm vạt áo Tiêu Dật.

Nhìn đến một màn trước mắt, nha hoàn Lam Tây Thành hai tay nhỏ bé lập tức gắt gao lên.

Trời ạ! Tứ vương gia, ngươi cũng đừng quấy rối! Tiểu thư không muốn cùng Tam vương gia động phòng, lại bị Tam vương gia cứng rắn buộc đi động phòng, đã muốn đủ thảm. Ngươi nếu lại chọc giận Tam vương gia, chỉ sợ sẽ mang đến cho tiểu thư tra tấn lớn hơn nữa a!

Mà sáu gã Huyền Ảnh mà Tiêu Nhiên mang đến, còn lại là cái trán bốc đầy hắc tuyến nhìn về phía Tiêu Nhiên.

Không biết vì sao, trong lòng bọn họ đồng thời đều dâng lên một dự cảm không tốt, bởi vì bọn họ bỗng nhiên cảm giác được Lam Ân Nhan này, về sau nhất định sẽ cho chủ tử rước lấy đại phiền toái.

“Tứ nhi là uy hiếp Tam ca ca sao? Lập tức buông tay cho Tam ca ca, nếu không tự gánh lấy hậu quả!” Thanh âm Tiêu Dật lạnh lẽo lên.

Tiêu Nhiên, ngươi thật là muốn nhìn ta cùng Lam Ân Nhan động phòng sao? Nếu người thực có nhã hứng thưởng thức ta cùng Lam Ân Nhan động phòng, ta cũng thật sự không ngại. Nhưng chỉ sợ mục đích chân chính của ngươi, là đã đoán được ta muốn vũ nhục Lam Ân Nhan, mà cố ý phá hư ta cùng Lam Ân Nhan động phòng đi?

“Ô ô ô... Tam ca ca, ngươi hung Tứ nhi! Ngươi là đại phối đàn! Tứ nhi chán ghét ngươi!” Thân thể Tiêu Nhiên lập tức run run một trận, sau đó con ngươi nước mắt lưng tròng lên, nhưng tay hắn vẫn giữ vạt áo Tiêu Dật như cũ.

“Tiêu Nhiên, ngươi lập tức buông tay cho ta, nếu không đừng trách ta sử dụng nội lực đánh văng ngươi ra, đến lúc đó nếu làm cho ngươi nội thương, ngươi cũng đừng oán ta!” Tiêu Dật lười nhìn Tiêu Nhiên diễn trò, thanh âm lãnh tuyệt lên.

Mà nghe được lời nói của Tiêu Dật, sáu gã Huyền Ảnh Tứ vương phủ lập tức liếc mắt nhìn nhau.

Chẳng lẽ Tiêu Dật thực sự chuẩn bị ra tay đối với chủ tử sao? Nếu đúng như vậy, bọn họ nên làm thế nào?

Chủ tử khẳng định là sẽ không bại lộ võ công, nếu Tiêu Dật ra tay với chủ tử, chủ tử nhất định sẽ bị thương. Trời ạ! Chủ tử, ngươi hảo hảo cho chúng ta một cái ám chỉ a, nếu một hồi Tiêu Dật muốn ra tay với ngươi, chúng ta rút cuộc cứu ngươi hay vẫn là bàng quang a?

“Ô ô ô... Tỷ tỷ, lúc trước ngươi rõ ràng đáp ứng Tiểu Tứ Tứ, nói sẽ để cho Tiểu Tứ Tứ nhìn ngươi cùng Tam ca ca động phòng, hiện tại Tam ca ca không cho Tiểu Tứ Tứ xem, Tiểu Tứ Tứ muốn làm sao bây giờ! Tỷ tỷ, ngươi không thể nói không giữ lời, ngươi nhanh van cầu tình giúp Tiểu Tứ Tứ đi!” Tiêu Nhiên không để ý lời nói của Tiêu Dật, mà hai mắt dăm lệ lưng trong nhìn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Cầu ngươi cái đại đầu quý tình, không thấy được lão nương bây giờ thân mình còn khó bảo toàn sao?” Lam Ân Nhan tức giận đảo cặp mắt trắng dã, sau đó khó chịu đáp.

Mà trong lòng nàng không khỏi nói thầm: Chẳng lẽ lúc trước mình đoán sai sao, Tứ vương gia này thật là ngốc từ?

“Ô ô ô... Tam ca ca cùng tỷ tỷ đều khi dễ Tiểu Tứ Tử! Tiểu Tứ Tử chán ghét các người!” Nước mắt Tiêu Nhiên lập tức rơi rầm rầm rót xuống dưới, sau đó hẩn thu một bên quần áo Tiêu Dật, một bên dùng chân liềm mạng đá chân Tiêu Dật.

Thoáng chốc, sáu gã Huyền Ảnh Tứ Vương phủ con người khó hiểu nhìn về phía Tiêu Nhiên. Mà Lam Ân Nhan cũng vẻ mặt hắc tuyến nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Tiêu Nhiên, người đã cố ý làm như vậy, vậy người cũng đừng trách ta!” Sắc mặt Tiêu Dật xanh mét nhìn về phía Tiêu Nhiên, sau đó thân mình hẩn đột nhiên chấn động.

“Phịch!” một tiếng vang lên, thân thể Tiêu Nhiên bay ra ngoài, sau đó ném xa xa thật mạnh.

“Chủ tử!” Sáu gã Huyền Ảnh lập tức kinh hãi kêu lên, sau đó chạy vội tới bên người Tiêu Nhiên, đem nửa người Tiêu Nhiên đỡ đứng lên.

Lập tức, con người bọn họ phần nộ nhìn về phía Tiêu Dật, bọn họ thật muốn xông lên đối phó Tiêu Dật, nhưng Tiêu Nhiên cũng không cho bọn họ hẩn chỉ thị gì, cho nên bọn họ chỉ có thể chịu đựng.

Tiêu Dật a Tiêu Dật, với chút võ công ấy của người, chủ tử căn bản là không để vào mắt.

Chủ tử nếu không phải vì hoàn thành cái kế hoạch kia, người đã sớm xuống Địa ngục hướng Diêm Vương đưa tin.

“Phốc...” Được sáu gã Huyền Ảnh giúp đỡ, Tiêu Nhiên ngồi dưới đất học vài khẩu máu tươi, sau đó hẩn oa oa khóc rống lên: “Tiểu Tứ Tử học máu, Tiểu Tứ Tử thân mình đau quá đau quá a!”

“Con mẹ người, người thế nhưng đối với một cái ngốc tử ra tay nặng như vậy!” Không biết vì sao, nhìn đến trên mặt Tiêu Nhiên nước mắt chảy xuống, nhìn khóe miệng Tiêu Nhiên chảy ra tơ máu.

Trong lòng Lam Ân Nhan bỗng nhiên bốc lên lửa giận vô danh, dưới sự phần nộ, nàng thế nhưng lập tức tránh ra cánh tay Tiêu Dật, sau đó rót xuống đất.

Chỉ nghe thấy “Ba...” thanh âm một cái tát truyền đến, không khí ở đây trở nên đình chỉ...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đánh Người Thì Như Thế Nào?

Chỉ nghe thấy “Ba...” thanh âm một cái tát truyền đến, không khí ở đây trở nên đình chỉ...

Sở hữu người ở đây, con người khiếp sợ nhìn về phía Lam Ân Nhan, liền ngay cả Miêu Miêu chuẩn bị xông lên cản xé Tiêu Dật, cũng đành chỉ công kích, con người hồ nghi nhìn Lam Ân Nhan.

Sau đó nó đi tới bên cạnh Tiêu Nhiên, ngoan ngoãn nằm xuống.

“Người cũng dám đánh bốn vương?” Sau một lúc lâu, Tiêu Dật rốt cục thu hồi thất thần, con người giết người nhìn về phía Lam Ân Nhan. Mà bên má phải trắng nõn của hẩn, rõ ràng có một dấu tay đỏ tươi.

“Đánh người thì thế nào? Lão nương nhìn người khó chịu!” Lam Ân Nhan hai tay chống hông, ngẩng cao đầu nhìn về phía Tiêu Dật nói.

“Bởi vì bốn vương làm Tiêu Nhiên bị thương, cho nên người thực khó chịu, ban cho bốn vương một cái tát!” Tiêu Dật hí mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan, ngữ điệu hẩn không phải nghi vấn mà là khẳng định.

“Chuẩn xác mà nói, ta vẫn đều muốn tát người, mà hành động người làm thương Tiêu Nhiên, làm cho ta trước tiên bạo phát mà thôi!” Lam Ân Nhan hừ lạnh, sau đó đi về hướng Tiêu Nhiên đang bị thương ngồi.

“Ô ô ô... Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tử học máu! Tiểu Tứ Tử thân mình đau quá đau quá a!” Nhìn thấy Lam Ân Nhan hướng đi về phía mình, lập tức Tiêu Nhiên thanh âm nghẹn ngào nói, nước mắt cũng chảy xuống càng nhiều.

“Các người là sáu cái người chết sao? Nhìn đến Tiểu Tứ Tử chạy qua, vì sao không lôi kéo hẩn?” Lam Ân Nhan hung hăng trừng mắt nhìn về phía sáu gã Huyền Ảnh mà Tiêu Nhiên mang đến, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống, tay ôn nhu chà lau tơ máu trên khóe miệng Tiêu Nhiên.

Nàng cũng không hiểu được vì sao mình lại làm như vậy, vừa mới nhìn thấy Tiêu Nhiên bị Tiêu Dật làm cho học máu, sau đó chỉ biết ngồi dưới đất khóc kêu đau, lại vô lực không thể phản kháng, trong lòng bỗng nhiên bốc lên lửa giận vô danh.

Có lẽ hành động vừa rồi của Tiêu Nhiên làm cho nàng nghĩ đến chính mình ở kiếp trước đi! Khi mà mình vừa mới bị mang vào tổ chức sát thủ, bởi vì đầu lĩnh dạy gì đó rồi nàng bị thương, đầu lĩnh thường thường dùng nước muối xát lên vết thương, đến khi vết thương của nàng tróc da bóc thịt, đầu lĩnh mới đem nàng ném vào một cái lồng sắt, bỏ đói nàng ở trong lồng sắt vài ngày, sau đó mới đem nàng thả ra ngoài.

“Nhan Nhan đổ máu, Nhan Nhan thân mình đau quá đau quá a!” Những lời này, là nàng sau khi bị ném vào lồng sắt, từng vô số lần khóc đều hô qua một câu.

“Tiểu Tứ Tứ học máu, Tiểu Tứ Tứ thân mình đau quá đau quá a!” Những lời này là Tiêu Nhiên kêu sau khi bị Tiêu Dật chấn thương, vẫn lặp đi lặp lại. Có lẽ chính những lời này, đau đớn lòng của nàng đi!

Mà nghe được Lam Ân Nhan nói, sáu gã Huyền Ảnh mà Tiêu Nhiên mang đến khoe miệng vẫn là rút vài cái, trong lòng ủy khuất phản bác nói: Ngươi nghĩ rằng chúng ta không muốn giữ chặt chủ tử sao? Nhưng chủ tử chính là cố ý đi tìm ngược, chúng ta có thể làm sao bây giờ?

“Xem là giáo huấn đi? Nhìn ngươi về sau còn dám tùy tiện đá người khác không?” Giúp Tiêu Nhiên lau xong tơ máu nơi khoe miệng, sau đó Lam Ân Nhan tức giận hướng Tiêu Nhiên phen cái xem thường nói.

“Ô ô ô... Tỷ tỷ giúp Tiểu Tứ Tứ lau máu, tỷ tỷ thật tốt!” Tiêu Nhiên lập tức làm nũng, đem đầu chui vào trong lòng Lam Ân Nhan.

“Đừng khóc! Ngoan, Tiểu Tứ Tứ về sau sẽ không lại bị người khi dễ, bởi vì tỷ tỷ sẽ bảo hộ ngươi!” Hành động của Tiêu Nhiên làm cho thân thể Lam Ân Nhan ngẩn ra, sau đó nàng lấy tay nhẹ nhàng vuốt tóc Tiêu Nhiên, ngữ khí ôn nhu nói.

Lam Ân Nhan vừa nói xong, sáu gã Huyền Ảnh mà Tiêu Nhiên mang đến, lập tức biểu tình cổ quái nhìn Lam Ân Nhan, chủ tử bọn họ cần nàng bảo hộ? Nếu nàng biết võ công chủ tử có bao nhiêu lợi hại, chỉ sợ nàng sẽ cảm thấy lời nói của nàng là cớ nào buồn cười đi?

Mà Tiêu Dật vẫn bảo trì tâm mặc, khi nghe đến câu nói của Lam Ân Nhan, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc. Đây là chuyện gì xảy ra? Tiêu Trác sẽ không vô duyên vô cớ hạ chỉ để cho mình thú Lam Ân Nhan, cho nên Lam Ân Nhan này nhất định là người của Tiêu Trác. Nhưng nếu nàng là người của Tiêu Trác, vội vàng tránh đi Tiêu Nhiên còn không kịp, vì sao còn chủ động cùng Tiêu Nhiên nhắc quan hệ a? Nay quả thực là rất kỳ quái!

“Thật vậy chăng? Tỷ tỷ về sau sẽ bảo hộ Tiểu Tứ Tứ sao?” Tiêu Nhiên đột nhiên ngẩng đầu lên, con ngươi mang theo nước mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan. Nhưng tâm hần cũng là một trận run run, nàng nói cái gì? Nàng nói nàng sẽ bảo hộ chính mình? Một câu cớ nào quen thuộc mà lại xa xôi, liên hướng những lời này của nàng, hần Tiêu Nhiên quyết định, về sau vô luận phát sinh cái gì, hần tuyệt sẽ không làm nàng bị thương.

“Đúng vậy! Tỷ tỷ về sau sẽ bảo vệ Tiểu Tứ Tứ!” Lam Ân Nhan chậm rãi cười, sau đó tay nheo nheo khuôn mặt Tiêu Nhiên nói.

“Lam Ân Nhan, ngươi cùng Tứ đệ bốn vương điều tình xong sao?” Trên mặt Tiêu Dật lộ ra lạnh lùng cười khẩy nói.

Nhú mi, thân mình Lam Ân Nhan chậm rãi đứng lên, con ngươi chăm chú nhìn về phía Tiêu Dật nói: “Như thế nào? Hay là Tam vương gia cảm thấy, Ân Nhan vừa mới ban cho ngươi một cái bàn tay còn chưa đủ, muốn thưởng mấy bàn tay nữa sao?”

“Không, bốn vương chính là thiện ý nhắc nhở một chút, ngươi đã là Vương phi bốn vương, ngươi có nghĩa vụ hầu hạ bốn vương! Nay bốn vương dục hòa dốt người, cần thân mình của ngươi an ủi, nếu ngươi không muốn an ủi bốn vương, bốn vương sẽ thu hồi trò chơi ước định lúc trước, không chỉ không thừa nhận ngươi là Tam vương phi, cũng sẽ đem ngươi trục xuất Tam vương phủ!” Tiêu Dật ngoài miệng nói xong, nhưng mà trong con ngươi thâm thúy càng không có biểu hiện ra cái gì.

“Ngươi muốn bội ước?” Lam Ân Nhan con ngươi mị lên.

“Có gì không thể? Khi bốn vương nói quy tắc, cũng không có nói không thể bội ước?” Khóe miệng Tiêu Dật lạnh lùng cười nói. Lam Ân Nhan, ngươi không nên trở thành Tam vương phi, sau đó vào Tam vương phủ ta a? Hào, bốn vương sẽ không đuổi ngươi đi vội, bốn vương sẽ tra tấn ngươi đến chết đi sống lại, cho chính ngươi chủ động rời đi. Tiêu Dật trong lòng âm u nghĩ.

“Con mẹ ngươi...” Nhất thời con ngươi Lam Ân Nhan bốc hỏa nhìn về phía Tiêu Dật.

Nếu chính mình không trở thành Tam vương phi, vậy Tiểu Bạch kia nhất định sẽ không đưa giải được cho mình, vậy chẳng phải là độc phát thì tử vong sao?

Mẹ nó, dù sao thân thể bây giờ cũng không phải của chính mình, coi như bị chó cắn đi!

Mười lăm ngày, chỉ cần đợi cho Tiểu Bạch đến tìm mình, bản thân mình nhất định phải bức bách Tiểu Bạch giao ra giải được. Chờ sau khi giải được độc trên người mình, mình có thể rời đi Tam vương phủ này, đương nhiên trước khi rời đi, nhất định sẽ tìm cơ hội thiếu Tiêu Dật này.

“Lo lắng sao? Là lựa chọn tiếp tục làm Vương phi của ta, sau đó ngoan ngoãn hầu hạ bốn vương? Hay vẫn là buông tha thân phận Tam vương phi, tiêu sái rời đi Tam vương phủ ta?” Tiêu Dật biết rõ còn cố hỏi.

“Không phải là hư một cái thân tử sao? Ngươi nếu rất muốn? Vậy cầm đi?” Lam Ân Nhan nhún vai, làm ra cái biểu tình không sao cả.

Nhìn Lam Ân Nhan này bỗng nhiên biểu hiện ra bên ngoài biểu tình chẳng hề để ý, Tiêu Dật đến là ngăn người.

Sau đó miệng hắn tà tà nhếch, làm cái thủ thế nói: “Vậy mời Vương phi! Một hồi liền vất vả người!”

“Ta có cái gì phải vất vả, vất vả là Vương gia! Đối với Vương gia, người nhưng phải ra sức chút, trăm ngàn đường lòng có dư mà lực không đủ, ta đây sẽ cảm thấy thực đáng tiếc!” Lam Ân Nhan mặt không đỏ, tim không đập nói.

Thoáng chốc, con người Tiêu Dật mang theo một tia kinh ngạc nhìn về phía Lam Ân Nhan, cái dạng nữ nhân gì hắn đều đã gặp qua, chính là chưa thấy loại quái thai nữ nhân đang đứng trước mắt.

Cho dù bắt đầu giết người đến huyết tính thô bạo, miệng đầy thô tục còn chưa tính, thế nhưng còn có thể đứng trước mặt phần đông nam nhân, đoán ý nói hòa với mình rất rõ ràng về chuyện ấy, năng thật đang là tuyệt đến gia.

“Còn lăng gì chứ? Người không phải vội vã cầu ta an ủi sao? Vậy còn không chạy nhanh phía trước dẫn đường?” Lam Ân Nhan đi tới trước mặt Tiêu Dật, khoanh tay trước ngực nói.

“Hy vọng một hồi người còn có thể tiếp tục bảo trì biểu tình bình tĩnh như thế!” Tiêu Dật hừ lạnh, phát tay áo liền đi về phía trước.

“Tỷ tỷ, người muốn cùng Tam ca ca đi sao? Người không để ý đến Tiểu Tứ Tứ sao?” Đúng lúc này, thanh âm Tiêu Nhiên ai oán vang lên.

“Tiểu Tứ Tứ bị thương, sáu cái các người trước tiên đưa hắn về Tứ vương phủ nghỉ ngơi đi!” Lam Ân Nhan quét mắt nhìn Tiêu Nhiên, sau đó hướng về phía sáu gã Huyền Ảnh nói, trong giọng của nàng mang theo một tia mệnh lệnh.

Sáu gã Huyền Ảnh đầu tiên là ngăn người, sau đó con người nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Tỷ tỷ, vậy Tiểu Tứ Tứ đi về trước, chờ sau khi Tiểu Tứ Tứ tốt lắm, Tiểu Tứ Tứ lại đến tìm tỷ tỷ chơi a!” Tiêu Nhiên ủy khuất bĩu môi nói.

“Ân!” Lam Ân Nhan gật gật đầu nói.

Tiêu Nhiên cười trên lưng Miêu Miêu đi theo sáu gã Huyền Ảnh, chậm rãi đi về phía cửa Tam vương phủ đi ra ngoài...

Nhìn Tiêu Nhiên rời đi, sau đó con người Lam Ân Nhan nhìn về phía nha hoàn Lam Tây Thành sắc mặt trắng bệch.

“Tiểu thư...” Lam Tây Thành cũng đồng dạng nhìn về phía Lam Ân Nhan, muốn nói lại thôi.

“Yên tâm, không có việc gì!” Lam Ân Nhan hướng về phía Lam Tây Thành nở nụ cười, sau đó quay đầu nhìn về phía Tiêu Dật nói: “Nha hoàn của ta mệt, đồ cưới của ta cũng mệt! Phần toái người tìm một chỗ cho nha hoàn cùng đồ cưới của ta nghỉ ngơi!”

“Một hồi sẽ có người đến an bài, người vẫn là nghỉ hầu hạ bốn vương như thế nào đi!” Tiêu Dật hừ lạnh, phát tay áo đi về phía trước. Lam Ân Nhan mặt không chút thay đổi nhìn Tiêu Dật, sau đó cũng đi theo. Toàn bộ trong tiền viện, nhất thời chỉ còn lại cái nha hoàn Lam Tây Thành biểu tình không biết làm sao.

Lúc này ở ngoài Tam vương phủ...

“Lập tức đi thông tri Yêu Quái, Quỷ Quái cho ta!” Một đạo âm lãnh thanh âm vang lên làm cho người ta sợ hãi.

“Chủ tử, chuyện gì cần vận dụng sao?”

“Hỏa thiêu Tam vương phủ!” Thanh âm lãnh lệ vang lên, sau đó một cái ngân châm từ trong tay áo hắn bắn ra, giết chết một tên thị vệ ở chỗ tối của Tam vương phủ, tiếp theo một chút thân ảnh xinh đẹp chợt lóe, bí mật ẩn vào Tam vương phủ...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Người Thục Bạo Lực!

Trong phòng ngủ yên tĩnh không tiếng động, bốn mắt nhìn nhau.

Con người hắn thâm trầm khó dò, con người của nàng bình tĩnh như nước, bưng bình muốn vọng mặc linh hồn lẫn nhau.

Hai người cũng chưa nói chuyện, bọn họ tựa hồ đều đang chờ đợi, chờ đợi đối phương mở miệng trước.

Qua một lúc lâu, nguyên bản con người thâm thúy của Tiêu Dật chuyển hóa thành nghi hoặc.

Đến giờ khắc này, nàng thế nhưng còn có đủ bình tĩnh như thế nhìn hắn, nàng rốt cuộc có phải nữ nhân hay không? Hơn nữa vì sao ánh mắt của nàng, nhưng lại làm cho tâm mình không hiểu có chút hoảng? Đây thật đúng là kỳ lạ.

Bạc môi gọi lên một chút thần nhiên chăm chọc đối với chính mình, sau đó cánh tay Tiêu Dật vung lên, thân mình Lam Ân Nhan bay lên trời, sau đó ngã thật mạnh xuống giường.

Khi mà Lam Ân Nhan muốn từ trên giường ngồi dậy, Tiêu Dật đột nhiên áp đến trên người Lam Ân Nhan.

“Lam Ân Nhan, hy vọng thân mình của ngươi không giống với khuôn mặt hù chết người của ngươi” Trên mặt Tiêu Dật lộ ý cười làm người ta sợ hãi.

Sau đó tay hắn dùng sức một cái, chỉ nghe thấy “Xoẹt” một thanh âm vang lên, quần áo trên người Lam Ân Nhan nhất thời bị Tiêu Dật thô lỗ xé rách, cái yếm đỏ tươi phụ trợ da thịt như tuyết, rõ ràng bại lộ ở trong không khí.

“A, bốn vương thật đúng là không nghĩ tới, một cái nữ nhân có khuôn mặt xấu như quỷ mị, thế nhưng thân mình lại trắng nõn hoạt nộn như thế. Xem ra ông trời đối với ngươi vẫn còn rất tốt a” Tiêu Dật ngữ khí châm chọc nói, sau đó ngón tay hắn lạnh lẽo nhẹ phẩy lên trên da thịt Lam Ân Nhan.

Khi mà tay hắn chỉ tiếp xúc gia thịt Lam Ân Nhan trong nháy mắt, thân mình hắn bỗng nhiên cứng đờ.

Chết tiệt, tại sao có thể như vậy? Da thịt của nàng tựa hồ có loại ma lực vô hình, thế như đưa cơ thể hắn trong nháy mắt triệu hồi. Thoáng chốc, mâu trung Tiêu Dật hiện ra loại hoang mang không dễ phát hiện.

“Ngươi nói thật nhiều, phải làm cũng sắp làm!” Lam Ân Nhan bị Tiêu Dật áp đảo trên giường, cũng là không có liếc mắt nhìn Tiêu Dật một cái, mặt không chút thay đổi nhìn hắn nói.

“Xem ra Vương phi còn nóng vội hơn cả Bốn vương, nếu nói như vậy, vậy phiền toái Vương phi giúp bốn vương cởi áo tháo thắt lưng trước, sau đó lại động thủ thôn tẫn áo trên người mình đi!” Tiêu Dật chậm rãi đứng thẳng lên, con người từ trên cao nhìn Lam Ân Nhan nói, nhưng trong mắt hắn lại che dấu hoang mang lại càng nhiều.

Không biết vì sao, mặt nàng lúc này không chút thay đổi, làm cho lòng chính mình có chút tự vị không phải. Nàng tựa hồ thật sự một chút cũng không để ý, chính mình một hồi sắp tiến hành vũ nhục đối với nàng!

Tiêu Trác lần này dường như phái một cái kẻ trộm phi thường vĩ đại, vĩ đại làm hắn có chút khiếp sợ.

Lam Ân Nhan a Lam Ân Nhan, ta không thể không thừa nhận, ta có chút thương thức ngươi.

Bất quá thực đáng tiếc, thương thức là thương thức, ta vẫn sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Bởi vì ta tuyệt đối không thể mạo hiểm đem một người đối với ta uy hiếp ở bên người.

Cùng lúc đó, ngoài hành lang của phòng ngủ Tiêu Dật, sáu gã hắc y thị vệ Tam vương phủ đang tuần tra. Sau đó liền thấy một chút thân ảnh màu đỏ chột lóe qua, sau đó đó thân ảnh màu đỏ đó yên lặng không một tiếng động dừng ở trên mái hiên của phòng ngủ Tiêu Dật.

Mà nguyên bản sáu gã hắc y thị vệ tuần tra trên hành lang bỗng nhiên bất động. Bọn họ là bị thân ảnh màu đỏ kia chột lóe qua điểm trúng huyết vị, mà trước khi bọn họ bị điểm trúng huyết vị, thế nhưng ngay cả bóng dáng đối phương cũng chưa nhìn đến.

“Ngươi muốn ta giúp ngươi cởi áo tháo thắt lưng thật sao?” Trong phòng ngủ, Con người Lam Ân Nhan di động trên mặt Tiêu Dật, thanh âm lạnh lùng nói.

“Đương nhiên! Bốn vương đều là vì tốt cho ngươi, dù sao cởi áo tháo thắt lưng cũng là cần lãng phí thể lực, bốn vương hiện tại muốn bảo tồn chừng đủ khí lực, như vậy mới có thể để cho ngươi hoàn toàn tận xương!” Trên mặt Tiêu Dật vẫn hoàn mỹ như tiên, nhưng lời nói hắn nói ra lại mang mùi phẫn tã khí.

Khóe miệng lạnh lùng cười, Lam Ân Nhan dùng sức một cái ngồi dậy, đem Tiêu Dật đẩy ngã trên giường rồi cười trên người hắn. Sau đó nàng lấy hai tay kéo quần áo trên người Tiêu Dật, lập tức liền nghe thấy một trận thanh âm lại một trận thanh âm “Xoẹt” truyền đến.

“Coi tốt lắm!” Qua một lúc lâu, Lam Ân Nhan thù hờ tay, răng nanh lạnh lùng bài trừ ra ba chữ, mặt nàng không chút thay đổi lại nằm xuống.

Chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, khóe miệng Tiêu Dật run rẩy vài cái nhìn quần áo trên người mình, nguyên bản quần áo hoa lệ đã muốn hoàn toàn bị Lam Ân Nhan xé nát, chứng nó giờ phút này giống như một mảnh vải không đáng tiền quần trên người mình. Tay hắn nhẹ nhàng phất trên người một cái, quần áo đã muốn hoàn toàn bị xé rách, toàn bộ thẳng tắp từ trên người hắn rơi xuống dưới.

“Ngươi thực bạo lực!” Con người Tiêu Dật chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan, ngữ khí hơi hơi có chút không tự nhiên nói.

“Cũng vậy!” Lam Ân Nhan hừ lạnh nói.

“Ngươi là cố ý khiêu khích ta?” Tiêu Dật nhíu mi, sau đó cặp mắt hắn dừng ở trên nửa người Lam Ân Nhan. Hắn đem quần áo trên nửa người nàng xé rách một nửa, nàng lại đem toàn bộ quần áo của mình xé nát, như vậy nói cách khác, lần này nàng thắng?

“Đúng thì như thế nào? Bạo lực đều không phải là chuyên chúc của ngươi, ta cũng có thể!” Lam Ân Nhan trào phúng nói.

“Phải không? Ngươi đã muốn thực bạo lực giúp ta cởi vạt áo, như vậy hiện tại ngươi có thể thực bạo lực thốn bỏ quần áo trên người mình đi? Ngươi đã không cho ta bản lĩnh phương diện kia, vậy ngươi có thể cương đại theo cách với quần áo của ngươi đi?” Tiêu Dật hí mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan nói, mâu trung mang theo một tia lệ khí.

Nay vợ luận mình kháng chỉ không cưới nàng, hay là giết nàng, Tiêu Trác đều nhân cơ hội định tội cho mình. Như vậy đến lúc đó, chính mình cùng Tiêu Trác đối đầu

Đương nhiên, hắn cũng không sợ Tiêu Trác, bởi vì bản thân hắn hoàn toàn có năng lực trừ bỏ Tiêu Trác.

Nhưng trừ bỏ Tiêu Trác, đồng thời chính mình cũng sẽ hư hao lực lượng, chỉ sợ đến lúc đó Tiêu Nhiên sẽ ngồi ngư ông đắc lợi? Đương nhiên Tiêu Nhiên vẫn là tiếp theo, trọng yếu nhất là người kia...

Cho nên vì suy nghĩ đại cục, chính mình bây giờ thật không thể giết nàng, nhưng lại phải thủ nàng.

Nhưng là nếu làm cho nàng lấy thân phận Tam vương phi ở lại Tam vương phủ, đối với chính mình cũng là tai họa.

Nhưng biện pháp tốt nhất hiện nay là, làm cho nàng chủ động rời đi Tam vương phủ, như vậy Tiêu Trác sẽ không có lý do định tội mình.

“Cô nãi nãi vừa mới giúp ngươi cởi áo tháo thắt lưng, lãng phí khí lực trong cơ thể! Hiện tại không thể tự mình giải! Ngươi nếu muốn làm, liền tự mình động thủ đi! Nếu ngươi lười động thủ, như vậy coi như ngươi buông tha!” Thanh âm Lam Ân Nhan lạnh như băng nói, nhưng trong lòng nàng vẫn hiện lên một tia bối rối.

Nàng nguyên bản luôn luôn an ủi chính mình, dù sao thân thể này cũng không phải của mình, Tiêu Dật muốn đập hư liền đập hư! Mà giờ khắc này thật muốn tiến đến, nàng vẫn là có chút lùi bước. Dù sao linh hồn của nàng vẫn là sống nhờ tại thân thể này a, một hồi thời điểm thân thể bị tàn phá, tra tấn vẫn là linh hồn của mình a? Mẹ nó, nàng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Là lựa chọn im lặng chịu đựng Tiêu Dật tàn phá, hay là...

“Buông tha? Ngươi đã muốn thành công làm nổi lên hứng thú của ta, ta làm sao có thể sẽ thả khí a? Ngươi đã không muốn tự mình giải, vậy bốn vương liền hy sinh, tự mình giúp ngươi giải!” Nghe được Lam Ân Nhan nói, Tiêu Dật ngẩng người một lúc, sau đó trên mặt hắn nở một nụ cười tà mị đến cực điểm, mà tay hắn cũng hướng về phía cái yếm Lam Ân Nhan.

Thoáng chốc, thân mình Lam Ân Nhan buộc chặt lên, cùng lúc đó thân ảnh màu đỏ trên mái hiên, hai tròng mắt cũng âm trầm đến cực điểm...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cái Gì Kêu Là Thuận Theo?

Khi mà bàn tay Tiêu Dật sắp chạm đến cái yếm đỏ của Lam Ân Nhan, thân mình Lam Ân Nhan theo bản năng lăn sang bên cạnh, tay Tiêu Dật nhất thời chỉ chạm được khoảng không.

“Sợ?” Nhìn hành động trốn tránh của Lam Ân Nhan, Tiêu Dật nhếch mi, sau đó ngữ khí châm chọc nói.

Mà nội tâm hắn cũng là thị huyết cười, nguyên lai hắn vẫn là đánh giá cao nàng, nói gì thì nói, nàng chung quy vẫn là cái nữ nhân, đối mặt với cái nam nhân sắp tàn nhẫn xâm hại nàng. Sợ, quả thật là phản ứng bình thường. Chính là vì sao? Nàng giờ khắc này sợ, làm cho trong lòng mình dấy lên một loại cảm giác mất mát a?

Lập tức, Tiêu Dật thu hồi nỗi lòng đang diễm lên, tay nhanh như chớp cầm lấy tóc dài Lam Ân Nhan, không chút nào lưu tình đen nửa người nàng ngồi đây.

“Lam Ân Nhan, ngươi hiện tại mới biết sợ đã muốn chậm, trận trò chơi này là ngươi tự mình lựa chọn. Nếu bây giờ trò chơi đã muốn bắt đầu, chúng ta rút cuộc nên chơi cho tốt” Một bàn tay Tiêu Dật như trước túm lấy sợi tóc Lam Ân Nhan, mặt khác, bàn tay còn lại thì hướng về cái yếm đỏ của Lam Ân Nhan.

Da đầu truyền đến đau đớn kịch liệt, mà trái Tiêu Dật tiếp cận, nhất thời làm cho mi Lam Ân Nhan nín đứng lên, sau đó chỉ thấy nàng nhanh chóng nâng chân lên, dùng khí lực toàn thân, hung hăng đá đến cái eo Tiêu Dật.

Tiêu Dật trong khoảng thời gian ngắn không có phòng bị, liền như vậy bị Lam Ân Nhan tui sổng đá xuống giường, mà tay hấn trong lúc đó còn túm lấy một nắm tóc, nắm tóc này đúng là lúc hấn bị đồng thời đá xuống giường, từ trên đầu Lam Ân Nhan xả xuống.

Mà trong nháy mắt Tiêu Dật bị Lam Ân Nhan đá xuống giường, người nào đó đứng trên mái hiên phòng ngủ, thu hồi ngâm châm chuẩn bị phóng ra ở lòng bàn tay lại, con người âm hàn nhìn về phía lòng bàn chân, lòng bàn chân hấn có một mái ngói hơi hơi xóc lên, xuyên thấu qua khe hở vừa vặn đã nhìn thấy hết thấy những gì phát sinh ở bên trong.

“Sợ? Trong từ điển của lão nương không có từ sợ!” Lam Ân Nhan từ trên giường nhảy xuống, tay nhu nhu nơi bị Tiêu Dật xả đau, sau đó con người lạnh lùng nhìn Tiêu Dật nằm trên đất nói.

“Không có từ sợ? Vậy người vừa mới vì sao lại trốn?” Tiêu Dật trần truồng từ trên đất đứng dậy, ném nắm tóc trên tay xuống, sau đó con người trào phúng nói

“Lão nương trốn, không phải vì sợ! Mà l là bởi vì cả người người thật sự rất làm ta ghê tởm. Tuy rằng ta muốn cực lực che dấu sự ghê tởm đối với người, nhưng mà thực xin lỗi, ta còn là không không chế được!” Ánh mắt Lam Ân Nhan hèn mọn nhìn thân mình trần truồng của Tiêu Dật, sau đó gần từng chữ một.

Lâm trận đối địch, quan trọng nhất chính là khí thế. Cho nên vừa rồi nàng sẽ không thừa nhận chính mình vừa rồi trốn, là vì sợ a! Hơn nữa, người này quả thật từ trên đến dưới, từ trong ra ngoài đều làm chính mình ghê tởm.

“Ha ha...” Con người Tiêu Dật âm lãnh cười, sau đó nhìn về phía Lam Ân Nhan nói: “Người hiện tại chỉ có lựa chọn. Một là lập tức cút ra khỏi Tam vương phủ. Hai là nằm trên giường cho tốt, thuận theo chờ ta chà đạp người”

“Không phải là bị người chà đạp sao? Đương nhiên có thể, coi như là bị chó điên cắn đi. Con người của ta cái gì cũng không tốt, chỉ có một chút tốt, chính là luôn luôn không so đo cùng súc sinh! Chẳng qua...” Lam Ân Nhan kéo dài âm cuối, con người mỉm cười nhìn về phía Tiêu Dật.

“Chẳng qua cái gì?” Lam Ân Nhan ra ngoài dự kiến, Tiêu Dật nghe được Lam Ân Nhan mắng mình là súc sinh, thế nhưng không có phát hỏa, mà là theo lời của nàng nói tiếp.

“Chẳng qua trước khi bị người chà đạp, phiền toái người giải thích trước cho ta một chút, cái gì tên là thuận theo! Ta đối với từ ‘thuận theo’ thật sự là xa lạ, nếu người không giải thích rõ ràng cho ta, chỉ sợ ta sẽ hiểu lầm ý tứ của người!” Lam Ân Nhan chậm rãi mở miệng noid, nhưng lòng của nàng trong lúc này lại đang không ngừng giãy dụa.

Nàng rút cuộc là lựa chọn sái rồi đi? Hay là lựa chọn lưu lại bị hấn làm nhục đây?

Nếu rồi đi, chính mình liền bị độc phát thì tử vong. Chết, nàng thật đúng là không sợ, nhưng mà nàng không cho phép chính mình liền hoang đường chết như vậy, chết kiểu như vậy đối với nàng mà nói quả thực là si nhục.

Nhưng nếu mà lưu lại, chính mình sẽ bị Tiêu Dật lăng nhục, đồng dạng sẽ không thể chịu được.

Mẹ nó, nguyên bản nghĩ đến đã biết khuôn mặt xấu như vậy, cho dù mình trở thành Tam vương phi, Tiêu Dật cũng khẳng định sẽ không chậm vào mình.

Nhưng hôm nay nàng tính sai, Tiêu Dật vì muốn bức bạch mình chủ động rời đi Tam vương phủ, thế nhưng muốn dùng phương pháp hạ lưu tàn phá thân mình như vậy. Người này, thực mẹ nó đủ biến thái.

Chờ một chút, tựa hồ làm sao có chút không thích hợp, con người Lam Ân Nhan bỗng nhiên chuyển động xuống.

Đúng rồi, lúc trước mình có chứng kiến qua võ công của người này.

Nói bằng lương tâm, nếu luận đơn đã độc đấu, chính mình sẽ không là đối thủ của hấn, hấn vì sao không lựa chọn giết chính mình, mà lại muốn dùng phương pháp lăng nhục thân thể mình, bức bách chính mình chủ động rời đi Tam vương phủ? Hay là...

Ngay tại Lam Ân Nhan suy nghĩ bay lộn, đồng thời Tiêu Dật cũng chậm rãi đi tới trước mặt Lam Ân Nhan, con người sầm người cười nói, sao đó tay hấn dùng sức niết về phía cằm Lam Ân Nhan nói: “Người là muốn ta giải thích cho người, cái gì tên là thuận theo bị ta chà đạp sao? Có thể!”

Tiêu Dật nói xong, nhanh chóng thu hồi tay đặt trên cằm Lam Ân Nhan, sau đó cái tay kia mang theo nội lực phách về phía đầu vai Lam Ân Nhan, nhất thời thân mình Lam Ân Nhan lui ra sau vài bước, sau đó bùm một tiếng ngã ngổ xuống đất.

“Người tới, truyền Cầm phu nhân lại đây hầu hạ bốn vương!” Lập tức, con người Tiêu Dật nhìn về phía ngoài cửa, thanh âm rất lớn nhưng là rất lạnh.

Lúc này có ý bị Tiêu Dật đẩy ngã, Lam Ân Nhan ngã ngổ trên mặt đất, chút không muốn từ trên đất đứng lên, con người không chút để ý quét nhìn Tiêu Dật, nàng khua tay gối lên, tìm cái phương thức thoải mái nhất ngổ xuống, cùng đợi xem diễn.

Hấn là chuẩn bị làm cho nàng học sao, hấn cùng cái kia gọi là Cầm phu nhân va chạm sao?

Được rồi? Dù sao chính mình là người thế kỉ 21, vẫn chưa cùng nam tử kết giao qua cái gì, đối với chuyện nam nữ trong lúc đó, cũng là vụng trộm nhìn mạng theo người ta hiểu biết.

Nếu hiện tại có người nguyện ý truyền hình trực tiếp, vậy nàng tất nhiên làm cái người xem, nói không chừng còn có thể học thêm chút tri thức a!

Đúng, để xem nếu trên mạng diễn tốt so với bọn họ, chính mình muốn hay không chinh cho bọn hắn chút a? Lam Ân Nhan trong lòng âm thầm nói.

Tiêu Dật lại nhìn không được quét mắt nhìn Lam Ân Nhan ngồi dưới đất, trong mắt hiện lên một chút quang mang phức tạp, sau đó hắn lại lạnh lùng nhìn về phía cửa.

Vì sao sáu gã thị vệ tuần tra ngoài cửa, không ai đáp hắn?

“Truy mệnh, tốc độ đến phòng ngủ bốn vương!” Tiêu Dật vận dụng nội lực, kêu lên cái thị vệ khác. Hắn vừa truyền xong, thân ảnh mỡ nam tử trên mái hiên chợt lóe, biến mất không thấy.

“Vương gia, chuyện gì triệu hồi thuộc hạ?” Công phu nháy mắt, một hắc y nam tử xuất hiện ở ngoài cửa phòng ngủ Tiêu Dật, thanh âm cung kính nói.

“Sáu gã thị vệ ngoài phòng ngủ bốn vương có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Tiêu Dật lạnh lùng hỏi.

“Vương gia, sáu người bọn họ tựa hồ bị người điểm trúng huyết vị! Thuộc hạ lập tức giải huyết cho bọn hắn!” Truy mệnh ngoài phòng ngủ cúi đầu bẩm báo chi tiết.

“Một đám phế vật, khiến cho bọn họ bị điểm như vậy đi! Ba ngày sau lại giải huyết cho bọn họ! Người hiện tại lập tức đi tìm Cẩm phu nhân, đã nói bốn vương cần nàng hầu hạ!” Thanh âm Tiêu Dật lãnh lệ nói

“Là!” Thanh âm Truy mệnh vang dội đáp, sau đó biến mất ở ngoài cửa.

Mà khi Truy mệnh rời đi, mỡ nam tử lại xuất hiện ở trên mái hiên...

Thoáng chốc, con người Tiêu Dật dày đặc một mảnh nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Đương kim trên trời, chỉ có hai người có bản lĩnh khiến hắn không phát hiện mà ra tay, điểm trụ sáu gã thị vệ ở cửa, mà y theo những chuyện phát sinh hôm mà suy tính, người điểm trụ sáu gã thị vệ ở cửa hẳn là Tiêu Nhiên đi? Tiêu Nhiên giờ phút này nhất định đang ở gần đây, nguyên nhân hắn đi mà quay lại là cái gì? Sẽ không là vì Lam Ân Nhan đi?

Mà Lam Ân Nhan còn lại là nhún vai, nhếch mi nhìn về phía Tiêu Dật, con người không tiếng động nói: Người nhìn lão nương gì chứ? Cũng không phải lão nương gọi người điểm trụ bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Diễn Quá Thành Bại!

Trong phòng, lại yên tĩnh không tiếng động.

Hắn đứng thẳng tắp, nàng ôm đầu gối mà ngồi.

Con người đen đối diện, ánh mắt va chạm giữa không trung, tia lửa bắn ra bốn phía.

Thẳng đến ngoài cửa truyền đến một đạo thanh âm nữ nhân nũng nịu: “Vương gia, Cẩm nhi có thể tiến vào sao?”

“Vào đi!” Tiêu Dật lạnh lùng mở miệng nói, con người vẫn như cũ nhìn Lam Ân Nhan ngồi trên đất.

Cửa nhẹ nhàng đẩy mở ra, sau đó lại lẳng lặng khép lại.

Trong phòng nhất thời xuất hiện một vị nữ tử hoàng y tráo thể yêu diễm, thon dài gầy ngọc, che đầy một nửa bộ ngực sữa nõn nà như bạch ngọc, một thân trần phục cực kỳ bại lộ.

Nàng kêu là Ngưng Cẩm, là một vị trong phân đông thị thiếp của Tiêu Dật.

Nhìn đến Tiêu Dật không quần áo đứng ở trong phòng, trên mặt Ngưng Cẩm cũng không có chút kinh ngạc.

Trên mặt cười quyền rũ, sau đó nàng hướng về phía Tiêu Dật hành lễ: “Cẩm nhi gặp qua Vương gia”

“Lại bên người bốn vương!” Ngừ khi Tiêu Dật không có độ ảm gì nói.

“Là!” Hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi ngừ khi của Tiêu Dật, ý cười trên mặt Ngưng Cầm càng thêm quyến rũ động lòng người, thân mình cũng vịn vẹo đi về phía Tiêu Dật. Nhưng con người của nàng cũng là cố ý vô tình quét đến Lam Ân Nhan đang ngồi ở trên đất, khi nàng nhìn thấy quần áo trên nửa người Lam Ân Nhan bị xé mở, lộ ra cái yếm đỏ tươi, mắt lộ ra mảnh âm trầm dễ phát hiện.

“Vương gia!” Vừa tới đến bên người Tiêu Dật, Ngưng Cầm liền đưa tay xoa trong ngực lửa lò của Tiêu Dật, con người cũng mị ý nhộn nhạo nhìn về phía khuôn mặt đích tiên của Tiêu Dật, sau đó một đốm mọng nhếch lên, nũng nịu hô.

Nhất thời, Lam Ân Nhan ôm đầu gối ngồi dưới đất khoe miệng một trận run rẩy, trong lòng không nhịn được hô lên ba chữ: Ta dựa vào!

“Cầm nhi, vương phi vừa mới nói, nàng không hiểu cái gì tên là thuận theo bị bốn vương chà đạp. Bốn vương nghĩ, lấy bản lĩnh của người, hẳn là có thể dạy Vương phi biết đi?” Tiêu Dật trong miệng nói xong, tay cũng thô lỗ bắt quần áo Ngưng Cầm.

“Được vương gia sủng hạnh chính là vô cùng vinh hạnh, làm sao có thể bị chà đạp a? Vương phi tỷ tỷ này cũng thật sự là rất không hiểu chuyện!” Ngoài miệng Ngưng Cầm mềm mại nói như trước, con người cũng là chăm chọc hướng tới Lam Ân Nhan cười.

“Chính là bởi vì nàng không hiểu chuyện, cho nên mới cần Cầm nhi tự mình dạy nàng a!” Khoe miệng Tiêu Dật cười thị huyết, lòng bàn tay ôn nhu lướt qua trên mặt Ngưng Cầm.

“Vương gia yên tâm, Cầm nhi nhất định sẽ không cô phụ Vương gia nhờ vả, Cầm nhi nhất định sẽ thực dụng tâm dạy Vương phi tỷ tỷ” Ngưng Cầm lập tức thở gấp một chút, sau đó thân mình giống như xà, chủ động quấn quanh trên người Tiêu Dật.

“Tiện nhân, hảo hảo học, sau đó bốn vương chờ người hầu hạ! Nhớ kỹ, nếu người một hồi không thể hầu hạ làm cho Bốn vương tận hứng, bốn vương sẽ làm người sống không bằng chết!” Con người Tiêu Dật lãnh lệ nhìn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Vậy các người cũng dạy tốt một chút đi? Nếu không ta học như thế nào?” Ngừ khi Lam Ân Nhan mang ý cười nói, sau đó một bàn tay nâng lên chống cằm, con người không nháy mắt nhìn về phía Tiêu Dật cùng Ngưng Cầm.

Lam Ân Nhan vừa nói xong, Ngưng Cầm liền kiễng chân, đem môi mình hôn lên môi Tiêu Dật, mà tay nàng cũng bắt đầu lên lên toàn thân Tiêu Dật, muốn khơi mào lửa nóng trong cơ thể Tiêu Dật.

Mà Tiêu Dật cũng là ninh mi nhìn Lam Ân Nhan, sau đó một phen đẩy ra Ngưng Cầm triển ở trên người mình, thân mình ổn định, con người không có chút cảm xúc...

Tiêu Dật trong lòng cho rằng, nếu là trực tiếp tàn phá thân mình Lam Ân Nhan, có lẽ còn chưa đủ tra tấn nàng.

Cho nên hắn kêu Ngưng Cầm đến đây, hắn cho rằng để mình cùng nữ nhân khác phát sinh quan hệ trước mắt nàng, sau đó mới đi tàn phá thân mình Lam Ân Nhan, đối với Lam Ân Nhan có thể được cho là nhục nhã lớn nhất.

“A, ân, nga...” Tiêu Dật mãnh liệt tấn công, làm cho Ngưng Cầm nhịn không được kêu lên.

Nhìn Tiêu Dật cùng thị thiếp hắn, đã muốn ở trước mặt mình diễn lên một màn kịch tình. Lam Ân Nhan chậm rãi từ dưới đất đứng lên, con người hết nhìn đông lại sang tây, sau đó nàng hướng một cái địa phương nhẹ nhàng tiêu sái đi.

Mà Tiêu Dật mặt ngoài cùng Ngưng Cầm triển miến, nhưng con người cũng đồng thời chú ý Lam Ân Nhan, khi hắn nhìn đến Lam Ân Nhan rón rén đi về phía cái ghế, trong con người không khỏi toát ra lửa, động tác tấn công Ngưng Cầm càng lúc càng mãnh liệt.

Nữ nhân chết tiệt này đang làm cái gì? Là ngại dưới đất lạnh, chuẩn bị tìm cái ghế ngồi xuống sao?

Còn có, nàng đi về phía cái ghế, động tác nhẹ nhàng như vậy, là sợ quá nhiều hắn cùng Ngưng Cầm biểu diễn sao? Tiêu Dật trong lòng nghiêng rằng nghiêng lợi nghĩ, lúc này Tiêu Dật hoàn toàn không phát hiện, hành động của Lam Ân Nhan, gây cho hắn không chỉ có phần nộ, kỳ thật còn là khó chịu, một loại khó chịu không thể nói rõ.

Nháy mắt công phu, Lam Ân Nhan đã đi tới cái bàn trà, ngoan ngoãn tìm cái ghế ngồi vào, sau đó nàng điều chỉnh tư thế phao cho mình một chén trà, uống một ngụm, con người của nàng lại tinh tinh có vị nhìn về phía hai người triển miến trước mặt.

“Aiz nha, Tam vương gia, biểu tình của người rất cứng nhắc! Làm cho người ta cảm giác không phải hưởng thụ, mà là chịu tội nga!

“Còn có a, cái kái cái gì, Ngưng Cầm đứng đi? Thanh âm người kêu nghe quá khó khăn! Một chút cũng không phiền tình!”

“Mặt khác, động tác của các người, một chút cũng không hoàn mỹ. Hoàn toàn như là xé rách đánh nhau cùng một chỗ, quả thực rất thất bại!” Lam Ân Nhan hên mọn lắc đầu, sau đó hảo tâm nói.

Trong phút chốc, hai người trong triển miến lập tức há hốc mồm nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Lam Ân Nhan, ta là cho người học tập, người phải cho người đến bình luận!” Lặng vài giây, Tiêu Dật sắc mặt xanh mét rít gào nói, lửa giận trong mắt lại

tăng thêm vài phần.

“Nhưng mà hai cái các ngươi biểu diễn một chút cũng không tốt, ta căn bản không có cách học a?” Lam Ân Nhan con ngươi uly khuất nhìn Tiêu Dật nói.

“Ngươi...” Hòa điểm trong mắt Tiêu Dật lên tới cao nhất, tay hắn chỉ gặt gao khắp vào trong da thịt Ngưng Cầm. Mà người nào đó lúc này đứng yên lặng trên mái hiên, sau khi nghe được Lam Ân Nhan nói, trong con ngươi lộ ra tràn đầy ý cười, đó là ý cười một chút không nói gì nhưng mà lại sùng nịnh.

“Vương gia, ngài... ngài làm Cầm nhi đau!” Ngưng Cầm ôn nhu nói, tuy rằng thân thể nàng bị Tiêu Dật khắp đau chết, nhưng trên mặt nàng vẫn nhộn nhạo một mảnh xuân sắc như trước.

Lam Ân Nhan lập tức nhún vai, trên mặt lộ ra vẻ xin lỗi, sau đó lại uống một chén trà, môi đỏ mọng khẽ mở nói: “Thực xin lỗi, các ngươi tiếp tục đi! Nếu lại phát hiện chỗ không đúng, ta lại tận lực sửa đúng!”

“Vương gia, đừng để ý tới nàng, chúng ta tiếp tục a!” Ngưng Cầm đầu tiên là quét mắt nhìn Lam Ân Nhan, thân mình lại quẩn lên, thanh âm kiều mị gọi Tiêu Dật còn đang thất thần.

Kỳ thật trong lòng nàng rất rõ ràng, Tiêu Dật trong lòng đối với nàng, căn bản không có một chút tình ý, cho dù Tiêu Dật thường xuyên triệu nàng thị tẩm, cũng thuần túy là phát tiết. Nhưng mà nàng cũng không để ý, bởi vì nàng yêu nam nhân này, khẳng định một mực yêu nam nhân này.

Mà Tiêu Dật giống như không nghe thấy lời của Ngưng Cầm, đột nhiên một tay bắt lấy Ngưng Cầm dán trên người hắn đẩy ngã trên đất, sau đó biểu tình âm trầm đi qua trước mặt Lam Ân Nhan.

“Như thế nào? Hay là vương gia vừa mới ra sức quá mức, có chút khát nước, muốn uống ngụm trà rồi lại tiếp tục!” Lam Ân Nhan vừa nói, một bên ân cần cầm lấy cái chén, nhanh chóng rót đầy một chén trà, sau đó ánh mắt lấy lòng đem chén trà, hướng về phía Tiêu Dật đang chậm rãi đi về phía nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Vương Phủ Cháy

Hành động của Lam Ân Nhan, làm cho áp lực lửa giận trong cơ thể Tiêu Dật nháy mắt liền bùng nổ.

“Ba” một thanh âm vang lên, chén trà trên tay Lam Ân Nhan bị Tiêu Dật một chương đánh rớt

“Không uống sẽ không uống, động tĩnh làm gì lớn như vậy? Phá hủy không khí tuyệt vời như thế, nhưng mà chính ngươi tổn thất nga!” Lam Ân Nhan nâng mâu đón nhận Tiêu Dật căm tức, khóe miệng chậm chọc cười nói.

“Xem ra bốn vương là phí sức hoảng hốt tìm người dạy ngươi, đến là cái lựa chọn sai lầm. Bởi vì ngươi đối với chuyện nam nữ trong lúc đó, căn bản sớm đến cảnh giới thuần thanh” Tiêu Dật một phen tùm cánh tay Lam Ân Nhan, sau đó đem Lam Ân Nhan từ trên ghế tha đứng lên, ngữ khí âm trầm nói.

“Tam vương gia sao lại khiêm tốn như thế a? Cùng so sánh với ngài, ta thật sự mặc cảm!” Lam Ân Nhan nhún vai, sau đó ngữ khí cảm khái nói.

“Ngươi cũng không cần tự hạ thấp mình, người vừa mới có thể chỉ ra chỗ sai của Bốn vương cùng Ngưng Cầm, liền đủ chứng minh năng lực của ngươi! Nếu nói như vậy, bốn vương muốn lập tức hướng ngươi lãnh giáo!” Tiêu Dật nói xong, cánh tay đột nhiên dùng sức một cái, đem Lam Ân Nhan lâm vào trong lòng.

“Thực xin lỗi, chỉ sợ sẽ làm ngài thất vọng rồi! Bởi vì tâm ý ta đã thay đổi, không nghĩ lấy thân mình đến lấy lòng ngươi!” Lam Ân Nhan nhanh chóng xoay một vòng, thoát ly sự kiểm chế của Tiêu Dật.

“Như vậy nói cách khác, ngươi nhận thua, nguyện ý tự giác rời đi Tam vương phủ?” Tiêu Dật hí mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Sai, ý tứ của ta, ta sẽ không hy sinh chính bản thân mình và cũng sẽ không rời đi Tam vương phủ!” Con ngươi Lam Ân Nhan tươi sáng cười, sau đó thân nhiên tự đắc ngồi trên ghế, bụng lên chén trà vừa mới chưa uống xong, lại uống một ngụm.

“Ngươi là đang ép ta giết ngươi sao?” Ngữ khí Tiêu Dật âm lãnh nói.

“Luận võ lực mà nói, ngươi quả thực thắng ta một bậc, bất quá nếu ngươi muốn giết ta, đến cũng không dễ dàng như vậy! Huống chi...” Lam Ân Nhan ngửa đầu uống cạn chén trà, sau đó chậm rãi buông chén trà xuống, con ngươi chăm chú nhìn về phía Tiêu Dật nói.

“Huống chi cái gì?” Tiêu Dật nắm chặt tay, cắn răng nói.

“Ngươi không dám giết ta, có lẽ càng chuẩn xác mà nói, vừa mới thôi ngươi còn không dám tự mình động thủ giết ta! Nếu không ngươi đã sớm dùng võ lực giải quyết, làm sao còn tìm nhục nhã tra tấn ta đâu? Ngươi không phải là cho rằng, ta sẽ không chịu đựng được sự nhục nhã của ngươi, sau đó lựa chọn chủ động rời đi Tam vương phủ sao? Ta sẽ không cho âm mưu của ngươi thực hiện được! Cho nên mời ngươi thu hồi tất cả chiêu số ngay thơ đi! Đây đó chiêu số đối với ta đều là vô dụng. Lam Ân Nhan ta là lại định nơi này!” Lam Ân Nhan tao nhã liêu liêu sợi tóc trên trán.

“Lam Ân Nhan, bản vương không giết ngươi, không phải bởi vì không dám giết ngươi, mà là bởi vì ngươi không xứng chết ở trong tay bản vương!” Tiêu Dật bị Lam Ân Nhan nói trúng tâm tư, thân mình hơi hơi cứng đờ, sau đó con ngươi giống như hàn băng ngàn năm nhìn Lam Ân Nhan nói.

“Ngươi không muốn thừa nhận cũng không sao, nói tóm lại, bắt đầu từ giờ khắc này, Lam Ân Nhan ta chính là Tam vương phi của Tiêu Dật ngươi, mời ngươi đừng lãng phí thời gian sửa đổi chuyện thật vững chắc này, lại ép buộc xuống như vậy, ngươi không phiền nhưng ta cảm thấy rất mệt a!” Lam Ân Nhan hạ hai tay, lưỡi biếng ngáp một cái, sau đó cầm chén trà trên bàn lên.

“Hoặc là ngươi liền cắt khỏi Tam vương phủ, hoặc là ngươi hãy dùng chính thân mình, đến làm lợi thế ở lại Tam vương phủ! Đây cũng là chuyện thật ngươi không thể sửa đổi!” Tiêu Dật con ngươi thị huyết nói, sau đó tay nhanh như tia chớp hướng về phía cổ Lam Ân Nhan.

Giờ khắc này, đối với Tiêu Dật mà nói, Lam Ân Nhan không rời khỏi Tam vương phủ đã không còn trọng yếu.

Quan trọng là Lam Ân Nhan khiêu chiến cực hạn của hắn, chưa bao giờ có người dám đứng ở trước mặt hắn kiêu ngạo cuồng vọng như thế, cho nên hắn phải làm cho Lam Ân Nhan này trả giá đại giới.

Mà Lam Ân Nhan lại là cầm chén trà lên, nâng vừa mới nhẹ nhàng chuyển động chén trà. Sau đó lấy tốc độ nhanh hơn từ trên ghế đứng lên, thân mình chợt lóe sang bên cạnh, sau đó đem chén trà hướng trên mặt Tiêu Dật đập đi.

Tay Tiêu Dật vốn đang hướng về phía cổ Lam Ân Nhan liền thu trở về, khi chén trà trong nháy mắt tới trên mặt hắn, hắn liền tiếp được chén trà.

“Lam Ân Nhan, ngươi tốt nhất đừng có phản kháng nữa. Nếu cho dù, bản vương tự mình giết ngươi, sẽ ô uế tay bản vương. Bản vương cũng nguyện ý thỏa hiệp! Bản vương sẽ nhất định làm ngươi cùng cái chén này giống nhau, thi cốt vô tồn!” Tiêu Dật lạnh lùng cười, sau đó tay hắn dùng sức nắm chặt. Khi hắn mở hai tay ra, cái chén vốn nằm nguyên vẹn trong tay hắn bây giờ đã biến thành bột phấn, lẳng lẽ bay xuống dưới.

“Cái chén là chết, nhưng Lam Ân Nhan ta là sống! Không sai, võ công của ngươi quả thật lợi hại, ta cũng xác định năng lực của ngươi, xác định có thể giết Lam Ân Nhan ta! Nhưng mà Lam Ân Nhan ta cũng thực khẳng định nói cho ngươi, lúc ngươi giết ta, đồng thời ta cũng có tự tin tuyệt đối có thể cho ngươi chôn cùng!” Con ngươi Lam Ân Nhan cũng nháy mắt kết thành băng, mà toàn thân nàng lại phụt ra lệ khí làm cho người ta sợ hãi. Dựa vào, nghĩ danh hiệu đệ nhất sát thủ của nàng là hỗn sao?

Trên người Lam Ân Nhan bỗng nhiên lộ ra lệ khí cường đại, quả thật làm cho Tiêu Dật ngẩn ra.

Nhưng lập tức hắn giơ tay lên, mà Lam Ân Nhan cũng nhanh chóng tay lấy một phen chùy thủ ở trong tay áo.

Mà Ngưng Cẩm vốn bị Tiêu Dật đẩy ngã, con ngươi âm độc nhìn về phía Lam Ân Nhan, sau đó lập tức từ dưới đất đứng lên, lui trốn sang một bên. Tiêu Dật, chạy nhanh giết nàng đi! Tuy rằng ngươi vĩnh viễn sẽ không làm cho Cẩm nhi trở thành Tam vương phi, nhưng Cẩm nhi tình nguyện không cần vị trí Tam vương phi này, cũng không muốn bị nữ nhân khác chiếm lấy vị trí Tam vương phi này.

Nhưng mà, thời điểm Tiêu Dật chuẩn bị động thủ, ngoài phòng ngủ bỗng nhiên truyền đến một đạo âm thanh: “Vương gia, Truy Mệnh có việc gấp bẩm báo!”

“Chuyện gì?” Tiêu Dật lập tức thu hồi tay, con ngươi hồ nghi nhìn về phía cửa.

Truy Mệnh luôn là người bình tĩnh, rốt cuộc chuyện gì có làm cho thanh âm hắn mang theo kinh hoàng như thế?

“Từ bỏ Vương gia ở lại sân này, sở hữu những sân khác trong Vương phủ, bao gồm phòng binh khí, trướng phòng, phòng chờ bỗng nhiên đồng thời dấy lên hùng hực lửa lớn, toàn bộ người trong Vương phủ đã đi cứu hỏa, nhưng mà lửa vẫn cứ hung mãnh như cũ, thuộc hạ cảm thấy tình thế rất nghiêm trọng, chỉ có thể tiến đến bẩm báo vương gia!” Truy Mệnh ngoài phòng ngủ lo lắng nói, tay cũng không ngừng chà lau mồ hôi trên trán. Mà trên mặt, trên quần áo hắn, thậm chí là cả tóc, đều thấy dấu vết bị lửa cháy.

“Lập tức phát tín hiệu, thông tri Kỵ sĩ hắc giáp tiến Vương phủ cứu hỏa!” Con ngươi Tiêu Dật nhất thời âm trầm rét lạnh đến cực hạn, sau đó lớn tiếng mệnh lệnh. Trong lòng hắn rõ ràng, nếu không phải lửa lớn như thế, trong phủ người nào cũng tài cán, Truy Mệnh nhất định sẽ không đến quấy rầy hắn.

“Là!” Truy Mệnh ngoài phòng ngủ bây giờ mới nhẹ nhàng thở ra, Chủ tử cũng không dễ dàng điều động Kỵ sĩ hắc giáp, một khi điều động bọn họ đến, trận đại hỏa này nhất định có thể dập tắt.

Truy Mệnh lập tức lấy một hỏa diễm màu đen từ trong tay áo phóng ra, lập tức thân ảnh hắn chợt lóe, biến mất ở ngoài phòng ngủ, lại đi trước cái sân khác cứu hỏa.

Ngưng Cẩm ở trong phòng nghe được Truy Mệnh bẩm báo, sau đó về mặt lập tức kinh hãi chạy về phía tủ quần áo, sau đó lấy ra một bộ hoa phục, giúp Tiêu Dật nhanh chóng mặc lên.

Lam Ân Nhan cũng là mắt lạnh nhìn Ngưng Cẩm giúp Tiêu Dật mặc quần áo, trong con ngươi lộ ra một chút nghi hoặc. Hay là có người âm thầm giúp

nàng? Sẽ là ai đây? Chẳng lẽ là Tiểu Bạch?

Lúc này, trên mái hiên ngoài phòng ngủ, người im lặng chăm chú nhìn Lam Ân Nhan, cũng đã biến mất khi nào không thấy...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Người Thắng

“Ngưng Cầm, nơi này không có chuyện của ngươi, ngươi ra ngoài trước đi!” Ngán ngủi im lặng, sau đó Tiêu Dật lạnh lùng mở miệng.

“Nhưng mà Vương gia...” Thân mình Ngưng Cầm nhất thời cứng đờ, con ngươi khiếp sợ nhìn về phía Tiêu Dật. Nàng vừa mới giúp hắn mặc quần áo, còn bản thân thì chưa mặc kịp quần áo à? Vương gia sẽ không để cho nàng trần truồng như vậy tiêu sái đi ra ngoài à?

“Lập tức nhặt quần áo của ngươi lên, cút ra ngoài cho bốn vương!” Mặt Tiêu Dật không chút thay đổi nhìn về phía Ngưng Cầm, thanh âm vô cùng sắc bén.

“Cầm nhi sai rồi, Vương gia ngài đừng giận, Cầm nhi liền cút ra ngoài!” Trong mắt Ngưng Cầm lộ vẻ đau đớn, nhưng mà vẫn vội vàng nhặt quần áo dưới đất lên, sau đó vội vàng chạy ra ngoài phòng ngủ.

Sau khi đuổi Ngưng Cầm đi, con ngươi Tiêu Dật thâm trầm nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Người thắng!” Khóe miệng Tiêu Dật gọi lên một chút cười lạnh nói.

“Ta thắng?” Lam Ân Nhan nhíu mày nhìn về phía Tiêu Dật, trong lòng mang theo một tia kinh ngạc.

“Bắt đầu từ giờ khắc này, ngươi chính là Tam vương phi! Sau khi Bốn vương đem Kỳ sĩ hắc giáp diệt hóa xong, bốn vương lập tức gọi người an bài chỗ ở cho ngươi!” Tiêu Dật lạnh lùng nói, sau đó mặt không thay đổi một chút ra khỏi phòng ngủ.

Nếu hắn đoán không sai, trận hòa hoãn này hẳn là Tiêu Nhiên thoát không khỏi quan hệ đi?

Có thể làm cho các phòng trong Tam vương phủ đồng thời dấy lên đại hỏa, tuyệt đối không thể là một người gây nên.

Thị vệ Tam vương phủ tính cảnh giác luôn luôn rất cao, nhưng mà thủ hạ Tiêu Nhiên có thể tránh được bọn thị vệ, vụng trộm ẩn vào Tam vương phủ, hơn nữa còn thành công hòa hoãn Tam vương phủ hắn. Xem ra thực lực của Tiêu Nhiên đã vượt xa sức tưởng tượng của mình.

Chính là Tiêu Nhiên vì sao phải làm như vậy? Các phòng khác trong Tam vương phủ đều bị thiêu cháy, nhưng trong sân của chính mình lại không có lửa? Hay là hắn vô hình cảnh cáo mình, không được thương tổn Lam Ân Nhan? Nếu không hẳn sẽ tùy thời mà ra tay gây phiền toái cho mình?

Tiêu Nhiên rốt cuộc vì sao lại khấn trương cho Lam Ân Nhan như vậy? Đây quả thực là không thể tưởng tượng được!

Chẳng lẽ Tiêu Nhiên cũng muốn đánh chủ ý này ư? Cho nên hắn âm thầm giúp Lam Ân Nhan, muốn cho Lam Ân Nhan thuận lợi ở lại Tam vương phủ, chờ sau khi Lam Ân Nhan trộm được này nọ, hắn nhân cơ hội cướp lấy?

Ha ha, nếu nói như vậy, ta đây không ngại cho ngươi cùng Tiêu Trác đấu đá nhau.

Mà ta có thể nhân cơ hội trừ bỏ cái kình địch lớn nhất trước, sau đó ta lại quay đầu hảo thu thập ngươi cùng Tiêu Trác...

Màn đêm tiến đến, mặt trăng treo cao trên bầu trời đêm, tỏa ra một mảnh sáng mờ hồ.

Mặt đất tận tình hưởng thụ tầng ngân sa này, vạn vật đều lộ ra một vẻ đẹp mộng lung mờ hồ.

Lúc này, một chút gió đêm lạnh lẽo lướt qua khe hở cửa sổ, nhấc lên cái khăn che mặt khi Lam Ân Nhan đang bình yên đi vào giấc ngủ.

Dưới cái khăn che mặt, trên nửa khuôn mặt Lam Ân Nhan có một cái bớt màu đỏ, thế nhưng lại giống như mười tám năm trước, lại nở rộ quang mang màu đỏ như máu, bất quá quang mang màu đỏ này rất nhanh liền rút đi...

Bóng đêm dần dần biến mờ nhạt, tuy rằng trăng tròn vẫn đó, nhưng mà mọi nơi cũng đã không có ánh sáng mờ hồ. Trong lúc đó ở phía đông, đẩy ra màn đêm thần bí, làm cho ánh rạng đông Mặt trời tràn ngập đất trời.

“Thùng thùng thùng...” Ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, nửa ngày không nghe đến tiếng động tĩnh, nha hoàn Lam Tây Thành chỉ có thể tự mình đẩy

cửa ra, bung đồ dùng rửa mặt đi vào.

“Tiểu thư, mau dậy a!” Lam Tây Thành chạy nhanh đem đồ dùng rửa mặt đặt ở trên bàn, sau đó đi đến bên giường lay thân mình Lam Ân Nhan.

“Uy! Nha đầu, đừng nháo! Ngươi cũng biết quý rầy người đang ngủ là hành vi đáng giận nhất?” Lam Ân Nhan nằm trên giường mí mắt cũng không động một chút, quay người lại ngủ tiếp.

Kỳ thật lúc Lam Tây Thành đứng ở cửa, Lam Ân Nhan cũng đã nhận ra, cho dù bị vây trong cảnh mơ, cũng phải bảo trì tính cảnh giác cao nhất, đây là điều kiện cơ bản của sát thủ.

“Tiểu thư, ngươi đừng ngủ tiếp!” Gặp Lam Ân Nhan không để ý đến mình, khóe miệng nha hoàn Lam Tây Thành run rẩy xuống, sau đó hai tay túm lấy cánh tay Lam Ân Nhan, đem Lam Ân Nhan tha ngồi dậy.

“Dù sao đứng lên cũng không có việc gì làm, người để cho tiểu thư ta ngủ nhiều một chút!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói.

“Tam vương gia vừa mới phái người đến nói, làm cho tiểu thư ngươi đi đến đại sảnh, nghe nói hình như là muốn tuyên bố cho những người trong phủ, địa vị Tam vương phi của tiểu thư!” Lam Tây Thành chạy nhanh mở miệng nói.

“Tuyên bố cho những người trong phủ, địa vị Tam vương phi của ta? Hấn ăn sai được?” Trong mắt Lam Ân Nhan hiện lên một tia nghi hoặc.

“Tiểu thư, ngươi phải đi đi! Vạn nhất ngươi không đi, chọc giận Tam vương gia, hấn khẳng định sẽ gây phiền toái cho ngươi!” Lam Tây Thành lo lắng nói.

“Ha ha, ta thấy hấn muốn tuyên bố địa vị Tam vương phi của ta là giả, làm chúng ta nhục nhã mới là thật đi?” Con ngươi Lam Ân Nhan trong tròng nhưng lạnh lùng cười, sau đó nhảy xuống giường.

Tiêu Dật, ngươi ngày hôm qua còn không có chơi đã đi? Hào, ngươi muốn chơi, lão nương rót cuộc phụng bồi...

Trong chính sảnh Tam vương phủ

Tiêu Dật một thân áo lam đang ngồi trên ghế chủ vị nhàn nhã uống trà, trên mặt còn lộ ra ý cười.

Lúc này bên trái chính sảnh, song song đứng mười nữ tử, các nàng có diễm lệ, có quyến rũ, có gợi cảm, có thanh thuần. Nhìn đồ trang sức xa xỉ trên người các nàng, có thể phán đoán ra, mười nữ tử này chính là thị thiếp Tiêu Dật.

Mà bên phải chính sảnh, còn lại tụ tập đầy một đám người, nhóm người này bao gồm quản sự các phòng trong Tam vương phủ, và các nha hoàn cùng gia đình.

Tuy rằng trong chính sảnh đứng một đám người, nhưng phá lệ im lặng, im lặng đến ngay cả thanh âm Tiêu Dật uống trà cũng có thể nghe rõ ràng.

Trừ bỏ Tiêu Dật cúi đầu ngồi uống trà, sở hữu con ngươi người ở đây đều nhìn chăm chăm cửa, các nàng đang chờ một người xuất hiện.

Qua một lúc lâu, Lam Ân Nhan rốt cuộc chậm rì rì bước vào đại sảnh, thoáng chốc, toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tụ tập trên người Lam Ân Nhan.

Không chút để ý quét nhìn ánh mắt tìm tòi cùng trào phúng của đám người hai bên, sau đó Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, con ngươi nhìn về phía Tiêu Dật ngồi trên chủ vị.

“Nghe nha hoàn ta nói, ngươi kêu riêng ta đến đại sảnh, là có chuyện trọng yếu muốn tuyên bố. Hiện tại chúng ta đã đến đây, ngươi cũng nên tuyên bố đi! Tuyên bố xong rồi, ta còn phải trở về tiếp tục ngủ!” Lam Ân Nhan khoanh tay trước ngực nói.

Thoáng chốc, toàn bộ người ở đây đều hít một hơi, con ngươi kinh hãi nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Nữ nhân này là gan cũng quá lớn đi? Nhìn đến vương gia còn không hành lễ còn chưa tính, thế nhưng còn dùng loại thái độ này nói chuyện với vương gia, nàng...

Tiêu Dật lại chậm rãi buông chén trà xuống, đứng dậy đi tới trước mặt Lam Ân Nhan.

Trên mặt không có một tia tức giận, thế nhưng khóe miệng còn nở một nụ cười ôn nhu.

“Vương phi thực gấp sao? Vậy được rồi, bốn vương sẽ không chậm trễ nhiều thời gian của vương phi!” Ngữ khí Tiêu Dật ôn nhu nói, sau đó hấn đột nhiên lấy cái khăn che mặt trên mặt Lam Ân Nhan xuống.

Đám người hai bên nhất thời đỏ rút một khẩu lãnh khí, hơn nữa thân mình cũng sợ tới mức đồng thời lui ra sau vài bước, nha hoàn có chút nhát gan thì khoa trương trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Các nàng đều biết Lam Ân Nhan này là thiên hạ đệ nhất xấu nữ, bất quá cái kia cũng là nghe đồn.

Các nàng cũng không có gặp qua bộ mặt chân chính của Lam Ân Nhan.

Lam Ân Nhan vừa mới vào cửa, cái vết bót đỏ trên trán nàng, đã muốn đủ làm các nàng kinh hãi. Nay Tiêu Dật lại đem cái khăn che mặt của nàng lấy xuống, khiến các nàng sau khi nhìn đến cái bói màu đỏ trên má nàng, trong lòng các nàng cũng chỉ có một ý tưởng: Thiên hạ đệ nhất xấu nữ, quả nhiên danh bất hư truyền.

“Mọi người đều thấy rõ ràng mặt của Vương phi đi?” Tiêu Dật quét mắt nhìn khuôn mặt kinh hãi của mọi người, trong con ngươi lộ ra nụ cười vừa lòng nói. Hắn tuy rằng sẽ không dùng phương pháp cực đoan bức nàng rời đi Tam vương phủ, nhưng hắn cũng không buông tha cơ hội nhục nhã tự tôn của nàng!

“Thấy... Thấy... Thấy rõ ràng!” Mọi người lắp bắp nói, sau đó toàn bộ đều cúi đầu.

“Bốn vương cũng không muốn dọa các ngươi, nhưng mà bốn vương sợ vạn nhất ngày nào đó vương phi quên dùng cái khăn che mặt che mặt lại, lại vừa vụng bị các ngươi đụng tới, các ngươi sẽ nghĩ đến gặp phải quý, sau đó thất kinh chạy tới bên ngoài mời đạo sĩ tới bắt quỷ! Nói vậy, hiểu lầm sẽ bị nháo lớn! Cho nên vì tránh hiểu lầm không cần thiết, bốn vương mới có thể cho các ngươi quen thuộc mặt vương phi trước!” Tiêu Dật chậm rãi nói, sau đó con ngươi quét về phía Lam Ân Nhan.

Nhưng lập tức hắn liền thất thần, bởi vì trên mặt Lam Ân Nhan cũng không có phần nộ như hắn mong đợi, ngược lại là bình tĩnh cực độ, bình tĩnh làm hắn có chút sợ.

Mà ngay lúc này, ở phía sau bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh màu đỏ xinh đẹp xông vào.

“Oa oa oa, mặt tỷ tỷ thật khá nha! Tiểu Tứ Tứ thích, Tiểu Tứ Tứ muốn hôn...”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Một Giấy Hưu Thư

“Oa oa oa, mặt tỷ tỷ thật khá nha! Tiểu Tứ Tứ thích, Tiểu Tứ Tứ muốn hôn...”

Tiêu Nhiên mang một chút thân nhiên mùi thơm, sôi nổi đi tới trước mặt Lam Ân Nhan.

Khi hắn nhìn đến nửa mặt của Lam Ân Nhan, nhất thời hưng phấn ồn ào lên.

Sau đó hắn thế nhưng ôm cổ Lam Ân Nhan, hơn nữa còn đỏ đôi môi đỏ mọng lên.

Mà Tiêu Nhiên vừa nói xong, sở hữu người trong đại sảnh bị khuôn mặt xấu xí của Lam Ân Nhan làm cho sợ hãi, bỗng dưng ngẩng đầu lên, con ngươi khó thể tin nhìn về phía Tiêu Nhiên.

Mặt Lam Ân Nhan, xấu đến nỗi dọa cho bọn họ linh hồn đều bay.

Tứ vương gia thế nhưng nói mặt của nàng xinh đẹp, còn muốn hôn khuôn mặt kia? Xem ra tứ vương gia thật sự là càng ngày càng choáng váng!

Tiêu Dật cũng đồng dạng nhìn về phía Tiêu Nhiên, bất quá con ngươi hắn bình tĩnh hơn, cái đầu cũng là rét lạnh tận xương. Tiêu Nhiên, ngươi tới thật là đúng lúc.

Bất quá nếu ngươi đã đến, cũng làm cho ta xác định, ngươi bày ra tràng hỏa hoạn ngày hôm qua là giả.

Đồng thời cũng làm ta xác định, ngươi có xếp cơ sở ngầm vào Tam vương phủ.

“Tiểu Tứ Tứ, sao ngươi lại tới đây?” Lam Ân Nhan hỏi ngăn ra, sau đó cũng không có đẩy thân mình Tiêu Nhiên dán tại người mình, ngược lại nâng ngón tay ngọc nhẹ nhàng đặt lên đôi môi đỏ mọng của Tiêu Nhiên, ngữ khí mang ý cười nói.

“Người ta nhớ tỷ tỷ, cho nên sẽ tìm tỷ tỷ chơi!” Gặp Lam Ân Nhan không có đẩy mình ra, trong mắt Tiêu Nhiên lộ ra tia sung sướng, lập tức hắn oai đầu, ngóc khanh khách cười nói, bất quá hai tay hắn quấn quanh cổ Lam Ân Nhan càng nhanh.

Hôm nay Tiêu Nhiên vẫn mặc quần áo lửa đỏ như cũ, nhưng cùng hôm qua bất đồng là, trên vạt áo còn có thêm mấy cây anh đào hồng nhạt bắt mắt.

Một chút gió nhẹ đánh úp lại, vạt áo Tiêu Nhiên nhanh nhẹn bay lên, mấy cây anh đào kia lại giống như có sức sống, đánh ra giai điệu làm người ta khó có thể nắm bắt.

Trong phút chốc, Lam Ân Nhan giống như lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Nhiên vậy, lại quên mất hô hấp. Nhìn giữa mặt Tiêu Nhiên hỗn hợp tiên khí cùng hồ khí, nhìn vào Tiêu Nhiên quyền rũ lại hỗn loạn ngu đần, trong lòng Lam Ân Nhan nhưng lại không hiểu ra sao, trong đầu lại muốn cùng hắn sa đọa mê loạn ý đến địa ngục.

“Tỷ tỷ, ngươi sao lại không nói lời nào?” Một bàn tay Tiêu Nhiên vẫn quần quít lấy cổ Lam Ân Nhan như cũ, mặt khác bàn tay kia lại thu trở về, sau đó đưa lên nhẹ nhàng vuốt ve má phải của Lam Ân Nhan.

“Tiêu Tứ Tứ, ngươi đang làm cái gì?” Trên má phải truyền đến ngứa, đem Lam Ân Nhan đang suy nghĩ kéo lại hoàn toàn. Khi nàng phát hiện Tiêu Nhiên đang dùng tay vuốt ve cái bớt trên má phải làm người ta sợ hãi của mình, con ngươi hiện lên một tia kinh ngạc. Hắn sẽ không là thật thích khuôn mặt này đi?

“Tỷ tỷ, má phải của ngươi có cái giọt màu đỏ, thật khá nha! Tiêu Tứ Tứ thích nhất màu đỏ, ngươi làm cho Tiêu Tứ Tứ hôn xuống một chút đi!” Tiêu Nhiên làm nũng nói.

Sau đó hai tay hắn lại vây quanh cổ Lam Ân Nhan. Mà hai má hắn thế nhưng bắt đầu ôn nh, vuốt phẳng giáp lên má phải Lam Ân Nhan. Nhất thời một chút hơi thở ái muội tràn ngập trong đại sảnh.

“Tiêu Tứ Tứ, ngươi sẽ không nói thật chứ?” Khóe miệng Lam Ân Nhan nhất thời run rẩy, sau đó dùng tay nhẹ nhàng đẩy hai má Tiêu Nhiên ra.

Nàng rất rõ ràng má phải của mình khủng bố đến trình độ gì, bởi vì lúc trước khi nàng nhìn đến má phải mình, cũng là giật mình kinh hãi.

Cũng bởi vì má phải mình rất khó coi, cho nên Tiêu Dật mới có thể đứng trước mặt mọi người, lấy cái khăn che mặt của mình xuống. Hắn không phải là muốn làm cho mình ở dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, cảm thấy vô cùng xấu hổ sao?

“Tiêu Tứ Tứ thích nhất tỷ tỷ, Tiêu Tứ Tứ làm sao có thể lừa tỷ tỷ chứ? Tiêu Tứ Tứ thật sự rất muốn hôn má phải tỷ tỷ, nhưng Tiêu Tứ Tứ sợ tỷ tỷ sẽ đánh Tiêu Tứ Tứ như lúc trước, cho nên Tiêu Tứ Tứ không dám hôn!” Trong mắt Tiêu Nhiên đầy nước, biểu lộ mười phần hồn nhiên.

“Khụ...” Lam Ân Nhan không được tự nhiên ho khan xuống, trong khoảng thời gian ngắn nàng cũng không biết nói gì, nên trả lời Tiêu Nhiên thế nào mới tốt.

Bẹp! Một tiếng vang thanh thủy chấn kinh toàn trường.

“Ngươi...” Lam Ân Nhan thất thanh kêu lên, sau đó con ngươi nhanh chóng không nhìn Tiêu Nhiên. Lúc này má phải của nàng có chút nóng lên.

“Tiêu Tứ Tứ mặc kệ! Cho dù tỷ tỷ đánh Tiêu Tứ Tứ giống như lúc trước, Tiêu Tứ Tứ cũng muốn hôn tỷ tỷ! Ai kêu Tiêu Tứ Tứ rất thích má phải của tỷ tỷ a!” Tiêu Nhiên trộm hôn xong má phải Lam Ân Nhan, lập tức chạy tới một bên, sau đó giống như cái đứa nhỏ phạm sai, cúi đầu gấu gao bấu móng tay.

Tiêu Dật, ngươi bóc cái khăn che mặt của Lam Ân Nhan trước mặt nhiều người như vậy, không phải muốn mượn ánh mắt hoảng sợ của mọi người, đến tàn phá lòng tự trọng của nàng sao?

Ta liền cố tình muốn nói cho Lam Ân Nhan, cũng không phải tất cả mọi người sợ hãi khuôn mặt nàng, tối thiểu còn có Tiêu Nhiên ta thích khuôn mặt nàng.

“Tiêu Tứ Tứ, ngươi thật đúng là ngốc, bất quá ngốc rất đáng yêu!” Lam Ân Nhan không nói gì mà cười, sau đó tới trước mặt Tiêu Nhiên, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Tiêu Nhiên.

“Tỷ tỷ, ngươi không trách Tiêu Tứ Tứ vừa mới hôn trộm ngươi sao? Tiêu Tứ Tứ còn tưởng rằng tỷ tỷ sẽ rất tức giận, sau đó đánh Tiêu Tứ Tứ a!” Tiêu Nhiên nâng đầu lên, con ngươi sợ hãi nhìn về phía Lam Ân Nhan, sau đó ngừng khi nhược nhược nói.

“Tỷ tỷ từng nói qua, sẽ bảo hộ Tiêu Tứ Tứ! Lại làm sao có thể đánh Tiêu Tứ Tứ chứ?” Lam Ân Nhan sùng nịnh nheo nhéo khuôn mặt Tiêu Nhiên nói. Lúc này Tiêu Nhiên ở trong mắt Lam Ân Nhan, hoàn toàn là một cái ngốc tử đơn thuần, lại có chút buồn bực!

“Hắc hắc... Tỷ tỷ thật tốt!” Tiêu Nhiên lập tức nhếch môi lên cười ngây ngô, sau đó hai tay ôm cánh tay Lam Ân Nhan. Nữ nhân, Tiêu Nhiên ta cũng sẽ bảo vệ ngươi. Không vì cái gì khác, liền bởi vì ngươi nói quan ngươi sẽ bảo vệ ta, trên thế giới này trừ bỏ ngoài nàng, ngươi là người thứ hai nói qua những lời này.

“Lam Ân Nhan, tuy rằng tứ đệ bốn vương là một ngốc tử, nhưng hắn dù sao cũng là một nam nhân. Mà ngươi nay lại là nữ nhân bốn vương, cho nên ngươi tốt nhất là cùng hắn bảo trì khoảng cách một chút? Bốn vương cũng không hy vọng, dân chúng Thánh Long vương hưởng ngày mai lại tặng thêm cho ngươi cái danh hiệu Thiên hạ đệ nhất là lời ong bướm! Dù sao hủy danh tiết của ngươi là chuyện nhỏ, tổn hại thanh danh Tam vương phủ ta mới là chuyện lớn!” Khóe miệng Tiêu Dật lạnh lùng cười, sau đó ngừng khi châm chọc nói.

“Vương gia xin yên tâm, Lam Ân Nhan ta sẽ không làm liên lụy thanh danh Tam vương phủ ngươi, bởi vì ba tháng sau, ta không còn là Tam vương phi Thánh Long vương hưởng!” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng đẩy Tiêu Nhiên ra, sau đó đi tới trước mặt Tiêu Dật.

Khóe miệng khẽ nhếch, sau đó nàng lấy trong tay áo ra một giấy viết thư, đem giấy viết thư tạo thành một đoàn, sau đó nàng đem giấy viết thư tạt về trước mặt Tiêu Dật.

Hành động của Lam Ân Nhan, nhất thời làm cho bốn phía phát ra thanh âm đồ trù lãnh khí.

Tiêu Dật mặc không chút thay đổi nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cúi bàn tay ra, dùng nội lực hấp tở giấy viết lên trên tay.

Sau khi chậm rãi mở giấy viết thư ra, Tiêu Dật thấy được mở đầu giấy viết thư là hai cái chữ to thập phần bắt mắt: Huru Thư.

Dưới hai chữ Huru Thư to còn có một câu đơn giản: Tam vương gia không đúng tý nào, bốn vương phi đã nhẫn nhịn, lại rốt cục không thể nhịn được nữa, cho nên quyết định huru phu.

Dưới cùng là thời gian huru hân: Hưng Thịnh Nguyên năm 6 đầu tháng 3. Tức là 3 tháng sau.

“Ta đã ấn dấu tay, đến 3 tháng sau, huru thư này sẽ tự động có hiệu lực! Cho nên Tam vương gia chớ đừng lo lắng về tương mạo quý này của ta, sẽ dọa ngốc người Tam vương phủ người. Cũng chớ lo lắng Lam Ân Nhan ta là loi ong bướm, mà hư hao thanh danh Tam vương phủ! Bởi vì 3 tháng sau, ta không hề là Tam vương phi!” Con người Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

Hắn muốn cho mình xấu hổ, vậy thì mình cần gì phải cho hắn mất mặt?

Nàng đã sớm đoán được Tiêu Dật gọi mình đến Đại sảnh này, là muốn nhục nhã nàng trước mặt mọi người.

Nàng sao có thể không chuẩn bị một tay chứ? Cho nên nàng lúc trước hỏi Lam Tây Thành rõ ràng niên hiệu, sau đó liền viết xuống giấy huru thư này.

Mà nàng muốn làm cho người Tam vương phủ này, thậm chí dân chúng Thánh Long vương hướng đều biết, Lam Ân Nhan nàng vô luận đối với vị trí Tam vương phi này, hay là đối với người Tam vương phủ này, đều là khinh thường một mảnh.

Mà Lam Ân Nhan vừa nói xong, không khí quanh mình trong nháy mắt liền ngưng kết thành băng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Đừng Uy Hiếp Ta

Không khí quanh mình trong nháy mắt ngưng kết thành băng, mọi người ở đây đều khiếp sợ nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Không một chút để ý quét mắt nhìn mọi người, Lam Ân Nhan khoanh tay lên, con người mỉm cười nhìn về phía Tiêu Dật.

Hắn nhất định thực phần nộ đi? Bất quá không sao cả, bởi vì bản thân mình đã sớm chuẩn bị tốt, nghênh đón con phần nộ của hắn.

Quả nhiên, Tiêu Dật chỉ đem giấy huru thư trong tay vuốt phẳng vài cái, sau đó con người bốc hỏa trừng phía Lam Ân Nhan nói: “Bốn vương không đúng tý nào, người không thể nhịn được nữa, cho nên quyết định huru bốn vương?”

Lam Ân Nhan nhún vai, sau đó đưa cho Tiêu Dật một chút khiêu khích cười nói: “Thật sự có lỗi, kỳ thật ta muốn viết ở trên giấy huru thư, đối trá ca ngợi người vài câu. Nhưng mà cuối cùng vẫn không thể vì phạm lương tâm của mình, bởi vì người ở trong lòng ta thật sự không đúng tý nào”

“Ha ha ha...” Tiêu Dật ngửa đầu cuồng tiếu một trận, sau đó hắn vận nội lực, làm vỡ nát huru thư trong tay. Lam Ân Nhan, cho dù muốn viết huru thư, kia cũng phải từ bốn vương viết đến. Bất quá bây giờ bốn vương cũng không tính huru người, bởi vì bốn vương muốn lợi dụng người đối phó với Tiêu Nhiên cùng Tiêu Trác.

“Tiêu Dật, hôm nay Lam Ân Nhan ta chủ động đưa huru thư cho người, người cũng không hiểu mà quý trọng. Ngày khác nếu người còn muốn bắt ta viết giấy huru thư cho người, chỉ sợ cần phải dùng cách cầu xin!” Lam Ân Nhan nhướn mi, sau đó lạnh lùng cười nói.

“Phải không? Vậy chúng ta thử xem, nhìn xem sau này rốt cuộc ai sẽ cầu ai?” Con người Tiêu Dật lộ ra một loại quang mang thị huyết.

Lúc này, Tiêu Nhiên một bên vui đùa cắn móng tay chơi, đột nhiên nâng đầu lên.

Chỉ thấy hắn gãi gãi tóc, sau đó rầm một chút chạy tới bên người Lam Ân Nhan.

Sau đó liền thấy Tiêu Nhiên giống như một đứa nhỏ làm nũng, lay lay cánh tay Lam Ân Nhan nói “Tỷ tỷ, lúc trước người nói qua, chờ người huru tam ca ca, người sẽ gả cho Tiểu Tứ Tứ, người cũng đừng quên nha!”

Nghe được câu nói của Tiêu Nhiên, thân mình Lam Ân Nhan nhất thời ngẩn ra.

Không sai, nàng quả thật có nói qua những lời này. Mà lúc đó nàng là vì châm chọc Tiêu Dật mới nói a? Tiêu Nhiên này sẽ không cho là thật đi?

“Tỷ tỷ, ngươi vì sao không trả lời Tiểu Tứ Tứ a? Chẳng lẽ tỷ tỷ lừa Tiểu Tứ Tứ? Ô ô ô... tỷ tỷ không cần lừa Tiểu Tứ Tứ a, bằng không Tiểu Tứ Tứ sẽ khóc!” Tiêu Nhiên mân mê cái miệng nhỏ nhắn, sau đó lại tiếp tục lay cánh tay Lam Ân Nhan.

Nhưng mà lời nói vừa dứt, chính bản thân Tiêu Nhiên tâm cũng là chấn động.

Nguyên bản hẳn chính là muốn đùa Lam Ân Nhan, nhưng mà khi hẳn nhìn thấy biểu tình Lam Ân Nhan chần chừ, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, sau đó liền thốt ra.

Vì sao lại như vậy? Chẳng lẽ mình thật sự muốn thành thân với nàng? Điều này làm sao có thể a?

“Vậy trong phủ Tiểu Tứ Tứ, có phòng rất đẹp hay không a? Không có phòng xinh đẹp, tỷ tỷ sau khi gả qua, buổi tối nhưng là ngủ không yên a?” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng nhũ cái mũi Tiêu Nhiên, ngữ khí mang cười nói.

Lam Ân Nhan vốn muốn nói cho Tiêu Nhiên, nàng lúc trước nói sẽ gả cho hắn, chính là một chút vui đùa.

Nhưng mà khi nàng nhìn thấy bộ dáng làm nũng của Tiêu Nhiên, trong khoảng thời gian ngắn lại không đành lòng thương tâm hắn, cho nên nàng lựa chọn tạm thời giữ lại vui đùa này.

Về sau còn muốn dùng biện pháp nói dối này đi! Có lẽ một lúc sau, chính Tiêu Nhiên sẽ quên đi a! Trong lòng Lam Ân Nhan âm thầm nghĩ.

“Trong phủ Tiểu Tứ Tứ, có thật nhiều thật nhiều phòng xinh đẹp a! Tỷ tỷ, bằng không ngươi bây giờ đi phủ Tiểu Tứ Tứ, lựa chọn phòng xinh đẹp đi! Như vậy về sau tỷ tỷ lại không thể đối ý nga!” Tiêu Nhiên đương nhiên biết Lam Ân Nhan là nói cho có lệ với mình, nhưng mà không biết vì sao, nàng càng không chịu ngay thẳng trả lời mình, trong lòng hẳn lại càng cảm thấy không thoải mái.

“Tứ đệ, vẫn là mời ngươi trở về đi! Hôm nay Vương phi không rảnh đi đến phủ ngươi, chọn lựa phòng xinh đẹp, cũng không rảnh chơi đùa cùng ngươi!” Không đợi Lam Ân Nhan nói chuyện, Tiêu Dật đã lạnh lùng mở miệng.

“Vì sai hôm nay tỷ tỷ không rảnh a?” Tiêu Nhiên oai đầu, con ngươi lộ vẻ mê mang nhìn về phía Tiêu Dật.

“Bởi vì hôm nay Tam ca ca thực mệt nhọc, cần phải tắm rửa một ngày. Mà thời điểm Tam ca ca tắm rửa, cần Vương phi, cũng chính là người trong miệng ngươi gọi là tỷ tỷ, giúp Tam ca ca mát xa một chút!” Trên mặt Tiêu Dật hiện lên một chút cười quý dị mà lại lạnh như băng nói.

“Mát xa là cái gì a?” Tiêu Nhiên cong đầu lên nói.

“Cái này ngươi không cần phải hiểu! Ngươi chỉ cần biết, tỷ tỷ của ngươi không rảnh là được!” Ngữ khí Tiêu Dật âm trầm nói.

“Ô ô ô... Tiểu Tứ Tứ mặc kệ a! Tiểu Tứ Tứ sẽ mang tỷ tỷ đi lựa chọn phòng xinh đẹp! Tam ca ca, ngươi tìm những người khác mát xa đi!” Trong mắt Tiêu Nhiên nổi lên một tia hàn ý, nhưng trên mặt vẫn là một bộ biểu tình ngốc hồ hồ như cũ.

“Đó không phải do ngươi lựa chọn! Nàng hiện tại là nữ nhân của bốn vương, nàng có nghĩa vụ hầu hạ bốn vương tắm rửa!” Khóe miệng Tiêu Dật lạnh lùng nhếch, sau đó con ngươi mui phần lộ khí nhìn về phía Lam Ân Nhan nói: “Vương phi, ngươi tốt nhất đừng có ý đồ cự tuyệt ta, nếu không ra sẽ gọi người chặt đứt hai chân nha hoàn hồi môn của ngươi!”

“Tiêu Dật, ta sẽ không hầu hạ ngươi tắm rửa! Còn có, mời ngươi về sau đừng lấy nha hoàn của ta ra uy hiếp ta! Lam Ân Nhan ta cũng không nhận gì uy hiếp! Nếu ngươi thật sự muốn chặt đứt hai chân nha hoàn hồi môn của ta, vậy ngươi cứ làm đi!” Nguyên bản Lam Ân Nhan đang do dự rất cuộc có cùng Tiêu Nhiên đi Tứ vương phủ hay không, nhưng sau khi nghe được câu nói của Tiêu Dật, lập tức con ngươi mị lên, thanh âm lạnh lùng nói.

Không sai, nàng quả thực rất thích Lam Tây Thành, nhưng mà nguyên nhân vì nàng thích Lam Tây Thành, nàng mới càng không để Tiêu Dật lấy Lam Tây Thành đến uy hiếp bản thân mình.

Bởi vì nàng càng để ý đến an nguy của Lam Tây Thành, Lam Tây Thành sẽ càng nguy hiểm.

“Ngươi chẳng lẽ một chút cũng không quan tâm đến an nguy của nha hoàn bên người ngươi?” Tiêu Dật nhất thời ngẩn người, sau đó ngữ khí lạnh lạnh hỏi. Không quan tâm sao? Theo hẳn được biết, Lam Ân Nhan cùng cái tiểu nha hoàn kia cảm tình vẫn là không sai đi?

“Ta muốn nói rất rõ ràng, ta không tiếp thụ gì uy hiếp, ngươi nếu muốn chặt đứt hai chân của nàng, hay là muốn giết nàng, đều xin cứ tự nhiên!” Lam Ân Nhan cười lạnh, sau đó tiếp tục mở miệng nói “Nhưng mà đừng trách ta trước đó không nhắc nhở ngươi, ta tuy rằng không chịu nhận gì uy hiếp, nhưng mà vẫn sẽ không có phép người khác khiêu khích ta! Cho nên nếu ngươi cho người chặt đứt hai chân nàng, ta sẽ chặt đứt hai chân mọi người trong Vương phủ! Nếu ngươi giết nàng, ta liền huyết tẩy toàn bộ Tam vương phủ ngươi! Ngươi tốt nhất tin tưởng ta có bốn sự này! Chính là đem một tiểu nha hoàn so sánh cùng với toàn bộ người trong Vương phủ ngươi, chính ngươi đi cân nhắc đi!” Ngữ khí Lam Ân Nhan âm lãnh nói.

Sau đó con ngươi của nàng quét nhìn xuống đất, thấy cái khăn che mặt đang lẳng lặng nằm ở kia.

Cúi người, nhặt cái khăn che mặt lên, lại đem đeo vào.

Lam Ân Nhan dặt tay Tiêu Nhiên, sợi tóc đen thui vung, tiêu sái đi ra ngoài đại sảnh. Để lại một đám người ngây ra như phỗng, cùng một cái Tiêu Dật

tức giận muốn học máu.

“Tiểu Tứ Tứ, ngươi làm sao có thể nhận thức đến Tam vương phủ?” Ngoài đại sảnh truyền đến thanh âm nghi hoặc của Lam Ân Nhan.

“Tiểu Tứ Tứ không biết a! Là Huyền Ảnh trong phủ Tiểu Tứ Tứ mang Tiểu Tứ Tứ đến!” Tiêu Nhiên ngốc hồ hồ đáp.

“Vậy bọn họ đâu?”

“Bọn họ đang đánh nhau phía trước a!”

“Đánh nhau gì?”

“Người trong phủ Tam ca ca ngăn trở Tiểu Tứ Tứ, không chỉ Tiểu Tứ Tứ đến đại sảnh tìm tỷ tỷ chơi, Tiểu Tứ Tứ rất tức giận, khiến cho bọn Huyền Ảnh xông lên đánh bọn họ, sau đó Tiểu Tứ Tứ nhân cơ hội chạy đến tìm tỷ tỷ!”

“Tiểu Tứ Tứ thực điều khi!”

“Tỷ tỷ, ngươi dạy Tiểu Tứ Tứ nhận thức đường được không, như vậy về sau Tiểu Tứ Tứ có thể tự mình tìm đến tỷ tỷ chơi!”

“Ngươi đến một mình? Ngươi không sợ người Tam vương phủ không cho ngươi vào sao?”

“Bọn họ nếu không cho Tiểu Tứ Tứ vào, Tiểu Tứ Tứ liền hung hăng cắn bọn họ!”

Đối thoại ngoài Đại sảnh càng lúc càng khoái trá, cũng càng lúc càng đi xa...

Mà trong đại sảnh...

Nghe được đối thoại bên ngoài, sắc mặt Tiêu Dật khó coi đến cực điểm, tâm tình lại chỉ có thể dùng đến hai chữ ‘phát cuồng’ để hình dung.

“Vương gia...” Mọi người cẩn thận kêu, nhìn đến vương gia bọn họ luôn luôn vô cùng tôn quý, lại bị Lam Ân Nhan cùng Tiêu Nhiên khí thành như vậy, trong lòng bọn họ cũng không biết cái tư vị gì.

“Toàn bộ rút ra ngoài cho bốn vương!” Toàn bộ lửa giận hoàn toàn bùng nổ.

Thân thể mọi người một trận run run, sau đó cúi đầu rời khỏi đại sảnh.

“Oanh...” Tiếng nổ mạnh liên tục, từ trong đại sảnh truyền ra, đó là thanh âm Tiêu Dật dùng nội lực chấn vỡ bàn ghế...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Câu Dẫn!

Đồng dạng cũng là Vương phủ, nhưng thiết kế cũng là cách biệt một trời.

Phủ Tam vương gia Tiêu Dật tráng lệ, nơi nơi tràn ngập không khí quý tộc.

Mà phủ Tứ vương gia Tiêu Nhiên cũng là mười phần thanh lịch cùng tao nhã.

Đem mắt nhìn xung quanh, toàn bộ Tứ vương phủ tùy ý có thể thấy được cây trúc xanh biếc.

Gió nhẹ đánh úp lại, mùi thơm của trúc làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Lúc này trên hành lang Tứ Vương phủ, sáu gã Huyền Ảnh bên người Tiêu Nhiên, đang bị các thị vệ Huyền Ảnh khác bao quanh, thanh âm truy vấn liên tiếp.

Bởi vì bọn họ vừa gặp một màn kỳ lạ nhất thiên hạ.

Chủ tử luôn luôn coi nữ nhân là không ra gì, vậy mà lại thân mật kéo cánh tay thiên hạ đệ nhất xú nữ, vẻ mặt tràn đầy cười khúc khích trở về phủ.

Hơn nữa chủ tử còn muốn đưa thiên hạ đệ nhất xú nữ vào Thanh Tâm viện.

Thanh Tâm viện là nơi ở của Tiêu Nhiên, cũng là cấm địa của Tứ vương phủ.

Tiêu Nhiên có khiết phích, hẳn không thích nơi ở của mình bị ô nhiễm.

Cho nên trong phủ trừ bỏ Miêu Miêu – sủng vật của Tiêu Nhiên cùng sáu gã Huyền Ảnh bên người, những người còn lại không thể bước vào Thanh Tâm viện, nếu có người không cẩn thận vượt qua giới hạn, như vậy gặp phải kết cục, chính là bị Miêu Miêu cắn chết tươi.

Mà chủ tử vừa rồi thế nhưng đem thiên hạ đệ nhất xú nữ vào Thanh Tâm viện, điều này sao lại không làm bọn Huyền Ảnh trong phủ khiếp sợ cơ chứ?

Cho nên bọn Huyền Ảnh không nín được sự tò mò trong lòng, đều bắt đầu truy vấn sáu gã Huyền Ảnh bên người Tiêu Nhiên, chủ tử vì sao đối với Lam Ân Nhan đặc biệt như thế?

Nhưng mà bọn họ truy vấn nửa ngày, sáu gã Huyền Ảnh bên người vẫn trả lời như cũ: Không biết! Chủ tử luôn không thích người khác ngiên ngẫm tâm tư của hắn, các người nếu không muốn chết, vậy khăn trương tán đi!

Sáu gã Huyền Ảnh bên người Tiêu Nhiên vừa nói xong, vốn là náo nhiệt trên hành lang dài, lập tức lâm vào im lặng như chết. Sau đó liền thấy thân ảnh mọi người chột lóe biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, trong Nhã các của Thanh Tâm viện...

Lam Ân Nhan chính là bất chèo chân, tư thái cực không nho nhã nằm trên một cái xích đu.

“Đi bộ một vòng, vẫn là phòng này hợp sở thích của ta nhất, liền chọn nó đi!” Lam Ân Nhan khẽ liếc sợi tóc trên trán xuống, sau đó lắc xích đu nói.

“Tỷ tỷ, ngươi khát nước không? Tiểu Tứ Tứ rót trà cho ngươi uống nga?” Tiêu Nhiên thí diễm thí diễm cầm một ly trà chạy lại, chạy tới bên người Lam Ân Nhan, ngừng khí lấy lòng nói.

“Tiểu Tứ Tứ thực ngoan!” con người Lam Ân Nhan tươi sáng, từ trên xích đu ngồi dậy, dùng chân chống đỡ trên mặt đất, nàng tiếp nhận chén trà trong tay Tiêu Nhiên, sau đó thần nhiên thưởng thức.

Mà thời điểm khi Lam Ân Nhan uống trà, lông mi xinh đẹp của Tiêu Nhiên nhẹ nhàng rũ xuống, con người lộ ra ý cười quý dị, sau đó hắn nhang chóng ngồi xỏm xuống, hai cánh tay để trên đùi Lam Ân Nhan, ghé nửa người vào trên đùi Lam Ân Nhan.

Thoải mái nằm úp sấp tốt, sau đó hắn ngửa đầu nhìn về phía Lam Ân Nhan đang thức trà.

Thoáng chốc, Lam Ân Nhan cảm giác được máu trong người ngưng kết một chút, hơi dời đi chén trà che khuất tầm mắt, sau đó cúi đầu nhìn về phía trên đùi mình.

Khi nàng thấy Tiêu Nhiên không chỉ có nửa người ghé trên đầu mình, mà trên mặt còn lộ ra nụ cười hồn nhiên như trẻ con nhìn mình.

Nàng nhin không được họ nhẹ một cái, sau đó đem tay ngọc nhu nhu đầu Tiêu Nhiên, ôn nhu kêu: “Tiểu Tứ Tứ?”

“A?” Tiêu Nhiên ngoan ngoãn đáp, trên mặt tươi cười trừ bỏ hồn nhiên, còn mơ hồ có vài phần quyến rũ.

“Tê...” Giờ phút này trên mặt Tiêu Nhiên lộ ra vẻ tươi cười, làm cho Lam Ân Nhan thở một hơi lạnh khí.

Gương mặt vốn rất tuyệt mỹ, hơn nữa tươi cười lại chọc người ta triu mến như thế, làm cho Lam Ân Nhan trong khoảng thời gian ngắn không thể dời tầm mắt.

Nàng cứ như vậy quên tất cả mà chỉ nhìn Tiêu Nhiên, cho đến khi...

“Tỷ tỷ, ngươi kêu Tiểu Tứ Tứ, rồi lại không nói lời nào, rất là lạ nga!” Tiêu Nhiên trong lòng cười xấu xa, sau đó hai tay hắn quơ quơ chân Lam Ân Nhan, phát ra thanh âm mềm mại say lòng người.

Hắn thừa nhận chính mình phát ra nụ cười như vậy, là cố ý câu dẫn Lam Ân Nhan.

Hắn cũng không hiểu vì sao bản thân lại có ý niệm như vậy trong đầu, dù sao chính là ma xui quỷ khiến.

“Cái kia, cái kia... Ta là muốn nói, ngươi ngồi như vậy không cảm thấy mệt mỏi sao? Ngươi vẫn là đứng lên, tìm một cái ghế dựa ngồi xuống đi!” Lam Ân Nhan nhất thời xấu hổ cười, sau đó không được tự nhiên nói.

Trời ạ! Nàng đến từ thế kỉ 21, dạng mỹ nam gì mà chưa thấy qua?

Nhưng lại chưa bao giờ có mỹ nam có thể làm cho ánh mắt nàng dừng lại vượt quá 3 giây.

Nhưng mà Tiêu Nhiên này, thế nhưng lần này đến lần khác có thể quấy rầy chính tâm hồn mình, này thực sự là bất khả tư nghị! Trong lòng Lam Ân Nhan âm thầm nói.

“Tiểu Tứ Tứ thích ghé vào trên đùi tỷ tỷ, ấm áp, mềm, thật thoải mái!” Tiêu Nhiên làm nũng nói, sau đó rõ ràng cũng đem đầu tựa vào trên đùi Lam Ân Nhan.

Nhưng mà con người hắn vẫn quyến rũ nhìn về phía Lam Ân Nhan, trong mắt lại hiện lên ý cười hồn nhiên mà lại quyến rũ, cũng phát huy càng thêm vô cùng nhuần nhuyễn.

“Thực bất ngời không có biện pháp!” Lam Ân Nhan vốn muốn đẩy Tiêu Nhiên, bởi vì động tác của Tiêu Nhiên như vậy làm cho nàng không hiểu khăn trương lên. Nhưng mà khi nàng nhìn về phía con người đang cười của Tiêu Nhiên, thì hành động muốn đẩy Tiêu Nhiên ra cũng bị đè ép xuống dưới.

Cho nên nàng chỉ có thể đưa chén trà trong tay lên, lại khẽ nhấp một ngụm. Nàng muốn dùng phương thức uống trà, đến giảm bớt được sự khăn trương không hiểu ở trong lòng. Nhưng mà có người lại cố tình hơn thua với nàng...

“Tỷ tỷ, lúc trước người nói qua, trong phủ Tiểu Tứ Tứ nếu không có phòng xinh đẹp, người sau khi gả lại đây sẽ ngủ không được. Bây giờ người đã chọn được một gian phòng xinh đẹp, người về sau gả cho Tiểu Tứ Tứ, là có thể ngủ ngon đi?” Tiêu Nhiên một bên dùng hai má vuốt ve chân Lam Ân Nha, một bên lại ngốc hồ hồ hỏi.

“Ân!” Thân mình Lam Ân Nhan cứng đờ, thanh âm run run đáp lại Tiêu Nhiên.

“Oa oa oa! Tiểu Tứ Tứ thật vui vẻ nha! Chờ sau khi tỷ tỷ gả lại đây, mỗi ngày Tiểu Tứ Tứ có thể ôm tỷ tỷ cùng nhau ngủ ngon!” Tiêu Nhiên lập tức hưng phấn ồn ào lên, hai má vuốt phẳng chân Lam Ân Nhan cũng nhanh hơn.

“Đông ~!” Một tiếng vang nặng nề truyền đến, chén trà từ trong tay Lam Ân Nhan thẳng tắp rơi xuống, vừa đúng lúc trúng phải trên đầu Tiêu Nhiên.

Sau đó cái chén nghiêng một cái, nước trà còn thừa trong chén, theo sợi tóc Tiêu Nhiên chảy xuống dưới. Chén trà từ phía sau lưng Tiêu Nhiên ngã nhào xuống đất, quy về yên tĩnh.

“Ô ô ô... Vì sao tỷ tỷ lại lấy cái chén đập lên đầu Tiểu Tứ Tứ a? Đầu Tiểu Tứ Tứ đâu quá nga!” Tiêu Nhiên lập tức từ dưới đất nhảy lên, con người vạn phần ủy khuất nhìn Lam Ân Nhan, mà một bàn tay hắn cũng ôm đầu. Giống như thật sự bị đập đau.

“Khụ, cái kia, cái kia, tay tỷ tỷ lúc này giữ không ổn định! Tiểu Tứ Tứ không đau nga!” Nghĩ đến chính mình thực đập đau Tiêu Nhiên, Lam Ân Nhan cuống quýt từ trên xích đu đứng lên, sau đó nhu đầu Tiêu Nhiên. Hắn chính là một ngốc tử a? Trong lời nói hắn đều là vô tâm, chính mình không cần thiết phải khăn trương như vậy đi? Lam Ân Nhan trong lòng âm thầm nói.

“Thối chén khi dễ Tiểu Tứ Tứ, Tiểu Tứ Tứ chán ghét nó!” Lập tức Tiêu Nhiên tức giận đập cái chén mấy cái, sau đó con người lại điềm đậm đáng yêu nhìn về phía Lam Ân Nhan nói: “Tỷ tỷ, người giúp Tiểu Tứ Tứ nhu nhu nga, như vậy Tiểu Tứ Tứ sẽ không đau!”

“Ân! Tỷ tỷ giúp Tiểu Tứ Tứ nhu nhu!” Lam Ân Nhan cười, sau đó dùng tay nhu đầu Tiểu Tứ Tứ.

“Khá hơn chút nào không?” Ngán ngùi sau yên tĩnh, Lam Ân Nhan dò lòng bàn tay, ôn nhu hỏi Tiêu Nhiên.

“Đầu không đau, nhưng mà có nước chảy xuống cổ Tiểu Tứ Tứ, chảy tới trong quần áo! Thật không thoải mái nga!” Tiêu Nhiên nắm vạt áo Lam Ân Nhan kéo, quệt cái miệng nhỏ nhắn làm nũng nói.

“A?” Lam Ân Nhan ngẩn người, sau đó con người nhìn về phía cổ Tiêu Nhiên, chỉ thấy trên gáy Tiêu Nhiên dính rất nhiều sợi tóc ướt át.

“Tỷ tỷ, người nhanh lên một chút đưa tay lên tiến vào trong quần áo Tiểu Tứ Tứ, giúp Tiểu Tứ Tứ lau khô nước đi!” Những lời này của Tiêu Nhiên, làm cho khóe miệng Lam Ân Nhan hung hăng rút vài cái...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vì Sao Sẽ Là Nàng?

“Cái kia, cái kia... Cái kia... Khụ, Tiểu Tứ Tứ a! Người chờ tỷ tỷ một chút nga, tỷ tỷ đi tìm nha hoàn trong phủ người đến lau giúp người!” Khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy nhìn Tiêu Nhiên, sau đó quay đầu liền chuẩn bị đi về phía cửa.

Đúng vậy, hắn là một ngốc tử, nhưng mà tốt xấu cũng là một nam nhân a?

Nước trà lại từ trên cổ hắn chảy xuống trong quần áo, nếu chính mình lau giúp hắn, vậy chẳng phải là muốn cởi bỏ quần áo hắn, đụng chạm da thịt hắn sao?

Vừa nghĩ đến cái loại hình ảnh ái muội, da đầu Lam Ân Nhan bắt đầu run lên.

“Không cần đi! Không cần đi! Tiểu Tứ Tứ không thích để người khác lau! Tiểu Tứ Tứ thích để cho tỷ tỷ lau!” Tiêu Nhiên dùng sức túm vạt áo Lam Ân Nhan, chết sống không chịu để cho Lam Ân Nhan rời đi.

“Mau buông tay! Ngươi muốn kéo hỏng y phục tỷ tỷ sao!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã, im lặng nói rằng.

“Kéo hỏng liền kéo hỏng, cùng lắm thì Tiểu Tứ Tứ đền một bộ y phục mới cho tỷ tỷ. Dù sao Tiểu Tứ Tứ không cho người khác lau, tỷ tỷ phải lau cho Tiểu Tứ Tứ!” Tiêu Nhiên nghe thấy đầu quệt miệng nói, hai tay cũng đem vạt áo Lam Ân Nhan chặt hơn.

“Hào hào hảo, tỷ tỷ lau cho ngươi là được chứ gì?” Lam Ân Nhan lại đảo cặp mắt trắng dã, sau đó bắt đầu đi đầu hàng. Tiêu Nhiên nẩy trên người tựa hồ có cỗ ma lực vô hình, làm cho nàng vô lực cự tuyệt!

“Hắc hắc... Tiểu Tứ Tứ chỉ biết tỷ tỷ tốt nhất!” Tiêu Nhiên nhếch môi lên cười ngây ngô.

“Ngươi nha!” Lam Ân Nhan dở khóc dở cười lấy tay chỉ một cái trên đầu Tiêu Nhiên, ngữ khí mang theo một tia sùng nịnh nói “Ngoan ngoãn đứng vững, không được lộn xộn nga!”

“Tiểu Tứ Tứ ngoan ngoãn nhất! Tỷ tỷ không cho Tiểu Tứ Tứ động, Tiểu Tứ Tứ sẽ không động!” Tiêu Nhiên lập tức ổn định thân mình, thẳng tắp đứng tại chỗ.

“Đúng là không có biện pháp với ngươi!” Nhìn thấy Tiêu Nhiên một bộ dáng bướng bỉnh, Lam Ân Nhan nhìn không được cười lên một tiếng. Lau thì lau! Một cái ngực từ có thể hiểu được cái gì à?

Sau đó Lam Ân Nhan cúi đầu nhẹ nhàng mở nút áo Tiêu Nhiên.

Nếu lúc này Lam Ân Nhan hơi hơi ngẩng đầu nhìn Tiêu Nhiên, nàng chắc chắn chấn động.

Bởi vì trên mặt Tiêu Nhiên hoàn toàn đã không còn sự hồn nhiên của tiểu hài tử.

Khóe môi hần chính là hơi gợi lên, trong con ngươi lộ ra ý cười tà mị bí hiểm.

Vừa đem y phục Tiêu Nhiên hơi hơi mở rộng, tay Lam Ân Nhan không khỏi run lên một chút.

Lông ngực hần lúc ẩn lúc hiện, khuynh tiết hơi thờ ơ hết sức dụ hoặc.

Phảng phất là tôn quý cùng ngang bướng kỳ dị đan chéo nhau, lại phảng phất là hòa hợp giữa thần bí cùng kêu gọi.

Mặt Lam Ân Nhan thoáng chốc nóng bừng lên, hô hấp bắt đầu có chút dồn dập.

Đồng thời nội tâm của nàng cũng không khỏi cảm thán tạo vật thần kỳ, thế gian sao lại sinh ra nam tử có da thịt hoàn mỹ như thế!

Mà hành động Lam Ân Nhan khác thường, đương nhiên bị Tiêu Nhiên không dấu vết thu vào trong mắt, trong lòng hần gợi lên một ý cười tà vừa lòng...

“Tỷ tỷ, ngươi sao lại không giúp Tiểu Tứ Tứ lau a? Nước làm cho Tiểu Tứ Tứ nơi này rất ngứa a!” Thanh âm ngây ngô của Tiêu Nhiên vang lên, sau đó tay hần chỉ vào lông ngực phong tình của mình. Khi hần lấy ngón tay ra, đầu ngón tay hần như vô tình lại cố ý vén vạt áo lên, làm cho da thịt mình bại lộ càng nhiều.

“Khụ, Tiểu Tứ Tứ ngoan, tỷ tỷ cho ngươi khăn lụa, ngươi tự lau nga!” Lam Ân Nhan nhanh chóng đem ánh mắt mình rời khỏi ngực Tiêu Nhiên. Sau đó lấy khăn lụa trong túi áo ra, biểu tình cực mất tự nhiên đưa cho Tiêu Nhiên.

“Không muốn! Tiểu Tứ Tứ muốn tỷ tỷ lau a!” Tiêu Nhiên con ngươi trong suốt như nước nồng đậm chờ đợi, thanh âm ôn nhu hàm chứa mười phần làm nũng. Thậm chí, ngón tay trắng nõn cẩn thận néo vạt áo Lam Ân Nhan.

Thoáng chốc, Lam Ân Nhan giống như trúng hoa động cây thuốc phiện, lại một lần nữa không nhẫn tâm từ chối Tiêu Nhiên thỉnh cầu.

Nhu nhu huyết thái dương có chút đau đau, sau đó Lam Ân Nhan hít một hơi thật sâu, cầm khăn lụa trong tay chậm rãi đưa đến trước da thịt lộ của Tiêu Nhiên, ôn nhu lau lau.

Bỗng dưng, trong mắt Tiêu Nhiên nổi lên một loại quang mang thỏa mãn, mà trong lòng hần cũng dấy lên một chút ngọt ngào không giải thích được.

“Lau xong rồi!” Rất nhanh, Lam Ân Nhan thu hồi khăn lụa.

“Rốt cục không ngứa, hi hi!” Môi đỏ mọng của Tiêu Nhiên lộ ra ý cười vui vẻ.

“Tự mình cài nút áo đi!” Khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy, trắng mắt nhìn Tiêu Nhiên, sau đó đem khăn lụa nhét vào trong tay áo.

“Cái này muốn cài như thế nào a! Tiểu Tứ Tứ sẽ không cài a!” Khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Nhiên lộ ra chút hoang mang, lấy tay liều mạng gỡ gỡ đầu, sau đó hần oai đầu nói “Tỷ tỷ cài giúp a!”

“Ngươi nha!” Lam Ân Nhan tức giận nheo nheo chớp mũi Tiêu Nhiên, chỉ có thể bắt đắc dĩ giúp Tiêu Nhiên cài nút áo.

“Tỷ tỷ là người tốt, Tiểu Tứ Tứ thích tỷ tỷ nhất!” Tiêu Nhiên lại toát ra nụ cười như đứa trẻ, hai cánh tay cao thấp lắc lư giữa không trung

“Loảng xoảng!” Khi mà Lam Ân Nhan vừa cài xong nút áo cho Tiêu Nhiên, một đạo thanh âm thanh thúy vang lên. Thì ra khi Tiêu Nhiên hưng phấn giơ cánh tay lên, một miếng ngọc bội màu trắng hình bán nguyệt, bỗng nhiên từ trong tay áo hần rơi ra, sau đó rớt xuống đất.

“Ô ô... Bội bội bị rơi!” Tiêu Nhiên một bên ồn ào, một bên nhanh chóng ngồi xuống dưới, thật cẩn thận nhặt miếng ngọc bội lên.

Nhìn đến dáng vẻ Tiêu Nhiên tựa hồ rất khẩn trương, mắt Lam Ân Nhan nhìn không được nhìn miếng ngọc bội kia, sau đó quan tâm hỏi “Rơi vỡ không?”

“May mắn không có đem bội bội rơi hỏng, bằng không Tiểu Tứ Tứ nhất định sẽ khóc!” Tiêu Nhiên đứng lên, nhẹ tay vuốt ve miếng ngọc bội kia nói.

“Xem ra miếng ngọc bội này đối với Tiểu Tứ Tứ rất quan trọng a?” Lam Ân Nhan nhìn không được hỏi.

“Đây là di vật duy nhất Mẫu thân để lại cho Tiểu Tứ Tứ” Trong mắt Tiêu Nhiên có chút lệ quang trong suốt lóe ra.

“Vậy Tiểu Tứ Tứ phải cẩn thận một chút nga! Đến, để cho tỷ tỷ giúp Tiểu Tứ Tứ đem miếng ngọc bội này đặt vào trong túi áo một lần nữa!” Tiêu Nhiên như vậy, làm cho tâm Lam Ân Nhan không hiểu tê rần, sợ Tiêu Nhiên sợ ý, lại đem miếng ngọc bội này rơi xuống đất, nàng vươn tay về phía Tiêu Nhiên nói.

“Ân! Tỷ tỷ giúp Tiểu Tứ Tứ tàng hảo bội bội!” Tiêu Nhiên vốn chuẩn bị tự mình làm, thấy Lam Ân Nhan muốn giúp hần nên cũng không cự tuyệt, đem ngọc bội đưa cho Lam Ân Nhan.

Nhưng mà, ngay tại tay Lam Ân Nhan tiếp nhận miếng ngọc bội kia, ngọc bội vốn trắng tinh thuần khiết trong nháy mắt lại biến thành đỏ yêu diễm như máu.

“A? Ngọc bội này thế nhưng còn có thể biến màu? Thật sự là nhân gian hiếm thấy a?” Con người Lam Ân Nhan kinh ngạc nhìn về phía ngọc bội trong tay. Mà nàng vừa nói xong, miếng ngọc bội kia lại khôi phục màu trắng thuần khiết như ban đầu.

“Hi hi, tỷ tỷ, ngọc bội này biết biến màu chơi thật khá nha!” Tiêu Nhiên nghiêng đầu ngó khách khách nói, nhưng là chỗ sau trong mắt hần lại cất dấu khiếp sợ khó có thể tin.

Không có khả năng, làm sao có thể là nàng? Mẫu phi nói qua, trên thế giới này chỉ có một người có thể làm cho miếng ngọc bội này biến sắc, mà người kia chính là...

Chẳng lẽ Lam Ân Nhan chính là nữ tử mà mẫu phi tiên đoán sao?

Khó trách mình luôn cảm thấy một cỗ lực lượng quý dị ở xa xăm, thúc đẩy mình gần gũi với Lam Ân Nhan, thì ra nàng chính là...

Vì sao lại là ngươi? Lam Ân Nhan, vì sao lại là ngươi?

Ngươi cũng biết, nếu ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Ngươi Liên Theo Ta Lăn Lộn!

“Tiểu Tứ Tứ, ngọc bội này hiếm thấy như thế, lại là di vật duy nhất mà Mẫu phi để lại cho ngươi! Ngươi nhất định phải cất giữ cẩn thận nha!” Con người Lam Ân Nhan ôn nhu cười, đem miếng ngọc bội kia cẩn thận bỏ vào trong tay áo Tiêu Nhiên.

“Hi hi, tỷ tỷ nói cái gì Tiểu Tứ Tứ đều nghe! Tiểu Tứ Tứ ngoan ngoãn nhất!” Tiêu Nhiên chớp mắt, nghịch ngợm cười, sau đó hần nâng đầu ngón tay lên luồng vào sợi tóc Lam Ân Nhan nói.

“Tốt lắm! Hôm nay tỷ tỷ sẽ không theo Tiểu Tứ Tứ chơi! Tỷ tỷ nên trở về Tam vương phủ nga!” Lam Ân Nhan ôn nhu nói, ngón tay cũng sùng nịnh ngoéo cầm Tiêu Nhiên một cái.

Chính mình trước khi đi, Tiêu Dật cực ngoan độc nói xuống, theo lý thuyết Tiêu Dật hẳn là sẽ không thật chặt đứt hai chân Lam Tây Thành.

Bất quá tên kia thực biến thái, hành vi cừ chỉ của hắn cũng không thể dùng lễ thường để suy đoán,

Cho nên chính mình vẫn là có điểm lo lắng cho nha đầu Lam Tây Thành kia. Đụng chạm vào người của nàng, nàng sẽ không chút nào nương tay phản kích trở về. Người nào thật tình đối tốt với nàng, nàng chính là sẽ bảo vệ họ.

“Ồ ô ô... tỷ tỷ không cần đi a! Tiểu Tứ Tứ không nỡ bỏ tỷ tỷ!” Khuôn mặt Tiêu Nhiên vốn cười đến thực sáng lạn, nháy mắt liền suy sụp xuống dưới, đôi mắt trong suốt cũng bắt đầu ngưng tụ hơi nước.

“Tỷ tỷ sẽ ngủ ở Tam vương phủ, không chạy thoát được đâu! Tiểu Tứ Tứ có thể tùy thời đi tam vương phủ tìm tỷ tỷ chơi nga!” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt Tiêu Nhiên nói.

“Được rồi! Tiểu Tứ Tứ nếu nhớ tỷ tỷ, phải đi tìm tỷ tỷ chơi! Đứng, tỷ tỷ, người biết đường trở về sao?” Tiêu Nhiên quyết quyết cái miệng nhỏ, sau đó không còn quán quít lấy Lam Ân Nhan.

“Thời điểm vừa mới đến đây, tỷ tỷ đã muốn ghi nhớ đường!” Lam Ân Nhan chậm rãi cười nói.

“Ngộ nhờ tỷ tỷ nhớ làm đường làm sao bây giờ? Nếu tỷ tỷ lạc đường sẽ trở về không được! Như vậy về sau Tiểu Tứ Tứ đi vào phủ Tam ca ca, tìm không thấy tỷ tỷ!” Tiêu nhiên oai đầu cắn ngón trỏ nói.

“Trí nhớ tỷ tỷ tốt lắm! Sẽ không lạc đường!” Lam Ân Nhan không nói gì cười nói.

“Tiểu Tứ Tứ vẫn rất lo lắng tỷ tỷ sẽ lạc được! Tỷ tỷ, nếu không người cười Miêu Miêu của Tiểu Tứ Tứ về đi! Miêu Miêu đối với phủ của Tam ca ca rất quen thuộc!” Tiêu Nhiên vừa nói, một bên lại sôi nổi chạy về phía cửa.

“Miêu Miêu! Mau tới a! Tiểu Tứ Tứ tìm người nga!” Tay Tiêu Nhiên vịn khung cửa, lớn tiếng gọi.

“Ngao~...” Một tiếng kêu nhu sấm truyền đến, Miêu Miêu như tia chớp xuất hiện trước cửa

“Cái kia, cái kia... Tiểu Tứ Tứ a! Không cần phiền toái Miêu Miêu của người đưa tỷ tỷ trở về! Tỷ tỷ khẳng định sẽ không lạc đường!” Khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy nhìn về phía một người một thú trước cửa.

Làm sao để lão đầu hồ này đưa mình trở về? Một hán nghĩ ra?

Nàng cũng không phải chủ nhân Miêu Miêu, ngộ nhờ trên đường Miêu Miêu hiện lên thú tính, muốn nuốt sống mình thì làm sao bây giờ?

Làm thật nó? Tiểu Tứ Tứ cùng lão đầu hồ này tình cảm tựa hồ rất thâm, nếu làm thật nó, vậy Tiểu Tứ Tứ chẳng phải sẽ khóc chết sao? Nhưng nếu không làm thật nó, mình cũng không có cái hứng thú trở thành mỹ thực của Miêu Miêu a?

“Miêu Miêu, từ giờ trở đi, Tiểu Tứ Tứ liền đem người đưa cho tỷ tỷ! Người nhớ kỹ nga, nhất định phải ngoan ngoãn nghe tỷ tỷ nói! Còn phải bảo vệ tốt tỷ tỷ nga! Nếu người xấu trong phủ Tam ca ca khi dễ tỷ tỷ, người nhất định phải xông lên hung hăng cắn bọn họ nga!” Tiêu Nhiên làm một bộ không có nghe đến lời nói của Lam Ân Nhan, thân mình hẩn ngồi xuống dưới, hai tay túm lấy lỗ tai Miêu Miêu, sau đó thật sự oai đầu nói.

“Ngao~...” Miêu Miêu nghe lời gật gật đầu, sau đó con người xem xét hướng về phía Lam Ân Nhan.

“Tiểu Tứ Tứ, người nói cái gì? Người muốn đem lão đầu hồ này tặng cho ta?” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã, cái trán bốc lên hắc tuyến.

“Miêu Miêu, nhanh chút đi thân thiết cùng tỷ tỷ một chút! Như vậy tỷ tỷ với có thể giống Tiểu Tứ Tứ thương người nga!” Tiêu Nhiên nhu nhu đầu Miêu Miêu, sau đó chỉ về phía Lam Ân Nhan đứng trong phòng nói.

Đối với biểu tình run rẩy trên mặt Lam Ân Nhan, hắn làm như hoàn toàn không nhìn đến.

“Ngao~...” Tiêu Nhiên vừa nói xong, phút chốc Miêu Miêu nhảy vào phòng, thẳng đi về phía Lam Ân Nhan.

“Uy! Người dừng lại đây nga!” Lam Ân Nhan đầu đầu nhìn Tiêu Nhiên đứng trước cửa, sau đó con người trừng về phía Miêu Miêu.

“Ồ ~...” Miêu Miêu đến trước mặt Lam Ân Nhan, đầu tiên là con người điềm đạm đáng yêu nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cúi đầu cùng cái đuôi xuống. Tựa như muốn nói: Miêu Miêu thực ngoan, người vì sao lại sợ Miêu Miêu a?

“Tỷ tỷ, người đừng hung với Miêu Miêu như vậy? Bằng không Miêu Miêu sẽ khóc a!” Tiêu Nhiên sôi nổi đi tới bên người Lam Ân Nhan, kéo kéo cánh tay Lam Ân Nhan làm nũng nói.

Miêu Miêu nhưng là hẩn tự tay huấn luyện ra, không chỉ có nhân tính thập phần thông minh, mà công phu cắn xé địch nhân lại hạng nhất. Không phải hẩn khoe khoang, Miêu Miêu nếu muốn cắn chết vài cái thị vệ không được việc trong phủ Tiêu Dật, hoàn toàn tuyệt đối không thành vấn đề. Cho nên mình đem Miêu Miêu đi bên người Lam Ân Nhan, như vậy Lam Ân Nhan sẽ có một cái giúp đỡ đối phó với Tiêu Dật.

“Ồ ~...” Miêu Miêu nghe được lời nói của Tiêu Nhiên, con người lập tức úy khuất nhìn về phía Lam Ân Nhan, thật sự giống như muốn rơi lệ.

Thoáng chốc, Lam Ân Nhan nhú mày nhìn về phía Tiêu Nhiên, lão đầu hồ này tựa hồ rất thông nhân tính?

“Miêu Miêu, người xác định mình sẽ không cần ta?” Lam Ân Nhan tính thử hỏi.

“Ồ ~...” Miêu Miêu lắc lắc cái đầu, sau đó chậm rãi đi tới bên người Lam Ân Nhan, dùng thân mình vuốt vuốt lên chân Lam Ân Nhan.

“A, người vật nhỏ này, không chỉ nghe hiểu được ta nói chuyện, lại còn có thể làm nũng a!” Lam Ân Nhan kinh ngạc, đưa mắt nhìn Miêu Miêu nói.

“Ồ ~...” Nghe được Lam Ân Nhan nói, thân mình Miêu Miêu càng dùng sức vuốt vuốt lên chân Lam Ân Nhan.

“Được rồi! Về sau người liên theo ta lẫn lộn!” Lam Ân Nhan xoay người nhu nhu đầu Miêu Miêu nói.

Nhìn đến Miêu Miêu thông nhân tính như thế, Lam Ân Nhan cũng kim lòng không được mà thích. Có lẽ bắt nó về thay làm thú vệ bên người, hẳn là cái lựa chọn không sai đi.

“Hi hi, Tiểu Tứ Tứ chỉ biết tỷ tỷ sẽ thích Miêu Miêu!” Tiêu Nhiên thấy Lam Ân Nhan đồng ý nhận Miêu Miêu, lập tức vui vẻ nở nụ cười.

“Tiểu Tứ Tứ làm sao có thể biết, tỷ tỷ nhất định sẽ thích Miêu Miêu a?” Lam Ân Nhan nhú mày nói

“Bởi vì Miêu Miêu cùng Tiểu Tứ Tứ đáng yêu giống nhau! Tỷ tỷ thích Tiểu Tứ Tứ, cho nên nhất định tỷ tỷ cũng sẽ thích Miêu Miêu!” Tiêu Nhiên vẻ mặt kiêu ngạo nói.

“Người nga!” Lam Ân Nhan không nói gì chỉ cười. Tiểu Tứ Tứ này, thế nhưng lấy chính hấn đi so sánh với động vật! Thật là khờ làm cho lòng nàng có chút chua xót, ngốc cũng làm cho nàng không thể không thích.

“Tốt lắm, Tiểu Tứ Tứ, thời gian đã không còn sớm! Tỷ tỷ phải đi rồi nga!” Lam Ân Nhan nhéo nhéo cái mũi Tiêu Nhiên nói.

“Ân!” Tiêu Nhiên nhu thuận gật gật đầu.

“Ngao~...” Nghe được Lam Ân Nhan nói, Miêu Miêu lập tức dùng móng vuốt gãi gãi Lam Ân Nhan, sau đó quỳ chân trước xuống.

Con người chậm rãi cười, sau đó Lam Ân Nhan cười lên người Miêu Miêu, tùy ý để Miêu Miêu mang nàng đi ra ngoài...

Đội Lam Ân Nhan rời đi, sau đó Tiêu Nhiên lấy miếng ngọc bội màu trắng hình bán nguyệt từ trong tay áo ra.

“Mẫu phi, lời tiên đoán của người có thể nào sai không? Người nói trên thế giới này, chỉ có một nữ tử có thể làm cho miếng ngọc bội này biến màu! Đó là một nữ tử có dung mạo tuyệt sắc! Ta vốn nghĩ đến thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Lam Linh Phụng, sẽ là nữ tử mà người tiên đoán? Nhưng nàng cũng không thể làm cho miếng ngọc bội này biến màu! Mà bây giờ ta gặp một nữ tử có thể làm cho miếng ngọc bội này biến sắc, nhưng mà nàng lại không có dung mạo tuyệt sắc a? Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra a?” Ánh mắt Tiêu Nhiên thâm trầm nhìn ngọc bội trong tay, thì thảo lắm bầm.

“Quý Ảnh, hiện thân!” Gắt gao nắm chặt ngọc bội trong tay, trên mặt Tiêu Nhiên lộ ra tà khí làm cho người ta sợ hãi.

“Chủ tử có gì phân phó!” Phút chốc, trong phòng hiện ra một cái bóng đen.

“Lập tức điều tra cho ta Chí Thanh đại sư ở đâu!” Ánh mắt Tiêu Nhiên âm hàn giống như là địa ngục câu hồn, nháy mắt có thể đem người ta kéo vào trong vực sâu hắc ám.

“Là!” Bóng đen chột lóe, biến mất ở trong phòng.

“Lam Ân Nhan, nếu người thật sự là nữ tử mà Mẫu phi tiên đoán, người nhất định phải yêu ta! Nếu người không thể đem toàn bộ yêu ta, như vậy ta cũng chỉ có thể tự tay... Giết người!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cầu Khôn Khôn Cản Đường!

Trăm hoa đua nở, hoa khoe màu đua sắc điểm lệ xinh đẹp, càng làm cho Linh Hồ thêm thiên kiều bá mị.

Gió nhẹ từ từ làm lòng người thư thái, trên bờ Linh Hồ tụ lại không ít người ngắm cảnh.

“Ngao ~...” Một tiếng cộp găm truyền đến, du khách trên bờ theo thanh âm nhìn lại.

“Có con hổ! Chạy mau a!” Sau khi lắng vài giây, mọi người hoảng sợ kêu lên, sau đó liền thấy mọi người chạy trốn tứ phía. Trong chớp mắt, trên bờ hồ vốn rất náo nhiệt bây giờ đã không còn tiếng động.

“Tiểu bướng bỉnh! Bất quá... rộng thật là tốt!” Lam Ân Nhan nhu nhu lỗ tai Miêu Miêu, ngữ khí tán thưởng nói.

Đem tiểu gia hỏa này giữ bên người thật sự là một lựa chọn không sai.

Tối thiểu thì sau khi ra ngoài bên tai sẽ thanh tịnh rất nhiều.

Bởi vì Miêu Miêu sẽ thay mình thanh trừ hết những người nhằm chán lấy dung mạo mình cười nhạo để làm thú vui.

“Ngao ~...” Nghe được Lam Ân Nhan khích lệ, Miêu Miêu kêu ngao ngẩng ngẩng đầu, mang Lam Ân Nhan tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng vừa mới đi ra không được bao xa, Miêu Miêu lại ngừng lại.

“Ngao!” Miêu Miêu rống giận gầm, một đôi mắt hổ hung ác trừng phía trước, toàn bộ lông trên người cũng dựng đứng lên.

Thì ra là có hai nữ tử đội mặt nạ, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống.

Các nàng không chỉ cản trở đường đi của Lam Ân Nhan cùng Miêu Miêu, mà kiếm trong tay còn chỉ vào Lam Ân Nhan.

“Cầu khôn không cản đường!” Tay ngọc trấn an Miêu Miêu, ý bảo Miêu Miêu trước đừng công kích, sau đó Lam Ân Nhan nhú mày nhìn về phía khách không mời mà đến.

“Cũng dám mắng chúng ta là cầu, ngươi muốn tìm chết sao?” Nữ tử đeo mặt nạ ở bên trái ngữ khí âm trầm nói, kiếm trong tay càng dẫn thêm hàn khí bức người.

“Lam Ân Nhan, chúng ta phụng mệnh chủ tử đến cảnh cáo ngươi, không được cùng Tiêu Nhiên thân cận quá!” Nữ tử đeo mặt nạ ở bên phải không để ý tới lời nói của Lam Ân Nhan, thanh âm lạnh lùng mở miệng.

“Chủ tử các ngươi là ai? Công cầu? Dã cầu? Hay là giống như các ngươi, đều là mẫu cầu?” Khóe môi Lam Ân Nhan gọi lên một nụ cười lạnh nói.

Nhưng trong lòng nàng lại nói thầm, nếu nàng đoán không sai, chủ tử trong miệng các nàng hẳn chính là Tiểu Bạch đã hạ độc nàng đi? Vì sao Tiểu Bạch không cho mình cùng Tiêu Nhiên thân cận quá? Chẳng lẽ mình cùng Tiêu Nhiên thân cận quá, sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch ăn cắp này nọ của Tiểu Bạch?

“Lam Ân Nhan, cho dù ngươi nhục mạ chúng ta! Thế nhưng ngươi còn dám nhục mạ chủ tử của chúng ta! Ta xem ngươi thực là sống không kiên nhẫn!” Nữ tử đeo mặt nạ bên trái nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Lam Ân Nhan, kiếm trên tay cũng có dấu hiệu phóng lên trước.

“Đừng xằng bậy! Không có mệnh lệnh của chủ tử, chúng ta không thể tùy tiện giết nàng!” Nữ tử đeo mặt nạ đứng bên phải thấp giọng cảnh cáo, sau đó con ngươi âm trầm nhìn về phía Lam Ân Nhan nói “Lam Ân Nhan, chủ tử chúng ta chính là người hạ độc ngươi, cũng là người duy nhất trong thiên hạ có thể giải độc cho ngươi! Nếu ngươi không muốn độc phát tác mà chết, thì tốt nhất là ngoan ngoãn nghe lệnh của chủ tử nhà ta, lập tức cùng Tiêu Nhiên bảo trì khoảng cách!”

“Còn có, đây là phong thư chủ tử lệnh chúng ta giao cho ngươi! Ở trong phong thư này, chủ tử có vẽ 2 loại này nọ! Trong vòng 3 tháng, ngươi nhất định phải lấy được 2 loại này nọ ở trên người Tiêu Dật, nếu không, không chỉ bản thân ngươi chết không thể nghi ngờ, mà toàn bộ phủ Thừa Tướng cũng sẽ chôn cùng ngươi!” Nữ tử đeo mặt nạ đứng ở bên trái đè nén xúc động muốn giết Lam Ân Nhan, nhanh chóng lấy ra từ trong người một cái phong thư, ngữ khí lãnh lệ nói.

Nói xong, nàng liền bước chân ra, chuẩn bị tiến lên đem phong thư giao cho Lam Ân Nhan.

Nhưng mà khi nàng bước chân ra, đồng thời con ngươi cũng quét mắt nhìn Miêu Miêu ở dưới người Lam Ân Nhan, do dự một chút, sau đó nàng dừng cước bộ, ngón tay chỉ vào Lam Ân Nhan nói “Ngươi nhanh tới đây lấy phong thư này đi! Nhớ kỹ, xem xong chủ tử vẽ cái loại gì đó, liền đem nó xé nát!”

“Ta hình như không có nghe sai, chủ tử nhà ngươi là cho ngươi đem phong thư này giao cho ta, mà không phải làm cho ta tự mình tiến lên lấy! Nếu là giao cho ta, vậy hẳn là ngươi nên chủ động đưa đến trên tay ta a?” Con ngươi Lam Ân Nhan châm chọc cười, tay ngọc cũng bắt vuốt ve lông trên đầu Miêu Miêu.

“Ngao...” Miêu Miêu làm nũng kêu một chút, sau đó hung ác trừng về phía hai nữ tử đeo mặt nạ đứng phía trước. Bộ dáng kia tựa hồ muốn nói: Nếu tân chủ tử không ngăn cản Miêu Miêu, Miêu Miêu ta đã sớm xông lên xé xác các ngươi!

“Hay là ngươi sợ Miêu Miêu, cho nên không dám tiến lên đem phong thư cho ta? Ngươi yên tâm đi! Ta sẽ không làm cho Miêu Miêu công kích các ngươi!” Lam Ân Nhan liêu liêu sợi tóc trên trán, ngữ khí mỉm cười nói, nhưng đáy mắt của nàng cũng là một mảnh lãnh liệt.

“Ta sẽ sợ lão đầu hồ này sao?” Nữ tử đeo mặt nạ tay cầm phong thư, đầu tiên là thân thể cứng đờ, sau đó hừ lạnh nói. Nhưng mà ánh sáng lóe trong mắt nàng, có thể cảm giác được rõ ràng, nàng đối với con hồ Tiêu Nhiên nuôi, vẫn là có chút sợ hãi.

“Ngươi đã không sợ Miêu Miêu! Vậy ngươi hãy đem phong thư lại đây cho ta đi!” Lam Ân Nhan câu môi cười nói.

“Ngươi...” Nữ tử đeo mặt nạ tay cầm phong thư trong mắt có phần nộ, lại có do dự.

Con hồ Tiêu Nhiên nuôi, tuyệt đối lợi hại hơn so với con hồ bình thường gấp trăm lần!

Đương nhiên, nếu khi chính mình đi qua, đem kiếm nhắm ngay lão đầu hồ kia, lão đầu hồ này muốn tập kích mình cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng mà chính mình vừa mới bị Lam Ân Nhan khiêu khích, nói ra cũng không sợ lão đầu hồ này. Như vậy khi chính mình đi qua, nếu giờ kiếm đối với lão đầu hồ này, làm tốt toàn bộ tinh thần đề phòng hành động, kia chẳng phải là tương đương nói cho Lam Ân Nhan biết, chính mình quả thật sợ lão đầu hồ này. Nàng mới không cần tự sát vào miệng mình đâu!

Nhưng mà nếu mình trước đó không lấy kiếm hướng về phía lão đầu hồ này, đợi cho đến khi mình đến gần Lam Ân Nhan, lão đầu hồ bỗng nhiên công kích mình, đến lúc đó mình lại giờ kiếm, chỉ sợ đã muộn chạp!

“Tiện nhân, ngươi không xứng để cho ta đi qua đưa phong thư! Ngươi đưa tay ra, ta dùng nội lực là có thể đem phong thư đến trên tay ngươi!” Nữ tử đeo mặt nạ cầm phong thư hừ lạnh nói.

“Được rồi! Nếu ta không xứng cho ngươi đi tới! Vậy ta đây liền tự giác đem tay đi tiếp phong thư vậy!” Lam Ân Nhan nhún vai, sau đó chậm rãi vươn tay trái ra.

“Cầm!” Nữ tử đeo mặt nạ thúc dục nội lực, sau đó liền thấy phong thư trong tay nàng, thẳng tắp bay về phía lòng bàn tay trái Lam Ân Nhan.

Nhưng mà, ngay khi phong thư kia trong nháy mắt vững vàng rơi xuống lòng bàn tay trái Lam Ân Nhan. Tay phải Lam Ân Nhan bỗng nhiên nâng lên, một cây chủy thủ bình thường bay như tên ra ngoài.

“A!” Một trận tiếng kêu thê thảm truyền đến, nữ tử đeo mặt nạ đem thư ngay cả trốn cũng không có cơ hội, đã bị Lam Ân Nhan phóng chủy thủ ra ngoài đâm xuyên qua cổ.

“Ngươi... Ngươi...” Nữ tử đeo mặt nạ đem thư ôm lấy cổ máu tươi đang chảy ra, con ngươi kinh hãi nhìn Lam Ân Nhan, tốc độ nói chuyện chung quy không nhanh bằng tốc độ của thân chết, trước mắt nàng tối sầm, thân mình thẳng tắp ngã xuống.

“Lam Ân Nhan... Ngươi...” Nhìn đồng bạn khí tuyệt bỏ mình, nữ tử đeo mặt nạ còn lại con ngươi cũng khiếp sợ vạn phần.

“Ta chỉ có thể nói... Nàng ngay cả dũng khí tiến lên đưa phong thư cũng không có, người vô dụng như vậy, chủ tử nhà ngươi giữ lại gì chứ? Vì thay chủ tử nhà ngươi tiết kiệm một chút đồ ăn, ta mới lãng phí một chút khí lực đưa nàng một đoạn đường! Nói với chủ tử nhà ngươi không cần cảm tạ ta, đây là ta phải làm!” Lam Ân Nhan ngữ khí thản nhiên nói, nhưng mà ánh mắt nàng căn bản cũng chưa nhìn vào nữ tử đeo mặt nạ, bởi vì nàng chính là cú đầu nhìn phong thư kia.

“Ngươi xem xong bức vẽ gì đó trên thư, sau đó nhớ rõ đem nó hủy, ta... Ta trở về phục mệnh!” Nữ tử đeo mặt nạ ngữ khí có chút mất tự nhiên nói, sau đó cũng bất chấp thi thể đồng bạn, xoay người liền chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!” Đem hình vẽ trong thư ghi tạc trong đầu, Lam Ân Nhan cúi đầu xé bức thư, nhưng đồng thời nàng cũng ra tiếng gọi lại nữ tử đeo mặt nạ đang muốn rời đi.

“Ngươi... Nói ra suy nghĩ của mình?” Thân mình nữ tử đeo mặt nạ cứng đờ, ngừng bước chân lại, quay đầu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Trở về nói cho chủ tử nhà ngươi, về sau nếu có cái gì muốn cảnh cáo, hoặc là muốn đưa cái gì cho ta, khiến cho hần tự mình đến! Ta cũng không muốn thù hata của hần có đến mà không có về!” Đem bức thư trong tay xé nát, con ngươi Lam Ân Nhan lạnh lùng nhìn về phía nữ tử đeo mặt nạ.

“Ta... Sẽ thay ngươi chuyển đạt!” Nữ tử đeo mặt nạ nắm chặt tay, nhẹ nhàng đáp.

“Còn có, nói cho hần, này nợ ta nhất định sẽ giúp hần trả được, nói cho hần đừng quên nửa tháng sau, tự mình đến đưa giải được lắm thời cho ta!” Lam Ân Nhan liêu liêu sợi tóc trên trán nói.

“Đã biết!” Nữ tử đeo mặt nạ nhanh chóng hồi đáp, sau đó nhảy lên một cái, biến mất ở trước mặt Lam Ân Nhan.

“Miêu Miêu, về nhà!” Lam Ân Nhan vỗ vỗ đầu Miêu Miêu.

“Ngao ~...” Miêu Miêu sung sướng kêu, sau đó mang Lam Ân Nhan tiếp tục đi về phía trước...

Chương 32: Lấy Gương Tự Soi!

Gió nhẹ phấp phồng, tiếng đàn du dương truyền đến.

Tiến đàn đến từ một thế giới trắng thuần như tuyết, đó là một mảnh rừng Hoa Lê.

Cánh hoa bay lượn đầy trời, mùi thơm ngát quanh quẩn ở trong trời đất.

Một nam tử áo trắng mang mặt nạ màu bạc, đang ở trong rừng Hoa Lê tình nhiên đánh đàn.

Tay áo phiêu phiêu, sợi tóc tung bay, ngón tay nhẹ nhàng đùa giỡn sự mềm dẻo của cổ cầm.

Giống như thuận gió mà đi, hoa lê thanh khiết ở đây cùng tiếng đàn hòa tan trong rừng.

“Suru! Suru! Suru!” Ba cái thân ảnh nhảy vào trong rừng Hoa Lê, buông thi thể trong tay xuống, sau đó quỳ một gối trước mặt nam tử áo trắng.

Nam tử áo trắng vẫn chưa ngẩng đầu, tiếng đàn biến ảo khôn lường như trước, chậm rãi chảy xuôi, con ngươi vốn dĩ lạnh lùng lại nở ra nụ cười mê người.

Kết thúc một khúc, nam tử áo trắng mới đứng lên, ngưng mắt quét nhìn thi thể nằm trên mặt đất, sau đó nam tử áo trắng thản nhiên ra tiếng: “Nàng giết”

Thanh âm không lớn, nhưng lại lộ ra một sự uy nghiêm khó có thể kháng cự. Mà câu “Nàng giết” kia không phải nghi vấn, mà là khẳng định.

“Đúng vậy! Chủ tử, Lâm Ân Nhan này rõ ràng là đang khiêu khích ngươi!” Lưu Ly nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nàng đúng là một trong hai nữ tử đeo mặt nạ đã đến truyền thư cho Lâm Ân Nhan, là người sống sót còn lại.

“Không, nàng chính là muốn chứng minh năng lực của nàng!” Nam tử áo trắng nâng cánh tay tiếp được một đóa hoa bay xuống, thanh âm trong sáng như gió ngấm.

“Chủ tử, thuộc hạ cảm thấy đặt tiền cược trên người Lâm Ân Nhan, có chút mạo hiểm!” Lưu Ly hơi hơi ngắc người, sau đó hít một hơi thật sâu nói.

“Ngươi sai lầm rồi! Đặt tiền cược đặt ở trên người Lâm Ân Nhan, mới là sự lựa chọn chính xác nhất!” Nam tử áo trắng cúi mắt cười, dương tay đưa đóa hoa rơi vào trong lòng bàn tay lúc này vẫn vào trong gió.

Chỉ cần dùng một cây chủy thủ, lại có thể đánh gục được hai mươi mấy tên thị vệ bên người của Tiêu Dật.

Còn có thể thừa nhận vũ nhục cùng tra tấn của Tiêu Dật, dám ở lại Tam vương phủ.

Hơn nữa còn làm cho Tiêu Nhiên vì nàng, phóng lửa hỏa thiêu Tam vương phủ.

Nàng như vậy, nếu không thể ăn cắp được hai loại này nọ đó, chỉ sợ trên thế giới này không người nào có thể trộm được.

Hắn từng phái vô số người, bí mật ẩn vào Tam vương phủ điều tra hai cái này nọ ở đâu, nhưng đều không tìm ra manh mối. Dưới mọi kẻ sách, mới đem thù tiền đặt cược đặt ở trên người Lâm Ân Nhan.

Vốn tưởng rằng nàng một bước tiến vào Tam vương phủ, sẽ bị Tiêu Dật giết, không nghĩ tới nàng thế nhưng thành công còn sống, còn sống thực tiêu điều tự tại. Đây thật sự là ngoài ý liệu của hắn!

Chính là vì sao trong đêm đó, nàng lại biến hóa to lớn như thế? Đây quả thực là không thể tưởng tượng!

“Chủ tử, Lâm Ân Nhan này từng nói lại một câu thực làm cản, thuộc hạ không biết có nên nói hay không?” Lưu Ly do dự, biểu tình không được tự nhiên nhìn về phía nam tử áo trắng.

“Không cần nói! Ta có thể đoán được nàng nói cái gì!” Gió nhẹ phát qua, hoa rơi như mưa, bay tán loạn ở xung quanh nam tử áo trắng, làm cho hắn càng thêm mờ mịt như tiền.

“Chủ tử, chúng ta đây kế tiếp làm nhiệm vụ gì?” Đáy mắt Lưu Ly cất giấu một tia ái mộ nói.

“Trước tiên đi tìm một nơi mai táng nàng, lại thông tri cho Tứ đại hộ pháp giám thị Danh Hương Lô!” Hai tay nam tử áo trắng nhẹ nhàng mon tron cổ cầm nói.

“Là!” Lưu Ly cung kính đáp, công phu trong nháy mắt, nàng cùng hai nữ tử đeo mặt nạ không nói chuyện kia, đem cụ thi thể kia biến mất trong rừng

Hoa Lê.

Nam tử áo trắng chậm rãi ngồi xuống, hai tay lại đặt trên cổ cầm.

Tiếng đàn bay khắp, triền miên tầng tầng, mờ mịt linh hoạt kỳ ảo. Và giống như lúc trước, giống như mị hoặc, lại tuyệt thế thanh nhã.

Nhưng rất nhanh, âm điệu vừa chuyển, tiếng đàn sắc nhọn, vang dội, như vô số ngựa hùng hực chạy trốn.

Thoáng chốc, trong rừng Hoa Lê tràn ngập lên một chút hơi thở âm trầm quỷ dị...

Cùng lúc đó, ở một nơi khác...

Lam Ân Nhan vừa cười Miêu Miêu, vừa nghênh ngang bước vào trong phòng ngủ của mình, liền nghe được một cái thanh âm nằng cực kỳ chán ghét.

“Vương phi cùng Tứ đệ bốn vương tăng tị xong rồi? Rốt cục cũng đã trở về?” Chậm rãi buông chén trà trong tay xuống, trong giọng Tiêu Dật lộ rõ châm chọc. Cẩm bào tơ lụa màu lam, tóc đen dài lưu loát chảy, gương mặt tuyệt mỹ, nhìn thế nào cũng là đẳng hoàng cao quý cùng tao nhã. Chính là trong lời nói, lại làm cho người ta thật sự không thể khen tặng.

“Ngao...” Miêu Miêu nhất thời cảm giác được Tiêu Dật địch ý, khó chịu mở miệng to như chậu máu, hướng về phía Tiêu Dật rống lên.

“Miêu Miêu ngoan, không rống nga! Ngươi phải nhớ kỹ, ngươi nhưng là con hồ cao quý, sao lại có thể giống loại chó điên này thích bậy bạ cắn người a?” Lam Ân Nhan nhu nhu đầu Miêu Miêu, sau đó ngẩng cao đầu nhìn về phía Tiêu Dật.

“Ngao...” Miêu Miêu kêu nhỏ, sau đó mắt hồ khiêu khích nhìn về phía Tiêu Dật. Tựa hồ muốn nói: Tân chủ tử nói Miêu Miêu là con hồ cao quý, cho nên Miêu Miêu tạm thời không cùng với loại chó điên như ngươi so đo!

“Vương phi vừa gả cho bốn vương, liền hồng hạnh vượt tường. Trình độ ti tiện của Vương phi thực khiến Bốn vương bội phục! Bất quá bốn vương rất muốn biết, Vương phi rốt cuộc có ti tiện đến cảnh giới hay không, cho nên vương phi có muốn hào phóng biểu diễn trước mặt bốn vương một chút?” Con ngươi Tiêu Dật quét mắt nhìn Miêu Miêu mà Lam Ân Nhan cười, khóe môi cười càng châm chọc.

“Ti tiện đến cảnh giới? Vương gia có thể lấy gương ra tự soi mình là có thể giải thích không phải hay sao? Làm sao lại để ta đại giá, tự mình biểu diễn chứ?” Lam Ân Nhan nhún vai nói.

“Vương phi không chịu thỏa mãn tâm nguyện nhỏ nhỏ của Bốn vương sao?” Tiêu Dật lạnh lùng cười nói.

“Vương gia mình giám! Ngươi mới là người hoàn mỹ nhất đối với từ “Ti tiện” này có thể hình dung, ta sao lại dám múa rìu qua mắt thợ a?” Lam Ân Nhan ‘thập phần khiêm tốn’ nói.

“Người tới, đem Lam Tây Thành mang vào!” Đền nén lửa giận ở trong mắt, thanh âm Tiêu Dật lãnh lệ nói.

“Tiểu thư...” Thanh âm run run từ ngoài cửa truyền vào, sau đó một đám thị vệ liền tiến vào trong phòng, một gã thị vệ trong đó đang dùng kiếm kề cổ Lam Tây Thành.

Lam Ân Nhan nhẹ nhàng nhướn mi một cái, con ngươi mang ý cười nhìn về phía Tiêu Dật “A, hiệu suất làm việc của Vương gia thật đúng là chậm! Ngươi không phải muốn chặt đứt hai chân của nha hoàn ta sao? Ta đặc biệt trở về, vì muốn thưởng thức hai chân máu chảy đầm đìa của nha hoàn ta! Nhưng mà ta lại không thấy được, đây quả thực là làm ta thất vọng rồi!”

“Tiểu thư, ngươi...” Con ngươi Lam Tây Thành lập tức khó có thể tin nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Tiểu thư nói cái gì? Nàng không nghe lầm chứ? Tiểu thư vì sao phải đối với nàng như thế?

“Kêu cái gì mà kêu a! Ta còn chưa giáo huấn ngươi đâu! Khi Tam vương gia muốn chặt đứt hai chân ngươi, có phải là ngươi khóc kêu trời, cho nên Tam vương gia nhất thời mềm lòng mới không chặt đứt hai chân ngươi? Ta nói ngươi cũng quá keo kiệt đi! Không phải là một đôi chân sao? Tam vương gia muốn, ngươi cho hắn là được!” Lam Ân Nhan biểu tình lạnh lùng nhìn Lam Tây Thành nói.

“Tiểu thư... Ngươi...” Lam Tây Thành nghe được lời nói quá lãnh huyết của Lam Ân Nhan, nước mắt lập tức rơi rầm xuống.

Khi nàng bị thị vệ đem kiếm kề cổ cũng chưa khóc, bởi vì nàng biết Tam vương gia muốn dùng mình đến uy hiếp tiểu thư, cho nên nàng mới muốn biểu hiện thực kiên cường, nàng không muốn làm cho Tiểu thư sốt ruột. Nhưng mà, Tam vương gia còn chưa uy hiếp tiểu thư, tiểu thư lại nói ra những lời khiến trái tim nàng băng giá, nàng bị thương tâm. Tiểu thư luôn luôn đối đãi nàng như thân muội muội, vì sao lại tàn nhẫn đối với nàng như vậy? Vì sao?

“Ngươi nói ngươi trừ bỏ khóc, còn có thể làm cái gì? Thật không biết cha nghĩ như thế nào, thế nhưng lại đem người vô dụng như thế làm nha hoàn của ta! Thật sự là mất hết mặt của ta!” Con ngươi Lam Ân Nhan lộ vẻ chán ghét nhìn Lam Tây Thành. Nhưng nội tâm nàng lại thầm nói: Tây Thành a! Ngươi này ngốc nha đầu, sao lại một chút cũng không thông suốt a! Ta chỉ không hề đem ngươi coi không ra gì! Tam vương gia này mới sẽ không làm khó dễ ngươi!

“Lam Ân Nhan, ngươi cho rằng làm bộ thờ ơ đối với nàng, ta sẽ không bắt nàng uy hiếp ngươi? Ngươi càng đối với nàng lãnh đạm, lại càng chứng minh ngươi để ý nàng!” Trên mặt Tiêu Dật lại lộ ra ý cười tùy ý.

Mà Tiêu Dật vừa nói xong, Lam Tây Thành lập tức ngẩng nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Nguyên lai là tiểu thư cố ý à? Chính mình thực đáng chết, sao lại có thể hiểu lầm tiểu thư chứ!

“Ngươi...” Con ngươi Lam Ân Nhan âm lãnh nhìn về phía Tiêu Dật.

“Lập tức tự rút đi quần áo trên người mình, tiến lên đây cầu dẫn bổn vương! Đừng cự tuyệt, nếu không ngươi chỉ có thể thay Lam Tây Thành nhặt xác.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đánh Cuộc Hai Bàn Cờ Thì Thế Nào?

“Lập tức tự rút đi quần áo trên người mình, tiến lên đây cầu dẫn bổn vương! Đừng cự tuyệt, nếu không ngươi chỉ có thể thay Lam Tây Thành nhặt xác.” Khuôn mặt tuấn mỹ vô trù của Tiêu Dật hung ác nham hiểm vô cùng.

Nghe được lời nói của Tiêu Dật, Lam Ân Nhan nhảy từ trên lưng Miêu Miêu xuống.

“Miêu Miêu, dưới cái bàn mát mẻ! Ngươi đi kia ngủ một chút! Nếu ta không gọi ngươi, ngươi cũng đừng lộn xộn nga!” Lam Ân Nhan vỗ vỗ đầu Miêu Miêu, sau đó ngón tay chỉ vào cái bàn cách đó không xa.

“Ngao ~ ô...” Miêu Miêu trước tiên là hung tợn trừng mắt nhìn Tiêu Dật, sau đó thân mình cũng cọ cọ chân Lam Ân Nhan, cuối cùng nó nghe lời chạy về phía cái bàn mà Lam Ân Nhan chỉ, ngoan ngoãn nằm dưới bàn ngủ.

Vừa lòng nhìn Miêu Miêu, sau đó Lam Ân Nhan chậm rãi đi về phía Tiêu Dật.

Quét mắt nhìn bên trong phòng ngủ, thấy phản đông là thị vệ cùng Lam Tây Thành, Lam Ân Nhan nâng tay ngọc lên.

Đầu ngón tay khẽ lướt mau trên mặt Tiêu Dật, trong mắt nàng tràn đầy phong tình vạn chủng nói “Ngươi lấy tính mạng của một tiểu nha hoàn, cưỡng bức ta ở trước mặt tất cả hạ nhân coi bỏ quần áo cầu dẫn ngươi! Việc này nếu truyền ra, chỉ sợ là tổn hại hình tượng của ngươi đi?”

Lam Tây Thành từng nói qua với nàng, Tiêu Dật ở trong cảm nhận của dân chúng Thánh Long vương hướng, danh tiếng vô cùng tốt.

Bởi vì hắn không chỉ tài hoa hơn người, đối đãi với dân chúng ôn hòa thân thiết, còn thường xuyên phái thị vệ trong phủ đi cứu tế dân chúng nghèo khổ, cho nên dân chúng đối với hắn vô cùng tôn kính cùng kính yêu.

Khi nàng nghe xong Lam Tây Thành nói, mới hiểu được vì sao trước khi mình giả đến đây, dân chúng lại tụ tập ở trên ngã tư đường, trong miệng hò hét khẩu hiệu “Lam Ân Nhan, không biết xấu hổ, thế nhưng muốn giả cho Tam vương gia! Lam Ân Nhan, thật vô sỉ, cút nhanh về phủ Thừa Tướng”. Những người này khẳng định cho rằng, một người xấu như quý mị như nàng lại giả cho Tam vương gia, quả thực là bôi nhọ Tam vương gia đi?

“Lam Ân Nhan, ngươi có ý tứ gì?” Nghe được Lam Ân Nhan nói, Tiêu Dật khẽ cau mày, đôi con ngươi âm lãnh dị thường, phụt ra nhè nhẹ sát khí.

“Rõ ràng là một người không bằng cảm thú, lại cố tình hết lần này đến lần khác ở trước mặt mọi người nguy trang làm chính nhân quân tử! Hành động của ngươi quả thực kỹ càng! Ngươi nói, nếu thế nhân biết Tam vương gia hoàn mỹ ở trong lòng bọn họ, kỹ thực chỉ là hạng người xấu xa, hạ lưu, dám đả kích ngược đãi thế tử và nha hoàn, không biết trong lòng bọn họ sẽ nghĩ gì đây?” Thanh âm Lam Ân Nhan mềm mại, cực hạn mị hoặc nói.

“Ha ha! Sinh hoạt cá nhân của bổn vương, người Tam vương phủ nhất định sẽ giữ kín như bưng! Cho nên Vương phi không cần thay bổn vương lo lắng!” Tiêu Dật câu môi cười nói, nhưng trong ngươi đen chột lóe qua âm lãnh, lại khiến người ta không lạnh mà run.

“Ta đương nhiên biết người Tam vương phủ sẽ giữ kín như bưng, nhưng nếu là từ miệng ta nói ra thì sao?” Lam Ân Nhan quẹo rừ liếc mắt nhìn Tiêu Dật nói.

“Dân chúng Thánh Long vương hướng đối với xấu nữ như ngươi chán ghét đến cực điểm, ngươi cho rằng bọn họ sẽ tin ngươi nói sao?” Tiêu Dật khiêu mi nói.

“Xin đừng nghĩ ngợi năng lực của ta! Lam Ân Nhan ta cũng không bao giờ làm chuyện mà không nắm chắc” Ngữ khí Lam Ân Nhan thực nhạt, nhưng con ngươi mỉm cười lại lộ vẻ ngạo nghễ tao nhã.

“Ngươi cũng thực coi trọng chính mình?” Trong mắt Tiêu Dật lộ vẻ khinh thường.

“Tam vương gia, nghe nói tài đánh cờ của ngươi không tệ?” Lam Ân Nhan nhún vai, đột nhiên hỏi ra một câu không liên quan gì.

“Lam Ân Nhan, bốn vương không có hứng thú với chuyện đông tây của ngươi! Ngươi bây giờ chỉ có hai lựa chọn, hoặc là thay nha hoàn ngươi lật xác, hoặc là liền cởi quần áo mình, cầu dẫn bốn vương thật tốt một lần. Thị vệ trong phủ bốn vương rất muốn được mở rộng tầm mắt một chút, xem Tam vương phi bọn hắn có bao nhiêu dâm đẳng!” Tiêu Dật chấp tay trước ngực, con ngươi lạnh như hàn đàm.

Đối với người muốn trộm hai thứ đó, Tiêu Dật hẳn luôn luôn dùng phương pháp tàn nhẫn nhất để đối đãi. Huống chi Lam Ân Nhan này không chỉ muốn ăn trộm hai thứ đó, mà còn lần này đến lần khác khiêu chiến cực hạn của mình. Nàng không chỉ đánh mình một cái tát, đá mình một cước, lại còn viết hưu thư muốn hưu chính mình! Món nợ này, hẳn nhất định sẽ chậm rãi cùng nàng tính rõ ràng!

“Tiêu Dật, ngươi mỗi ngày đều vất óc nghĩ biện pháp nhục nhã tra tấn ta, chẳng lẽ không cảm thấy mệt sao?” Lam Ân Nhan thở dài nói.

“Nghĩ biện pháp nhục nhã tra tấn ngươi, đã thành thú vui nhất trong cuộc sống của bốn vương, sao lại có thể cảm thấy mệt?” Khóe miệng Tiêu Dật cười thị huyết.

“Nếu ta không hề phản ứng gì, cam tâm tình nguyện bị ngươi nhục nhã tra tấn. Ngươi không phải là vui vẻ hơn sao?” Lam Ân Nhan nghiêng đầu nói.

“Ngươi có ý tứ gì?” Con ngươi đen mà âm lãnh của Tiêu Dật sắc bén nhìn chằm chằm Lâm Ân Nhan, trong khoảng thời gian ngắn cũng đoán không ra Lam Ân Nhan muốn đùa giỡn cái gì.

“Chúng ta đánh cược hai bàn cờ thì thế nào?” Lam Ân Nhan chậm rãi cười nói.

“Đánh cược hai bàn cờ?” Con ngươi Tiêu Dật mị lên.

“Nghe nha hoàn ta nói, trình độ cờ vây của ngươi không giống bình thường, đương kim trên đời chỉ có tỷ tỷ ta, cũng chính là Thiên hạ đệ nhất nữ tử cùng Thiên hạ đệ nhất tài nữ – Lam Linh Phượng mới có thể địch nổi ngươi?” Lam Ân Nhan liêu liêu sợi tóc nói.

“Cho nên?” Mi mắt Tiêu Dật khẽ nhéo, hần phát giác Lam Ân Nhan này làm hắn đoán không ra.

“Ta và ngươi đánh hai ván cờ vây. Chỉ cần ngươi có thể thắng ta một ván. Ván cờ này ngươi thắng, chỉ cần ngươi thắng, từ này về sau, vô luận ngươi muốn nhục nhã tra tấn ta như thế nào, ta cũng sẽ không phản kháng!” Lam Ân Nhan gằn từng chữ một.

“Nếu ta thua?” Nghe được Lam Ân Nhan nói, thân mình Tiêu Dật không khỏi cứng đờ, sau đó ngữ khí lạnh lùng nói.

“Nếu ngươi thua, ngươi mỗi ngày vẫn có thể nghĩ biện pháp tra tấn ta, đương nhiên ta cũng có thể phản kháng, chẳng qua đây chính là cuộc chiến giữa hai chúng ta, cũng đừng kéo theo nha hoàn của ta tham dự vào!” Con ngươi tươi sáng của Lam Ân Nhan cười nói.

“Tiểu thư...” Nghe được Lam Ân Nhan nói thế, Lam Tây Thành ở một bên tuy rằng bị thị vệ lấy kiếm kề cổ, nhưng vẫn nhin không được kêu lên. Nàng biết Lam Ân Nhan làm như vậy, đều là muốn làm cho Tiêu Dật về sau đừng làm khó dễ mình. Nàng thật sự rất cảm động, nhưng mà nàng càng hoảng sợ, bởi vì tiểu thư sẽ không có khả năng thắng a?

“Yên tâm!” Lam Ân Nhan quét mắt nhìn Lam Tây Thành, nhẹ nhàng học ra hai chữ.

“Lam Ân Nhan, nếu ta không muốn đánh với ngươi thì sao?” Nhìn bộ dáng thông dong của Lâm Ân Nhan, con ngươi Tiêu Dật mất đi vẻ lạnh như băng, mâu quang tìm tòi nghiền cứu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Sợ thua?” Lam Ân Nhan nhún mày nói.

“Phép khích tướng?” Con ngươi Tiêu Dật dừng ở trên người Lâm Ân Nhan, trong lòng cũng là kinh ngạc vạn phần.

Lâm Ân Nhan này, tựa hồ có vẻ nắm chắc phần thắng, nàng tại sao lại tự tin như thế?

“Đúng thì như thế nào?” Lâm Ân Nhan nhún vai nói. Cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Cho nên đêm qua nàng kêu riêng Lam Tây Thành đến hỏi về hứng thú của Tiêu Dật! Khi nàng biết Tiêu Dật vẫn là kiêu ngạo về tài đánh cờ vây của mình, nàng không nhin được nở nụ cười. Bởi vì nàng ở thế kỷ 21, không chút nào khoa trương có thể xưng là thiên tài cờ vây.

“Lam Ân Nhan, ngươi cũng biết, cả đời bốn vương chưa bao giờ đánh cờ thua, cho dù là Thiên hạ đệ nhất tài nữ Lam Linh Phượng cũng không phân thắng bại, đó cũng là do ta nhường nàng?” Tiêu Dật hừ lạnh nói.

“Ngươi đã tự tin đối với tài đánh cờ của mình như thế, như vậy cần gì sợ phép khích tướng của ta? Ngươi thua cũng không có tổn thất cái gì! Ngươi thắng, ta liền tùy ý để ngươi tra tấn! Chuyện chiếm tiện nghi như vậy, ngươi không có lý do gì mà không đánh?” Lam Ân Nhan tao nhã vuốt hai tay nói.

Mà nội tâm của nàng lại trào phúng cười nói: Tiêu Dật, cả đời ngươi chưa bao giờ đánh cờ mà thua sao? Rất tốt, hôm nay ta liền đánh vỡ kỷ lục chưa bao giờ đánh cờ thua của ngươi!

“Lam Ân Nhan, ngươi...” Lam Ân Nhan như vậy, nhưng lại làm cho tâm trạng Tiêu Dật có chút hoảng hốt.

“Rốt cuộc có dám đánh hay không? Ngươi sẽ không là sợ thua đi? Ngươi yên tâm, cho dù ngươi bại bởi ta! Ta cũng sẽ không nói ra!” Lam Ân Nhan

lạnh nhạt cười nói.

“Hào, ngươi đã muốn tự chôn vùi chính mình, bôn vương vì sao không thành toàn ngươi? Bôn vương liền đánh với ngươi! Lam Ân Nhan, ngươi sẽ vì sự tự tin mù quáng ngày hôm nay của ngươi, sẽ phải trả giá đại giới!” Tiêu Dật nhanh chóng thu lại tâm trạng, mâu quang như lưỡi dao sắc bén đâm về phía Lam Ân Nhan.

“Người tới, lập tức đem bàn cờ mang tới đây!” Con ngươi Tiêu Dật quét nhìn bọn thị vệ tròn mắt há mồm một bên, ngữ khí âm lãnh nói.

“Là! Thuộc hạ liền đi lấy bàn cờ!” Bọn thị vệ cuối cùng cũng hoàn hồn, một tên trong đám thị vệ vội vã đi tới cửa. Nhưng trong lòng hắn lại nhin không được nói thầm lên: Lam Ân Nhan này thực sự là tự rước lấy nhục, tài đánh cờ của Tam vương gia, không có người nào trong thiên hạ có thể địch được.

“Chờ một chút, lấy hai bàn cờ đến!” Lam Ân Nhan bỗng nhiên gọi tên thị vệ lại.

“Lấy hai bàn cờ? Lam Ân Nhan, ngươi lại giờ trò quý gì?” Thân thể Tiêu Dật nhất thời cứng đờ, trong mắt mang theo một tia khó hiểu.

“Tuy nói chỉ chơi hai ván cờ, nhưng cũng là thực lãng phí thời gian! Cho nên ta quyết định đồng thời đánh hai ván!” Lam Ân Nhan không chút để ý quét mắt nhìn Tiêu Dật nói.

“Ngươi nói cái gì?” Tiêu Dật khó có thể tin nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Không rõ ý tứ của ta? Chính là toàn tâm toàn ý, tay trái, tay phải của chúng ta sẽ cầm các quân cờ đen trắng, đen trước trắng sau, đồng thời chơi cờ!” Lam Ân Nhan nhưu mày nhìn về phía Tiêu Dật, ngữ khí thực nhạt, lại làm toàn bộ khiếp sợ.

Thoáng chốc, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tiêu Dật phảng phất bao phủ một tầng sương mỏng, con ngươi sâu thẳm lạnh lẽo nhìn về phía Lam Ân Nhan...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Không Thể Tưởng Tượng

Ánh Mặt Trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, làm cho toàn bộ phòng ngủ thêm một tầng vàng rực.

Vàng rực nhìn như ấm áp, nhưng không có cách nào làm nóng chảy hàn khí bên trong.

Chờ thị vệ đặt bàn cờ xuống thật tốt, Tiêu Dật dẫn đầu ngồi xuống.

“Ngươi xác định muốn toàn tâm toàn ý, cùng đánh hai ván? Nếu bây giờ ngươi đổi ý, còn kịp” Tiêu Dật bung lên một chén trà đã sớm lạnh, cúi đầu nhợt nhạt nhấp một ngụm, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Lam Ân Nhan, khoe miệng gọi lên một chút châm chọc cười nói.

Trong cuộc đời hắn gặp vô số nữ tử thông minh, xinh đẹp, quyến rũ...

Chính là không thấy qua ai cuồng vọng như Lam Ân Nhan, cuồng vọng làm người ta khó có thể tin.

Hắn sẽ làm cho nàng biết, cái gì gọi là Trời có thể làm vậy, nhưng tự làm vậy là không thể sống.

Nhật nhẽo quét mắt nhìn Tiêu Dật, Lam Ân Nhan chậm rãi tiến lên, ngồi xuống.

Nàng không có trả lời câu nói của Tiêu Dật, mà trực tiếp dơ tay trái cầm một quân cờ màu đen, tay phải lại cầm lên một quân cờ màu trắng.

Sau đó con ngươi giống như ánh trắng bích tuyền, thanh u trong sáng nhìn về phía Tiêu Dật nói “Đen trước trắng sau, bàn cờ bên trái là ta đánh trước, bàn cờ bên phải là ngươi đánh trước”

“Lam Ân Nhan, ngươi đã muốn tự rước lấy nhục, ta đương nhiên vui lòng thành toàn ngươi” Tiêu Dật lạnh lùng cười, tay trái cùng tay phải cũng bắt đầu cầm quân cờ đen trắng lên.

Thấy hai người bọn họ sắp đánh cờ, bọn thị vệ nhanh chóng đứng sau lưng Tiêu Dật, nha hoàn Lam Tây Thành cũng đi tới sau lưng Lam Ân Nhan.

Toàn bộ bọn họ đều nắm chặt tay, toàn thân chăm chú nhìn chằm chằm bàn cờ, ngay cả hô hấp cũng thật cẩn thận.

“Tiêu Dật, cần ta nhường ngươi một quân sao?” Lam Ân Nhan quét mắt nhìn Tiêu Dật, con ngươi tươi sáng cười, sau đó, bỗng nhiên mở miệng nói.

Lam Ân Nhan vừa nói xong, Lam Tây Thành đứng ngoài quan sát lập tức có loại xúc động muốn ngất. Nàng tuy không hiểu chơi cờ lắm, nhưng mà nàng lại biết nhường một quân là cái gì.

Tài đánh cờ của Tam vương gia lợi hại như vậy, tiểu thư còn chủ động muốn nhường cho Tam vương gia một quân? Tiểu thư không phải đang tìm thua sao?

Bọn thị vệ cũng đều liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời nói thầm: Điên từ! Lam Ân Nhan này tuyệt đối là người điên!

Tay Tiêu Dật cầm quân cờ đầu tiên là hơi hơi cứng đờ, sau đó con người giống như nhìn thấy quái vật nhìn về phía Lam Ân Nhan nói: “Người dĩ nhiên còn muốn nhường ta một quân sao?”

“Ta chỉ là không muốn cho người thua quá thảm! Dù sao phía sau người có rất nhiều thị vệ đang nhìn a!” Lam Ân Nhan nhún vai nói.

“Ha ha ha...” Tiêu Dật ngửa đầu cười một trận như điên.

Giờ khắc này, hần phát giác bản thân mình chính là không tìm được từ ngữ gì để hình dung nữ nhân này..

Nàng nhất định thua, đó là điều không thể nghi ngờ, thế nhưng còn nhường cho mình một quân? Bệnh của nàng thực không nhẹ!

“Ba!” Một thanh âm vang lên, Tiêu Dật đem quân cờ màu đen cầm trong tay đặt trên bàn cờ bên phải.

Sau đó con người hần bốc hỏa nhìn về phía Lam Ân Nhan, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lam Ân Nhan, đợi sau khi bốn vương thắng người, chắc chắn sẽ tra tấn người thống khổ. Bốn vương sẽ khiến cho tất cả thị vệ trong phủ thay phiên nhau đến chà đạp người!”

“Không cần ta nhường một quân, liền nói rõ! Làm gì tức giận vậy? Người vốn sẽ thua, nếu bằng không bảo trì tâm tính đẹp một chút mới đúng, chỉ sợ thất bại thảm hại hơn a!” Không một chút để ý đến lời nói nhục nhã của Tiêu Dật, Lam Ân Nhan cười, đem quân cờ đen đặt trên bàn cờ bên trái, sau đó lại đem một quân cờ trắng đặt ở trên bàn cờ bên phải.

“Người bây giờ cứ việc miệng lưỡi cực nhanh đi! Ta sẽ cho người có thời điểm phải khóc!” Tiêu Dật lạnh lùng nói xong, sau đó hai tay cầm lên một quân đen một quân trắng, phân chia đặt trên hai bàn cờ.

“Nước mắt của ta liền cùng giống với mạng ta, mạng của ta trừ phi ta nguyện tự cho, nếu không thì người khác cũng không thể lấy đi. Nước mắt của ta cũng vậy, trừ phi lòng ta cam tâm tình nguyện chảy ra, bằng không thì không ai có thể làm cho ta khóc!” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, hai tay cũng lấy lên một quân cờ trắng, một quân cờ đen, nhanh chóng đặt trên hai bàn cờ.

“Đó là trước kia, nay người gặp bốn vương, chính là bắt đầu bất hạnh của người! Bởi vì từ nay về sau, mệnh cùng nước mắt của người đều nằm trong tay bốn vương!” Tiêu Dật âm trầm nói, hai tay lại đặt quân cờ xuống trên bàn cờ.

“Đừng vọng tưởng nắm mạng cùng nước mắt ta ở trong tay. Vì vậy ý niệm trong đầu người sẽ sớm khiến người đi vào Địa ngục.” Lam Ân Nhan ôn nhu nói, sau đó tiếp tục hạ quân cờ xuống.

Giữa hai quân cờ trắng đen, con người hần lạnh lùng, như hoa sen trắng thanh khiết không thể xâm phạm.

Trong con người nàng mỉm cười, giống như Trúc xanh nhuộm sương mai buổi sáng, linh động mê lòng người.

Hai người một bên vội vàng ‘nói chuyện phiếm’, một bên vội vàng hạ quân cờ xuống.

Bọn thị vệ và nha hoàn Lam Tây Thành đứng ngoài quan sát, thì lại vô cùng bội phục cùng ủng hộ chủ tử mình.

Một lòng chuyên tâm, đồng thời đánh hai bàn cờ, đã muốn làm cho người ta ghen hờn trân trối nhìn.

Nhưng bọn họ chơi cờ, đồng thời cũng không quên dùng ngôn từ công kích đối phương.

Một lòng ba cái bản lĩnh như vậy, quả thực là vượt qua phạm vi có thể suy tính của bọn họ.

“Quân cờ đen trắng của người rõ ràng đã có dấu hiệu thua! Ta khuyên người sắp chết cũng đừng giả dựa! Đầu hàng đi!” Tiêu Dật ngẩng đầu châm chọc cười nói.

“Muốn cầm cái gì về, trước phải cho đi! Đạo lý đơn giản như vậy người không hiểu sao?” Lam Ân Nhan hèn mọn nhìn Tiêu Dật, sau đó nhanh chóng hạ quân cờ xuống.

Khi nhìn đến Lam Ân Nhan hạ quân cờ xuống, mặt Tiêu Dật nhất thời thay đổi.

Sau đó hần khẽ nhíu mi, lúc này mới hạ quân cờ trong tay xuống.

“Tài đánh cờ của người rốt cuộc thừa kế người phương nào?” Tiêu Dật hí mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Chính là trò chơi của tiểu hài tử thôi? Còn cần tìm thầy dạy sao?” Lam Ân Nhan nhú mày nói.

“Phương diện chơi cờ của ngươi quả thật có thiên phú, chi tiếc... Đối thủ của ngươi là bốn vương” Tiêu Dật lạnh lùng cười, không hề hạ quân cờ không chút để ý như lúc đầu, mà bắt đầu nghĩ tường tận.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật cũng không nói chuyện.

Hai tay hạ quân cờ cũng bắt đầu thông thả lên.

Giờ khắc này, bọn họ đều cảm giác được thực lực cường đại của đối phương, cho nên bọn họ hết sức chăm chú. Thoảng chốc, bên trong chỉ nghe thấy thanh âm hạ quân cờ xuống.

Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật càng đi nhiều nước, càng cảm thấy kinh hãi.

Quân đen của bọn họ đều là từng bước áp sát, không chút lưu tình nào.

Mà quân trắng của bọn họ đều là ẩn dấu mũi nhọn, thận trọng.

Đều nói cờ như nhân sinh, xuyên thấu qua thuật đánh cờ của một người, có thể nhìn ra tâm tư sâu đậm của một người, nhưng mà bọn họ nhìn thuật đánh cờ của nhau, đều không có cách nào dò xét ra tâm tư đối phương.

Ngay cả bọn họ toàn lực ứng phó, lại vẫn đang cảm giác cố hết sức.

Ngẩng đầu nhìn Lam Ân Nhan, đây là nhiều năm qua như vậy, hần là lần đầu tiên dùng tâm nhìn một nữ tử. Nàng...

Sau đó Tiêu Dật lại hạ hai quân cờ trắng đen xuống, hạ quân cờ lần này, làm cho tâm Lam Ân Nhan không nhịn được chấn động. Hần quả nhiên lợi hại, nay mặc kệ nàng hạ thế nào, hần đều có thể thấy rõ tiền cơ, biết nước cờ tiếp theo của nàng sẽ ở đâu.

“Vương phi, ngươi nên đi cờ?” Quét mắt nhìn Lam Ân Nhan, sau đó Tiêu Dật lạnh lùng mở miệng. Nhưng trong lòng hần cũng rung động liên tục, chưa từng có người có thể đối chiến với hần lâu như vậy. Nàng có thể kiên trì đến bây giờ, đúng là khó có thể làm được.

Lam Ân Nhan nhướng mày, xem ra nếu muốn thắng quân cờ này của hần là không có khả năng, như vậy cũng chỉ có thể...

Lam Ân Nhan nghĩ, sau đó hạ hai quân cờ xuống.

“Ngươi...” Nhất thời Tiêu Dật khó hiểu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Nàng vì sao chui đầu vô lưới? Chẳng lẽ nàng muốn nhận thua? Vẫn là... Nàng muốn mạo hiểm dùng kế dồn vào đường chết, sau đó tính thủ đoạn?

“Vương gia, ngươi nên đi cờ?” Lam Ân Nhan nhú mày nhìn về phía Tiêu Dật.

Gió nhẹ thổi qua, trong không khí hỗn loạn mùi hoa mê người, nhưng mà ai cũng không có tâm tư đi thưởng thức mùi hoa này. Toàn bộ thị vệ đứng ngoài nhìn đều nắm chặt tay, con ngươi không nháy mắt nhìn về phía bàn cờ.

Nha hoàn Lam Tây Thành bởi vì không hiểu đánh cờ lắm, cho nên nàng chỉ có thể sắc mặt trắng bệch quan sát người Lam Ân Nhan, hy vọng có thể từ người Lam Ân Nhan nhìn ra thắng hay bại.

Dần dần, đánh hai bàn cờ này đã muốn giằng co 1 canh giờ, Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật cũng cẩn thận lên, trong nháy mắt, cũng đều không nói thúc giục.

Cho đến khi...

“Tam kiếp tuần hoàn? Trời ạ, hai bàn cờ này thế nhưng là Tam kiếp tuần hoàn!” Bọn thị vệ khó có thể tin kêu lên.

Trên bàn cờ nếu xuất hiện cục diện Tam kiếp tuần hoàn, nói cách khác, hai bên có thể nói vô hạn, nói cách khác, bàn cờ này cho dù hạ đến dài đằng đẵng cũng không phân ra thắng bại. Tam kiếp tuần hoàn, không phân thắng bại, như vậy nói cách khác là cờ hòa?

Bọn họ nghe Vương gia nói qua, chỉ có hai người đánh cờ tới cảnh giới này, mới có khả năng hạ thế cục Tam kiếp tuần hoàn, nhưng mà tối thiểu cũng phải đề cho đến trăm cục sau, hoàn toàn quen thuộc thủ thuật của đối phương, mới có thể xuất hiện thế cục Tam kiếp tuần hoàn. Cho nên, tỷ lệ xuất hiện Tam kiếp tuần hoàn căn bản bằng không.

Bất quá thế cục này bọn họ từng may mắn xem qua, đó là thời điểm Vương gia cùng Tiểu thư Linh Phượng đánh cờ có xuất hiện qua!

Một lần kia, Vương gia cùng Tiểu thư Linh Phượng chơi cờ, Tiểu thư Linh Phượng gặp chính mình chuẩn bị thua, tâm tình có chút uể oải, Vương gia vừa không muốn thua cờ, lại càng không muốn làm cho Tiểu thư Linh Phượng không vui.

Cho nên chỉ đạo cho Tiểu thư Linh Phượng hạ ra Tam kiếp tuần hoàn.

Nhưng mà bây giờ, Lam Ân Nhan này thế nhưng chỉ cùng Tam kiếp tuần hoàn hạ một lần, liền xuất hiện Tam kiếp tuần hoàn. Hơn nữa vẫn là hai bàn cờ xuất hiện Tam kiếp tuần hoàn. Đây quả thực là khó có thể tưởng tượng!

“Cờ hòa!” Tiêu Dật ngưng mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan, trong mắt cũng là khiếp sợ đến cực điểm.

“Đúng vậy, cờ hòa!” Lam Ân Nhan lạnh nhạt cười nói.

“Nếu chưa định thắng thua, như vậy lại bắt đầu lại một lần nữa có phải hay không?” Hắn đối với tài đánh cờ của nàng quả thực ngưỡng mộ, nhưng cũng không đại biểu hân nguyện ý buông tha nàng, trách chỉ trách nàng muốn trộm hai cái này nọ.

“Tuy rằng cờ hòa, cũng đã phân ra thắng bại! Ta thắng người, hơn nữa vẫn là thắng lớn!” Lam Ân Nhan lắc đầu, sau đó gần từng chữ một.

“Nếu là cờ hòa, tại sao lại có thắng bại! Ta thấy người là chứng vọng tưởng đi?” Khóe miệng Tiêu Dật trào phúng cười nói.

“Mời người ngồi vào vị trí của ta, sau đó dùng tâm nhìn quân cờ màu đen sắp xếp trên hai bàn cờ! Ta nghĩ người hẳn là sẽ thừa nhận ta thắng người, nhưng lại thắng người rất đẹp!” Lam Ân Nhan chậm rãi đứng lên, sau đó bày ra cái thủ thế mời.

Con người hồ nghi nhìn Lam Ân Nhan, Tiêu Dật vẫn là đứng dậy đi tới đối diện.

Sau khi ngồi xuống vị trí của Lam Ân Nhan, mâu quang Tiêu Dật rơi xuống vào hai bàn cờ.

Bỗng dưng, sắc mặt hắn từ xanh sang tím, từ tím biến đen, cuối cùng ngũ quan thể nhưng vận vẹo hoàn toàn.

Lam Tây Thành vốn vẫn khẩn trương nhìn chăm chăm người Lam Ân Nhan, con người cũng rớt vào trên bàn cờ, sau đó liền thấy nàng hít một khẩu lãnh khí. Sau đó trước mắt tối sầm, bùm một cái hôn mê bất tỉnh.

Thị vệ đứng một bên cũng bị vẻ mặt của Tiêu Dật cùng hành động của Lam Tây Thành dọa đến, bọn họ liền tụ tập sau lưng Tiêu Dật. Khi ánh mắt bọn hắn rơi xuống trên hai bàn cờ, sắc mặt nháy mắt cũng trắng bệch...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thực Sự Là Của Người?

Trên bàn cờ bên trái, Lam Ân Nhan dùng quân cờ màu đen xếp thành một chữ “Cầm” ở chính giữa.

Ở trên bàn cờ bên phải, Lam Ân Nhan lại dùng quân cờ màu trắng xếp thành một chữ “Thú” ở chính giữa.

Toàn bộ bọn thị vệ sắc mặt đều trắng bệch, con người khó có thể tin nhìn về phía bàn cờ.

Tam kiếp tuần hoàn này, ở trong thế giới cờ vây vốn là hiếm thấy.

Nhưng Lam Ân Nhan không chỉ đem hai bàn cờ này hạ thành Tam kiếp tuần hoàn, mà còn có thể dùng quân cờ trắng, đen xếp thành hai chữ “Cầm thú” để thăm mắng chủ tử. Tài đánh cờ của nàng...

Được rồi! Tuy rằng bọn họ cùng chủ tử đều giống nhau, thực chán ghét Lam Ân Nhan này, nhưng mà bọn họ vẫn là không thể không thừa nhận, chủ tử thua, hơn nữa vẫn là thua thê thảm như thế.

“Lam Ân Nhan, thực sự của người?” Ước chừng lắng một lúc lâu, Tiêu Dật rốt cuộc mở miệng nói chuyện, một một chữ hắn đều cẩn thận nói, mỗi một chữ đều giống như dùng hết khí lực cả đời. Mà tay hắn cũng bắt đầu nắm chặt rung động.

“Đừng khích lệ ta, người hẳn là muốn khích lệ chính người đi! Người vì dụng tâm dạy ta nhận thức hai chữ này, cũng không tiếc kéo xuống lớp da người nguy trang, lộ ra chân diện mục cảm thù. Ta lại làm sao có thể cô phụ lòng tốt của người chứ? Cho nên vì báo đáp người, lúc nào cũng đều cố gắng nhớ hình tượng cảm thù của người. Đến nỗi ta vừa mới nghĩ rất nhập thần, mới có thể ở thời điểm cùng người đánh cờ, không nghĩ đem xếp thành hai chữ này. Kết quả bày ra, thế nhưng thành Tam kiếp tuần hoàn. Cảm ơn người dạy ta hai chữ này nga, càng cảm ơn người dùng tài năng đánh cờ dạy ta hai chữ này” Lam Ân Nhan thấy Tiêu Dật âm trầm, con người quyền rũ cười nói.

“Người...” Nhất thời Tiêu Dật nổi đóa nhìn về phía Lam Ân Nhan, khuôn mặt vận vẹo càng lợi hại hơn.

“Đúng, người còn không trả lời xác minh vấn đề phía trước của ta! Tam kiếp tuần hoàn như vậy, ở mặt ngoài tuy rằng là cờ hòa, nhưng mà luận tài đánh cờ, hẳn là xem như ta thắng đi?” Lam Ân Nhan nghiêng đầu, khóe môi gợi lên tia cười yếu ớt nói.

“Từ hôm nay trở đi, bốn vương sẽ không lấy Lam Tây Thành uy hiếp ngươi!” Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, con ngươi lóe ra hàn quang nói.

“Như vậy nói cách khác, ngươi nhận thua ta?” Lam Ân Nhan nhướn nhướn mày nói.

Nàng đương nhiên biết Tiêu Dật này uyển chuyển trả lời, đã muốn là nhận thua.

Nhưng mà nàng sẽ bức chính mồm Tiêu Dật nói ra hai chữ nhận thua, nàng muốn Tiêu Dật ở trước mặt cấp dưới mình khó chịu.

“Là, bốn vương thừa nhận thua ngươi?” Tiêu Dật phất tay áo đứng lên, trong mắt mang theo tà nịnh âm ngoan, nhưng vẫn là gian nan cắn răng nói.

Tuy rằng hắn không muốn thừa nhận mình thua, vẫn là thua bởi xấu nữ mà tất cả Thánh Long vương hướng đều biết, nhưng mà hắn vẫn là không thể không thừa nhận, trong hai ván này, Lam Ân Nhan quả thực thắng rất được, rất đẹp làm hắn...

Tiêu Dật vừa nói xong, bọn thị vệ đều liếc mắt nhìn nhau.

Sau đó một gã thị vệ trong đó cẩn thận nhìn về phía Tiêu Dật, ngữ khí lấp bắp dò hỏi: “Vương... vương gia, để bọn thuộc hạ đem... đem bàn cờ này đi?”

Bọn họ cũng đều biết, bàn cờ trước mắt đối với chủ tử mà nói, không chỉ có kích thích, vẫn sự sỉ nhục lớn nhất từ lúc chào đời tới nay. Cho nên vẫn là chạy nhanh đem bàn cờ này biến mất ở trước mặt chủ tử.

“Lập tức đem bàn cờ này đi ra, sau đó đem đập thành mảnh vụn chôn vào trong đất đi” Tiêu Dật gằn từng chữ một, ngữ khí âm trầm cực điểm.

“Là!” Thanh âm vang dội của bọn thị vệ lập tức vang lên, sau đó đều cụp đem bàn cờ chạy ra ngoài.

“Lam Ân Nhan, vừa rồi ngươi thắng bốn vương, cho nên trước tiên bốn vương chúc mừng ngươi thành công cứu nha hoàn của ngươi. Nhưng mà, đừng dùng cách lấy quân cờ nhục mạ bốn vương, món nợ này, cùng với món nợ cũ, ngày sau bốn vương nhất định sẽ chậm rãi đòi lại trở về” Đội bọn thị vệ biến mất khỏi phòng, sau đó con mắt Tiêu Dật sắc bén giương lên, nhìn về phía ánh mắt Lam Ân Nhan nói.

“Lão nương dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, tùy thời phụng bồi!” Con ngươi Lam Ân Nhan không chút nào yếu thế ngênh hướng về phía Tiêu Dật.

Bóng mắt chạm nhau, trầm mặc ngắn ngủi, bên trong lại một lần nữa lâm vào yên lặng, hơn nữa vẫn là yên lặng giống như chết. Ánh mắt hai người đều trầm như hàn băng ngàn năm, tản ra hơi thở lạnh thấu xương.

“Chủ tử, thuộc hạ có việc bẩm báo!” Bỗng nhiên, ngoài cửa truyền đến một đạo thanh âm.

“Tiến vào!” Tiêu Dật lạnh lùng nói, mà trong mắt hắn vẫn sắc bén như cũ nhìn chằm chằm Lam Ân Nhan.

Suru, một gã hắc y nam tử nhan như chớp tiến vào trong phòng, sau đó quỳ một gối ở trên đất.

“Chuyện gì?” Bây giờ Tiêu Dật mới thu hồi ánh mắt giằng co cùng Lam Ân Nhan, sau đó nhìn về phía mật thám chính mình đã phái đi.

“Này...” Hắc y mật thám quét mắt nhìn Lam Ân Nhan. Chủ tử sẽ không để cho mình ở trước mặt Lam Ân Nhan nói đi?

“Rốt cuộc chuyện gì?” Tiêu Dật lại lạnh lùng mở miệng.

“Tốt nay hoàng thượng sẽ đi Danh Hương lâu!” Hắc y mật thám đơn giản trả lời.

“Nga? Hắn đến là không ngu ngốc đi, nhanh như vậy đã có tin tức! Xem ra tối nay bốn vương cũng phải đi Danh Hương lâu một chuyến!” Tiêu Dật câu môi cười, sau đó nhìn về phía hắc y mật thám, phất phất tay nói “Ngươi trước tiên lui xuống đi!”

“Là!” Thanh âm hắc y mật thám vang dội, sau đó biến mất ở trong phòng.

“Lam Ân Nhan, vừa rồi mật thám bẩm báo ngươi cũng nghe đến, ngươi có phải hay không cần bớt thời gian đi báo tiên cho Tiêu Trác, nói Tiêu Dật ta phái người giám thị nhất cử nhất động của hắn, hơn nữa buổi tối còn chuẩn bị đi Danh Hương lâu, phá hư kế hoạch của hắn a?” Tiêu Dật hí mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Ngươi phá hư kế hoạch của cầu hoàng đế kia hay không, liên quan gì đến ta? Lão nương đói bụng, muốn đi ăn cơm! Ngươi tự tiện đi!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói.

Mà trong lòng nàng lại âm thầm nói: Ta quả nhiên phá hư hay không phá hư kế hoạch cầu hoàng đế kia a! Ta ước gì ngươi làm thật cái cầu hoàng đế kia! Nếu không phải hắn hạ thánh chỉ làm cho lão nương gả ngươi, lão nương cũng không cần bị người hạ độc.

Thoáng chốc, trong con ngươi Tiêu Dật mang theo một chút hồ nghi.

Vì sao ngữ khí cùng biểu tình của nàng thoát nhìn giống như rất hận Tiêu Trác? Chẳng lẽ Lam Ân Nhan này không phải người của Tiêu Trác? Điều đó là không có khả năng a?

“Lam Ân Nhan, ngươi không cần diễn trò trước mặt bản vương! Bản vương đều biết người đứng sau lưng ngươi là Tiêu Trác, lúc trước bản vương là lười vạch trần ngươi thôi! Bản vương nói cho ngươi, ngươi tuyệt đối là không thể trộm được hai cái kia, cho nên từ đầu trận trò chơi này, chính là ngươi thua! Ngươi sẽ chờ bản vương cùng ngươi chơi trận trò chơi này đi!” Khóe miệng Tiêu Dật cười thị huyết, sau đó phất tay áo rời khỏi phòng ngủ.

Lam Ân Nhan, nay bản vương đã trực tiếp vạch trần mục đích vào phủ của ngươi, ngươi hẳn là không cần kiêng nể gì trộm hai cái ấy đi? Trộm đi, bản vương đã sớm tạo ra hai cái giả, sẽ chờ ngươi trộm a! Ngươi không ăn trộm, bản vương làm sao có thể cho Tiêu Nhiên cùng Tiêu Trác đứng lên đấu nhau a?

Nhìn bóng dáng Tiêu Dật rời đi, nhất thời con ngươi Lam Ân Nhan lãnh mị lên.

Hắn nói cái gì? Hắn biến mình gả vào Tam vương phủ, là vì trộm hai cái kia?

Nếu hắn đã sớm biết, nay lại không chút nào che dấu nói ra, kia chẳng phải mình muốn trộm hai cái kia càng thêm khó khăn sao?

Chờ một chút, giống như hắn vừa nói, Tiêu Trác chính là người sai mình trộm cái kia!

Như vậy, nói cách khác, lúc trước mình đoán là chính xác, Tiểu Bạch chính là người Tiêu Trác, cũng hoặc là Tiểu Bạch chính là đương kim hoàng đế Tiêu Trác?

Nếu Tiểu Bạch chính là Tiêu Trác, mà hắn tối nay muốn đi Danh Hương lâu, không bằng...

Đúng, chính mình cũng chuẩn bị đi Danh Hương lâu, nếu đã biết thân phận người hạ độc mình, như vậy mình sẽ không đợi nửa tháng sau lấy giải độc...

Chính là người này đi Danh Hương lâu là cái quý địa phương gì? Vị trí của nó lại ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cười Nhạo Nàng, Thì Phải Chết!

Màn đêm buông xuống, một vòng trăng sáng tỏa ra vạn thể ánh sáng như ngọc, không nhiễm một hạt bụi nhỏ treo cao ở trên bầu trời. Rất nhiều sao cũng không cam lòng yếu thế chật ních cả dải Ngân Hà. Ánh trăng, ánh sao hòa vào nhau triền miên, đem toàn thân nhu tình đều nở rộ.

Rõ ràng chiếu xuống say lòng người, xuất hiện một cái khăn che mặt màu tím, nữ tử mặc một bộ quần áo màu hoa lan Tử La, nàng chính là Lam Ân Nhan.

Từ trong miệng nha hoàn Lam Tây Thành, nàng đã biết được Danh Hương lâu là thanh lâu lớn nhất trong kinh thành, cũng không biết vị trí Danh Hương lâu. Cho nên Tiêu Dật vừa bước chân ra khỏi Tam vương phủ, nàng cũng liền chuẩn ra khỏi Tam vương phủ.

“Di, các ngươi mau nhìn, kia giống như là Lam Ân Nhan?”

“Đứng đứng đứng, chính là nàng! Trừ bỏ Lam Ân Nhan người quái dị này, còn có mặt ai ám muội như vậy, cần khăn che mặt a?”

“Nữ nhân này thật đúng là không biết xấu hổ, biết rõ chính mình lớn lên rất giống quý, còn buổi tối chạy đến dọa người!”

“May mắn là gan ta khá lớn, bằng không bị nàng hù chết ngay tại chỗ!”

Hai bên ngã tư đường, buổi tối này người ngủ không yên đi ra ngoài đường cái, nhất thời cùng nhau bắt đầu lớn tiếng nghị luận.

“Sợ bị lão nương hù chết, liền chạy nhanh trở về chuồng heo ngủ đi!”

Nghe được thanh âm trào phúng của người hai bên, Lam Ân Nhan lập bộp dừng lại một chút, con ngươi quét mắt nhìn mọi người, sau đó nàng tức giận rống lên.

“Các ngươi có nghe thấy hay không, nàng thể nhưng dám mắng chúng ta là heo!”

“Nữ nhân như ngươi so với quý còn xấu hơn, nên chạy trở về là ngươi đi!”

“Đúng vậy, ngươi lớn lên coi như xấu, còn chạy đến dọa người. Ngươi rốt cuộc có cảm thấy xấu hổ hay không a?”

“Nếu chúng ta lớn lên giống như ngươi, đã sớm một đầu đâm chết!” Mọi người lập tức kêu la lên.

“Nói đủ không? Nếu nói chưa đủ, liền tiếp tục nói! Nhưng mà đừng trách ta không cảnh cáo các ngươi, đôi khi nói lời nói không nên nói, làm muốn trả giá đại giới!” Lam Ân Nhan thành thật khoanh hai tay trước ngực nhìn về phía mọi người, lúc này đây nàng rống cũng vô dụng, ngữ khí của nàng cũng rất nhạt, nhưng lại lộ ra hơi thở lạnh như xương.

Lớn lên xấu là có tội sao? Lớn lên xấu nên bị người trong thiên hạ nhục nhã sao? Lớn lên xấu nên đi tìm cái chết sao? Lam Ân Nhan vốn cũng không muốn để ý bọn họ, bởi vì nàng còn muốn tiến đến Danh Hương lâu a.

Nhưng mà những người này thật sự làm cho nàng khó chịu, cho nên nàng suy nghĩ có nên đánh bọn họ một trận trước, rồi mới đi Danh Hương lâu.

“Ngươi...” Lam Ân Nhan như vậy, lại làm cho mọi người thần thần trong khoảng thời gian ngắn.

Bởi vì Lam Ân Nhan lúc này, giống như ma quỷ trong mộng, khí chất cao ngạo trong trẻo nhưng lạnh lùng giống nhau. Nàng liền lẳng lặng đứng như vậy, lẳng lặng nhìn bọn họ, đắm chìm trong tầng màu bạc kia, toàn thân nàng mỗi bộ phận cao thấp đều tản ra hơi thở làm kinh sợ lòng người.

Thật sự là kì lạ! Vì sao bỗng nhiên bọn họ đều cảm thấy nữ nhân này cũng không xấu a?

Mọi người đều liếc mắt nhìn nhau, nguyên bản còn muốn mở miệng châm chọc Lam Ân Nhan vài câu, nhưng là vừa mở miệng nói xong, lại bị khí chất lạnh như băng trên người Lam Ân Nhan đem tươi sống rung trở về.

“Tính các ngươi thức thời! Biết cái gì kêu có chừng mực, các ngươi đều cẩn thận nghe cho, về sau nếu lại nhìn thấy ta, liền đem miệng đóng lại, nếu không đừng trách ta trước không đem miệng các ngươi tê lạn, sau đó lại muốn mạng các ngươi!” Thấy mọi người cũng không nói chuyện, bây giờ Lam Ân Nhan mới hừ lạnh, nói xong, thân ảnh nàng chợt lóe, biến mất ở trước mặt mọi người.

“Ngươi này xấu... ngươi quái dị, cũng dám đe dọa chúng ta! Ngươi nghĩ rằng chúng ta sẽ sợ ngươi sao?”

“Chúng ta sẽ không câm miệng, ngươi có thể làm gì chúng ta?”

“Đừng vậy, hù dọa ai a! Miệng sinh trưởng trên người chúng ta, chúng ta cao hứng liền nói, ngươi xem ngươi thật là có bản lĩnh giết chúng ta, ngươi có bản lĩnh giết người khắp thiên hạ sao?” Nhìn thấy Lam Ân Nhan rời đi, sau đó mọi người lại kêu gào lên.

“Nàng có lẽ không có bản lĩnh giết người khắp thiên hạ, nhưng mà ta có!” Trong bóng đêm mờ mịt, truyền đến một thanh âm làm người ta rợn cả tóc gáy.

Sau đó liền thấy vô số ngân châm bay ra, những người vốn trào phúng Lam Ân Nhan, miệng thế nhưng đồng thời bị ngân châm khâu lên, sau đó liền thấy bọn họ ngay cả ánh mắt đều không kịp khép lại, liền bị người tác mệnh, toàn bộ ngã xuống trên đất.

“Dám cười nhạo nữ nhân của ta, kết cục chỉ có một chữ, thì phải chết!” Một thân ảnh như mũi tên chợt lóe lên, thanh âm lãnh lệ đóng băng cả thi thể trên đất...

“Lại chuyển hai đường, hẳn là đi đến Danh Hương lâu đi?” Lam Ân Nhan nhìn về phía trước, cước bộ nhanh hơn.

“Ô ô ô... Xong đời! Lạc đường a! Ô ô ô... Sớm biết như vậy thì sẽ không vụng trộm chuồn ra đến đây! Ô ô ô... Nơi này rất đen, rất sợ đó nha!” Vừa đi qua một đầu hẻm, khi Lam Ân Nhan chuẩn bị quẹo vào, nàng liền nghe được một chút thanh âm quen thuộc. Hồ nghi nhéo mi xuống, Lam Ân Nhan đi vào trong ngõ nhỏ.

Sau đó nàng nhìn thấy khoảng không trong ngõ nhỏ, có một người đang ngồi ở trên đất xoa mắt, một bên đập chân, trong miệng còn khóc lớn.

“Tiểu Tứ Tứ? Vì sao ngươi lại ở chỗ này?” Lam Ân Nhan khó có thể tin kêu lên.

“Oa...” Dưới ánh trăng, Tiêu Nhiên vốn vui đùa vào khóc lập tức ngừng đầu lên. Khi hắn nhìn thấy Lam Ân Nhan, lập tức ngửa đầu khóc rống lên.

“Tiểu Tứ Tứ, tối thế này, ngươi vì sao lại ở chỗ này ngồi khóc?” Khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy nhìn Tiêu Nhiên, sau đó đi qua.

“Ô ô ô... Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ lạc đường!” Tiêu Nhiên trở mình từ dưới đất đứng lên, sau đó bỏ nhào vào trong lòng Lam Ân Nhan, cánh tay gắt gao ôm Lam Ân Nhan, sau đó thanh âm hắn nghẹn ngào nói.

“Lạc đường?” Con ngươi Lam Ân Nhan hồ nghi nhìn Tiêu Nhiên nói.

“Ô ô ô... Tiểu Tứ Tứ nghe nói hoàng đế ca ca đi Danh Hương lâu! Tiểu Tứ Tứ rất muốn tìm hoàng đế ca ca chơi, cho nên Tiểu Tứ Tứ mới bảo bọn thị vệ mang Tiểu Tứ Tứ đi Danh Hương lâu tìm Hoàng đế ca ca chơi! Nhưng mà bọn thị vệ nói Danh Hương lâu là cái bản địa phương, Tiểu Tứ Tứ không thể đi! Tiểu Tứ Tứ thấy bọn thị vệ không chịu mang Tiểu Tứ Tứ đi Danh Hương lâu, liền tự mình vụng trộm chuồn ra đến tìm Hoàng đế ca ca, kết quả Tiểu Tứ Tứ đi tới đi lui, liền lạc đường!” Tiêu Nhiên ngừng đầu lên, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Gió đêm đánh úp lại, sợi tóc màu đen cùng vạt áo đỏ tươi của hắn bay theo gió. Dưới ánh trăng, nước mắt hắn chảy theo khuôn mặt tuyệt mỹ, càng thêm câu hồn lòng người.

“Ngươi...” Lam Ân Nhan neho con ngươi lại, trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

Nếu đúng như lời hắn nói, như vậy bọn thị vệ hẳn phải chạy ra ngoài, hẳn là sẽ tìm kiếm đi?

“Tỷ tỷ, nơi này rất tốt, Tiểu Tứ Tứ rất sợ đó nga!” Tiêu Nhiên lại vui đùa vào trong lòng Lam Ân Nhan, thân mình cũng không ngừng run lên.

“Tiểu Tứ Tứ, ngươi...” Lam Ân Nhan đẩy Tiêu Nhiên ra, con ngươi hơi hần ý nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Trời ạ! Vương gia, cuối cùng cũng tìm được ngươi! Ngươi sao có thể vụng trộm chuồn ra Vương phủ chứ? Ngươi cũng biết thị vệ trong phủ đang tìm ngươi khắp nơi à? Ngươi thiếu chút nữa hù chết bọn thuộc hạ!” Hai gã Huyền Ảnh trong Tứ vương phủ xuất hiện ở trong không trung, thanh âm kích động hô.

“Truyền tin thông tri những người khác, tìm được Vương gia rồi!” Một gã Huyền Ảnh nói.

“Ân!” Một gã Huyền Ảnh khác lập tức phát ra một cái pháo hoa từ trong tay áo.

“Đa tạ Tam vương phi giúp chúng ta chiếu cố Vương gia!” Hai gã Huyền Ảnh hơi cúi người hướng về phía Lam Ân Nhan, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Nhiên nói: “Vương gia, ngoan! Để bọn thuộc hạ mang ngươi về phủ! Danh Hương lâu kia thực sự không thích hợp để ngài đi!”

“Hoàng đế ca ca có thể đi, vì sao Tiểu Tứ Tứ không thể đi chứ? Tiểu Tứ Tứ sẽ đi tìm Hoàng đế ca ca chơi, các ngươi không mang Tiểu Tứ Tứ đi, Tiểu Tứ Tứ chán ghét các ngươi! Các ngươi cút! Cút!” Tiêu Nhiên rất tức giận vung ngón tay nhỏ bé về phía hai tên Huyền Ảnh nói.

“Tiểu Tứ Tứ không được hồ nháo! Mau mau cùng bọn thị vệ về phủ đi! Bọn họ nói rất đúng, địa phương kia thực sự không thích hợp để ngươi đi!” Lam Ân Nhan không nói gì nhu nhu đầu Tiêu Nhiên, ngữ khí mềm nhẹ nói. Hần ý trong mắt nâng đã tiêu, thì ra chính mình hiểu lầm hắn, hẳn quả thật là vụng trộm chuồn ra ngoài.

“Ô ô ô... Nhưng mà đã lâu Tiểu Tứ Tứ không thấy được Hoàng đế ca ca, Tiểu Tứ Tứ rất nhớ Hoàng đế ca ca à!” Tiêu Nhiên ủy khuất nhìn về phía Lam Ân Nhan, cái miệng nhỏ nhắn bĩu thật cao.

Dưới ánh trăng, da thịt hắn trắng nõn tinh khiết như tuyết, khuôn mặt xinh đẹp gần như tà mị, thủy mâu trong suốt mà lại đáng thương, nhất thời mềm hóa trái tim Lam Ân Nhan.

“Được rồi! Được rồi! Tỷ tỷ vừa vặn cũng phải đi Danh Hương lâu! Tỷ tỷ mang ngươi đi à!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã, sau đó dặt tay Tiêu Nhiên.

“Tiểu Tứ Tứ chỉ biết tỷ tỷ tốt nhất!” Lập tức Tiêu Nhiên dùng đầu vuốt ve bả vai Lam Ân Nhan, sau đó vui vẻ nở nụ cười.

“Hừ, hai cái đại phôi đàn các ngươi! Tiểu Tứ Tứ chán ghét các ngươi, các ngươi mau trở về! Có tỷ tỷ mang Tiểu Tứ Tứ đi! Tiểu Tứ Tứ không cần các ngươi dẫn theo!” Tiêu Nhiên lại vung ngón tay nhỏ bé về phía hai gã Huyền Ảnh, sau đó ngẩng đầu lên cao nói.

“Này...” Hai gã Huyền Ảnh do dự liếc mắt nhìn nhau.

“Các ngươi cứ yên tâm trở về đi! Sau đó ta sẽ đem Tiểu Tứ Tứ trở về Tứ vương phủ!” Lam Ân Nhan lạnh nhạt cười nói.

“Vây làm phiền Tam vương phi!” Hai gã Huyền Ảnh cúi người về phía Lam Ân Nhan, sau đó thận ánh chợt lóe biến mất ở trong không trung. Nhiệm vụ chủ từ phân phó đã hoàn thành, có thể trở về ngủ...

“Hai cái đại phôi đàn! Hừ! Mau cút, mau cút!” Tiêu Nhiên hướng về phía nơi mà hai gã Huyền Ảnh biến mất làm cái mặt quỷ nói.

“Đi!” Lam Ân Nhan không nói gì gõ gõ đầu Tiêu Nhiên, sau đó túm Tiêu Nhiên đi về phía trước. Người này, chính mình không ngoan vụng trộm chạy ra ngoài, khiến cho thị vệ trong Vương phủ tìm hắn đến phát hỏa.

“Hi hi... Tỷ tỷ mang Tiểu Tứ Tứ đi tìm Hoàng đế ca ca! Tiểu Tứ Tứ yêu nhất yêu nhất tỷ tỷ!” Tiêu Nhiên cười khanh khách, sau đó nhảy nhảy để Lam Ân Nhan dắt đi.

Gió nhẹ đánh úp lại, cuộn lên hồng y Tiêu Nhiên, dưới ánh trăng, màu đỏ kia tản mát ra hơi thở sinh mệnh, đồng thời cũng tản mát ra hơi thở tà ác.

Bóng dáng hắn đẹp câu hồn người, nháy mắt giống như sinh mệnh cùng từ vong dung hợp, mà biến ảo vô cùng xinh đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thần Bí Tu La Môn

Trăng sáng, sao lấp lánh, gió đêm phập phồng.

Một luồng tiếng đàn êm ái từ trong Danh Hương lâu vang lên.

Hai bên vũ đài, bốn nữ tử tuyệt sắc, mười ngón tay nhẹ như hoa lan gầy cổ cầm.

Giữa vũ đài, có vô số nữ tử giống như yêu tinh câu hồn, theo tiếng đàn mà múa.

Kỹ thuật nhảy của các nàng tao nhã cao quý, sợi tóc buông thả bay lên, chói mắt giống như hoa hồng, hương thơm tự nhiên mê muội lòng người. Tiếng đàn dụ hồn, kỹ thuật nhảy liêu phách, nam tử đến Danh Hương Lâu tìm hương, chính là chết mê chết mệt.

“Công việc của hoàng huynh trong cung không phải là nhiều sao? Hôm nay sao lại giống như rảnh rỗi, đến Danh Hương Lâu tìm hương a?” Lâu hai trong sảnh Danh Hương lâu, Tiêu Dật khẽ nhấp một ngụm rượu, con ngươi mỉm cười nói.

“Tam hoàng đệ vừa mới thành hôn, nhưng lúc này cũng xuất hiện, Tam hoàng đệ nhả hứng đến tìm hương so với trăm, chẳng phải càng sâu một bậc sao?” Tiêu Trác chậm rãi buông chén rượu trong tay xuống, ngữ khí thần nhiên nói, giờ tay nhắc chân đều lộ ra khí phách đế vương sẵn có.

Lông mày như grom, con ngươi thâm thúy, cái mũi cao thẳng, môi mỏng manh.

Nhìn ngũ quan Tiêu Trác, cũng không quá xuất sắc. Nhưng mà phối trên gương mặt, lại hoàn mỹ không thể soi mói, vừa có phong tình đoạt hết cảnh sắc tươi đẹp, lại có sự ngỗ ngược làm cho người ta khó có thể kháng cự, cũng có sắc bén của hấp thụ núi cao biển sâu.

“Thần đệ vừa mới đại hôn, đều có thể tới đây tìm hương, đây không phải là đều do hoàng huynh ban tặng sao? Nói đến đây, thần đệ thật đúng là nên hảo hảo kính hoàng huynh một ly, để bày tỏ cảm kích trong lòng!” Trên mặt Tiêu Dật cười ôn nhu, sau đó giờ chén rượu lên.

“Nghe ý tứ này của hoàng đệ, chẳng lẽ đối với Lam nhị tiểu thư kia không hài lòng?” Tiêu Trác giờ chén rượu lên cùng chén rượu Tiêu Dật chạm một cái, sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, lúc này mới buông chén rượu nhú mày nhìn về phía Tiêu Dật.

“Hoàng huynh, ngài hiểu lầm ý tứ của thần đệ, thần đệ là muốn nói, Lam nhị tiểu thư kia thật sự là rất hoàn mỹ, hoàn mỹ làm cho thần đệ không dám tiết độ! Lúc này thần đệ mới vội vã bắt đắc dĩ, tới đây tìm hương, để hóa giải tích tụ trong lòng” Tiêu Dật cười tuyệt mỹ, sau đó uống cạn chén rượu trong tay.

“Trăm luôn luôn bị nhốt trong cung, mặc dù sớm nghe thấy Lam thừa tướng có song tuyệt, nhưng vẫn không biết ý nghĩa của song tuyệt này! Cho đến khi trăm gặp qua Lam đại tiểu thư Lam Linh Phụng, trăm mới biết tuyệt này chỉ tài nghệ cùng dung mạo của Lam Linh Phụng! Trăm đã nghĩ, Lam Ân Nhan kia có thể cùng Linh Phụng được xưng là song tuyệt, nhất định tài nghệ cùng dung mạo sẽ không kém với Linh Phụng, cho nên mới hảo tâm ban thưởng hôn cho hoàng đệ! Chẳng qua trăm bận rộn chính sự, vẫn không có cơ hội đi thưởng thức cái tuyệt của Lam Ân Nhan, vừa mới nghe hoàng đệ tán thưởng Lam Ân Nhan như thế, hay là tài nghệ cùng dung mạo của Lam nhị tiểu thư này so với Linh Phụng càng sâu hơn một bậc? Hoàng đệ, người thật đúng là gọi lên tò mò cho trăm, xem ra trăm vẫn là bớt chút thời gian đi thăm tam đệ muội mới được!” Tiêu Trác tự rót cho mình một chén rượu, ngữ khí mang ý cười. Bàn lĩnh nói dối trắng trợn của hắn, tuyệt đối không phải người bình thường có thể làm được.

“Nga? Hoàng huynh chưa từng gặp qua Lam Ân Nhan sao? Thần đệ vẫn là cho rằng hoàng huynh đối với Lam Ân Nhan hiểu rõ mười phần a! Nếu nói như vậy, thần đệ liền cung kính chờ đợi hoàng huynh giá lâm đến Tam vương phủ ta!” Tiêu Dật nhú mày nói, trong con ngươi cất dấu hơi lạnh thấu xương.

“Đúng, thiếu chút nữa trăm quên nói cho Tam hoàng đệ! Trăm quyết định ngày mai đưa Linh Phụng tiến cung, ba ngày sau sắc phong Linh Phụng làm phi. Linh Phụng cùng Lam Ân Nhan là thân tỷ muội, trăm lại nghe nói Linh Phụng cùng Tam hoàng đệ giao tình rất tốt, không bằng ba ngày sau, Tam hoàng đệ mang theo Tam đệ muội cùng nhau tiến cung cho Linh Phụng cái kính hi đi? Như vậy vừa vặn có thể cho hai tỷ muội nàng tụ họp, trăm cũng có thể thuận tiện thấy phong thái của Tam đệ muội!” Tiêu Trác ý vị thâm trường liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó bỗng nhiên mở miệng nói.

“Phải không? Kia trước kết thần đệ xin chúc mừng Hoàng huynh! Hoàng huynh yên tâm, ba ngày sau, thần đệ nhất định sẽ mang Vương phi tiến cung chúc mừng Linh Phụng!” Lời nói của Tiêu Trác, nhất thời làm dung nhan tuấn nữ của Tiêu Dật xuất hiện lên một chút đau đớn không dễ phát hiện, nhưng lập tức con ngươi hắn tươi sáng cười, sau đó rót đầy một chén rượu, nâng chén về phía Tiêu Trác.

“Cạch!” Chén rượu hai người va chạm mãnh liệt giữa không trung một chút, mùi rượu thấm vào ruột gan, che dấu lệ khí giết người.

Đúng lúc này, trên vũ đài ở lầu dưới bỗng nhiên truyền đến tiếng tỷ bà mềm nhẹ thê lương, lập tức trong đại sảnh xuất hiện tiếng vỗ tay nhiệt liệt như thủy triều dâng.

“Từ Quý! Từ Quý! Từ Quý!” Toàn bộ nam nhân trong đại sảnh đều hưng phấn đứng lên, sau đó kích động la lên.

Thiên hạ đệ nhất danh ki Từ Quý rốt cuộc muốn lên đài? Tiêu Trác cùng Tiêu Dật cũng đồng thời buông chén rượu trong tay xuống, đứng dậy đi tới bên cạnh cửa sổ, hí mắt nhìn về phía dưới vũ đài.

Nay binh quyền Thánh Long vương hướng chia làm hai nửa, một nửa binh quyền từ hoàng đế Tiêu Trác nắm giữ, nửa binh quyền còn lại nằm ở trên tay Tiêu Dật.

Cho nên Tiêu Trác tuy rằng ở mặt ngoài duy trì hình ảnh huynh đệ tình thâm với Tiêu Dật, nhưng sau lưng vẫn muốn tìm cơ hội diệt trừ Tiêu Dật. Chính là Tiêu Dật không chỉ nắm giữ một nửa binh quyền, mà mặt khác còn nắm giữ một thế lực cường đại, hơn nữa hắn luôn luôn được lòng dân, cho nên Tiêu Trác vẫn ăm nếm.

Tiêu Dật đương nhiên biết Tiêu Trác vẫn luôn tìm trăm phương ngàn kế để trừ bỏ mình, nếu hắn một lòng muốn đưa mình vào chỗ chết, chính mình cũng không cần phải lưu tình với hắn. Hắn chán ghét làm hoàng đế, không bằng chính mình hào phóng thành toàn cho hắn, giành lấy.

Chẳng qua, Tiêu Trác cùng Tiêu Dật đều biết, trước khi bọn họ đối phó lẫn nhau, thì trước tiên phải tiêu diệt vẫn giả ngu Tiêu Nhiên, đương nhiên diệt trừ Tiêu Nhiên không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là, trước hết bọn họ phải tiêu diệt Tu La môn.

Tu La môn là một cái Thần bí môn phái đột nhiên xuất hiện trên giang hồ vào hai năm trước.

Thế lực của Tu La môn trải rộng cả nước, người của Tu La môn lại thị huyết như mạng, giết người không chớp mắt.

Hơn nữa Tu La môn tồn tại giống như cùng Triều đình đối nghịch.

Bởi vì Thánh Long vương hướng cách 1 tháng lại 1 tháng, sẽ gặp Quan to nổi danh trong triều đình bị tiêu diệt cả nhà.

Mà hung thủ chính là người Tu La môn, bọn họ giết chết tất cả người trong nhà Quan to triều đình, sau đó sẽ bỏ lại trên mặt đất cánh hoa màu đỏ tươi của tử vong – hoa Bỉ Ngạn. Mà hoa Bỉ Ngạn này chính là dấu hiệu giết người của Tu La môn.

Tiêu Dật cùng Tiêu Trác dùng thời gian hai năm, đều không thể điều tra ra căn cứ của Tu La môn.

Cho đến tháng trước, khi một Quan to trong triều đình lại bị giết chết cả nhà, mật thám của bọn họ phát hiện Từ Quý của Danh Hương lâu từng xuất hiện gần đó, hơn nữa trên người nàng còn dính đầy vết máu.

Cho nên tới nay Tiêu Dật cùng Tiêu Trác mới có thể xuất hiện trong Danh Hương lâu.

“Từ Quý! Từ Quý! Từ Quý!” Khi giữa vũ đài, xuất hiện một nữ tử mặc sa mỏng trong suốt, dáng người gợi cảm, tướng mạo quyền rũ xinh đẹp. Mọi người lại bắt đầu hò hét.

Mất hoa đào câu hồn nhẹ nhàng quét nhìn mọi người, Từ Quý phong tình vạn chủng cười, sau đó khởi động chuông bạc trên cổ tay, thân mình nhanh chóng xoay tròn ở trên vũ đài.

Bước chân vũ động, làm cho quần áo sa mỏng của nàng vén lên, nhất thời dáng người gợi cảm như ẩn như hiện ở trước mắt mọi người.

Thoáng chốc, tất cả người ở đây đều ngừng hô hấp, không nháy mắt nhìn về phía Từ Quý đang múa ở trên.

“Tỷ tỷ, người mau nhìn, cái nữ nhân múa múa kia rất xấu hổ nha!” Một thanh âm ngây ngốc vang lên.

“Vì sao a?”

“Người xem đi! Váy của nàng đều bay lên đến đây, Tiểu Tứ Tứ đều nhìn đến thịt thịt của nàng! Mắc cỡ chết người!”

“Người không thích xem thịt thịt của nàng, không có nghĩa những người khác không thích xem thịt thịt của nàng! Người xem, ánh mắt tất cả nam nhân đều sắc mị mị, chảy rất nhiều nước miếng nhìn chăm chăm thịt thịt của nàng a!”

“Tiểu Tứ Tứ mới không cần xem thịt thịt của nàng a! Xấu đã chết! Nếu tỷ tỷ đem thịt thịt cho Tiểu Tứ Tứ xem, Tiểu Tứ Tứ liền sắc mị mị, xem cũng chảy rất nhiều nước miếng ...”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Bổng Nhiên Nổi Tiếng

“Tiểu Tứ Tứ, người muốn ăn đòn sao?” Nghe được Tiêu Nhiên nói, khoe miệng Lam Ân Nhan nhất thời run rẩy lên, ngón tay cũng tức giận bắn về phía cái đầu của Tiêu Nhiên.

“Ô ô ô... tỷ tỷ, người gõ đầu Tiểu Tứ Tứ!” Tiêu Nhiên lập tức ôm lấy cánh tay Lam Ân Nhan, con người ai oán nói.

“Xứng đáng! Ai kêu ngươi nói lung tung!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã.

“Tiểu Tứ Tứ nói lung tung ở đâu a! Tiểu Tứ Tứ nói đều là thiệt tình a! Rất thật, thật sự a!” Tiêu Nhiên quyết quyết cái miệng nhỏ nhắn, sau đó lung lay người Lam Ân Nhan nói.

“Được rồi! Đừng náo loạn! Mau nhìn xem hoàng đế ca ca của ngươi có ở đây hay không?” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt Tiêu Nhiên một cái, nói.

“Nơi này thật nhiều người nha! Toàn bộ bọn họ lại đều đưa lưng về Tiểu Tứ Tứ, Tiểu Tứ Tứ nhìn không rõ mặt bọn họ!” Tiêu Nhiên gãi gãi sợi tóc, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía trước.

“Vây tỷ tỷ liền đi cùng ngươi tìm từng người một!” Lam Ân Nhan nhún vai, dắt tay Tiêu Nhiên liền chuẩn bị đưa về phía trước.

“Tỷ tỷ, nhĩ hảo ngọc nha! Không cần tìm từng người một! Tiểu Tứ Tứ có biện pháp có thể rất nhanh tìm được hoàng đế ca ca nha!” Tiêu Nhiên túm lấy Lam Ân Nhan kéo lại, nghiêng đầu ngọc khánh khách cười nói.

“Biện pháp gì?” Lam Ân Nhan hồ nghi liếc nhìn Tiêu Nhiên.

“Uy! Hoàng đế ca ca, ngươi đừng trốn! Tiểu Tứ Tứ đến đây, ngươi nhanh lên đi ra cùng Tiểu Tứ Tứ chơi nha!” Hai tay Tiêu Nhiên làm thành một cái loa đặt ở trên miệng, thanh âm vang dội mười phần hô to lên.

Bỗng dung, tiếng đàn trên vũ đài đột nhiên ngừng lại, đệ nhất danh kỹ Tử Quý ngừng chân lại. Nguyên bản khách nhân trong đại sảnh đang cùng nhau ngắm đầu nhìn về phía sân khấu, cũng đồng thời quay người qua.

Toàn bộ mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Lam Ân Nhan cùng Tiêu Nhiên.

“Đây là cái ngươi gọi là biện pháp đi?” Đinh đầu Lam Ân Nhan bay qua một đám quạ đen.

“Hắc hắc... Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ thông minh đi? Ngươi xem, hiện tại mặt bọn họ Tiểu Tứ Tứ đều có thể thấy rõ ràng!” Tiêu Nhiên đắc ý đào dật nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ta nghĩ... Ta có thể lý giải được ý tứ bỗng nhiên nổi tiếng!” Lam Ân Nhan không nói gì xoa xoa đầu Tiêu Nhiên, sau đó ánh mắt nhanh chóng quét nhìn bốn phía.

Rốt cuộc người nào là hoàng đế a? Còn có cái từ biến thái Tiêu Dật không phải nói tới nơi này sao? Vì sao không nhìn thấy hắn a? Lam Ân Nhan trầm nghĩ trong lòng.

“Đi? Vì sao Tiểu Tứ Tứ không nhìn thấy hoàng đế ca ca chứ? Rốt cuộc hoàng đế ca ca trốn ở đâu a!” Tiêu Nhiên hết nhìn đông lại nhìn tây, sau đó dùng ngón trỏ đặt trên môi, nghiêng đầu ngọc hồ hồ nói.

Cùng lúc đó, trong mắt toàn bộ khách làng chơi ở đại sảnh đều lộ ra một chút hàn khí.

Tứ vương gia Tiêu Nhiên vì sao lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này! Hay là hắn cố ý đến phá hư kế hoạch của chủ tử? Thì ra, tất cả khách làng chơi ở đây đều là thù hạ của Tiêu Trác cùng Tiêu Dật cải trang thành.

Nếu Tử Quý thật sự là người Tu La môn, như vậy bọn họ tuyệt không thể đánh rần động cỏ, cho nên bọn họ không thể cùng Tiêu Trác và Tiêu Dật tiến vào, mà là phần thành khách làng liên tục tiến vào Danh Hương lâu, mục đích chính là nhân cơ hội bắt lấy đệ nhất danh kỹ Tử Quý.

“Đây là từ nơi nào toát ra đến ngọc tử a? Chạy đến đây tìm ca ca? Còn tìm hoàng đế ca ca? Anh minh Hoàng đế của Thánh Long vương hướng chúng ta, sao có thể xuất hiện ở trong này chứ?”

“Ngọc tử này có phải là Ngọc vương gia nổi tiếng Thánh Long vương hướng chúng ta không a? Đây, Ngọc vương, ngươi muốn tìm hoàng đế ca ca của ngươi thì đi hoàng cung mà tìm a, chạy đến đây gọi bậy cái gì a?”

“Đúng vậy! Hay là ngọc tử ngươi cũng sẽ tư xuân đi? Chạy đến đây học chúng ta tìm hoa a?” Thị vệ Tiêu Trác đều nhìn nhau vài lần, sau đó hướng về phía Tiêu Nhiên ồn ào lên.

“Các ngươi mau nhìn, cái nữ nhân kia không phải là Lam Ân Nhan xấu như quỷ mị sao?”

“Khăn che mặt, trên trán còn có cái bột dọa người, không phải nàng thì là ai?”

“Nha! Xấu nữ nhân này là không biết xấu hổ! Thế nhưng chạy vào trong thanh lâu?”

“Đây, người quái dị! Có phải sau khi gả cho Tam vương gia, Tam vương gia không chịu thỏa mãn ngươi, cho nên ngươi đói khát vạn phần, vì thế buổi tối chạy đến đây tìm nam nhân có phải hay không a?”

“Ha ha, nàng nhất định là không tìm được nam nhân, lại biết trong thanh lâu nam nhân nhiều nhất, cho nên chạy đến đây tìm!” Thị vệ Tiêu Dật cũng đều nhìn nhau vài lần, sau đó nhìn về phía Lam Ân Nhan trào phúng cười nói.

“Này! Cho dù các ngươi mắng Tiểu Tứ Tứ là ngốc tử! Nhưng không được mắng tỷ tỷ của ta, bằng không Tiểu Tứ Tứ đánh các ngươi nga!” Tiêu Nhiên tức giận vung cánh tay về phía mọi người, ngữ khí kích động hô. Mà nội tâm hắn cũng cười lạnh: Ta nói rồi, người nào trào phúng Lam Ân Nhan, kết cục chỉ có một chữ, thì phải là ‘chết’, cho nên...

“Aiz nha! Ngốc vương, ngươi là được tha thứ, mau dẫn xấu tỷ tỷ của ngươi cút ra ngoài đi! Lão tử đều sắp bị nàng dọa cho liệt dương!”

“Đừng vậy! Lão tử vừa bị Tử Quỷ cô nương làm cho dục hỏa đốt người, vừa thấy đến người quái dị này, toàn bộ dục hỏa đều bị diệt!”

“Các huynh đệ! Vì tính phúc của chúng ta! Chúng ta nhanh chóng đến xấu nữ này đuổi đi thôi! Miễn cho nàng lại phá hủy tâm tình của chúng ta!” Vốn dĩ các thị vệ còn lác đục với nhau, đến giờ phút này lại tập hợp đông đủ sắm vai khách làng chơi bị Lam Ân Nhan phá hư nhã hứng.

Nói xong, bọn họ giống như hẹn trước, toàn bộ đều cầm lấy chén rượu, bình rượu cùng với cái đĩa đặt trên bàn ném về phía Lam Ân Nhan cùng Tiêu Nhiên.

“Tiểu Tứ Tứ, mau tránh ra!” Nhìn đến vô số chén rượu, bình rượu cùng với đĩa bị ném lại đây, lập tức Lam Ân Nhan túm lấy tay Tiêu Nhiên, chuẩn bị chạy trốn sang một bên.

Ngốc nữ nhân, bọn họ tổng cộng có đến trăm người, hơn nữa những người này đều là toàn bộ thuộc hạ có võ công lợi hại nhất bên người Tiêu Trác cùng Tiêu Dật, nếu bọn họ cố ý muốn ném người cùng ta không thể sử dụng võ công, như vậy sao có thể trốn mất chứ? Tiêu Nhiên âm thầm cười, sau đó hai tay gắt gao ôm lấy người Lam Ân Nhan.

“Các ngươi đều là đại phiêu dân! Muốn ném liền ném Tiểu Tứ Tứ, không cần ném tỷ tỷ a!” Tiêu Nhiên dùng chính thân mình bảo vệ Lam Ân Nhan, trong miệng oa oa kêu lớn.

Thoáng chốc, toàn bộ chén rượu, bình rượu hay cái đĩa ở trong tay bọn thị vệ đều ném về phía lưng Tiêu Nhiên.

“Tiểu Tứ Tứ, ngươi mau tránh ra!” Lam Ân Nhan bị Tiêu Nhiên gắt gao ôm lấy, nhất thời kích động hô lên.

“Ô ô ô... Tiểu Tứ Tứ không tránh, Tiểu Tứ Tứ phải bảo vệ tỷ tỷ!” Tiêu Nhiên chịu đựng đau đớn ở sau lưng, hai tay lại ôm lấy Lam Ân Nhan chặt hơn. Kỳ thật nếu hắn lấy nội lực bảo vệ thân mình, thì những thứ ném ở sau lưng hắn, căn bản không có một chút ảnh hưởng gì đến hắn, nhưng mà hắn sợ nếu chính mình thúc giục nội lực, sẽ khiến Lam Ân Nhan nhận thấy được.

Nếu Lam Ân Nhan nhận thấy được mình luôn luôn giả ngu lừa nàng, chỉ sợ sẽ không đối xử tốt với mình đi? Cho nên Tiêu Nhiên chỉ có thể gắng gượng chịu đựng đau đớn khi bị ném.

“Bùm bùm...” Tất cả chén rượu, bình rượu hay cái đĩa đầu tiên đều ném đến trên người Tiêu Nhiên, sau đó lại rớt xuống đất, vỡ nát.

Nhìn đến Tiêu Nhiên che chở Lam Ân Nhan như thế, trong mắt tất cả thị vệ đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Cạnh cửa sổ lầu 2, Tiêu Dật cùng Tiêu Trác lặng lẽ nhìn một màn này, trong mắt đều có chút đăm chiêu.

Trên vũ đài, đệ nhất danh kỹ Tử Quỷ con ngươi vốn quyến rũ, lại xuất hiện một tia kinh ngạc không dễ phát hiện, sau đó nàng liền nhanh chóng chuyển động vòng tai ở trên vành tai, một thân ảnh ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó nhìn thấy được ám hiệu của Tử Quỷ, biến mất giống như quỷ mị.

“Tiểu Tứ Tứ, bị ném đau sao?” Lam Ân Nhan dùng khí lực rất lớn, mới đẩy ra được cánh tay Tiêu Nhiên đang ôm người mình, sau đó ngữ khí khản trương hỏi.

“Ô ô ô... Đau quá, đau quá! Nhưng mà Tiểu Tứ Tứ rất vui vẻ!” Khóe mắt Tiêu Nhiên chảy ra nước mắt, nhưng trên mặt cũng lộ rõ ý cười ngây ngốc.

“Bị ném đau còn vui vẻ?” Lam Ân Nhan đau lòng giúp Tiêu Nhiên chà lau nước mắt trên mặt.

“Toàn bộ thứ đó đè ném lên trên người Tiểu Tứ Tứ, Tiểu Tứ Tứ sẽ đau, nhưng mà tỷ tỷ sẽ không đau! Chỉ cần tỷ tỷ không đau, Tiểu Tứ Tứ liền vui vẻ!” Tiêu Nhiên hít cái mũi một cái, trong con ngươi lại rung rung cười nói.

“Ngươi...” Nghe được Tiêu Nhiên nói, cái mũi Lam Ân Nhan bỗng nhiên đau xót.

Sau đó khẽ xoa xoa đầu Tiêu Nhiên, Lam Ân Nhan hí mắt nhìn về phía tất cả “Khách làng chơi”, ngữ khí thản nhiên nói: “Các ngươi ném xong rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Cho Chút Thể Diện Đi!

“Các người ném xong chưa?” Lam Ân Nhan nhẹ giọng nhàn nhạt nói, cái khăn che mặt màu tím che khuất hơn phân nửa khuôn mặt của nàng, lại không che được trong con người lạnh như băng của nàng.

“Ném xong rồi thì sao? Không ném xong thì sao?” Một gã thị vệ trong đó kêu gào nói.

“Nếu không ném xong thì tiếp tục ném! Nếu ném xong rồi, như vậy...” Lam Ân Nhan quét mắt nhìn mọi người, sau đó ngồi chồm hổm xuống, lấy lên một mảnh nhỏ từ trên đất lên.

“Người quá dị, người muốn làm gì?” Trong mắt mọi người mang theo nghi hoặc nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Con người của ta có một ưu điểm, cũng không thích mang thù, bởi vì có cừu oán ta đều trả tại chỗ” Lam Ân Nhan đứng lên, con người mỉm cười nhìn về phía bọn thị vệ.

“Chỉ bằng người?” Một gã thị vệ ánh mắt tràn đầy khinh bỉ nói.

“Đừng dùng ánh mắt như vậy nghi ngờ năng lực của ta, bởi vì lúc đó sẽ kích thích đến ta” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng thưởng thức mảnh nhỏ trong tay, con người sâu thẳm nhìn về phía thị vệ nói chuyện. Thoáng chốc, thân mình thị vệ kia không hiểu vì sao mềm nhũn, nhập vào trong ánh mắt thâm thúy của Lam Ân Nhan.

“Vừa mới là người nào ném trước? Ngoan ngoãn đứng ra đi?” Lam Ân Nhan nhú mày, ngữ khí thực đậm như cũ, nhưng mâu quang cười như không cười lại tản ra hàn khí làm người ta sợ hãi.

Lam Ân Nhan vừa nói xong, bọn thị vệ đều chỉnh tề ngược mắt nhìn về phía lầu hai. Không chỉ không thành công đuổi 2 người bọn họ đi, mà còn bị Lam Ân Nhan này uy hiếp? Như vậy bây giờ bọn họ nên làm như thế nào? Là bại lộ võ công tiếp tục cản? Hay là...

Khi bọn họ nhìn đến Tiêu Dật cùng Tiêu Trác vẫn không nhúc nhích đứng ở đó, toàn bộ con người nhìn chằm chằm Lam Ân Nhan, không có cho bọn họ chỉ thị gì, khỏe miệng nhin không được rút vài cái. Bây giờ nên làm cái gì? Muốn sử dụng võ công hay không a?

Lam Ân Nhan cũng nhìn theo tầm mắt của mọi người.

“Tiêu Dật? Người cái tử biến thái quả nhiên ở trong này”

“Bốn vương từng nói qua tối nay sẽ đến đây, vậy bốn vương xuất hiện ở trong này là không phải rất bình thường sao? Đến là người, vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ người đến tìm Tiêu Trác?”

Bốn mắt đụng chạm vào nhau trong nháy mắt, hai người không tiếng động trao đổi. Ánh mắt hẩn thâm thúy mà phức tạp, ánh mắt của nàng lại trong trẻo lạnh lùng mà đậm đặc.

Đột nhiên, Lam Ân Nhan đã nhận ra được một ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm mình.

Hí mắt nhìn qua, nàng nhìn thấy một nam tử mặc một thân quần áo màu nguyệt nha đứng bên cạnh Tiêu Dật

Quần áo hẩn dùng tơ vàng thêu hoa văn hoa lệ, thoạt nhìn thập phần quý báu.

Cả người cũng tản ra khí phách vương giả. Nếu chính mình đoán không sai, hẳn hẳn là Đường kim hoàng đế Tiêu Trác đi? Lam Ân Nhan âm thầm nói.

“Này, Tam vương phi, có hứng thú đi lên uống một chén sao?” Tiêu Trác cầm chén ngọc trong tay quơ quơ về phía Lam Ân Nhan, sau đó nhú mày nhìn về phía Lam Ân Nhan, trong mắt hẩn tràn đầy tìm tòi nghiên cứu cùng nghiền ngẫm nàng. Nữ nhân này trông như không giống với truyền thuyết nha? Xem ra lần này Phong Y quả thực không chọn sai người! Lam Ân Nhan này, thú vị, cực kỳ thú vị...

“Đương nhiên là có hứng thú, bởi vì lão nương tới đây, chính là riêng tới tìm người. Bất quá... Tiểu tử, người trước chờ ta một hồi, bởi vì ta còn chút chuyện chưa giải quyết!” Lam Ân Nhan tà liếc mắt nhìn Tiêu Trác đang đứng trên hành lang lầu hai, sau đó con người khùng bố nhìn về phía bọn thị vệ.

Thoáng chốc, trên mặt Tiêu Trác lộ một tia cười vừa lòng, ngửa đầu đem rượu trong chén ngọc uống cạn, con người hẩn chăm chú nhìn về phía Tiêu Dật đứng bên cạnh nói “Tam hoàng đệ, Tam vương phi của người quả nhiên không phải nữ tử bình thường nga!”

Thân thể Tiêu Dật khẽ giật mình, vì sao hẩn thấy trong đối thoại giữa Tiêu Trác cùng Lam Ân Nhan, cảm giác được giữa 2 bọn họ căn bản không biết nhau?

Sau đó Tiêu Dật thu hồi suy nghĩ trong lòng, một lời hai ý nghĩa nói “Hoàng huynh tự mình thay thần đệ chọn Vương phi, đương nhiên là không phải tầm thường!”

“Nữ tử thú vị như thế, Tam hoàng đệ nhất định phải hảo hảo quý trọng nga!” Giữa chân mày Tiêu Trác dày đặc ý cười.

“Nàng nhưng là Hoàng huynh ban riêng cho thần đệ, thần đệ lại không dám không quý trọng sao?” Tiêu Dật lạnh lùng cười nói. Sau đó ánh mắt hai huynh

đệ bọn họ đều tụ tập lên trên người Lam Ân Nhan ở dưới lầu.

“Vừa mới là người nào ném trước? Lập tức đứng ra cho ta, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của ta, nếu không hậu quả thực nghiêm trọng” Lam Ân Nhan chuyển động mảnh nhỏ trong tay, ngữ khí đậm mà lạnh nôi.

Xem ra, những người này cũng không phải là khách làng chơi chân chính, nếu mình đoán không sai, toàn bộ bọn họ hẳn là thị vệ của Tiêu Dật cùng Tiêu Trác cải trang thành đi? Nếu không vừa rồi bọn họ sẽ không cùng nhau nhìn về phía Tiêu Dật cùng Tiêu Trác.

Mặc kệ mục đích bọn họ cải trang thành khách làng chơi làm cái gì? Cũng không quan bọn họ rốt cuộc là ai? Tóm lại, bọn họ không nên động vào mình.

“Lam Ân Nhan, người... người muốn làm cái gì?” Thấy 2 chủ tử không có lên tiếng, bọn thị vệ chỉ có thể thu hồi ánh mắt, sau đó nhất tề nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Các người vừa rồi không chỉ nói năng lỗ mắng với ta, mà còn ném đầu Tiểu Tử Tử của ta. Hành động của các người làm cho ta thực khó chịu. Cho nên... Ta quyết định ở trên người mỗi người các người đòi một chút máu tươi, đến tiêu hao tức giận trong lòng ta” Khóe miệng Lam Ân Nhan hơi hơi nhếch lên, con người xinh đẹp như phong tình quét nhìn mọi người một vòng.

“Người...” Lam Ân Nhan vừa nói xong, thân thể toàn bộ mọi người đều cứng đờ.

“Tỷ tỷ muốn lấy máu! Chơi thật tốt nga! Hừ, ai kêu các người ném Tiểu Tử Tử, các người muốn thảm! Tỷ tỷ nổi giận lên, thật hung a!” Tiêu Nhiên hưng phấn quơ quơ tay, nhưng trong mắt hẳn lại cất dấu tràn đầy ý cười, bởi vì lúc này Lam Ân Nhan nói, bọn họ ném đầu Tiểu Tử Tử của nàng. Tiểu Tử Tử của nàng, hẳn thích nàng nói như vậy, không sai, hẳn chính là của nàng, mà nàng... cũng là của hẳn.

“Cũng không nguyện ý đứng lên trước cho ta lấy máu sao? Ta đây đã có thể tự mình lựa chọn nha?” Lam Ân Nhan chậm rãi đi về phía bọn thị vệ.

Thoáng chốc, con người bọn thị vệ lại nhịn không được nhìn về phía Tiêu Dật cùng Tiêu Trác.

Khi bọn hẳn nhìn thấy Tiêu Trác cùng Tiêu Dật đồng thời làm ra cái thủ thế, thân mình không nhịn được mà hoàn toàn cứng lại rồi. Bởi vì chủ tử lại làm cho bọn hẳn không cần phản kháng.

“Ta nhớ rõ lúc trước người là người nói nhiều nhất, không bằng trước đem người khai cái đao đi?” Lam Ân Nhan vừa nói xong, liền nhanh như tia chớp nấp lấy cổ áo của một gã thị vệ cách nàng gần nhất, tay nâng mảnh nhỏ lên.

Nhất thời, trên mặt tên thị vệ này xuất hiện hai vết cắt sâu mà lớn.

“Người...” Thị vệ bị cắt thương mặt xiết chặt nắm đấm, con người phần nộ nhìn về phía Lam Ân Nhan. Hẳn rất muốn ra tay bóp chết xấu nữ nhân này, nhưng mà chủ tử không cho hẳn phản kháng, cho nên hẳn chỉ có thể chịu đựng.

“Ta cảm thấy... Ta đi lên lấy máu một đám, có vẻ lãng phí thời gian! Như vậy được không, mọi người thông cảm cho nhau chút, các người xếp thành hàng, theo trình tự đi vào trước mặt ta để cho ta cắt. Như vậy vừa không chậm trễ thời gian của các người, cũng không chậm trễ thời gian của ta” Lam Ân Nhan quơ quơ mảnh nhỏ dính vết máu trong tay, ngữ khí ôn nhu nói.

“Cho chút thể diện đi! Phải biết rằng, lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mệnh nga!” Thấy mọi người không có phản ứng, Lam Ân Nhan nhún vai nói.

Bọn thị vệ đều liếc mắt nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm như thế nào.

“Thật sự là chán ghét, một chút cũng không phối hợp! Như vậy được không? Mười người chủ động tới trước, ta sẽ suy nghĩ để cho hẳn chút máu. Ta đây, cũng chỉ ở trên mặt hẳn ban cho một đao thôi” Lam Ân Nhan tìm cái ghế dựa ngồi xuống, con người mang ý cười nhìn về phía bọn họ.

“Tỷ tỷ, cắt mặt có thể sẽ mệt mỏi! Tiểu Tử Tử đảm đảm bả vai cho người trước nga!” Tiêu Nhiên thấy Lam Ân Nhan ngồi xuống, sau đó thí diên thí diên chạy tới sau lưng Lam Ân Nhan, hai tay ra sức đảm bả vai Lam Ân Nhan.

Lúc này, lực chú ý của bọn thị vệ cùng Hoàng đế Tiêu Dật đều tập trung vào trên người Lam Ân Nhan. Trừ bỏ Tiêu Nhiên cùng Tiêu Dật ra, bọn họ ai cũng không phát hiện danh kỹ Từ Quý lặng lẽ đứng trên vũ đài, trong mắt lộ ra nụ cười âm lãnh. Bọn họ cũng đều không nhận thấy được, một chút hương hoa mang theo mùi của tử vong đã lặng lẽ tràn ngập ở trong Danh Hương lâu...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ai Cũng Không Ngăn Cản Được

“Vi sao các nguoi còn đứng ngốc ở đó? Nhanh chạy lên xếp hàng để lĩnh thưởng a?” Lam Ân Nhan giờ giờ mảnh nhỏ trong tay lên, nhử mầy nhìn về phía bọn thị vệ. Một chút gió đêm mát lạnh thổi qua, khẽ vén sợi tóc như mực của nàng lên, sau đó lại hạ xuống, cái bốt đỏ trên mặt nàng, có vẻ càng thêm quý dị cùng xinh đẹp.

Bọn thị vệ lại liếc mắt nhìn nhau, sau đó lựa chọn đứng trầm mặc.

Bởi vì thù thế lúc này của chủ tử, chính là để cho bọn họ không nên dùng võ công đi phản kháng, vẫn chưa để cho bọn họ chủ động tiến lên về hoa trên mặt Lam Ân Nhan.

“Thật sự là gỗ mục cũng không thể điêu khắc! Ta lúc này cũng nói, mười người đầu tiên đứng trước mặt ta, ta lựa chọn ban ít cho một đao, nhưng mà tất cả các nguoi lại buông tha cơ hội này. Nếu nói như vậy, ta đây liền đối xử bình đẳng đi!” Lam Ân Nhan tức hận lắc đầu nói, sau đó từ trên ghế ngồi dậy.

“Kỳ thật... Ta cũng không muốn dùng mảnh vỡ này đi cắt thương mặt các nguoi, dù sao đó là một hành vi bạo lực, có tổn hại sự nho nhã của ta. Nhưng mà trước đó các nguoi thực không ngoan, bây giờ mới phạm vào sai lầm không thể tha thứ. Vì để cho các nguoi tiếp thu giáo huấn, tránh cho về sau lại tái phạm sai lầm như bây giờ, ta không có lựa chọn nào khác a!” Lam Ân Nhan vừa nói, vừa đi về phía bọn thị vệ.

Con nguoi không chút để ý quét nhìn bọn thị vệ, sau đó nàng đi tới trước một gã thị vệ đứng trước mặt.

“Nhìn một chút nga! Động tác của ta sẽ rất nhanh!” Lam Ân Nhan quơ quơ mảnh nhỏ trên tay, trong mắt nở ra một chút cười quỷ rở.

Khi nàng chuẩn bị đem mảnh nhỏ hướng về phía mặt tên thị vệ, Tiêu Dật ở lầu 2 bỗng nhiên từ trong tay áo bắn ra một cây phi đao. Cây phi đao kia lấy tốc độ cực nhanh bắn về phía mảnh nhỏ ở trong tay Lam Ân Nhan.

Lấy tính cảnh giác của Lam Ân Nhan, nàng đương nhiên đã nhận ra nguy hiểm.

Nàng biết nếu lúc này chính mình nhanh chóng buông mảnh nhỏ trong tay ra, phi đao của Tiêu Dật nhất định sẽ trúng vào khoảng không. Nhưng mà nàng buông tha cho cơ hội tránh đi phi đao, mảnh nhỏ vẫn như cũ hung hăng hướng về phía trên mặt tên thị vệ.

Phút chốc, cây đao mà Tiêu Dật bắn ra bay qua mu bàn tay Lam Ân Nhan, lưỡi đao sắc bén để lại trên mu bàn tay Lam Ân Nhan một vết máu, sau đó một chút rơi loảng xoảng ở trên đất.

Mà đồng thời Lam Ân Nhan cũng thành công ở trên mặt tên thị vệ kia để lại kiệt tác hoàn mỹ.

“Tiêu Dật, nguoi rất làm cho ta thất vọng rồi, dù sao chúng ta từng giao thủ mấy lần, ta cho rằng nguoi hẳn là có thể hiểu biết tính tình của ta. Nếu ta muốn lấy máu bọn họ, ai cũng không ngăn cản được. Bao gồm cả nguoi ở bên trong!” Lam Ân Nhan thu hồi mảnh nhỏ trong tay, con nguoi cười trong trêu nhưng lạnh lùng, sau đó nàng ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dật đứng ở lầu 2.

“Nguoi thế nhưng không tiếc dùng máu của mình để đổi lấy máu của bọn họ?” Tiêu Dật hí mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan, ngữ khí âm trầm nói.

“Hành động bắn phi đao của nguoi, rõ ràng là không tiếng động uy hiếp ta không nên động thủ. Nhưng mà ta nhớ rõ đã sớm nói qua với nguoi, ta cũng không nhận uy hiếp gì” Lam Ân Nhan tung tung nói.

“Nói cách khác, nguoi đòi lấy máu bọn họ quyết tâm không thay đổi?” Con nguoi Tiêu Dật chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Nếu bọn họ thích khiêu khích ta, nhất định phải gánh chịu hậu quả” Lam Ân Nhan hừ lạnh nói.

“Nếu ta nói cho nguoi, nguoi dùng một mảnh nhỏ đổi lấy máu của mỗi người, hay là ta dùng phi đao cho nguoi trả máu ngang nhau thì sao?” Tiêu Dật lạnh lùng nói, sau đó thả người từ lầu 2 nhảy xuống.

“Ta đã nói rồi, ta cũng không nhận uy hiếp gì. Cho nên xin đừng làm cho ta lặp lại những lời này một lần nữa” Lam Ân Nhan lạnh nhạt quét mắt nhìn Tiêu Dật, sau đó đi về phía một gã thị vệ khác.

“Ngượng ngùng, cho nguoi đợi lâu, hiện tại chúng ta bắt đầu đi?” Lam Ân Nhan nghiêng đầu nhìn về phía thị vệ mình chuẩn bị xuống tay, sau đó lại giờ mảnh nhỏ lên.

Cùng lúc đó, tay áo Tiêu Dật cũng bắt đầu nâng lên, phi đao bên trong đang vận sức chờ phát động.

“Tỷ tỷ, đừng theo chân bọn họ chơi đùa! Tay nguoi đều bị thương, Tiểu Tứ Tứ nhìn rất đau lòng, Tiểu Tứ Tứ muốn khóc a!” Tiêu Nhiên rất nhanh quét mắt nhìn tay áo Tiêu Dật, sau đó bước xa vọt về bên người Lam Ân Nhan. Hắn kéo kéo dùng chính thân mình bảo vệ Lam Ân Nhan, sau đó đoạt lấy mảnh nhỏ trong tay Lam Ân Nhan.

“Tiểu Tứ Tứ, nguoi làm gì?” Lam Ân Nhan kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Tay nguoi đổ máu a!” Tiêu Nhiên ném mảnh nhỏ xuống, sau đó quét miệng chỉ vào mu bàn tay Lam Ân Nhan, ở trên mu bàn tay trắng nõn của nàng có một vết máu. Vết máu kia đúng là vết cắt lúc này mà phi đao của Tiêu Dật tạo thành. Nhìn mu bàn tay Lam Ân Nhan chảy ra giọt máu, trong lòng Tiêu Nhiên ngập tràn tức giận. Tiêu Dật, nguoi làm nàng bị thương, ta sẽ cho nguoi trả giá đại giới.

“Tiểu Tứ Tứ yên tâm, không có gì đáng ngại!” Lam Ân Nhan cười nhẹ nói.

“Mẫu phi từng nói qua, bị thương sẽ bị nhiễm trùng” Tiêu Nhiên thấp giọng nói, sau đó thế nhưng hắn cúi đầu, dùng miệng hút lên giọt máu trên mu bàn tay Tiêu Nhiên.

“Tiểu Tứ Tứ, người...” Thân mình Lam Ân Nhan lập tức cứng đờ, con người khiếp sợ nhìn về phía Tiêu Nhiên đang cúi đầu hút máu cho nàng. Không để ý đến Lam Ân Nhan khiếp sợ, Tiêu Nhiên chuyên chú hút máu tươi đang chảy trên mu bàn tay Lam Ân Nhan.

Thoáng chốc, không khí yên tĩnh không một tiếng động... Đương nhiên trừ bỏ âm thanh Tiêu Nhiên hút máu ở trên mu bàn tay giúp Lam Ân Nhan.

Toàn bộ bọn thị vệ há to miệng, con người khó có thể tin nhìn về phía Tiêu Nhiên, đây chính là Tứ vương gia mà trong miệng chủ tử nói là người có lòng dạ khó lường sao?

Chỉ có Tiêu Dật là con người phức tạp mà lại thâm thúy nhìn về phía Tiêu Nhiên, vốn dĩ hắn nghĩ đến Tiêu Nhiên cố ý tiếp cận Lam Ân Nhan là có ý đồ, nhưng mà một khắc này, hắn rõ ràng cảm giác được Tiêu Nhiên là thực sự quan tâm Lam Ân Nhan, không, hắn không chỉ quan tâm Lam Ân Nhan, hắn giống như... Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Tiêu Trác cũng từ lâu 2 thả người nhảy xuống, con người lộ vẻ nghi hoặc nhìn về phía Tiêu Nhiên.

Đến ngay cả đệ nhất danh kỹ Tử Quỷ vẫn thờ ơ lạnh nhạt, cũng nhìn không được mở to hai mắt nhìn.

Gần hơn một buổi đi qua, Tiêu Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lam Ân Nhan, vừa vận chống lại con người hồ nghi của Lam Ân Nhan.

“Tiểu Tứ Tứ, người...” Lam Ân Nhan hí mắt nhìn về phía Tiêu Nhiên. Tiểu Tứ Tứ, người thật là một ngốc tử sao?

“Trước kia Tiểu Tứ Tứ thực nghịch ngợm, luôn làm cho mình bị thương. Chính là mẫu phi hút máu cho Tiểu Tứ Tứ như vậy. Mỗi lần mẫu phi hút, Tiểu Tứ Tứ sẽ không đau, còn có thể cảm thấy thật thoải mái! Tỷ tỷ, người bây giờ có phải không đau hay không, sau đó còn cảm giác thật thoải mái?” Tiêu Nhiên nghiêng đầu ngốc hồ hồ cười nói. Hắn biết chính mình không nên hút máu giúp Lam Ân Nhan, bởi vì như vậy khiến cho Lam Ân Nhan đối với việc mình ngốc sẽ khả nghi, nhưng mà chính hắn là không thể khác chế a! Hắn không đành lòng nhìn thấy nàng bị thương a!

“Ha ha, Tiểu Tứ Tứ quan tâm tỷ tỷ như vậy! Tỷ tỷ đương nhiên không đau!” Lam Ân Nhan nhu nhu đầu Tiêu Nhiên nói, nghi hoặc trong lòng cũng bởi vì ngu dân trên mặt Tiêu Nhiên mà tiêu hết.

“Tỷ tỷ, trước kia sau khi mẫu phi giúp Tiểu Tứ Tứ hút máu xong, đều dùng khăn băng bó giúp Tiểu Tứ Tứ. Mẫu phi nói, như vậy miệng vết thương mới mau lành, Tiểu Tứ Tứ cũng băng cho tỷ tỷ a!” Tiêu Nhiên biểu tình ngây thơ nói, sau đó cúi đầu vào hai cổ tay áo của mình. Nửa ngày trôi qua, hắn rốt cuộc cũng lấy được một cái khăn lụa ở trong tay ra, sau đó động tác thập phần ngốc băng bó lên miệng vết thương cho Lam Ân Nhan.

“Ô ô ô... Tiểu Tứ Tứ rất ngốc a, băng bó rất xấu a” Băng bó xong, Tiêu Nhiên cúi đầu cắn cắn móng tay.

“Tiểu Tứ Tứ đã rất thông minh” Xem xét nhìn khăn lụa mà Tiêu Nhiên cố ý băng bó loạn thất bát tao, sau đó Lam Ân Nhan nhu nhu đầu Tiêu Nhiên nói.

“Tỷ tỷ, người đừng cắt mặt bọn đại phiêu dân đó được không? Tiểu Tứ Tứ sợ Tam ca ca lại lấy đao thương người a” Lập tức Tiêu Nhiên ôm cánh tay Lam Ân Nhan làm nũng.

“Tỷ tỷ chính là không trốn thôi, nếu không chỉ bằng Tiêu Dật hắn, thật đúng là không đủ tư cách thương đến tỷ tỷ” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng nói. Nàng biết Tiêu Nhiên lo lắng cho mình, nếu lúc này chính mình lùi bước, kia chẳng phải tương đương mình sợ Tiêu Dật sao?

Sau đó, con người Lam Ân Nhan lạnh như băng nhìn về phía Tiêu Dật nói “Tam vương gia, lúc này người một đao thương ta đã thỏa nguyện đi? Không bằng chúng ta tỷ thí một hồi, nhìn xem rốt cuộc là người phi đao mau? Hay là mảnh nhỏ của ta mau hơn?”

“Tam vương phi, không biết người có thể cho trăm một chút thể diện, phóng đám người này một con đường không?” Không đợi Tiêu Dật mở miệng, bỗng nhiên Tiêu Trác mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Diêm Vương Đến Lấy Mạng

“Tam vương phi, không biết người có thể cho trăm một chút thể diện, phóng đám người này một con đường được không?” Con người Tiêu Trác lộ ra ý cười nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ta vì sao phải cho người thể diện?” Tà liếc mắt nhìn Tiêu Trác, sau đó Lam Ân Nhan nhẹ nhàng đẩy Tiêu Nhiên ra, chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Trác,

ngữ khí lạnh lùng nói “Đừng quên, ta với ngươi còn có món nợ chưa tính đâu!”

“Nga? Ngươi cùng trăm còn có món nợ sao? Trăm vừa rồi cái gì cũng chưa làm a?” Trên mặt Tiêu Trác lộ vẻ vô tội nói.

“Ngươi nợ ta cái gì này nọ, ngươi sẽ không quên đi? Ta tối nay nhưng là chuyên môn đến tìm ngươi nha!” Lam Ân Nhan nhú mày nói.

“Lời này của Tam vương phi thật đúng là làm cho trăm không thể tưởng tượng, trăm lúc trước nhưng chưa bao giờ gặp qua ngươi, sao lại có thể thiếu ngươi này nọ?” Tiêu Trác hiểu rõ lại giả bộ hồ đồ.

“Ngươi thật đúng là quý nhân hay quên sự, nếu như vậy, ta không ngại nhắc nhở cho ngươi một chút! Còn nhớ rõ sao? Cánh tay này của ngươi, nhưng mà đã từng cùng ta thân mật tiếp xúc qua nha” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, đột nhiên nắm tay phải Tiêu Trác lên. Người đeo mặt nạ ngày đó chính là dùng tay phải uy độc vào trong miệng của mình, cho nên nàng cũng có thể làm cho hắn dùng tay phải, đem giải được đến.

Nhìn đến Lam Ân Nhan nắm tay phải Tiêu Trác, nghe được Lam Ân Nhan cùng Tiêu Trác đối thoại.

Trong con ngươi Tiêu Dật tràn ngập nghi hoặc, Lam Ân Nhan không phải người của Tiêu Trác sao? Vì sao Tiêu Trác lại nợ Lam Ân Nhan gì đó? Nợ lại là cái gì vậy? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a? Tiêu Dật suy nghĩ hoàn toàn hỗn độn. . .

Mà trong con ngươi của Tiêu Nhiên cũng là cất dấu thật sâu tức giận, nữ nhân chết tiệt, vô luận Tiêu Trác nợ ngươi cái gì, ta đều giúp ngươi lấy lại. Ngươi buông tay Tiêu Trác ra cho ta, ngươi làm sao có thể bậy bạ kéo tay nam nhân khác trước mặt ta chứ? Không, chính là không có mặt ta, ngươi cũng không thể bậy bạ kéo tay nam nhân khác, ngươi chỉ có thể kéo tay của ta. Ngươi nhanh buông tay Tiêu Trác ra cho ta, bằng không tối nay ta liền chặt tay hắn.

“Tam vương phi, ngươi nhưng là đệ muội trăm. Ngươi không nên ở trước mặt mọi người nắm tay trăm như vậy, lại càng không nên nói lung tung rằng, cánh tay nàng của trăm từng cùng ngươi thân mật tiếp xúc qua. Ngươi phải biết rằng, lời nói ái muội, cùng hành động như vậy, nhưng là sẽ đưa tới cho trăm những hiểu lầm không cần thiết nha” Tiêu Trác lại không chút để ý quét mắt nhìn Tiêu Dật cùng Tiêu Nhiên, sau đó lại nâng mâu nhìn về phía tay phải mình.

“Ngươi. . .” Lam Ân Nhan căn bản không để ý lời nói của Tiêu Trác, mà con ngươi chính là chăm chú hướng về phía tay phải Tiêu Dật, lập tức sắc mặt nàng khẽ biến, bởi vì hoàng đế Tiêu Trác không phải là Tiểu Bạch đeo mặt nạ hạ độc mình.

“Trăm đoán, người nợ Tam vương phi gì đó nhất định lớn lên cùng trăm rất giống nhau, cho nên mới làm cho Vương phi tìm sai người rồi?” Tiêu Trác rút tay phải mình về, nhướng mày nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Có lẽ hắn là người nợ ta này nọ, mà ngươi cũng nên đưa ra người nợ ta này nọ đi” Lam Ân Nhan hí mắt nhìn về phía Tiêu Trác.

“Tam vương phi nói thật sự là rất sâu, sâu làm cho trăm nghe không thể hiểu được. Nhưng mà trăm đoán rằng, người kia nhất định nợ Tam vương phi thứ trọng yếu gì đó?” Tiêu Trác câu môi cười nói.

“Người kia thiếu ta này nọ có trọng yếu hay không, ngươi không phải là rõ ràng hơn so với ta sao?” Lam Ân Nhan xem kỹ ánh mắt Tiêu Trác nói.

Thuộc hạ Tiểu Bạch nói qua, đương kim trên trời chỉ có một mình Tiểu Bạch mới có thể giải được độc trên người mình. Bây giờ Tiêu Trác không phải Tiểu Bạch, như vậy Tiểu Bạch có khả năng chính là thủ hạ Tiêu Trác. Vậy chính mình có nên kèm hai bên Tiêu Trác hay không, sau đó ép Tiểu Bạch hiện thân? Nhưng mà vạn nhất Tiểu Bạch không phải thuộc hạ của Tiêu Trác thì làm sao?

“Tam vương phi thật là thích nói giỡn. Trăm làm sao có thể rõ ràng chứ? Nhưng mà. . .” Tiêu Trác ý vị thâm trường cười, hơi hơi cúi lưng, đem môi mình sát vào bên tai Lam Ân Nhan, hạ nhỏ thanh âm mà chỉ có Lam Ân Nhan mới có thể nghe nói: “Nếu hôm nay Tam vương phi cho trăm một chút thể diện, tha đám thị vệ này. Trăm nguyện ý điều động lực lượng cả nước, giúp ngươi tìm người mà nợ ngươi này nọ. Nhớ kỹ, 3 ngày sau cùng Tiêu Dật tiến cung, trăm sẽ cho ngươi một kết quả hài lòng”

“Phải không? Hảo, vậy hôm nay ta liền cho ngươi một chút thể diện, tha đàn phệ vật này! Hy vọng 3 ngày sau ngươi sẽ cho ta một kết quả vừa lòng, nếu không ta cũng không ngại phóng ngươi một chút máu” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói, tuy rằng nàng có chút không đoán được trong hồ lô của Tiêu Trác rốt cuộc đựng cái gì, nhưng ý tứ lúc này của hắn, rõ ràng chính là 3 ngày sau sẽ cho mình nhìn thấy Tiểu Bạch, cho nên nàng không có lý do gì không đáp ứng.

“Quân vô hí ngôn” Đối với thái độ vô lễ của Lam Ân Nhan, thế nhưng Tiêu Trác không có một tia tức giận, ngược lại ý cười trong mắt lại càng sâu.

“Tỷ tỷ, ngươi đừng cùng Hoàng đế ca ca nói chuyện phiến! Tiểu Tứ Tứ đều nhanh buồn chết, ngươi cũng theo Tiểu Tứ Tứ nói chuyện phiến đi!” Tiêu Nhiên rốt cuộc nhìn không được mà vọt lại đây, hai tay kéo lấy cánh tay Lam Ân Nhan, sau đó đem Lam Ân Nhan túm lui vài bước. Hắn chán ghét Lam Ân Nhan cùng Tiêu Trác thiếp gần như vậy, hình ảnh như vậy làm cho hắn thấy khó chịu trong lòng.

“Được rồi! Tỷ tỷ lạnh nhạt Tiểu Tứ Tứ, là tỷ tỷ không đúng! Nhưng mà ngươi cũng không cần phải dùng sức túm tỷ tỷ như vậy chứ?” Cánh tay Lam Ân Nhan bị túm có chút đau, không nói gì nhìn về phía Tiêu Nhiên.

Hành động vừa rồi của Tiêu Nhiên, ở trong mắt Lam Ân Nhan, thì hoàn toàn chính là một cái đùa nhỏ bướng bỉnh tranh thủ tình cảm. Nhưng hành động vừa rồi của Tiêu Nhiên, ở trong mắt Tiêu Dật cùng Tiêu Trác thì cũng là một cái nam nhân ghen ghét dữ dội. Chỉ thấy trong mắt Tiêu Trác cùng Tiêu Dật thâm thúy dị thường nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Ô ô ô... Về sau tỷ tỷ không cần lạnh nhạt với Tiểu Tứ Tử! Tiểu Tứ Tử sẽ không vui!” Tiêu Nhiên con người ai oán nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Được rồi, được rồi! Về sau tỷ tỷ nhất định sẽ không lạnh nhạt với Tiểu Tứ Tử” Nhìn thấy Tiêu Nhiên bày ra biểu tình điềm đạm đáng yêu, Lam Ân Nhan nhìn không được cười một tiếng. Tiêu Nhiên này hình như rất thích dấn lấy mình, mà chính mình dường như cũng không bài xích Tiêu Nhiên tiếp xúc.

“Tỷ tỷ tốt nhất!” Tiêu Nhiên hơi hơi nhếch cánh môi xinh đẹp, phát ra nụ cười sung sướng, đem đầu ghé vào trên vai Lam Ân Nhan.

“Lam Ân Nhan, người cùng hoàng huynh bốn vương giống như trò chuyện với nhau thật vui. Nếu như vậy, không bằng người cùng Tiêu Nhiên liền mời Hoàng huynh đi Tứ vương phủ cảm ơn soi đêm nói chuyện đi! Bốn vương còn muốn cùng những người khác thưởng thức vũ đạo của Tứ Quý cô nương, bốn vương cũng không muốn bởi vì có người ở đây, mà đánh mất tất cả nhã hứng. Dù sao dung mạo kinh thể hải tặc của người, thật sự rất làm bản không khí nơi này, cũng thật sự khiến cho bốn vương đánh mất hết khẩu vị” Thanh âm lạnh lùng của Tiêu Dật vang lên, hơn nữa từng chữ lại mang theo trào phúng.

“Không phải chỉ có nhân tài mới bị đánh mất hết khẩu vị sao? Súc sinh cũng có chức năng này sao? Đây là lần đầu tiên ta nghe nói a! Nhưng mà... Nếu ta thật là có thể đánh mất khẩu vị của người, đối với ta mà nói đó là chuyện vô cùng vui sướng, ta sao lại có thể buông tha cơ hội vui vẻ này chứ?” Lam Ân Nhan nhíu mày nhìn về phía Tiêu Dật.

“Người... Bốn vương sớm hay muộn cũng sẽ xé rách cái tiện miệng của người” Con người Tiêu Dật bốc hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Thật khéo nha, ta cũng đang nghiên cứu nên xé rách tiện miệng của người như thế nào mới tính là hoàn mỹ nhất đây!” Con người Lam Ân Nhan cười khảnh khảnh nói.

“Ha ha ha...” Tiêu Trác đứng một bên rốt cuộc nhìn không được bật cười. Lam Ân Nhan a Lam Ân Nhan, người thật đúng là ra khẩu ác ý thay trầm, liền hướng điểm này, trầm cũng sẽ không làm cho Phong Y làm khó người quá mức.

“Tứ Quý cô nương, bốn vương đối với kỹ thuật nhảy của người là luôn luôn thưởng thức, chỉ tiếc vừa rồi có một chút nhạc đệm, gián đoạn vũ đạo của người, điều này làm cho bốn vương cảm thấy thập phần nuối tiếc. Hiện tại mời người tiếp tục?” Lạnh lùng quét mắt nhìn Tiêu Trác, sau đó Tiêu Dật đem tầm mắt hướng về phía Tứ Quý đứng giữa vũ đài.

“Không nghĩ tới Hoàng đế cùng 2 vị trứ danh Vương gia nhất của Thánh Long vương hướng, tối nay lại tề tụ ở Danh Hương Lâu thưởng thức vũ đại của Tứ Quý ta, xem ra mị lực của Tứ Quý ta thật sự là càng lúc càng lớn” Tứ Quý phong tình vạn chủng cười nói, đôi mắt xinh đẹp quyến rũ hình như tràn đầy ánh sáng xẹt qua, phá lệ câu hồn lòng người.

“Nghe nói kỹ thuật nhảy của Tứ Quý cô nương luôn khiến cho người ta cảm thấy thần hồn điên đảo, chúng ta tới đây thưởng thức kỹ thuật nhảy của người cũng chẳng có gì lạ” Tiêu Dật mỉm cười nói, nhưng con người cũng là thâm thúy lạnh như băng.

“Nếu các vị nể mặt như thế, vậy Tứ Quý liền một lần nữa vì các vị múa một khúc đi!” Tứ Quý cười quyến rũ, sau đó con người quét về phía các nữ tử ôm tỷ bà đứng hai bên nói: “Các tỷ muội, vì không để cho các tân khách thất vọng, các người cần phải dụng tâm đánh nhạc hơn so với lúc trước nga!”

“Là!” Vài nữ tử thanh âm ôn nhu đáp.

“Chờ một chút!” Tiêu Dật bỗng nhiên hô.

“Không biết Tam vương gia có cái yêu cầu đặc biệt gì?” Đôi mắt Tứ Quý quyến rũ như tơ nhìn về phía Tiêu Dật.

“Tứ Quý cô nương thật sự là thanh khiết nhạy bén, bốn vương quả thật có một chút nhỏ yêu cầu” Tiêu Dật tao nhã cười.

“Mời Tam vương gia nói, chỉ cần Tứ Quý có thể làm, nhất định sẽ thỏa mãn Tam vương gia!” Thanh âm Tứ Quý câu hồn lòng người nói, nhưng trong con người lại cất dấu lệ khí.

“Tứ Quý cô nương bóng hình xinh đẹp có thể làm cánh hoa cùng nhẹ nhàng nhảy múa được hay không?” Khóe miệng Tiêu Dật nhếch lên ý cười tuyệt mỹ nói.

“Làm cánh hoa cùng nhẹ nhàng nhảy múa?” Tứ Quý nâng bàn tay ngọc ngà khẽ vén sợi tóc nói.

“Đúng, làm cánh hoa cùng nhẹ nhàng nhảy múa! Hơn nữa cánh hoa này tốt nhất là cánh hoa Bi Ngạn đỏ nga!” Ngực khí Tiêu Dật mang theo nhè nhẹ ý cười, nhưng con người đen lại sắc bén như lưỡi dao nhìn Tứ Quý.

“Cánh hoa Bi Ngạn rồi, Diêm Vương đến lấy mạng. Xin hỏi Tam vương gia, các người đều chuẩn bị tốt để từ vong rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Máu Nhiễm Cánh Hoa

“Cánh hoa Bỉ Ngạn rơi, Diêm Vương đến lấy mạng. Xin hỏi Tam vương gia, các người đều chuẩn bị tốt để tử vong rồi sao?” Đôi mi thanh tú của Từ Quỷ khẽ nhú.

Nghe được 10 chữ “Cánh hoa Bỉ Ngạn rơi, Diêm Vương đến lấy mạng” này, tám kỹ nữ ôm tỳ bà ngồi hai bên vũ đài, con người nhất thời vô cùng âm lãnh nhìn về phía mọi người dưới đài.

“Xem ra bốn vương đoán không sai, Từ Quỷ cô nương quả nhiên là người Tu La môn. Từ Quỷ cô nương, chúng ta cũng không hưởng qua tư vị tử vong, nghe nói loại tư vị này rất tuyệt vời, xin mời Từ Quỷ cô nương làm cho chúng ta thưởng thức một chút đi?” Bạc môi Tiêu Dật ôm lấy mờ mịt ý cười, nhưng trong lòng cũng là âm thầm lấy làm kinh hãi. Thì ra trừ bỏ Từ Quỷ, những kỹ nữ khác trong Danh Hương lâu cũng là người Tu La môn.

“Tam vương gia thái độ thành khẩn muốn chết của như thế, nếu Từ Quỷ không thành toàn người, thật sự không có cách gì có thể nói nổi. Nếu như vậy, tôi nay khiến cho Danh Hương lâu mùi hoa bốn phía đi!” Con người Từ Quỷ nguyên bản quyền rũ trong nháy mắt đều bị âm lãnh bao trùm.

Mà nàng vừa nói xong, tám nữ tử ôm tỳ bà đứng hai bên vũ đài, lập tức tấu lên một khúc nhạc ai oán thê lương.

Thoáng chốc, vô số người bật mặt như quỷ dị xuất hiện ở trong Danh Hương lâu, đem bao vây đám người Tiêu Dật. Cùng lúc đó, toàn bộ Danh Hương lâu cũng bay lên vô số cánh hoa. Gió đêm kéo tới, màu đỏ cánh hoa Bỉ Ngạn tản ra mùi thơm ngát đi nhân lòng người, chúng giống như tinh linh nhẹ bay múa theo gió, tuyệt vời, rực rỡ mà lại thần bí.

“Hắc hắc... Tỷ tỷ, người mau nhìn! Thật nhiều cánh hoa nga, thật đẹp nga!” Tiêu Nhiên hứng phấn lời kéo tay áo Lam Ân Nhan nói.

“Cánh hoa rơi, từng đợt mùi thơm, trước làm cho người ta đặt mình vào tiên cảnh, sau đó lại cho người rơi xuống Địa Ngục. Thật là cực kỳ có thú vị!” Ngửa đầu liếc nhìn cánh hoa rơi, sau đó Lam Ân Nhan vươn tay ngọc tiếp nhận vài cánh hoa. Khi mà cánh hoa rơi vào trên tay Lam Ân Nhan trong nháy mắt, thân mình Lam Ân Nhan nhất thời cứng đờ, bởi vì có một loại cảm giác đáng sợ chưa từng có tăng lên trong lòng nàng.

Nàng từ trên cánh hoa này cảm giác được sự hủy diệt rõ ràng, giết chóc, hắc ám huyết tẩy hết tất cả sinh mạng.

Thu lại thất thần, Lam Ân Nhan thối đi cánh hoa trên tay, nắm tay Tiêu Nhiên nói: “Tiểu Tử Tử, nhớ kỹ, chút nữa trăm ngàn lần không được chạy loạn, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh tỷ tỷ”

“Vì sao a?” Tiêu Nhiên nghiêng đầu con người mê mẩn nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Bởi vì...” Lam Ân Nhan quét mắt nhìn Tiêu Nhiên, con người lạnh nhạt cười, sau đó nàng không tiếp tục nói, mà là đem tay Tiêu Nhiên nắm tay càng chặt hơn.

Bởi vì nàng sợ hắn có nguy hiểm, nàng muốn bảo vệ hắn. Chính là lúc này đây, nàng có thể bảo vệ được Tiểu Tử Tử sao? Có lẽ ngay cả bản thân mình đều khó bảo toàn đi? Lần đầu tiên Lam Ân Nhan hoài nghi chính năng lực của mình.

Tiêu Nhiên đương nhiên đoán ra được tâm tư của Lam Ân Nhan, hắn không có hỏi tiếp nữa, mà là nhếch miệng ngốc hồ hồ về phía Lam Ân Nhan cười nói “Tỷ tỷ, Tiểu Tử Tử cam đoan không chạy loạn nha, Tiểu Tử Tử nhất định sẽ ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh tỷ tỷ”

“Ấn! Tiểu Tử Tử thực nghe lời!” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng nói, sau đó con người chăm chú nhìn về phía Từ Quỷ đứng trên vũ đài.

“Các vị, các người đã muốn cánh hoa Bỉ Ngạn, Tu La môn đã hào phóng đưa lên, nên là lúc các người trả giá! Nếu các người biết thức thời, liền chủ động giao ra tính mệnh đi! Bởi vì nếu để chúng ta tự mình đến lấy, chỉ sợ sẽ làm cho máu tươi các người chảy nhiều lắm, do đó ô uế đường các người luân hồi!” Thanh âm Từ Quỷ lãnh lệ nói.

“Từ Quỷ cô nương, chúng ta không sợ ô uế đường luân hồi, xin mời ngài tận tình đến lấy đi!” Tiêu Dật cùng Tiêu Trác đồng thời nói, sau đó bọn họ dùng tay ra hiệu. Tất cả các thị vệ đều rút kiếm giấu trong tay áo ra.

“Tu La sư giả nghe lệnh, máu nhiễm đóa hoa, không chừa một người!” Từ Quỷ khinh thường quét mắt nhìn Tiêu Trác cùng Tiêu Dật, thanh âm thị huyết nói.

Sau đó Từ Quỷ dẫn đầu tám nữ tử ôm tỳ bà ở xung quanh nhảy xuống vũ đài.

“Là!” Người Tu La môn nhận được mệnh lệnh của Từ Quỷ, nhanh chóng rút kiếm bên hông ra, thân ảnh như tai chớp cắt qua không khí, nhắm về phía bọn thị vệ.

Bọn thị vệ thấy người Tu La môn vọt lại đây, đương nhiên không chút nào yếu thế giơ kiếm lên chào đón. Tiêu Trác cùng Tiêu Dật liếc mắt nhìn nhau, sau đó cũng rút kiếm giấu trong tay áo gia nhập vào cuộc chiến.

Trong phút chốc, trời đất rung vào dao động, toàn bộ Danh Hương lâu tràn ngập lạnh lẽo xơ xác tiêu điều.

Tiêu Dật cùng Tiêu Trác mang đến thị vệ người người đều là tuyệt đỉnh cao thủ, nhiễm kiếm trong tay bọn họ chém ra một nhát, đều đã hóa thành vô số quang ảnh, chấn bàn ghế Danh Hương lâu đều vỡ vụn.

Nhưng mà, người Tu La môn lại không phải là kẻ đầu đường xó chợ, chỉ thấy thân ảnh bọn họ xoay tròn như quỷ mị, làm cho kiếm bọn thị vệ không thể đâm trúng. Chờ bọn thị vệ thật vất vả và xem xét chuẩn bị cơ hội, đâm về người Tu La môn, thì kiếm trong tay người Tu La môn, đã đòi lấy hồn phách bọn họ!

Trong nháy mắt, toàn bộ máu trong cơ thể bọn thị vệ bắn ra vô số.

Màu đỏ của máu trên mặt đất tạo thành vô số vòng tròn, nhuộm dần từng cánh hoa. Vốn dĩ cánh hoa Bỉ Ngạn rất xinh đẹp, giờ khắc này lại càng thêm tuyệt diệu!

Tiêu Dật cùng Tiêu Trác mặc dù đang trong chiến đấu, nhưng mà cũng là chú ý quan sát thực lực Tu La môn.

Khi nhìn thấy thị vệ của mình đều ngã xuống, mà người Tu La môn lại lông tóc vô thương, nhất thời trong nháy mắt khiếp sợ vô cùng. Bọn hắn biết người Tu La môn lợi hại, nhưng bọn hắn lại không nghĩ rằng, người Tu La môn thế nhưng lại cường đại đến như thế.

Tiêu Trác cùng Tiêu Dật liếc mắt nhìn nhau, cũng dốc toàn lực lên ứng phó.

Chỉ thấy hai người bọn họ lấy tốc độ cực mau xuyên qua đám người Tu La môn, kiếm trong tay cũng không đâm được vào thân thể người Tu La môn.

“A! Tỷ tỷ, bọn họ muốn giết Tiểu Tứ Tứ! Tiểu Tứ Tứ rất sợ đó nha!” Bên kia, truyền đến thanh âm hoảng sợ của Tiêu Nhiên.

“Có tỷ tỷ đây, Tiểu Tứ Tứ không sợ!” Lam Ân Nhan đem Tiêu Nhiên bảo vệ phía sau, phản thủ đoạt được kiếm trong tay một gã Tu La sứ giả, sau đó hung hăng hướng về phía những người công kích nàng.

“Ô ô ô... Người xấu, đại người xấu! Các người không cần giết Tiểu Tứ Tứ cùng tỷ tỷ a! Tiểu Tứ Tứ cùng tỷ tỷ lại không ức hiếp các người!” Thanh âm Tiêu Nhiên tuy rằng run run, cánh tay đều vung về phía người Tu La môn, nhưng con người cũng là tràn đầy ý cười nhìn phía sau lưng Lam Ân Nhan.

“Loảng xoảng ~” Một thanh âm vang lên, Lam Ân Nhan vung kiếm ra ngoài, mà nàng thế nhưng đem tất cả kiếm trong tay người Tu La môn lên công kích nàng, đánh rơi xuống đất.

Sau đó, liền thấy những Tu La sứ giả rút kiếm đều lui xuống, lại thay một đám Tu La sứ giả khác vọt lên, bắt đầu cùng nàng đánh.

Nhất thời, Lam Ân Nhan nhíu mày. Kỳ quái, tựa hồ có chỗ nào không thích hợp?

Khi Tu La sứ giả không ngừng công kích nàng, sau đó lại không ngừng lui xuống, lại thay đổi người đến công kích nàng, Lam Ân Nhan lại nhíu mày càng nhanh.

Kỳ quái, vì sao những Tu La sứ giả công kích mình, trên người căn bản không có một tia sát khí chứ? Mà khi bọn hắn rời đi, đi công kích đám người Tiêu Dật, sát khí trên người cũng thập phần làm cho người ta sợ hãi? Đây thật sự là gặp quỷ?

Bên ngoài, trăng thanh gió mát, lượn lờ uyển chuyển, ánh trăng mờ lung làm cho người ta thương thức.

Bên trong, máu đỏ tươi, chậm rãi nhỏ giọt, kiếm đâm vào không chỉ làn da, mà là cả linh hồn.

Tu La sứ giả ngã xuống một nửa, toàn bộ thị vệ mà Tiêu Trác cùng Tiêu Dật cũng đều đã ngã xuống trong vũng máu.

“Được rồi, đòi lấy mệnh cũng kém không nhiều lắm. Mọi người lập tức lui lại!” Nhìn thấy tất cả thị vệ đều bị đánh gục, Từ Quỷ cùng tám nữ tử bay trở về trên vũ đài.

“Là!” Tu La sứ giả sống sót ngửi khí lạnh như băng đáp, sau đó thân ảnh là tà biến mất ở trong Danh Hương lâu, kinh công cao quả thực làm người ta không thể tưởng tượng.

Mà khi bọn họ biến mất, đồng thời giữa không trung lại bay lên những cánh hoa.

Cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ nhanh chóng xoay tròn vài vòng, sau đó giống như mưa đỏ xuống, đều rơi xuống trên mặt đất.

“Chúc mừng các người thoát khỏi số mệnh, trở thành bụi bặm” Từ Quỷ quét mắt nhìn đám thi thể bị biến hóa vui lắp, thanh âm mềm mại đáng yêu nói.

Nhìn thấy Từ Quỷ cùng người Tu La môn bỗng nhiên bỏ chạy, Tiêu Trác cùng Tiêu Dật không khỏi hồ nghi nhìn về phía Từ Quỷ trên vũ đài.

“Tỷ tỷ, sao toàn bộ những người xấu này lại bỏ chạy a?” Tiêu Nhiên kéo vạt áo Lam Ân Nhan, nghiêng đầu cắn ngón trỏ nhỏ giọng hỏi.

“Hừ, đừng nói chuyện!” Lam Ân Nhan ngăn Tiêu Nhiên ở sau, con người cũng không rõ cho nên chăm chú nhìn về phía Từ Quỷ.

“Từ Quỷ, người đây là có ý gì?” Tiêu Dật thanh âm lạnh như băng hỏi.

“Rất đơn giản! Môn chủ Tu La môn chúng ta, tối nay khiến cho chúng ta đến đòi lấy chỉ là mệnh những thị vệ này. Cho nên mệnh của bốn người các người, tạm thời có thể lưu lại” Từ Quỷ lạnh lùng cười nói.

“Môn chủ Tu La môn của các người rốt cuộc là ai?” Tiêu Trác khoanh hai tay nhìn về phía Từ Quỷ. Ở cuộc chiến vừa rồi, toàn bộ thị vệ mà hắn cùng Tiêu Dật đem đến đều bị giết. Tuy rằng hắn cùng Tiêu Dật vẫn chưa bị thương gì, nhưng mà bọn họ lại khắc sâu được thực lực cường đại của Môn chủ Tu La môn.

“Các tỷ muội, nhiệm vụ mà Môn chủ giao phó cũng đã hoàn thành, chúng ta cũng nên rút lui chứ?” Từ Quỷ khinh bỉ liếc mắt nhìn Tiêu Trác, nàng không trả lời câu hỏi của Tiêu Trác, mà là quay đầu quyền rũ cười nói với tám nữ tử bên cạnh.

“Lui đi!” Tám nữ tử tuyệt sắc nhún vai nói. Sau đó liền thấy chín thân ảnh như tia chớp hướng về phía cửa bay đi.

“Còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy!” Tay áo Tiêu Trác vừa nhấc, một phi tiêu dính kịch độc bay thẳng ra ngoài.

“Người đừng uống phí khí lực, người Tu La môn muốn đi liền đi!” Cửa truyền đến thanh âm trào phúng của chín nữ tử.

Sau đó liền thấy chợt lóe bạch quang, phi tiêu dính kịch độc mà Tiêu Trác bắn ra, bị người dùng nội lực lấy tốc độ cực nhanh bắn ngược trở về.

Nhìn thấy phi tiêu độc bắn ngược trở về, con người Tiêu Dật lãnh mị lên, sắc mặt Tiêu Trác khế biến.

“Tỷ tỷ, không tốt! Có phi tiêu bay qua đây!” Tiêu Nhiên kêu lớn lên, sau đó chặn ngang trụ thân mình Lam Ân Nhan.

“Phập ~!” Một thanh âm vang lên, phi tiêu độc bắn vào trong cơ thể Tiêu Nhiên. ...

Tương truyền loài hoa này nở ở Hoàng tuyền, đa số người đều nhận định rằng hoa Bỉ Ngạn nở bên cạnh hồ Vong Xuyên ở Minh giới.

Hoa có màu đỏ rực rỡ như máu, phủ đầy trên con đường thông đến Địa Ngục, mà có hoa thì không có lá, và ngược lại, đây là loài hoa duy nhất của Minh giới.

Theo truyền thuyết hương hoa có ma lực, có thể gọi về kí ức lúc còn sống của người chết.

Trên con đường Hoàng Tuyền nở rất nhiều loài hoa này, nhìn từ xa như một tấm thảm phủ đầy máu, màu đỏ đó như là ánh lửa nên bị gọi là “hỏa chiếu chi lộ”, đây cũng là loài hoa duy nhất mọc trên con đường Hoàng Tuyền, và cũng là phong cảnh, là màu sắc duy nhất ở nơi đây.

Khi linh hồn đi qua vong xuyên, liền quên hết tất cả những gì khi còn sống, tất cả mọi thứ đều lưu lại nơi Bỉ Ngạn, bước theo sự chỉ dẫn của loài hoa này mà hướng đến Địa Ngục của u linh.

Nói chung loài hoa này tượng trưng cho cái chết J

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Một Cước Đá Chết Người

“Phốc ~” Tiêu Nhiên bị phi tiêu bắn trúng, lúc này phun một ngụm máu đen, thân mình ngã xuống phía sau.

“Tiêu Tứ Tứ!” Nhìn đến Tiêu Nhiên ngã xuống, trong nháy mắt tâm Lam Ân Nhan giống như bị trù vạ, nàng bối rối kêu lên, sau đó rất nhanh ngồi xuống, ôm lấy thân thể Tiêu Nhiên.

“Tỷ tỷ...” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng kêu, sau đó đưa hai tay ôm cổ Lam Ân Nhan, con người lăn tăn như nước mùa thu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Tứ Tứ ngốc, vì sao muốn thay tỷ tỷ đỡ phi tiêu chứ?” Lam Ân Nhan nâng tay phủ lên hai má Tiêu Nhiên, sóng mắt ôn nhu như trước nhìn về phía Tiêu Nhiên.

Vừa rồi nàng là đưa lưng về phía cái phi tiêu kia, đợi nàng nhận thấy phía sau có nguy hiểm, cũng không thể tránh được, bởi vì tốc độ phi tiêu quá thực nhanh. Nếu không phải Tiêu Nhiên ở bên cạnh ôm nàng, phi tiêu bắn trúng nhất định là chính mình.

“Bị phi tiêu đâm đến sẽ rất đau, Tiêu Tứ Tứ không cần tỷ tỷ đau” Tiêu Nhiên môi xinh đẹp nhẹ nhàng mân mê, trong con người như sóng nước chảy xuôi, vừa xinh đẹp lại tinh thuần.

“Tiêu đứa ngốc!” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng nói, ngữ khí ôn nhu hơn trước.

Nhìn khoe miệng Tiêu Nhiên lộ ra máu đen, nhìn khuôn mặt Tiêu Nhiên tái nhợt, tâm Lam Ân Nhan đánh rùng rợn đau.

Đối với Tiêu Nhiên đau lòng, khiến cho Lam Ân Nhan xem nhẹ điểm đáng ngờ trọng yếu. Đó là lúc này Tiêu Nhiên cũng đưa lưng về phía phi tiêu kia, nếu Tiêu Nhiên thật sự là ngốc tử, làm sao có thể nhanh hơn nàng nhận thấy được sau lưng có nguy hiểm chứ?

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ ngây ngốc, người là không đau, không thích phải không?” Tiêu Nhiên lông mi thon dài nồng đậm khẽ động, hai tay cũng gắt gao ôm lấy cổ Lam Ân Nhan càng nhanh. Lam Ân Nhan, nếu người không thích bộ dáng khờ ngốc của ta, ta nguyện ý kéo xuống lớp mặt nạ nguy trang này trước tiên.

“Tiểu Tứ Tứ ngoan như vậy, làm sao tỷ tỷ không thích chứ?” Lam Ân Nhan ôn nhu cười, đưa tay giúp Tiêu Nhiên chà lau vết máu bên miệng. Hắn liền ngay cả ngốc đều biết bảo hộ nàng, nàng làm sao có thể không thích hắn chứ? Chẳng qua loại thích này cũng yêu không quan hệ, mà là thương tiếc thôi.

“Tiểu Tứ Tứ vĩnh viễn sẽ thực ngoan ngoãn” Tiêu Nhiên nhếch môi nở nụ cười, mâu quang liếm điểm xinh đẹp, lộ ra mê hoặc điên đảo chứng sinh. Nhưng lập tức hắn liền phun ra một ngụm máu đen, mà sắc mặt hắn cũng càng thêm tái nhợt.

“Tiểu Tứ Tứ, người chờ tỷ tỷ một chút” Con người Lam Ân Nhan nháy mắt lạnh như băng lên, Tiểu Tứ Tứ phun ra máu là màu đen, chứng minh trên phi tiêu kia là có độc.

“Tỷ tỷ muốn đi đâu a? Tiểu Tứ Tứ rất lạnh, tỷ tỷ không cần bỏ lại Tiểu Tứ Tứ a!” Tiêu Nhiên điềm đạm đáng yêu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Tiểu Tứ Tứ ngoan, người trước buông tỷ tỷ ra, tỷ tỷ đi đến tiểu tử Tiêu Trác lấy giải dược” Lam Ân Nhan nhu nhu đầu Tiêu Nhiên nói, hai tay Tiêu Nhiên quần quanh gáy nàng, nàng không dám dùng sức tránh ra, sợ sẽ làm bị thương đến hắn.

“Ngà!” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng đáp, sau đó buông lỏng cổ Lam Ân Nhan ra.

“Tiểu Tứ Tứ chóng đỡ một hồi ngà!” Đem Tiêu Nhiên đỡ ngồi xuống, bây giờ Lam Ân Nhan mới đứng dậy, sắc mặt xanh mét hướng về phía Tiêu Trác cùng Tiêu Dật thờ ơ lạnh nhạt đứng đó.

“Người là người chết sao?” Lam Ân Nhan đứng thẳng ở trước mặt Tiêu Trác, con người âm trầm nói.

“Lời này của Tam vương phi là có ý tứ gì? Ta làm sao có thể là người chết chứ? Ta không phải rõ ràng đứng trước mắt người sao?” Tiêu Trác nhún vai.

“Mẹ nó, vậy người còn không nhanh đem giải dược lấy ra đây?” Lam Ân Nhan tức giận lấy tay túm cổ áo Tiêu Trác. Nàng biết trong hoàng thất bởi vì quyền lợi, luôn luôn lục đục với nhau, mặt hợp nhưng ý không hợp. Nhưng Tiêu Nhiên chính là một ngốc tử, căn bản đối với bọn họ không có uy hiếp gì.

Bọn họ thế nhưng mắt lạnh đứng nhìn Tiêu Nhiên trúng độc học máu, cũng không đi lên an ủi một chút, thực con mẹ nó đáng đánh đòn.

“Tam vương phi, người làm sao có thể nói lời thô tục như vậy? Như vậy có thể tổn hại đến nhã nhặn nha!” Tiêu Trác xoa xoa cái mũi, thanh âm trầm trầm nói. Đương kim trên trời, dám dẫm man túm áo hắn, sau đó mắng hắn, Lam Ân Nhan này đúng là người đệ nhất. Ở trong mắt nàng, giống như căn bản không đem chính mình trở thành hoàng đế.

“Tổn hại cái đầu con mẹ người, người rốt cuộc có giao ra giải dược hay không?” Lam Ân Nhan túm cổ áo Tiêu Trác càng nhanh.

“Ta cũng rất muốn giao a, nhưng mà ta không mang giải dược, làm sao mà giao ra a?” Con người Tiêu Trác đậm bạc nhìn cổ áo mình bị túm, sau đó nghiêng đầu, hai tay vuốt vuốt, vẻ mặt vô tội nói.

“Người tin ta đã một cước chết người hay không?” Lam Ân Nhan trừng mắt nhìn về phía Tiêu Trác, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Cho dù người đá chết ta, cũng vẫn không có giải dược?” Tiêu Trác nhún vai nói.

“Người đem theo phi tiêu độc trên người, sẽ không mang theo giải dược sao? Dùng độc bởi vì để ngừa vạn nhất, trên người nhất định sẽ chuẩn bị giải dược” Lam Ân Nhan hừ lạnh nói.

“Bởi vì ta trước khi ra cung để ngừa vạn nhất, nên đã uống giải dược trước đó, cho nên đương nhiên sẽ không cần thiết phải đem theo giải dược a?” Tiêu Trác dương môi lên, trên mặt tràn ra tuần lãng ý cười nói.

“Người...” Ý niệm muốn đá chết Tiêu Trác ở trong đầu Lam Ân Nhan càng mãnh liệt.

“Người không tin sao? Vậy người đến lục soát người ta thử?” Tiêu Trác vẻ mặt chân thành nói.

“Lục soát liền lục soát, lão nương sợ người sao?” Lam Ân Nhan dè xuống lửa giận trong lòng, sau đó liền chuẩn bị lục soát người Tiêu Trác.

“Lam Ân Nhan, người yên tâm đi! Về chút độc này không thương đến Tiểu Tứ Tứ của người!” Tiêu Dật vẫn đứng lặng im bên cạnh Tiêu Trác, tiến lên cầm cổ tay Lam Ân Nhan, thanh âm lạnh như băng nói.

“Lão nương muốn lục soát là người Tiêu Trác, liên quan đến Tiêu Dật người cái rắm. Người tốt nhất là đứng chết một bên cho ta đi!” Con người Lam Ân Nhan âm trầm nhìn về phía Tiêu Dật.

“Nếu ngươi thật là muốn giải độc cho Tiểu Tứ Tứ, không bằng chạy nhanh điu hần về Tứ vương phủ, ta nghe nói trong thị vệ Tứ vương phủ có rất nhiều cao thủ giải độc” Con ngươi Tiêu Dật thâm thúy quét mắt nhìn Tiêu Nhiên ngồi dưới đất cách đó không xa, sau đó lạnh lùng mở miệng.

“Đúng vậy! Trên người ta quả thực không có giải dược, ngươi cũng đừng lãng phí thời gian tìm giải dược trên người ta, không bằng đỡ Tiểu Tứ Tứ về Tứ Vương phủ giải độc đi. Nếu ngươi chậm trễ, hần chỉ sợ liên độc dậy thì vong nga!” Tiêu Trác cũng quét mắt nhìn Tiêu Nhiên ngồi dưới đất, sau đó hướng về phía Lam Ân Nhan cười nói.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ rất lạnh nha! Tiểu Tứ Tứ muốn về phủ ngủ a!” Thanh âm Tiêu Nhiên run run, hai tròng mắt như nước mùa thu lại tràn đầy. Nhưng dưới tròng mắt gọn sóng kia, cũng là che dấu nồng đậm ý cười.

Không sai, chút độc ấy đối với mình thì quả thật không tính cái gì, chỉ cần hần hơi vận nội lực một chút, là có thể bức độc ra dễ như trở bàn tay. Nhưng mà hần mới không cần bức độc ra nhanh như vậy a, bởi vì hần thích nhìn bộ dáng Lam Ân Nhan lo lắng cho mình. Nàng lo lắng cho mình, chứng minh nàng quan tâm mình. Hần thực hưởng thụ cảm giác Lam Ân Nhan quan tâm mình, cho nên dù độc này làm cho hần bây giờ có cảm giác đau đớn, nhưng hần cũng quyết định nhẫn một hồi.

“Tiểu Tứ Tứ không lạnh nga! Vậy tỷ tỷ đỡ ngươi trở về!” Lam Ân Nhan lập tức quay đầu, đau lòng nhìn Tiêu Nhiên, ngữ khí cũng trong nháy mắt biến thành ôn nhu.

“Vậy tỷ tỷ cũng nhanh lại đây nha!” Tiêu Nhiên quệt cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Đến đây đến đây!” Lam Ân Nhan xoay người đi về phía Tiêu Nhiên, nhưng mà chưa đi được mấy bước, nàng bỗng nhiên ngừng lại, sau đó quay người.

“Ngươi, lại đây! Ta có câu quên chưa nói với ngươi!” Con ngươi Lam Ân Nhan quyết rũ cười về phía Tiêu Trác, sau đó ngoắc ngón tay.

“Nói cái gì?” Tiêu Trác hồ nghi liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó đi tới.

“Phanh~!” Không nhanh không chậm, Lam Ân Nhan hung hăng đá một cước về phía đùi Tiêu Trác. Không để ý tới mặt Tiêu Trác xanh mét, sợi tóc nàng tiêu sái vung một cái, chạy về phía Tiêu Nhiên.

“Tiểu Tứ Tứ, ngươi có thể đi trở về Tứ Vương phủ sao?” Lam Ân Nhan lo lắng nhìn Tiêu Nhiên, bộ dáng hần thoát nhìn rất là suy yếu, giống như ngay cả đứng lên đều thành vấn đề, cho dù mình nâng hần, chỉ sợ hần cũng không có khí lực về Tứ vương phủ đi? Trông cậy vào hai cái hỗn đản Tiêu Trác cùng Tiêu Dật đỡ Tiểu Tứ Tứ là không có khả năng, chính là mình có nên tìm người ngoài hỗ trợ hay không? Chính là... Đã trễ thế này, nếu muốn tìm người hỗ trợ thì có lẽ rất khó đi? Hơn nữa nếu mình chạy đi tìm người, để lại một mình Tiểu Tứ Tứ ở đây, mình sẽ thực lo lắng a!

“Có tỷ tỷ giúp Tiểu Tứ Tứ, Tiểu Tứ Tứ nhất định có thể đi về phủ!” Tiêu Nhiên ngồi dưới đất ngây ngốc cười, sau đó đem hai tay hướng về phía Lam Ân Nhan.

“Được rồi! Nếu ngươi chống đỡ không được, nhất định phải nói cho tỷ tỷ nga!” Lam Ân Nhan bắt đắc dĩ kéo Tiêu Nhiên, sau đó cánh tay vòng trụ thật chặt thắt lưng Tiêu Nhiên, giúp đỡ Tiêu Nhiên đi ra ngoài.

Nội tâm Tiêu Nhiên thì vụng trộm cười, sau đó đem đầu dựa vào vai Lam Ân Nhan, cả người cùng người Lam Ân Nhan thân mật dán vào nhau, mặc cho Lam Ân Nhan đưa hần đi ra ngoài.

Đội Lam Ân Nhan cùng Tiêu Nhiên rời đi, Tiêu Dật mới lạnh lùng mở miệng: “Hoàng huynh, nếu thần đệ đoán không sai, độc bôi lên trên phi tiêu, hần là ‘Đoạt mệnh tán’ có thể làm cho người ta lập tức trí mạng đi?”

“Xem ra Tam hoàng đệ đối với trăm sự dụng gì đó rõ như lòng bàn tay?” Tiêu Trác nhú mày nói.

“Hiểu biết tất cả sở thích của hoàng huynh, là trách nhiệm của thần đệ” Trên mặt Tiêu Dật hiện lên một chút ý cười thần nhiên.

“Hần vừa rồi hình như vẫn chưa vận công bức độc?” Quét mắt nhìn ý cười trên mặt Tiêu Dật, sau đó Tiêu Trác chậm rãi mở miệng.

“Là, hần vừa rồi vẫn chưa vận công bức độc, nhưng ‘Đoạt mệnh tán’ của ngươi lại không thể làm cho hần lập tức mất mạng, chính là làm cho hần phun ra mấy ngụm máu đen” Ý cười trên mặt Tiêu Dật chợt tắt, con ngươi sâu thẳm lên.

“Điều này nói rõ cái gì?” Trong con ngươi Tiêu Trác lóe lên một tia lãnh ý.

“Hần... So với trong tưởng tượng của ngươi và ta còn đáng sợ hơn rất nhiều!” Tiêu Dật nói xong, thân ảnh chợt lóe biến mất khỏi Danh Hương lâu.

“Đáng sợ của ngươi cũng không chút nào kém cỏi so với hần!” Tiêu Trác cười âm trầm, sau đó cũng biến mất khỏi Danh Hương lâu...

Đêm càng lúc càng sâu, bầu trời sao đẹp thêm vài phần mộng lung u buồn.

Gió thỏa thích triền miên, làm cho ánh trăng mịn hoặc nổi lên nhẹ nhàng gọn sóng.

Ánh trăng cùng gió tấu lên một nhịp điệu mê muội lòng người, nhịp điệu lơ đãng theo gió đi vào trần gian, vạn vật im lặng cười yếu ớt, cười yếu ớt cuối cùng ngưng tụ thành nhẹ nhàng triền miên bốn phía Tứ Vương phủ.

Bên trong phòng ngủ....

“Tỷ tỷ, ngực Tiểu Tứ Tứ đau đau, tỷ tỷ nhu nhu!” Tiêu Nhiên nửa người nằm ở trên giường, tóc đen ngọc thạch tùy ý rối tung hai bên vai, mắt phượng như tơ nhẹ nhàng chớp, môi đỏ mọng nhếch lên thật cao, thanh âm làm nũng phong tình mê hoặc.

“Nhu nhu, nhu nhu! Tiểu Tứ Tứ không đau nha!” Lam Ân Nhan ngồi ở đầu giường, khóe miệng run rẩy liếc nhìn Tiêu Nhiên, tay ngọc mềm mại đặt trên ngực Tiêu Nhiên.

“Hắc hắc... Tỷ tỷ nhu sẽ không đau!” Tiêu Nhiên nhếch môi cười ngây ngô, sau đó đem đầu ghé vào trong ngực Lam Ân Nhan.

“Khụ, Tiểu Tứ Tứ, đem được này uống nhanh lên một chút, sau đó mau chóng đi ngủ nha!” Nhìn Tiêu Nhiên làm nũng, Lam Ân Nhan im lặng cười, sau đó cầm chén được trong tay hướng đến bên môi Tiêu Nhiên.

“Được thật đáng nha, Tiểu Tứ Tứ không muốn uống a!” Tiêu Nhiên đứng thẳng lên, hai tay quấn quanh cổ Lam Ân Nhan, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn ai oán nói.

“Đáng cũng phải uống, uống lên độc mới có thể giải nha! Tiểu Tứ Tứ phải nghe, nghe lời thì tỷ tỷ mới thương nga!” Lam Ân Nhan dỗ Tiêu Nhiên giống như dỗ hài tử.

“Vậy tỷ tỷ dùng miệng uy Tiểu Tứ Tứ uống một chút!” Tiêu Nhiên ngóc đầu nói, trên mặt tuy rằng lộ ra mười phần ngu dốt, nhưng vẫn nở rộ mị thái tự nhiên như cũ.

“Này, không được hở nháo nga!” Lam Ân Nhan ào một cái từ trên giường đứng lên, thân mình cứng ngắc nói.

“Ô ô ô... Tỷ tỷ rống Tiểu Tứ Tứ, ngực Tiểu Tứ Tứ lại đau đau!” Tiêu Nhiên ngửa đầu nhìn về phía Lam Ân Nhan, trong mắt thể nhưng có tích lên nước mắt trong suốt.

“Tỷ tỷ không có rống Tiểu Tứ Tứ! Tiểu Tứ Tứ không khóc nga!” Khóe miệng Lam Ân Nhan rút rút vài cái, sau đó nhanh chóng ngồi lại đầu giường, khẽ xoa xoa ngực giúp Tiêu Nhiên. Người này, nước tạo thành sao? Sao lại động một chút hai mắt liền mông lung đắm lệ chứ? Thật sự là phục hấn.

“Ô ô ô... Lúc này chính là tỷ tỷ có rống Tiểu Tứ Tứ!” Tiêu Nhiên cúi đầu bấu bấu ngón tay.

“Làm sao tỷ tỷ lại rống Tiểu Tứ Tứ, chính là giọng nói của tỷ tỷ lớn chút thôi!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói, cái trán cũng bốc lên hắc tuyến. Mà trong lòng nàng lại nói thầm: Ngươi muốn ta dùng miệng uy ngươi, ta còn không rống ngươi. Tiểu Tứ Tứ này, vì sao lại thích ăn đậu hủ mình chứ?

“Tỷ tỷ không cần dùng miệng uy Tiểu Tứ Tứ cũng được, vậy tỷ tỷ cho Tiểu Tứ Tứ hôn nhẹ ở đây, Tiểu Tứ Tứ liền ngoan ngoan uống được” Tiêu Nhiên lấy cái tay chỉ chỉ cái trán Lam Ân Nhan, sau đó chu miệng nói. Anh nín lay động, trong con ngươi hấn lần lần sôi sục trong suốt, mang theo khát vọng vô tận.

“Vậy ngươi hôn một chút, sẽ phải nhanh chóng đem được uống lên, sau đó đi ngủ nha!” Khóe mắt Lam Ân Nhan run rẩy liếc mắt nhìn Tiêu Nhiên, cuối cùng đầu hàng.

“Hi hi, tỷ tỷ tốt nhất!” Tiêu Nhiên nhếch miệng cười, sau đó bẹp một cái, hôn về phía cái trán Lam Ân Nhan.

“Bây giờ có thể uống được được chứ?” Lam Ân Nhan tức giận nheo nheo mắt Tiêu Nhiên nói.

“Hắc hắc... Uống được a!” Tiêu Nhiên chủ động tiếp nhận bát được trong tay Lam Ân Nhan, ngửa đầu uống lên, mà trong con ngươi hấn lại cất dấu một chút cười thỏa mãn.

“Tỷ tỷ, ngươi xem! Tiểu Tứ Tứ uống sạch hết toàn bộ nga! Tiểu Tứ Tứ thực ngoan đi?” Tiêu Nhiên uống xong được, ngây ngốc cười, sau đó cầm bát ở trong tay quơ quơ về phía Lam Ân Nhan.

Ngươi ngoan cái rắm, uống bát được đều phải ép buộc lâu như vậy. Lam Ân Nhan đón lấy bát được ở trong tay Tiêu Nhiên, trong lòng im lặng gào thét. Nhưng trên miệng nàng cũng là ôn nhu nói “Ngonan, Tiểu Tứ Tứ ngoan nhất! Vậy ngươi nhanh chóng ngủ nha, tỷ tỷ phải đi về!”

“Vậy ngày mai tỷ tỷ lại đến uy Tiểu Tứ Tứ uống được nga! Nếu tỷ tỷ không đến, Tiểu Tứ Tứ sẽ không uống được a!” Tiêu Nhiên ngẩng cao đầu nói.

“Biết! Mau nằm xuống!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói. Thị vệ Tứ vương phủ nói, độc trong cơ thể Tiêu Nhiên có khả năng phải uống được liên tục trong nửa tháng, mới có thể loại bỏ hoàn toàn.

Nếu độc không thể loại bỏ hoàn toàn, khả năng sẽ để lại cho Tiêu Nhiên di chứng nghiêm trọng, đương nhiên mỗi ngày nàng sẽ đến giám sát hấn uống được, dù sao hấn cũng vì cứu mình mà trúng độc

“Hi hi, đi ngủ! Tỷ tỷ đắp chăn giúp” Thấy Lam Ân Nhan đáp ứng mỗi ngày sẽ đến uy mình uống thuốc, trong lòng Tiêu Nhiên sung sướng cười, sau đó cả người nằm xuống.

“Ngonan, ngủ đi!” Nhẹ nhàng giúp Tiêu Nhiên đắp chăn, nhu nhu đầu Tiêu Nhiên, thấy hấn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lúc này Lam Ân Nhan mới nhẹ nhàng

cầm chén được trong tay đặt trên bàn, lẳng lặng rời khỏi phòng ngủ Tiêu Nhiên.

Nhận thấy hơi thở Lam Ân Nhan đã đi xa, Tiêu Nhiên nằm trên giường bỗng nhiên ngồi dậy.

“Người tới!” Thanh âm Tiêu Nhiên sắc bén hô.

“Có thuộc hạ!” Một bóng đen chợt xuất hiện trong phòng ngủ Tiêu Nhiên.

“Phái người lên lút đi theo nàng, đưa nàng về Tam vương phủ an toàn” Ngự khí Tiêu Nhiên không có một tia độ ẩm, trên mặt cũng không có dấu hiệu suy yếu vì trúng độc.

“Là!” Bóng đen cung kính đáp, sau đó biến mất ở trong phòng...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Người Còn Sức Lực Sao?

Gió mát lượn lờ, làn nước xanh biếc dâng lên nhàn nhạt gọn sóng, mùi sen thanh nhã từ trong hồ từ từ bay ra.

Trên lá sen, từng giọt sương khẽ lắc lư dưới ánh trắng, thanh nhã mị người.

Ánh trắng chiếu vào nước, nước gọn ánh trắng, ánh sáng bạc nhẹ đọng đưa nụ sen, làm cho tình cảnh thêm hấp dẫn lòng người, gọi lên tiếng lòng...

“Linh Phụng, trong lúc đó ta cùng Tiêu Trắc, người đứng là vẫn chọn lựa Tiêu Trắc” Bên hồ nước bỗng nhiên truyền đến tiếng nam trầm, làm cho cảnh đẹp xanh đỏ xuất hiện tỳ vết.

Đưa mắt nhìn lại, nhưng lại phát hiện bên cạnh hồ sen lẳng lặng đứng một người.

Hắn lại là Tam vương gia Tiêu Dật, lúc này bóng dáng hắn thoát nhìn thập phần cô độc và tĩnh mịch. Mà dưới chân hắn còn chồng chất không ít bầu rượu.

“Chúc mừng người, Phụng phi nương nương tương lai” Hai tròng mắt Tiêu Dật thông xuống, khóe môi cười chua xót, sau đó hắn đưa bầu rượu trong tay lên, ngửa đầu uống lên.

Công phu trong nháy mắt, Tiêu Dật liền đem cả bầu rượu uống vào bụng, sau đó hắn gơ tay đem bầu rượu không ném vào trong hồ nước.

“Bùm!” Một thanh âm vang lên, mặt nước bắn tung tóe vô số bọt nước trong suốt, bọt nước xoay vài vòng dưới ánh trắng, tản mát ra lạnh lẽo thấu xương, sau đó lại dung hợp với mặt nước sâu thẳm.

“A, Tam vương gia thật sự là có nhã hứng, nửa đêm không ngủ được, thế nhưng đứng ở bên cạnh hồ sen thưởng cảnh. Chứ không phải là lúc trước đến Thanh lâu tìm hương chưa thỏa mãn, cho nên chạy tới hồ sen tìm hương bù lại tiếc nuối trong lòng sao?” Đi dưới trăng trở về, vừa vặn đi qua hồ sen, nhìn thấy Tiêu Dật uống rượu với hoa, liền nhịn không được lên tiếng châm chọc.

“Ái phi trở về thật là đúng lúc, vừa vặn bốn vương có chút mệt nhọc, lại đây xoa bóp vai cho bốn vương!” Tiêu Dật rời bước đi tới Liên Đình, sau khi chậm rãi ngồi xuống, thân âm lạnh lùng mở miệng. Gió đêm thổi qua, thổi bay tóc đen của hắn. Sợi tóc bay múa, hai tròng mắt cùng hai gò má hắn lộ ra đỏ ửng vì say.

“Thực xin lỗi, cô nãi nãi rất mệt mỏi, cản trở về nghỉ ngơi! Nếu người thực mệt nhọc, thì đi ngay tìm thị thiếp của người đi! Ta nghĩ các nàng rất muốn cống hiến sức lực vì người!” Lam Ân Nhan nhún vai, lập tức đi về phía trước.

“Lam Ân Nhan, người đứng lại cho bốn vương!” Tiêu Dật rống giận, con người âm trầm nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Đêm đã rất khuya, đừng có kêu loạn la bậy, cẩn thận bọn thị vệ đi ra đánh chó!” Lam Ân Nhan cũng chưa quay đầu, lạnh lùng bỏ lại một câu, bước chân đi về phía trước cũng nhanh hơn.

“Lam Ân Nhan, người cho mình là ai? Người bất quá chính là người quái dị mà người người chán ghét, bốn vương cho người bóp vai, người hẳn là khóc lóc cảm thấy vinh hạnh vạn phần mới đúng!” Tiêu Nhiên từ trong đình vọt ra, như tia chớp đi tới sau lưng Lam Ân Nhan, thô lỗ túm cánh tay Lam Ân Nhan.

“Người còn sức lực có phải hay không?” Lam Ân Nhan quay người qua, con người lẳng mị nhìn về phía Tiêu Dật.

“Lam Ân Nhan, nếu ngươi sống chết đều phải làm Tam vương phi này, ngươi nhất định phải thừa nhận tra tấn của bốn vương. Bởi vì vị trí này là bốn vương lưu cho Linh Phượng, cho dù Linh Phượng không cần vị trí này, bốn vương cũng để trống, bất luận kẻ nào cũng không có tư cách ngồi vị trí này” Tiêu Dật dùng sức lớn nhất lôi cánh tay Lam Ân Nhan, giống như muốn đem cánh tay Lam Ân Nhan bóp nát.

“Mẹ ngươi cút, ngươi cho là lão nương hiểm lạ cái vị trí này sao!” Cánh tay đau đớn khiến Lam Ân Nhan nổi trận lôi đình, chỉ thấy nàng rống giận một câu, sau đó đập một cước về lên trên người Tiêu Dật.

“Phanh!” Không nhanh không chậm, Tiêu Dật bị Lam Ân Nhan đá lui ra sau mấy bước.

“Ta cảnh cáo ngươi, về sau không có việc gì thì bớt đi trêu chọc ta, nếu không ngươi không có trái cây tốt mà ăn” Lam Ân Nhan tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Dật, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

“Lam Ân Nhan, ngươi này tiện nhân, cũng dám đá bốn vương. Tối nay bốn vương muốn tra tấn ngươi mình đầu thương tích” Tiêu Dật đột nhiên nhằm về phía Lam Ân Nhan, không đợi Lam Ân Nhan quay đầu. Liền thấy tay hất hướng về phía vai trái Lam Ân Nhan.

“Xoẹt!” Một thanh âm vang lên, trong tay Tiêu Dật xuất hiện một mảnh vải, mà vai trái Lam Ân Nhan lại hoàn toàn bại lộ trong không khí lạnh lẽo.

“Ngươi cái vương bát đần, ngươi rất thích xé quần áo người khác có phải hay không? Lão nương đánh gãy tay, gân ngươi, xem ngươi về sau còn xé như thế nào” Phút chốc Lam Ân Nhan rút xuống từ trên đầu một miếng ngọc sai, sau đó đâm về phía cổ tay Tiêu Dật.

Nhưng mà, khi Lam Ân Nhan chuẩn bị đưa ngọc sai đâm về phía Tiêu Dật, Tiêu Dật lại bỗng nhiên ngồi xổm xuống bắt đầu nôn mửa..

Thoáng chốc, ngọc sai trong tay Lam Ân Nhan phắc vào khoảng không.

Nhiều mây liếc nhìn Tiêu Dật, trong con ngươi Lam Ân Nhan hiện lên một tia nghi hoặc. Người này sẽ không là uống nhiều rồi đi? Khó trách một thân hân toàn mùi rượu.

“Dựa vào, con mẹ nó, ngươi không thể uống cũng đừng uống. Nếu uống say thì chạy trở về nằm ngay đơ trên giường đi, chạy tới đùa giỡn bệnh điên với lão nương làm cái gì? Thật sự là bệnh thần kinh” Hai tay Lam Ân Nhan chống thắt lưng, con ngươi bốc hỏa nhìn chằm chằm Tiêu Dật nói.

“Linh Phượng, ngươi vì sao lại chọn hắn? Vì sao a!” Tiêu Dật bỗng nhiên từ dưới đất đứng lên, sau đó tiến lên ôm chặt lấy Lam Ân Nhan.

Vào một buổi tối 3 năm trước đây, khi hắn đi qua một mảnh rừng rậm, thì gặp một số lớn người thần bí đến ám toán, hắn đánh chết đám người thần bí này, nhưng mà bất hạnh lại trúng chất độc do người thần bí vấy ra.

Khi hắn vận công bức độc cho chính mình, nhưng lại phát hiện đây là Huyết độc.

Huyết độc là không thể dùng nội lực bức ra, người trúng Huyết độc này trong nửa canh giờ, phải tìm được một xử nữ, sau đó uống một số lớn máu chảy trên người xử nữ, mới có thể giải độc, nếu không bản thân sẽ hóa thành một vũng máu loãng.

Kế tiếp hắn liền rời đi rừng cây để chuẩn bị ra ngoài tìm người giải độc. Nhưng mà khi hắn vừa bước ra khỏi rừng cây, Huyết độc phát tác, nhất thời hắn hôn mê ở ngoài bia rừng.

“Ngươi có khỏe không?” Khi hắn tỉnh lại, bên tai truyền đến một thanh âm ôn nhu của nữ tử.

“Ta trúng độc, cần lập tức uống máu trên người xử nữ. Cô nương, ngươi có thể giúp ta sao?” Huyết độc phát tác, làm cho cả người hắn vô lực nằm trên đất, hơn nữa hai mắt cũng tạm thời mù. Tuy rằng hắn không nhìn thấy bộ dáng của nữ tử kia, nhưng mà thanh âm của nàng làm cho hắn có cảm giác tin nhiệm cùng hy vọng.

Hắn thực may mắn, nữ tử kia thế nhưng chính là tâm thần xử nữ. Hơn nữa nữ tử kia cũng dùng máu trên người cứu hắn.

“Cô nương, thỉnh lưu lại danh tính. Ngày sau ta nhất định sẽ báo đáp ngươi” Hắn kéo lại tay nữ tử đó nói.

“Ta... Ta gọi là Lam Linh Phượng. Ta muốn đi trở về!” Nữ tử kia nhẹ nhàng trả lời, sau đó vội vàng rời đi khỏi rừng cây.

“Lam Linh Phượng...” Hắn nhớ kỹ tên này, đợi cơ thể hắn khôi phục, sau đó hai mắt hắn cũng hồi phục.

Nữ tử kia sớm đã không thấy bóng dáng, nhưng mà hắn biết Lam Linh Phượng chính là đệ nhất nữ tử của Thánh Long vương hướng. Đại nữ nhi Lam thừa tướng.

Nửa tháng sau, hắn đi Phủ Thừa tướng.

Khi hắn nhìn thấy Lam Linh Phượng, lập tức cảm tạ ân cứu mạng của nàng.

Lúc đầu Lam Linh Phượng thật là giật mình, sau đó liền cười thẹn thùng, tiếp nhận lời cảm tạ của hắn.

Sau khi ở chung một đoạn thời gian, hắn phát hiện Lam Linh Phượng là một nữ tử không giống người thường, vì thế liền yêu thương nàng, nhưng ngay sau

đó, Tiêu Trác lại xuyên vào một cuộc...

“Linh Phụng, người lựa chọn Tiêu Trác, thật là bởi vì người yêu hắn thâm hơn so với ta sao?” Tiêu Dật say rượu, con người mê ly thần chí không rõ. Đêm Lam Ân Nhan trước mắt trở thành Lam Linh Phụng, cúi đầu chuẩn bị hôn lên.

Nhưng mà không chờ nụ hôn của hắn hạ xuống, Lam Ân Nhan đột nhiên dùng sức một cái, thoát khỏi sự ôm ấp của Tiêu Dật. Sau đó nàng dùng sức nhấc chân, đá một cái.

“Bùm!” Một thanh âm vang lên, Tiêu Dật bị Lam Ân Nhan đá vào trong ao sen.

“Nàng yêu người nào thâm hơn thì ta không biết. Nhưng mà ta biết một chút, Tiêu Trác kia tuy rằng cũng không phải chim tốt gì, nhưng mà Lam Linh Phụng vút người chọn Tiêu Trác, đúng là một lựa chọn thực sáng suốt” Lam Ân Nhan quét mắt nhìn Tiêu Dật đập nước trong ao, cười trào phúng, sau đó quay đầu đi về phía trước.

Tiêu Dật bị nước ao lạnh lẽo thấu xương thấm vào người, nhất thời tỉnh rượu hơn phân nửa.

Hắn một bên bơi về phía bên cạnh ao, một bên hướng bóng dáng Lam Ân Nhan trên bờ, giận giữ hét lớn: “Lam Ân Nhan, người nữ nhân chết tiệt, ta không tha cho người!”

“Lão nương mệt nhọc, trở về ngủ! Nếu muốn tính nợ, ngày mai đi!” Xa xa truyền tới thanh âm lạnh lùng của Lam Ân Nhan.

“Hất xì...” Tiêu Dật từ hồ nước bò lên đánh liên tục vài cái hất xì, nhú mi nhìn quần áo mình bị ngấm nước bẩn thỉu, sau đó sắc mặt hắn khó coi rời khỏi hồ nước.

Mà sau khi Tiêu Dật rời đi, một chút hồng ảnh yêu đã như quỷ mị xuất hiện ở bên hồ nước.

“Nữ nhân, đá cực kỳ tốt! Tiếp tục cố gắng a!” Hồng ảnh khẽ cười nói, sau đó trong nháy mắt biến mất không thấy.

Thời gian nửa chén trà nhỏ, hồng ảnh khẽ xuất hiện ở trong một rừng rậm đầy sương mù lượn lờ.

“Thuộc hạ tham kiến Môn chủ” Từ Quý quỳ một gối xuống, thanh âm vô cùng thuần phục.

“Đứng lên đi” Sợi tóc cùng xiêm y của nam tử vũ động trong gió, trong sương mù mờ ảo, khuôn mặt hắn câu hồn lòng người, đẹp đến cực hạn.

“Môn chủ, thuộc hạ thật sự không hiểu, ngài vì sao phải để cho bọn thuộc hạ cố ý lộ sơ hở, sau đó dẫn Tiêu Trác cùng Tiêu Dật đi Danh Hương lâu?” Từ Quý đứng lên, con người hoang mang nhìn về phía hồng y nam tử.

“Nếu bọn họ vẫn không tra ra manh mối, liền cho bọn hắn một chút manh mối! Như vậy đùa thật tốt a!” Mối xinh đẹp của hồng y nam tử gọi lên một chút độ cong xinh đẹp.

“Lấy thực lực của Môn chủ, hoàn toàn có thể cho toàn bộ Thánh Long vương hướng biến mất trong một đêm. Vì sao Môn chủ lại chậm trễ như vậy?” Từ Quý nhú mi.

“Giết địch 1 vạn mình lại tổn hại 3 ngàn, không chiến mà thắng mới là đại thắng. Nếu làm cho bọn họ tự hủy Thánh Long vương hướng, chẳng phải càng thú vị sao?” Hồng y nam tử tươi cười mỉa hoặc, con người sau thẳm như hố sâu.

“Môn chủ, nhiệm vụ tiếp theo của bọn thuộc hạ là gì?” Từ Quý khẽ hỏi.

“Nhiệm vụ rất đơn giản, làm cho các Tu La sứ giả tối nay đi tất cả nhà của dân chúng Thánh Long Vương hướng, bỏ lại cho bọn hắn một câu, nếu về sau bọn họ lại nói châm chọc dung mạo của Lam Ân Nhan, Tu La môn sẽ làm cho Cánh hoa Bỉ Ngạn vui lấp thi thể bọn họ” Hồng y nam tử tươi cười mỉa người như trước, thanh âm lại âm lãnh vô cùng.

“Là!” Từ Quý cung kính đáp, nhưng trong con người lại hàm chứa khiếp sợ.

“Từ Quý, người còn có một nhiệm vụ khác” Hồng y nam tử vén vén sợi tóc nói.

“Thỉnh môn chủ phân phó, thay Môn chủ làm việc là vinh quang cao nhất của thuộc hạ” Ngữ khí Từ Quý kích động nói.

“Khiến cho Cánh hoa Bỉ Ngạn vui lấp thi thể Tuyệt Diệp” Con người tươi cười của hồng y nam tử chợt tắt, thanh âm thị huyết nói.

“Môn chủ, Tuyệt Diệp phạm vào lỗi gì?” Sắc mặt Từ Quý hơi đổi.

“Tự tiện dùng nội lực khiến tiêu độc của Tiêu Trác bắn trở lại, thiếu chút nữa làm Lam Ân Nhan bị thương. Cho nên nàng phải chết!” Hồng y nam tử lãnh lệ nói xong, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Sương mù trong rừng rậm nhất thời bay lên vô số Cánh hoa Bỉ Ngạn xinh đẹp, cánh hoa thỏa thích bay múa trong gió, thật lâu cũng chưa rơi...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Ngắc Tay!

Sương mù sáng sớm mờ ảo như sa, đất từng sợi gió mát lượn lờ quanh quần thể gian.

Vạn vật thể gian như ẩn như hiện, thanh lệ thoát tục giống như Thiên cung nơi Tiên Cảnh.

Trong Thư phòng Tam vương phủ...

Tiêu Dật đứng cạnh cửa sổ, sợi tóc triền miên lưu luyến bay ở trong gió, trên người vẫn nở rộ ánh sáng rực rỡ như sen tuyết thanh khiết vậy. Chỉ là ở con ngơoi màu đen băng lãnh kia, lại ẩn chứa một chút tang thương.

“Sự tình tra như thế nào?” Ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vén sợi tóc hỗn độn, sau đó Tiêu Dật lạnh lùng mở miệng.

“Hồi Vương gia, đêm qua bọn thuộc hạ dựa theo ngài phân phó, vẫn ẩn núp ở ngoài Danh Hương lâu. Đợi sau khi người Tu La môn rời đi Danh Hương lâu, bọn thuộc hạ liền lặng lẽ đi theo. Sau đó bọn thuộc hạ phát hiện người Tu La môn tiến vào một mảnh rừng rậm đầy sương mù. Bọn thuộc hạ cũng liền đi theo vào mảnh rừng rậm đầy sương mù kia, liền thấy người Tu La môn liền biết mất toàn bộ, hơn nữa bọn thuộc hạ còn bị lạc phương hướng ở trong sương mù. Đến tận hừng đông, bọn thuộc hạ mới từ trong rừng rậm sương mù đi ra. Bọn thuộc hạ hành sự bất lực, thỉnh vương gia trách phạt!” Một hắc y nam tử, sắc mặt tái nhợt nói.

“Quên đi, người trước tiên lui xuống đi!” Tiêu Dật phát phát tay, trong giọng nói lộ rõ bất đắc dĩ. Hắc cũng Tiêu Trác tìm suốt thời gian 2 năm, ngay cả Môn chủ Tu La môn là nam hay nữ cũng không không điều tra đến. Tu La môn quả thực thần bí làm người ta không thể tưởng tượng được.

“Thuộc hạ cáo lui!” Hắc y mặt thám quay đầu đi ra ngoài, mà khi hắc lui ra ngoài, đồng thời cũng có một tên thị vệ Tam vương phủ đi đến.

“Vương gia, thỉnh ngài xem phong thư này” Thị vệ đi tới sau lưng Tiêu Dật, cung kính cúi người, trên hai tay có một phong thư.

Tiêu Dật quay người, hí mắt nhìn thị vệ của mình, sau đó đưa tay tiếp nhận lá thư. Khi hắc lấy thư ra khỏi phong thư, vài cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ từ trên giấy bay xuống trên đất. Châm chú nhìn Cánh hoa Bỉ Ngạn ở trên đất, sau đó quét mắt nhìn chữ trên giấy. Thoáng chốc, trong con ngơoi hắc nhiễm một tầng sương lạnh.

Người Tu La môn dùng máu tươi viết xuống giấy những lời như vậy: Nếu lại trào phúng dung mạo của Lam Ân Nhan, Cánh hoa Bỉ Ngạn rơi, Diêm Vương đến lấy mạng.

“Vương gia, đêm qua tất cả dân chúng đều nhận được cảnh cáo của Tu La môn” Thị vệ liễu mạng đè ép kính hải trong người, nhưng thanh âm vẫn không nhịn được mang theo tia run run. Tu La môn này thế nhưng có thể trong một đêm, khiến cho tất cả dân chúng Thánh Long vương hướng nhận được thư cảnh cáo, thể lực của bọn họ quả thực cường đại làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

“Hôm nay Lam Ân Nhan ở trong phủ?” Con ngơoi Tiêu Dật âm trầm hỏi, sau đó hắc dùng nội lực làm vỡ vụn bức thư trong tay. Lam Ân Nhan, sau lưng ngơoi rút cuộc cất dấu cái gì? Vì sao người cùng Tu La môn nhắc lên quan hệ?

“Bẩm vương gia, sáng sớm nàang liền đi Tứ vương phủ” Thị vệ hồi đáp chi tiết.

“Lam Ân Nhan? Tiêu Nhiên? Tu La môn?” Tiêu Dật cúi đầu thì thầm, con ngơoi màu đen không có cảm xúc gì...

Ánh mặt trời yếu ớt phát qua sương mù, tất cả thể gian đều bị phủ kín.

Để lại ngọn gió trên mái hiên Tam vương phủ khê thờ dài, sau đó uyển chuyển bay múa lên mái hiên Tứ vương phủ.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ đợi rất lâu, vì sao bây giờ ngơoi mới đến! Ô ô ô...” Lam Ân Nhan vừa bước vào phòng ngủ Tiêu Nhiên, liền bị Tiêu Nhiên xông lên ôm lấy cổ.

“Ngơoi muốn siết chết ta sao? Buông tay!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã, sau đó đẩy cánh tay Tiêu Nhiên ôm ở gáy mình a. Thật không biết ngơoi này sao khỏe như vậy

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ rất nhớ ngơoi nga! Nếu ngơoi không đến xem Tiểu Tứ Tứ, Tiểu Tứ Tứ đều nhanh khóc!” Cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Nhiên toét, hướng về phía Lam Ân Nhan cười ngây ngô lên, trong con ngơoi lóe ra vô cùng dụ hoặc.

“Có khoa trương như vậy không? Mới một đêm không gặp mà thôi?” Nhất thời khóe miệng Lam Ân Nha run rẩy nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Nhưng mà... Đôi khi một đêm không gặp, sẽ thấy cũng không thấy được” Tiểu Nhiên cúi con người xuống, ngữ khí sâu kín nói, hai tay cũng nháo hồng y của mình lên.

“Tiểu Tứ Tứ, người... Đây là làm sao vậy? Nghĩ đến chuyện không vui sao?” Nhất thời, Lam Ân Nhan cảm giác được nội tâm Tiểu Nhiên ưu thương, thân thể của nàng không khỏi cứng đờ, nhìn không được liền mở miệng hỏi.

“Tỷ tỷ, người đã nói sẽ bảo vệ Tiểu Tứ Tứ, người nhất định phải nói chuyện giữ lời nga! Người trăm ngàn lần không cần giống với Mẫu phi, bỗng nhiên biến mất khỏi Tiểu Tứ Tứ. Tiểu Tứ Tứ không ai thương, sẽ thực đáng thương!” Tiểu Nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy nước lã tã nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Tỷ tỷ nhất định sẽ không bỏ rơi Tiểu Tứ Tứ! Tiểu Tứ Tứ không cần thương tâm nga!” Tiểu Nhiên nói, làm cho tâm Lam Ân Nhan không hiểu sao tê rần, nàng nâng tay khẽ xoa khuôn mặt Tiểu Nhiên, ngữ khí nhu hòa nói.

“Vậy tỷ tỷ cùng Tiểu Tứ Tứ kéo ngoắc ngoắc. Kéo ngoắc ngoắc, tỷ tỷ sẽ vĩnh viễn bảo vệ Tiểu Tứ Tứ nga, nếu một ngày tỷ tỷ không để ý tới Tiểu Tứ Tứ, sẽ biến thành con chó nhỏ nga!” Tiểu Nhiên giơ ngón út ra, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Này...” Nghe được Tiểu Nhiên nói ngu đần cùng thật sự, thân mình Lam Ân Nhan ngẩn ra, trong con người có chút do dự.

Miệng nàng vừa mới đáp ứng hắn, chính là không muốn hắn thương tâm. Nhưng hắn cũng không phải quá thật sự đi? Thế nhưng cùng kéo câu với mình, nếu cùng hắn kéo câu, đó không phải là ưng thuận hứa hẹn sao? Nàng không phải người dễ dàng ưng thuận hứa hẹn, nhưng nếu nàng ưng thuận hứa hẹn, nàng liền nhất định sẽ thực hiện, bởi vì đây là nguyên tắc cơ bản nhất để làm người.

Chính là.. Nàng mới cùng hắn quen biết vài ngày a? Đáng giá ưng thuận hứa hẹn như vậy sao? Nàng thừa nhận chính mình cũng không có chán ghét Tiểu Tứ Tứ, nhưng mà hắn muốn mình hứa hẹn nhưng mà là hứa hẹn cả đời a? Hứa hẹn nặng như vậy làm cho nàng cảm nhận được áp lực vô hình.

“Tỷ tỷ không muốn kéo câu cùng Tiểu Tứ Tứ sao? Ô ô ô... Tiểu Tứ Tứ chỉ biết tỷ tỷ là gạt người, tỷ tỷ căn bản không muốn bảo vệ Tiểu Tứ Tứ. Ô ô ô... tỷ tỷ là người xấu!” Tiểu Nhiên thu hồi ngón tay bé nhỏ, đầu buông xuống dưới, trong mắt hắn che dấu mất mát tràn đầy. Nữ nhân, ta chỉ muốn người ưng thuận hứa hẹn không rời khỏi ta, người cũng không nguyện ý sao? Nếu ngay cả chuyện này người cũng không nguyện ý, ta đây còn có cái gì tự tin để có thể cho người yêu thương ta sao? Người cũng biết, người phải yêu thương ta, nếu không người sẽ chết.

“Tiểu Tứ Tứ...” Trong khoảng thời gian ngắn Lam Ân Nhan không biết nên nói cái gì.

“Coi như tỷ tỷ không muốn kéo ngoắc ngoắc. Dù sao mọi người đều ghét bỏ Tiểu Tứ Tứ là gốc tử, căn bản không có người đối tốt thiệt tình với Tiểu Tứ Tứ” Tiểu Nhiên cúi đầu nói, thanh âm thế nhưng mang theo tia ghen ghét.

“Tiểu Tứ Tứ, người...” Thanh âm của hắn có chút không thích hợp, hắn sẽ không là khóc chứ? Trong lòng Lam Ân Nhan âm thầm nghĩ, khóe miệng run rẩy nhìn Tiểu Nhiên cúi đầu, nàng lấy tay kéo cằm Tiểu Nhiên lên.

Khi nhìn đến mặt Tiểu Nhiên trong nháy mắt, toàn bộ thân mình Lam Ân Nhan hoàn toàn cứng ngắc.

Bởi vì trên khuôn mặt xinh đẹp của hắn, có rất nhiều nước mắt trong suốt, hơn nữa răng nanh hắn còn cắn môi, nhìn kỹ, trên môi hắn thế nhưng chảy nhè nhệ máu tươi.

“Tỷ tử... Vì sao người không muốn cùng Tiểu Tứ Tứ kéo ngoắc ngoắc chứ? Chẳng lẽ người không thích Tiểu Tứ Tứ một chút nào sao?” Con người Tiểu Nhiên hàm chứa nước mắt mà lại mê mang, bi thương mà lại thê lương.

Ánh mắt như vậy, nhưng lại là một kích trí mạng cho Lam Ân Nhan, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình đối với Tiểu Nhiên quá tàn nhẫn.

“Tiểu Tứ Tứ, tỷ tỷ cùng người kéo ngoắc ngoắc. Tỷ tỷ đáp ứng người, vĩnh viễn cũng không vứt bỏ người” Lam Ân Nhan thở dài, ôn nhu nói xong, tay nàng lau đi vết máu trên môi Tiểu Nhiên.

“Thật vậy chăng?” Tiểu Nhiên nhấp nháy môi, thanh âm mang theo tia run run.

“Thật sự! Đền, nhanh chút kéo ngoắc ngoắc!” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng cười, chủ động vương ngón tay úp ra.

“Kéo ngoắc ngoắc!” Tiểu Nhiên lập tức đem ngón út của mình ngoắc vào ngón áp út của Lam Ân Nhan, sau đó ngón tay hai người huyếch vào nhau, làm cái “Dầu” ưng thuận hứa hẹn.

“Tỷ tỷ đáp ứng sẽ vĩnh viễn bảo vệ Tiểu Tứ Tứ, vậy tỷ tỷ sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Tiểu Tứ Tứ. Tiểu Tứ Tứ rất vui vẻ!” Tiểu Nhiên kéo câu xong, lập tức hưng phấn ôm lấy thắt lưng Lam Ân Nhan, sau đó đem mặt mình thiếp lên hai má Lam Ân Nhan, cách cái khăn nhẹ nhàng vuốt ve.

“Người nga!” Động tác này của Tiểu Nhiên cực kỳ ái muội, làm cho khuôn mặt Lam Ân Nhan đỏ sau cái khăn che mặt có chút đỏ ửng, nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng mà nhìn đến hắn cao hứng như vậy, nàng lại không đành lòng đẩy hắn. Ngay tại thời điểm nàng khó xử, bỗng chốc một tên thị vệ Tứ Vương phủ bụng chèn thuốc xuất hiện ở cửa.

“Vương gia, ngài nên uống dược” Thị vệ xấu hổ liếc nhìn hình ảnh ái muội trong phòng ngủ, sau đó hắn cúi thấp đầu, thanh âm có chút do dự hô.

Thị vệ vừa nói xong, Lam Ân Nhan một phen đẩy Tiểu Nhiên ra, sau đó không được tự nhiên nhìn về phía thị vệ ở cửa.

“Cút!” Tiêu Nhiên chính là đang từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ cảm giác say mê này, đột nhiên bị Lam Ân Nhan đẩy ra, điều này làm cho hắn thập phần khó chịu, vì thế hắn không thể khác chế được, rống giận về phía tên thị vệ phá hư chuyện tốt của mình.

Thoáng chốc, Lam Ân Nhan kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Mắt Đỏ Câu Hồn

“Tiêu Tứ Tứ, nguoi...” Lam Ân Nhan kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Nhiên. Nàng không có nghe sai chứ? Vì sao hắn rống chữ “Cút!” về phía tên thị vệ kia, nhưng lại mang theo uy nghiêm và sắc bén khiếp người chứ? Đây thật sự không giống với trên miệng của một cái ngốc từ a?

Mà tên thị vệ bụng chẹn được, chính là bị Tiêu Nhiên rống giận cút kia, dọa đến sắc mặt trắng bệch đứng lảng tại chỗ. Chủ tử đây là làm sao a? Không phải hắn nói sao, chỉ cần Lam Ân Nhan lại đây, mình phải nhanh chóng đem được hãm, sau đó đưa vào phòng ngủ.

Nhìn thấy trong mắt Lam Ân Nhan kinh ngạc, lúc này Tiêu Nhiên mới ý thức được chính mình thất thố.

Hắn là làm sao vậy? Không phải là bị thị vệ phá hủy cơ hội vuốt ve mặt Lam Ân Nhan sao? Vì sao hắn lại phẫn nộ như thế? Thậm chí phẫn nộ đến mức khiến cho chữ ‘cút’ kia đều thốt ra chứ?

“Người xấu, chán ghét nguoi! Tiêu Tứ Tứ đang cùng tỷ tỷ ôm một cái a! Tiêu Tứ Tứ ôm tỷ tỷ rất vui vẻ, nhưng mà nguoi đến gần, tỷ tỷ liền hung hăng đẩy Tiêu Tứ Tứ ra, vì sao nguoi muốn phá hư vui vẻ của Tiêu Tứ Tứ! Nguoi cút, mau cút!” Lập tức Tiêu Nhiên chu cái miệng nhỏ nhắn, giẫm nỏ hai chân lên, vung cánh tay quơ múa về phía tên thị vệ ngoài cửa.

“Thuộc hạ biết tội! Thịnh vương gia đừng nóng giận! Thuộc hạ liền cút!” Thanh âm của tên thị vệ run run, sau đó hắn vội đầu đi vào phòng ngủ, cầm chén được đặt ở trên bàn, sau đó dường như chạy trôi chết rồi khỏi phòng ngủ.

Sau khi nhìn thấy tên thị vệ rời đi, Tiêu Nhiên vội vàng quay người lại, hai tay lại kéo tay áo Lam Ân Nhan, mân mê môi đỏ mọng nói “Tỷ tỷ, lúc này vì sao nguoi lại dùng sức đẩy Tiêu Tứ Tứ ra a? Tiêu Tứ Tứ đều bị nguoi dọa đến!”

Kỳ thật độc trong cơ thể hắn đã sớm dùng nội lực bức ra, sỡ dĩ hắn tới phân phó thị vệ đưa được tới đây, chính là muốn cho Lam Ân Nhan đỡ hắn uống được, hắn thực hưởng thụ cảm giác Lam Ân Nhan đỡ chính mình. Chính là, tên thị vệ này sao lại không có mắt như vậy, nhìn thấy mình cùng Lam Ân Nhan đang ở trong thiên miên, sẽ không biết chờ một chút rồi tiến vào sao?

“Phải không?” Lam Ân Nhan hí mắt nhìn về phía Tiêu Nhiên. Hắn bị nàng dọa đến ư? Là nàng bị hắn dọa đến mới đúng đi?

“Tỷ tỷ, vì sao nhìn nguoi rất tức giận a? Có phải Tiêu Tứ Tứ phạm sai lầm hay không?” Ánh mắt của Lam Ân Nhan làm cho lòng Tiêu Nhiên có chút sợ hãi, con nguoi hắn sợ hãi xem xét liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cúi đầu giống như đứa nhỏ phạm sai.

“Tiêu Tứ Tứ, nguoi là không phải che dấu cái gì chứ?” Lam Ân Nhan chăm chú nhìn về phía Tiêu Nhiên cúi đầu.

Lập tức Tiêu Nhiên ngẩng đầu lên, con nguoi nguoi mê mang nhìn nhìn Lam Ân Nhan, thanh âm thật thấp nói “Tỷ tỷ, nguoi là đang nói cái gì? Tiêu Tứ Tứ không hiểu”

“Thật sự không hiểu sao?” Lam Ân Nhan nhú mày, giọng nói hơi có chút lãnh.

“Tỷ tỷ, nguoi đừng nói chuyện như vậy với Tiêu Tứ Tứ a! Tiêu Tứ Tứ rất sợ!” Thân thể Tiêu Nhiên run một cái, răng nanh cắn chính môi mình, con nguoi sợ hãi nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Được rồi, nguoi mau đem được uống đi! Ta phải đi rồi” Cảm giác được Tiêu Nhiên có thể giả ngu. Trong lòng Lam Ân Nhan nổi lên một chút cảm giác không được thoải mái, nàng lạnh lùng nói, tay vừa nhấc, hất ra cánh tay Tiêu Nhiên giữ chặt tay áo mình, sau đó quay đầu đi về phía cửa.

“Tỷ tỷ, nguoi không cần đi a! Nguoi còn chưa uy Tiêu Tứ Tứ uống được a?” Tiêu Nhiên đi từ từ rồi nhào tới, ôm lấy Lam Ân Nhan từ phía sau.

“Buông ra!” Lam Ân Nhan cắn răng nói, nàng không quay đầu nhìn Tiêu Nhiên. Nếu là hắn giả ngu, như vậy mục đích tiếp cận mình của hắn là cái gì? Nàng đương nhiên sẽ không cho rằng bởi vì hắn thích mình, cho nên mới quấn quýt lấy mình. Chính dụng mạo của mình có bao nhiêu đáng sợ làm cho nguoi ta sợ hãi, nàng vẫn là rất rõ ràng.

“Không buông, tỷ tỷ nguoi đã đáp ứng Tiêu Tứ Tứ, mỗi ngày đều đến uy Tiêu Tứ Tứ uống được” Tiêu Nhiên riu rít nói, hai tay cũng ôm Lam Ân Nhan

càng chặt.

“Buông ra!” Lam Ân Nhan quát lớn.

“Không buông, không buông, sẽ không buông!” Tiêu Nhiên nói xong, đem khuôn mặt mình dấn ở trong tóc Lam Ân Nhan.

“Lập tức để cho ta rời đi, nếu không đừng trách ta đánh ngươi!” Lam Ân Nhan rít gào nói, sau đó xoay đầu, con ngươi bốc hỏa nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Dù sao chính là Tiểu Tứ Tứ sẽ không cho tỷ tỷ rời đi, nếu tỷ tỷ muốn đánh Tiểu Tứ Tứ, vậy đánh đi!” Tiêu Nhiên ôm gáy gao ôm Lam Ân Nhan như trước, nhưng trong giọng hấn lại ẩn chứa một tia chua xót.

“Hảo, đây chính là ngươi lựa chọn!” Lam Ân Nhan dùng sức một cái tránh khỏi sự kiềm chế của Tiêu Nhiên, sau đó nàng xoay người đối mặt với Tiêu Nhiên, bàn tay cũng giơ lên cao.

“Tỷ tỷ, ngươi thật sự cam lòng đánh Tiểu Tứ Tứ sao? Ngươi quên sao? Chúng ta vừa mới kéo ngoắc ngoắc, ngươi nói sẽ vĩnh viễn bảo vệ Tiểu Tứ Tứ” Nhìn thấy Lam Ân Nhan thật sự muốn đánh mình, tâm Tiêu Nhiên bỗng chợt lạnh, sau đó con mắt xinh đẹp của hấn trào ra nước mắt lăn tăn, ánh mắt rớt rất thảm thiết chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ngươi...” Ánh mắt thê lương của Tiêu Nhiên, làm cho thân mình Lam Ân Nhan cứng đờ, tay cũng dừng lại trên không trung.

“Tiểu Tứ Tứ không biết vì sao tỷ tỷ lại tức giận, nhưng mà nếu tỷ tỷ muốn đánh Tiểu Tứ Tứ, nhất định là Tiểu Tứ Tứ phạm lỗi. Tỷ tỷ, nếu đánh Tiểu Tứ Tứ ngươi sẽ không tức giận, vậy ngươi liền đánh đi! Tiểu Tứ Tứ cam đoan sẽ đứng ngoan ngoan, để cho tỷ tỷ đánh!” Tiêu Nhiên nhắm hai mắt lại, trên mặt mang một chút cười ngốc nhưng lại đẹp đến cực hạn, mà nước mắt hấn cũng theo khóe mắt chảy từng giọt từng giọt xuống dưới.

“Ngươi...” Lam Ân Nhan bỏ tay xuống, nói với nàng rằng nàng bị nước mắt của Tiêu Nhiên đánh bại. Không bằng nói, Tiêu Nhiên nói hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ lại không thể nói hết, làm cho lòng của nàng bỗng nhiên bị nhéo đau. Trước mắt thấy thế nào thì Tiêu Nhiên giống như là chịu nhận hết ủy khuất, hắt từ ngốc lại không biết nên nói như thế nào để biểu đạt? Chẳng lẽ... Là mình quá mức miễn cảm, cho nên hiểu lầm hấn?

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ không sợ đau a. Ngươi mau đánh đi! Nhưng mà sau khi đánh Tiểu Tứ Tứ, ngươi sẽ không cần tức giận với Tiểu Tứ Tứ nữa nga!” Tiêu Nhiên đợi nửa ngày không thấy bàn tay hạ xuống, chậm rãi mở hai mắt mông lung đăm lẹ, con ngươi phiến hồng cất dẫu một tia bất an. Nàng sẽ không là ngay cả đánh đều lười đi? Không cần a!

“Trời ạ! Ngươi...” Khi Tiêu Nhiên mở to con ngươi trong nháy mắt, tâm Lam Ân Nhan hung hăng va chạm một chút, trong mũi thậm chí có dấu hiệu chảy máu.

Cho tới nay, nàng đều thừa nhận rằng Tiêu Nhiên này lớn lên rất đẹp.

Nhưng mà nàng sai lầm rồi, cho đến lúc này nàng mới khắc sâu, chằm chính hàm nghĩa thế nào là xinh đẹp.

Lúc này Tiêu Nhiên rơi lệ, làm cho đôi con ngươi đỏ tươi xinh đẹp vô cùng.

Giờ phút này trong con ngươi hấn tinh thuần thánh khiết mang theo vẫy gọi của ma quỷ.

Khuôn mặt vốn xinh đẹp tuyệt sắc, phối hợp với đôi hồng mâu rung rung.

Thế nhưng cả người hấn mỹ giống như một cảnh mơ sâu thăm lâu dài, làm cho người ta khó có thể thực hiện, lại càng làm cho người ta cam tâm tình nguyện đi vào trong cảnh mơ này, vĩnh viễn không thể tỉnh lại.

“Có một loại mỹ, không thuộc loại nhân gian, lại chỉ thuộc về ngươi!” Hồng mâu Tiêu Nhiên thoáng chốc khuynh vào trong lòng Lam Ân Nhan, trong bất tri bất giác, nàng nhưng lại nhẹ giọng ca ngợi Tiêu Nhiên, tay lại không tự chủ được hướng về phía ánh mắt Tiêu Nhiên.

“Tỷ tỷ, ngươi nói cái gì?” Lời nói cùng hành động của Lam Ân Nhan, làm cho linh hồn Tiêu Nhiên một trận run run, nàng không tức giận? Nàng bỏ xuống hồ nghi đối với mình sao?

“Ta nói là...” Lòng mi Tiêu Nhiên run run, làm cho lòng bàn tay Lam Ân Nhan truyền đến một trận tê dại, nàng bỗng dưng thanh tỉnh lại. Trời ạ, lúc này đã xảy ra cái gì? Con ngươi Tiêu Nhiên lúc này dường như thiếu chút nữa đem linh hồn của mình hút vào.

“Khụ, ta là nói ngươi nên uống được” Lam Ân Nhan ho khan, sau đó xoay người đi về phía bát được đặt ở trên bàn. Thật sự là mắc cỡ chết người, chính mình lúc này lại giống như phạm vào hảo sắc, Lam Ân Nhan âm thầm nói, mặt nàng ửng ửng dưới cái khăn che mặt có chút nóng lên.

“Tỷ tỷ, ngươi không giận Tiểu Tứ Tứ!” Tiêu Nhiên vội vàng chạy tới bên cạnh bàn kéo xiêm y Lam Ân Nhan, thanh âm thật thấp hời.

“Nói thật nhiều, uống được của ngươi đi!” Lam Ân Nhan tức giận nói, sau đó cầm chén được đưa cho Tiêu Nhiên.

“Hắc hắc... Nhất định tỷ tỷ sẽ không giận Tiểu Tứ Tứ, tỷ tỷ thật tốt!” Tiêu Nhiên tiếp nhận chén thuốc, tuy rằng trên mặt hấn còn lộ nước mắt, nhưng mà tươi cười lại vô cùng sáng lạn. Hấn biết, nước mắt hấn mềm hóa tâm Lam Ân Nhan, nàng lại tin chính nhiệm mình.

Ngươi người này...” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã. Hấn cảm xúc của hấn biến hóa cũng quá nhanh đi? Nói khóc liền khóc, nói cười liền cười,

hoàn toàn giống cái đĩa nhỏ không lớn lên. Xem ra, mình thật đúng là hiểu lầm hân.

“Nhanh uống đi! Tỷ tỷ phải đi về!” Lam Ân Nhan thúc giục Tiêu Nhiên.

“Nga!” Tiêu Nhiên ngoan đáp, ngửa đầu uống lên giải độc “Được canh”

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ uống xong rồi. Hi hi...” Tiêu Nhiên uống xong được, lập tức đem cái bát không lắc lư trước mặt Lam Ân Nhan.

“Ta đi đây!” Liếc mắt nhìn Tiêu Nhiên, sau đó Lam Ân Nhan đi tới cửa.

“Tỷ tỷ...” Quét mắt nhìn bóng dáng Lam Ân Nhan giống như muốn trốn, Tiêu Nhiên làm nũng kêu.

“Giữ chứ?” Lam Ân Nhan xoay đầu, ngữ khí không kiên nhẫn hỏi.

“Ngày mai ngươi sẽ còn tới chứ?” Tiêu Nhiên nghiêng đầu nhìn Lam Ân Nhan, ánh mắt như nước hỏi.

“Sẽ đến! Thực phiền!” Tránh được con ngươi xinh màu hồng xinh đẹp điểm lệ của Tiêu Nhiên, Lam Ân Nhan rất nhanh hồi đáp, sau đó bước chân nhanh rời đi. Nàng sợ chính mình nếu không rời đi, sẽ thật sự có máu mũi chảy ra, hồng mâu người này thật là rất có thể câu hồn lòng người. Không được, nhất định nàng phải tìm thời gian cảnh cáo hân thật tốt, khiến cho hân về sau không được khóc trước mặt mình, đặc biệt không được khóc khiến con ngươi hồng hồng.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ chờ ngươi nga! Chờ người của ngươi, cũng chờ tâm ngươi...” Tiêu Nhiên cúi mắt nhỏ giọng nói, khóe môi nhếch lên ý cười yêu mị...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Tự Rước Lấy Nhục

Sáng sớm ba ngày sau...

Bầu trời xanh thẳm như nước biển, đám mây trắng noãn giống như cánh buồn phiêu du trên biển.

Mặt trời dần dần lộ ra khuôn mặt tươi cười, đem một thân nắng ấm nở rộ.

Mây nhẹ khẽ hứng chút tia sáng vàng, sinh linh thế gian cũng bị bao trùm một chút rực rỡ tươi đẹp mỹ lệ.

Lúc này, một con hồ chính là lười biếng ghé vào bậc cửa, tham lam hưởng thụ những tia nắng ấm áp mà trời ban tặng.

“Tiểu thư, ngài lại muốn đi Tứ Vương phủ sao?” Nha hoàn Lam Tây Thành cầm trong tay cái khăn che mặt màu hồng nhạt đưa cho Lam Ân Nhan.

“Ân, cái Tiểu Tứ Tứ kia, mỗi ngày đều chờ ta đến mới bằng lòng uống được! Thật sự là cảm hân không có biện pháp” Lam Ân Nhan chậm rãi cười, đem cái khăn che mặt đeo ở trên mặt.

“Hi hi... Xem ra Tứ vương gia thật thích Tiểu thư nga” Lam Tây Thành che miệng cười, sau đó giúp Lam Ân Nhan sửa lại tóc đen một chút.

“Ngao...” Miêu Miêu nằm ngoài cửa vui đùa liếm móng hổ, nghe được đối thoại trong phòng, lập tức ngẩng đầu gầm nhẹ về phía Lam Ân Nhan, sau đó trong phút chốc nó nhảy lên đến bên chân Lam Ân Nhan, dùng thân thể vuốt ve chân Lam Ân Nhan, giống như nói cho Lam Ân Nhan: Miêu Miêu cũng thực thích ngươi nga!

“Thối Miêu, lại đi ra tiếp tục phơi nắng của ngươi đi!” Lam Ân Nhan liếc nhìn Miêu Miêu. Đây thối miêu học cái gì không tốt, lại cố tình học chủ tử Tiểu Tứ Tứ của nó làm nũng, còn đem bản lĩnh này học vô cùng nhuần nhuyễn.

“Ồ...” Miêu Miêu làm nũng thất bại, nâng mâu đáng thương hể hể liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cúi đầu lại đi về phía cửa tiếp tục liếm móng vuốt.

Nhìn bộ dáng đáng yêu kia của Miêu Miêu, Lam Ân Nhan cùng Lam Tây Thành đều cười một tiếng.

“Được rồi, ta phải đi đây. Nếu đi chậm, không chừng tên Tiểu Tứ Tứ kia lại muốn khóc chìm Tứ vương phủ” Vừa nghĩ đến khuôn mặt bi thương của Tiêu Nhiên, cùng bộ dáng nước mắt nhuộm lệ hoa đái vũ, thì Lam Ân Nhan lại có cảm giác da đầu run lên.

“Ngao...” Lam Ân Nhan vừa nói xong, Miêu Miêu ghé vào cửa phơi nắng bỗng nhiên điên cuồng gào lên, sau đó liền thấy Miêu Miêu đứng lên, nhe răng trợn mắt nhìn Tiêu Dật xuất hiện ở cửa.

“Vương phi tỉnh?” Lạnh nhạt quét mắt nhìn Miêu Miêu coi mình như kẻ thù, sau đó Tiêu Dật khoanh tay trước ngực. Nhíu mày nhìn về phía trong phòng Lam Ân Nhan. Hôm nay hần mặc bộ cẩm bào màu lam thêu khổng tước, cổ áo cùng cổ tay áo cẩm bào đều dùng kim tuyến thêu nhiều đóa tường vân, trước ngực lại dùng chỉ bạc thêu lá trúc. Một trận gió nhẹ phất qua, khổng tước cùng lá trúc bạc trên cẩm bào hần giống như nhảy múa lên, làm cho cả người hần càng như lúc ẩn lúc hiện, siêu phàm thoát tục.

“Tây Thành, mang Miêu Miêu đi Hoa viên đi” Lam Ân Nhan lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó vỗ vỗ bả vai Lam Tây Thành nói. Hôm nay thoát nhìn Tiêu Dật giống như tiên nhân lâm lạc thế gian. Nhưng mà đáng tiếc, vô luận Tiêu Dật nữ cùng xuất trần phiêu dật như thế nào, thì ở trong mắt Lam Ân Nhan, trên ót Tiêu Dật vĩnh viễn khắc ba chữ ‘Tử biến thái’ to tướng.

“Nhưng mà...” Lam Tây Thành lo lắng liếc nhìn Lam Ân Nhan. Tam vương gia sẽ không là muốn gây phiền toái cho Tiểu thư nhà nàng chứ?

“Đi Hoa viên hít thở không khí trong lành một chút, có lợi cho thể xác và tinh thần và khỏe mạnh nha! Mau đi đi!” Con người trong suốt của Lam Ân Nhan nhiệm một tầng ý cười nói.

“Nga!” Lam Tây Thành gật gật đầu, cùng Miêu Miêu ở bên người đi ra ngoài. Nếu thật sự Tam vương gia muốn gây phiền toái cho tiểu thư nhà nàng, nàng ở lại cũng không giúp được tiểu thư, có lẽ còn tăng thêm gánh nặng cho tiểu thư a!

“Miêu Miêu, tiểu thư để cho Tây Thành mang người đi Hoa viên chơi nha!” Lam Tây Thành nhu nhu lưng Miêu Miêu nói.

“Ngao...” Miêu Miêu cũng chưa nhìn Tây Thành, mà lại mở miệng to, hướng về phía Tiêu Dật rống lên. Nó giống như muốn nói: Miêu Miêu mới không cần đi đâu, Tam vương gia này không phải người tốt, Miêu Miêu muốn ở lại bảo vệ Tân chủ tử.

“Miêu Miêu, ngoan ngoãn cùng Tây Thành đi Hoa viên đi! Nếu người không nghe lời, ta liền phạt người 2 ngày không cho phép ăn cái gì” Thấy Miêu Miêu không chịu đi, Lam Ân Nhan không khỏi im lặng cười, sau đó uy hiếp mang theo sủng nịnh nói. Bản lĩnh của Tiêu Dật nàng biết, cho dù Miêu Miêu hung mãnh, chỉ sợ không phải là đối thủ của Tiêu Dật. Miêu Miêu nhưng là Tiểu Tử Tử đưa cho mình, vạn nhất để cho Tiêu Dật làm Miêu Miêu bị thương, nàng biết ăn nói thế nào với Tiểu Tử Tử đây.

“Ồ...” Nghe được Lam Ân Nhan nói, Miêu Miêu lập tức cúi đầu xuống, sau đó cụp đuôi đi theo Lam Tây Thành...

“Không biết Tam vương gia đại giá quang lâm, có gì phải làm sao? Chứ không phải là ngừng chiến vài ngày, Tam vương gia cảm thấy thập phần buồn chán, cho nên chuẩn bị cùng ta khai chiến?” Con người mang cười của Lam Ân Nhan lập tức biến thành lãnh ý. Ba ngày trước, mình đem hần đá xuống hồ nước lúc đang say rượu, nguyên tưởng rằng ngày hôm sau hần tỉnh rượu sẽ đến gây phiền toái cho nàng, kết quả thế nhưng hần không xuất hiện. Trong ba ngày này, thời điểm nàng từ Tử Vương phủ trở về, ở trên hành lang cũng đụng tới hần, nhưng hần lại chính là thoáng qua như không nhìn thấy mình, nàng bắt đầu có chút hoài nghi khi đêm đó mình đem hần đá vào trong hồ, làm cho không ít nước bắn vào đầu óc hần, đem đầu óc hần ô nhiễm hòng rồi chứ! Nhưng mà hôm nay hần đã đến, đến giải thích khó hiểu của mình, thì ra nước bắn trong ao sen kia năng lực ô nhiễm đối với não người càng ngày càng tăng mạnh.

Con người đen lẳng lẳng chăm chú nhìn Lam Ân Nhan, Tiêu Dật cất bước đi vào phòng, sau đó hần đứng trước mặt Lam Ân Nhan, khoe miệng vén lên nụ cười ôn nhu phiêu dật: “Trang phục hôm nay của Vương phi thật sự là mộc mạc, không bằng bốn vương đứng bên cạnh chỉ điểm một chút, giúp đỡ Vương phi thay một lần nữa đi?”

“Chẳng lẽ hôm nay Vương gia không muốn cùng Ân Nhan đấu võ bạo lực, muốn sửa sang văn đầu ôn nhu?” Lam Ân Nhan hừ lạnh nói, nhưng lòng nàng lại nổi lên một tia nghi hoặc. Vì sao hôm nay nàng tìm trên người Tiêu Dật nhưng vẫn chưa tìm thấy được một tia lạnh lùng cùng cao ngạo, ngược lại bắt đầu thấy xuất hiện một chút âm thầm đau thương chứ?

“Xe ngựa đã chuẩn bị tốt ở bên ngoài, đợi Bốn vương cùng đem Vương phi vào Tiển cung, bốn vương sợ trang phục này của Vương phi có tổn hại tới sự uy nghiêm của Tam vương phủ. Cho nên mới riêng đến đây chỉ điểm giúp Vương phi, muốn chuẩn bị y phục cho Vương phi tốt một chút” Ngữ khí Tiêu Dật tuy rằng vẫn hàm chứa châm chọc, nhưng trong lòng lại có chút khiếp sợ.

Hôm nay Lam Ân Nhan mặc một bộ gấm váy dài màu hồng nhạt, trên mặt cũng che cái khăn che mặt màu hồng nhạt. Trên váy dài cùng cái khăn che mặt của nàng đều có thêu Hoa Ngọc Bạch thanh nhã, sợi tóc đen tuyền tùy ý rối tung, trên đầu chỉ cài một cái trâm ngọc bích linh lung. Bộ trang phục tuy rằng vô cùng ngắn gọn, lại có vẻ phá lệ tươi mát ưu nhã. Bỗng nhiên Tiêu Dật cảm thấy Lam Ân Nhan này mặc dù không có mỹ mạo tuyệt thế, nhưng lại có một cỗ khí chất không có người nào có thể sánh, đó là một loại Thanh tuyệt lập thể, khí chất liễm diễm trời đất.

“Tiển cung?” Lam Ân Nhan khẽ nhíu mi. Không xong, nàng đều quên ba ngày sau Tiển cung! Lúc ở Danh Hương lâu Tiêu Trác từng nói qua, khiến cho mình ba ngày sau tiến cung, đến lúc đó hần sẽ cho mình thấy tên Tiểu Bạch đeo mặt nạ kia. Cho nên hần khẳng định là muốn mình cùng Tiêu Dật tiến cung, chính là... Ở chỗ Tiểu Tử Tử sẽ làm sao bây giờ? Nếu mình không đi Tử vương phủ, y theo tính tình của Tiểu Tử Tử, khẳng định sẽ không uống được. Thị vệ Tử vương phủ nói, được kia mỗi ngày đều phải uống, nếu chỉ một ngày không uống, hậu quả sẽ khó tưởng tượng a! Nếu không... Mình đi tiến cung, chờ sau khi ra cung liền lập tức đến Tử vương phủ, như vậy vẫn là không làm Tiểu Tử Tử uống thuốc chậm trễ. Nhưng mà... Nếu mình đi trễ như thế, Tiểu Tử Tử vẫn là trông mong hy vọng mình đến đi, sau khi nhìn thấy mình chỉ sợ rằng nước mắt lại chảy không ngừng đi.

“Hay là Vương phi không muốn cùng bốn vương tiến cung? Nhưng mà sáng sớm hoàng huynh liền phái riêng người đến truyền lời, hần khiến cho bốn vương nhất định phải cùng Vương phi tiến cung. Hần nói nếu hôm nay Vương phi không tiến cung, nhất định sẽ hối hận vạn phần” Con người Tiêu Dật thâm thúy nhìn về phía Lam Ân Nhan đang suy nghĩ có chút phân tâm.

“Phải không? Nếu Tiêu Trác hy vọng ta tiến cung như vậy, sao ta lại không cho hần chút mặt mũi chứ?” Lam Ân Nhan cười lạnh nói. Mà nội tâm của nàng lại âm thầm nói: Tiểu Tử Tử, nhẫn nại chờ tý tý đi qua, người trăm ngàn lần đừng ở lúc thời điểm ta đi, oa oa khóc lớn. Nước mắt kia của người đều

nhẹ nhàng cho tinh thần của ta có chứng suy nhược.

“Ý tứ của Vương phi tựa hồ là nguyện ý cùng bốn vương tiến cung? Vậy Vương phi chuẩn bị trang phục cho mình như thế nào đây? Bốn vương rất thích ý theo giúp đỡ người. Tục ngữ nói ‘Người dựa vào ăn mặc, Phật dựa vào kim trang’, có lẽ dưới sự chỉ đạo của bốn vương, vẫn là có thể miễn cưỡng đem Vương phi, vịt con xấu xí vô cùng nguy trang thành thiên nga cao quý” Tiêu Dật nhún mày nói, tuy rằng trong lòng hắn cho rằng trang phục này của Lam Ân Nhan đã muốn không thể soi mói, nhưng mà trên miệng hắn vẫn là không nhị được muốn châm chọc nàng vài câu.

“Ta cảm thấy mặc như vậy tiến cung có vẻ tốt! Nếu ta đem mình nguy trang thành thiên nga cao quý, nhưng lại đối với tam vương gia ngài là một loại ô nhục nga!” Lam Ân Nhan khoanh hai tay trước ngực nhìn về phía Tiêu Dật, hơn nữa trong con ngươi nàng lại mang theo một tia cười nhạo.

“Lời nói của Vương phi rất thâm ảo, bốn vương liền có chút không hiểu. Giống như là vương phi lấy hình tượng vịt xấu xí tiến cung, mới là ô nhục lớn nhất đối với bốn vương đi?” Thân mình Tiêu Dật đầu tiên là ngẩn người, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói.

“Con cóc muốn ăn nhất chính là thiên nga, mà nếu nó muốn ăn đến thịt thiên nga thì nhất định phải nghĩ biện pháp tiếp cận bên người thiên nga. Nay ta là Tam vương phi của người, nếu ta lấy hình tượng thiên nga xuất hiện ở hoàng cung, như vậy Tam vương gia người tránh không được hình tượng con cóc? Cho nên vì tránh cho Tam vương gia bị người hiểu lầm làm con cóc, Ân Nhan vẫn là uy khuất mình làm tiểu vịt xấu xí đi!” Lam Ân Nhan lạnh nhạt liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó lạnh lùng mở miệng.

“Người...” Nhất thời Tiêu Dật sắc mặt xanh mét nhìn Lam Ân Nhan, sau đó phất tay áo tức giận bỏ đi.

“Nếu người không biết lượng sức mình, nhất định sẽ tự rước lấy nhục. Đây là người tự tìm!” Khinh bỉ liếc nhìn bóng lưng Tiêu Dật, Lam Ân Nhan cũng đi theo ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tiến Cung!

Bên ngoài Tam vương phủ...

Chúng thị vệ đi theo Tiến cung chính là vây quanh ‘Xe ngựa’ lặng lẽ nghị luận cái gì, hơn nữa trên mặt toàn bộ bọn họ đều cố nén ý cười cổ quái.

“Hừ, Vương gia đi ra!” Một tên thị vệ liếc mắt thấy Tiêu Dật từ trong phủ đi ra, vội vàng ra tiếng nhắc nhở mọi người.

“Vương gia!” Bọn thị vệ nhanh chóng đứng thành một hàng, thanh âm cung kính mà lại chính tề hồ, nhưng mà ánh mắt bọn họ cũng là tà liếc nhìn về phía Lam Ân Nhan đứng phía sau Tiêu Dật.

Quét mắt thấy trong con ngươi bọn thị vệ che dấu cười nhạo, Lam Ân Nhan hí mắt nhìn về phía hai cái xe ngựa đứng bên ngoài Vương phủ.

Chỉ thấy phía trước có một chiếc xe ngựa được làm từ gỗ cây tử đàn, theo nàng biết, gỗ cây tử đàn không ngàn năm không thể thành tài, hơn nữa có hơn mười chín cách nói, này trần quý trình độ có thể tưởng tượng được. Lúc này chiếc xe ngựa cây tử đàn này do bốn con tuấn mã thất mao màu trắng điều khiển, rèm làm từ vải lụa màu vàng, thân xe được khảm bằng vàng bạc, đồ ngọc, cùng với đá quý trân châu, hơn nữa còn điêu khắc mấy con mãnh xà màu vàng, hoàn toàn nói lên uy nghiêm của hoàng gia cùng thân phận Vương gia tôn quý của Tiêu Dật.

Chính là... Chiếc ‘xe ngựa’ ở phía sau là xảy ra chuyện gì?

Hoàn toàn chỉ dùng một ít gỗ ẩm ướt rách nát ghép thành, rèm cũng dùng rơm rạ bên thành, hơn nữa xe ngựa còn được 2 con ngựa già gầy còm kéo, già giống như gió thổi qua sẽ ngã xuống đất không thể điều khiển, tuy rằng thân xe cũng điêu khắc mấy cành cây màu vàng, nhưng trên nhánh cây kia cũng là vô số con chim sẻ trọc lông vây xung quanh, xấu xí vô cùng.

“Ha ha... Xem ra vương gia vì để cho Ân Nhan nở mày nở mặt tiến cung, thế nhưng nhục lòng a? Cần Ân Nhan nói tiếng cảm ơn sao?” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, khoanh hai tay nhìn Tiêu Dật. Thực rõ ràng, cái xem ngựa xa hoa bằng gỗ cây tử đàn là hắn chuẩn bị cho bản thân, rồi chiếc xe ngựa rách nát phía sau là hắn tỉ mỉ chuẩn bị riêng cho mình. Thứ nhất là hắn làm cho mình khó chịu, thứ hai là nói bóng gió mình là con chim sẻ trọc lông, lại vẫn muốn bay lên trên đầu Tam vương gia là hắn trở thành Phụng hoàng.

“Vương phi không cần khách khí, đây là bốn vương phải làm. Nếu Vương phi hài lòng với xe ngựa mà bốn vương đưa cho ngài, vậy xin mời lên xe đi?” Tiêu Dật chậm rãi cười, làm cái thủ thế mời với Lam Ân Nhan hướng về phía cái xe ngựa rách nát kia.

Nhún mày cười, Lam Ân Nhan cất bước đi về phía trước. Đang lúc mọi người chăm chú nhìn, nàng xốc rèm chiếc xe ngựa bằng gỗ tử đàn kia lên, sau đó hướng về phía Tiêu Dật tiêu sái vén sợi tóc xuống, nàng nhảy vào trong xe ngựa.

“Vương phi, hay là ánh mắt của ngươi có vấn đề? Xe ngựa phía trước này chính là của bản vương, cái xe ngựa phía sau mới là bản vương chuẩn bị cho ngươi. Ngươi không biết là cái xe ngựa kia mới hoàn toàn phù hợp với hình tượng của ngươi sao?” Ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm Tiêu Dật đè ép tức giận.

“Ai nha, không thể nào? Ta nhìn thấy hai con ngựa già gầy phía sau không kéo được, cùng Tam vương gia ngài quả chính là một cái khuôn mẫu khác ra. Cho nên ta nghĩ, chúng nó cùng ngài nhất định là thân thích, xe ngựa bằng gỗ từ đàn mới là ngài chuẩn bị cho ta” Ngự khí Lam Ân Nhan lười biếng nói, sau đó nàng điều chỉnh cái tư thế thoải mái nhất để ngồi, rồi vòng cánh tay lên, nhàn nhả bắt chéo chân.

“Hừ ~...” Lời nói của Lam Ân Nhan, nhất thời làm cho bọn thị vệ đứng ngoài xe ngựa thờ một hơi khí lạnh.

“Lam Ân Nhan, ngươi lăn xuống đây cho bản vương!” Tiêu Dật bước lớn vọt tới trước xe xốc rèm lên, con ngươi bốc hỏa nhìn Lam Ân Nhan. Khi hắn nhìn thấy tư thế ngồi của Lam Ân Nhan trong xe ngựa, tức giận đến tất cả gân xanh trên trán đều đột đi ra, gân xanh trên trán giống như mũi tên trên dây cung chờ phân phó, lại hơi chút dùng lực đạo, toàn bộ chúng nó có thể từ trên ót Tiêu Dật bay vọt ra ngoài, sau đó đâm vào trong cơ thể Lam Ân Nhan.

“Lăn xuống?” Lam Ân Nhan nhướn mày lên, trên mặt mang theo biểu tình suy tính, sau đó lông mày nàng buông lỏng, con ngươi còn thật sự nhìn Tiêu Dật nói: “Ta không biết nha! Nếu không ngài vát và một chút, làm mẫu trước cho ta thì như thế nào?”

“Ngươi... Ngươi nữ nhân này...” Tiêu Dật cảm giác thấy có máu trong miệng muốn phun ra. Từ sau khi nữ nhân này gả cho hắn làm phi, không có lúc nào là không khiêu chiến cực hạn lớn nhất của hắn. Mà đối mặt với ánh mắt của nàng chán ghét mình, khinh bỉ mình, trào phúng mình, Tiêu Dật hận nhưng là lần đầu tiên có cảm giác bị thất bại.

“Ngài sẽ không là giống như ta không biết lăn đi? Hay là không muốn lăn? Nếu ngài không biết lăn, vậy thỉnh ngài đi học trước, sau đó lại đến dạy ta lăn. Nếu ngài không muốn lăn, vậy xem ra ngươi nên trở về nghiên cứu cái gì gọi là ‘cái mình không muốn, chứ bắt người khác làm’” Lam Ân Nhan nhún vai một cái rồi nói.

“Lam Ân Nhan, ngươi có dừng khỉ!” Tiêu Dật nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Lam Ân Nhan, ngọn lửa phẫn nộ cũng bùng hực cháy trong ngực.

“Cảm ơn đã khích lệ, nhận không then” Lam Ân Nhan đuổi người nói, sau đó nàng nhắm mắt dưỡng thần, đối với Tiêu Dật tức giận đến mặt vằn vẹo cũng không thèm nhìn.

“Xuất phát!” Tiêu Dật rít gào một câu về phía bọn thị vệ, mang theo xúc động muốn bóp chết Lam Ân Nhan bước vào xe.

Đầu tiên là bọn thị vệ đều liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời lau lau mồ hôi lạnh trên trán.

Lam Ân Nhan này chính là khắc tinh lớn nhất của chủ tử, trong lòng tất cả bọn thị vệ ngoài cảm tưởng này, rốt cuộc cũng không tìm được cảm tưởng thứ 2. Sau đó hai gã thị vệ thân hình cứng ngắc ngồi trên vị trí lái xe, các thị vệ còn lại chia làm hai hàng đứng hai bên xe ngựa, xe ngựa chậm rãi di chuyển về phía trước...

Hai người trên xe ngựa, một đường cũng không nói gì.

Bởi vì từ khi Tiêu Dật lên xe, mí mắt Lam Ân Nhan căn bản không mở qua, nàng giống như thật sự đang ngủ. Mà Tiêu Dật còn lại là thấy bộ dáng Lam Ân Nhan hoàn toàn chính là không nhìn mình, tức giận đến một câu cũng không nói được.

“Hu~!” Sau nửa canh giờ, thị vệ phát ra tiếng hét to, tay kéo dây cương khiến cho xe ngựa dừng lại.

“Vương gia, đã đến cửa cung!” Thị vệ nhảy xuống xe ngựa, ra tiếng nhắc nhở Tiêu Dật ở bên trong xe.

“Ân!” Lạnh lùng đáp, Tiêu Dật nhíu mày nhìn về phía Lam Ân Nhan ngồi đối diện mình, nói: “Rốt cuộc Vương phi cũng chịu mở mắt? Bản vương còn tưởng rằng ngươi ngủ như chết, không cần thận bị Diêm Vương bắt hồn đi?”

“Xin vương gia yên tâm, ngài cũng chưa chết đâu, thì ta làm sao mà chết được a! Nói như thế nào thì bây giờ ta cũng là vương phi ngài, ta có nghĩa vụ thay ngài nhất xác!” Lam Ân Nhan không yếu thế chút nào nói phản kích.

“Hừ!” Tiêu Dật phẫn nộ phát tay áo, sau đó hắn đứng dậy đi tới trước cửa xe ngựa, nhắc rèm nhảy xuống xe ngựa.

“Ngủ ngốc” Liếc mắt nhìn lưng của Tiêu Dật, con ngươi Lam Ân Nhan đầy khinh thường học ra hai chữ, cũng nhảy xuống xe ngựa đi theo.

“Lão nô gặp qua Vương gia, Vương phi. Vương gia, Vương phi cát tường!” Thái giám tổng quản đứng hầu ở bên ngoài cửa cung đã lâu, thấy Tiêu Dật cùng Lam Ân Nhan xuống xe ngựa, lập tức tiến lên cung kính hành lễ với hai người.

“Trương tổng quản, đã lâu không thấy, thân thể tốt không?” Tinh mâu Tiêu Dật đen kịt sâu thăm thẳm vô cùng.

“Nhờ phúc của Vương gia, thân thể lão nô coi như khoẻ mạnh” Trương tổng quản lại làm cái lễ, sau đó hắn đứng dậy chậm rãi mở miệng nói: “Vương gia, Hoàng thượng ở Ngự hoa viên chờ ngài cùng thưởng thức trà. Về phần lão nô lại phụng chỉ mệnh của Phụng phi nương nương, đến thỉnh Tam vương phi đi Tiên Phụng điện. Phụng phi nương nương nói, nàng rất nhớ Tam vương phi, cho nên muốn cùng Tam vương phi ngồi một hồi, sau đó lại đi Ngự hoa viên thưởng thức trà”

Nghe Trương tổng quản nói xong, con ngươi sâu thẳm của Tiêu Dật ẩn giấu một chút đau đớn, sau đó hắn cũng chưa liếc mắt nhìn Lam Ân Nhan một

cái, mà lại lạnh lùng mở miệng nói: “Dựa theo quy củ, Vương gia tiến cung không cho phép mang nhiều tùy tùng bên người. Cho nên chỉ mình Truy Mệnh tiến cung cùng bốn vương, những người còn lại ở ngoài cửa cung chờ bốn vương đi!” Nói xong, Tiểu Dật mang theo thị vệ Truy Mệnh, mặt không chút thay đổi đi về phía cửa cung.

“Tam vương phi, để lão nô mang ngài đi gặp Phụng phi nương nương!” Trương tổng quản yên lặng liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cong thắt lưng nói.

“Làm phiền” Lam Ân Nhan lạnh lùng nói, kỳ thật nàng căn bản không nghĩ gặp cái gì là Lam Linh Phụng, chẳng qua Hoàng cung không phải là nơi tầm thường, trước khi chưa nhìn thấy Tiểu Bạch người đeo mặt nạ, nàng không cần thêm rắc rối.

Sau đó, Lam Ân Nhan dưới sự hướng dẫn của Trương tổng quản, đi về phía tâm cung Lam Linh Phụng.

Dọc theo đường đi, nàng nhìn thấy không ít cung nữ đang xì xào bàn tán, sau đó nàng nhìn thấy trong ánh mắt của cung nữ đều là trào phúng, đại khái nàng có thể đoán ra được cái gì. Đơn giản chính là châm biếm dung mạo của nàng, nói nàng không xứng với Tam vương gia. Nàng nhẫn, bởi vì chuyện quan trọng nhất bây giờ của nàng, chính là thuận lợi nhìn thấy người đeo mặt nạ Tiểu Bạch. Hiện nay Tiểu Bạch ở trong tối, nàng ở ngoài sáng, tất cả đều bất lợi với mình. Nếu sau này nàng biết rốt cuộc Tiểu Bạch là ai, mới có thể hoá từ bị động thành chủ động.

Sau một lúc lâu, Lam Ân Nhan cùng Trương tổng quản rốt cuộc đặt chân đến trước Tiên Phụng điện xa hoa.

Ngửa đầu nhìn ba chữ lớn “Tiên Phụng điện” chói mắt dưới ánh mặt trời, trong lòng Lam Ân Nhan gọi lên một chút hiếu kỳ. Rốt cuộc là dạng nữ tử như thế nào, mặc dù tiến cung làm phi, còn khiến linh hồn tên Tiểu Dật từ biến thái vô cùng nằm mơ mộng a?

“Ta nói Trương tổng quan, sao giờ người mới đem người đến đây a!” Một cung nữ vênh vác tự đắc từ trong Tiên Phụng điện đi ra, con ngươi khinh thường quét nhìn Lam Ân Nhan, sau đó giọng nói của nàng thập phần khó chịu hướng về phía Trương tổng quản.

“Lão nô làm việc không tốt, còn thỉnh Xuân Lan cô nương ở trước mặt Phụng phi nương nương nói tốt vài câu” Lập tức Trương tổng quản nhẹ giọng nói.

“Được rồi, người đi về trước đi!” Xuân Lan ngẩng cao đầu nói.

“Tam vương phi, lão nô cáo lui trước” Trương tổng quản hướng Lam Ân Nhan làm cái lễ, sau đó xoay người rời đi. Điều này không khỏi khiến Lam Ân Nhan khiêu mi, một cái cung nữ ở bên người Lam Linh Phụng, cũng dám nói thế với Tổng quản thái giám, có thể thấy được Lam Linh Phụng này có được bao nhiêu sủng ái a?

“Người, theo ta đi vào?” Xuân Lan khinh bỉ liếc nhìn Lam Ân Nhan, quay đầu đi về phía bên trong tâm cung.

Lam Ân Nhan không nói gì, yên lặng đi vào theo Xuân Lan. Nhưng mà Xuân Lan này thái độ kiêu ngạo, thật sự làm cho Lam Ân Nhan có xúc động muốn đánh người, nhưng mà nàng nhẫn. ...

Vừa tiến vào Tiên Phụng điện, Lam Ân Nhan liền thấy được rất nhiều châu báu vô giá

Không đợi Lam Ân Nhan nhỏ nhỏ thương thức xuống, thì Xuân Lan đã hung hăng đẩy Lam Ân Nhan, sau đó ngữ khí ngạo mạn nói: “Nhớ kỹ a, cũng đừng sờ loạn vào, đây đều là hoàng đế thưởng cho Phụng phi nương nương, nếu chạm vào làm hỏng cái gì, chọc Phụng phi nương nương mất hứng, người cũng không có trái cây ngon mà ăn”

Oa dựa vào, tốt xấu gì thì lão nương cũng là Tam vương phi, cho dù nha đầu chết tiệt người nhìn đến lão nương cũng không hành lễ, còn chít chít méo mó đe dọa lão nương, thật sự là không muốn giáo huấn người cũng không được.

Khi mà Lam Ân Nhan cảm thấy không thể nhịn được nữa, chuẩn bị ra tay dạy dỗ Xuân Lan này, một chút thanh âm nũng nịu vang lên: “Xuân Lan, Ân Nhan chính là muội muội của bản cung, sao người lại có thể vô lễ với nàng như thế a?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hành Động Trước Để Kiểm Chế Đối Phương?

“Xuân Lan, Ân Nhan chính là muội muội của bản cung, sao người lại có thể vô lễ với nàng như thế a?” Một thanh âm kiều mị tận xương truyền vào trong tai Lam Ân Nhan.

Lam Ân Nhan theo thanh âm nhìn lại, thấy một nữ tử mặc cung trang màu xanh biếc đang bước về phía mình

“Nô tỳ gặp qua Phụng phi nương nương, nương nương vạn phúc” Mặt Xuân Lan vốn đang kiêu ngạo cùng bộ dáng kiêu căng lập tức trở thành tràn đầy

tươi cười cùng nịnh nọt, sau đó xoay người hành lễ với Lam Linh Phượng.

“Xuân Lan, người đi xuống trước đi! Bản cung cùng muội muội đã lâu không thấy, muốn nói chuyện một mình” Lam Linh Phượng khẽ giơ tay lên, son móng tay đỏ chót trên ngón tay ngọc lộ ra ánh sáng lộng lẫy mê người dưới ánh mặt trời.

“Là! Nô tỳ cái lui!” Xuân Lan lại làm cái lễ, sau đó cúi đầu đi ra ngoài.

“Muội muội, dạo này khoẻ không?” Lam Linh Phượng dặt tay Lam Ân Nhan, con người trong suốt ý cười nói. Sau đó ánh mắt hai người nhìn nhau ở giữa không trung.

Nhìn thấy Lam Linh Phượng trong nháy mắt, Lam Ân Nhan rút cuộc hiểu được vì sao Tiêu Dật lại bị Lam Linh Phượng này làm cho chết mê chết mệt. Cũng hiểu được vì sao Tiêu Trác lại sủng ái Lam Linh Phượng này như vậy.

Da thịt nàng trắng nõn nà như hoa lan, con người tươi sáng như nước hồ xuân, khuôn mặt kiều mị như trăng câu hồn lòng người. Cả người đều lộ ra phong tình sạch sẽ động lòng người. Thật sự là phong tình động lòng người thom mát cả không khí, mỗi đo mọng khẽ mở mị trăm người, phong linh tuyệt sắc phía trước, cười đến khuyên thành, lại cười đến khuyên quốc.

“Muội muội mọi thứ đều khoẻ mạnh! Cảm ơn tỳ tỳ nhớ mong!” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng đẩy tay Lam Linh Phượng ra, tươi cười lạnh nhạt đánh giá Lam Linh Phượng.

Lam Linh Phượng này tuy rằng thoát nhìn thì có vẻ hữu hảo, nhưng Lam Ân Nhan thấy rõ ràng trong tươi cười phong tình quyến rũ của nàng, đã nhận ra một tia khinh bỉ. Xem ra, Lam Linh Phượng này cũng không đơn giản như mình suy nghĩ.

“Muội muội thật sự tốt lắm sao? Sao tỳ tỳ nghe nói Tam vương gia kia cũng không đối tốt với muội muội a?” Khoé miệng Lam Linh Phượng khẽ nhếch, thanh âm vô cùng ôn nhu nói.

“Chỉ sợ là tỳ tỳ nghe lầm cái lời đồn đãi gì đi? Muội muội cùng Tam vương gia ở chung nhưng là thập phần hoà hợp nha!” Con người Lam Ân Nhan lạnh như băng nói.

“Muội muội cần gì phải uỷ khuất chính mình như vậy? Ở trước mặt tỳ tỳ không cần phải ngại ngùng. Kỳ thật muội muội cũng đừng trách Tam vương gia vô tình như vậy, dù sao mọi người đều có lòng thích cái đẹp. Muội muội cần phải tha thứ Tam vương gia, bởi vì hắn là một nam nhân, mà không phải thánh nhân. Mặt muội muội xấu ngay cả ta là tỳ tỳ đều nhìn không được, huống chi một đại nam nhân như Tam vương gia a?” Lam Linh Phượng mỉm cười nói như trước, nhưng trong con người lại xuất hiện một tia quang mang phức tạp.

“Tỳ tỳ, người dường như rất hận ta?” Lam Ân Nhan hí mắt nhìn về phía Lam Linh Phượng. Mà trong lòng nàng không khỏi có chút kinh ngạc, Lam Ân Nhan nàng chính là xấu nữ mà mỗi người ở Thánh Long vương hướng đều chán ghét, mà Lam Linh Phượng nàng cũng là đệ nhất mỹ nữ mà mỗi người dân Thánh Long vương hướng coi như nữ thần. Theo lý thuyết thì nàng không có lý do gì để hận mình a? Bởi vì mình đối với nàng cũng không có uy hiếp gì a?

“Muội muội đây là nói đùa, sao tỳ tỳ lại hận người chứ? Tỳ tỳ yêu thương người còn không kịp a? Nhìn đến cái bết trên mặt muội càng ngày càng xấu, tỳ tỳ thật sự là đau lòng như đao xoắn a!” Ngón tay Lam Linh Phượng nhẹ vuốt lên cái bết trên trán Lam Ân Nhan, ngữ khí thập phần nhu hoà, nhưng lời nói phát ra lại lộ rõ trào phúng.

“Phải không?” Lam Ân Nhan nhú mày, xoay người đi đến cái bàn một bên, chậm rì rì rót cho mình một chén trà, sau đó khẽ nhấp một ngụm.

Lam Ân Nhan như vậy, làm cho Lam Linh Phượng hoàn toàn thất thần. Cho tới nay, cái bết trên mặt Lam Ân Nhan chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng nàng, chỉ cần mỗi lần mình hơi nhắc tới, nàng liền rơi lệ đầy mặt quỳ xuống cầu xin mình đừng nói nữa, nhìn đến nước mắt cùng bộ dáng thê thảm của nàng, mình lại càng hưng phấn chạm vào vết thương trong lòng nàng. Bởi vì nàng muốn tổn thương trong lòng Lam Ân Nhan tồn tại kéo dài không thôi, nàng muốn cho Lam Ân Nhan thời khắc đau đớn đến tận tận xương tủy.

“Muội muội hình như thay đổi thành mạnh mẽ?” Âm điệu của Lam Linh Phượng vẫn mềm mại như cũ, nhưng trong con người lại hiện lên hàn ý làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

“Tỳ tỳ không thích nhìn thấy Ân Nhan mạnh mẽ sao? Hay là tỳ tỳ thích nhìn bộ dáng khốc liệt lướt mướt của Ân Nhan?” Lam Ân Nhan buông chén trà trong tay xuống, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng bắn về phía Lam Linh Phượng.

Thoáng chốc, trong lòng Lam Linh Phượng run lên, nàng giống như thật sự thay đổi? Vì sao lại như vậy?

“Phượng phi nương nương, hoàng thượng thỉnh ngài cùng Tam vương phi đi Ngự hoa viên” Ngoài điện truyền đến thanh âm thanh thúy của một cung nữ.

“Muội muội, nếu hoàng thượng cùng tất cả mọi người không chờ nổi, vậy chúng ta cũng đi Ngự hoa viên góp vui đi?” Lam Linh Phượng lập tức thân tiến lên ôm thắt lưng Lam Ân Nhan nói.

“Ha ha...” Lam Ân Nhan cười nhẹ, nàng không đẩy Lam Linh Phượng ra, hai người chậm rãi đi về phía ngoài Tẩm cung. Nhưng trong lòng nàng lại nhiễm tầng nghi hoặc, nàng luôn cảm thấy Lam Linh Phượng này gọi mình đến Tiên Phượng điện này nhất định là có ý đồ? Rốt cuộc nàng muốn chơi cái đa dạng gì đây?

Lúc này một cái phòng ngủ trong Tứ vương phủ...

Tiêu Nhiên chính là đang nằm ở trên nhuyễn tháp, mi phượng nhũu chặt. Tóc đen như mực tuy ý phân tán, ánh sáng màu vàng của mặt trời chiếu vào trên da thịt như ngọc của hân, hiện ra hơi dụ hoặc mê người.

“Chủ tử!” Một gã thị vệ Huyền Ảnh của Tứ Vương phủ xuất hiện ở phòng ngủ Tiêu Nhiên.

Có phải Nhan Nhan đến đây hay không?” Tiêu Nhiên lập tức từ trên Nhuyễn tháp đứng lên, phượng mâu lưu chuyển muôn vàn tao nhã, ngữ khí mỉa hoặc đến cực độ nói.

“Chủ tử, chỉ sợ hôm nay nàng sẽ không đến đây!” Thân thể tên thị vệ Huyền Ảnh một trận run run, sau đó bùm một cái quỵ xuống.

“Ngươi nói cái gì?” Ánh mắt Tiêu Nhiên vốn hưng phấn nhất thời rét lạnh làm người ta Mao cốt tưng nhiên.

“Nàng... Nàng... Nàng cùng Tam vương gia tiến cung! Có lẽ hôm nay không tới được!” Thị vệ Huyền Ảnh cúi đầu nhẹ nhàng nói, giữa hai hàm răng cũng run rẩy.

“Nàng tiến cung?” Con người Tiêu Nhiên bán mị lên, trên ngón tay như ngọc cũng bỗng nhiên xuất hiện một mảnh cánh hoa Bỉ Ngạn vô cùng xinh đẹp.

“Là... Đúng vậy!” Thị vệ Huyền Ảnh ngẩng đầu hoảng sợ liếc nhìn Tiêu Nhiên, sau đó nuốt nước bọt nói. Một khi chủ tử không vui, sẽ làm cho Cánh hoa Bỉ Ngạn bay đầy trời, một khi cánh hoa Bỉ Ngạn rơi, nhất định Diêm Vương sẽ đến lấy mạng. Bây giờ chủ tử lấy Cánh hoa Bỉ Ngạn ra, sẽ không là lấy mạng của hân đi? Nếu chủ tử muốn lấy mạng hân, như vậy hân cũng chỉ có thể chờ chết, bởi vì nếu chủ tử muốn giết người, không có người nào có thể thoát được.

“Nếu nàng không đến tìm ta, ta đây phải đi tìm nàng! Tốt nhất ở thời điểm ta xuất hiện, nàng lập tức đi theo ta, nếu không ta sẽ làm cho Cánh hoa Bỉ Ngạn bay đầy Hoàng cung” Bỗng nhiên Tiêu Nhiên thu hồi những cánh hoa Bỉ Ngạn vào trong tay, sau đó từ Nhuyễn tháp đứng lên.

Ánh mặt trời như hoàng kim, toàn bộ chiếu hết trên người hân, phản xạ vàng rực chói mắt cũng là hơi thở âm trầm quý dị.

Sau đó thấy sợi tóc đen như mực cùng xiêm y đỏ tươi của Tiêu Nhiên nhẹ nhàng múa ở trong gió, thân ảnh hân biến mất ở trong phòng ngủ, chỉ để lại khí tức hắc ám làm cho người ta hít thở không thông.

Trong Ngự hoa viên, lá cây xanh biếc cùng những bông hoa quỳên đáng yêu kiều hoà hợp, giống như tiên nữ đang mỉm cười, dịu dàng e thẹn nhẹ nhàng bay múa. Một cơn gió nhẹ đánh úp lại, từng trận mùi thơm ngát thấm vào ruột gan, toàn bộ Ngự Hoa viên lập tức biến thành một bức tranh xanh đỏ đẹp tuyệt không thể tả.

Vừa tiến vào Ngự hoa viên, Lam Ân Nhan liền thấy được một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, vô số cung nữ tay đang cầm nhạc kí đang đứng tấu nhạc, còn có vài nữ tử ăn mặc hoa lệ, tướng mạo tuyệt sắc đang thoả thích biểu diễn kỹ thuật nhảy hoa lệ. Mà Tiêu Dật cùng Tiêu Trắc đang ngồi một chỗ cùng nhau, lúc này hai người bọn họ chính là một bên thưởng thức trà, một bên thưởng thức vũ điệu của các nữ tử tuyệt sắc trong Ngự hoa viên.

“Phượng phi nương nương đến! Tam vương phi đến!” Một thanh âm bén ngọt truyền thông báo đến. Tiếng nhạc đột nhiên ngừng lại, tất cả các nữ tử đang nhảy múa cũng dừng lại. Hoàng đế Tiêu Trắc, Tam vương gia Tiêu Dật cùng với chúng Phi tần lại buông chén trà trong tay xuống, ánh mắt cùng tụ tập đến cùng một chỗ.

Lam Ân Nhan thân nhiên quét mắt nhìn mọi người, khi ánh mắt của nàng trong lúc vô tình nhìn đến Tiêu Dật, phát hiện ánh mắt hân chính là nóng rực nhìn chằm chằm Lam Linh Phượng ở bên cạnh mình, mà trên khuôn mặt phiêu dật xuất thần của hân kia, còn dâng lên một chút phiền muộn vô cùng rõ ràng.

Nhìn đến vẻ mặt của Tiêu Dật, trong lòng Lam Ân Nhan nhìn không được cười lạnh lùng, khó trách Tiêu Dật lại yêu thương Lam Linh Phượng này như vậy, bởi vì hai người bọn họ hoàn toàn có thể nói là “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”, đều thích lấy dung mạo của mình ra giễu cợt để làm trò vui biến thái.

“Thân ái muội muội...” Khi mà Lam Ân Nhan có chút thời gian tự do suy nghĩ, tai nàng liền truyền đến tiếng gọi quyến rũ của Lam Linh Phượng. Hơi hơi nghiêng đầu, Lam Ân Nhan nhửu mày nhìn về phía Lam Linh Phượng.

“Muội muội, hoàng thượng ở trong này a, chúng ta không thể lại ôm nhau thâm mật như vậy, bởi vì chúng ta phải đi lên trước để hành lễ” Lam Linh Phượng mềm mại cười nói.

Ngươi cho là lão nương muốn cùng với ngươi ôm nhau sao? Nếu không phải vì thuận lợi nhìn thấy người đeo mặt nạ Tiểu Bạch, lão nương đã sớm đem nữ nhân dối trá ngươi đá xa 8 trượng, sau đó hất đầu nghênh ngang mà đi. Trong lòng Lam Ân Nhan âm thầm nói.

Đúng lúc này, chỗ sâu trong con người Lam Linh Phượng nở ra một nụ cười quý dị dọa người, sau đó liền thấy nàng buông lỏng thất lung Lam Ân Nhan ra, chuẩn bị rút tay ngọc về, nhưng khi mà bàn tay nàng nhẹ nhàng lướt qua bên hông Lam Ân Nhan, trong lòng bàn tay nàng bỗng nhiên xuất hiện cây kim, chỉ thấy nàng dùng cây kim kia nhanh chóng đâm xuống thất lung Lam Ân Nhan, sau đó hơi hơi nhấc tay áo, trong nháy mắt cây kim rơi vào trong tay áo của nàng.

Bỗng dưng, Lam Ân Nhan cảm giác được bên hông truyền đến một trận đau đớn kịch liệt, cánh tay nàng vung lên theo phản xạ có điều kiện, thân mình Lam Linh Phượng lập tức lệch ra, sau đó liền té nặng nề xuống trên đất.

“A!” Lam Linh Phượng lập tức hét lên một chút, sau đó khó có thể tin nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Hừ ~...” Lam Ân Nhan lại rút khẩu lãnh khí, phần eo truyền đến đau đớn làm cho nàng nhíu mi. Thất lưng của nàng lúc này giống như bị kim đâm, nàng dùng cọng tóc nghĩ cũng có nghĩ ra là chuyện gì xảy ra, cho dù Lam Linh Phượng chết tiết này cười nhạo dung mạo của mình, thế nhưng còn dùng kim đâm mình. Nàng thật đúng là thiếu đánh.

“Muội muội, vì sao ngươi bỗng nhiên đẩy tỷ tỷ a” Khi mà Lam Ân Nhan chuẩn bị chất vấn Lam Linh Phượng, Lam Linh Phượng liền hành động trước để kiềm chế đối phương...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: So Đấu Tài Nghệ

“Muội muội, vì sao ngươi bỗng nhiên đẩy tỷ tỷ a” Khi mà Lam Ân Nhan chuẩn bị chất vấn Lam Linh Phượng, Lam Linh Phượng liền hành động trước để kiềm chế đối phương.

“Ta đẩy ngươi?” Lam Ân Nhan chỉ chỉ vào chính chóp mũi mình. Không phải ngươi mũi nó lấy kim đâm lão nương, lão nương đau mới vùng cánh tay sao? Hơn nữa, cánh tay lão nương chính là quét nhẹ lên ngươi, ngươi ngã xuống, ngươi thật đúng là yếu đuối nga? Nhưng mà không đợi Lam Ân Nhan nói câu kế tiếp, Tiêu Trác cùng Tiêu Dật nhanh chóng chạy vội tới.

“Phượng nhi, bị thương không?” Tiêu Trác giúp Lam Linh Phượng té ngã ở trên đất đứng lên, con ngươi lạnh nhạt quét nhìn Lam Ân Nhan, sau đó ngửi khí hân mới lo lắng hỏi Lam Linh Phượng.

“Hoàng thượng, làm cho ngài lo lắng, nô tỳ không có việc gì” Lam Linh Phượng điềm đạm đáng yêu nhìn về phía Tiêu Trác nói.

“Không có việc gì là tốt rồi!” Ngửi khí Tiêu Trác bao hàm nhu tình vô hạn, nhưng ở chỗ sâu của con ngươi lại ẩn giấu một tia u lãnh.

“Vương phi, lúc này là xảy ra chuyện gì?” Còn Tiêu Dật là đứng lại ở trước mặt Lam Ân Nhan, ngửi khí âm trầm hỏi.

Lam Ân Nhan hừ lạnh, khi mà nàng vừa định mở miệng nói chuyện, Lam Linh Phượng lại giành trình diễn trước, giả vờ ôn nhu thiện lương nói: “Tam vương gia, ngài đừng hiểu lầm muội muội nga. Lúc này là muội muội và tiến lên hành lễ với hoàng thượng, lúc này mới không cẩn thận chạm vào khiến nô tỳ ngã. Kỳ thật không liên quan đến chuyện của muội muội, là thân mình Linh Phượng quá mức mảnh mai mà thôi”

“Tam hoàng đệ, Phượng phi cùng Tam vương phi luôn luôn là tỷ muội tình thâm, trầm nghĩ hẳn Tam vương phi là vô tâm” Tiêu Trác ý vị thâm trường liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cũng chậm rãi mở miệng nói.

“Hoàng thượng cùng tỷ tỷ nhiệt tâm giúp ta giải thích với Tam vương gia? Không phải là ta nên nói cảm ơn sao?” Quét mắt nhìn Lam Linh Phượng đạo đức giả, Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói.

“Muội muội, ngươi trăm ngàn lần đừng nói như vậy, vốn dĩ chuyện cũng không liên quan đến ngươi” Lam Linh Phượng giả mù mờ sa tiến lên nắm tay Lam Ân Nhan nói. Nhưng mà con ngươi của nàng cũng rất nhanh quét mắt nhìn Tiêu Dật. Khi nàng nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Dật âm trầm nhìn Lam Ân Nhan, nội tâm nàng liền đắc ý cười: Lam Ân Nhan, tỷ tỷ ta không chỉ là người mà Tiêu Trác yêu nhất, mà cũng là người Tiêu Dật yêu nhất. Một màn vừa rồi, chắc chắn khiến cho Tiêu Dật đã ghét càng thêm chán ghét ngươi, giờ phút này hẳn không tiện phát hỏa với ngươi, nhưng ta nghĩ chờ sau khi các ngươi trở về, nhất định Tiêu Dật sẽ hung hăng trừng phạt ngươi. Ngươi sẽ chờ chịu tra tấn đi! Ngươi trăm ngàn lần đừng oán tỷ tỷ, ai kêu ngươi thống khổ chính là niềm vui lớn nhất của tỷ tỷ chứ?

“Muội muội bị thiện lương của tỷ tỷ làm cảm động đều nhanh khóc” Lam Ân Nhan đẩy tay Lam Linh Phượng ra, nói.

“Được rồi, nếu Phượng nhi cũng không có việc gì. Vậy cùng nhau đi thưởng thức trà đi! Hôm nay nhưng là ngày sắc phong Phượng nhi làm phi, các ngươi cũng là ôm tình cảm đến chúc Phượng nhi, nhưng trăm ngàn lần đừng làm cho hiểu lầm nhỏ ảnh hưởng đến hào tâm tình nga!” Tiêu Trác liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó tiến lên sủng ái cọ cọ cái mũi Lam Linh Phượng, sau đó ôm thắt lưng Lam Linh Phượng đi về phía trước.

Thoáng chốc, tại chỗ để lại hai người Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật bốn mắt nhìn chăm chú. Con ngươi Lam Ân Nhan đậm bạc như trước, con ngươi Tiêu Dật thâm thúy phức tạp.

“Ngươi xem đủ không?” Lam Ân Nhan khười mi một cái hất đầu nói. Bây giờ cuối cùng nàng cũng biết vì sao Lam Linh Phượng lại kêu mình đi Tiên Phượng điện trước, nguyên lai là nàng cái này đây. Tiêu Dật yêu nàng, mà chính mình lại muốn thương tổn nàng, như vậy khẳng định Tiêu Dật sẽ bởi vì nàng mà gây phiền toái cho mình. Dù sao thì vốn dĩ mình và Tiêu Dật liên xung khắc như nước với lửa, cho nên mình cũng không cần phải giải thích với Tiêu Dật, đương nhiên mình khinh thường giải thích cùng Tiêu Dật, chính là nàng thực không rõ vì sao Lam Linh Phượng này lại hận mình như thế?

“Nơi này cũng không phải là Tam vương phủ, tốt nhất vương phi nên thu liễm một chút, nếu không đừng trách bản vương không cho ngươi mặt mũi” Tiêu Dật lạnh lùng nói, sau đó quay đầu đi về phía chỗ ngồi.

“Tiếp tục tấu nhạc đi!” Thanh âm Tiêu Trác vang lên, nhất thời trong Ngự hoa viên lại lượn lờ bay lên tiếng đàn êm tai dễ nghe.

Còn lại Lam Ân Nhan là quét mắt nhìn mọi người, sau đó cất bước đi tới trước mặt Tiêu Trác, khoanh hai tay trước ngực, nàng lạnh lùng mở miệng: “Hoàng thượng, ta đã đi tới Hoàng cung như ý nguyện của ngươi, cũng là thời điểm ngươi nên đem kinh hi còn nợ cho ta phải không?”

Thái độ ngạo mạn vô lễ này của Lam Ân Nhan, nhất thời làm cho các phi tần hít một khẩu lạnh khí.

Mà lúc này Lam Linh Phượng bị Tiêu Trác ôm vào lòng sắc mặt cũng hơi đổi. Tiêu Trác nợ nàng một phần kinh hi? Các dạng kinh hi gì a? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Tình tình Tam vương phi vẫn là cấp bách như thế, trước tình tâm xuống đến thương thức trà đi. Thời điểm kinh hi nên đến tự nhiên sẽ đến” Ra ngoài dự kiến của mọi người, đôi mắt với thái độ đại bất kính của Lam Ân Nhan, Tiêu Trác không chỉ không giận, mà ngữ khí lại vẫn hàm chứa ý cười. Việc này không khỏi làm sắc mặt Lam Linh Phượng lại thay đổi xuống, mà thân thể của nàng cũng dán chặt hơn vào Tiêu Trác.

“Vương phi, đến ngồi xuống bên người bốn vương đi! Ngự hoa viên cũng không thể so với Tam vương phủ chúng ta, ngươi không thể tùy tính như thế” Tiêu Dật ở một bên nhìn thấy Lam Linh Phượng dán ở trong lòng Tiêu Trác, con ngươi buông xuống, sau đó thanh âm hân không mang theo độ ấm vang lên.

Ngươi muốn ta đi qua ngồi, ta sẽ đi qua ngồi sao? Cho dù ngồi, ta cũng không ngồi ở bên cạnh ngươi.

Lam Ân Nhan liếc mắt nhìn Tiêu Dật, đang muốn mở miệng nói chuyện, liền thấy Tiêu Dật nhanh chóng đứng dậy, tiến lên kéo tay Lam Ân Nhan, cứng rắn đem Lam Ân Nhan lôi đến chỗ ngồi.

“Ngươi tốt nhất an phận cho ta một chút, nếu không đừng trách ta cho ngươi không có đất mà trốn. Ngươi đừng quên, nợ ngươi đầy ngã Lam Linh Phượng ta còn không tính đâu!” Tiêu Dật ôm lấy thắt lưng Lam Ân Nhan, môi thiếp đến bên tai Lam Ân Nhan, trên mặt mang cười nói nhưng hơi thờ lại lạnh như băng nói.

“Ngươi con mẹ nó, mắt mù tâm cũng mù sao? Nếu lão nương thật muốn hành hạ Lam Linh Phượng, ngươi cho là nàng còn có thể bình yên vô sự ngồi ở chỗ này sao? Hơn nữa nàng đã là nữ nhân của Tiêu Trác, cho dù ta khi dễ nàng, cũng không tới phiên ngươi uy khuất thay này đi?” Tay nhỏ bé của Lam Ân Nhan khẽ vuốt xuống áo Tiêu Dật, cũng đem môi thiếp bên tai Tiêu Dật thấp giọng mắng.

Kỳ thật lúc này, nàng rất muốn từ trên người Tiêu Dật đứng lên, sau đó túm tóc của hắn, hung hăng đánh hắn mấy cái tát. Chẳng qua người đem mặt nạ Tiêu Bạch kia còn không có xuất hiện a, cho nên nàng không muốn thêm chuyện. Bất quá, nếu để cho nàng thật sự nhịn không được, vậy không có biện pháp, dù sao trình độ nhẫn nại của nàng luôn luôn có hạn.

Tư thế Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật lục đục với nhau, lọt vào trong mắt Lam Linh Phượng cũng là cực kỳ ái muội. Điều này không khỏi làm cho lòng của nàng không thoải mái lên. Kỳ thật nàng căn bản không yêu Tiêu Trác, người nàng yêu là Tiêu Dật, chẳng qua Tiêu Trác hứa hẹn với nàng, chỉ cần nàng nguyện ý tiến cung làm phi, sau đó không lâu nhất định sẽ làm nàng trở thành người mẫu nghi thiên hạ.

Địa vị Hoàng hậu tôn quý đối với nàng mà nói chính là một hấp dẫn rất lớn, để phần lòng hư vinh này, nàng liền bỏ qua Tiêu Dật gả cho Tiêu Trác. Nhưng mà cho dù mình bỏ qua Tiêu Dật, nàng cũng không cho phép Tiêu Dật yêu bất luận người nào, đương nhiên nàng cũng không cho phép Tiêu Dật cùng Lam Ân Nhan ở trước mặt mình hành động ái muội, cho dù nàng biết ái muội trước mắt là một biểu hiện giả dối, nàng cũng không cho phép.

“Muội muội...” Lam Linh Phượng bỗng nhiên nhẹ nhàng kêu.

“Tỷ tỷ có việc gì thế?” Lam Ân Nhan nâng mâu nhìn về phía Lam Linh Phượng, khi nàng nhìn thấy trong con ngươi Lam Linh Phượng che dấu ghen tỵ, nàng bỗng nhiên đem hai tay ôm lấy cổ Tiêu Dật, sau đó thân nhiên nhìn Lam Linh Phượng cười nói

Mà Tiêu Dật lại nhìn thấy Lam Ân Nhan thất thường, sau đó lại liếc nhìn Lam Linh Phượng.

Hắn không có cự tuyệt hành động của Lam Linh Phượng, ngược lại trên mặt cười hạnh phúc, trong lòng bàn tay khẽ vuốt lên tóc đen Lam Linh Phượng. Giờ phút này hắn biết tâm tư của Lam Ân Nhan, nàng là nhìn ra tuy rằng Linh Phượng gả cho Tiêu Trác, nhưng trong lòng vẫn đối với mình có tình. Cho nên nàng muốn kích thích Lam Ân Nhan.

Hắn cũng rất thích ý tiếp tục cùng Lam Ân Nhan diễn trò. Bởi vì hắn hận Lam Linh Phượng, hắn hận nàng rõ ràng yêu mình lại lựa chọn Tiêu Trác.

Hành động vừa rồi của Tiêu Dật cùng Lam Ân Nhan, nhất thời làm cho các phi tần trong Ngự hoa viên mở to hai mắt. Không phải vẫn nghe đồn rằng quan hệ giữa Tiêu Dật cùng Lam Ân Nhan thập phần ác liệt sao? Vậy một màn trước mắt này lại là xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy Lam Ân Nhan hành động khiêu khích mình, lại nhìn thấy trên mặt Tiêu Dật cười dào dạt, trong con ngươi Lam Linh Phượng hiện lên một tia sắc bén, nhưng giây tiếp theo thanh âm nàng nũng nịu vang lên: “Muội muội, còn nhớ rõ trước kia chúng ta cùng nhau khiêu vũ và vẽ tranh sao?”

Lam Linh Phượng vừa nói xong, lập tức có người phát ra tiếng cười nhạo. Sau đó liền thấy tầm mắt toàn bộ mọi người đều tập trung đến trên người Lam Ân Nhan. Xấu nữ này thế nhưng cũng biết khiêu vũ cùng vẽ sao? Xấu nữ này có thể hay không đừng bày ra vẻ đẹp nghệ thuật làm bản văn nhả thoát tục chứ?

Dựa vào! Khoé miệng Lam Ân Nhan hơi hơi kéo, xem ra ý định của Lam Linh Phượng chết tiệt này là gây khó dễ cho nàng đi?

“Trẫm biết phương diện vũ đạo cùng vẽ tranh của Phụng nhi trình độ đệ nhất thiên hạ, chắc hẳn ở Phụng nhi khai trí, kỹ thuật khiêu vũ cùng tài vẽ tranh của Tam vương phi hẳn là thực bất phàm đi?” Tiêu Trắc còn lại là vẻ mặt mang ý cười nhìn Lam Ân Nhan.

“Kỳ thật các lão bách tính đều trông mặt mà bắt hình dong, bọn họ thấy dung mạo của muội muội có chút không hoàn chỉnh, vì thế liền đem toàn bộ hào quang đeo vào trên người nô tỳ, kỳ thật muội muội ở trình độ kỹ năng múa cùng tài vẽ tranh còn xa xa hơn Phụng nhi” Trên mặt Lam Linh Phụng còn lộ ra vẻ mặt ủy khuất thay Lam Ân Nhan, nhưng khi nàng nói đến năm chữ ‘dung mạo không hoàn chỉnh’, lại cố ý tăng thêm âm điệu.

Mà Lam Linh Phụng vừa nói xong, con ngươi của các phi tần biểu lộ không thể tin.

Các nàng không có nghe sai đi? Xấu nữ này kỹ thuật múa cùng tài vẽ tranh thế nhưng còn hơn Lam Linh Phụng sao? Điều này có thể sao? Theo các nàng biết, Lam Ân Nhan cái gì cũng tệ a!

“Ngà? Thật vậy sao? Ái phi nói lại khiến cho trí tò mò của trẫm bắt đầu dâng lên, nguyên lai Tam vương phi lại có tài nghệ như thế?” Tiêu Trắc tiếp theo lời nói của Lam Linh Phụng.

“Hôm nay Linh Phụng thực vui vẻ, cho nên rất muốn cùng muội muội trở về với cảnh tượng vui vẻ cùng nhau khiêu vũ và vẽ tranh trước kia! Hoàng thượng, nếu không để cho Phụng nhi cùng muội muội bên xấu một chút, biểu diễn cho ngài xem đi?” Thanh âm Lam Linh Phụng kiều mị tận xương, trên mặt cũng cười thẹn thùng. Mà nội tâm nàng cũng cười âm trầm: Lam Ân Nhan, ta xem ngươi chút nữa xấu mất như thế nào. Ngươi căn bản không biết khiêu vũ, cũng không biết vẽ. Mà ta đem ngươi khen ngợi cao như vậy, nếu một hồi ngươi sống chết không chịu biểu diễn, ngươi liền phạm vào tội đại bất kính. Nếu ngươi biểu diễn không tốt, ngươi sẽ chờ tiếp nhận sự cười nhạo của mọi người đi!

“Đề nghị này của ái phi quả thực không sai, không biết ý tứ của Tam vương phi như thế nào?” Tiêu Trắc lặng lẽ cười, sau đó con ngươi thâm thúy nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Thảo ni mà, Lam Linh Phụng, đây chính là ngươi bức ta. Ngươi rất muốn làm cho lão nương xấu mặt sao? Vậy lão nương sẽ khiến ngươi biết cái gì gọi là tự rước lấy nhục.

Khi mà Lam Ân Nhan vừa định mở miệng nói chuyện, thanh âm Tiêu Dật đã sớm vang lên: “Trước khi tiến cung Nhan nhi từng kêu thân thể không khỏe, chỉ sợ không thể hiến vũ, cũng không thể vẽ tranh”

Dứt lời, bạc môi Tiêu Dật giương lên, tay lại khẽ vuốt lên tóc đen Lam Ân Nhan, con ngươi cũng nhu tình chân thành dừng ở trên mặt Lam Ân Nhan.

Nhất thời, bốn phía truyền đến một mảnh hít không khí cùng tiếng than sợ hãi, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a? Chẳng lẽ Tiêu Dật cũng không như nghe đồn đối với Lam Ân Nhan căm thù đến tận xương? Nếu không thì hẳn sao lại chủ động tìm lý do giúp Lam Ân Nhan trốn thoát khỏi chê cười chứ?

Thần kinh Lam Ân Nhan thì lại co giật nhìn về phía Tiêu Dật, người này là giúp nàng sao? Khi nàng chống lại con ngươi Tiêu Dật, đồng thời Tiêu Dật cũng ôn nhu mà lại đa tình nhìn nàng. Nhưng mà Lam Ân Nhan vẫn nhận ra trong con ngươi Tiêu Dật che giấu chua xót cùng đau đớn.

“Nàng là Thiên hạ đệ nhất tài nữ, ngươi ở trước mặt nàng khiêu vũ vẽ tranh, chỉ biết mất hết thể diện của Tam vương phủ” Tránh được con ngươi tìm tòi nghiên cứu của Lam Ân Nhan, Tiêu Dật lại lần nữa đem môi đỏ mọng thiếp vào bên tai Lam Ân Nhan, ngữ khí như băng nói.

“Ngươi cười ta Thiên hạ đệ nhất xấu nữ này, không phải đã muốn đem thể diện của Tam vương phủ mất hết rồi sao? Như vậy lại mất một lần nữa cũng chẳng trở ngại không phải sao?” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng đáp lại Tiêu Dật.

Nàng chỉ biết hẳn không hảo tâm giúp mình như vậy, hẳn đơn giản chính là muốn dùng hình ảnh sủng ái mình để kích thích Lam Linh Phụng. Kỳ thật nhìn đến con ngươi Tiêu Dật che giấu thống khổ, Lam Ân Nhan bỗng nhiên cảm thấy kỳ thật Tiêu Dật này cũng rất đáng thương, chẳng qua nàng sẽ không thông cảm với hắn. Bởi vì cận kề không đáng thông cảm, mà Tiêu Dật ở trong lòng mình chính là một cận kề thực xứng với tên.

“Tam vương gia, thân thể muội muội không khỏe sao? Aiz nha, ta làm tỳ tỳ thực đáng chết, nhưng lại không nhận thấy được thân thể muội muội khác thường! Muội muội, thực xin lỗi a, tỳ tỳ nhưng chỉ lo mình vui vẻ, thiếu chút nữa làm cho muội muội mang theo bệnh đến khiêu vũ cùng vẽ tranh. Tỳ tỳ thật sự là rất ích kỷ!” Lam Linh Phụng lập tức giả mù mưa sa nói.

“Tỳ tỳ, trước khi tiến cung thân thể muội muội quả thực có chút không thoải mái. Nhưng vừa nhìn thấy tỳ tỳ, tâm tình muội muội liền tốt vô cùng, tâm tình tốt thì dĩ nhiên thân thể cũng tốt” Nhìn thấy Lam Linh Phụng làm bộ làm tịch, Lam Ân Nhan thật muốn nôn mửa. Lam Linh Phụng, không phải ngươi rất muốn nhìn ta ở trước mặt mọi người xấu mặt sao? Ngươi đã cố nhả húng như thế, sao ta có thể không thành toàn ngươi? Giúp ngươi làm niềm vui luôn luôn là sở trường bản lĩnh của ta. Chẳng qua... nhìn ta xấu mặt nhưng là phải trả giá thật lớn nga.

“Ý của muội muội chính là có thể biểu diễn. Muội muội trăm ngàn lần đừng miễn cưỡng a? Tuy rằng tỳ tỳ rất muốn xem muội muội biểu diễn, nhưng tỳ tỳ càng lo lắng thân thể muội muội a” Lam Linh Phụng ôn nhu cười nói. Nhưng mà trong lòng nàng lại nổi lên một tia nghi hoặc, vì sao nàng không sợ xấu mặt một chút nào chứ?

“Tỳ tỳ yên tâm, muội muội cũng không miễn cưỡng bản thân. Tỳ tỳ, vậy hiện tại là ngài triển lộ phong thái tài hoa độc nhất vô nhị? Hay là muội muội ta xấu trước a?” Con ngươi Lam Ân Nhan tươi sáng cười nói.

Lam Ân Nhan vừa nói xong, nhất thời bốn phía lại truyền đến thanh âm đồ rút lãnh khí. Dung mạo nàng vô cùng xấu xí sẽ không còn cất giấu khỏi đại não không bình thường đi? Tam vương gia đều giúp nàng tìm cái bậc thang đi xuống, nàng thế nhưng còn xung chỗ yếu đi ra. Được rồi, nếu nàng muốn xấu mặt, càng nàng cũng đương nhiên rất thích ý nhìn nàng xấu mặt. Nhìn một tuyệt thế xấu nữ suy diễn một đoạn vũ đạo nhất định sẽ bị cười nhạo. Tin

tưởng nhất định sẽ mang đến cho các nàng không ít niềm vui đi?

“Vây tỳ tỳ tới trước đi! Mọi người xem tỳ tỳ biểu diễn, lại nhìn muội muội biểu diễn. Mới có thể phát giác được tài nghệ của muội muội làm kinh ngạc bao nhiêu” Lam Linh Phượng then thùng cười. Sau khi mọi người thưởng thức màn biểu diễn hoàn mỹ của nàng, lại đi thưởng thức biểu diễn vụng về của Lam Ân Nhan, sẽ không nôn mửa ra ngay tại chỗ đi? Nếu như là nói, vậy thì càng rất tốt.

“Vây nhất định tỳ tỳ phải biểu diễn nghiêm túc, trăm nàng lần đừng có khác tâm nương muội muội nga. Tuy rằng tỳ tỳ thực khiêm tốn nói tài nghệ của muội muội càng hơn người, nhưng trong lòng muội muội rất rõ ràng, muội muội so với tỳ tỳ là kém xa. Bởi vậy nhất định tỳ tỳ phải biểu diễn thật tốt, đến lúc đó nếu mọi người thấy muội muội biểu diễn không tốt, còn có thể tưởng tượng được kỹ thuật nhảy tốt về đẹp lúc trước của tỳ tỳ, như vậy muội muội cũng sẽ không vì làm ô nhiễm tâm linh cùng ánh mắt của mọi người, mà nội tâm lại tự trách sâu đậm” Lam Ân Nhan chậm rãi cười nói.

“Muội muội đừng giễu cợt tỳ tỳ. Người khác không biết tài nghệ của muội muội, chẳng lẽ tỳ tỳ còn không rõ ràng sao? Hy vọng một hồi muội muội đừng làm cho tỳ tỳ thất vọng, bởi vì tỳ tỳ thật sự rất muốn làm cho mọi người biết, muội muội bảo bối của ta là ưu tú nhất thế giới” Lam Linh Phượng ngược ngạo cười nói.

“Hào! Vì không để cho tỳ tỳ thất vọng, nhất định muội muội sẽ ứng phó toàn lực” Lam Ân Nhan vén vén sợi tóc nói.

“Ân! Đây mới là muội muội của ta. Vây tỳ tỳ vẽ tranh trước, sau đó lại khiêu vũ đi! Người tới, trình giấy Tuyên thành lên cho bản cung” Lam Linh Phượng kêu cung nữ hầu hạ cách đó không xa

“Là!” Các cung nữ cúi người, sau đó vội vàng đi lấy giấy Tuyên thành.

“Tỳ tỳ, trước kia không phải chúng ta đồng thời tiến hành múa và vẽ sao? Vì sao hôm nay muốn tách ra biểu diễn a?” Nội tâm Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, con người cũng là nghi hoặc hỏi Lam Linh Phượng.

Nhất thời thân mình Lam Linh Phượng cứng đờ, biểu tình khiếp sợ nhìn về phía Lam Ân Nhan. Đồng thời tiến hành múa và vẽ đối với người khác mà nói có lẽ thực khó khăn, nhưng đối với Lam Linh Phượng nàng nói cũng là một bữa ăn sáng.

Nhưng mà căn bản Lam Ân Nhan ngay cả bút vẽ đều cầm không vững, cũng không biết cái gì gọi là vũ bước. Vì sao nàng lại chủ động đưa ra đồng thời tiến hành múa và vẽ chứ? Các phi tần cũng vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Lam Ân Nhan, hay là xấu nữ này là người có tài nghệ?

“Hào, vậy tỳ tỳ ta liền cùng múa và vẽ đi!” Lam Linh Phượng hồ nghi nhìn Lam Ân Nhan, sau đó mềm mại cười nói.

“Vây thì nhanh lên đi, trăm thực là khẩn cấp chờ thưởng thức a” Thanh âm Tiêu Trác sung sướng vang lên, mà con người hần lại xem xét nhìn về phía Lam Ân Nhan. Nữ nhân này thật sự là càng ngày càng làm cho hần cảm thấy hứng thú. Kỳ thật ngay từ đầu hần chỉ biết Lam Linh Phượng là ý định muốn cho Lam Ân Nhan xấu mặt, nhưng mà hần lại nguyện ý diễn trò cùng Lam Linh Phượng, mà mục đích hần làm như vậy chính là muốn nhìn một chút Lam Ân Nhan đi ứng phó thế nào.

Lúc này, bọn thái giám đã nâng đến hai cái bàn vẽ lại, các cung nữ cung đem bút vẽ, mực nước màu đỏ, màu vẽ đặt ở trên bàn vẽ.

Lam Linh Phượng thân nhiên cười, sau đó đứng dậy đi tới bên cạnh bàn vẽ.

Nàng làm cái thủ thế duyên dáng, tiếng đàn chậm rãi vang lên, chỉ thấy Lam Linh Phượng nhanh chóng cầm lấy bút vẽ điểm nhẹ những đường mực đỏ ở trên giấy Tuyên thành, sau đó thân thể của nàng bắt đầu múa.

Tiết tấu chậm rãi, nàng khi thì tao nhã cất bước phát tay áo, khi thì đặt bút vẽ tranh, nhất thời trên giấy Tuyên thành xuất hiện mấy đoá hoa tươi đẹp.

Tiếng đàn phảng phất giống như cùng nàng có thần giao cách cảm, mỗi một cái xoay người xinh đẹp, sau đó là mỗi lần nàng tao nhã đặt bút, trên giấy Tây thành trắng như tuyết rơi đầy hoa tươi lộng lẫy.

Nàng khi khiêu vũ giống như một ma nữ xinh đẹp, dưới tóc đen như mực, đem thoả thích xinh đẹp quyến rũ bày ra.

Nhất thời trên mặt chúng phi tần lộ ra tiếng than sợ hãi cùng kinh diễm, đệ nhất tài nữ cùng danh hiệu mỹ nữ của nàng quả nhiên là danh bất hư truyền! Khó trách hoàng đế sủng ái nàng như vậy, trong lòng các phi tần dâng lên chua xót.

Nhìn kỹ thuật nhảy hoàn mỹ của Lam Linh Phượng, trên mặt Tiêu Trác nở nụ cười hài lòng, mà trong mắt Tiêu Dật lại lộ ra đau nhức tới cực điểm.

Khi tiếng đàn ngừng lại, mọi người lập tức vỗ tay, cho dù trong lòng các phi tần không cam lòng, nhưng các nàng vẫn là không thể không bội phục kỹ thuật nhảy của Lam Linh Phượng.

Hưởng thụ ánh mắt kinh diễm cùng khiếp sợ của mọi người, trên mặt Lam Linh Phượng tràn ra ý cười phong tình.

“Muôn hoa đua thắm khoe hồng? Ái phi vậy mà lại vẽ muôn hoa đua thắm khoe hồng!” Tiêu Trác đứng dậy đi tới bên cạnh bàn vẽ Lam Linh Phượng, ngữ khí tán thưởng nói. Mà con người Tiêu Dật lại thâm thúy nhìn Lam Linh Phượng, hần cũng không đứng dậy rời khỏi chỗ, cũng không nói chuyện.

“Trời ạ! Trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, Phượng phi không chỉ khiêu vũ hoàn mỹ như thế, còn vẽ ra trăm hoa sống động như thế, thật sự là quá thần kỳ!” Các phi tần cũng vây quanh tán dương. Về phần các nàng có muốn tán dương Lam Linh Phượng thật hay không, chỉ có trong lòng các nàng rõ ràng nhất.

“Muội muội, tới phiên ngươi!” Lam Linh Phượng kêu ga cười, sau đó nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Tam vương phi, ngươi trăm ngàn lần đừng làm cho trăm cùng Tam hoàng đế thất vọng nga!” Tiêu Trác lại dùng ánh mắt hứng thú liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó ôm Lam Linh Phượng, dẫn đầu các phi tần rời khỏi bàn vẽ.

“Ngươi là muốn ta múa và vẽ tốt hơn nàng? Hay là muốn ta vẽ và múa không bằng nàng a?” Mối Lam Ân Nhan bỗng nhiên thiếp đến bên tai Tiêu Dật, nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Tuỳ ngươi” Tiêu Dật không lạnh không nhạt học ra hai chữ. Đương nhiên hắn không hy vọng Lam Ân Nhan nổi trội hơn Lam Linh Phượng, nhưng trong lòng hắn đã có loại trực giác, nhất định Lam Ân Nhan sẽ biểu diễn tốt hơn so với Lam Linh Phượng. Thứ nhất, lúc trước mình đã biết tài đánh cờ của nàng. Thứ hai, nữ nhân này nói qua, nàng cũng không bao giờ làm chuyện không nắm chắc, nàng lại càng không phải là người chịu nhận thua, nếu nàng dám đảm đương biểu diễn, chỉ sợ nàng là cũng có đủ tự tin có thể biểu diễn một màn vẽ cùng múa lay động hoàng cung đi? Không biết vì sao, chính mình tuy rằng không hy vọng Lam Ân Nhan vượt quay Lam Linh Phượng, nhưng trong mơ hồ lại chờ đợi nàng biểu diễn.

Nghe được Tiêu Dật nói, Lam Ân Nhan cười nhẹ đứng lên, nàng không nói gì, sau đó ở dưới con mắt chăm chú của mọi người, chậm rãi đi tới bên cạnh bàn.

Tiếng đàn vang lên, chỉ thấy tay áo nàng nhẹ nhàng lưu chuyển, nhất thời cả người lúc ẩn lúc hiện giống như ở khói lượn lờ trong gió. Sau đó liền thấy mười ngón tay nàng chầm vào mực đỏ cùng màu vẽ. Thoáng chốc, mọi người kinh ngạc nhìn về phía nàng.

“Xi ~!” Có người nhìn không được che giấu, hay là nàng không biết dùng bút vẽ, cho nên muốn sửa lấy tay vẽ tranh? Ngón tay thì vẽ tranh như thế nào? Xem ra nàng không chỉ muốn xấu mặt, lại càng xấu đến cực hạn rồi đi?

Mà Tiêu Trác cùng Tiêu Dật thì lại nhìn đến động tác lấy tay nhúng màu vẽ của Lam Ân Nhan, trên mặt một người thì mang thú vị mười phần cười, trên mặt một người thì lại mang ý lãnh vô cùng phức tạp.

Sau đó liền thấy thân mình Lam Ân Nhan nhanh chóng xoay tròn lên, nhất thời cái khăn che mặt, quần áo màu hồng nhạt cùng tóc đen của nàng tung bay theo gió. Trong phút chốc, mọi người lại cảm thấy nàng giống như mặt trăng sáng trắng vậy, trong trẻo mờ ảo cùng mộng lung.

Thân mình nhanh chóng xoay tròn, đồng thời mười ngón tay Lam Ân Nhan cũng không ngừng dừng ở trên giấy Tuyên thành.

Nhất thời, trên toàn bộ giấy Tuyên thành trắng noãn xuất hiện màu sắc lộng lẫy khác nhau.

Ngay sau đó, toàn bộ mọi người đều nghen hống trần trối nhìn về phía nàng.

Bởi vì thân thể của nàng bỗng nhiên ngửa ra sau, đồng thời ống tay áo vung lên trên, nàng thể nhưng dùng chính tóc đen của mình dính màu vẽ để vẽ tranh.

Trong lúc mọi người ở đây nghi hoặc vạn phần, ống tay áo của nàng nhẹ nhàng phe phẩy xuống bàn vẽ, nhất thời giấy Tuyên thành bay lên giữa không trung. Sau đó liền thấy cả người nàng nhanh chóng vũ động, mà toàn bộ sợi tóc của nàng lại tung bay ở giữa không trung, vừa vặn đem ngọn tóc chạm vào trên giấy Tuyên thành.

Thoáng chốc, mọi người khó có thể tin nhìn về phía Lam Ân Nhan. Bởi vì phương thức vẽ tranh của Lam Ân Nhan, là trước đây các nàng chưa gặp qua, là mới nghe thấy lần đầu.

Bốn phía trừ bỏ tiếng đàn cùng thanh âm vũ động của Lam Ân Nhan, tất cả đều có vẻ tĩnh lặng, yên tĩnh ngay cả mọi người hô hấp cũng không có một tia gọn sóng.

Giờ khắc này, Lam Ân Nhan ở trong mắt mọi người, nhưng lại giống như linh khí bốn phía, thần thái bay lên, có một loại nhẹ nhàng lưu chuyển như tiên tử. Nhất cử nhất động của nàng đều nở rộ thơ tình ý hoạ thanh nhã.

Nhìn đến Lam Ân Nhan đoạt ánh mắt mọi người như thế, con ngươi Lam Linh Phượng để lộ ra quang mang âm trầm.

Chết tiệt, vì sao lại như vậy? Nàng không phải là một phế vật sao? Vì sao lại có tài nghệ như vậy?

Mà ý cười trong con ngươi của Tiêu Trác lại thêm dày đặc hơn, hảo một cái Lam Ân Nhan, ngươi nhưng lại làm cho trăm thấy được ngươi không giống với người thường.

Nguyên bản trên mặt Tiêu Dật là hàn băng đông lại, cũng bởi vì hành động dùng tóc đen vẽ tranh của Lam Ân Nhan, toàn bộ đều hoàn toàn hoà tan sạch sẽ. Không, ngươi không phải là Lam Ân Nhan, ngươi rốt cuộc là ai?

Cùng lúc đó, thân mình Lam Ân Nhan xoay tròn nhanh hơn, mà ba ngàn tóc đen của nàng cũng không ngừng phát phoi bay múa giữa không trung cùng giấy Tuyên thành.

Nhìn quần áo Lam Ân Nhan thoải thích vui vẻ múa, Tiêu Trác không khỏi đem Lam Linh Phượng đang ôm ở trong lòng đẩy ra, thân mình đứng thẳng tắp, hai mắt hơi giật mình nhìn về phía Lam Ân Nhan.

U ảnh mờ ảo, giống như xuất trần. Say mê hấp dẫn không dính bụi trần. Lam Ân Nhan đang bay múa dưới quần lụa mỏng, làm cho Tiêu Trác cảm giác được một vẻ đẹp thần bí cùng vẻ đẹp thánh khiết làm cho người ta không dám suy nghĩ. Nhất thời, Tiêu Trác bị Lam Ân Nhan khơi lên bản chất chính phục cùng thăm dò nguyên thủy nhất của nam nhân.

Tiêu Dật thì cũng là con người nhập thần chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan, vì sao giờ khắc này nàng lại không giống như người trần thế chứ? Thiên hạ đệ nhất xấu nữ này giống như nữ không nhiễm nửa hạt bụi, làm người ta thiếu chút nữa không dám nhìn gần.

Lam Linh Phượng bị Tiêu Trác đẩy ra, đầu tiên là con người oán hận liếc nhìn Tiêu Trác, sau đó lại sâu kín xem xét liếc nhìn Tiêu Dật. Khi nàng nhìn thấy Tiêu Trác cùng Tiêu Dật giống như đều sa vào trong kỹ thuật nhảy của Lam Ân Nhan, nàng gất gao cắn môi. Cả hai người đều trúng tà sao? Cho dù nàng múa đẹp, cho dù nàng vẽ đẹp, nhưng dung mạo như quý mị của nàng vẫn như cũ chưa thay đổi a?

Bỗng dưng, tiếng đàn đột nhiên dừng lại. Lam Ân Nhan cũng dừng vũ bước. Chỉ hai trông mắt nàng chứa đầy ý cười phong tình, đưa tay ra, đúng lúc giấy Tuyên thành rơi ở trong tay nàng.

Tuy rằng chính là một động tác tiếp giấy Tuyên thành, nhưng lại làm cho mọi người cảm nhận được trên người nàng tản mát ra khí chất khiếp người. Mang theo một dung nhan vô cùng xấu xí, nhưng nàng lại đập lên đất 3 cái, nhanh nhẹn giống như hồng nhan múa ra phồn hoa tẩy hết thế gian, tiếng động lớn ồn ào truyền kỳ tận diệt thế gian?

Phía trước sau khi Lam Linh Phượng múa xong, mọi người đều vỗ tay như sấm.

Bây giờ Lam Ân Nhan múa xong, bốn phía lại yên tĩnh như tờ, bởi vì toàn bộ mọi người đã muốn ngừng lại hô hấp rồi, không nháy mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Bọn họ đang đắm chìm trong rung động mà Lam Ân Nhan mang cho bọn họ, bọn họ muốn vỗ tay, nhưng mà bọn họ không dám vỗ tay, bọn họ không muốn sẽ làm cho phần cảm giác kỳ dị tuyệt vời trong lòng bị dọa chạy mất.

Vừa rồi là nàng múa đơn ở trong gió, mà bọn họ lại ở một bên thưởng thức khiêu vũ, khi tóc đen của nàng di động, nhưng lại không hiểu vì sao tâm lưu chuyển. Một khắc kia, ở trong kỹ thuật nhảy thoát tục của nàng, bọn họ lại giống như đem cả duyên hoa toàn thân gột rửa sạch sẽ, sạch sẽ bụi bặm tã tã, một lần nữa lại dùng ý niệm trong đầu mở ra cánh cửa sinh mệnh.

“Ha ha, không nghĩ tới tài nghệ của muội muội lại thăng hoa, thật sự là tỷ tỷ càng thêm cảm thấy không bằng! Đến đây, mau để cho tỷ tỷ nhìn xem rốt cuộc là vẽ cái gì?” Lam Linh Phượng lại là dùng ánh mắt oán hận liếc nhìn mọi người ánh mắt si mê, sau đó lại bước đến trước mặt Lam Ân Nhan, nàng hiện tại rất muốn nhìn xem sợi tóc Lam Ân Nhan vẽ bậy cái gì, rốt cuộc có thể vẽ ra dạng bức tranh gì, sẽ không là một đồng màu vẽ loạn thất bát tao đi?

“Đừng vậy! Tam vương phi, mau để cho trẫm cùng mọi người thưởng thức một chút!” Ánh mắt Tiêu Trác nóng rực nhìn Lam Ân Nhan, thân mình cũng không tự chủ tiêu sái lại đây. Mà ánh mắt Tiêu Dật cùng các phi tần cũng đều tụ tập lại đây.

“Tùy tiện vẽ vẽ, làm cho các vị chê cười” Ngừ khí Lam Ân Nhan thân nhiên nói, sau đó đem giấy Tuyên thành đặt ở trên bàn vẽ.

Mà trên giấy Tuyên thành rõ ràng hiện ra Hồng Mai, U Lan, Thuý Trúc, Hoàng Cúc. Các cành hay cái lá của chúng đều trông rất sống động như vậy. Một chút gió nhẹ thổi qua, chúng lại giống như lay động ở trong giấy Tuyên thành.

“Tam vương phi vẽ là Hồng Mai, U Lan, Thuý Cúc, Hoàng Cúc tuy rằng rất đẹp, nhưng so với bức tranh muôn hoa đua thắm khoe hồng của Phượng nhi, vẫn là còn thiếu chút linh khí” Một người bị Lam Linh Phượng ra hiệu ngầm, là phi tử ở trong cung không được sủng ái lập tức đứng lên phê bình. Nhưng sau khi phê bình xong, lòng của nàng bỗng nhiên rất khó chịu, đó là một loại ghen ghét không thể biểu đạt ý tưởng chất thật.

“Đừng vậy! Không chỉ thiếu chút linh khí, mà càng không có khí thế bằng muôn hoa đua thắm khoe hồng của Phượng phi tỷ tỷ” Một phi tử khác cũng trái lương tâm phụ họa.

“Không phải đâu? Tuy rằng kỹ thuật nhảy cùng bức tranh muôn hoa đua thắm khoe hồng của Phượng phi muội muội có thể nói là hoàn mỹ, nhưng nếu so sánh với kỹ thuật nhảy cùng bức tranh của Tam vương phi, vẫn là kém cỏi không ít a!” Lại một phi tử nữa mở miệng. Bất quá nàng sợ dĩ nói như vậy, là vì trước khi Lam Linh Phượng tiến cung, nàng mới là phi tử được Tiêu Trác sủng ái nhất, mà bây giờ Lam Linh Phượng tiến cung, lập tức đoạt đi cảnh tượng vốn thuộc loại của nàng, cho nên nàng đương nhiên sẽ nhân cơ hội trào phúng Lam Linh Phượng.

“Kỳ thật, kỹ thuật nhảy cùng vẽ của Phượng phi cùng Tam vương phi cũng có thiên thu, rất khó phân thắng bại” Tâm Tiêu Trác tuy rằng đắm chìm ở trong tài nghệ của Lam Ân Nhan. Nhưng dù sao hiện tại Lam Linh Phượng cũng là phi tử của hắn, mà Lam Ân Nhan lại là Vương phi Tiêu Dật. Đây đã không còn là tranh đấu giữa hai nữ nhân, mà là vấn đề mặt mũi của Hoàng đế cùng Vương gia. Cho nên dù hắn rất muốn khen ngợi Lam Ân Nhan, nhưng hắn cũng không thể. Bất quá nhìn Lam Ân Nhan vẽ, hồi tưởng kỹ thuật nhảy vừa rồi của Lam Ân Nhan, hắn nhưng không có cách nào trái lương tâm nói Lam Ân Nhan kém hơn so với Lam Linh Phượng. Bởi vậy hắn mới dùng bóng chữ ‘khó phân thắng bại’

“Kỳ thật Phượng nhi cảm thấy tài nghệ của muội muội là xuất sắc hơn chút đi. Tam vương gia, người nói đi?” Lam Linh Phượng nghe được Tiêu Trác lại không giúp mình, không khỏi cắn chặt răng. Nếu việc này truyền ra ngoài cung, các lão bách tính biết nàng là đệ nhất tài nữ thế nhưng bại bởi muội muội đệ nhất xấu nữ, đó đối với nàng mà nói quả thực là thiên đại sỉ nhục. Cho nên nàng hỏi Tiêu Dật, cho dù Tiêu Dật cũng hiểu được Lam Ân Nhan xuất sắc hơn, lại khẳng định sẽ đứng ở bên mình, bởi vì Tiêu Dật đối với mình yêu thích si mê. Tiêu Dật ở trong lòng dân chúng là người hoàn mỹ, cho nên lời nói của hắn mới là có quyền có uy tính nhất.

“Không nghĩ tới kỹ thuật nhảy cùng tài vẽ của Vương phi lại xuất sắc như thế” Con người Tiêu Dật đầu tranh liếc nhìn Lam Linh Phượng, sau đó tiến lên

dùng cánh tay vòng thắt lưng Lam Ân Nhan nói

“Vây ngài là thất vọng? Hay là hài lòng a?” Lam Ân Nhan lại là đem môi thiếp đến bên tai Tiêu Dật nhẹ nhàng nói.

“Ngươi thay ta đem vinh quang cho Tam vương phủ, ta đương nhiên cảm thấy vui vẻ, sao lại cảm thấy thất vọng chứ?” Tiêu Dật cũng đem môi thiếp đến bên tai Lam Ân Nhan nhẹ nhàng đáp lại.

“Vây thì mời ngài thành thật trả lời vấn đề của tỷ tỷ đi!” Lam Ân Nhan nói xong, tránh ra cánh tay Tiêu Dật

“Phượng phi nương nương, ngươi vừa mới hỏi vì thân cái gì?” Con ngươi Tiêu Dật mang cười nhìn về phía Lam Linh Phượng, nhưng hắn đem bốn chữ ‘Phượng phi nương nương’ cắn đặc biệt nặng.

Nghe được Tiêu Dật nói ngầm có ý châm chọc, sắc mặt Lam Linh Phượng lập tức trắng nhợt.

“Ngươi là hỏi kỹ thuật nhảy cùng tài vẽ của ngươi với Nhan nhi, ai xuất sắc hơn sao? Bốn vương đương nhiên cảm thấy Nhan nhi...” Tiêu Dật muốn nói, đương nhiên là Lam Ân Nhan xuất sắc hơn. Nguyên nhân hắn nói như vậy, thứ nhất là vì tức giận Lam Linh Phượng, thứ hai là tài nghệ của Lam Ân Nhan quả thật rung động lòng mình. Nhưng mà hắn bỗng nhiên dừng lại, bởi vì hắn thấy trong con ngươi Lam Linh Phượng lộ ra thần sắc đau thương. Tâm hắn nhất thời bị trĩu đau lên.

“Bốn vương đương nhiên cảm thấy Nhan nhi không bằng Phượng phi nương nương” Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, sau đó thần nhiên mở miệng.

“Tam vương gia trả lời hình như không chính xác!” Bỗng nhiên, một thanh âm dễ nghe từ ngoài Ngự hoa viên vang lên. Sau đó liền thấy một nam tử chậm rãi đi vào Ngự hoa viên. Khuôn mặt hắn như quan ngọc, đôi mi thanh tú, tính mầu lấp lánh rực rỡ. Một thân bạch y như tuyết trắng tung bay trong gió, da thịt trắng nõn giống như ngọc lưu ly trong sáng nhất trên thế giới, dung mạo giống như thiên nhân vậy, tất cả nhan sắc cơ hồ siêu thoát rồi phạm thế, tiếng nói phảng phất lại diệu tuyệt thiên hạ, bút vẽ cũng khó vẽ lên. Ông trời giống như đem tất cả tâm huyết đều trút xuống ở trên khuôn mặt này.

“Phong Y, rốt cuộc ngươi cũng đến đây” Tiêu Trác cười lạnh lạnh, sau đó gọi nam tử áo trắng.

“Hoàng đế triệu kiến, không dám không đến” Phong Y chậm rãi cười nói, ánh mắt đọng đưa đầy nước, thần sắc ôn nhu điềm tĩnh, khí chất thập phần tao nhã.

“Ta tưởng là ai chứ, nguyên lai là Phong trang chủ thiên hạ đệ nhất trang a? Phong trang chủ vừa mới nói bốn vương nói không chính xác. Hay là Phong trang chủ cũng có cao kiến?” Tiêu Dật lạnh lùng liếc nhìn Phong Y nói

“Tại hạ cũng không có thiên phú vẽ tranh, nhưng mà tại hạ cho rằng, Phượng phi nương nương cùng Tam vương phi đều vẽ là bông hoa, nếu là bông hoa, kỳ thật có người phê bình tốt hơn. Mà người phê bình này có thể nói cho chúng ta biết, rốt cuộc ai vẽ xuất sắc hơn”

“Nga? Không biết Phong trang chủ chỉ người bình là ai a?” Tiêu Dật nhún mày nói.

“Không phải chúng nó đã muốn bắt đầu phê bình sao? Các ngươi cũng chưa phát hiện sao?” Phong Y cười phóng khoáng, ánh mắt liếc một cái về bức tranh của Lam Ân Nhan.

Thoáng chốc, mọi người đều đem tầm mắt tụ tập đến trên bức tranh mà Lam Ân Nhan vẽ, chỉ thấy trên bức họa kia không biết khi nào thì xuất hiện mấy con bướm.

Chỉ thấy mấy con bướm này chính là liễu mạng nằm ở trên Hồng Mai, U Lan, Thuý Trúc, Hoàng cúc, liễu mạng hút lấy. Hơn nữa trên bầu trời cũng có những con bướm khác không ngừng xuống, dừng ở trên bông hoa mà Lam Ân Nhan vẽ.

Nhất thời nội tâm mọi người chấn động, những con bướm này sẽ không đem Hồng Mai, U Lan, Thuý Trúc, Hoàng Cúc mà Lam Ân Nhan vẽ trở thành hoa thật, bay xuống để hút mật nước đi?

Sau đó ánh mắt mọi người nhìn lên bức tranh Lam Linh Phượng vẽ, chỉ thấy nàng vẽ tuy rằng là trăm hoa, nhưng trên mặt lại chưa dùng một con bướm nào.

Nhìn đến tình hình như vậy, ngón tay Lam Linh Phượng khấp vào lòng bàn tay, nàng biết thực sự thắng có sức thuyết phục, nàng thua, thua đến không còn manh giáp. Vì sao lại như vậy, nguyên bản là muốn châm chọc Lam Ân Nhan, bây giờ không chỉ không châm chọc được nàng, còn tự chôn vùi danh hiệu đệ nhất tài nữ của mình, hơn nữa... Hơn nữa giống như còn làm cho Tiêu Trác cùng Tiêu Dật đối Lam Ân Nhan nổi lên hứng thú.

Con bướm bay xuống càng ngày càng nhiều, khiếp sợ trong mắt mọi người cũng càng ngày càng đậm.

“Vật nhỏ, cũng là các ngươi có vẻ thành thực” Con ngươi Lam Ân Nhan khẽ liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó nhẹ nhàng cười nói với mấy con bướm.

Đúng lúc này, một màn quỷ dị đã xảy ra, thế nhưng có hơn mười con bướm đập cánh bay về phía bên phải cái trán Lam Ân Nhan.

Sau đó chậm rãi đậu xuống ở trên cái bốt đỏ bên phải trán Lam Ân Nhan, tiếp theo, càng nhiều con bướm bay lượn xung quanh người Lam Ân Nhan,

“Ha ha, một đám tiểu tử nghịch ngợm!” Lam Ân Nhan đem hai cánh tay duỗi thẳng, sau đó nhẹ nhàng vung lên.

Nhất thời, mọi người một trận kinh hô, tâm cũng một trận run run. Trong thiên địa buồn bã thần sắc, chỉ có một màu hồng nhạt trong đàn bướm doanh động theo gió

Nàng chói mắt đứng ở giữa những con bướm, tóc đen như mực tùy ý bay lượn, tùy ý để con bướm phủ lộng quần áo của nàng, trong phút chốc. Nàng cùng những con bướm kia lại dung hợp thành một bức tranh thủy mặc, hoàn toàn buộc vòng quanh sự trong sạch êm dịu của chín tầng mây, rực rỡ tuyệt trần.

Trong nháy mắt mọi người cũng không nói gì, giờ khắc này, bọn họ chỉ biết nàng là nữ tử có dung mạo xấu nhất Thánh Long vương hướng. Nàng cũng là khiêu vũ câu hồn, một bức tranh nữ tử câu hồn lòng người.

Mùi hoa loạn, con bướm bay, nàng cố ý xâm nhập mi mắt mọi người, nàng cố ý nhiễu loạn tâm thần mọi người.

Ngày mơ màng, say gió mát, ánh mắt mọi người đuổi theo thân ảnh của nàng, tâm mọi người bỗng nhiên vì nàng mà đau nhức, nàng không nên bị thể nhân nhục nhã nhiều năm như vậy, bởi vì thân thể nàng mới là tao nhã thể gian, nữ tử đệ nhất thiên hạ.

“Tam vương gia thật sự là hảo phúc khí, lại cưới được một nữ tử xuất sắc như vậy” Phong Y lạnh nhạt cười nhìn Lam Ân Nhan nói, nhưng trong lòng hắn cũng là thở dài, hắn tự nhận hắn có một đôi con người trong sạch có thể nhìn thấu thể gian, một chút cười yếu ớt có thể tận diệt mưa gió thiên hạ, nhưng mà hắn giống như có thể nhìn thấu vạn vật, lại cô đơn không nhìn thấu Lam Ân Nhan này. Một nữ tử toàn thân đều tràn ngập linh khí như vậy, đem nàng cuốn vào trong cuộc âm mưu to lớn kia, rốt cuộc là sai hay là đúng đây?

Nghe được Phong Y nói, Tiêu Dật lại hít một hơi thật sâu, sau đó cánh tay bắt đầu khoanh trước ngực, thân thể hơi nghiêng, ánh mắt phức tạp đánh giá nữ tử trước mắt bị những con bướm vây quanh. Vì sao nàng có thể hấp dẫn con bướm? Nàng rốt cuộc là ai?

“Hoàng thượng, nếu kỹ thuật nhảy của Tam vương phi xuất chúng như vậy, tài về lại siêu cao như thế, ngài nên ban phần thưởng có phải hay không?” Lam Linh Phụng bỗng nhiên mở miệng, mà trong miệng nàng vốn dĩ kêu muội muội thì lúc này cũng biến thành Tam vương phi.

“Phụng nhi nói đúng, đương nhiên là phải thưởng” Ánh mắt Tiêu Trác cũng không dời khỏi người Lam Ân Nhan, khí chất thanh nhã trên người nàng, tài hoa của nàng, không chỉ làm cho hắn thưởng thức, càng giống như làm cho hắn không hiểu động tâm.

Tiêu Trác nhẹ nhàng cất bước về phía Lam Ân Nhan, bởi vì hắn tiếp cận, nguyên bản những con bướm vây xung quanh Lam Ân Nhan lập tức cả kinh, sau đó bay về phía thiên không.

“Ân Nhan, ngươi muốn trăm thưởng cho ngươi cái gì?” Tiêu Trác ôn nhu nói, mà hắn nhưng lại không phát giác mình nói ra lại không phải là Tam vương phi, mà là tên Lam Ân Nhan.

Thoáng chốc, sắc mặt Tiêu Dật trầm xuống, con ngươi âm trầm nhìn về phía Tiêu Trác. Không biết vì sao, thái độ của Tiêu Trác đối với Lam Ân Nhan, làm trong lòng hắn không hiểu có chút không thoải mái.

“Ngươi hẳn là biết?” Lam Ân Nhan nhìn về phía những con bướm bay đi cười, sau đó nàng nhướn mày nhìn về phía Tiêu Trác.

“Ngươi muốn phần kinh hi kia không phải ta đã tặng cho ngươi rồi sao?” Trên mặt Tiêu Trác cười quỷ dị nói.

“Phần kinh hi ta muốn ngươi đã tặng cho ta?” Lam Ân Nhan hơi hơi ngần người.

“Quân vô hí ngôn nga! Quả thật ta đã tặng cho ngươi. Chính là ngươi còn không có phản ứng kịp” Tiêu Trác lạnh lạnh cười nói, nhưng mà ngũ quan tuần nĩ của hắn lại ẩn ẩn chút buồn bực, hắn không nên làm cho Phong Y xuất hiện. Bởi vì theo như Phong Y nói, hắn cảm giác được Phong Y đối với Lam Ân Nhan giống như....

“Là hắn?” Ánh mắt câu hồn, khoé miệng Lam Ân Nhan cười lạnh như băng ẩn ở dưới cái khăn che mặt, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt Phong Y trang chủ thiên hạ đệ nhất trang.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51

“Là hắn?” Ánh mắt câu hồn, khoé miệng Lam Ân Nhan cười lạnh như băng ẩn ở dưới cái khăn che mặt, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt Phong Y trang chủ thiên hạ đệ nhất trang.

Bất quá khi nàng đi ngang qua người Tiêu Dật thì hơi dừng lại một chút, chỉ thấy trong con ngươi của nàng lộ vẻ khinh bỉ liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó lại lắc đầu khẽ thở dài, đi qua bên người Tiêu Dật.

Tiêu Dật tiếp thu được ánh mắt khinh bỉ của Lam Ân Nhan, thân thể Tiêu Dật cứng đờ, sau đó sắc mặt thay đổi. Hắn biết ý tứ trong ánh mắt kia của Lam Ân Nhan, nàng là không tiếng động cười nhạo hắn: Người ta Lam Linh Phụng đều vô tình đem người vứt bỏ, người còn giúp nàng nói chuyện. Người thật đúng là cái mầm mống đa tình, đa tình làm Lam Ân Nhan ta cảm thấy đáng thương lại đáng buồn.

“Hi! Phong Y?” Lam Ân Nhan đi tới trước mặt Phong Y, nghiêng đầu bắt đầu đánh giá Phong Y. Hé ra khuôn mặt thanh nhã xinh đẹp tựa như trở lại nguyên trạng tinh thần, một loại khí chất thoát tục giống như uống một chén băng đàm ngọc trong ngày hè nóng bức. Hắn thật sự là người đeo mặt nạ hạ độc mình sao? Lam Ân Nhan lại có chút hoài nghi.

“Không thể tưởng tượng được Vương phi có tài múa cùng tài về xuất thần nhập hoá như thế” Thanh âm Phong Y dễ nghe như gió xuân lay động lòng người, mà trong con ngươi hắn cũng cất giấu chút thương thức.

“Phong Y, sao bỗng nhiên cùng ta xa lạ như thế chứ? Trước kia không phải người đều kêu ta là Nhan Nhan sao? Hay là Phong Y không muốn làm cho ngoại nhân biết quan hệ của chúng ta?” Con ngươi Lam Ân Nhan tươi sáng cười nói.

“Lời này của Tam vương phi là ý gì? Tại hạ giống như cùng Tam vương phi cũng không nhận thức đi? Tại hạ cũng chỉ vừa mới thấy phong thái của Tam vương phi” Thân mình Phong Y hơi hơi cứng đờ, ngữ khí lại vẫn thập phần hài hoà như cũ.

“Phong Y, sao người có thể làm bộ không biết ta chứ?” Con ngươi Lam Ân Nhan ưu thương nhìn về phía Phong Y.

“Tam vương phi chỉ sợ nhận sai người đi? Tại hạ thật không biết Tam vương phi” Thân mình Phong Y càng cứng ngắt.

“Phong Y, nếu người lại làm bộ không biết ta, ta nhưng rất thương tâm nha!” Lam Ân Nhan nói xong, nhưng lại kéo tay trái Phong Y, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve lên. Một màn này, nhất thời hút tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cũng là cho tiếng hít hơi bốn phía nổi thành một mảnh. Trời ạ, Tam vương phi này đang làm cái gì? Đùa giỡn Phong trang chủ sao? Tình tình Phong Trang chủ thoát nhìn thì ôn hoà, nhưng kỳ thật hắn không phải là người dễ nói chuyện, bởi vì mỗi lần hắn tiền cung, ngoại trừ nói chuyện cùng Hoàng đế, đối với bất luận kẻ nào thì đều bảo trì thái độ không nhìn. Chẳng sợ chính là đứng tới Hoàng hậu, hắn cũng không cho thể diện. Bất quá mọi người đối với thái độ của hắn cũng không dám có bất kỳ chỉ trích nào, bởi vì hắn là bạn tri kỷ sinh tử cùng Hoàng đế.

“Tam vương phi, khẳng định là ngài nhận sai người” Con ngươi Phong Y nhất thời lạnh lùng, sau đó nhanh chóng đưa tay kéo, thân mình cũng không được tự nhiên lui ra sau hai bước.

“Người còn giả bộ, giả bộ cũng không có gì vui nga!” Ý cười nhạo trong con ngươi Lam Ân Nhan, sau đó thể nhưng nàng thân thiết khoác lên cánh tay Phong Y. Nàng lo lắng Tiêu Trắc cố ý tìm người đến giả mạo thành Tiêu Bạch người đeo mặt nạ, cho nên nàng đặc biệt nghiệm chứng. Hiện tại nàng xác định, Tiêu Trắc không lừa mình, Phong Y này chính là Tiêu Bạch người đeo mặt nạ đã hạ độc mình lúc trước. Bất quá có điểm nàng không rõ ràng, nếu Phong Y cùng Tiêu Trắc là một phe, vì sao hắn lại đem bí mật Phong Y chính là Tiêu Bạch người đeo mặt nạ nói cho mình chứ?

“Tam vương phi, trước mặt mọi người bảo trì tư thế như thế cùng một nam tử xa lạ, người sẽ không sợ làm tổn hại đến danh tiết của mình sao?” Sắc mặt Phong Y có chút khó coi lên, cánh tay cũng bắt đầu từ chối, nhưng hắn càng gây dựa lợi hại, Lam Ân Nhan lại càng ra sức khoác lên cánh tay hắn.

“Người cũng không phải nam tử xa lạ a? Người là người rất trọng yếu, rất trọng yếu đối với sinh mệnh của ta a” Con ngươi Lam Ân Nhan uỷ khuất nhìn Phong Y.

“Người...” Phong Y có loại cảm giác phát điên

“Tiêu Bạch Bạch, người còn nhớ rõ ta lấy cái ngoại hiệu này cho người sao?” Lam Ân Nhan đem môi thiếp đến bên tai Phong Y, nhẹ nhàng nói.

“Tại hạ chưa từng bao giờ có ngoại hiệu gì, tại hạ cũng thật sự không biết Tam vương phi, thỉnh Tam vương phi tự trọng” Phong Y lập tức đem mặt ngoảnh sang một bên, nhưng tâm hắn cũng đột nhiên chấn động. Nàng biết mình là người đeo mặt nạ hạ độc nàng? Nàng làm sao mà biết đến? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ đêm đó thời điểm hạ độc nàng, mình lại lộ ra dấu vết gì? Hay là... Hay là đêm đó khi ép nàng ăn thuốc độc, bị nàng phát hiện trên tay trái mình có khắc một hình xăm hoa lê, khó trách vừa rồi nàng lại vuốt ve tay trái mình, thì ra nàng là xác nhận thân phận mình.

“Người còn đùa? Chẳng lẽ người quên lúc trước mình nói gì sao? Không phải đã nói là, cho dù ta gả cho Tiêu Dật, người vẫn như cũ sẽ yêu ta cả đời sao? Không phải người còn nói qua, cách ba ngày người sẽ lên lút đến gặp ta một lần sao? Nhưng hôm nay ta đều đợi không chỉ ba ngày, sao người không trước sau cũng chưa đến Tam vương phủ tìm ta chứ? Chẳng lẽ người quên lời hứa hẹn với ta? Chẳng lẽ người đã không còn yêu ta sao?” Ngữ khí Lam Ân Nhan yếu ớt, ngược lại ôm thân mình Phong Y càng chặt. Hơn nữa nàng không chút nào để ý trên mặt Phong Y ần ần tức giận, một bàn tay vẫn kéo Phong Y như cũ, một bàn tay khác nhưng lại nâng lên, sau đó dùng ngón tay mềm mại xoa nhẹ lên mặt Phong Y, con ngươi lại nhu tình mê ly nhìn về phía Phong Y. Con ngươi trong suốt, cánh mũi thanh tú, đường cong môi đỏ mọng nhu hoà mà duyên dáng. Dung mạo này của hắn có thể liều mạng cùng Tiêu Tứ Tứ, tuy rằng hắn không xinh đẹp quyến rũ như Tiêu Tứ Tứ, cũng không có phong tình vạn chủng như Tiêu Tứ Tứ. Nhưng trên người hắn có trong lành dễ chịu. Nếu nói Tiêu Tứ Tứ là ma quỷ câu hồn dễ dàng làm cho người ta luân hãm rơi vào, thì hắn là một thiên sứ thuần khiết làm cho người ta không đành lòng làm bẩn.

Nghe được Lam Ân Nhan nói, thấy Lam Ân Nhan cử động vuốt ve khuôn mặt mình, sắc mặt Phong Y tái nhợt, con ngươi trong suốt hiện lên tia một bất an. Nữ nhân chết tiệt này rốt cuộc đang đùa cái gì a?

Mà mọi người nhìn thấy một màn trước mắt, tất cả đều có một loại xúc động muốn té xỉu, đây là xảy ra chuyện gì? Phong Y yêu Lam Ân Nhan này? Hay là Lam Ân Nhan này vẫn là một cái háo sắc, nhìn thấy mỹ nam cũng chẳng thấy thẹn mà dính lên a? Nhưng nếu là Lam Ân Nhan nói vậy, y theo tính tình của Phong Y, đã sớm hung hăng đẩy nàng ra a, nhưng mà hắn chính là hơi hơi trốn tránh, cũng không tức giận với nàng a?

“Ngươi đừng nói hươu nói vượn. Ta nói yêu ngươi khi nào? Khi nào thì nói qua 3 ngày sau sẽ lên lút tới nhìn ngươi?” Trên mặt Phong Y bởi vì tức giận mà nổi lên chút ửng đỏ, điều này thể nhưng làm cho hắn sinh ra một chút vẻ đẹp kiều mị.

“Chán ghét! Kỳ thật ngươi ta biết ngươi vì sao không chịu thừa nhận, ngươi là sợ làm tổn hại trong sạch của người ta, cho nên mới không chịu thừa nhận! Kỳ thật không quan hệ, người ta căn bản cũng không quan tâm đến lời đồn đãi, ngươi cứ lớn mật yên tâm thừa nhận đi!” Lam Ân Nhan dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm điểm môi Phong Y, sau đó nũng nịu nói.

“Đù nga! Ngươi đừng náo loạn! Nếu không ta sẽ không khách khí!” Phong Y cắn chặt răng nói, kỳ thật hắn rất muốn dùng nội lực đánh văng nàng ra, nhưng mà không biết vì sao? Vừa nghĩ tới vừa rồi, bộ dáng nàng chuyển vòng với đàn bướm, hắn nhưng lại không đành lòng chán thương nàng.

“Còn nhớ rõ tình hình lần đầu tiên chúng ta gặp nhau sao? Ngươi muốn bóc cái khăn che mặt của ta, nhìn toàn bộ dung mạo của ta. Ta nói nếu ngươi muốn nhìn khuôn mặt của ta, sẽ lấy ta làm vợ. Kết quả là ngươi một hơi đáp ứng. Nhưng là không nghĩ tới một đạo thánh chỉ, cho người ta có người yêu cũng không thể trở thành thân thuộc! Ta biết ngươi oán ta, ngươi hận ta. Nhưng ta cũng thật bất đắc dĩ a, hoàng mệnh khó vì phạm a! Cho dù trong lòng ngươi có oán có hận, cũng không nên làm bộ không biết ta a?” Lam Ân Nhan bỗng nhiên cúi đầu, ngữ khí yếu ớt nói.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi nữ nhân này!” Phong Y có loại cảm giác muốn điên rồi.

“Không nghĩ tới Phong trang chủ cùng ái phi bốn vương thế nhưng lại còn có giao tình như thế!” Tiêu Dật ở một bên bỗng nhiên lạnh lùng ra tiếng, vốn dĩ hắn chính là khoanh tay trước ngực, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Lam Ân Nhan cùng Phong Y, nhưng mà hành động của Lam Ân Nhan đối với Phong Y cùng lời nói đối với Phong Y, làm cho trong cơ thể hắn bỗng nhiên có loại lửa giận nảy ra, vì thế hắn nhịn không được ra tiếng.

“Phong Y, nguyên lai Tam vương phi đúng là người ngươi yêu a? Đều do trẫm không tốt, thế nhưng điểm sai uyên ương” Trên mặt Tiêu Trác đứng một bên cũng lộ rõ vui sướng cười nói khi người khác gặp họa, nhưng lúc này khi hắn nhìn thấy Lam Ân Nhan vuốt ve mặt bạn tốt Phong Y, thì hắn thế nhưng có loại xúc động muốn đánh Phong Y.

“Sao nàng lại là người ta yêu chứ? Hoàng đế ngươi hẳn là biết đến, trong lòng Phong Y ta căn bản không có yêu bất luận kẻ nào!” Phong Y nhìn thấy Tiêu Trác thế nhưng đi theo quá rồi, con ngươi không khỏi tức giận trừng về phía Tiêu Trác. Khi nhìn thấy ý cười trên mặt Tiêu Trác, bây giờ hắn mới bừng tỉnh đại ngộ. Tiêu Trác này thế nhưng lừa mình, lúc trước hắn gởi thư làm cho mình tiến cung, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng. Nhìn tình huống trước mắt, chuyện hắn muốn thương lượng là Lam Ân Nhan đi? Hắn có ý để cho mình xuất hiện ở trước mặt Lam Ân Nhan? Ngươi này làm cái quỷ gì a?

“Nam nhân đều là lạnh bạc như thế! Rõ ràng ngươi nói, cho dù ta gả cho người khác, ngươi vẫn sẽ yên lặng đứng bên ta bảo vệ ta cả đời. Bây giờ ta mới lập gia đình vài ngày. Ngươi lại lên tiếng phủ nhận đã từng yêu ta! Người này tâm thay đổi thật nhanh!” Con ngươi Lam Ân Nhan lộ vẻ ưu thương nhìn về phía Phong Y nói.

“Này, ta nói qua như thế khi nào! Ngươi quả thực hồ đồ đến cực điểm!” Phong Y một phen đẩy Lam Ân Nhan ra, ngữ khí thập phần cấp bách nói.

“Vậy vì sao ngươi nói cách 3 ngày sẽ tới tìm ta, hơn nữa còn đưa cho ta cái gì đó mà ta thích nhất. Những ý tứ này của ngươi chính là làm cho người ta tưởng niệm a!” Lam Ân Nhan buông mí mắt xuống nói.

“Rõ ràng ta nói cách nửa tháng ta mới có thể tới tìm ngươi, hơn nữa thứ ta muốn đưa cho ngươi rõ ràng là...” Phong Y nhất thời tức giận thiếu chút nữa nói buột miệng, khi mà hắn thấy Lam Ân Nhan bỗng nhiên ngừng đầu thân nhiên cười về phía mình, nhất thời khoe miệng một trận run rẩy.

“Thì ra là nhất thời ta nghe lầm a. Ngươi nói là nửa tháng, ta lại nghe thành 3 ngày! Thực xin lỗi a! Thế nhưng ta hiểu lầm ngươi!” Khoé miệng Lam Ân Nhan không khỏi gọi lên một chút tươi cười. Nàng vừa làm tất cả, chẳng qua là muốn thử một chút lòng dạ của Phong Y, không nghĩ tới mình vừa mới khiêu khích mấy câu, hắn thiếu chút nữa đem chuyện hạ độc mình nói ra. Xem ra người kia cũng không khó đối phó như vậy, như vậy liền mình cũng có thể nắm chắc cầm lấy giải dược trên tay Phong Y. Bất quá bây giờ nàng sẽ không động thủ, thứ nhất, Phong Y nói qua nửa tháng mới có thể đem giải dược cho mình, cho bên hắn không có khả năng đem giải dược bên người.

Thứ hai, nàng đã sớm nhận ra bốn phía trong Ngự hoa viên này, ẩn tàng vô số cao thủ, nếu nàng đoán không sai, những cao thủ đó kỳ thật là Tiêu Trác cảnh cáo mình đi? Hắn đang ám chỉ mình, hắn đề cho Phong Y tới đây, để cho mình thấy chân diện mục người hạ đã hạ độc mình, nhưng mà hắn cũng sẽ không đem toàn bộ cơ hộ bức Phong Y đưa ra giải dược cho mình. Hiện tại nàng đang ở Hoàng cung, toàn bộ thị vệ hoàng cung nhiều vô kể, nàng cũng không hoảng như vậy, lấy một người đi huyết tẩy toàn bộ Hoàng cung.

Nếu mình đã biết Phong Y chính là người hạ độc mình, lại là trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, như vậy nhất định giải dược ở ngay tại Thiên hạ đệ nhất trang, mình có thể thừa dịp thời điểm đêm khuya vắng người, lên lút lên vào đệ nhất trang kia, sau đó thừa dịp Phong Y không hề phòng bị liền cưỡng ép Phong Y, buộc hắn giao giải dược ra.

Bất quá có một chuyện trước mắt khiến nàng tò mò, Phong Y này cùng Tiêu Trác là một phe, Tiêu Trác cùng Phong Y đem mình xếp vào bên người Tiêu Dật, liền vì trộm hai cái ấy sao. Hai cái kia rốt cuộc có ích lợi gì? Tiêu Trác là Hoàng đế, muốn cái gì mà không có? Thế nhưng còn muốn cho mình đi trộm hai cái ấy của Tiêu Dật, hai cái ấy nhất định không đơn giản, hơn nữa nếu hắn rất muốn, hoàn toàn có thể dùng thân phận Hoàng đế ra lệnh Tiêu Dật giao ra đây, nhưng sao hắn lại không làm vậy. Vậy cũng chỉ có thể chứng tỏ một điều, Tiêu Trác thực kiêng kỵ thế lực của Tiêu Dật, xem ra năng lực của Tiêu Dật này ở trong tương tượng của mình càng lớn hơn đi!

“Tam vương phi, nghĩ chuyện gì mà xuất thần như thế a?” Tiêu Dật đột nhiên kêu Lam Ân Nhan đang suy nghĩ có chút tự do, mà trong con ngươi hắn cất giấu một chút rồi rầm. Lam Ân Nhan, ta biết ngươi suy nghĩ cái gì, nhưng mà chỉ sợ cho dù ngươi giết Phong Y, cũng không có cách nào giải độc hoàn toàn cho ngươi, bởi vì... Chết tiệt, sớm biết rằng thì lúc trước sẽ không để cho Phong Y hạ ngươi cái độc kia, ngươi cũng biết hiện tại ta có bao nhiêu hối

hận về quyết định ban đầu.

“À? Nga, ta chỉ là nghĩ Phong Y một mình đối mặt ta, thì đó là một cái nhu tình như nước a! Nhưng hôm nay hân ở trước mặt các người lại lạnh lùng. Thiếu chút nữa làm cho ta không dám nhận thức. Nam nhân các người đều sĩ diện như vậy sao? Nam nhân các người khi một nữ nhân ở trước mặt biểu lộ tình yêu, là việc rất mất mặt sao?” Lam Ân Nhan nói xong, con người thế nhưng mang theo thất vọng nhìn Phong Y.

“Hừ ~...” Phong Y hít một hơi lãnh khí, khuôn mặt tuyệt mỹ cơ hồ muốn vặn vẹo lên. Nữ nhân này... Nữ nhân này... Phong Y rất muốn mắng Lam Ân Nhan, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể nhìn chằm chằm Lam Ân Nhan, một câu nói không ra, sau đó hân chỉ có thể oán giận trừng mắt nhìn Tiêu Trác. Vừa mới nhất thời dưới tình thế cấp bách, hân bật thốt lên nói ra nửa thán sẽ đi tới tìm nàng, nhất định lúc này mọi người đều nghĩ mình thật sự là yêu nàng, chính là không muốn thừa nhận, hân rất muốn đi giải thích, nhưng căn bản hân không thể nào giải thích. Chẳng lẽ mình nói nửa thán một lần sẽ đi tìm nàng, chính là đưa giải được cho nàng? Việc này làm sao hân có thể nói ra a? Đường đường là Trang chủ đệ nhất trang cùng hoàng đế Thánh Long vương hướng thể nhưng hạ độc một nữ tử, này đã muốn đủ mất mặt. Nếu hạ độc nữ tử này, vẫn là vì cưỡng bức nàng ở Tam vương phủ trộm đồ, thật đúng là mất hết mặt, chỉ sợ nếu người trong thiên hạ biết việc này, sẽ đối với Tiêu Trác hoàng đế này là hoàn toàn thất vọng đi? Chính là hân thật không nghĩ ra, Tiêu Trác này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì? Vì sao phải làm cho Lam Ân Nhan biết mình chính là người hạ độc cho nàng chứ? Chẳng lẽ hân...

“Nếu Phong Y nhà ta sĩ diện như vậy, ta đây cũng không thể miễn cưỡng hân, chỉ cần trong lòng hân có ta là được rồi!” Lam Ân Nhan nhún vai nói, tuy rằng lúc này mình không lấy được giải được, có thể đem Phong Y này tức chết đi được cũng tốt.

“Trước kia ta vẫn nghĩ đến người cùng Phong Y chính là bằng hữu, hiện tại mới biết được người cùng hân kỳ thật là... Tam vương phi, hôm nay trẫm cho người gặp được người mong nhớ ngày đêm, người cũng không cảm ơn ta một chút sao?” Tiêu Trác nhíu mày cười, kỳ thật hân cũng không biểu được vì sao mình lại muốn hôm nay Lam Ân Nhan ngoan ngoãn tiến cung, thế nhưng lấy thân phận Phong Y đến làm mối dụ, dù sao hân liền giống như trúng tà. Bất quá cho dù để cho Lam Ân Nhan biết Phong Y chính là người hạ độc, lấy bản lĩnh của Phong Y vẫn là có thể đem Lam Ân Nhan nắm trong tay.

“Ta đương nhiên cảm ơn người! Phát ra từ đáy lòng cảm ơn người. Về sau ta cũng sẽ đưa cho người phần kinh hi!” Lam Ân Nhan đi tới trước mặt Tiêu Trác, hai tròng mắt nhộn nhạo giống như sóng biển. Chờ mình giải độc, chuyện thứ nhất nghĩ đến chính là nghĩ biện pháp lên vào hoàng cung, sau đó hung hăng đem người nện một chút.

Nhìn đến con người như nước của Lam Ân Nhan, hô hấp Tiêu Trác bỗng nhiên căng thẳng. Chiết tiết, mình sẽ không là yêu thương nữ tử này thật đi? Sẽ không, mình hân là chính bị một thân ngạo khí của nữ nhân này hấp dẫn, cho nên mình mới muốn đi chinh phục nàng. Dù sao dung mạo của nàng...

“Ha ha! Tam vương phi cũng không cần đưa kinh hi cho trẫm, tuy rằng người cùng Phong Y từng là người yêu, nhưng bây giờ người đã gả cho Tam hoàng đế của trẫm, cho nên hy vọng về sau người đối đãi với Tam hoàng đế tốt một chút là được rồi” Tiêu Trác lạnh lạnh cười nói.

“Đó là nhất định rồi!” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói, đương nhiên nàng sẽ đối với Tiêu Dật rất rất tốt, vô cùng tốt.

“Tỷ tỷ, người sẽ đối tốt với Tam ca, vậy người đối với Tiểu Tứ Tứ thì sao?” Bỗng nhiên phía sau Lam Ân Nhan truyền đến một thanh âm quen thuộc nồng đượm lo lắng, Lam Ân Nhan ngạc nhiên quay đầu, chỉ thấy Tiêu Nhiên về mặt thương tâm nhìn mình. Mà đứng phía sau hân còn có hai gã thị vệ Huyền Ảnh, xem ra là hai gã thị vệ Huyền Ảnh này dẫn hân vào cung.

“Tiểu Tứ Tứ, sao người lại tới đây?” Lam Ân Nhan kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Nhiên, khi nàng nhìn thấy trong con người Tiêu Nhiên xuất hiện ưu thương, thì lòng không khỏi thất lại. Hân đây là thế nào? Vì sao lúc này hân giống như một búp bê thủy tinh dễ dàng vỡ nát.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ không thích người đợi ở trong này, người nhanh lên một chút cùng Tiểu Tứ Tứ rời đi nơi này!” Tiêu Nhiên hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt mọi người, tiến lên kéo cổ tay Lam Ân Nhan lại.

“Tiểu Tứ Tứ, người làm sao vậy? Mau buông cổ tay tỷ tỷ ra, cổ tay tỷ tỷ bị người tím đau” Lam Ân Nhan nhíu nhíu mi. Nếu đối thành những người khác làm cổ tay nàng đau như vậy, tất nhiên nàng sẽ không chút khách khí đá người đó mấy đá, sau đó lại tặng mấy cái tát. Nhưng mà, làm nàng đau là Tiểu Tứ Tứ, là cái xinh đẹp làm cho nàng không hạ thủ được, là một Tiểu Tứ Tứ làm cho nàng thương tiếc.

Nghe được Lam Ân Nhan nói, Tiêu Nhiên chậm rãi buông lỏng cổ tay Lam Ân Nhan ra, sau đó cắn môi đỏ mọng, nhìn về phía Lam Ân Nhan một câu cũng không nói, ưu thương trong con người hân càng đậm.

Ánh mắt Tiêu Nhiên như vậy, im lặng không lên tiếng phản ứng như vậy, lại làm trong lòng Lam Ân Nhan dấy lên một tia sợ hãi.

“Tiểu Tứ Tứ, người rốt cuộc làm sao vậy?” Ngữ khí Lam Ân Nhan thật cẩn thận hỏi.

“Tiểu Tứ Tứ, người rốt cuộc là làm sao a? Vì sao không nói lời nào chứ?” Thấy Tiêu Nhiên vẫn không nói lời nào, trong con người Lam Ân Nhan dấy lên một chút cười lấy lòng nói. Nàng cũng không biết vì sao, nhìn thấy con người Tiểu Tứ Tứ đau buồn thê lương như thế, trong lòng của nàng nhưng lại sinh ra sợ hãi. Trời ạ, Lam Ân Nhan nàng không sợ trời, không sợ đất, cái gì cũng không sợ, thế nhưng lại sợ ngọc Tứ Tứ đẹp đến nỗi thiên địa thất sắc.

“Này! Tiểu Tứ Tứ, người nói nhanh một chút nga! Nếu không nói chuyện tỷ tỷ sẽ tức giận!” Không được tự nhiên liếc nhìn Tiêu Nhiên, Lam Ân Nhan làm một bộ hung ác chống tay lên hông. Mà những người khác là không nói được một lời, liền yên lặng nhìn Lam Ân Nhan cùng Tiêu Nhiên như vậy.

Nghe được Lam Ân Nhan nói, Tiêu Nhiên cũng chỉ là cắn cắn môi, sau đó ào một chút quay người sang, đưa cho Lam Ân Nhan một cái bóng lưng hoa lệ.

“Này, Tiểu Tứ Tứ, người nói nhanh một chút nga! Không được học giống các đại nhân giả vờ thâm trầm!” Khẩu khí Lam Ân Nhan thực hung, lại rõ ràng không đủ trung khí. Trời ạ, người này rốt cuộc là làm sao vậy, thứ nhất là lời kéo mình phải đi, sau đó liền nhìn mình không nói lời nào, bây giờ đến nhìn

hắn cũng không nhìn? Hắn sẽ không bỗng nhiên phát sốt, đem đầu óc thiêu cang ngu hơn đi?

“Ngươi còn không nói chuyện đúng không? Không nói thì dẹp đi! Về sau tỷ tỷ cũng sẽ không bao giờ để ý ngươi nữa!” Nhìn bóng lưng Tiêu Nhiên quật cường, Lam Ân Nhan tức giận nói. Tiểu Tứ Tứ này thật là, thật là không hiểu ra sao cả a!

“Không được không để ý tới Tiểu Tứ Tứ!” Tiểu Tứ Tứ đột nhiên xoay người, tay bé nhỏ chỉ về phía Lam Ân Nhan, ngữ khí rít gào nói. Mà cặp con ngươi như nước mùa thu kia, cũng là có gì đó trong suốt quay cuồng. Nước mắt trong suốt giống như hàm chứa vô cùng oán giận, hàm chứa thù hận vô hạn, hàm chứa uỷ khuất vô cùng.

“Được rồi! Được rồi! Tỷ tỷ để ý Tiểu Tứ Tứ, vậy ngươi phải nói cho tỷ tỷ, làm sao ngươi lại vội vã kéo tỷ tỷ đi a?” Nhìn Tiểu Tứ Tứ ở trước mắt giống như bị thiên đại uỷ khuất, Lam Ân Nhan lại vừa tức giận, lại vừa buồn cười, lại cảm thấy đau lòng. Người này rốt cuộc là làm sao vậy?

“Chẳng lẽ tỷ tỷ không biết sao?” Tiêu Nhiên quệt cái miệng nhỏ nhắn nói, con ngươi đáng thương hề hề nhìn Lam Ân Nhan.

“A?” Lam Ân Nhan nhú nhú mi. Nhưng mà tâm cũng mãnh liệt nhảy lên. Tiểu Tứ Tứ này, chẳng lẽ hắn không biết rằng ánh mắt hắn uỷ khuất đến cực hạn, quả thực có thể giết chết mình sao?

Nghe được Lam Ân Nhan phát ra chữ ‘A’ nghi hoặc, trong lòng Tiêu Nhiên tức giận đến một chữ cũng nói không ra, sau đó liền thấy hắn cầm tay Lam Ân Nhan, sau đó cắn một ngụm xuống.

“A! Tiểu Tứ Tứ, ngươi điên rồi a?” Mu bàn tay lập tức truyền đến đau đớn làm cho giật mình, nàng hất tay Tiêu Nhiên ra, ngữ khí lần này thật là mang theo phẫn nộ. Nàng không biết hắn làm sao? Nhưng mà cho dù hắn đã xảy ra chuyện gì, cũng không cần hồ nháo cần loạn mình đi?

Lam Ân Nhan rít gào, làm cho thân mình Tiêu Nhiên run run một trận, sau đó liền thấy từng giọt nước mắt theo con ngươi rơi xuống, sau đó môi đỏ mọng khẽ mở nói: “Tỷ tỷ, hôm nay Tiểu Tứ Tứ còn chưa uống thuốc đâu?”

Nói xong, Tiêu Nhiên liền quay đầu chạy, tới thuy chung cũng không thèm quay đầu liếc nhìn Lam Ân Nhan một cái. Mà hai gã Huyền Ảnh mà hắn mang đến thì thần sắc cổ quái nhìn Lam Ân Nhan, sau đó đuổi theo Tiêu Nhiên.

Tỷ tỷ, hôm nay Tiểu Tứ Tứ còn chưa uống thuốc đâu?”

Tỷ tỷ, hôm nay Tiểu Tứ Tứ còn chưa uống thuốc đâu?”

Tiêu Nhiên nói như sấm nổ ở trên tai Lam Ân Nhan, con ngươi đau thương trước khi xoay người, nước mắt bị thương, ngữ khí yếu ớt kia, làm cho tâm Lam Ân Nhan nhéo chặt, thì ra là hắn tức giận việc này a!

“Aiz!” Lam Ân Nhan bắt đắc dĩ thở dài, sau đó liền chuẩn bị đuổi theo Tiêu Nhiên. Tiểu Tứ Tứ a, tỷ tỷ không quên uy ngươi uống được a! Tỷ tỷ vừa mới chuẩn bị ra cung đi Tứ vương phủ tìm ngươi a, ngươi hiểu lầm tỷ tỷ.

“Vương phi, ngươi là muốn đi đâu a?” Con ngươi Tiêu Dật trầm xuống, sau đó tiến lên ôm vòng eo Lam Ân Nhan, ngăn cản cước bộ nàng đuổi theo.

“Ta thích đi đâu, ngươi quản được sao? Buông tay!” Lam Ân Nhan lạnh lùng nói, sau đó muốn tránh ra khỏi Tiêu Dật, nàng nhất định phải đuổi theo Tiểu Tứ Tứ giải thích rõ ràng, nếu không nhất định sẽ làm Tiểu Tứ Tứ thương tâm chết.

“Ngươi đừng quên, bây giờ ngươi là Tam vương phi, không phải Tứ vương phi. Cho dù Tiểu Tứ Tứ lại thích ngươi, cho dù ngươi lại thích Tiểu Tứ Tứ, ngươi cũng nên biết phân biệt rõ ràng một chút đi?” Ngữ khí Tiêu Dật âm trầm, nhưng con ngươi hắn cũng là liếc nhìn Tiêu Trác. Khi hắn nhìn thấy con ngươi Tiêu Trác thập phần kinh ngạc nhìn về một màn Tiểu Tứ Tứ bỗng nhiên xuất hiện, hắn không khỏi ngẩn người. Tiêu Trác tựa hồ cũng không biết vì sao Tiểu Tứ Tứ thân mật với Lam Ân Nhan như vậy, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

“Phải không? Vậy trong lòng ngươi có từng đem ta trở thành Tam vương phi thật không?” Lam Ân Nhan hừ lạnh nói, con ngươi lại lo lắng liếc nhìn về phía phương hướng mà Tiêu Nhiên bỏ chạy.

“Từ giờ trở đi, ta sẽ đem ngươi trở thành Tam vương phi thật sự. Cho nên ta không cho phép ngươi cùng Tiểu Tứ Tứ thường xuyên tiếp xúc” Tiêu Dật ngăn người, sau đó gần từng chữ một.

“Ngươi bệnh thần kinh a! Buông tay nhanh lên một chút!” Lam Ân Nhan trừng mắt liếc nhìn Tiêu Dật nói.

“Ta rốt cuộc có điên hay không, ngươi về sau sẽ biết” Con ngươi Tiêu Dật cười nói, từ nay về sau hắn quả thực sẽ đem nàng trở thành Tam vương phi thật sự, bởi vì lúc trước nàng mửa và vẽ, làm cho mình...

“Thảo mẹ ngươi! Buông tay cho ta! Bằng không ta đá bay ngươi!” Lam Ân Nhan chửi ầm lên, nàng có thể chịu được Tiểu Tứ Tứ điên đối với mình, đơn giản vì hắn là Tiểu Tứ Tứ. Nhưng nàng không cho phép Tiêu Dật này điên với mình, bởi vì hắn không xứng.

“Nếu ta cho ngươi chọn, chỉ cần ngươi không đi tìm Tiêu Nhiên, ta sẽ không hề điều kiện đem hai cái đó tặng cho ngươi! Nếu ngươi đi tìm Tiêu Nhiên, ta sẽ đem hai cái kia giấu vào một chỗ để ngươi vĩnh viễn không tìm được. Ngươi sẽ chọn thế nào?” Tiêu Dật bỗng nhiên thiếp đến bên tai Lam Ân Nhan, dùng thanh âm chỉ có Lam Ân Nhan mới nghe được nói.

Mà lúc này, sở hữu người ở trong Ngự hoa viên dưới sự ám chỉ của Tiêu Trác, đều đã lặng lẽ rời đi. Bất quá trước khi đi, bọn họ đều quay đầu lại liếc

nhìn Lam Ân Nhan.

Tiêu Trác quay đầu lại trong nháy mắt, con ngươi xuất hiện quang mang phức tạp khó có thể cân nhắc. Phong Y quay đầu lại trong nháy mắt, trong con ngươi là quang mang im lặng.

Lam Linh Phượng quay đầu lại trong nháy mắt, trong con ngươi cũng sâu đậm ghen tỵ cùng âm độc.

Mà các Phi tần quay đầu lại trong nháy mắt, ánh mắt lại là khiếp sợ vô cùng. Bởi vì các nàng cảm giác được, hoàng đế giống như cảm thấy hứng thú đối với Lam Ân Nhan. Mà bên ngoài luôn luôn nghe Tam vương gia thống hận Lam Ân Nhan, lại đối với Lam Ân Nhan này căn bản cũng không có hận ý.

Mặt khác cái Tử vương gia kia, được rồi, tuy rằng hắn là một ngốc tử, nhưng dung mạo hắn vẫn là như cũ có thể đốn ngã tâm của vô số nữ tử, thế nhưng hắn giống như thật thích bộ dáng Lam Ân Nhan. Càng sâu đó là, ngay cả Phong trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, thế nhưng cũng cam chịu chấp nhận hắn yêu Lam Ân Nhan là chuyện thật. Trời ạ, thế giới này phải đổi trời. Cho dù nữ nhân này tài nghệ kinh người, khí chất xuất chúng. Nhưng mặt của nàng vẫn là như cũ xấu như quỷ mặt a?

“Tiêu Dật, ta đã nói qua rất nhiều lần, Lam Ân Nhan ta cũng không chịu bị người uy hiếp. Người tốt nhất đừng bức ta nói ra những lời này, bởi vì lúc đó khiến cho ta có kích thích đánh người” Lam Ân Nhan hí mắt nhìn về phía Tiêu Dật

“Uy hiếp? Ta uy hiếp người sao? Ta giống như là cho người suy nghĩ đi? Người sẽ không là cho ta ngu xuẩn tin rằng người cùng Phong Y là tình lữ yêu nhau đi?” Tiêu Dật lạnh lùng cười nói, từ khi thấy những phát sinh hôm nay, hắn cảm giác được Lam Ân Nhan đều không phải cam tâm tình nguyện bán mạng cho Tiêu Trác, tính tình nàng cuồng ngạo như vậy, nhất định là bị Tiêu Trác cùng Phong Y dùng cái gì đó kiềm chế. Rốt cuộc nàng bị cái gì kiềm chế a?

“Nợ nần giữa ta và Phong Y, ta tự nhiên sẽ chậm rãi đi tính! Không cần người phải quản” Lam Ân Nhan ngẩng cao đầu nói.

“Đừng tưởng rằng mình có chút bản lĩnh, sẽ không biết trời cao đất rộng. Phong Y đối với biểu hiện mặt ngoài cũng không nhìn đơn giản như vậy, người không phải đối thủ của hắn. Kỳ thật còn có rất nhiều người cũng không đơn giản như người nhìn thấy ở ngoài mặt, người mà che dấu chân chính thực lực, mới là người lợi hại nhất trong thiên hạ, mà người...” Tiêu Dật khinh thường bĩu môi. Bất quá từ lúc biết nàng không phải cam tâm tình nguyện bán mạng cho Tiêu Trác, hắn hận đối với nàng cũng không thâm như vậy.

“Có rất nhiều người cũng không đơn giản như ta nhìn thấy ở mặt ngoài, người là đang khích lệ chính người sao?” Lam Ân Nhan khinh bỉ liếc nhìn Tiêu Dật.

“Lười nói cho người nhiều như vậy, người hãy nói đi! Rốt cuộc là muốn hai cái đó, hay là muốn đi tìm Tiêu Nhiên?” Tiêu Dật lạnh lùng cười nói.

“Hai loại kia của người ta đã định rồi, tìm Tiêu Nhiên ta cũng định vậy rồi!” Lam Ân Nhan nói xong, một cái trở tay dễ dàng bám về phía cổ Tiêu Dật, động tác bất thành linh của Lam Ân Nhan, làm cho bàn tay Tiêu Dật ôm thắt lưng Lam Ân Nhan nhất thời buông lỏng, sau đó thân mình cũng chợt loé về phía bên cạnh

Lam Ân Nhan thoát ly được khỏi sự kiềm chế của Tiêu Dật, lập tức chạy về phía bên ngoài Ngự hoa viên, nàng phải nhanh chóng đi tìm Tiểu Tứ Tứ, nàng không muốn hắn thương tâm.

Về phần hai cái kia của Tiêu Dật, có lẽ nàng căn bản không cần động thủ trộm đi, bởi vì nàng đã biết được thân phận của Phong Y, nàng hẳn là có thể trước khi phát độc buộc hắn phải giao ra giải dược. Trước mắt đối với mình mà nói, quan trọng nhất chính là tâm tình Tiểu Tứ Tứ...

“Lam Ân Nhan, đôi khi có người thoát nhìn rất vô hại, có lẽ cũng là người tà ác đáng sợ nhất thiên hạ!” Tiêu Dật dừng ở bóng lưng Lam Ân Nhan đang chạy, ánh mắt Tiêu Dật cũng không tiếng động nói.

Nhưng mà, Lam Ân Nhan chạy đi phía trước, thân mình bỗng nhiên lung lay xuống, sau đó thế nhưng nàng dừng cước bộ.

Điều này không khỏi làm Tiêu Dật ngẩn người, sau đó lác mình đi tới bên cạnh Lam Ân Nhan.

“Người làm sao vậy?” Tiêu Dật lạnh lùng nói, nàng giống như có chút không thích hợp?

Làm bộ không nghe lời nói của Tiêu Dật, Lam Ân Nhan tiếp tục đi về phía trước. Chính là lúc này đây nàng đi, mà không phải chạy.

Chết tiệt, vì sao nàng bỗng nhiên dùng lực một chút, thân mình liền cảm giác được thực mệt mỏi chứ? Hơn nữa bụng của nàng bỗng nhiên có chút đau lên? Nội tâm Lam Ân Nhan thầm mắng.

“Nữ nhân chết tiệt, về sau không được coi thường bốn vương như vậy” Cảm giác được Lam Ân Nhan không bình thường, Tiêu Dật bỗng nhiên tiến lên đem Lam Ân Nhan bế lên không.

“Dựa vào, người cái tử biến thái, buông lão nương ra!” Lam Ân Nhan cắn răng nói, nàng muốn giãy khỏi người Tiêu Dật, nhưng mà nàng phát giác được mình căn bản không làm gì được.

“Có bản lĩnh người liền tự mình tránh ra! Nếu người không có bản lĩnh tránh ra, vậy ngoan ngoãn ở trong lòng bốn vương, để cho bốn vương mang người rời khỏi Hoàng cung!” Tiêu Dật đem Lam Ân Nhan ôm chặt vào trong lòng, sau đó cất bước đi ra khỏi Ngự hoa viên. Nhưng mà con người hắn lại mang theo một tia hồ nghi, nàng đây là làm sao vậy?

“Ngươi...” Lam Ân Nhan trừng mắt nhìn Tiêu Dật, nàng quả thật rất muốn tránh khỏi hắn, bởi vì hắn ôm ấp làm cho mình thập phần ghê tởm. Nhưng mà lúc này nàng căn bản vô lực tránh ra a! Còn có, hắn là nhìn ra thân thể mình có khác thường sao? Vì sao hắn phải ôm mình rồi đi? Hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Lam Ân Nhan trăm mối suy tư không thể hiểu...

Trên xe ngựa...

Tiêu Dật cùng Lam Ân Nhan ngồi đối diện, mà Tiêu Dật lúc này chính là đang dùng con ngươi tức giận trừng Lam Ân Nhan, mình hảo tâm ôm nàng lên xe ngựa, nhưng nàng thì sao?

Sau khi lên xe ngựa, mình vừa mới buông nàng ra, chuyện thứ nhất là nàng chạy nhanh lấy tay hung hăng phủi quần áo của nàng, hành động của nàng rõ ràng chính là không tiếng động nói cho mình, hắn làm dơ nàng. Hắn bỗng nhiên phát hiện mình thực chán ghét thái độ coi thường không nhìn cùng thái độ chán ghét mình của Lam Ân Nhan.

Nữ nhân này, từ khi một khắc bước vào Tam vương phủ kia, trong hai trông mắt liền tràn đầy khinh thường đối với mình.

Nhưng mà nàng đối với Tiêu Dật cũng ôn nhu như vậy. Không biết vì sao, nghĩ đến đây, tâm Tiêu Dật bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái.

“Lam Ân Nhan, về sau ngươi tốt nhất đừng dùng thái độ lạnh lùng như thế đối với bản vương, nếu không nhất định bản vương sẽ không tha cho ngươi” Ngươi khi Tiêu Dật bỗng nhiên âm trầm mở miệng nói.

“Từ biến thái, ngươi trừ bỏ đe dọa cùng ngược đãi nữ nhân, ngươi còn có thể làm cái gì?” Liếc mắt xem thường, sau đó Lam Ân Nhan dứt khoát nhắm mắt lại, lười liếc mắt nhìn Tiêu Dật lần nữa.

“Chết tiệt, không được nhắm mắt, nhìn bản vương” Tiêu Dật do dự một chút, sau đó tay dùng sức nắm cằm Lam Ân Nhan.

Nhưng mà từ khi nhìn nàng múa và vẽ, cùng với việc đoán được nàng cũng không phải cam tâm tình nguyện thay Tiêu Trác trộm cái nọ. Hắn không thể không thừa nhận, hắn đối với nàng giống như có chút...

“Ngươi có cái gì đẹp mắt? Ngươi cho là người khác nói ngươi là Thiên hạ đệ nhất mỹ nam, tất cả nữ nhân liền bị ngươi mê hoặc sao? Thực xin lỗi, lão nương đối với khuôn mặt này của ngươi không có hứng thú. Đem móng tay bản của ngươi lấy ra khỏi cằm ta! Ta ngại bản!” Lam Ân Nhan từ từ nhắm hai mắt như trước, mà nội tâm của nàng thì lại mắng: Mẹ ngươi, hiện tại cả người lão nương vô lực, nếu không lão nương xé sống ngươi.

“Ngươi ngại bản vương bản?” Khoé miệng Tiêu Dật khẽ nhếch, ngữ điệu tà mị theo đôi môi đỏ mọng của hắn phát ra: “Vậy nếu không để bản vương khắc sâu cho ngươi một chút, bản vương rốt cuộc có bao nhiêu bản?” Dứt lời, ngón tay của hắn chế trụ cằm nàng, rơi xuống vành tai nàng, sau đó nhẹ nhàng mặt mày vuốt ve lên.

“Con mẹ ngươi! Ngươi đi chết có được hay không? Mỗi ngày trên thế giới có nhiều người chết như vậy, sao ngươi lại không chết đi chứ?” Lam Ân Nhan đương nhiên biết hàm nghĩa những lời “Vậy nếu không để bản vương khắc sâu cho ngươi một chút, bản vương rốt cuộc có bao nhiêu bản?” này, người này lại muốn ô nhục mình, hắn thực sự là người cực phẩm căn bản!

Nhưng mà không xong là, hiện tại mình không hề có sức đánh trả, vạn nhất hắn thực sự làm cái kia... Vậy cũng làm sao bây giờ?

Cùng lúc đó, ngoài xe ngựa một ánh mắt rét lạnh như băng dừng ở trên xe ngựa di chuyển. Hồng ảnh hắn như ẩn như hiện ở trong gió. Sắc mặt trắng bệch, con ngươi âm trầm, hai tay cũng nắm chặt. Hắn cứ như vậy không chút kiêng kỵ đạp gió đi theo xe ngựa. Nhưng thị vệ ngoài xe ngựa nhưng lại không hề có một người có thể phát hiện hành tung của hắn.

Gió nhẹ thổi qua, tóc đen cùng y phục màu đỏ của hắn tùy ý bay lượn trong gió, lại xứng với ánh mắt âm trầm, u oán, lạnh như băng kia của hắn, trong trời đất chợt dâng lên một hơi thở dày đặc

Mà bên trong xe ngựa, thân mình Lam Ân Nhan bỗng nhiên không hiểu đánh cái rùng mình.

“Ngươi run rẩy cái gì? Hay là sợ hãi bản vương thật sự chạm vào ngươi? Xem ra ngươi đối với bản vương không phải là chán ghét bình thường” Tay Tiêu Dật vẫn vuốt ve vành tai Lam Ân Nhan như cũ, trong con ngươi cũng hiện lên một tia phức tạp.

“Bất quá, kỳ thật bản vương cũng không tính thật sự chạm vào ngươi, bởi vì ngươi... Còn không xứng!” Tiêu Dật thu hồi bàn tay vuốt ve vành tai Lam Ân Nhan, sau đó nhắm con ngươi lại.

“Từ biến thái!” Lam Ân Nhan trừng mắt nhìn Tiêu Dật, sau đó trong lòng mắng. Nhưng vừa dứt lời, lòng của nàng bỗng nhiên lại truyền đến một trận đau đớn rất nhỏ, đầu cũng có chút choáng váng.

Hay là, độc mà Phong Y hạ độc mình bắt đầu phát tác? Không phải nửa tháng sau mới phát tác sao? Lam Ân Nhan căn bản nghĩ nghĩ, sắc mặt có hơi chút tái nhợt.

“Tỷ tỷ hôm nay Tiểu Tứ Tứ con chưa uống thuốc đâu?” Thanh âm ai oán của Tiêu Dật bỗng nhiên truyền vào trong tai Lam Ân Nhan.

Thoáng chốc, Lam Ân Nhan nhíu nhíu lông mày. Là Tiểu Tứ Tứ kêu nàng sao? Không có khả năng a, Tiểu Tứ Tứ đã sớm chạy a? Lam Ân Nhan nhấc rèm lên, khi nàng nhìn đến thị vệ đi theo bên ngoài mặt không biểu tình đi tới phía trước, căn bản giống như không nghe thấy thanh âm gì, nàng buông rèm

xuống. Chẳng lẽ mình xuất hiện nghe huyền? Khoé miệng Lam Ân Nhan run rẩy.

“Tỷ tỷ, hôm nay Tiểu Tứ Tứ còn chưa uống thuốc đâu?” Thanh âm ai oán của Tiêu Nhiên lại một lần nữa truyền vào trong tai Lam Ân Nhan.

Thanh âm là rõ ràng như vậy, Lam Ân Nhan không khỏi nhìn Tiêu Dật một chút, thấy hắn vẫn nhắm hai mắt như cũ. Khoé miệng của nàng lại run rẩy, nếu Tiêu Dật nghe được thanh âm của Tiêu Nhiên, sẽ không phản ứng chút nào sao? Xem ra là mình xuất hiện nghe huyền, nhưng lại không nhẹ đâu. Chẳng lẽ là mình quá lo lắng cho Tiểu Tứ Tứ, muốn đi tìm Tiểu Tứ Tứ nhưng lại không có khí lực đi tìm, nhất thời lo lắng cho nên xuất hiện nghe huyền?

Trong đầu Lam Ân Nhan bỗng nhiên dần hiện ra con người Tiêu Nhiên rung rung, khuôn mặt tuyệt mỹ mà thương xót. Tiểu Tứ Tứ a, thực xin lỗi nga! Chỉ sợ hôm nay tỷ tỷ không có khí lực đi tìm người. Nhưng người nhất định phải ngoan ngoãn tự mình uống được a!

Phong Y đáng chết kia, rõ ràng nói nửa tháng sau được mới phát tác, sao lại phát tác trước chứ? Mẹ người, lão nương sẽ không để yên cho người.

Mà lúc này, ngoài xe ngựa, Tiêu Nhiên nguyên bản đi theo phía sau xe ngựa đã biến mất không thấy. Không khí chỉ để lại hơi thở thống khổ mà hắn bỏ xuống.

“A!” Bên trong xe ngựa, Lam Ân Nhan bỗng nhiên hét lên.

“Người lại làm sao vậy?” Tiêu Dật mở mắt, ngửi khí lạnh lùng hỏi, nhưng mà trong con người hắn lại cất giấu một tia lo lắng.

“Ta thích gọi vậy, không thể sao!” Lam Ân Nhan hừ lạnh nói, sau đó xoay đầu đi, nàng mới không cần bị hắn chết giẫm đâu!

“Có thể! Muốn gọi liền gọi đi!” Tiêu Dật lại nhắm hai mắt lại. Nữ nhân này... Aiz...

Mà Tiêu Dật nhắm mắt lại trong nháy mắt, trên trán Lam Ân Nhan bỗng nhiên xuất hiện nhè nhẹ mồ hôi lạnh. Vừa rồi lòng của nàng bỗng nhiên xuất hiện cảm giác như bị kim đâm, cho nên nàng mới đau kêu ra.

Trong tứ vương phủ...

Một chút màu đỏ yêu dã giống như quỷ mị đứng ở phía trước cửa sổ, tóc đen bay lên, hồng y vũ động.

Một thân tà khí tản tán ở trong gió, ngón tay xanh nhạt như ngọc khê vén sợi tóc hỗn độn, Tiêu Nhiên ánh mắt thê lương nói: “Tỷ tỷ, người nghe được Tiểu Tứ Tứ kêu người sao? Hôm nay Tiểu Tứ Tứ còn chưa uống được đâu?”

“Chủ tử, ngài ăn một chút gì đi! Hôm nay một giọt nước ngài cũng chưa uống đâu?” Một thị vệ Huyền Ảnh đi vào phòng ngủ, thật cẩn thận nói.

“Cút!” Tiếng Tiêu Nhiên gầm gừ truyền đến, sau đó một chương đem đánh bay thị vệ ra ngoài.

Nhất thời thị vệ ới ra một ngụm máu, sau đó rời đi. Xem ra Lam Ân Nhan kia đối với chủ tử thật sự rất quan trọng, nàng chỉ là không tới tìm chủ tử, thế nhưng chủ tử phần nộ như thế. Bất quá chủ tử phần nộ thì phần nộ, vừa mới là đối với mình hạ thủ lưu tình, bởi vì hắn chính là chán thương mình nhưng không giết mình. Tên thị vệ vừa đi vừa nghĩ. Tuy rằng hắn bị Tiêu Nhiên làm thương nặng, nhưng con người hắn đối với Tiêu Nhiên lại không hề có một tia oán giận và hận.

“Tỷ tỷ, người là thấy ta cần người, cho nên giận ta sao?” Chân mày Tiêu Nhiên như tranh vẽ, có một chút nhìn không ra đau đớn.

“Người không thể giận Tiểu Tứ Tứ. Không thể, tuyệt đối không thể!” Nhất thời sắc mặt Tiêu Nhiên một trận lạnh như băng.

“Thiên địa nhân ma, lập tức hiện thân!” Tiêu Nhiên dùng nội lực kêu gọi.

“Chủ tử!” Bốn thân ảnh lập tức xuất hiện ở trong phòng ngủ, sau đó cung kính quỳ xuống đất nói.

“Thông truyền xuống đi, để cho người Tu La môn chuẩn bị sẵn sàng!” Chân mày Tiêu Nhiên giương lên, trong con người có một mảnh chưa xốt.

“Xin hỏi chủ tử, có cái gì hành động?”

“Ta sẽ tiếp tục chờ nàng, nhưng nếu qua hôm nay, ta còn không đợi được nàng, vậy để cho Cánh hoa Bỉ Ngạn lấp đầy toàn bộ Thánh Long vương hướng đi!” Đôi môi xinh đẹp của Tiêu Nhiên gọi lên nụ cười thị huyết, nói xong, bốn phía thân thể hắn vùng lên Cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ, gió thổi qua, mùi máu tươi nồng đặc lập tức tràn ngập ở trong không khí...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Quá Ghen Tuông

Ánh mặt trời rực rỡ dắt nhàn nhật mùi hoa quanh quẩn ở trong trời đất, một tầng vàng sáng mỏng manh từ từ đi tới che phủ xe ngựa, tạo nên hàng vạn hàng nghìn tình cảm ấm áp

Bên trong xe ngựa, Lam Ân Nhan khẽ vén rèm cửa sổ lên, làm cho thân thể mình nhuộm dần ở dưới ánh nắng vàng rực, dường như mong muốn những bọc vàng rực ấm áp kia có thể trừ bỏ rét lạnh trong cơ thể nàng.

Tiêu Dật vốn là nhắm mắt, nghe được thanh âm rất nhỏ Lam Ân Nhan vén rèm cửa sổ, hần bỗng nhiên mở mắt.

Thoáng chốc, trong con người hần hiện lên một tia kinh diễm, lúc này bên mặt có cái bớt đỏ kia của Lam Ân Nhan đang đưa về phía ngoài xe ngựa, cho nên chiếu vào mi mắt Tiêu Dật là nửa bên mặt tinh tế hoạt nộn kia của Lam Ân Nhan.

Gió mát thổi qua, tóc đen cùng cái khăn che mặt của Lam Ân Nhan nhẹ nhàng bay múa, màu vàng sáng chói bao phủ trên nửa mặt tinh tế kia không hề tỳ vết nào của Lam Ân Nhan.

Nhưng lại làm cho cả người nàng trong thanh linh mang theo một chút quyến rũ, nhìn quanh trong lúc đó, tâm Tiêu Dật bỗng nhiên nhẹ nhàng rung một chút.

“Người rất lạnh sao?” Tiêu Dật sau một trận hốt hoảng, lạnh giọng hỏi Lam Ân Nhan thân mình đang có chút run run.

“Hơi thở trên người người rất đục ngầu, ô nhiễm không khí bên trong xe ngựa, ta vén rèm xe lên hô hấp không khí mới mẻ bên ngoài, chẳng lẽ không thể sao?” Lam Ân Nhan khẽ liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó tay ngọc đem rèm cửa buông xuống. Lúc này trong cơ thể nàng dâng lên hần khí làm cho nàng lạnh giống như cả người nằm trong hầm băng, trong lòng đau đớn càng mãnh liệt hơn trước. Bất quá nàng lại liều mạng chịu đựng, không cho mình phát ra tiếng kêu thống khổ. Bởi vì nàng mới không cần bị Tử biến thái Tiêu Dật này chế giễu đâu!

“Kỳ thực ta hiểu sơ y thuật, nếu như người nguyện ý cầu ta, có lẽ ta sẽ lo lắng giúp người giảm bớt chút đau đớn” Tiêu Dật chăm chú nhìn Lam Ân Nhan, sau đó chậm rãi mở miệng. Trong cơ thể hần có loại xúc động muốn giúp nàng, nhưng phần xúc động này vội vì Lam Ân Nhan vừa mới đáp mà giảm một nửa.

“Lam Ân Nhan ta cũng sẽ không đi cầu bất luận một kẻ nào, lại càng sẽ không đi cầu người, cái loại động vật tâm lý dị dạng như vậy” Con người Lam Ân Nhan chế giễu cười, sau đó lạnh lùng nói. Cầu hần? Phi! Hần cũng xứng sao?

“Người...” Lam Ân Nhan đáp làm con người Tiêu Dật lập tức bốc lên lửa giận.

“Nếu ta này là loại động vật tâm lý dị dạng, nguyện ý vô điều kiện giúp người giảm bớt thống khổ thì sao?” Hít một hơi thật sâu, sau đó Tiêu Dật bỗng nhiên nhú mày nhìn về phía Lam Ân Nhan. Không biết vì sao, từ khi biết nàng không phải cam tâm tình nguyện thay Tiêu Dật trộm cái nọ, từ sau khi xem nàng múa và vẽ, hận ý của mình đối với nàng giống như rút đi không ít. Ngay cả thái độ khiêu khích như cũ của nàng làm mình thập phần căm tức, nhưng mình lại vẫn giống như trúng tà, bị coi thường như thế nhưng vẫn muốn giúp nàng.

“Người không có bệnh đi?” Lam Ân Nhan hơi chút kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Dật, mà kinh ngạc của nàng không phải bởi vì Tiêu Dật nói muốn vô điều kiện giúp mình, mà là vì vừa rồi Tiêu Dật nói nhưng lại cam chịu là động vật tâm lý dị dạng.

“Người không phải nói là tâm lý ta dị dạng sao? Nếu để ý tâm lý ta dị dạng, ta đương nhiên làm chút hành vi cho người mà người bình thường không thể lý giải đi?” Tiêu Dật chậm rãi mở miệng nói, trên mặt còn hiện ra nụ cười tuyệt mỹ

“Bệnh của người thật đúng là không nhẹ!” Hành động khác thường của Tiêu Dật, làm cho Lam Ân Nhan có loại cảm giác nổi cả da gà.

“Để cho ta bắt mạch cho người đi?” Coi nhẹ Lam Ân Nhan chửi bới, Tiêu Dật vươn tay về phía Lam Ân Nhan.

“Đem móng bản của người lấy ra!” Lam Ân Nhan nhú nhú mày nói. Hần có hảo tâm như vậy sao? Khẳng định là hần muốn giỡn trò quỷ. Hơn nữa cho dù hần thật muốn giúp mình, thì mình cũng không cần hần giúp, nếu để cho hần giúp, mình chẳng phải sẽ thiếu tử biến thái hần một phần nhân tình sao? Thiếu hần nhân tình, vậy không bằng làm cho mình chết đi.

“Nếu ta muốn giúp người thì sao?” Tiêu Dật lạnh lẽo nheo mắt lại, sau đó nhanh chóng đứng dậy, đi vào ngồi bên cạnh Lam Ân Nhan. Đem toàn bộ thân mình Lam Ân Nhan nền nhún khẽ kéo vào trong lòng.

“Lập tức buông tay cho ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!” Thái độ Tiêu Dật càng khác thường, lại càng làm cho Lam Ân Nhan cảm thấy có cổ quái.

“Cả người người hiện tại vô lực, ngay cả nói chuyện đều thờ ơ, còn muốn thương ta sao?” Tiêu Dật im lặng liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó tay ấn lên mạch đập của Lam Ân Nhan. Nàng chén ghét mình như vậy sao? Tình nguyện đau chết cũng không muốn mình giúp sao?

“Người cái tử biến thái, mau buông lão nương ra!” Lam Ân Nhan ghấn răng nghiến lợi nói, mà lời của nàng vừa xong, xe ngựa bỗng nhiên kịch liệt lay động một cái, giống như là vấp phải một cục đá, Lam Ân Nhan bị Tiêu Dật khẽ ôm vào trong lòng, nhất thời cả người bổ nhào về phía trước. Lập tức Tiêu Dật đưa tay đem thân mình Lam Ân Nhan kéo trở về, lại đem mềm mại thân thể của nàng khẽ kéo vào trong lòng, bất quá lần này cánh tay hần gắt gao vòng lấy nàng.

“Phốc!” Xe ngựa vừa mới di chuyển mãnh liệt cùng với Tiêu Dật dùng sức túm, làm cho Lam Ân Nhan đang đọc phát nhất thời khí huyết dâng lên, nằng ỏi ra một ngụm máu tươi, sau đó ánh mắt tối sầm, té xỉu ở trong lòng Tiêu Dật.

“Hỗn đần, lái xe thế nào?” Nhìn đến Lam Ân Nhan học máu trong nháy mắt, tâm Tiêu Dật bỗng nhiên run lên, sau đó liền thấy hần phát ra tiếng rống giận về phía ngoài xe ngựa.

“Thuộc hạ đáng chết!” Ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm run run của thị vệ.

Tiêu Dật không nói nữa, phượng mâu luôn luôn thâm trầm lạnh như băng dường như nhiễm nhiều ôn nhu nhìn về phía Lam Ân Nhan ở trong lòng.

“Nhìn đến nằng học máu, tại sao ta lại đau lòng chứ? Chẳng lẽ ta trúng tà sao?” Tiêu Dật thấp giọng nói, trong giọng nói mang theo tia mê mang, sau đó hần đưa tay ấn lên mạch của Lam Ân Nhan. Nhất thời, Tiêu Dật biến sắc, nằng giống như trúng độc, nhưng là một độc mình hoàn toàn không quen biết. Sau đó Tiêu Dật quét mắt nhìn áo Lam Ân Nhan, chỉ thấy trên áo nằng dính mấy giọt máu tươi từ trên miệng nằng chảy xuống. Máu là màu đỏ? Nói cách khác nằng phản ứng trước mắt chính là dấu hiệu trước khi độc phát? Là ai hạ độc nằng chứ? Chẳng lẽ Tiêu Trác cùng Phong Y dùng độc không chế nằng, sau đó bức nằng gả vào Tam vương phủ, nhân cơ hội trộm hai cái nọ của mình?

Ngay tại Tiêu Dật suy có hơi chút tự do, xe ngựa bỗng nhiên dừng lại.

“Làm sao vậy?” Tiêu Dật ngẩng đầu lạnh lùng hỏi.

“Vương gia, thị vệ bên người Phượng phi nương nương tựa hồ có chuyện nói với ngài” Bên ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm bẩm báo của thị vệ.

“Chuyện gì?” Một bàn tay Tiêu Dật vẫn ôm Lam Ân Nhan như cũ, một bàn tay khác lại nhắc rèm cửa sổ lên.

“Vương gia, đây là Phượng phi nương nương làm cho ty chức đưa tới!” Một nam tử áo xanh cười trên một con ngựa, ngữ khí cung kính nói, sau đó từ ngoài cửa sổ tiến vào một cái khăn lụa thêu uyên ương, bất quá khi con người nam tử áo xanh quét đến Lam Ân Nhan ở trong lòng Tiêu Dật, hơi hơi ngần ra.

Lông mày có chút nhíu, khoé miệng Tiêu Dật gọi lên một tia cười lạnh, hần không nhận cái khăn lụa uyên ương kia, chính là con người chăm chú nhìn về phía cái khăn lụa uyên ương cùng hàng chữ thêu trên khăn lụa uyên ương kia, chữ kia viết là: Được thành như mất từ nào mất, thà làm uyên ương chẳng làm tiên

“Dật ca ca, nếu như ta và người có thể ở gần nhau, Phượng nhi dù chết cũng đã cam tâm tình nguyện”

“Dật ca ca, nếu có một ngày, Phượng nhi cùng người đều chết, chúng ta đây liền ước cùng nhau biến thành đôi uyên ương, sau đó tiếp tục như hình với bóng, được không?”

“Đem khăn lụa này cầm về đi! Thuận tiện nói cho Phượng Phi nương nương, nếu đã chọn vào cung, nên chú ý chút, đừng để cho người khác nắm được đuôi” Tiêu Dật buông rèm xuống, nhưng trong lòng lại xẹt qua một chút đau đớn. Nếu nằng là yêu mình, vì sao lại vứt bỏ mình chứ?

Hôm nay ở Ngự hoa viên phát sinh một màn kia, Linh Phượng té ngã thật sự là Lam Ân Nhan đẩy sao? Có lẽ nằng che dấu được mọi người, nhưng làm sao có thể giấu diếm được hai mắt của mình chứ? Từ khi nằng xuất hiện, mình liền nhìn chăm chăm vào nằng. Chính là vì vậy, mình với nhìn thấy được trước khi nằng té ngã, trong con người chột loé ra tia cười âm hiểm rồi biến mất. Nhưng mà tia cười âm hiểm này cho hần biết, cánh tay Lam Ân Nhan tuy rằng khẽ quét nằng, nhưng mà chính nằng cũng cố ý té ngã trên đất. Vì sao nằng phải làm như vậy chứ? Vì được đến Tiêu Trác thương tiếc sao? Hay là...

Nằng luôn luôn là thiên sứ thuần khiết thiện lương, khi nào thì thay đổi có tâm kế như vậy?

Bất quá, cho dù nằng thay đổi như thế nào, tất cả đều cùng mình không quan hệ. Bởi vì nằng vứt bỏ hần, mà hần cũng có thể đã hoàn toàn quên nằng.

“Tam vương gia, Phượng phi nương nương nói, nằng gả vào cung là có nỗi khổ trong lòng, về sau nằng sẽ giải thích rõ ràng với người. Nằng còn nói, nếu ngài không chịu nhận lấy khăn tay này, nằng sẽ thực thương tâm” Ngoài xe ngựa, lại truyền đến thanh âm của nam tử áo xanh.

“Lập tức hồi phủ!” Tiêu Dật cúi mâu liếc nhìn Lam Ân Nhan nằm lẳng lẳng trong lòng, sau đó thanh âm lạnh lùng vang lên.

“Là!” Thanh âm thị vệ Tam vương phủ vang dội đáp, sau đó xe ngựa lại di chuyển, chỉ còn lại nam tử áo xanh thân mình cứng ngắc nhìn nhìn chiếc xe ngựa đi phía trước, sau đó quay đầu ngựa lại, đi về phía Hoàng cung. Xong rồi, Tam vương gia không nhận lấy khăn lụa uyên ương này, xem ra sau khi hồi cung, mình cũng sẽ bị Phượng phi nương nương trách phạt, nam tử áo xanh trong lòng kêu rên...

Trong Tam vương phủ xuất hiện một hình ảnh khiếp sợ làm nổ tung trời đất...

Tiêu Dật thế nhưng ôm Lam Ân Nhan đi về phía phòng ngủ, hơn nữa lúc đó trong ánh mắt hần còn tràn đầy vẻ lo âu không thể nhận ra.

“Uyển Dao, là ta nhìn lầm rồi sao?” Một góc hành lang, thị thiếp Tiêu Dật, Ngưng Cầm dung mạo diễm lệ quyến rũ khó có thể tin tưởng lớn mắt, giống như là gặp được chuyện tình khó hiểu nhất thiên hạ. Tam vương gia luôn luôn lấy tra tấn Lam Ân Nhan làm thú vui, thế nhưng ôm Lam Ân Nhan hồi phủ? Điều này thật sự là làm nằng không nghĩ ra.

“Tâm tư Vương gia luôn luôn bí hiểm, lại có khả năng để ta và người nhìn thấu sao?” Uyển Dao một thị thiếp khác của Tiêu Dật, dung mạo xinh đẹp, khí chất tao nhã, trên mặt lạnh nhạt cười nói.

“Ta thấy... Không phải Vương gia trúng tà, chính là ta đụng quỷ!” Ngưng Cầm bữu môi nói, sau đó phẩy tay áo bỏ đi, để lại đó một chút đặc hơi thở ghen tị.

“Có lẽ... Vương gia cùng hần, cũng thích Lam Ân Nhan này?” Uyển Dao thấp giọng nói, cũng xoay người mà đi, mà trong con ngươi trong suốt của nàng cất giấu một chút ưu thương làm người ta khó có thể phát hiện, chỉ là người làm nàng ưu thương cũng không phải Tiêu Dật.

Lúc này, trong phòng ngủ Tiêu Dật, nhè nhẹ hương trà nhuộm đầy toàn bộ căn phòng.

Mà người chế tạo ra hương trà này đúng là Tiêu Dật, chỉ thấy hần đang ngồi ở trước bàn trà khẽ nhấp nước trà, chính là con ngươi hần nhưng vẫn dừng ở trên Lam Ân Nhan nằm hôn mê trên giường. Nàng hần là mau tỉnh đi? Mặc dù mình không thể nhìn ra nàng rốt cuộc trúng loại độc nào, nhưng mà hần khẳng định biết, độc này trước mắt chắc chắn sẽ không để cho nàng ngủ không tỉnh, hoặc là mất mạng. Bởi vì nàng còn chưa trộm được hai thứ đó, Tiêu Trác cùng Phong Y chắc là sẽ không bỏ được để cho nàng chết.

Nhìn Lam Ân Nhan nhú lông mày cùng trên trán chảy ra nhè nhẹ mồ hôi lạnh, nhìn Lam Ân Nhan nắm chặt tay, dường như cho dù chết cũng không nguyện ý để mình chế giễu. Tiêu Dật im lặng lắc đầu, quyết định giúp nàng sớm tỉnh lại.

Chỉ thấy hần buông chén trà trong tay xuống, đi vào trước giường khẽ giúp đỡ Lam Ân Nhan ngồi dậy, sau đó lòng bàn tay thiếp về phía sau lưng Lam Ân Nhan, đem chút chân khí đưa vào trong cơ thể nàng, sau đó lại lấy một viên thuốc từ trong tay áo ra đưa vào trong miệng nàng.

Nhất thời, mí mắt Lam Ân Nhan nhắm chặt khẽ nhúc nhích, lông mi thon dài cũng run rẩy, sau đó tất cả lại quay về yên tĩnh. Nhìn đến nàng im lặng như vậy, Tiêu Dật bỗng nhiên có chút nhớ đến nàng cùng mình tranh hơn thua, miệng lưỡi bén nhọn, cử chỉ thô lỗ.

“Nữ nhân, không có gì bất ngờ xảy ra, người trong thời gian nửa chén trà là có thể tỉnh lại!” Tiêu Dật cúi đầu nói, sau đó lại đi tới bên cạnh bàn trà ngồi xuống.

“Nô tỳ gặp qua Vương gia” Nha hoàn Lam Tây Thành cúi đầu đi đến, mà trong giọng nói của nàng lộ vẻ nghi hoặc, nàng không rõ Tam vương gia phải người truyền nàng đến, không biết là có chuyện gì?

“Tây Thành, người có thể nói cho bản vương, tiểu thư nhà người rốt cuộc là ai chăng?” Tiêu Dật buông chén trà trong tay xuống, con ngươi thâm thúy nhìn về phía Lam Ân Nhan. Nghe được lời Tiêu Dật, nha hoàn Lam Tây Thành lập tức ngẩng đầu lên, con ngươi khó hiểu nhìn về phía Tiêu Dật, rõ ràng nàng thực không hiểu ý tứ trong lời nói của Tiêu Dật.

“Chẳng lẽ... Người không biết là tiểu thư nhà người biến hoá rất lớn sao? Dường như biến hoá lớn căn bản là không phải Lam Ân Nhan chân chính?” Tiêu Dật nhún mày nói. Sau đó con ngươi chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan nằm trên giường.

“Àn, dường như là tiểu thư biến hoá rất lớn, nhưng mà nàng quả thật là tiểu thư a?” Lam Ân Nhan hồ đồ gãi gãi đầu nói.

“Phải không? Nàng thật là Lam Ân Nhan sao?” Con ngươi Tiêu Dật nhìn về phía Lam Ân Nhan nằm trên giường.

Lam Tây Thành theo ánh mắt Tiêu Dật nhìn đi, khi nàng nhìn đến Lam Ân Nhan lại im lặng nằm ở trên giường, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

“Vương gia, tiểu thư, nàng... nàng làm sao vậy?” Ngờ ngơ Lam Tây Thành khủng hoảng hỏi.

“Nàng trúng độc, có lẽ không lâu sau nàng có thể bởi vì độc phát mà chết đi!” Ngờ ngơ Tiêu Dật âm lãnh một mảnh.

“Cái gì? Tiểu thư trúng độc, còn có khả năng sẽ chết!” Lam Tây Thành khó có thể tin nhìn về phía Tiêu Dật.

“Người không biết nàng sẽ chết sao?” Con ngươi Tiêu Dật tìm tòi nghiên cứu nhìn về phía Lam Tây Thành, theo như biểu tình kinh hãi của Lam Tây Thành, hần nhận thấy được tiểu nha hoàn này quả thực không biết Lam Ân Nhan trúng độc, nếu ngay cả nàng cũng không biết chuyện Lam Ân Nhan trúng độc, chỉ sợ càng không biết Lam Ân Nhan này rốt cuộc là ai đi?

“Nói cho bản vương, Lam Ân Nhan từ khi nào thì thay đổi không giống như vậy?” Con ngươi Tiêu Dật lãnh mị lên.

“Dường như chính là gã vào Tam vương phủ ngày đó đi?” Lam Tây Thành nghiêng đầu nghĩ nghĩ nói.

Hai tròng mắt tối tăm quét nhìn hoàn toàn trên mặt Lam Tây Thành, cảm giác được nàng không nói dối, sau đó Tiêu Dật trầm mặc.

“Vương gia, rốt cuộc tiểu thư trúng cái độc gì, ngài phải nhất định cứu tiểu thư a. Kỳ thật con người tiểu thư rất tốt!” Lam Tây Thành bỗng nhiên quỳ xuống, con ngươi mang nước mắt cầu Tiêu Dật.

“Bản vương căn bản không biết nàng trúng loại độc gì, làm sao đi cứu?” Con ngươi Tiêu Dật buông xuống.

“Không cần a! Vương gia, Tây Thành biết người rất lợi hại, người nhất định có biệt pháp cứu tiểu thư nhà ta. Van cầu người a!” Tây Thành vẻ mặt cầu xin nói.

“Hào, ta sẽ nghĩ biện pháp đi cứu nàng, nhưng mà ngươi đáp ứng ta, về sau tiểu thư nhà ngươi nói với ngươi một câu, làm một sự kiện, ngươi đều một năm một mười báo cho bốn vương. Hơn nữa ngươi phải lên gát đi Lam Ân Nhan, nếu không ngươi sẽ chờ nhật xác thay Lam Ân Nhan đi!” Tiêu Dật nhủ vậy nói.

“Dựa vào! Ngươi cái tử biến thái, cặn bã chết tiệt. Cũng dám thừa dịp lúc ta hôn mê, làm nha hoàn ta sợ!” Thanh âm mỏng manh của Lam Ân Nhan vang lên. Nàng vừa mới tỉnh lại đây, chợt nghe đến Tiêu Dật đang nói những lời “Ngươi sẽ chờ nhật xác thay Lam Ân Nhan đi!” này.

“Chết tiệt, không được mắng bốn vương cặn bã!” Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Dật bởi vì lời nói của Lam Ân Nhan mà trong nháy mắt biến thành màu xanh sau đó chuyển màu tím. Nữ nhân này thật đúng là... Cho dù mắng mình là biến thái, còn mắng mình là cặn bã.

“Ngươi con mẹ nó rửa lão nương chết, lão nương không mắng ngươi thì à? Hơn nữa ngươi vốn chính là người cặn bã, ta có mắng sai sao? Ta căn bản chính là đang trình bày sự thật” Giờ phút này thân mình Lam Ân Nhan có chút suy yếu, chống từ trên giường ngồi dậy, con ngươi bốc hỏa nhìn về phía Tiêu Dật.

“Ngươi...” Nữ nhân này quả thực là tức chết hẳn không đền mạng, tuy rằng thân thể suy yếu, cũng không quên dùng lời nói ác độc công kích hẳn, hơn nữa ác độc làm hẳn phát cuồng!

“Vật hợp theo loài, nếu bốn vương cặn bã, vậy hiện tại ngươi gả cho bốn vương, chẳng phải ngươi đang mắng chính ngươi là cặn bã sao?” Tiêu Dật tức giận nói phản kích.

“Ta với ngươi cũng không giống nhau, tâm lý ngươi âm u vận vẹo, không có việc gì thì rất thích ngược đãi nữ nhân, tra tấn nữ nhân. Nhưng lại cùng thi thiếp mình coi sạch, ra sức biểu diễn hình ảnh ghê tởm, ép người khác thương thức! Loại người như ngươi nếu không muốn nhận mình là cặn bã, chỉ sợ sẽ đem lão thiên gia tức khóc đi?” Lam Ân Nhan không chút nào yếu thế nói công kích.

“Ngươi nói đủ chưa? Bốn vương nhẫn nại nhưng là có hạn!” Nữ nhân này, tuyệt đối thuộc loại thiếu đánh, đáng đánh đòn, thiếu đấm, thiếu đập. Thật không biết vừa rồi mình phát thần kinh cái gì, nhưng lại không đành lòng nhìn nàng hôn mê, giúp nàng sớm tỉnh lại.

“Ta còn nói chưa đủ, loại người cặn bã, cảm thú, hạ lưu phi tử như ngươi, nếu muốn mắng ngươi ba ngày ba đêm cũng mắng không xong, bởi vì hành vi xấu xa của ngươi quả thực làm người ta giận sôi gan, ta dùng hết tất cả lời khó nghe nhất, đều không thể hoàn toàn nói ra hết!” Lam Ân Nhan ngẩng cao đầu nói.

Không khí ở xung quanh bởi vì ngôn từ của nàng mà chậm rãi động thành sương, Tiêu Dật đã muốn nổi điên lên, nha hoàn Tây Thành cũng đã sớm sợ tới mức cả người lạnh run.

“Ngươi...” Toàn bộ sắc mặt Tiêu Dật từ đỏ, hồng, vàng, lam, lục, cam, tím đều triển lãm một lần, nữ nhân chết tiệt này, thật sự không thể đối tốt với nàng.

Nghĩ Tiêu Dật hẳn thân là Vương gia, cho tới nay liên cao cao tại thượng, toàn bộ Thánh Long vương hưởng, ai nhìn thấy hẳn mà không phải cung kính? Ngay cả Tiêu Trác ở mặt ngoài cũng phải đối với hắn nhún nhường ba phần. Nhưng mà nữ nhân này thì sao? Thế nhưng một lần lại một lần nhục mạ hắn, mà khi nàng nhục mạ, nhưng mình lại không tiến lên một bước đánh chết nàng, còn có thể giống như nhịn xuống? Minh thật sự là bị ma nhập!

“Ta cái gì ta? Chẳng lẽ ta mắng không đúng sao? Ngươi nhìn chính mình một chút, tức giận ngay cả nói đều không được, liền chứng minh ta mắng thập phần chính xác, khiến cho ngươi từ đầu đến cuối không tìm thấy lý do đi phản bác!” Lam Ân Nhan khiêu lỏng mày nói.

“Ngươi đi chết đi, nữ nhân hỗn đản!” Rất lâu sau đó, Tiêu Dật cắn răng phun ra tám chữ, tay hắn thật sự rất muốn xông lên hung hăng bóp chết Lam Ân Nhan, nhưng máu toàn thân hắn đã sớm nổi đóa thành băng, hắn không động đậy được, thực ra hắn cực kỳ giận, ngược lại nội tâm hắn cũng không thực sự muốn bóp chết nàng?

“Ngươi nhìn xem, tim không thấy lý do biện hộ thay mình, bắt đầu thẹn quá thành giận đi?” Lam Ân Nhan tiếp tục kích thích Tiêu Dật.

“Ngươi...” Tất cả các khớp xương toàn thân Tiêu Dật đều bắt đầu khanh khách vang dội lên, nữ nhân này... Vẫn là tính làm cho nàng bị độc chết đi, mình thực hối hận vừa rồi làm cho nàng sớm tỉnh lại một chút, lãng phí chân khí, còn đưa cho nàng ăn viên thuốc trấn quý làm ngực rút đi đau đớn.

“Được rồi, nếu nói không ra lời, ngươi liền cút ra ngoài đi! Tránh khỏi ta nhìn thấy ngươi toàn thân cũng không thoải mái!” Lam Ân Nhan đưa cho Tiêu Dật một chút ánh mắt ‘Mời cút không tiễn’

“Đây là phòng ngủ bốn vương, ngươi khiến bốn vương cút ra ngoài sao?” Mặt Tiêu Dật hoàn toàn vận vẹo.

“Dựa vào, là ai đem ta đặt đến trên giường của ngươi, giường ngươi ngủ qua bản như vậy, khiến linh hồn ta đều bị ô nhiễm” Lam Ân Nhan tiếp tục châm chọc Tiêu Dật.

“Đi tìm chết đi!” Tiêu Dật tức giận chỉ có thể mắng ba chữ này, sau đó phẫn nộ đi về phía cửa. Kỳ thật hắn rất muốn đánh nàng, nhưng mà nhìn đến thân mình nàng suy yếu, hẳn nhưng lại không hạ thủ được! Hắn...

“Muốn chết cũng phải ngươi chết trước! Nếu không ta làm sao thay ngươi nhật xác!” Lam Ân Nhan nói, làm cho thân mình Tiêu Dật rồi đi vọt qua một cái, lần đầu tiên, hắn rốt cuộc biết cái gì gọi là giận sôi máu. Hắn biết mình phải bằng tốc độ nhanh nhất biến mất ở trước mặt Lam Ân Nhan, nếu không hẳn thực tìm người đến thay mình nhật xác, hơn nữa hắn chết còn nghĩ là cái chết buồn cười nhất trên thế giới, bị Lam Ân Nhan làm cho đang sống tức chết. Tiêu Dật phẫn nộ phát tay áo xuống, sau đó nhanh chóng rời đi, mang theo một tia trốn chạy...

“Tiểu thư, ngươi không sao chứ? Ngươi lần sau đừng mắng Tam vương gia như vậy, Tây Thành thực sợ ngươi sẽ bị Tam vương gia làm bị thương” Thấy Tiêu Dật tức giận rồi đi, bây giờ khoe miệng Lam Tây Thành mới run rẩy nói. Công phu mắng chửi người của tiểu thư nhà nàng thật đúng là hạng nhất a!

“Ngươi không thấy ta mắng thật cao hứng sao? Sao có việc được chứ?” Lam Ân Nhan nhướn nhướn mày nói, nhưng mà nàng vừa nói xong, thế nhưng phốc một cái lại ối ra ngum máu.

“Tiểu thư, ngươi... không có việc gì đi? Ngươi đừng làm ta sợ a!” Lam Tây Thành lập tức kinh hoảng kêu lên.

“Kỳ quái?” Lam Ân Nhan không có trả lời Lam Tây Thành hỏi, mà là nhúu mày thâm nói. Vì sao sau khi phun máu, người mình vốn đang cảm thấy mệt mỏi, bỗng nhiên thay đổi có sức lực chứ? Nàng dường như hoàn toàn không có việc gì?

Trong thư phòng Tiêu Dật...

“Truy Mệnh, nữ nhân kia phun máu?” Sắc mặt Tiêu Dật xanh mét hỏi.

“Đúng vậy, Vương gia!” Truy Mệnh nhẹ nhàng nói, nhưng con ngươi lại lộ vẻ hồ nghi, rõ ràng Vương gia bị Lam Ân Nhan kia làm tức chết, vì sao còn quan tâm đến Lam Ân Nhan an nguy chứ.

“Được rồi, vậy ngươi lui ra đi!” Tiêu Dật khoát tay áo nói, xem ra lúc trước mình chuyển nội lực cho nàng có tác dụng, khiến độc tố trong cơ thể nàng tạm thời bị đè nén xuống.

“Là!” Truy Mệnh cúi đầu lui ra ngoài, nhưng con ngươi hắt lại hồ nghi càng sâu.

Đợi sau khi Truy Mệnh rời đi, chỉ còn Tiêu Dật nhúu mày trầm tư, nữ nhân kia làm cho mình cảm thù như vậy, vì sao mình còn muốn lo lắng cho nàng chứ?

Màn đêm buông xuống, ánh trăng sáng tỏ đem nhu tình toàn thân đều phóng ra, ánh trăng lộng lẫy tựa hồ muốn gột rửa lo lắng trong đáy lòng tất cả mọi người trên thế gian, nhưng mà cho dù ánh trăng lại cố gắng, nó có thể gột rửa tâm hồn bụi bặm của bất luận kẻ nào, nhưng không cách nào gột rửa tâm hồn bụi bặm của người nào đó.

Trong Tử vương phủ...

Tiêu Nhiên vui đầu quý gối ngồi ở trên giường, áo đỏ phân tán, ba ngàn tóc đen cũng lộn xộn tán trên vai, che khuất khuôn mặt tuyệt mỹ câu hồn kia của hắn.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ đợi rất lâu rất lâu, xem ra... Ngươi thật sự là sẽ không đến đây?” Hai tròng mắt Tiêu Nhiên thê lương lắm lắm nói.

Hào, không đến sẽ không đến đây đi! Tối nay, ta liền huyết tẩy toàn bộ Thánh Long vương hướng. Tiêu Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt âm hàn vô cùng, toàn thân cũng tản mát ra tà khí thị huyết.

“Tiểu Tứ Tứ...” Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một thanh âm quen thuộc, làm linh hồn Tiêu Nhiên run run kêu gọi.

Nàng đến đây, nàng rút cuộc đến đây? Hắn rút cuộc chờ nàng đến? Tiêu Nhiên một thân tà khí liền rút đi trong nháy mắt, rét lạnh trong con ngươi cũng bị vui sướng thay thế.

“Tiểu Tứ Tứ?” Lam Ân Nhan bước vào phòng ngủ, nhẹ nhàng ôn nhu kêu.

Nháy mắt, bốn mắt đan vào với nhau, trong con ngươi Tiêu Nhiên lập tức tụ đầy nước mắt, trong con ngươi Lam Ân Nhan tràn ngập đau lòng.

“Oa...” Tiêu Nhiên ở trên giường ngửa đầu khóc rống lên, khóc là ủy khuất như vậy, khóc là tê tâm liệt phế như thế.

Hắn nghĩ đến nàng sẽ không đến đây, hắn nghĩ đến mình muốn hôn tay nàng, nhưng mà nàng vẫn đến đây, thời điểm mình hoàn toàn tuyệt vọng thì nàng xuất hiện.

Nhìn thấy sợi tóc cùng xiêm y Tiêu Nhiên hỗn độn, nghe được tiếng Tiêu Nhiên khóc bi thương, Lam Ân Nhan bất đắc dĩ thờ dài, sau đó đi về phía Tiêu Nhiên.

“Tiểu Tứ Tứ?” Lam Ân Nhan gọi, sau đó ngồi ở đầu giường.

“Ô ô ô...” Tiêu Nhiên nhìn về phía Lam Ân Nhan, một con ngươi lẫn lẫn nước mắt mùa thu, nói hết vô cùng ai oán.

“Ngaoan! Tỷ tỷ đã tới, đừng khóc a!” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng ôm lấy Tiêu Nhiên.

“Phá hư tỷ tỷ! Phá hư tỷ tỷ!” Tiêu Nhiên liều mạng giãy dụa, tay bé nhỏ cũng nắm ở sau lưng Lam Ân Nhan.

“Tiểu Tứ Tứ ngoan ngoãn, không tức giận nga!” Khoẻ miệng run rẩy, Lam Ân Nhan bị Tiêu Nhiên cúi đầu đánh phía sau lưng, đưa tay kéo đầu vai áo Tiêu Nhiên lại, muốn đẩy Tiêu Nhiên ở trong lòng mình ra một chút. Người này muốn đâm chết mình sao?

Nhưng mà, nguyên bản xiêm y Tiêu Nhiên rời rạc, đầu vai áo bị Lam Ân Nhan kéo như vậy, nhưng lại lộ ra bả vai trắng cứng rắn của hắn. Thoảng chốc, hô hấp Lam Ân Nhan cứng lại, sau đó thở một hơi lạnh khí. Mẹ ơi, nén đỏ chiếu rọi xuống Tiêu Nhiên, da thịt đúng là câu hồn lòng người như thế. Ánh mắt Lam Ân Nhan trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại không có biện pháp rời khỏi bả vai Tiêu Nhiên, nàng liền nhìn chăm chăm như vậy.

“Ô ô, tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ nghĩ đến người sẽ không đến đây, Tiểu Tứ Tứ thật sự rất đau lòng, rất đau lòng a!” Tiêu Nhiên cúi đầu nhào vào trong lòng Lam Ân Nhan.

“Thực xin lỗi nga! Tỷ tỷ làm cho Tiểu Tứ Tứ thương tâm!” Lam Ân Nhan lấy lại tinh thần, mặt hơi hơi đỏ lên, lặng lẽ đem kéo y phục Tiêu Nhiên trở về bả vai, sau đó xoa xoa đầu Tiêu Nhiên.

“Tỷ tỷ, uy Tiểu Tứ Tứ uống được?” Tiêu Nhiên hít mũi một cái, sau đó tay bé nhỏ chỉ về phía cái bàn, một chén “Được canh” đã sớm lạnh thấu.

“Ân!” Lam Ân Nhan lập tức đi về phía cái bàn, mà nội tâm nàng cũng là im lặng thờ dài, Ngốc Tứ Tứ này, quả thực chưa ăn được. May mắn mình suốt đêm chạy lại đây!

“Tiểu Tứ Tứ, được đều đã lạnh, nếu không hâm nóng lại một lần nữa đi!” Lam Ân Nhan bưng chén thuốc lên, nhú mảy nói.

“Không có quan hệ! Chi cần là tỷ tỷ uy Tiểu Tứ Tứ uống, lạnh lẽo, Tiểu Tứ Tứ cũng thích uống!” Thanh âm Tiêu Nhiên làm nũng, con người mê ly, giống như ma rũa nghiêng vào trong chỗ sâu linh hồn Lam Ân Nhan, khiến cho Lam Ân Nhan có loại cảm giác xương cốt tê dại.

“Tỷ tỷ, người lại đây nhanh lên a!” Thanh âm Tiêu Nhiên kiều mị tận xương kêu gọi Lam Ân Nhan đang ngăn người.

“Nga!” Lam Ân Nhan hít một hơi thật sâu, nhanh chóng đi tới, sau đó cầm chén thuốc đưa cho Tiêu Nhiên.

“Tỷ tỷ uy uy!” Tiêu Nhiên không có chìa tay nhận chén thuốc, mà trực tiếp ngửa đầu, mở môi đỏ mọng.

Khoé miệng Lam Ân Nhan liền rút vài cái, bản lĩnh làm nũng của người này quả thực vô địch thiên hạ, tuy rằng nghĩ trong lòng, nhưng nàng vẫn cầm chén thuốc chậm rãi đưa tới bên môi Tiêu Nhiên.

“Chậm rãi uống nga!” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng nhắc nhở, nàng cũng thật sợ Tiêu Nhiên uống như vậy sẽ bị sặc.

“Ân!” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng đáp, lại hạnh phúc uống tiếp.

“Tiểu Tứ Tứ, tỷ tỷ hỏi người một vấn đề, người phải ngoan ngoãn trả lời nga?” Uống xong thuốc, sau đó Lam Ân Nhan cầm chén thuốc đặt lại trên bàn, sau đó lại đi tới trước giường sờ sờ sợi tóc Tiêu Nhiên nói.

Hắn ngửa đầu, nhu thuận cười về phía nàng “Tỷ tỷ người hỏi nga? Nhất định Tiểu Tứ Tứ sẽ ngoan ngoãn trả lời!”

“Vì sao người chờ tỷ tỷ đến mới chịu uống được chứ?” Lam Ân Nhan cảm thấy Tiêu Nhiên đối với mình tính ý lại thật là quá mạnh mẽ, nàng muốn khuyên nhủ Tiêu Nhiên về sau đừng cố chấp chờ mình đến, vạn nhất tới nay mình không thể chạy tới, kia hậu quả thực là khó có thể tưởng tượng nổi a!

“Bởi vì... Tiểu Tứ Tứ thích tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ yêu tỷ tỷ! Cho nên Tiểu Tứ Tứ chỉ có thể nhìn thấy tỷ tỷ, mới có thể uống xong thuốc đắng kia” Ánh mắt Tiêu Nhiên dừng ở trên mặt Lam Ân Nhan, trên mặt hắn tuyệt nữ vẫn ngu dần như cũ, nhưng ngữ khí cùng con người cũng rất nghiêm túc.

“Người này Ngốc Tứ Tứ, người biết cái gì gọi là yêu sao?” Nhìn thấy ánh mắt Tiêu Nhiên rất nghiêm túc, thân mình Lam Ân Nhan không khỏi ngẩn ra, sau đó lại thờ dài nói.

Lam Ân Nhan vừa dứt lời, Tiêu Nhiên bỗng ôm cổ Lam Ân Nhan, sau đó đem Lam Ân Nhan đẩy xuống trên giường, cúi người đem nàng đặt ở dưới. Ngón tay ngọc làm càn vuốt ve cái trán Lam Ân Nhan.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ biết cái gì gọi là yêu! Yêu một người chính là rất muốn hôn nhẹ nàng, mỗi lần Tiểu Tứ Tứ nhìn đến tỷ tỷ, cũng rất muốn hôn nhẹ tỷ tỷ, cho nên Tiểu Tứ Tứ thực yêu tỷ tỷ!” Bên tai Lam Ân Nhan truyền đến thanh âm Tiêu Nhiên ngọt ngào mà nũng nịu, nháy mắt, thân mình Lam Ân Nhan đóng băng.

“Tỷ tỷ, để cho Tiểu Tứ Tứ hôn nhẹ người đi!” Tiêu Nhiên nói xong, tay nhanh chóng nhắc cái khăn che mặt Lam Ân Nhan lên, sau đó hắn nhẹ nhàng đem môi tiến đến trên môi Lam Ân Nhan, tay nhỏ bé cũng xoa nhẹ ở trên mặt Lam Ân Nhan.

“Người... Tiểu Tứ Tứ, nhanh để cho tỷ tỷ đứng lên!” Nhất thời trong lòng Lam Ân Nhan kinh hãi, mặt cũng đỏ bừng lên, nàng vội vàng đẩy Tiêu Nhiên lên, nhưng mà nàng lại không thể đẩy ra. Bởi vì một khắc này, tâm nàng thể nhưng khủng hoảng lên, hơn nữa còn mang theo không hiểu khăn trương. Cảm xúc như vậy làm cả người nàng nhất thời vô lực.

Mà nguyên nhân làm nàng khủng hoảng cùng khăn trương, không chỉ có vì Tiêu Nhiên muốn hôn nàng, mà là bởi vì... mà là bởi vì, nàng cảm giác rõ ràng có cái gì đó cứng rắn chống lại thân thể nàng, thậm chí nàng còn có thể cảm giác được cái vật kia nóng rực (?? =.=)

“Tỷ tỷ... Tiểu Tứ Tứ yêu người! Thật yêu, thật yêu người!” Môi Tiêu Nhiên khế dán lên môi Lam Ân Nhan, lúc đôi môi vuốt nhẹ nhẹ độ ẩm, nhưng lại làm hắn cũng khăn trương lên, tiếp theo hắn nhưng lại nhịn không được đưa tay xoa mềm mại của Lam Ân Nhan (cái zề, cái zề???)

“A! Tiểu Tứ Tứ, ngươi mau buông” Lam Ân Nhan kinh hãi rống lên, nhưng thân thể của nàng cũng không tự chủ run lên. Trời ạ, nàng thế nhưng bị một cái ngọc từ khoi mào lửa nóng trong cơ thể, trời ạ! Trời ạ! Ai tới nói cho nàng đây là xảy ra chuyện gì ạ?

“Tỷ tỷ... Ngươi yêu hay không yêu Tiểu Tứ Tứ a?” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng hỏi, trong thanh âm ngây ngô kỳ thực đè nén một chút cảm xúc muốn phóng túng hoàn toàn. Hẳn hy vọng nghe được đáp án nàng yêu mình, bởi vì hắn không chỉ muốn người của nàng, mà hắn càng muốn trái tim kia của nàng yêu mình.

“Tiểu Tứ Tứ, ngươi...” Lam Ân Nhan chống lại cơn ngượng mê ly của Tiêu Nhiên. Trong nháy mắt như thế, nàng cơ hồ sa vào trong cơn ngượng Tiêu Nhiên.

“Tỷ tỷ, ngươi mau nói a!” Ngờ ngợ Tiêu Nhiên hơi có chút cấp bách, tay còn muốn đi trong quần áo Lam Ân Nhan tìm kiếm.

Tiêu Nhiên làm càn như vậy, làm cho Lam Ân Nhan bực tình một chút, nàng dùng sức đẩy Tiêu Nhiên ra, sau đó nhảy xuống giường.

“Tiểu Tứ Tứ, ngươi quả thực rất hồ nháo!” Lam Ân Nhan hướng về phía Tiêu Nhiên ở trên giường gầm hét lên, nhưng kỳ thật thanh âm gầm hét của nàng không đủ sức lực.

“Tỷ tỷ, ngươi không thương Tiểu Tứ Tứ? Cho nên ngươi không muốn hôn nhẹ cùng Tiểu Tứ Tứ?” Tiêu Nhiên lập tức che dấu mắt mắt trong cơn ngượng, sau đó quyết miệng nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ta... Ta đi trở về” Lam Ân Nhan chợt dạ trừng mắt nhìn Tiêu Nhiên, sau đó quay đầu liền chuẩn bị đi. Nàng lại bị một Ngọc từ mê hoặc, còn thiếu chút nữa ở trong nhiệt tình của hắn, đầu óc nàng nhất định là bị đánh?

“Tỷ tỷ... Ngươi đừng đi a! Tiểu Tứ Tứ đợi ngươi lâu như vậy, ngươi thế nhưng mới đến một lúc, lại muốn đi chứ?” Tiêu Nhiên kích động nhảy xuống giường, sau đó kéo cánh tay Lam Ân Nhan lại.

“Tỷ tỷ tới đây, chính là uy ngươi uống thuốc. Bây giờ ngươi đã uống xong thuốc, đương nhiên tỷ tỷ phải đi trở về!” Lam Ân Nhan tránh khỏi tay Tiêu Nhiên, ngờ ngợ hơi có chút lạnh nói.

“Nhất định là tỷ tỷ tức giận, tỷ tỷ trách Tiểu Tứ Tứ hôn nhẹ vậy! Tỷ tỷ, ngươi đừng tức giận, Tiểu Tứ Tứ sai lầm rồi. Về sau Tiểu Tứ Tứ cũng không dám nữa!” Tiêu Nhiên giống cái đứa nhỏ phạm sai cúi đầu nói.

“Ngươi không sai, chính là đã khuya, ta nên trở về nghỉ ngơi!” Vừa mới thiếu chút nữa bị Tiêu Nhiên khoi nào trí nhớ nhiệt tình, Lam Ân Nhan vừa ngưng ngưng lại vừa tức giận.

“Tỷ tỷ, đừng đi a! Tiểu Tứ Tứ luyến tiếc ngươi đi a!” Tiêu Nhiên gắt gao níu lấy vạt áo Lam Ân Nhan. Thực xin lỗi, tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ không nên nóng vội như vậy.

“Tiểu Tứ Tứ...” Đầu Lam Ân Nhan cảm giác rất đau.

“Tiểu Tứ Tứ ở đây!” Tiêu Nhiên cắn môi nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ngươi về sau không được nói yêu tỷ tỷ! Cũng không được hôn vậy tỷ tỷ! Nếu không tỷ tỷ không bao giờ để ý ngươi nữa” Lam Ân Nhan hít một hơi thật sâu nói.

“Là vì tỷ tỷ không thương Tiểu Tứ Tứ, cho nên tỷ tỷ không cần Tiểu Tứ Tứ yêu sao?” Ngờ ngợ Tiêu Nhiên lạnh lẽo âm u hỏi.

“Không phải, chỉ là...” Nghe được Tiêu Nhiên nói, Lam Ân Nhan muốn đi giải thích, nhưng nàng lại không biết nên giải thích thế nào. Tuy rằng nàng ở thế kỷ 21 không yêu ai, nhưng mà nàng đã thấy qua rất nhiều người vốn vô cùng yêu nhau sâu đậm, bởi vì đủ loại nguyên nhân, bắt đầu thương tổn nhau, cuối cùng nhìn nhau như người xa lạ. Cho nên đối với nàng mà nói, yêu chính là một loại thương tổn, không yêu một thân thoải mái. Cho nên nàng không muốn yêu bất kỳ một kẻ nào, cũng không dám đi yêu bất kỳ một kẻ nào

“Tỷ tỷ nếu không muốn nói, vậy không nói đi! Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ muốn đem cái này tặng cho ngươi nga!” Mí mắt Tiêu Nhiên buông xuống, sau đó từ trong tay áo lấy ra một cái ngọc bội lưỡi liềm màu trắng đưa cho Lam Ân Nhan.

“Này... Ngọc bội này không phải là di vật duy nhất Mẫu phi ngươi để lại cho ngươi sao? Ngươi mau chóng cất đi!” Lam Ân Nhan ngăn người, sau đó mở miệng nói.

“Tiểu Tứ Tứ muốn đem nó đưa cho tỷ tỷ! Mẫu phi từng nói qua, ai đối tốt với Tiểu Tứ Tứ, Tiểu Tứ Tứ liền đem nó đưa cho người đó! Tỷ tỷ đối tốt với Tiểu Tứ Tứ, cho nên Tiểu Tứ Tứ liền đem nó đưa cho tỷ tỷ!” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng nói. Tuy rằng bây giờ nàng không chịu yêu mình, cũng không chịu để mình yêu, nhưng mà hắn nhất định sẽ làm cho nàng yêu mình, bởi vì hoặc là nàng yêu mình, hoặc là bị mình tự tay giết chết. Hắn không đành lòng giết nàng, cho nên hắn phải làm cho nàng yêu thương mình. Mà trước khi nàng yêu thương mình, mình bảo cam đoan an toàn của nàng, cho nên hắn muốn nàng nhận lấy miếng ngọc bội này, nếu sau đó nàng gặp phải cái gì nguy hiểm, miếng ngọc bội này sẽ đúng lúc kêu gọi mình đi cứu nàng.

“Như vậy không tốt đi? Vẫn là Tiểu Tứ Tứ tự mình cất đi!” Lam Ân Nhan nhíu nhíu mày nói.

“Tỷ tỷ không cho Tiểu Tứ Tứ yêu ngươi, cũng không chịu muốn gì đó của Tiểu Tứ Tứ! Tỷ tỷ, ngươi là không phải thực chán ghét Tiểu Tứ Tứ chứ?” Thấy Lam Ân Nhan không chịu nhận ngọc bội, Tiêu Nhiên đem thân mình xoay một cái, đưa lưng về phía Lam Ân Nhan.

“Tiểu Tứ Tứ, không phải là tỷ tỷ không chịu, tỷ tỷ chính là cảm thấy ngọc bội này đối với người rất trọng yếu! Cho nên cũng là tự mình người giữ lại có vẻ tốt!” Lam Ân Nhan giải thích.

“Nếu tỷ tỷ không chịu, vậy tỷ tỷ liền thay Tiểu Tứ Tứ ném nó xuống đi! Bởi vì Tiểu Tứ Tứ nhìn đến nó, sẽ nghĩ đến Mẫu phi. Vừa nghĩ tới Mẫu phi, Tiểu Tứ Tứ sẽ thực thương tâm!” Tiêu Nhiên quay người lại, sau đó đem ngọc bội kiên quyết nhét vào trên tay Lam Ân Nhan.

“Này...” Nghe được Tiêu Nhiên nói sâu kín, tâm Lam Ân Nhan không hiểu tê rần.

“Tỷ tỷ, hoặc là người hãy nhận nó, hoặc là người liền thay Tiểu Tứ Tứ ném nó đi!” Tiêu Nhiên nói xong, trong con người lại chứa đầy nước mắt trong suốt.

“Hào hảo hảo, tỷ tỷ nhận lấy nó! Tiểu Tứ Tứ không được khóc nhè nha, mau cười cho tỷ tỷ một cái!” Nước mắt hần luôn luôn là nhược điểm trí mạng của nàng.

“Vậy tỷ tỷ đem nó nhận trước đi!” Tiêu Nhiên quyết miệng nói.

“Còn không tin lời của tỷ tỷ? Thật là bướng bỉnh!” Lam Ân Nhan cười nhẹ, nhìn một chút miếng ngọc bội biến đổi, sau đó lại khôi phục mà trắng ở trong tay mình, sau đó nàng thật cẩn thận đem ngọc bội nhét vào trong ngực.

“Tiểu Tứ Tứ tin tưởng lời của tỷ tỷ, nhưng mà Tiểu Tứ Tứ không dám tin! Bởi vì càng tin lời của tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ sẽ càng sợ hãi!” Tiêu Nhiên cúi đầu nói.

“A? Sợ hãi tin lời nói của tỷ tỷ?” Tiêu Nhiên nói làm cho Lam Ân Nhan không hiểu ra sao.

“Tỷ tỷ nói mỗi ngày vừa rời giường, sẽ lập tức đến uy Tiểu Tứ Tứ uống được, nhưng mà hôm nay Tiểu Tứ Tứ đợi đã lâu, tỷ tỷ cũng chưa đến! Sau đó Tiểu Tứ Tứ lại biết tỷ tỷ đi Hoàng cung, Tiểu Tứ Tứ liền đi tìm tỷ tỷ ngay, nhưng mà Tiểu Tứ Tứ kéo tỷ tỷ đi, tỷ tỷ lại không chịu đi cùng Tiểu Tứ Tứ! Tiểu Tứ Tứ đau lòng chạy, tỷ tỷ cũng không đuổi theo Tiểu Tứ Tứ! Tỷ tỷ từng nói sẽ vĩnh viễn bảo vệ Tiểu Tứ Tứ, nhưng mà hôm nay tỷ tỷ lại thương tổn Tiểu Tứ Tứ. Tỷ tỷ, người biết không? Lúc Tiểu Tứ Tứ tức giận chạy đi, người không đuổi theo Tiểu Tứ Tứ, người biết Tiểu Tứ Tứ có bao nhiêu thương tâm sao?” Ngữ khí Tiêu Nhiên ai oán, hơn nữa còn mang theo một tia chất vấn.

“Kỳ thật tỷ tỷ có đuổi theo người, nhưng mà...” Bỗng nhiên Lam Ân Nhan cảm thấy mình thực ghen khuất, nàng đuổi theo hần a? Nhưng không phải nàng bị độc phát sao?

“Nhưng mà cái gì?” Tiêu Nhiên truy vấn. Hần chỉ biết là khi hần lặng lẽ lên vào, trong Ngự hoa viên đã sớm không có ai. Hần tìm nửa ngày, mới biết nàng đã cùng Tiểu Dật rời khỏi Hoàng cung.

“Không có gì” Lam Ân Nhan bắt đầu dĩ thời dài, đem tất cả uỷ khuất ghen ở trong lòng. Chẳng lẽ nói cho hần, bởi vì mình trúng độc, cho nên mới không tới được? Nếu nói cho hần, có lẽ hần sẽ lo lắng khóc đi?

“Kỳ thực, lúc ấy tỷ tỷ không đuổi theo Tiểu Tứ Tứ, có phải bởi vì sợ người kia tức giận hay không?” Tiêu Nhiên cúi con người xuống, hôm nay hần vừa mới tiến vào Ngự hoa viên, liền nhìn thấy Lam Ân Nhan cùng Phong Y trang chủ đệ nhất trang thân mật dán cùng nhau, hơn nữa nàng còn nói nàng yêu Phong Y, Phong Y cũng yêu nàng.

“Tỷ tỷ sao lại sợ ai tức giận a! Kỳ thực lúc ấy tỷ tỷ đuổi theo Tiểu Tứ Tứ, chính là Tiểu Tứ Tứ chạy quá nhanh, cho nên tỷ tỷ không đuổi kịp!” Lam Ân Nhan gãi cái thiện ý nói dối, nàng cảm thấy nói cho Tiêu Nhiên là vì mình độc phát mới không đuổi theo hần, thì không bằng nói mình đuổi theo, nhưng lại không đuổi kịp. Như vậy trong lòng hần có lẽ sẽ dễ chịu chút đi?

“Phải không? Vậy tỷ tỷ không cho Tiểu Tứ Tứ yêu tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không chịu yêu Tiểu Tứ Tứ, có phải bởi vì trong lòng tỷ tỷ đã có người yêu hay không?” Từ đầu đến giờ nàng đều nói dối, bởi vì khi nàng nói đuổi theo không kịp, thì con người loé lên một cái. Vì sao nàng lại muốn lừa gạt mình a?

“Tiểu Tứ Tứ lại nói bây nói bạ gì đó a? Tỷ tỷ không thích bắt luận kẻ nào! Tỷ tỷ cũng sẽ không thích bắt luận kẻ nào!” Lam Ân Nhan có chút không kiên nhẫn, cũng có chút nổi giận! Nàng không hiểu, vì sao phải uỷ khuất như thế đi nhân nhượng Tiểu Tứ Tứ cố tình gây sự chứ!

“Ha ha, tỷ tỷ không yêu bắt luận kẻ nào? Tỷ tỷ cũng sẽ không yêu bắt luận kẻ nào? Vậy không phải tỷ tỷ thực yêu cái ca ca mặc quần áo màu trắng sao?” Trong con người Tiêu Nhiên hiện lên một tia âm lãnh không dễ phát hiện.

“Người nói là Phong Y sao? Ai nói với người là ta yêu cái Phong Y kia?” Lam Ân Nhan tức giận nói, người này sẽ không là đang ghen chứ?

“Tiểu Tứ Tứ đều nghe được! Người nói hần yêu người, cho dù người gả cho người khác, hần cũng yêu người! Người nói người cũng yêu hần, bởi vì hần không tới gặp người, cho nên người tức giận! Người còn nói chỉ cần trong lòng hần có người là đủ rồi!” Tiêu Nhiên chu cái miệng nhỏ nhắn nói, nhưng trong giọng nói lại mang theo tia châm chọc.

“Ôi! Đó đều là tỷ tỷ nói lung tung!” Khó trách lúc ấy người này hung hăng cắn mình như vậy, thì ra hần trừ bỏ tức giận vì mình không uy hần uống được, còn tức giận khi mình nói những lời đó với Phong Y a?

“Vậy vì sao tỷ tỷ lại nói lung tung không đúng với Tiểu Tứ Tứ?” Tiêu Nhiên bắt đầu không thuận theo.

“Bởi vì...” Lam Ân Nhan bị Tiêu Nhiên truy vấn làm cho có chút á khẩu không trả lời được.

“Tỷ tỷ, kỳ thật ngươi thích cái ca ca áo trắng kia? Là vì bộ dáng hắn đẹp mặt hơn sao với Tiểu Tứ Tứ sao?” Tiêu Nhiên bỗng nhiên ngẩng đầu cười, trên mặt hiện lên một chút cười tuyệt thế xinh đẹp, nhưng dưới nụ cười kia lại che dấu sát ý mà Lam Ân Nhan không phát hiện được.

“Thật sự tỷ tỷ không thích cái ca ca mặc quần áo trắng kia a! Hơn nữa hắn làm sao có thể đẹp mặt hơn so với Tiểu Tứ Tứ chứ? Ở trong lòng tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ mới là đẹp mặt nhất!” Khoé miệng Lam Ân Nhan run rẩy nói.

“Thật vậy sao? Ở trong lòng tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ mới là đẹp mặt nhất sao?” Tiêu Nhiên nghiêng đầu chăm chú hỏi, lúc này trong hai tròng mắt hắn một mảnh tinh thuần, bởi vì hắn đem sát ý vùi lấp thật sâu ở trong lòng.

“Đó là đương nhiên, Tiểu Tứ Tứ của ta đẹp không người nào có thể sánh bằng!” Những lời nói này của Lam Ân Nhan thật sự là phát ra từ tận đáy lòng.

“Vậy về sau tỷ tỷ cũng không cần nói chuyện với cái ca ca áo trắng kia có được hay không? Tiểu Tứ Tứ thực không thích cái ca ca áo trắng kia!” Tiêu Nhiên làm nũng nói.

“Này...” Như vậy sao được, nàng còn phải tìm hắn lấy giải được a? Làm sao có thể không cùng hắn nói chuyện? Lam Ân Nhan nghĩ lừa Tiểu Tứ Tứ, thế nhưng khi nàng nhìn đến ánh mắt hồn nhiên của Tiêu Nhiên, nàng thế nhưng không thể nói dối.

“Tỷ tỷ vẫn còn thích người áo trắng kia!” Con ngươi Tiêu Nhiên lại ưu thương lên.

“Được rồi! Được rồi! Tỷ tỷ đáp ứng ngươi, về sau không cùng cái ca ca áo trắng kia nói chuyện nữa!” Khoé miệng Lam Ân Nhan run rẩy nói đầu hàng.

“Vậy về sau cũng không cho tỷ tỷ gặp lại cái ca ca áo trắng kia!” Tiêu Nhiên được một tác lại muốn tiến thêm một thước nói.

“Hào hào hảo, tỷ tỷ cam đoan về sau không gặp cái ca ca áo trắng kia nữa!” Vì ngăn cản Tiêu Nhiên cố tình gây sự, rốt cuộc Lam Ân Nhan kiên trì quyết định nói dối, dù sao về sau mình lên lút ẩn vào đệ nhất trang bức bách Phong Y giao ra giải được, Tiểu Tứ Tứ cũng sẽ không biết. Lời nói dối có thiện ý cũng không tính là lừa dối.

“Tỷ tỷ thật tốt!” Tiêu Nhiên vui vẻ cười nói, mà trong lòng hắn cũng là âm trầm một mảnh. Nàng đang lừa mình, bởi vì hắn theo trong hơi thở của nàng, cảm giác được nàng từ đầu đến cuối đều chưa nói lời thật lòng, nàng còn có thể gặp cái Phong Y kia, hơn nữa nàng còn rất muốn nhìn thấy cái Phong Y kia.

“Vậy tỷ tỷ có thể đi được chưa? Tỷ tỷ mệt nhọc, muốn trở về nghỉ ngơi sớm một chút nga!” Con ngươi Lam Ân Nhan tươi sáng cười nói.

“Ân!” Tiêu Nhiên ngoan ngoãn gật đầu. Trong con ngươi cũng là một mảnh lãnh ý, ngươi cứ đi vội vã như vậy sao? Mỗi lần uy ta uống được xong, ngươi sẽ vội vã rời đi, một khắc cũng không muốn ở lâu.

“Vậy tỷ tỷ thực đi rồi a?” Cuối cùng Lam Ân Nhan cảm giác được Tiêu Nhiên là lạ, rốt cuộc là lạ chỗ nào lại không nói ra được.

“Ân! Tỷ tỷ nhớ rõ ngày mai đến sớm một chút uy Tiểu Tứ Tứ uống được nga!” Tiêu Nhiên nghiêng đầu ngọt ngào cười nói.

“Hảo!” Lam Ân Nhan gật đầu, đi về phía cửa.

Mà sau khi Lam Ân Nhan rời khỏi phòng ngủ, toàn bộ ngu dân trên mặt Tiêu Nhiên đều biến mất, thay vào đó là bóng tối của tử vong.

“Phong Y...” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng phun ra hai chữ, khoé miệng lộ ra ý cười huỷ diệt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Kiếp Số Của Phong Y

Bóng đêm mờ lung, ánh trăng sáng lặn tỏa sáng cả vùng đất, giống như là một tầng lụa mỏng, lại giống như là một tầng sương dày, mang theo màu sắc ánh sáng rực rỡ mộng ảo truyền lại thế gian, cũng đem về bề ngoài lộng lẫy của Tam vương phủ thành một thắng cảnh nhân gian.

Bỗng nhiên, một chút tiếng than nhẹ ưu sầu truyền đến, làm cho Tam vương phủ đẹp như thắng cảnh dính vào tia khí mê lương.

Đi theo thanh âm, nguyên lai tiếng than nhẹ này đến từ chính phòng ngủ Tiêu Dật.

Tiêu Dật không thể đi vào giấc ngủ, chính là đứng đón gió ở phía trước cửa sổ, y phục màu lam dưới ánh trăng như nở rộ ánh sáng băng liên vậy, một đôi

con người thấm thắm ở dưới ánh nền chập chờn, núi tuyết tan chảy còn dính chút phong tình của ánh trăng mùa thu, chỉ là cô đơn đã không còn bằng hân thú xương.

Quần áo nhẹ bay, tóc đen lững lờ, mùi hương thoang thoảng theo gió nhẹ nhàng xoa qua gương mặt Tiêu Dật. Trên mặt cảm thấy hơi ngứa, chứa đầy đặc tổn thương nhưng vẫn nghiêng vào đáy lòng.

“Phượng nhi, người nói giả cho Tiêu Trác là có nỗi khổ trong lòng, rốt cuộc là nỗi khổ gì nhưng lại làm cho người vứt bỏ tâm của người yêu ta chứ?” Tiêu Dật thì thào lầm bầm với gió lạnh, sau đó hần xoay người dời bước đến trước bàn, ngón tay trắng nõn cầm lên một cái bút vẽ, ở trên giấy Tuyên Thành vẽ xuống phần tường niệm khắc cốt ghi tâm trong lòng.

Hôm nay, ngoài xe ngựa, hần nhẩn tâm từ chối không nhận khăn lụa uyên ương mà Linh Phượng đưa tới, hần muốn dùng hành động như vậy để tự nói với mình, có thể hần đã quên Linh Phượng. Nhưng mà, giờ phút này dưới ánh trăng, tường niệm đối với Linh Phượng vẫn thien xướng khẽ ngâm như cũ ở trong lòng.

Con gió không dấu vết phát qua sợi tóc Tiêu Dật, sau đó quán quanh ở đầu ngón tay, cuối cùng khảm vào trong bút vẽ, trên giấy Tuyên thành trắng tinh rõ ràng hiện lên một chút bóng dáng mỹ nhân kiều diễm.

Bỗng dưng, thân thể Tiêu Dật cứng đờ, bút vẽ trong tay cũng dừng giữa không trung. Nhìn bóng dáng xanh đỏ mà mình vẽ trên giấy Tuyên thành, máu trong người Tiêu Dật bỗng nhiên đông lại.

Rốt cuộc là hần vẽ ai? Người đắm chiều tường niệm trong lòng là Linh Phượng, nhưng vì sao trong đầu lại hiện lên cũng là nàng chứ?

Hần không thể không thừa nhận, khoảnh khắc mình im lặng nhìn nàng, tiếng lòng bị kinh diễm của nàng nhẹ nhàng kích thích, linh hồn cũng say ngã giữa mùi thơm ngát mờ ảo trên người nàng, càng sâu tới là, nội tâm mình vốn đang ưu thương Linh Phượng, ở một khắc kia cũng hoàn toàn bị quên đi. Khuynh vào trong con người, trong tai lắng nghe, là đáng người nàng mềm mại ca hát đến từ trong gió.

Hít một hơi thật sâu, Tiêu Dật lại di chuyển bút vẽ, trên giấy Tuyên chỉ muốn phác thảo một đời nhu tình đối với Lam Linh Phượng, sau mỗi lần hạ bút, trên giấy Tuyên thành chỉ truyền tới hơi thở, cũng là hần đối với Lam Ân Nhan ở trong Ngự hoa viên, đắm chìm vào xinh đẹp không nhiễm một tia bụi bặm.

Rất lâu sau đó, Tiêu Dật buông bút vẽ trong tay xuống, con người nhìn về phía hình vẽ mà mình phác họa trên giấy Tuyên thành. Chỉ thấy giữa bức tranh hiện lên bóng dáng một nữ tử toàn người mặc xiêm y hồng nhạt, nàng sáng chói dưới ở giữa hoa tươi, y phục lụa mỏng của nàng múa khắp, tóc đen của nàng đang bay lên cao.

“Nữ tử trong bức tranh này, rốt cuộc là người, hay là nàng?” Mây Tiêu Dật khẽ nhíu, giữa môi hiện lên chút bi thương, chính là bi thương trong lúc này đây, hần cũng không biết rốt cuộc là vì sai mà biểu lộ?

“Vì sao làm cho dạng này?” Đáy lòng kia dâng lên ôn nhu tường niệm đối với Lam Linh Phượng, nhưng mà cuối cùng không thể để lưu sa dưới ngòi bút. Mỗi một lần chăm chú nhìn sâu đậm, làm cho Tiêu Dật bỗng nhiên tỉnh ngộ, người hần vẽ dĩ nhiên là nàng, dĩ nhiên là Lam Ân Nhan.

Dưới ánh trăng mờ lung, dưới hành lang Tam vương phủ xuất hiện một thân màu lam, trong lúc đó tóc đen đón gió lay động, thân ảnh màu lam đứng ở giữa một cái sân.

“Nàng, lúc này hần là ngủ rồi đi?” Con người Tiêu Dật lặng im nhìn cánh cửa đóng chặt, trong lòng âm thầm nói. Chán ghét cỡ nào, lại đáng ghét nữ nhân này ra sao, nhưng mà... Vì sao mình lại luôn luôn nhớ tới nàng chứ? Lúc ở trên xe ngựa nhìn thấy nàng hôn mê trong nháy mắt, dò mạch biết được nàng trúng độc, tâm hần lại mơ hồ cảm giác được đau đớn.

Ngửa đầu ngắm trăng, Tiêu Dật vươn một bàn tay, cho dù một luồng gió mát lạnh nhẹ nhàng lướt qua giữa những ngón tay.

Sau đó liền thấy Tiêu Dật quay người sang, suy nghĩ mang theo một chút nặng nề mà lại khó giải, liền muốn yếu ớt rời đi.

“Đông!” Một tiếng trầm đục rất nhỏ từ trong phòng ngủ Lam Ân Nhan truyền vào trong tai Lam Ân Nhan, nàng còn chưa ngủ sao? Tiêu Dật đang chuẩn bị rời đi thì trong con người hiện ra một tia hoài nghi, lại quay người lại, con người chăm chú nhìn về phía ánh nến loé ra từ cửa sổ. Sau đó hần lại nhìn thấy trên cửa sổ, một thân ảnh đang đứng đưa qua lại. Đã trễ thế này, sao nàng còn chưa ngủ? Chẳng lẽ nàng lại phát độc, cho nên đau quá không ngủ được? Không nên a? Nghĩ đến đây, tâm Tiêu Dật bỗng nhiên néo một cái, sau đó hần chậm rãi đi tới.

Mà lúc này, trong phòng ngủ Lam Ân Nhan...

“Đã trễ thế này, sao tiểu thư còn không trở về a? Sẽ không xảy ra chuyện gì đi? Thực sự là cấp bách chết người!” Nha hoàn Lam Tây Thành đang nắm chặt tay nhỏ bé, cúi đầu đi qua đi lại. Tuy rằng trong giọng nói của nàng mang theo một tia oán giận, nhưng trên mặt lại tràn đầy lo lắng, hơn nữa trong con người của nàng còn mang theo một chút nước mắt, bởi vì vừa rồi nàng không chú ý, không cẩn thận đem đầu gối đụng vào góc ghế.

Cửa “kèo kẹt” một chút bị người khẽ đẩy ra...

“Tiểu thư? Rốt cuộc người cũng trở về?” Nha hoàn Lam Tây Thành mừng rỡ reo hò, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía cửa, lập tức thân thể của nàng cứng đờ.

“Người vừa nói cái gì?” Tiêu Dật đứng ở cửa, về mặt âm trầm nhìn về phía Lam Tây Thành.

“Nô tỳ gặp...gặp qua Vương gia!” Ánh mắt của Tiêu Dật làm thân thể Lam Tây Thành run lên, sau đó bịch một cái quỹ gối trên mặt đất.

“Tiểu thư nhà ngươi đi đâu?” Tiêu Dật hí mắt hỏi, nhưng trong lòng hắn cũng đã đoán ra được vài phần. Nàng nhất định là đi tìm Tiêu Nhiên đi? Cái Tiêu Nhiên kia đối với nàng trọng yếu như vậy sao?

“Tiểu thư lo lắng Tứ vương gia không chịu uống thuốc, cho nên đi Tứ vương phủ!” Ngự khí Tiêu Dật lãnh lệ làm cho Lam Tây Thành không dám nói dối.

“Vậy vì sao ngươi không bẩm báo bốn vương? Ngươi đã quên lời nói lúc trước của bốn vương sao? Nếu ngươi không đem nhất cử nhất động của Lam Ân Nhan nói cho bốn vương, bốn vương sẽ không giúp Lam Ân Nhan giải độc, nếu nàng không giải được độc, nàng hẳn là chết không thể nghi ngờ” Tiêu Dật chậm rãi mở miệng nói, con ngươi tối tăm nhiễm một tầng lo lắng... Nữ nhân chết tiệt này quả nhiên đi tìm Tiêu Nhiên, Lam Ân Nhan a Lam Ân Nhan, vì sao ngươi đối với Tiêu Nhiên lại quan tâm như vậy, đối với ta lại ghét cay ghét đắng sâu đậm như vậy chứ? Ngươi không nên đem tâm đặt ở trên người Tiêu Nhiên, bởi vì... bởi vì ngươi sẽ vạn kiếp bất phục.

“Nô tỳ sai rồi, nhất định về sau nô tỳ sẽ bẩm báo chi tiết với Vương gia!” Nghe được Tiêu Dật nói, lập tức Lam Tây Thành run run hồi đáp. Vì để cho Tam vương gia cứu tiểu thư, bán đứng nhất cử nhất động của tiểu thư hẳn không tính là phản bội tiểu thư đi?

“Nữ nhân này có thể tránh đi sự giám thị của Truy Mệnh? Nàng cũng thật có bản lĩnh, rốt cuộc làm sao mà nàng có thể từ sân trước đi ra ngoài, lại không làm cho Truy Mệnh phát hiện chứ?” Tiêu Nhiên nhíu mày nói thầm. Kỳ thực hắn sớm đoán được Lam Ân Nhan có thể sẽ đi ra ngoài, cho nên hắn liền phái Truy Mệnh giám thị cử động của Lam Ân Nhan, nhưng mà hắn lo lắng Lam Ân Nhan phát hiện mình phát người giám thị nàng, đối với mình vừa hận lại càng thêm hận, cho nên hắn khiến cho Truy Mệnh núp ở sân trước, bởi vì ra phủ thì trước tiên phải đi qua sân trước. Tối nay Truy Mệnh vẫn không tới bẩm báo mình, cho nên hắn nghĩ Lam Ân Nhan căn bản không rời khỏi Tam vương phủ, ai ngờ nàng thế nhưng thần không biết quỷ không hay đã sớm rời đi Tam vương phủ.

“Tiểu thư nói đường đi đến sân trước rất nhiều, thực phiền toái. Cho nên nàng nói muốn trèo tường đi ra ngoài!” Lam Tây Thành liền đem Tiêu Dật nói thầm trở thành câu hỏi, vì thế liền thành thật trả lời.

“Trèo tường?” Cái trán Tiêu Dật bốc một trận hắc tuyến, khoé miệng cũng nhếch không được mà run rẩy vài cái. Có cửa không đi lại chạy đi trèo tường? Lam Ân Nhan này trừ bỏ một màn khiêu vũ vẽ tranh ở Ngự hoa viên là giống nữ nhân, thời gian còn lại thực sự là không giống nữ nhân một chút nào.

“Vương gia, nô tỳ cũng không nói dối, tiểu thư thật là trèo tường đi ra ngoài!” Nghĩ đến Tiêu Dật không tin mình, Lam Tây Thành nhanh chóng mở miệng nói. Nhưng mà, khi nàng ngẩng đầu nhìn về phía cửa, lại phát hiện thân ảnh Tiêu Dật đã sớm biến mất không thấy. Đó là tới vô tung, đi vô ảnh trong truyền thuyết sao? Lam Tây Thành gãi gãi đầu, sau đó từ dưới đất đứng lên, lại đi qua đi lại, chờ đợi tiểu thư nhà nàng trở về...

Một tiếng đàn sâu kín tuôn ra dưới ánh trăng, tiếng đàn say lòng người là bắt nguồn từ một mảnh rừng Hoa lê quanh quần hương khí.

Ánh trăng nhu hoà trút xuống, hoa lê giống như linh tinh bay múa đầy trời, nở rộ ánh sáng rực rỡ thánh khiết say mê hấp dẫn, toàn bộ khoảng không rừng hoa lê giống như tiên cảnh lúc ẩn lúc hiện.

Lúc này, một nam tử áo trắng đang ngồi xếp bằng ở trong rừng hoa lê, hắn cúi đầu đắm chìm dưới ánh trăng lẳng lẳng đánh đàn.

Ngón tay trắng nõn thon dài xẹt qua cổ cầm như mây trôi nước chảy, gió đêm hôn nhẹ tóc đen như mực của hắn, ánh trăng nhuộm dần áo trắng hắn, chín tầng mây buộc vòng quanh phong thái khí chất tuyệt trần của hắn, làm cho cả người hắn giống như ở trong rừng tiên.

Nam tử áo trắng này chính là Phong Y trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, chỉ thấy đầu ngón tay hắn đang lúc lên xuống, tiếng đàn mơ hồ hiện lên, từ từ gột rửa trần thế.

“Thuộc hạ tham kiến trang chủ!” Lưu Ly thủ hạ của Phong Y xuất hiện ở trong rừng Hoa lê, cũng quỳ một gối xuống ở trước cổ cầm Phong Y.

“Dò xét thế nào?” Tiếng đàn ngừng lại, con ngươi Phong Y đẹp mà tinh mịch nhìn về phía Lưu Ly.

“Như trang chủ đoán, quả nhiên tối nay Lam Ân Nhan đi Tứ vương phủ!” Lưu Ly nhanh chóng hồi đáp.

“Xem ra... Quả thực Tiêu Dật đối với nàng động tâm” Khoé miệng Phong Y chậm rãi cười, nhưng trong tia cười này lại hỗn loạn một chút chua xót không thể phát hiện.

“Khẳng định như vậy, nếu không vì sao hắn lại giúp Lam Ân Nhan đè nén xuống độc tính lan tràn chứ” Lưu Ly ngược mắt lên nhìn Phong Y, trong con ngươi cất giấu một tia ái mộ.

“Được rồi, ngươi lui xuống trước đi!” Phong Y khoát tay áo, ngự khí có chút cô đơn.

“Là!” Thân ảnh theo gió mà động, Lưu Ly biến mất ở trong rừng Hoa lê.

Tiếng đàn lại vang lên, nhưng lại không còn là uyển chuyển hàm xúc mà biến ảo khôn lường, bởi vì trên cổ cầm lượn lờ nhẹ nhàng bi thương. Bi thương này làm cho tiếng đàn lắng đi không được u buồn.

Ánh trăng thoải mái rơi xuống, suy nghĩ của Phong Y không hiểu cuộn cuộn lên, trong đầu lại chảy xuôi một màn kia trong Ngự hoa viên.

Nàng như huyền như ảo nhanh nhẹn khiêu vũ ở giữa hoa, ánh sáng chiếu rọi giống như hồ điệp tiên nữ, kỹ thuật nhảy mê hoặc mà tuyệt mỹ, làm hấn xem trong chốc lát lại khiến người thần hồn điên đảo, nhưng mà càng làm cho hấn rung động, kỳ thật là bản thân nàng toả ra cái loại tự nhiên tuyệt tục này.

Phong Y thừa nhận, lòng mình đang ở một khác kia từng vì nàng mà nổ lớn, chỉ tiếc vì trăm dân muôn họ, hấn chính là không đành lòng cũng không muốn cho Lam Ân Nhan tiếp tục trở thành quân cờ, cũng không thể không cho nàng trở thành quân cờ.

Bởi vì trong Ngự hoa viên, khi thời điểm Lam Ân Nhan đùa giỡn hấn, khi Lam Ân Nhan uyển chuyển nói với hấn, hấn cùng Tiêu Trác đã nhận ra trong con người Tiêu Dật ẩn chứa sự phẫn nộ. Một tia phẫn nộ kia, làm cho hấn cùng Tiêu Trác biết, Tiêu Dật có thể đã bất tri bất giác yêu thương Lam Ân Nhan.

Sau đó Tiêu Nhiên lại xuất hiện, động tác mãnh liệt muốn chiếm làm của riêng của Tiêu Nhiên đối với Lam Ân Nhan, lại làm cho tâm mình cùng Tiêu Trác hồi tưởng. Bọn họ biết, Lam Ân Nhan đối với Tiêu Nhiên nhất định rất trọng yếu, tuy rằng nguyên nhân là cái gì, bọn họ còn không biết. Nhưng mà bọn họ biết, có lẽ Lam Ân Nhan này là điều kiện tốt nhất sẽ giúp đỡ bọn họ đồng thời diệt trừ Tiêu Nhiên cùng Tiêu Dật.

Sau khi Tiêu Nhiên bị tức giận rời đi, mình dưới sự ám thị của Tiêu Trác, lặng lẽ bỏ ra một chút thuốc bột vô vị vô ảnh, thuốc bột kia có thể thúc dục độc bên trong Lam Ân Nhan sớm phát tác, mà mục đích hấn làm như vậy chỉ có một, chính là xác định Tiêu Dật đối với Lam Ân Nhan rốt cuộc là động tình hay không?

Quả nhiên, Tiêu Dật thế nhưng lại tự mình ôm Lam Ân Nhan độc phát rời khỏi Ngự hoa viên.

Mà Lam Ân Nhan nguyên bản hấn là mê man một ngày một đêm, không chỉ sớm tỉnh lại, còn có thể đi Tứ vương phủ tìm Tiêu Nhiên.

Cái này chứng minh Tiêu Dật không chỉ vận công tạm thời đè nén độc phát tác thay Lam Ân Nhan, mà còn cho Lam Ân Nhan ăn vào viên thuốc trấn quý khó tìm trên thế giới, nếu không thì Lam Ân Nhan không có khả năng tạm thời đè nén được độc phát của kỳ độc đệ nhất thiên hạ. Nếu Tiêu Dật làm như vậy, kia khẳng định chính là thật sự đối với Lam Ân Nhan động tình, mà Tiêu Nhiên cũng yêu Lam Ân Nhan. Thì cứ như vậy, Tiêu Dật cùng Tiêu Nhiên vốn là đối địch, rất có khả năng vì tâm của Lam Ân Nhan, mà bắt đầu sớm phát động chiến tranh, đến lúc đó cho dù Tiêu Trác không chiếm được hai vật ấy, cũng có thể thờ ơ lạnh nhạt chờ Tiêu Dật cùng Tiêu Nhiên hai hổ cắn nhau, sau đó hấn lại nhân cơ hội tiêu diệt Tiêu Dật cùng Tiêu Nhiên một lần.

Dưới ánh trăng mờ lung, tóc đen của Phong Y tùy ý phát phơ đường hoàng, nhưng mà ngón tay hạ tiếng đàn lại hàm chứa một loại tang thương thấu xương, giống như một linh hồn cô tịch muốn nói tích tụ trong lòng.

Bỗng nhiên “Phanh!” một tiếng vang lên, Lưu Ly thuộc hạ Phong Y, vốn dĩ đã rời đi lại cả người đầy máu ngã xuống ở trước cảm của Phong Y, thấy nàng nhắm chặt hai mắt cùng hô hấp đình chỉ, Phong Y biết Lưu Ly đã chết.

Chăm chú quét mắt nhìn phía trước, mười ngón tay của Phong Y ở trên cổ cảm không ngừng nhún nhảy sôi trào, tiếng động rên rỉ truyền đến, giống như đang an ủi Lưu Ly chết đi.

“Không hổ là Trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, nhìn đến thủ hạ đắc lực của mình chết ở trước mắt, lại vẫn có thể tiêu sái đánh đàn” Trong rừng Hoa lên vang lên một tiếng cười âm lãnh, sau đó liền thấy hơn hai mươi hắc y nhân xuất hiện ở trước mặt Phong Y.

Thoáng chốc, màu đỏ xinh đẹp của Cánh hoa Bỉ Ngạn cùng Cánh Hoa lê thánh khiết quần quanh với nhau, trong rừng Hoa lê nghiêm nhiên bị một cỗ hơi thở hủy diệt bao phủ lên.

“Cánh hoa Bỉ Ngạn roi, Diêm vương đến lấy mạng. Các người là người Tu La môn!” Phong Y vẫn khẽ vuốt ve cổ cảm như cũ, gió lướt nhẹ qua, trên khuôn mặt thanh khiết xinh đẹp xuất hiện một chút mỉm cười.

“Nếu Phong trang chủ biết chúng ta là người phương nào, đơn giản tự mình kết thúc đi!” Thanh âm lãnh lệ của một đầu lĩnh Tu La sứ giả nói.

“Đòi người tốt đẹp như thế, vì sao Phong Y lại phải tự mình kết thúc!” Phong Y nhẹ nhàng chậm chạp nói, ngón tay gảy tiếng đàn càng ngày càng mềm.

“Cánh hoa Bỉ Ngạn đã roi, tối nay người Tu La môn muốn đòi lấy mệnh Phong Y người, Diêm vương muốn lấy mạng, ai cũng không thể trốn. Phong Y người luôn thích màu trắng, cho nên nếu người không muốn máu tươi nhuộm đỏ một thân áo trắng, mang theo đầy nỗi tiếc chết đi, vậy tự mình kết thúc đối với người mà nói là cách tốt nhất” Tu La sứ giả âm trầm cười nói.

“Ha ha, muốn dùng máu tươi nhuộm đỏ áo trắng của ta, thì xem các người có bản lĩnh này hay không!” Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại, Phong Y khẽ cười.

“Nhớ kỹ, nếu người Tu La môn dám lấy mạng, tuyệt đối cũng là có đủ bản sự” Tu La sứ giả cười thoải mái một tiếng, sau đó giọng kiêu ngạo phía Phong Y.

Phong Y lạnh nhạt cười, hần mạng trên cảm cũng bắt đầu khởi động. Chỉ thấy ngón tay hấn đặt ở trên cổ cảm, lại bắt đầu vuốt ve cổ cảm.

Tiếng đàn không có vang lên, bởi vì mỗi một lần Phong Y phủ lòng, trong cảm liền phóng ra phi đao loé ngấn quang, phi đao này tốc độ nhanh như chớp bay về phía Tu La sứ giả.

“Một chút bản lĩnh, cũng dám khoe khoang?” Tu La sứ giả khinh thường cười nhạo nói, sau đó tránh phi đao, chạy thẳng tới Phong Y.

“Đối phó các người, một chút bản lĩnh cũng đã trọn đủ!” Phong Y ôm cảm xoay tròn ở trong rừng Hoa lê, sát khí trên cảm cuộn cuộn lên cánh hoa đầy

đất, nhất thời toàn bộ Hoa lê trong rừng tràn ngập dày đặc hơi thở âm lãnh.

Người Tu La môn cũng không ngừng xoay tròn quanh bốn phía Phong Y, gió đêm thổi qua, trong rừng Hoa lê dần dần tràn ngập huyết tinh.

“Phanh!” Một tiếng nổ mạnh vang lên, cầm trong tay Phong Y dưới sự công kích của Tu La sứ giả, ném lên giữa không trung sau đó nổ thành mảnh vụn.

Sắc mặt cả kinh, cảm giác được sứ giả Tu La môn lợi hại, Phong Y cũng lại không khinh địch, từ bên hông rút ra một nhuyễn kiếm màu bạc, sau đó liền thấy hấn nhảy về phía không trung, ngân kiếm đảo về phía trước, ánh sáng của kiếm giống như hoá thành vô số lưỡi kiếm sắc bén, nhất thời đem Sứ giả Tu La môn đẩy lùi vô số bước.

“Không hổ là Trang chủ Thiên hạ đệ nhất trang, quả thật có chút bản lĩnh! Thế nhưng có thể đồng thời đánh lui hai mươi tên Tu La sứ giả” Một thanh âm quý mị đột nhiên vang lên, sau đó liền thấy một thân ảnh màu đỏ nhanh nhẹn tới, trong rừng Hoa Lê chợt tràn ngập tất cả yêu khí hủy diệt trong trời đất.

Thân ảnh màu đỏ lẳng lặng đứng dưới ánh trăng, quần áo màu đỏ đong đưa theo gió, đó là màu sắc của máu và cũng là màu sắc của sinh mệnh, càng là màu sắc tà ác khiến người hồn phách.

Nguyên bản hai mươi tên Tu La sứ giả vốn chuẩn bị lại công kích Phong Y, lập tức thu hồi kiếm cung kính quý gối ở trên đất.

“Hai mươi người hợp lại, nhưng lại không thể thương hấn một chút nào, vậy lưu các ngươi còn có ích lợi gì đây?” Hồng y nam tử* lạnh lùng nói, sau đó ông tay áo vung lên, trong rừng Hoa lê bay lên vô số Cánh hoa Bỉ Ngạn đỏ tươi, những cánh hoa Bỉ Ngạn này so với những cánh hoa Bỉ Ngạn vấy ra trước khi Tu La sứ giả xuất hiện càng thêm đỏ quý dị cùng xinh đẹp.

*Hồng y nam tử: Nam tử mặc quần áo màu đỏ

Gió đêm thổi qua, cánh hoa xoay tròn, sau đó liền thấy hai mươi tên Tu La sứ giả đồng thời ngã xuống, toàn bộ Cánh hoa Bỉ Ngạn bao trùm trên thi thể bọn họ. Mà kiếm trong tay Phong Y cũng bị đánh rơi xuống đất, thân mình đột nhiên nhoáng lên một cái, trong miệng hấn thế nhưng phun ra một ngụm máu, sau đó ngã ngồi ở trên đất.

“Ngươi...” Ánh trăng chiếu vào khuôn mặt hoàn mỹ kia của Phong Y, loé ra quang mang tái nhợt khiến người, mà trong con ngươi Phong Y lại lộ vẻ khó có thể tin. Điều này sao có thể? Thân thể hồng y nam tử này căn bản chưa động, chính là nhẹ nhàng rơi ra Cánh hoa Bỉ Ngạn, không chỉ trong nháy mắt làm cho hai mươi tên Tu La sứ giả kia mất mạng, còn chấn mình nội thương?

“Cánh hoa Bỉ Ngạn rơi, Diêm Vương đến lấy mạng! Ngươi cần gì phải keo kiệt như thế chứ? Hào phóng giao ra đây thì tốt bao nhiêu a? Ngươi cũng biết để cho bản Môn chủ tự mình lấy mạng, chính là lựa chọn ân hận nhất trong cuộc đời của ngươi?” Hồng y nam tử xinh đẹp cười nói, đang lúc nói, lại có vô số Cánh hoa Bỉ Ngạn bay về phía bầu trời đêm.

“Môn chủ? Ngươi là Môn chủ Tu La môn?” Thân mình Phong Y không khỏi cứng đờ, tay muốn bắt lấy nhuyễn kiếm rơi trên đất, nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi. Bất quá trong con ngươi hấn lại che dấu thần sắc khó có thể tin, cho tới nay hấn đều hoài nghi Môn chủ Tu La môn là Tử vương gia Tiêu Nhiên, nhưng mà hồng y nam tử tự xưng là Môn chủ này thế nhưng không phải là Tiêu Nhiên. Hơn nữa khi hồng y nam tử này giơ tay nhắc chân đều là sát khí cùng khí phách, hấn có thể xác định rõ ràng, hồng y nam tử này quả thật là Môn chủ Tu La môn. Bởi vì trừ bỏ Môn chủ Tu La môn, người bình thường tuyệt đối không có sát khí hắc ám giống như thế này làm người ta sợ hãi.

“Ngươi còn chưa trả lời ta đấy? Vì sao ngươi keo kiệt như thế, không chịu hào phóng giao ra tính mạng chứ?” Thanh âm hồng y nam tử thực kiêu mị, nhưng lại làm cho Phong Y cảm giác được hàn khí vô cùng âm trầm cùng sát khí hủy diệt trời đất. Gió nhẹ nhàng cuốn, Cánh hoa Bỉ Ngạn bay múa đầy trời, một chút hơi thở tử vong làm cho người ta sợ hãi lại đập vào mặt Phong Y.

“Không biết vì sao tới nay các hạ phải đòi lấy mệnh của Phong Y?” Tuy rằng bản thân Phong Y bị trọng thương, trong lòng đối với bản lĩnh của Môn chủ Tu La môn cũng vô cùng khiếp sợ, nhưng trong giọng nói lại không có một tia sợ hãi tử vong. Hơn nữa trong con ngươi hấn cũng xuyên thấu ánh trăng nhìn về phía Môn chủ Tu La môn, chỉ thấy hồng y hấn bay lên cao, tóc đen bay múa. Khoanh tay đứng ngạo nghễ dưới ánh trăng, dung nhan xinh đẹp tuyệt mỹ, giữa mi lại biểu lộ ý cười mỉa người điên đảo chứng sinh. Toàn thân tản ra ngạo khí mà người bình thường không có khả năng có được, khí phách cùng ngông cuồng, giống như hấn chính là tôn sư vương giả bề ngễ thiên hạ. Khí thế kinh người như vậy, chính là ở trên người Tiêu Trác cùng Tiêu Nhiên cũng không có khả năng xuất hiện.

“Ngươi rất muốn biết sao? Bản môn chủ có thể nói cho ngươi, bất quá ngươi phải đáp ứng bản Môn chủ một điều kiện?” Hồng y nam tử con ngươi tươi cười, môi đỏ mọng khẽ mở nói. Thanh âm tuy rằng thực ôn nhu, nhưng lại biểu lộ tính mỉa hoặc hủy diệt.

“Đáp ứng ngươi một điều kiện?” Phong Y hơi hơi ngần ngại, chậm rãi mở miệng nói.

“Đúng vậy, điều kiện này chính là, thỉnh cho phép Bản môn chủ lấy mạng cho ngươi so với bị người Tu La môn lấy, chết đều phải khoái trá kích thích chút!” Con ngươi hồng y nam tử giờ phút này tinh thuần giống như hải đồng, nhưng tóc đen bay múa theo gió lại tản ra yêu khí vô tận.

“Không biết Môn chủ nói, muốn cho Phong Y chết so với bất luận một kẻ nào khác đều phải kích thích chút, là có ý gì?” Phong Y cười lạnh nói.

“Bình thường người Tu La môn muốn lấy mạng, đều trực tiếp đòi lấy, cũng không nói lời vô ích. Bất quá, Phong Y ngươi có chút đặc thù, bởi vì ngươi hấp dẫn bản Môn chủ tự mình đi lấy mạng, cho nên bản Môn chủ rất muốn sớm đòi mạng ngươi, cho ngươi hưởng thụ linh hồn cùng thân thể đồng thời gãy vỡ. Đây đối với ngươi mà nói, nhưng là vinh hạnh rất lớn! Ngươi cần phải cảm ơn bản Môn chủ nga, người bình thường bản Môn chủ nhưng là luyện tiếu làm cho hấn hưởng thụ khoái cảm tử vong!” Hồng y nam tử nhẹ nhàng nói xong, trên tay đột nhiên xuất hiện một cái kim tiên*, sau đó liền thấy cái kim tiên nhanh chóng di chuyển trên tay hấn, nhanh như tia chớp bay vụt ra ngoài, kim tiên xẹt qua hai má Phong Y, nhất thời trên khuôn mặt thanh tú

thuần mỹ của Phong Y xuất hiện hơn mấy vết máu thật sâu. Sau đó kim tiên lại bay trở về trong tay hồng y nam tử.

*Kim tiên: Giống như kim ti tâm a, giống như sợi tơ nhưng rất sắc bén... ta cũng chỉ hiểu như vậy *gãi đầu* như của Đồng Phương Bất Bại ý hế hế ^__^.

“Muốn giết cứ giết, đừng lãng phí thời gian!” Phong Y biết Môn chủ Tu La môn này muốn cho mình cảm thụ sợ hãi tử vong. Bởi vì chết cũng không phải đáng sợ nhất thế giới, sợ hãi trước tử vong mới là đáng sợ nhất trên thế giới. Nhưng khi hồng y nam tử này ra tay, Phong Y biết mình căn bản không phải đối thủ của hắn, cho nên hắn chỉ cầu chết.

“Không không không, Phong Y người đáng giá bản Môn chủ lãng phí thời gian tra tấn người! Cho nên xin đừng nóng vội muốn chết như vậy, để cho bản Môn chủ hảo hảo hầu hạ người một chút đi!” Khuôn mặt hồng y nam tử nhẹ nhàng chuyển một cái, đẹp như tranh vẽ vậy. Ánh mắt đung đưa giống như nước mùa xuân, chảy xuôi phong tình độc nhất vô nhị, chính là lời nói lại bằng hàn thấu xương.

“Vậy xin hỏi Môn chủ Tu La môn, vì sao Phong Y lại có vinh hạnh này, đáng giá người lãng phí thời gian tra tấn Phong Y như thế chứ?” Mặc dù biết tới nay hắn là chết không thể nghi ngờ, nhưng Phong Y vẫn muốn hiểu rõ nghi ngờ trong lòng. Môn chủ Tu La môn cho tới nay đều có ý cùng triều đình đối nghịch, chẳng lẽ bọn họ tra được mình cùng hoàng đế Tiêu Trắc là bạn tri kỉ sống chết, cho nên muốn giết mình trước, chặt đứt một cánh tay của Tiêu Trắc?

“Bởi vì... Người động thứ gì đó không nên động của Tu La môn ta! Tu La môn ta không có sự cho phép của bản Môn chủ, bất luận kẻ nào cũng không thể động. Huống chi thứ đó người cũng không có tư cách đi động” Trong con ngươi hồng y nam tử lộ ra một chút hận ý.

“Động gì đó không nên động? Không biết tại hạ động cái gì không nên động gì đó?” Nghi hoặc trong con ngươi Phong Y ngày càng nhiều, hắn giết mình không phải vì muốn suy yếu thế lực Tiêu Trắc? Mà là bởi vì mình động gì đó của Tu La môn? Nhưng mà hai năm nay, hắn ngay cả cây tóc ti của người Tu La môn cũng chưa tra được? Lại làm sao có thể đi động thứ gì đó của Tu La môn chứ?

“Người rất muốn biết mình động cái gì không nên động đó sao? Được rồi! Bản Môn chủ liền phát chút thiện tâm, vì cho người trước khi chết có thể sáng mắt, bản Môn chủ nguyện ý nói cho người. Bất quá hiện tại, người trước ngoan ngoãn để cho bản Môn chủ dẫn linh hồn người vào trong trạng thái tra tấn!” Hồng y nam tử nói xong, kim tiên trong tay lại bay ra ngoài, kim tiên xoẹt qua cái trán Phong Y, nhất thời máu trên trán Phong Y chảy không ngừng.

“Tê!” Phong Y thờ ra vài ngụm lạnh khí

“Hừ! Không phải sợ đau ư! Bởi vì còn có quá trình rất dài phải đi a!” Nghe được tiếng Phong Y thờ ra lạnh khí, hồng y nam tử khẽ liếc nhìn Phong Y nói, sau đó hắn cầm kim tiên đi đến ngồi chồm hổm trước mặt Phong Y, nghiêng đầu cẩn thận nghiên cứu khuôn mặt Phong Y, sau đó tay hắn thế nhưng vuốt ve lên khuôn mặt đỏ máu của Phong Y, sau đó quyết quyết môi đỏ mọng, ngữ khí bất mãn nói: “Kỳ thực... Người lớn lên cũng không quá như vậy a? Vì sao nàng sẽ thích chứ? Ta thật sự nghĩ không thông?”

“Người...” Hành động không giải thích được của hồng y nam tử khiến cho thân mình Phong Y cứng đờ, mà hơi thở trên người hồng y nam tử, càng làm cho Phong Y cảm giác được Môn chủ Tu La môn này căn bản không phải là người, mà là ma quỷ, là cái ma quỷ lấy máu mà sống, là cái ma quỷ lấy mạng người mà sống mà làm niềm vui. Chỉ sợ hắn tồn tại, Thánh Long vương hưởng sẽ gặp phải một kiếp nạn kinh thiên động địa.

“Quên đi, quên đi, không nghĩ ra sẽ không suy nghĩ, miễn cho người ta đem đầu nghĩ đến đau lên. Dù sao, một hồi người sẽ chết, mà người đã chết, cho dù nàng nghĩ thích người, cũng thích không được” Hồng y nam tử kiêu mị cười, nhưng con ngươi đã có chút thâm lương. Sau đó liền thấy hồng y nam tử đứng lên, kim tiên trong tay lại bay lên, kim tiên thúc một cái vào eo Phong Y, sau đó hắn hơi hơi vận nội lực, kim tiên liền kéo phần eo Phong Y đau nhức, lại trở về trên tay. Nhất thời máu tươi đỏ sẫm từ phần eo Phong Y phun ra, nhuộm đỏ bùn đất, cũng nhuộm đỏ áo trắng Phong Y.

“Hừ!” Phong Y đau cắn chặt hàm răng, lại vẫn nhìn không được phát ra tiếng hừ. Hắn rất muốn nâng tay đem kiếm bên cạnh cầm lên, nhưng mà hắn căn bản vô lực sai sử tay mình. Không phải vì người hắn bị trọng thương, mà là vì Môn chủ Tu La môn này vừa xuất hiện, toàn bộ thân thể hắn đều bắt đầu mềm nhũn, trừ bỏ cảm giác đau đớn trên người, cả người hắn căn bản không động đậy được, cho dù hắn thật vất vả tụ tập được một chút khí lực, nhưng ở trong nháy mắt bị hút đi không giải thích được.

“Hi hi, tuy rằng người lớn lên một chút rất khó coi, bất quá máu của người cũng là nhìn rất tốt. Ta thực vừa lòng máu tươi của người ư!” Trên khuôn mặt xinh đẹp của hồng y nam tử gợi lên một chút cười yếu ớt, con ngươi xinh đẹp cũng âm trầm một mảnh, sau đó cổ tay hắn lại chuyển, phút chốc kim tiên lại bay ra ngoài, lại bắn vào một cánh tay Phong Y.

“Nếu người muốn giết ta, liền thẳng thắn rõ ràng chút đi! Lãng phí thời gian như vậy, chẳng phải là tổn hại tôn chỉ giết người của Tu La môn người sao? Tu La môn người không phải luôn luôn là Cánh hoa Bỉ Ngạn rơi, Diêm vương đến lấy mạng sao? Hiện tại Cánh hoa Bỉ Ngạn đã sớm rơi xuống, ta vẫn còn sống tốt, người cần gì vì một người ta mà phá hủy quy củ Tu La môn chứ?” Sắc mặt Phong Y nhợt nhạt nói, huyết sắc trên mặt cũng mất hết.

“Không nên a! Vì người mà phá hủy quy củ giết người của Tu La môn, ta còn là rất thích ý! Bởi vì ta liền thích chậm rãi đưa người đi chết như vậy! Ta thích cho máu của người chảy xuôi từng chút từng chút, ta muốn cho người tận mắt thấy máu trên người chảy tới giọt cuối cùng! Như vậy chơi thật tốt a!” Hồng y nam tử nói xong, kim tiên lại phi ra, lại bắn vào trong một cánh tay khác của Phong Y.

“A!” Phong Y rốt cuộc không thể chịu đựng được thống khổ kêu lên.

“Nhỏ giọng một chút đi! Ta biết người rất muốn cảm tạ ta, người không cần khách khí như vậy! Bởi vì dẫn dắt người một bước đi vào vực sâu tử vong, nhìn linh hồn người giãy dụa trước khi chết, tinh thần dày vò, thân thể thống khổ, ta là thực hưởng thụ. Người cũng phải theo ta cùng nhau hưởng thụ quá trình tốt đẹp như vậy ư! Người ngậm lại a, đây chính là đãi ngộ mà những người khác không có được ư. Hi hi, kỳ thực ta đối với người thật sự rất tốt

rất tốt a!” Hồng y nam tử thật sự nói, sau đó cái miệng của hắn liền phát ra tràn đầy ý cười, ngữ khí tuy rằng khùng bố vạn phần, nhưng con người cũng là vô cùng sạch sẽ tinh khiết.

Kim tiên lại bay ra, Phong Y thờ mấy khẩu lãnh khí, sau đó dứt khoát nhắm mắt lại, cùng đợi một lần lại một lần thống khổ đến.

“Ngoan! Đừng nhắm mắt a! Mở mắt ra nhìn đi! Người phải dừng cảm chút! Trốn tránh từ vong nhưng thật ra là hành vi không tốt, dừng cảm đối mặt mới là đứa bé ngoan nha!” Thanh âm sâu kín quý dị của hồng y nam tử truyền đến, mà thanh âm nàng nhưng lại giống như ma rủa, làm cho ánh mắt Phong Y nhắm chặt không thể khắc chế mở ra, sau đó Phong Y nhưng lại không tự chủ được đón nhận ánh mắt hồng y nam tử.

Dưới ánh trăng trong sáng, con người đen hồng y nam tử nguyên bản thiên chân vô tà, bỗng nhiên biến thành đỏ bừng như huyết, nhưng lại đỏ toả sáng, xinh đẹp mà lại quý dị đến cực hạn.

Công phu trong nháy mắt, Phong Y đột nhiên cảm thấy toàn bộ linh hồn mình giống như rung động, sau đó hắn nhưng lại nhìn thấy mình giờ kiểm giết chết tất cả người thân. Tiếng gào của muội muội, tiếng đê đê khóc rống, ánh mắt thân cha hoảng sợ, thân mẹ bất lực khóc.

Cuối cùng trên tất cả người thân hắn đều là máu, con người khó có thể tin nhìn hắn, mà hắn không nhìn người thân một cái, thế nhưng nhắm tâm giờ kiểm cắt lấy cổ bọn họ, sau đó đem bọn họ chém thành từng mảnh.

“A... Không! Ta không muốn giết các người a! Ta không muốn a! Ta.. Vì sao lại phải như vậy! Ta không muốn giết các người a! Ta không thể không được bản thân mình!” Phong Y thống khổ lăn lộn trên mặt đất, trong miệng cũng phun ra rất nhiều máu tươi.

“Chơi thật khá đi? Nhìn tự tay mình sử dụng kiếm chém nát thân nhân của mình, nhất định rất đã nghiền, thực kích thích đi?” Nhìn Phong Y hấp hối, tinh thần sụp đổ nằm trên mặt đất, hồng y nam tử phát ra tiếng cười sung sướng vô cùng.

“Người... Người... Người là ma quý!” Phong Y chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt mê đắm tuyệt vọng nhìn hồng y nam tử. Tuy rằng hắn biết tất cả phát sinh lúc này đều là ảo giác, nhưng mà lại giống như tự mình trải qua. Biện pháp tra tấn như vậy, quả thực so với chết còn muốn thống khổ gấp trăm lần.

“Có muốn chơi lại một lần nữa hay không? Nhìn biểu tình thống khổ trên mặt người, nghe tiếng kêu tê tâm liệt phế của người, ta khẳng định người còn muốn chơi lại một lần nữa, như vậy chúng ta liền chơi một lần nữa đi?” Hồng y âm tử nghiêng nghiêng đầu ngây thơ hỏi, sau đó liền chuẩn bị lại thúc giục Đại pháp nhiếp hồn mê tâm.

“Người giết ta đi! Cầu người!” Phong Y muốn tung chương tự sát, nhưng hắn căn bản không có khí lực, cho nên hắn thê lương hô lên.

“Được rồi, dù sao người ta đùa cũng có chút mệt mỏi! Liền tốt tâm thành toàn người đi” Hồng y nam tử con người không chút để ý quét nhìn bên cạnh, sau đó thanh âm kiều mị theo dõi môi đỏ mọng chạy ra ngoài.

“Này! Ma đầu! Không được giết người!” Một thanh âm thanh thúy vang lên, thân ảnh Lam Ân Nhan xuất hiện ở trong rừng Hoa Lê, khi nàng nhìn thấy toàn thân Phong Y đầy máu rất thê thảm, cả người hoàn toàn ngốc thất thần.

Vừa rồi nàng trên đường từ Tứ vương về Tam vương phủ, bỗng nhiên một phong thơ bay về phía trước mắt nàng, khi nàng nhận lá thư này, liền đứng ngốc ở đó. Bởi vì trên phong thư kia viết: Nếu người muốn giải độc trên người, liền lập tức đi trong rừng cây cứu Phong Y! Bản vẽ ở trong phong thư! Điều này không khỏi làm nàng thập phần khiếp sợ? Chẳng lẽ có người muốn giết Phong Y? Hay là có người đùa giỡn với nàng? Vì vậy vì tính mạng của mình, nàng nửa tin nửa ngờ dựa theo bản vẽ trong phong thư mà đi tới trong rừng cây, kết quả nàng chợt nghe tiếng Phong Y kêu thảm thiết, cùng bộ dáng Phong Y vô cùng thê thảm.

“Là người? Lam Ân Nhan, người nhanh lên một chút rồi đi nơi này! Người này là ma quý!” Phong Y nhìn thấy Lam Ân Nhan bỗng nhiên xuất hiện ở trong rừng Hoa Lê, cũng không biết khí lực từ nơi nào tới, thế nhưng thất thanh hét to lên.

“Dựa vào! Người nghĩ rằng ta muốn đứng ở địa phương quý quái này sao? Ta không phải cũng là vì cứu người mới đến!” Lam Ân Nhan khó chịu trừng mắt nhìn Phong Y, sau đó chạy tới bên người Phong Y. Bất quá trong lòng nàng cũng hết sức hiếu kỳ, rốt cuộc người truyền tin cho mình là ai chứ? Hắn làm sao có thể biết Phong Y gặp kiếp nạn? Hơn nữa nếu hắn muốn mình tới cứu Phong Y, khẳng định cũng là không muốn làm cho Phong Y chết, vậy vì sao chính hắn không đến cứu Phong Y chứ?

“Người cứu không được ta, người vẫn là đi nhanh một chút đi! Bằng không người cũng hẳn phải chết không thể nghi ngờ!” Phong Y lắc đầu nói, hồng y nam tử này âm trầm tàn nhẫn hẳn đã hoàn toàn thấy được, hơn nữa nội lực cùng võ công của hắn làm cho người ta sợ hãi vô cùng, nếu hắn muốn giết mình, liền giống như bóp chết một con kiến, cho nên hắn cũng không muốn Lam Ân Nhan làm điều vô nghĩa, hơn nữa hắn cũng không muốn cho Lam Ân Nhan chết theo mình.

“Này, người nói ta cứu không được người, ta liền cứu không được a? Người cũng quá coi thường ta, ta liền cố tình muốn cứu người!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói.

“Ai muốn người cứu a! Người mau rút a! Rút a!” Phong Y cắn chặt răng, phát ra tiếng rống giận, nữ nhân này đầu óc có bệnh đi? Chỉ có người muốn sống, nào có người nhào lên chịu chết? Nếu hắn có thể có một chút lực phản kích, cũng sẽ không tùy ý bị Môn chủ Tu La môn tra tấn.

“Mẹ người, lão nương tới cứu người, người còn khiến cho lão nương rút, người mẹ nội nó câm miệng cho ta!” Khoé miệng Lam Ân Nhan run rẩy nói.

“Người nữ nhân này có bệnh a, ai hiếp lạ người cứu nga! Ta thích chết không được a?” Phong Y thờ hờn hờn nói, máu tươi trên người cũng thấm ra bên ngoài càng nhiều.

“Dựa vào, mẹ ngươi cái đầu! Nếu như ngươi đã chết, ta đây cũng không sống được! Lão nương có thể không cứu ngươi sao?” Lam Ân Nhan mắng. Nói thật, nàng thật đúng là một chút cũng không muốn cứu Phong Y này, ai kêu hắn hạ độc mình, khi dễ người của mình, mình cũng sẽ không mềm lòng đối với hắn, chỉ là bây giờ mình trúng độc của hắn, mà giải được này cũng chỉ có hắn mới có thể cho a! Nếu như hắn chết, vậy chẳng phải nàng cũng muốn chết sao? Vì bản thân có thể sống thật khỏe, nàng cũng chỉ có thể có thể vì phạm tác phong đối đãi với người xấu của mình, trước tiên đem hắn cứu rồi nói sau. Về phần sau khi giải độc, mình về trả thù như thế nào, đó phải là nói sau.

“Ngươi nữ nhân này thật sự là bệnh không nhẹ, tuy ngươi đi! Nếu ngươi muốn chết theo ta, vậy chết đi! Mặc kệ ngươi điên nữ nhân này!” Nhìn thấy thái độ Lam Ân Nhan cứng rắn như thế, Phong Y biết nói nữa cũng vô dụng, thành thật cũng không ngăn cản. Bất quá trong con ngươi hắn lại lộ ra một tia chua xót, nguyên bản lợi dụng nàng trở thành quân cờ, chính mình cũng đã cảm thấy thập phần áy náy, bây giờ còn kéo theo tính mạng vô tội của nàng, mình thật sự là...

“Chết cái đầu mẹ ngươi! Ngươi lại mắng lão nương chết, lão nương liền xé nát miệng ngươi!” Lam Ân Nhan giận giữ hét về phía Phong Y, mà kỳ thật nàng cũng là tự cho mình thêm chút can đảm. Bởi vì, trong rừng Hoa Lê này có hơi thở làm cho lòng nàng bất an.

Một bên hồng y nam tử còn lại là đứng yên lặng chăm chú nghe Phong Y cùng Lam Ân Nhan đối thoại, mà trong con ngươi hắn cũng bởi vì Lam Ân Nhan cùng Phong Y đối thoại, thay đổi vô số loại cảm xúc.

Nàng nói với Phong Y: Nếu như ngươi chết, ta cũng không sống được! Chẳng lẽ Phong Y chết, nàng lựa chọn cùng theo Phong Y làm việc thiên tư sao? Nàng thật sự thích Phong Y như vậy? Thích đến theo hắn chết chung?

“Này, cái kia ai...” Lam Ân Nhan chăm chú nhìn về phía hồng y nam tử đứng đối diện, nhất thời cả người hoàn toàn cứng đờ, bản thân nàng cũng là sát thủ, cũng từng giết qua vô số người, cho nên hai tay nàng tuyệt đối là dính đầy máu tươi. Nhưng mà, hồng y nam tử trước mắt này càng giống như ma quỷ thị huyết mà sống, bởi vì nàng có thể cảm giác được rõ ràng trên người hắn phát ra sát khí tàn nhẫn cùng mùi máu tươi đáng sợ. Sát khí cùng mùi máu tươi này làm cho nàng trời sinh là sát thủ đều cảm giác được sợ hãi.

“Ngươi đang nói chuyện với ta sao?” Hồng y nam tử chăm chú nhìn Lam Ân Nhan, ngữ khí nhẹ nhàng hỏi, trong con ngươi cất giấu một chút đau thương.

“Này, ngươi nhanh lên thả hắn cho ta! Nếu không...” Vì sao người kia cũng mặc quần áo màu đỏ, mẹ nó, quần áo màu đỏ là Tiểu Tử Tử nhà nàng thích nhất! Hơn nữa hắn mặc sẽ mặc đi! Còn mặc quần áo màu đỏ tới giết người, liền hướng điếm này, nàng liền vô cùng chán ghét hắn. Bất quá mặc dù mình trong đầu óc chán ghét hắn, nhưng mà... Dường như mình lại không thể nắm chắc giết được hắn, bởi vì lệ khí trên người hắn thật sự cường đại.

“Nếu không thì như thế nào?” Hồng y nam tử khẽ nói, gió nhẹ cuộn cuộn nổi lên, quần áo xinh đẹp cùng sợi tóc đen như mực hỗn độn bay lên, con ngươi xinh đẹp sâu thẳm như băng, nhưng dưới sâu thẳm như băng cũng là che dấu chút khó có thể tin cùng vô tận thống khổ.

“Nếu không... Nếu không ta liền giết ngươi!” Lam Ân Nhan ngang đầu nói xong, nhưng sức lực có chút không đủ, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải đối, xuất hiện phản ứng không bình thường.

“Bởi vì muốn cứu hắn? Cho nên ngươi muốn giết ta?” Hồng y nam tử lạnh lùng mở miệng, nhưng mà tay cầm kim tiên lại run nhẹ ở trong gió.

“Đúng vậy. Cho nên ngươi tốt nhất thả hắn cho ta!” Thanh âm Lam Ân Nhan khẳng định, con ngươi cũng kiên nghị vô cùng.

“Có thể cho ta cái lý do sao?” Hồng y nam tử thanh âm khàn khàn nói.

“Hắn với ta mà nói là rất trọng yếu, ta tuyệt không thể làm cho hắn chết!” Lam Ân Nhan ngắt người, sau đó thành thật trở lời.

“Ha ha ha...” Nghe được Lam Ân Nhan nói, hồng y nam tử ngửa đầu cười như điên lên, tiếng cười vô cùng khủng bố, gió trong bóng đêm bởi vì tiếng cười này, đều sợ mà chấm dứt...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ta Đếm Đến Ba

Hồng y nam tử ngửa đầu cười như điên một trận, suy nghĩ hắn tùy ý mê loạn xuyên qua tự do ở trong bầu trời đêm. Ánh trăng đẹp và tinh mịch tràn ngập trên khuôn mặt tuyệt mỹ xinh đẹp của hắn, con ngươi thăm thẳm của hắn cũng nổi lên gợn nước nhộn nhạo, trong nháy mắt gợn nước hơi loé ra, linh hồn hắn chảy xuôi theo lương vô tận.

“Hắn, đối với ngươi mà nói là rất trọng yếu, cho nên tuyệt đối ngươi không thể để cho hắn chết?” Tiếng cười đột nhiên ngừng lại, hồng y nam tử khẽ cúi mặt xuống, con ngươi lẫn lẫn trong như nước mùa thu, hắn chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan, trong giọng nói mang theo một tia âm lãnh.

“Nếu hần sống, ta liền sống. Nếu hần chết, ta cũng chết. Ngươi nói, hần đối với ta có thể không trọng yếu sao?” Con ngươi mang theo một tia hồ nghi nhìn hồng y nam tử, sau đó Lam Ân Nhan chậm rãi mở miệng. Một luồng gió đêm phát qua trong nháy mắt, nhấc lên tóc đen hồng y nam tử bay lên, tâm Lam Ân Nhan không khỏi run lên, vì sao trên người hồng y nam tử này bỗng nhiên quán quanh lên nồng nặc mùi u oán chứ? Hơn nữa loại u oán này nhưng lại làm cho mình cảm giác quen thuộc mà lại xa xôi.

“Nếu hần sống, ngươi liền sống. Nếu hần chết, ngươi cũng chết?” Đôi môi hồng y nam tử yếu ớt, thì thào nhẹ giọng nói. Nguyên lai nàng đúng là để ý hần như thế? Để ý đến có thể cùng hần sống, lại cùng chết!

“Bản Môn chủ nguyên bản còn muốn thương hần toàn thân, nhưng mà hiện tại bản Môn chủ thay đổi chủ ý, bản môn chủ quyết định làm cho hần chết không toàn thân.” Ánh mắt hồng y nam tử lạnh như băng thấu xương, trong lòng hần lúc này mọc lan tràn không phải hận, mà là một loại chấp niệm muốn làm cho Phong Y chết thể thối, chấp niệm như vậy so với hận càng có tính huỷ diệt.

“Ta sẽ không cho ngươi thực hiện được, bởi vì ta sẽ cứu hần” Lam Ân Nhan ngẩng cao đầu nói, trong giọng nói mang theo một tia kiên quyết.

“Cửa Địa Ngục đã mở, Diêm Vương muốn lấy mạng, ai cũng không thể ngăn cản, bao gồm ngươi bên trong” Ngữ khí hồng y nam tử âm lệ vô cùng, tâm lại tịch mịch khôn cùng.

“Dù sao hần đã chết ta cũng không sống được, nếu như vậy, sao ta không đơn giản đánh cuộc một lần chứ?” Chân Lam Ân Nhan nhanh chóng đảo qua, đem nhuyền kiếm màu bạc kia bên cạnh Phong Y đá lên trên tay, sau đó thân thể nàng chần ở trước mặt Phong Y.

“Nữ nhân, ngươi vẫn là đi đi, Phong Y ta thật sự không cần ngươi cứu a?” Phía sau Lam Ân Nhan, truyền đến thanh âm Phong Y suy yếu mà lợi hại khẩn cầu

“Àm ỉ chết, ngươi cầm miệng cho ta!” Mặc dù Lam Ân Nhan trả lời Phong Y, ánh mắt cũng là không dám nói lỏng một khắc nhìn chăm chăm hồng y nam tử. Sát khí trên người nam tử này thật sự là quá cường đại, cường đại đến làm nàng kinh hãi. Hơn nữa mình bây giờ là đứng ở trước mặt hồng y nam tử này, còn không có xuất kích, cũng đã có một tia cảm giác hít thở không thông.

“Nữ nhân ngươi đầu óc vào nước sao? Cho dù ngươi muốn cứu người, cũng phải nhìn xem người bị cứu có nguyện ý cứu hay không chứ?” Phong Y thở hổn hển nói, trong con ngươi che dấu một tình cảm phức tạp khó có thể nói.

“Phong Y, nếu ngươi lại chít chít méo mó nói không ngừng, ta liền hung hăng đánh ngươi!” Lam Ân Nhan tức giận trừng mắt nhìn Phong Y, ngữ khí có chút phiền chán. Người kia có phiền hay không a? Nếu không phải nhìn thấy hần đã muốn bị hồng y nam tử này làm cho mình đầy thương tích, mình thật đúng là muốn đi lên hung hăng đánh hần mấy cái tát. Bất quá nghĩ thì nghĩ, trong lòng vẫn là liệu mạng chịu đựng, vạn nhất không cẩn thận đem hần hiện tại thực suy yếu đánh chết, nàng Lam Ân Nhan thật đúng là khóc không ra nước mắt!

“Lam Ân Nhan, nếu thật là ngươi đã cứu ta, chỉ sợ ngươi sẽ hối hận” Con ngươi Phong Y quét nhìn Lam Ân Nhan, ngữ khí mang theo bảy phần thờ dài rất nhỏ, ba phần bất đắc dĩ oán hận trong lòng.

“Nếu lão nương không cứu ngươi, đó mới sẽ hối hận. Ngươi vẫn là cầm miệng cho ta đi!” Lam Ân Nhan tức giận nói. Phong Y này thật sự là thiếu đánh! Hần cho là mình rất muốn cứu hần sao? Nếu không phải vì giải được, nàng đến nguyện ý đứng ở một bên xem diễn, dụng tâm thương thức hình ảnh hồng y nam tử này tra tấn hần a!

“Đù, đứng ở trước mặt ta trình diễn kiếm hiệp tình thâm! Hôm nay Phong Y phải chết, mà khẳng định là ngươi cứu không được hần. Ta cho ngươi một cơ hội, ngươi hiện tại lập tức rời đi rừng Hoa lê này cho ta, nếu không đừng trách ta ngay cả ngươi cũng giết!” Thanh âm hồng y nam tử thổi ra lệ khí từ vong cùng với nỗi giận ghen tị, mà tay hần cũng đem kim tiên nắm chặt.

“Nếu không cứu Phong Y, ta là tuyệt đối sẽ không rời đi” Lam Ân Nhan biểu tình kiên nghị nói, mà trong lòng nàng cũng nhỏ nhỏ nói thầm: Ngươi có tật xấu a? Ta làm sao cùng tên hỗn đản Phong Y này kiếm hiệp tình thâm a? Ngươi quả thực rất u nhục thương thức của Lam Ân Nhan ta!

“Tốt lắm, nếu hần ở trong lòng ngươi trọng yếu như thế, ta đây khiến cho ngươi tận mắt thấy hần chết có bao nhiêu thể thối. Trước tiên ta sẽ đánh gãy gân chân cùng gân tay hần, sau đó sẽ đem lục phủ ngũ tạng của hần lấy ra, cuối cùng sẽ đem thịt trên người hần một cái một cái cắt bỏ.” Con ngươi hồng y nam tử hàm chứa quang mang ghen ghét.

“Ngươi thật đúng là tàn nhẫn, tàn nhẫn gần như không có một tia nhân tính” Lời nói của hồng y nam tử, làm cho Lam Ân Nhan khẽ nhíu lông mày.

“Ha ha, bởi vì người ta tra tấn là Phong Y? Cho nên ta liền tàn nhẫn? Cũng bởi vì người ta muốn giết là Phong Y, cho nên ta sẽ không có một tia nhân tính?” Trên khuôn mặt hồng y nam tử lộ ra ý cười xinh đẹp mỉa mai, nhưng mà ánh trắng chiếu rọi xuống xuống đôi đồng tử đen láy của hần cũng là không cười, trong lòng người có đau có thương tích, ánh mắt là sẽ không cười.

Sau đó liền thấy hồng y nam tử cầm kim tiên trong tay vung lên, hần sắp sửa dùng kim tiên này hung hăng xỏ xuyên qua ngực Phong Y khiến hần trí mạng. Bởi vì lời nói của Lam Ân Nhan kích thích đến hần, hần không muốn tàn nhẫn tra tấn Phong Y, hần muốn Phong Y lập tức đi địa ngục báo đáp.

Ánh trắng mờ ảo lấp lánh, xoay đầy bùn đất, kim tiên trong tay hồng y nam tử nhanh như điện xẹt quét ra ngoài. Mà Lam Ân Nhan lại là dời một bước, gạt gao bảo vệ trước mặt Phong Y. Sau đó rút kiếm ra đón nhận kim tiên của hồng y nam tử.

“Ba!” Một thanh âm vang lên, kim tiên cùng ngân kiếm va chạm cùng nhau, phụt ra vô số tia lửa, tia lửa mờ lung ở dưới ánh trắng, lộ ra lãnh khí làm cho người ta sợ hãi.

Sau đó ngân kiếm Lam Ân Nhan cùng kim tiên hồng y nam tử cùng công kích về phía thân thể đối phương.

Kim tiên trong tay hồng y nam tử tuy rằng quét về phía Lam Ân Nhan, nhưng rõ ràng lại âm thầm lưu tình. Bởi vì đối với nàng, tâm hấn thật sự là không ác được, cũng không hạ được thủ đoạn...

Nhưng mà thời điểm ngân kiếm trong tay Lam Ân Nhan hướng về phía hồng y nam tử, từng chiêu cũng là muốn đoạt mệnh hồng y nam tử. Bởi vì nếu không giết hấn, nàng liền không cứu được Phong Y, mà nếu cứu không được Phong Y, mình liền hấn phải chết không thể nghi ngờ. Cho nên, nàng không có lựa chọn khác!

“Xoẹt!” Một thanh âm vang lên, xiêm y hồng y nam tử bị ngân kiếm Lam Ân Nhan phá rách, chỉ thấy mũi kiếm Lam Ân Nhan nhanh chóng di chuyển, sau đó mang một hơi thở lạnh lẽo hướng về phía ngực hồng y nam tử.

Nhìn thấy Lam Ân Nhan vì Phong Y, lại liều mạng như thế, trong con ngươi hồng y nam tử thiêu đốt lên một trận hỏa mãnh liệt.

Nhìn thấy mũi kiếm Lam Ân Nhan lãnh tuyệt đâm trí mạng về phía ngực mình, cõi lòng hồng y nam tử tan nát thành bột phấn.

“A!” Hồng y nam tử điên cuồng hét lên một tiếng, trời đất giống như chấn động một cái, toàn bộ rừng Hoa Lê cũng âm trầm khủng bố như từ thần tiên đến, gió lạnh xẹt qua người hồng y nam tử, nhất thời bầu trời bay đầy Cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ xinh đẹp, sau đó liền thấy tất cả Cánh hoa Bỉ Ngạn này bay về phía Lam Ân Nhan.

“Bịch!” Một thanh âm vang lên, thân mình Lam Ân Nhan bị Cánh hoa Bỉ Ngạn chấn động bắn ra ngoài, sau đó té ngã trên mặt đất.

“Cánh hoa Bỉ Ngạn của Tu La sư giả chỉ có tác dụng lấy mạng, mà Cánh hoa Bỉ Ngạn của Môn chủ Tu La môn ta ngoại trừ lấy mạng, còn có tác dụng hủy diệt thiên địa. Bây giờ, ngươi còn có tự tin có thể cứu hấn sao?” Con ngươi hồng y nam tử âm lãnh mà trào phúng nhìn về phía Lam Ân Nhan, tóc đen hấn bay múa, tàn mắt ra thê lương ở chỗ sâu linh hồn. Vừa rồi nếu hấn không phải hạ thủ lưu tình, thì những Cánh hoa Bỉ Ngạn này đã sớm đâm xuyên qua thân thể của nàng.

“Ngươi là... Môn chủ Tu La môn!” Sắc mặt Lam Ân Nhan nhất thời kinh hãi, lúc trước khi nàng ở Danh Hương Lâu nhìn thấy Tu La sư giả vấy ra Cánh hoa Bỉ Ngạn, trong lòng liền không hiểu nhiệm vụ sợ hãi. Mà vừa rồi khi nàng một bước tiến vào rừng Hoa Lê, khi nhìn thấy Cánh hoa Bỉ Ngạn trên đất, sợ hãi trong lòng kia lại rõ ràng mãnh liệt hơn so với ở Danh Hương Lâu vô số lần, bây giờ nàng cuối cùng hiểu được là chuyện gì xảy ra. Nguyên lai hồng y nam tử đứng trước mắt này lại là Môn chủ Tu La môn.

“Ta lại cho ngươi một cơ hội cuối cùng, lập tức rời đi nơi này” Hồng y nam tử chậm rãi đi tới trước mặt Lam Ân Nhan té trên mặt đất, con ngươi quyền rũ xinh đẹp cười nói. Nụ cười này che khuất trái tim vỡ nát của hấn, chỉ thấy tóc hấn tùy ý bay lên, nở rộ là hoa hương thơm tuyệt thế rực rỡ, nhưng mà khi tóc đen hạ xuống, phiêu tán còn lại là cô đơn thấu xương.

“Đi, ta và Phong Y cùng đi. Ở lại, ta và Phong Y cùng nhau ở lại” Lam Ân Nhan cố hết sức từ trên đất đứng lên, tay nắm chặt nhuyễn kiếm. Vừa rồi lúc Cánh hoa Bỉ Ngạn này trong nháy mắt đem thân thể nàng đánh bay trên đất, nhưng lại làm cho thân thể của nàng tê dại hồi lâu. Nàng biết, nàng đụng phải một đối thủ đáng sợ. Nhưng mà như thế nào? Nếu không chiếm được giải dược của Phong Y, đến lúc đó vẫn là chết. Nếu như vậy, vậy vì sao không ở dưới mạo hiểm đánh cược một lần? Thua cuộc, nhiều nhất cũng là chết. Nhưng nếu thắng cuộc a?

“Hảo! Tốt lắm! Nếu như vậy, Bản Môn chủ sẽ đưa ngươi và Phong Y cùng nhau đi xuống Địa Ngục!” Trong con ngươi hồng y nam tử hiện lên một chút tuyệt vọng, mà trong lòng hấn cũng chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt, giọt nước mắt từ đầu quả tim lặng lẽ rơi xuống, sau đó kín đáo giấu đi thương ở trong máu. Sau đó tay hồng y nam tử run run gỡ kim tiên trong tay lên.

“Đưa nhỏ, ngươi nhất định phải tìm được nữ tử có thể làm miếng ngọc bội trắng này phát ra màu đỏ, sau đó ngươi phải cho nữ tử kia toàn tâm toàn ý yêu thương ngươi. Nếu nữ tử kia không toàn tâm toàn ý yêu ngươi, nhất định ngươi phải tận tay giết nàng. Bởi vì nếu ngươi không để nàng chết ở trong tay ngươi, như vậy ngươi sẽ chết ở trong tay nàng”

“Là ngươi bức ta, là ngươi bức ta giết ngươi!” Kim tiên trong tay hồng y nam tử không chút lưu tình nào đâm về phía ngực Lam Ân Nhan.

“Lam Ân Nhan, nữ nhân ngu ngốc này, ngươi đi nhanh một chút đi!” Phong Y nguyên bản bị tra tấn mệt mỏi hết lực, khi nhìn thấy kim tiên trong tay hồng y nam tử mang theo lãnh khí hủy diệt đâm về phía Lam Ân Nhan, hấn cũng không biết khí lực toát đến từ nơi nào, thể nhưng lập tức từ dưới đất đứng lên, sau đó lấy một tay tóm lấy Lam Ân Nhan tránh khỏi phạm vi kim tiên công kích của hồng y nam tử, sau đó liền thấy ngũ khí hấn kích động nói.

“Ngươi nghĩ rằng ta giống ngươi không chịu nổi một kích sao? Ngươi cút đi một bên cho ta đi” Lam Ân Nhan nhanh chóng nâng lên một cước, đem Phong Y đá bay ra ngoài, sau đó gỡ kiếm nhắm về phía hồng y nam tử.

Nhưng mà lúc này đây, Lam Ân Nhan lại rõ ràng cảm giác được bất đồng, lúc trước khi nàng gỡ kiếm công kích hồng y nam tử này, tuy nói không thể chiếm thế thượng phong, nhưng cũng có thể liên tục đánh trả. Chính là lúc này đây, nàng phát hiện mình căn bản không hề còn sức đánh trả một chút nào, cũng chỉ có thể miễn cưỡng phòng thủ.

“Nếu nữ tử kia không toàn tâm toàn ý yêu ngươi, nhất định ngươi phải giết nàng. Bởi vì nếu ngươi không để nàng chết ở trong tay ngươi, như vậy ngươi sẽ chết ở trong tay nàng” Tay hồng y nam tử mãnh liệt công kích Lam Ân Nhan, nhưng trong đầu cũng không ngừng luân chuyển hai câu nói này.

Rốt cuộc ta nên làm cái gì bây giờ a? Nếu ta không tự tay giết nàng, ta sẽ chết ở trong tay nàng. Nhưng mà nếu để ta tự tay giết nàng, ta lại không hạ thủ được a! Ta thật không hạ thủ được a!

“A!” Hồng y nam tử phát ra tiếng rống giận, sau đó kim tiên quán trên lưng Lam Ân Nhan, đem toàn bộ người Lam Ân Nhan cuốn lên giữa không trung. Sau đó hồng y nam tử nhẹ nhàng buông lỏng kim tiên, thân mình Lam Ân Nhan liền bay ra ngoài.

“Bùm!” Một thanh âm vang lên, thân mình Lam Ân Nhan té ngã trên mặt đất. Thoáng chốc, lông mày Lam Ân Nhan khẽ nhíu, vì sao khi nàng té ngã trên mặt đất, thân mình thế nhưng không cảm giác được một tia đau đớn chứ? Chẳng lẽ hồng y nam tử này đối với nàng hạ thủ lưu tình?

Mà con người hồng y nam tử này lại là phức tạp liếc nhìn Lam Ân Nhan ngã xuống phía trước, sau đó buông mí mắt xuống.

Đúng là hắn vẫn không thể hạ thủ được với nàng a! Thôi thôi, tối nay hãy bỏ qua Phong Y này đi! Có lẽ... mình có thể thay đổi vận mệnh đi? Có lẽ... mình căn bản cũng sẽ không chết ở trong tay Lam Ân Nhan a? Có lẽ... lời tiên đoán kia cũng không nhất định chính xác a?

“Ngọc bội? Ngọc bội đâu?” Đúng lúc này, Lam Ân Nhan ngã ngồi trên mặt đất, về mặt bỗng nhiên xuất hiện một trận bão rồi, sau đó tay nàng vội vàng móc vào trong tay áo mình. Ngọc bội màu trắng Tiểu Tử Tử đưa cho mình đâu? Sau khi ra Tử vương phủ, nàng đã đem miếng ngọc bội màu trắng Tiểu Nhiên đưa giấu vào trong tay áo, miếng ngọc bội màu trắng kia có được một cỗ nhiệt độ mát lạnh, đó là một loại nhiệt độ làm cho tâm thần người thanh tỉnh thoái mái. Nhưng mà khi mình đang bị hồng y nam tử này đánh rơi xuống đất, cỗ nhiệt độ mát lạnh trong tay áo lại bỗng nhiên biến mất.

Lam Ân Nhan vội vàng từ trên đất bò dậy, cũng bất chấp việc đi lại lấy ngân kiếm bên cạnh mà khi thân mình bay ra thì nó cũng rơi xuống đất. Nàng trực tiếp xoay người cúi đầu tìm kiếm xung quanh ở trong rừng Hoa lê. Nhất định là vừa rồi khi mình rơi xuống đất, không cẩn thận đem miếng ngọc bội màu trắng kia từ trong tay áo rơi xuống đất, nàng phải mau chóng tìm được miếng ngọc bội a! Đây chính là di vật duy nhất mà Mẫu phi Tiểu Tử Tử để lại cho Tiểu Tử Tử, đó cũng là lễ vật Tiểu Tử Tử đưa cho mình a!

Lúc này con người Lam Ân Nhan cứ tìm kiếm như vậy trên mặt đất, giờ khắc này đối với nàng mà nói, dường như cái gì cũng không trọng yếu, mà quan trọng nhất chính là mau chóng tìm được miếng ngọc bội trắng kia.

Mà phản ứng bất thành linh dị thường của Lam Ân Nhan, không khỏi làm cho Hồng y nam tử cùng Phong Y ngẩn người. Nàng đang làm cái gì?

Bỗng nhiên, bước chân của Lam Ân Nhan dừng lại, sau đó liền thấy nàng hí mắt nhìn về một chỗ nào đó.

“May mắn tìm được người!” Lam Ân Nhan vỗ vỗ ngực, sau đó thở phào một hơi, vội vàng đi qua nơi mà miếng ngọc bội màu trắng rơi xuống.

Hồng y nam tử đứng đó cùng Phong Y nằm trên mặt đất, ánh mắt cũng hướng tới phương hướng Lam Ân Nhan đi qua.

Hoá ra là nàng đang tìm miếng ngọc bội kia a? Miếng ngọc bội trắng kia đối với nàng tựa hồ rất trọng yếu? Phong Y trong lòng âm thầm nghĩ.

Thì ra vừa rồi về mặt nàng lo lắng như vậy, là tìm kiếm cái này? Trong con người hồng y nam tử bỗng nhiên hiện lên một chút ý cười.

Mà lúc này Lam Ân Nhan đã sắp đến mục đích, khi mà nàng đang chuẩn bị lấy miếng ngọc bội trắng kia, bỗng nhiên một trận gió đánh úp lại, thân mình Lam Ân Nhan không tự chủ được lui về sau vài bước, sau đó liền thấy hồng y nam tử hướng lòng bàn tay về phía dưới đất hấp, miếng ngọc bội màu trắng kia bay lên, cuối cùng lọt vào trong lòng bàn tay hồng y nam tử.

“Trả lại cho ta!” Lam Ân Nhan lập tức vọt đến trước mặt hồng y nam tử, con người âm trầm nhìn về phía hồng y nam tử.

“Miếng ngọc bội màu trắng này đối với người rất trọng yếu sao?” Đôi môi đỏ mọng của hồng y nam tử khẽ mở, con người vốn dĩ u ám cũng biến thành một mảnh trong suốt.

“Đừng để cho ta nói lại lần thứ hai! Lập tức đem nó trả cho ta!” Ánh mắt Lam Ân Nhan hàn lệ giống như băng sơn, ánh mắt như vậy chính là vừa mới cùng hồng y nam tử chém giết cũng không từng xuất hiện qua.

“Người còn chưa trả lời vấn đề của ta a? Miếng ngọc bội màu trắng này đối với người rất trọng yếu sao?” Hồng y nam tử đem kim tiên giắt vào bên hông, sau đó xiết chặt ngọc bội trắng trong lòng bàn tay, giữa chân mày tràn ra một chút huyết lệ cười xinh đẹp nói.

“Người điếc tai sao? Ta là nói người đem ngọc bội trả lại cho ta!” Phút chốc Lam Ân Nhan rút từ đầu xuống một cái trâm, sau đó hung hăng đâm về phía cổ tay cầm ngọc bội của hồng y nam tử.

“Có thể nói cho ta biết, vì sao người lại khần trương miếng ngọc bội này như vậy?” Thân mình hồng y nam tử nhẹ nhàng loé lên, tránh được công kích của Lam Ân Nhan, sau đó ngữ khí hắn mềm nhẹ nói.

“Mắc mớ gì tới người a? Người nhanh chóng đem miếng ngọc bội này trả lại cho ta, bằng không lão nương không để yên cho người!” Con người Lam Ân Nhan bốc hỏa nhìn về phía hồng y nam tử.

“Làm cho ta biết nguyên nhân khiến người khần trương miếng ngọc bội này. Nếu người sống chết không chịu nói, ta đây sẽ phá huỷ miếng ngọc bội này!” Hồng y nam tử nhíu mày nói.

“Nếu người dám phá huỷ miếng ngọc bội này, cho dù lên trời hay xuống đất, Lam Ân Nhan ta cũng sẽ không buông tha người!” Lam Ân Nhan cắn răng gần từng chữ một, toàn thân cũng tản mát ra lãnh khí làm người ta sợ hãi.

“Ta đoán... Miếng ngọc bội này nhất định là người khác đưa cho người đi? Người đưa miếng ngọc bội này cho người, đối với người mà nói có trọng yếu

không?” Trong con ngươi của hồng y nam tử che dấu một chút chờ đợi.

“Này cũng không liên quan tới ngươi! Ngươi nhanh chóng đem miếng ngọc bội này trả lại cho ta!” Lam Ân Nhan hét lên, sau đó một bước nhanh về phía trước, liền muốn cướp đoạt ngọc bội trong tay hồng y nam tử.

Chỉ thấy thân ảnh hồng y nam tử chợt loé lên như quỷ dị, khi Lam Ân Nhan còn không phản ứng kịp, thì hắn đã tới bên cạnh Phong Y nằm trên mặt đất, sau đó liền thấy con ngươi hồng y nam tử mỉm cười nhìn về phía Lam Ân Nhan nói: “Ta ở chỗ này đây!”

“Rốt cuộc thế nào ngươi mới bằng lòng đem ngọc bội này trả cho ta?” Hơi quay người, con ngươi Lam Ân Nhan phản nộ trừng về phía hồng y nam tử.

“Vậy rốt cuộc là ngươi muốn miếng ngọc bội này? Hay là muốn cứu mạng Phong Y?” Hồng y nam tử nói xong, nhanh như tia chớp rút kim tiên ở bên hông, công phu trong nháy mắt, kim tiên giống như rắn quấn quanh trên cổ Phong Y.

“Ngươi có ý tứ gì?” Lời nói cùng hành động của hồng y nam tử làm cho Lam Ân Nhan đầu tiên là ngẩn người, sau đó nằng lừng nheo con ngươi lại.

“Ta chỉ là muốn lý giải, miếng ngọc bội này cùng mạng của Phong Y, cái nào ở trong lòng ngươi là tương đối trọng yếu chút” Khoé miệng hồng y nam tử hiện lên một chút cười tà, tiếp tục mở miệng nói “Nếu ngươi muốn ngọc bội, như vậy thì ta sẽ lấy mạng Phong Y. Nếu ngươi muốn cứu Phong Y, như vậy thì ta sẽ đem miếng ngọc bội này chấn thành mảnh vụn!”

“Ngươi cái bệnh thần kinh!” Lam Ân Nhan nhin không được nể, Môn chủ Tu La môn này biến thái đến so với Tam vương gia Tiêu Dật, quả thực là chỉ có hơn chứ không kém. Trời ạ, Lam Ân Nhan nằng đây là tạo cái nghiệt gì a? Làm sao xuyên quan đến đây lại đụng tới toàn những người tâm lý biến thái ra về ta đây a? Chẳng lẽ Thánh Long vương triều này thừa thừa biến thái sao?

“Ta đếm đến ba, ngươi đem chính lựa chọn của mình nói cho ta biết! Nếu ngươi lựa chọn Phong Y, ta liền huỷ miếng ngọc bội này. Nếu ngươi lựa chọn ngọc bội, như vậy ta liền lấy mạng Phong Y!” Hồng y nam tử giọng trái đưa miếng ngọc bội trắng lên cao, mà tay phải hắn lại là dùng kim tiên gắt gao cuốn lấy cổ Phong Y nằm trên mặt đất, lúc này mặt Phong Y bởi vì hít thở không thông mà có vẻ trắng bệch vô cùng, bất quá con ngươi hắn cũng nhắm chặt, không có phát ra một tiếng thống khổ, thân mình cũng không giãy dụa.

“Ngươi cái tên biến thái cuồng!” Lam Ân Nhan thật muốn tiến lên đá chết tên hồng y nam tử này, nhưng mà nằng biết rất rõ ràng, mình căn bản không phải là đối thủ của hồng y nam tử này, vì tên này căn bản cũng không phải là người, hẳn quả thực chính là Ma Vương thị huyết cực kì độc ác

“Một!” Hồng y nam tử hoàng toàn không nhìn Lam Ân Nhan nể, hắn một lòng hiện tại chỉ muốn biết, ngọc bội cùng Phong Y trong lúc đó, Lam Ân Nhan rốt cuộc làm ra lựa chọn như thế nào?

“Ngươi cái người điên tử!” Lam Ân Nhan tiếp tục cắn răng nể, bất quá con ngươi của nằng cũng không ngừng quét tới quét lui miếng ngọc bội màu trắng cùng Phong Y. Nằng có thể cảm giác được hồng y nam tử này không phải nói đùa, hẳn thật sự là muốn bức mình lựa chọn.

“Hai!” Khoé miệng hồng y nam tử lộ ra nụ cười mê người nói, bất quá con ngươi hắn lại dừng ở ánh mắt Lam Ân Nhan.

“Ngươi con mẹ nó!” Lam Ân Nhan nắm chặt tay, sắc mặt âm trầm nhìn về phía hồng y nam tử, mà nội tâm của nằng cũng rối rắm vạn phần. Rốt cuộc nằng nên lựa chọn như thế nào a? Nếu lựa chọn Phong Y, vậy tương đương là cứu mạng mình. Nhưng mà ngọc bội của Tiểu Tử Tử nên làm cái gì bây giờ a?

“Ba!” Hồng y nam tử không nhanh không chậm học ra, sau đó con ngươi hắn chăm chú nhìn về phía đôi môi Lam Ân Nhan.

“Đủ! Ta lựa chọn Phong Y. Ngươi mau chóng buông hắn ra đi!” Lam Ân Nhan mặt vô biểu tình nói. Tuy rằng ngọc bội này là di vật duy nhất Mẫu phi Tiểu Tử Tử lưu lại, nhưng mà cho dù ngọc bội này trân quý, làm sao có thể cùng sinh mệnh đánh đồng chứ? Hơn nữa nằng cứu vẫn là chính mạng mình a? Đây cũng không phải Lam Ân Nhan nằng sợ chết, chính là chết cũng muốn chết có giá trị đi?

“Ha ha, ngươi lựa chọn Phong Y?” Hồng y nam tử buông mí mắt xuống, sau đó con ngươi thâm thúy nhìn về phía Lam Ân Nhan nói. Quả nhiên nằng lựa chọn là Phong Y! Cũng đúng, chính là một miếng ngọc bội làm sao có thể so với một cái sinh mệnh sống sờ sờ a? Huống cho chủ nhân sinh mệnh này vẫn là nam tử nằng ngưỡng mộ trong lòng?

“Vô nghĩa, không phải ngươi cũng nghe được đáp án của ta sao? Hiện tại ngươi có thể tha Phong Y một mạng đi?” Lam Ân Nhan lạnh lùng nói, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt hồng y nam tử.

“Đương nhiên, ngươi đã lựa chọn Phong Y, ta khẳng định sẽ không đòi mạng của hắn nữa!” Hồng y nam tử nhanh chóng rút kim tiên quấn ở trên cổ Phong Y về.

“Này! Ngươi còn chưa chết chứ?” Lam Ân Nhan liếc mắt nhìn Phong Y, thân mình ngồi xổm xuống, đem đỡ nửa người Phong Y lên.

“Cảm ơn... Cảm ơn ngươi!” Con ngươi Phong Y vô thần liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó hơi thở suy yếu nói cảm ơn.

“Không cần phải!” Lam Ân Nhan trừng mắt nhìn Phong Y nói, mà nội tâm của nằng lại khó chịu nói thầm: Ngươi khách khí cái lông, lão nương muốn cứu cho tới bây giờ cũng không phải là ngươi, lão nương muốn cứu chỉ là bản thân mà thôi.

Hồng y nam tử, cũng chính là Tiêu Nhiên lại cúi mắt chăm chú nhìn ngọc bội trong tay, khoé miệng lộ ra tia cười chua xót. Kỳ thật cho dù Lam Ân Nhan lựa chọn ngọc bội, hẳn cũng sẽ không đòi lấy mạng Phong Y, bởi vì hắn biết Lam Ân Nhan quyết tâm cứu Phong Y có bao nhiêu mãnh liệt, nếu thật sự

hắn giết Phong Y, Lam Ân Nhan sẽ thực thương tâm đi? Mà hắn căn bản là không đành lòng nhìn đến Lam Ân Nhan thương tâm. Hắn làm cho Lam Ân Nhan lựa chọn, kỳ thật cũng là muốn một chút may mắn, khát vọng nghe được đáp án mình muốn. Chỉ tiếc...

“Ngọc bội nhỏ bé không đáng kể như thế, phá hủy sẽ phá hủy đi!” Ngữ khí Tiêu Nhiên sâu kín nói, sau đó hắn đem miếng ngọc bội kia ném giữa không trung, cổ tay vừa nhấc lên trên, cầm kim tiên vung về phía miếng ngọc bội kia. Ngọc bội này căn bản không phải di vật Mẫu phi hắn, mà là hắn dùng tới tìm nữ tử mà trong miệng Mẫu phi tiên đoán, nay người nữ tử này đã tìm được, nàng chính là Lam Ân Nhan. Chính là nàng đã không có khả năng toàn tâm toàn ý yêu mình, bởi vì nàng đã có người ngưỡng mộ trọng lòng, vậy lưu trữ ngọc bội này còn có ích lợi gì? Mà hắn về sau lại đối mặt với Lam Ân Nhan như thế nào đây? Nếu nàng không thương mình, vậy mình sẽ chết ở trên tay nàng, hoặc chính mình sẽ giết nàng, như vậy thì chính là chờ nàng tới giết mình. Mà hắn đã biết rõ ràng, mình không đành lòng giết Lam Ân Nhan. Cho nên...

“Không cần phá hủy nó a!” Khi mà kim tiên của Tiêu Nhiên sắp bay đến gần ngọc bội, thì thân mình Lam Ân Nhan bỗng nhiên nhảy lên, sau đó liền đem ngọc bội ở không trung gạt gao bảo vệ ở trong ngực, mà khi thân thể của nàng rút xuống đất trong nháy mắt, kim tiên của Tiêu Nhiên cũng đã đến chỗ cổ Lam Ân Nhan rồi.

“Ngươi...” Tiêu Nhiên căn bản không dự đoán được Lam Ân Nhan sẽ nhanh chóng nhảy lên nhận ngọc bội, sắc mặt lập tức trắng nhợt, con ngươi cũng khiếp sợ vô cùng. Tuy rằng hắn đã rút kim tiên về trong tốc độ nhanh nhất, nhưng mà kim tiên vẫn khê quét xuống trên cổ Lam Ân Nhan.

Nhất thời, trên cổ trắng nõn của Lam Ân Nhan xuất hiện một chút vết đỏ nói sâu cũng không sâu, nói cạn cũng không cạn.

“Ngươi... Đây là vì sao?” Mũi đỏ mọng Tiêu Nhiên run run hỏi, toàn bộ thân thể cũng hoàn toàn cứng ngắc.

“Nó, là Tiểu Tử Tử tặng cho ta, ta không thể trở mặt nhìn nó bị ngươi phá hủy!” Lam Ân Nhan đem ngọc bội gạt gao bảo hộ ở trong lòng, trên cổ truyền đến đau đớn nàng căn bản là vô tâm đi cảm nhận, nàng chỉ biết là, khi vừa mới nhìn đến Môn chủ Tu La môn này muốn hủy ngọc bội này, lòng của nàng bỗng nhiên sợ hãi muốn nhảy ra ngoài, cho nên nàng liền không hề nghĩ ngợi, liền xông lên tiếp ngọc bội này.

“Ngươi cũng biết, vừa rồi nếu không phải ta đúng lúc thu hồi sức mạnh đại bộ phận của kim tiên, ngươi hiện tại chỉ sợ đã trở thành một người chết?” Ánh mắt Tiêu Nhiên dừng ở trên vết đỏ ở cổ Lam Ân Nhan, mà lòng hắn đau như bị đâm.

“Ta không có cách nào đi tự hỏi nhiều như vậy, nhìn thấy ngươi muốn phá hủy nó một khắc kia, trong lòng ta chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là cứu nó” Lam Ân Nhan cúi đầu nhìn về phía ngọc bội trong lòng.

“Ngươi này... Tiểu đứa ngốc!” Con ngươi Tiêu Nhiên nhu tình như nước liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó liền thấy thân ảnh hắn như quỷ mị biến mất ở tại chỗ.

Lam Ân Nhan lại là hồ nghi nhìn về phía địa phương nơi Môn chủ Tu La môn biến mất. Hắn cứ rời đi như vậy? Nàng còn tưởng rằng mình bảo vệ miếng ngọc bội này, hắn lại muốn đòi lấy mạng Phong Y một lần nữa chứ? Còn có, hắn vừa rồi trước khi rời đi vì sao nói mình là tiểu đứa ngốc? Lam Ân Nhan nâng nhìn ngang nhìn dọc cũng không nhìn ngốc một chút đi? Tiểu Tử Tử nhà nàng mới ngốc a! Ngốc lại vừa đáng giận vừa đáng yêu!

“Cổ của ngươi không có việc gì chứ?” Phong Y cắn răng chậm rãi chống thân thể mình lên, thanh âm khàn khàn hỏi Lam Ân Nhan, bất quá trong con ngươi hắn cũng bị hành động vừa rồi của Môn chủ Tu La môn làm cho có chút khó hiểu.

“Ngươi vẫn là quân tốt chính ngươi đi, đều là người nửa sống nửa chết!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói.

Liếc nhìn Lam Ân Nhan, Phong Y cúi thấp đầu xuống, tay run run lấy từ trong tay áo ra một cái bình dược màu xanh biếc, trong bình dược này chứa không ít linh đan thần dược trị nội thương. Nếu mà bị những người khác chấn thương, ăn vào viên thuốc này nội thương lập tức có thể khỏi hẳn, công lực cũng có thể khôi phục bảy phần. Bất quá người thương hắn là Môn chủ Tu La môn, phỏng chừng cho dù hắn ăn vào những viên thuốc này, cho dù nội thương có thể khỏi hẳn, chỉ sợ cũng chỉ có thể làm cho công lực mình khôi phục ba phần đi!

Khi mà Phong Y chuẩn bị ăn vào viên thuốc trị nội thương, Lam Ân Nhan lại nhanh chóng đem ngọc bội cất vào trong ngực. Sau đó đoạt lấy bình dược trong tay Phong Y.

“Ngươi...” Khoé miệng Phong Y hơi run rẩy, con ngươi khó hiểu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Muốn uống thuốc? Có thể! Trước đem giải độc trong cơ thể ta ra!” Lam Ân Nhan ngồi xổm trước mặt Phong Y, lắc lư bình dược trong tay nói.

“Này...” Con ngươi Phong Y hơi buồn xuống dưới.

“Ngươi cho là lão nương ăn no chống đỡ? Nếu lão nương không sợ ngươi chết, không có người giải độc cho ta, ta mới lười cứu ngươi!” Lam Ân Nhan khiêu mày nói.

“Ta biết! Nhưng mà lúc trước ta nói qua với ngươi, cho dù ngươi thật cứu ta, ngươi cũng sẽ hối hận!” Phong Y hơi do dự một chút, chậm rãi mở miệng nói.

“Ngươi có ý tứ gì?” Con ngươi Lam Ân Nhan lãnh híp lại, trong lòng dấy lên một dự cảm không tốt.

“Ngươi cứu ta một mạng, từ nay về sau ngươi có thể mệnh lệnh Phong Y cùng Thiên hạ đệ nhất trang làm một chuyện gì cho ngươi, Phong Y cùng Thiên hạ đệ nhất trang cũng nhất định sẽ cố gắng lớn nhất thay ngươi hoàn thành” Phong Y chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Phải không? Ta đây hiện tại mệnh lệnh ngươi giao giải được ra đây?” Con ngươi Lam Ân Nhan âm trầm nhìn về phía Phong Y.

“Trừ bỏ chuyện giao ra giải được này!” Phong Y ngoảnh mặt, ngữ khí có hơi chút không được tự nhiên.

“Ngươi con mẹ nó có ý tứ gì? Ngươi tin hay không ta có thể học giống như Môn chủ Tu La môn kia, rút gân ngươi, lột da của ngươi ra, sau đó đem xương cốt của ngươi hầm cho chó ăn?” Ngón tay Lam Ân Nhan bóp về phía cổ Phong Y.

“Trong vòng 3 tháng, chỉ cần ngươi có thể trộm được hai cái kia, ta nhất định sẽ đem ra giải được!” Phong Y chặt vật nói. Mà nội tâm hắn cũng thờ dãi thật sâu một hơi: Lam Ân Nhan, tuy rằng ngươi bởi vì giải được mới cứu ta, đối với ngươi dù sao Phong Y cũng thiếu ngươi một mạng, nếu ta có giải được khẳng định là sẽ cho ngươi, nhưng mà... Bất quá ngươi yên tâm, trong vòng 3 tháng, Phong Y ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp tìm được giải được duy nhất kia, đến lúc đó cho dù ngươi trộm không được hai cái kia, ta cũng nhất định sẽ cho ngươi giải độc. Nếu 3 tháng sau, ta không tìm được duy nhất giải được kia, như vậy Phong Y ta cũng nguyện ý...

“Phong Y, ngươi là đang tìm chết sao?” Sắc mặt Lam Ân Nhan xám xịt vô cùng, năng thiên tân vạn khổ mới cứu được hắn từ trong tay Môn chủ Tu La Môn ra, kết quả lại lấy không được giải được?

“Cho dù bây giờ ngươi giết ta, ngươi cũng không có khả năng tìm được giải được. Bởi vì... Bởi vì giải được kia trong thiên hạ chỉ có một mình ta biết nghiên cứu chế tạo, mà ta còn chưa nghiên cứu chế tạo ra giải được, mặt khác cho dù muốn nghiên cứu chế tạo giải được kia cũng phải tiêu tốn thời gian hơn 2 tháng mới có thể nghiên cứu thành công” Phong Y tung ra chiêu nói dối.

“Phong Y, ngươi cũng biết ngươi chọc lòng ta?” Móng tay Lam Ân Nhan kháp thật sâu vào cổ Lam Ân Nhan.

“Nếu ngươi muốn giết ta liền giết đi! Phong Y ta tuyệt đối không một chút nhú mảy!” Phong Y chặt vật mở miệng nói, lúc này cổ hắn đã bị móng tay Lam Ân Nhan kháp ra không ít máu tươi, bất quá trên mặt hắn nhưng không lộ ra một tia vẻ thống khổ, ngược lại là vẻ mặt bình tĩnh nhắm hai mắt lại.

“Ngươi con mẹ nó!” Lam Ân Nhan sắc mặt xanh mét nói, tay nàng chỉ cần hơi dùng sức một chút, lập tức có thể bẻ gãy cổ Phong Y. Nhưng mà nàng hít sâu mấy hơi, sau đó vẫn buông lỏng cổ Phong Y ra. Nếu mình giết hắn, vậy vừa rồi còn lao lực tâm tư cứu hắn gì chứ? Không bằng để cho Môn chủ Tu La môn tra tấn hắn chết đi?

“Khụ... Ngươi...” Phong Y ho khan vài cái, sau đó con ngươi nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Nếu trong vòng 3 tháng ngươi không thể tìm giải độc cho ta thì sao?” Lam Ân Nhan chịu đựng xúc động muốn đánh chết Phong Y, cắn răng gần từng tiếng hơi.

“Phong Y ta nguyện ý đền mạng cho ngươi. Đây là lệnh bài Trang chủ đệ nhất trang của ta, bên trong đệ nhất ta có ngàn tên ảnh vệ, bọn họ không thừa nhận trang chủ, chỉ nhận thức lệnh bài trang chủ này. Nếu trong vòng 3 tháng không thể giải độc cho ngươi, ngươi có thể lấy khỏi lệnh bài này ra, toàn bộ ngàn tên ảnh vệ sẽ nghe lệnh ngươi, cho dù ngươi để cho bọn họ đuổi giết Phong Y ta. Bọn họ cũng nhất định sẽ làm theo!” Phong Y từ trong ngực lấy ra một lệnh bài màu đen đưa cho Lam Ân Nhan.

“Làm sao ta biết tác dụng lệnh bài này của ngươi là thật hay giả?” Lam Ân Nhan tiếp nhận lệnh bài màu đen, con ngươi khẽ lướt qua mắt hắn, nhú mảy nhìn về phía Phong Y.

“Ngươi trở về có thể hỏi Tam vương gia Tiêu Dật một chút!” Phong Y dừng lại ở trước ánh mắt

Con ngươi chăm chú nhìn Phong Y, sau đó Lam Ân Nhan đem lệnh bài màu đen nhét vào trong lòng. Nàng lựa chọn được sao? Dựa vào!

“Cầm đi!” Lam Ân Nhan đem bình dược trị nội thương trong tay cho Phong Y.

Yên lặng tiếp nhận bình dược, Phong Y không nói gì mà nuốt lên viên thuốc. Sau đó hắn khoanh chân ngồi ở trên đất điều tức, khí sắc trên mặt Phong Y dần dần tốt lên rất nhiều.

“Ngươi hiện tại là có thể di chuyển chứ?” Nhìn thấy Phong Y điều tức không sai biệt lắm, Lam Ân Nhan đứng thẳng khoanh hai tay, từ trên cao liếc nhìn về phía Phong Y.

“Nội thương khỏi hẳn không sai biệt lắm, nội lực phỏng chừng một hồi có thể khôi phục chút!” Phong Y từ trên đất đứng lên, thành thực đáp.

“Trước ngươi nói qua, ta cứu ngươi một mạng, cho nên từ nay về sau ta có thể mệnh lệnh Phong Y ngươi cùng Thiên hạ đệ nhất trang làm một chuyện gì, mà Phong Y ngươi cùng Thiên hạ đệ nhất trang nhất định sẽ cố gắng đi hoàn thành. Đây là sự thật sao?” Lam Ân Nhan nhú mảy hỏi.

“Đúng!” Phong Y khẳng định trả lời.

“Tốt lắm, như vậy hiện tại ta còn có việc muốn phân phó ngươi đi làm! Hơn nữa ta tin tưởng chuyện này ngươi nhất định có thể thuận lợi hoàn thành!” Lam Ân Nhan không chút để ý vén sợi tóc nói.

“Mời nói!” Phong Y không một tia do dự trả lời.

“Ngao ngao đứng vững, sau đó nhắm mắt lại! Không có mệnh lệnh của ta thì không được lộn xộn, cũng không cho mở mắt loạn!” Khoé miệng Lam Ân Nhan lộ ra ý cười tà.

“Hào!” Phong Y nói xong, quả thực nhắm hai mắt lại, sau đó vẫn không nhúc nhích đứng thẳng tại chỗ.

“Bịch ~” Lam Ân Nhan dùng hết khí lực lớn nhất huy một quyền về phía trên mặt Phong Y, nhất thời Phong Y nội thương vừa mới khỏi hẳn, nhưng nội lực còn không có khôi phục, trước mắt liền toả ra nổ đom đóm mắt, sau đó hắn bị Lam Ân Nhan tưới sảng làm cho hôn mê luôn, thân thể bùm một cái ngã xuống trên mặt đất.

“Người này tên đáng đánh đòn! Đừng tưởng rằng đưa ta cái lệnh bài rách này, còn nói cái gì về sau ta có thể mệnh lệnh Thiên hạ đệ nhất trang làm một chuyện gì, là có thể bù đắp lại lỗi lầm người không cho ta giải được” Lam Ân Nhan trừng mắt nhìn Phong Y ở trên mặt đất.

Sau đó nàng đem quần áo Phong Y xé thành vài mảnh, sau đó buộc thành dây thừng, lại hướng về trên cổ Phong Y, cuối cùng kéo thân thể Phong Y rời khỏi rừng Hoa lê. Nếu bây giờ không giải được độc, phát tiết một chút lửa giận trong lòng cũng tốt, cho nên nàng quyết định đem Phong Y kéo tới một cái khách điểm bình dân, sau đó đem hắn cột vào một phòng trong khách điểm, hung hăng bỏ đói hắn một hai ngày...

Cung điện ngầm bên trong Tu La môn...

Nam tử quần áo đồ tươi xinh đẹp ngồi ngay ngắn ở trước gương đồng, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng sờ lên trên mặt gương, sau đó đầu ngón tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve, rõ ràng hé ra mặt nạ da người bị xé xuống dưới, lộ ra khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành mỹ hoặc, ánh nến chớp chớp, con người hắn bằng phẳng như nước vô cùng tuyệt vời.

“Tỷ tỷ, rốt cuộc người có thích Tiểu Tứ Tứ hay không? Nếu người không thích Tiểu Tứ Tứ, vì sao lại khăn trương ngọc bội Tiểu Tứ Tứ đưa cho người như vậy?” Tiêu Nhiên nghiêng đầu, con người nhìn về mình ở phía gương đồng.

“Tỷ tỷ, rốt cuộc Tiểu Tứ Tứ nên bắt người làm sao cho tốt bây giờ? Tiểu Tứ Tứ không muốn chết ở trong tay người, Tiểu Tứ Tứ lại càng không muốn tỷ tỷ chết ở trong tay Tiểu Tứ Tứ à!” Ngữ khí Tiêu Nhiên sâu kín nói.

“Tỷ tỷ, người nhất định sẽ thích Tiểu Tứ Tứ. Nhất định sẽ!” Khoé miệng Tiêu Nhiên buộc vòng quanh một chút cười mỹ hoặc mê người.

“Thuộc hạ tham kiến Môn chủ!” Một thân ảnh Tu La sứ giả chợt loé, sau đó quỳ một gối xuống ở trên đất.

“Sự tình tìm hiểu như thế nào?” Ngón tay thon dài của Tiêu Nhiên sờ soạng tóc đen của mình, ngữ khí cũng là lãnh lệ vô cùng.

“Chủ tử, nguyên lai sự tình là như vậy...” Tu La sứ giả đem tin tức tìm hiểu được báo chi tiết cho Tiêu Nhiên.

“Thì ra là thế! Thì ra là thế! Tỷ tỷ, người rất nhanh là có thể biến đẹp nga! Hi hi...” Con người Tiêu Nhiên nở nụ cười xinh đẹp, nhưng lập tức con người hắn lại âm lãnh lên “Chuyện bên kia Nguyệt Tu La làm như thế nào?”

“Vẫn không thể xuống tay! Tinh tình Tiêu Dật thực cẩn thận!” Tu La sứ giả thực cẩn thận hồi báo.

“Thực sự là phế vật! Thông tri Nguyệt Tu La nắm chắc hành động!” Nhất thời con người Tiêu Nhiên âm trầm vô cùng.

“Là!” Sứ giả Tu La môn cung kính hồi đáp.

“Quên đi, quên đi! Vẫn là ta tự mình đi thông tri Nguyệt Tu La đi!” Khoé miệng Tiêu Nhiên buộc vòng quanh nụ cười ngọt ngào.

“Môn chủ, ngài muốn đích thân đi Tam vương phủ sao? Chút việc nhỏ ấy phân phó bọn thuộc hạ đi làm là có thể!” Sứ giả Tu La môn ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Nhiên, ngữ khí mang theo một tia kính ngạc hỏi.

“Dù sao, tối nay ta cũng phải đi tìm nàng, bởi vì ta muốn cho nàng yêu ta! Cho nên liền thuận tiện thông tri Nguyệt Tu La đi!” Khoé miệng Tiêu Nhiên gọi lên chút tươi cười xinh đẹp quý dị.

“Tỷ tỷ, người rất nhanh thì thay đổi rất đẹp nga! Hi hi... Người nhất định sẽ thực thích phần lễ vật này Tiểu Tứ Tứ tặng cho người nga!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Kỳ lạ?

Màn đêm, khi ánh trăng màu bạc dần nhuộm xuống một cổ âm thanh diệu kỳ nhộn nhạo,

Lúc này, trần đầy từng đợt sương mù thơm mát từ trong phòng ngủ Tam vương gia Tiêu Dật bay ra, hương khí ở trong gió nhẹ nhàng lượn lờ, cùng ánh

trăng quanh quần lên.

Đi theo hương thơm, nhưng lại phát hiện trong phòng ngủ Tiêu Dật tràn ngập sương mù, toàn bộ phòng ngủ đều bị bịt kín một tầng sa mỏng hư ảo.

Ảnh nền chập chờn, sau bình phong kim hoa điêu khắc trông rất sống động, Tiêu Dật chính là nhắm mắt lại, làm cho cả thân mình ngấm dần ở trong bồn tắm nghỉ ngơi lấy lại sức.

Dưới sương mù mỏng lung, mặt của hắn như ngọc, tóc đen như mực, môi giống như răng mây đỏ, hé ra dung nhan tuấn mỹ tuyệt thế có thể khuynh thành.

Lúc này toàn bộ ngao khí cùng quý khí trên người hắn đều nổi dậy, làm cho người ta cảm giác được như là không linh tuyệt tục, cả người liền tựa như tách biệt, tất cả nước không thể nén được cánh hoa sen.

Bỗng dung một thanh âm vang lên, cửa phòng ngủ Tiêu Dật bị người dùng sức đập mở ra, sau đó liền có người cất bước đi tới.

Tiêu Dật nghe được tiếng bước chân, ánh mắt nguyên bản nhắm bỗng dung mở ra. Trong ngói đen như màn đêm được vây quanh một chút cười ý vị thâm trường.

Hắn đã sớm cho thị vệ lui ra, hơn nữa cho dù thị vệ canh giữ bên ngoài có việc gấp bấm báo, cũng là tuyệt đối không dám đá cửa mà vào.

Cho nên, ở trong toàn bộ Tam vương phủ, dưới tình huống không được sự cho phép của hắn, liền dám kiêu ngạo đá văng cửa phòng ngủ hắn như thế, sau đó xông người vào, trừ bỏ Lam Ân Nhan kia không đem mình để vào mắt, trong lòng Tiêu Dật hẳn tuyệt sẽ không chọn người thứ hai.

Nàng quả nhiên an toàn về phủ? Xem ra suy đoán trong lòng mình quả nhiên là chính xác!

Tiêu Dật hơi nghiêng xuống dưới, sau đó con ngói đi dò xét phía bình phong, lập tức liền thấy thân mình Lam Ân Nhan đi vào trong bình phong.

“Chẳng lẽ vương phi suy nghĩ bốn vương tắm rửa một mình thiếu hụt tình cảm, cho nên dẫn đo hết lần này đến lần khác, sau đó quyết định đá cửa tiến vào, cho phòng ngủ yên tĩnh của bốn vương tăng chút không khí sống động?” Khoé miệng Tiêu Dật mang theo ý cười nói, bất quá khi con ngói hắn xuyên thấu qua sương mù nhìn về phía Lam Ân Nhan, cũng là tâm thần lạnh lẽo chần động. Giữa sương mù lượn lờ, hơi thở nàng thanh nhã, thanh âm lạnh lùng, nhưng lại làm hô hấp hắn thiếu chút nữa dừng lại.

“Có thể... Ta đang suy nghĩ ngươi chết đuối?” Lam Ân Nhan khoanh hai tay trước ngực, ngữ khí lạnh lùng nói. Nàng vừa đập trăng trở về, đụng phải thị vệ Truy Mệnh bên người Tiêu Dật, Truy Mệnh nói Tiêu Dật có việc tìm nàng, mà nàng cũng đang muốn hỏi Tiêu Dật một chút về chuyện lệnh bài màu đen kia của Phong Y, vì thế liền đá cửa đi vào. Lại không nghĩ rằng người này thế nhưng đang tắm, đây thật là làm bản một đôi mắt thuần khiết của mình.

“Có thể? Như vậy nói cách khác, ngươi vẫn đang suy nghĩ?” Tiêu Dật nhún mày cười, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vén sợi tóc ướt át. Văn chương khó có thể hình dung vẻ đẹp của hắn, lại dính vào đẹp để quý giá cao ngạo, vẻ mặt không ai bì nổi.

“Nếu lựa chọn ngươi chết đuối, nhất định muốn đụng chạm thân mình dơ bẩn này của ngươi, ta sợ ỷ khuất đôi tay của mình, cho nên ta đứng là đang do dự, rốt cuộc là trực tiếp chìm ngươi chết đuối à? Hay là nghĩ biện pháp khác dồn ngươi vào chỗ chết?” Con ngói Lam Ân Nhan chốc nhìn về phía Tiêu Dật nói. Thị vệ Truy Mệnh nói Tiêu Dật có việc tìm mình, nhưng nhìn tình huống trước mắt, hắn căn bản là muốn dùng khối thân mình dơ bẩn này của hắn tàn phá linh hồn của mình đi? Thật sự là cái tên xấu xa!

“Không quan hệ, bốn vương cho phép vương phi dùng thời gian cả đời để đi tự hỏi phương pháp dồn bốn vương vào chỗ chết như thế nào. Bốn vương cũng có đủ kiên nhẫn chờ Vương phi dồn bốn vương vào chỗ chết trong nháy mắt, cho nên vương phi ngươi không cần nóng vội như vậy” Con ngói Tiêu Dật đã từng âm u như hàn đàm giờ tràn đầy hàng vạn nhu tình liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó hơi cúi con ngói dùng ngón tay khẽ vờ về cánh hoa, để lại trong mũi người chút thơm ngát.

“Thật sự là đáng tiếc những cánh hoa trắng nõn tràn ngập linh khí. Ta nghĩ chúng nó cùng thân mình dơ bẩn của ngươi tắm rửa, nhất định cảm thấy vạn phần ỷ khuất” Cúi mắt nhìn cánh hoa trong bồn tắm Tiêu Dật, Lam Ân Nhan ngữ khí trào phúng nói. Lúc này phần eo Tiêu Dật đi xuống đang bị cánh hoa trắng nõn đầy bồn tắm che đi, mùi hoa xuyên qua sương mù mỏng lung, nhịp điệu trùng trùng điệp điệp vũ động say lòng người, nhiễm thơm toàn bộ phòng ngủ, lại lên nội tâm Lam Ân Nhan không thể nói gì. Hắn một đại nam nhân, tẩy trừ thân mình mà thôi, cần lãng phí nhiều cánh hoa như vậy sao?

“Chẳng lẽ là vương phi oán giận trong bồn tắm bốn vương thả quá nhiều cánh hoa, đến nỗi vương phi không thể đem thân mình bốn vương kéo vào tận trong con ngói, cho nên sinh lòng bất mãn? Nếu thật sự là nói như vậy, bốn vương không ngại vương phi tự tay bỏ đi cánh hoa trong bồn tắm bốn vương nga” Mối Tiêu Dật mang theo nhẹ nhẽm cười nói.

“Ngươi không cần tự mình đa tình, lão nương đối với thân thể của người không có bất kỳ hứng thú gì. Nói đi, để cho Truy Mệnh kêu ta lại đây là có chuyện gì?” Lam Ân Nhan chịu đựng tức giận, ngữ điệu phát lạnh nói.

“Cũng không có việc gì, chính là muốn nhìn một chút vương phi có bình yên vô sự hồi phủ hay không. Nếu vương phi bị thương hồi phủ, bốn vương cũng đúng lúc tốt tìm người trị liệu cho vương phi. Dù sao vương phi tồn tại, là lạc thú lớn nhất hiện nay của bốn vương, bốn vương cũng không muốn vương phi bị người vô công cao cường đánh trọng thương, sau đó lại vì nguyên nhân trọng thương mà sớm rời đi dương gian, như vậy bốn vương sẽ bởi vì mất định khoái hoạt mà tâm sinh tiếc nuối” Tiêu Nhiên ôn hoà cười, lời nói chậm nhẹ nói.

“Ngươi phải người giám thị hành tung của ta?” Con ngói Lam Ân Nhan lạnh lẽo nhìn về phía Tiêu Dật. Lời nói này của hắn rõ ràng chính là biết tới nay mình đi rừng Hoa lê? Nhưng lại biết mình vì cứu Phong Y mà cùng Môn chủ Tu La môn quyết đấu?

“Vương phi trăm ngàn lần dùng dùng chữ giám thị khó nghe như vậy, người ngắm lại a, người là ái phi của bản vương, chẳng lẽ bản vương không có trách nhiệm cùng nghĩa vụ bảo vệ người sao?” Mỗi Tiêu Dật ôn nhuận đỏ mọng mang theo cười yếu ớt, nhưng trong con người cũng là lãnh liệt như băng, bất quá ti phục hồi này không phải bởi vì Lam Ân Nhan, mà là bởi vì. . .

“Lam Ân Nhan ta thật đúng là vinh hạnh, thế nhưng làm phiền Tam vương gia người lo lắng như thế, vậy về sau người nên phải thị vệ giám thị ta thân thủ lợi hại một chút, bởi vì ta sợ chính tay mình không cẩn thận ngứa lên, đến lúc đó chỉ sợ cần dùng máu tươi trên người thị vệ người, đến gột rửa hai tay mình để đạt được hiệu quả” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói.

“Không có quan hệ, nếu vương phi cần máu tươi trên người thị vệ giảm ngứa, cứ việc yên tâm đi áp dụng, bản vương tuyệt đối sẽ không ngăn cản. Hơn nữa nếu vương phi áp dụng một môi, có thể thông tri bản vương áp dụng giúp người, bản vương thập phần vui vẻ vì vương phi cống hiến sức lực” Chân mây Tiêu Dật lộ ý cười, hợp với tâm nguyện cũng là hiện lên một tia âm u. Nữ nhân này, mỗi lần nhìn thấy mình, đều là một bộ dáng muốn xé sống mình. Xem ra nếu muốn cùng nàng hoà dịu quan hệ, quả thực so với lên trời còn khó.

“Ta đây trước tiên cảm ơn ý tốt của Vương gia! Đã khuya, ta cần trở về phòng nghỉ ngơi, sẽ không chậm trễ Vương gia tẩy trừ thân thể dơ bẩn của mình, đúng, Vương gia một hồi trăm ngàn lần nhớ rõ phải ăn nhiều cánh hoa một chút, để cho những cánh hoa này tiến vào trong cơ thể người thay người tẩy trừ linh hồn đục ngầu nga” Lam Ân Nhan nhún mày nói.

“Vương phi cũng thật sự là đủ nhẫn tâm, còn không cùng bản vương nói mấy câu liền phải rời khỏi. Xem ra bản vương chỉ có thể mang theo tâm tịch mệnh, cô độc tẩy trừ thân thể cùng linh hồn của mình” Trên mặt Tiêu Dật tràn đầy ý cười nói.

“Không có biện pháp, cả người người thật sự là không thể nhập vào mắt ta. Vừa rồi ta đã nghĩ thật là bất hạnh thấy nửa người người lơ lửng ở trên cánh hoa, hiện tại ta phải hoàn toàn làm cho mình biến mất ở trong phòng ngủ này, nếu không ta sẽ lo lắng mình sẽ ghé tằm chết, cho nên không gấp lại đến ánh nắng ngày mai, ta đây thật đúng là chết uy khuất đến cực điểm!” Lam Ân Nhan vừa nói, một bên quay đầu về phía bình phong đi ra ngoài.

Tiêu Dật chăm chú nhìn bóng lưng Lam Ân Nhan, khoé miệng hơi có chút run rẩy.

“Đúng rồi, thiếu chút nữa quên, không biết Vương gia người có nhận biết hay nhận thức vật này hay không?” Lam Ân Nhan bỗng nhiên xoay người, trong tay xuất hiện một cái lệnh bài màu đen.

“Hắc lệnh có thể hiệu lệnh Thiên hạ đệ nhất trang?” Chợt Tiêu Dật từ trong bồn tắm đứng lên một cái, ngữ khí vạn phần khiếp sợ nói. Các thế hệ Trang chủ Thiên hạ đệ nhất trang phải có khối Hắc lệnh này trong tay, bởi vì khối Hắc lệnh này so với bản thân Trang chủ cũng có quyền lợi mệnh lệnh Thiên hạ đệ nhất trang. Nói cách khác, nếu có người cầm Hắc lệnh này trong tay cùng Phong Y đồng thời phát hiệu mệnh lệnh, người Đệ nhất trang sẽ làm theo mệnh lệnh của người cầm Hắc lệnh trong tay. Cho nên Hắc lệnh này đối với các thế hệ Trang chủ mà nói là thập phần quan trọng. Cũng có nhiều lời đồn, nếu Trang chủ Thiên hạ đệ nhất trang cam tâm tình nguyện đem khối Hắc lệnh này cho người khác, như vậy hẳn cũng nguyện ý đem mệnh giao cho đối phương.

“Là người cướp từ trong tay Phong Y? Hay là Phong Y tự mình giao cho người?” Tiêu Dật nheo mắt lại, thu hồi phức tạp trong con người, ngữ khí lạnh như băng hỏi.

Trong Thiên hạ người biết khối Hắc lệnh này so với bản thân Trang chủ cũng có quyền lợi mệnh lệnh Thiên hạ đệ nhất trang. . . cực kỳ nhỏ bé. Cho nên Lam Ân Nhan ở đây không biết tác dụng của lệnh bài này, căn bản không cần thiết đi cướp đoạt khối lệnh bài này, cho nên chỉ có một khả năng, thì phải là Phong Y tự tay giao cho nàng, mà nàng tới cho nên hỏi mình có nhận biết hay nhận thức khối lệnh bài này, chắc là muốn xác nhận giá trị khối lệnh bài này đi? Vì sao Phong Y phải đem khối lệnh bài này cho Lam Ân Nhan?

“Các ánh mắt, xin tha thứ, ta không phải có tâm cho các người đi nhìn trộm thân thể dơ bẩn kia của hân. Ta vì ta phạm vào lệch lạc nên cảm thấy thập phần có lỗi, ta hiện tại liền mang theo các người trở về phòng ngủ, ta sẽ ở trong mộng sám lỗi với các người” Mặt không chút thay đổi liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó Lam Ân Nhan một bên đi ra ngoài, một bên nói cho hai mắt mình. Nàng đã không cần hỏi nhiều, bởi vì từ trong hành động khiếp sợ của Tiêu Dật, nàng đã biết rất rõ ràng, lời nói của Phong Y về khối lệnh bài này là chân thật.

“Người. . .” Nghe được Lam Ân Nhan nói, nhìn bóng lưng Lam Ân Nhan rời đi, sắc mặt Tiêu Dật hơi có chút vặn vẹo. Sau đó Tiêu Dật lại đem thân mình chìm dần trong nước, bất quá về mặt của hân đã không còn bình tĩnh giống như lúc trước.

Lúc trước, hân từ trong miệng nha hoàn Lam Tây Thành biết Lam Ân Nhan suốt đêm đi Tứ vương phủ, trong lòng bỗng nhiên không hiểu dấy lên cơn lửa giận. Vì thế hân không thể khắc chế liền xông ra ngoài, muốn túm Lam Ân Nhan trở về từ Tứ vương phủ.

Nhưng mà vào lúc này, hân nhận được hồi báo của mật thám phái đi giám thị Phong Y, mật thám nói có Sứ giả Tu La môn tiến vào mảnh rừng Hoa lê kia của Phong Y. Sứ giả Tu La môn luôn không dễ dàng xuất hiện, mà mỗi khi bọn họ xuất hiện khẳng định muốn lấy mạng. Nếu bọn họ tiến vào rừng Hoa lê, như vậy muốn lấy mạng chính là mạng Phong Y.

Vô công của Sứ giả Tu La môn, lúc trước hân ở Danh Hương lâu đã biết qua, lấy vô công của Phong Y nếu muốn đối phó bọn họ hân vẫn là dư dả, bất quá hân vẫn là lo lắng sẽ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, cho nên hân liền lút tặng phong thư cho Lam Ân Nhan, để cho Lam Ân Nhan đi giúp Phong Y.

Bởi vì Lam Ân Nhan trúng độc của Phong Y, hân không muốn Lam Ân Nhan chết, vậy để cho Phong Y sống tốt.

Mà hân cùng Phong Y đấu nhiều năm như vậy, hân tuyệt đối sẽ không ra tay cứu địch nhân mình, cho nên hân lựa chọn để cho Lam Ân Nhan tự mình đi cứu.

Mà hân tới cho nên tin tưởng Lam Ân Nhan đi rừng Hoa lê liền nhất định có thể cứu được Phong Y, là vì hân đang hoài nghi một việc.

Lần trước ở bên trong lầu Danh hương lâu, khi Sứ giả Tu La môn công kích Lam Ân Nhan, căn bản chưa hết toàn lực.

Sau đó Sứ giả Tu La môn lại phát ra lệnh uy hiếp với toàn bộ dân chúng Thánh Long vương hướng, không cho phép bọn họ chửi bới dung mạo Lam Ân Nhan.

Vì sao Sứ giả Tu La môn đối với Lam Ân Nhan hạ thủ lưu tình chứ? Vì sao Sứ giả Tu La môn phải phát ra lệnh uy hiếp như vậy với toàn bộ dân chúng Thánh Long vương hướng? Vì sao Sứ giả Tu La môn đột nhiên muốn đòi lấy mạng Phong Y chứ?

Bởi vì nghiệm chứng suy đoán trong lòng, hẳn đề Lam Ân Nhan đi rừng Hoa lê. Bây giờ nhìn thấy nàng đã bình yên vô sự trở lại, nhưng lại cứu được Phong Y, thậm chí chiếm được Hắc lệnh của Phong Y. Nhưng vậy chứng minh cái gì a?

Đêm càng lúc càng sâu, phẳng phát nồng nặc nặng nề vô biên mà vẽ loạn ở chân trời, lúc này ánh trăng đã lặng yên ẩn lui, giữa màn đêm còn sót lại mấy ngôi sao sáng lấp lánh.

Lúc này, một cái hồng ảnh đứng yên ở trên mái hiên, chỉ thấy con người hẩn quẩn rũ cụp, cả người giống như thần tiên trong bức tranh, giống như làm cho người ta cho dù cả người ở trong mộng, tâm cũng không thể không say. Một luồng gió nhẹ phát qua, tóc đen hẩn bay múa lên yêu diễm mỹ hoặc, sau đó liền thấy thân ảnh hẩn chợt loé, biến mất ở trên mái hiên.

Công phu trong nháy mắt, hồng ảnh xuất hiện ở đầu giường Lam Ân Nhan.

Ánh nến chập chồn ôn nhu chiếu trên mặt Lam Ân Nhan, lẳng lẳng chăm chú nhìn Lam Ân Nhan bình yên đi vào giấc ngủ, sau đó hồng ảnh nhẹ nhàng đem tháo cái khăn che mặt trên mặt Lam Ân Nhan xuống.

Sau đó con người hồng ảnh đầu tiên là mỉm cười nhìn về phía khuôn mặt trắng nõn bên trái của Lam Ân Nhan, sau đó lại hàm đầu nhìn về phía má phải chập vết bớt đỏ của Lam Ân Nhan.

Lông mi tựa như cánh bướm run nhẹ, hồng y nam tử khẽ ngồi ở đầu giường, ngón tay mềm mại vuốt ve má phải Lam Ân Nhan, tâm cũng êm ả nói nhỏ: “Nuông tử, thật sự là uy khuất người. Tội nay vì phu khiến cho nó hoàn toàn biến mất nga!”

Lúc này, Lam Ân Nhan trong cánh mơ tựa hồ nghe được có người đang nói chuyện, lông mày nàng khẽ nhíu, môi đỏ mộng cũng khẽ nhúc nhích.

“Ngao, đừng nhíu mày nga, vì phu cũng không hi vọng nuông tử không vui. Nếu nuông tử không vui, vì phu sẽ thực đau lòng” Thanh âm hồng y nam tử chứa vô hạn nhu tình, con người cũng hàm chứa yêu thương sâu đậm.

“Nuông tử, tội nay vì phu không chỉ phải giúp người khôi phục dung mạo, còn có thể cho người cảm thụ vì phu yêu nga!” Hồng y nam tử sóng mắt mê ly như say nhìn Lam Ân Nhan, sau đó ngón tay hồng y nam tử trượt về phía môi Lam Ân Nhan, ở trên môi Lam Ân Nhan nhẹ nhàng vẽ ra si mê trong lòng hẩn.

“Ài?” Bỗng chốc Lam Ân Nhan cảm giác được không thích hợp mở con người ra, thân mình cũng từ trên giường ngồi dậy, thanh âm lãnh lệ hỏi.

“Tỷ tỷ, đừng sợ nga! Là ta, là Tiểu Tứ Tứ!” Tiêu Nhiên kéo tay Lam Ân Nhan lại, trong thanh âm ôn nhu mang theo ma lực câu hồn nhiếp hồn nàng.

“Tiểu Tứ Tứ?” Con người Lam Ân Nhan nghi hoặc nhìn về phía Tiêu Nhiên. Lúc này hai tròng mắt Tiêu Nhiên cũng nhu tình như trước nhìn Lam Ân Nhan, một ngọn gió đêm phát qua tóc đen hẩn, dưới ánh nến, hẩn hé ra dung nhan mỹ hoặc nhưng lại tản ra hơi thở quý dị nhiều loạn linh hồn Lam Ân Nhan.

“Đừng vậy! Tỷ tỷ, là Tiểu Tứ Tứ a!” Con người Tiêu Nhiên nhu tình như trước, trên mặt cười phong tình vạn chủng kia cũng mỹ hoặc vô song. Giờ khắc này, hẩn đem vẻ đẹp bản thân nở rộ đến cực hạn.

“Tiểu Tứ Tứ? Thật là người sao? Đã trẻ thế này, làm sao người có thể xuất hiện ở trong phòng của tỷ tỷ chứ? Ai mang người đến a? Người tìm tỷ tỷ có việc sao?” Lam Ân Nhan nghiêng đầu nhìn về phía Tiêu Nhiên, hỏi ra nghi hoặc trong lòng còn chưa tính gì, nhưng mà con người nàng nguyên bản lãnh lẽ lại trong nháy mắt giống như biến đại lên, hơn nữa thần trí cũng có chút tán loạn.

“Tỷ tỷ, người lại nói bậy nói bạ gì đó? Tiểu Tứ Tứ căn bản là chưa tới tìm tỷ tỷ a? Là tỷ tỷ người tìm Tiểu Tứ Tứ a?” Thanh âm Tiêu Nhiên càng thêm nhu hoà mỹ hoặc. Hơn nữa tay hẩn cũng hướng về phía tóc đen Lam Ân Nhan, nhẹ nhàng chuyển động vài cái, sau đó hẩn đem tóc đen Lam Ân Nhan quấn quanh ở trên ngón tay mình.

“Cái gì? Ta tìm Tiểu Tứ Tứ? Ta không có tìm Tiểu Tứ Tứ a?” Lam Ân Nhan khẽ nhíu mày, con người lộ vẻ mê mang. Nàng không phải đang ngủ sao? Sau đó Tiểu Tứ Tứ liền xuất hiện, làm sao có thể là nàng đi tìm Tiểu Tứ Tứ chứ? Còn có, vì sao Tiểu Tứ Tứ thoạt nhìn rất khoẻ mạnh a?

“Tiểu Tứ Tứ chính ngủ hương hương a! Tỷ tỷ bỗng nhiên xuất hiện ở trong mộng Tiểu Tứ Tứ a! Cho nên là tỷ tỷ đi tìm Tiểu Tứ Tứ a?” Tiêu Nhiên quẩn rũ cười nói, mà lúc này trên người hẩn chính là tản ra một chút mùi thơm quý dị, rất nhanh mùi này liền nhuộm dần cõi trần, cũng hoàn toàn say mê Lam Ân Nhan.

“Ta xuất hiện ở trong mộng Tiểu Tứ Tứ? Ta đi tìm Tiểu Tứ Tứ?” Thần trí Lam Ân Nhan càng ngày càng không rõ ràng lắm, thanh âm cũng bắt đầu mang

theo ngu dân.

“Đúng vậy? Tỷ tỷ, người vì sao bỗng nhiên chạy đến trong mộng Tiểu Tứ Tứ chứ? Có phải bởi vì người rất nhớ Tiểu Tứ Tứ hay không, cho nên sẽ ở trong mộng Tiểu Tứ Tứ tìm Tiểu Tứ Tứ à?” Con người Tiêu Nhiên hàm chứa tràn đầy ý cười nói.

“Ta rất nhớ Tiểu Tứ Tứ? Cho nên đi trong mộng Tiểu Tứ Tứ tìm Tiểu Tứ Tứ?” Nhìn Tiêu Nhiên trước mắt giống như khói, giống như sương, giống như ảo như mộng, toàn bộ suy nghĩ Lam Ân Nhan rối loạn. Tiểu Tứ Tứ đang nói cái gì à? Hắn là nói mình đang nằm mơ sao? Mình cùng hắn ở trong mộng gặp nhau?

“Tỷ tỷ, người ngay cả nằm mơ đều muốn nhìn thấy Tiểu Tứ Tứ như vậy, người nhất định là rất thích Tiểu Tứ Tứ đi?” Ngón tay Tiêu Nhiên khéo léo mon tròn tóc đen Lam Ân Nhan, trong con người ẩn chứa thâm tình kéo dài.

“Ân, ta còn là rất thích Tiểu Tứ Tứ” Nhìn khuôn mặt Tiêu Nhiên mông lung hút hồn, Lam Ân Nhan bất tri bất giác bị chỉ dẫn đến trong mộng ảo, nằng nhẹ nhàng mở miệng. Nếu Tiểu Tứ Tứ không cùng nàng cẩu kinh, nàng đến quả thực là rất thích hắn.

“Không đúng, không đúng! Không phải tỷ tỷ thích Tiểu Tứ Tứ, là tỷ tỷ yêu Tiểu Tứ Tứ. Cho nên tỷ tỷ mới có thể đến trong mộng Tiểu Tứ Tứ” Tiêu Nhiên bỗng nhiên lắc lắc đầu, sau đó dùng ngón tay thon dài nâng cằm Lam Ân Nhan nói.

“Ta yêu Tiểu Tứ Tứ? Cho nên mới đi tới trong mộng Tiểu Tứ Tứ tìm Tiểu Tứ Tứ?” Lam Ân Nhan chậm rãi mở miệng nói, ngữ khí mang theo một tia phức tạp. Nàng yêu Tiểu Tứ Tứ sao? Nàng chính là thích Tiểu Tứ Tứ đi? Yêu cùng thích không đồng dạng như vậy a.

“Tỷ tỷ, đến, chăm chú nhìn ánh mắt của Tiểu Tứ Tứ! Sau đó nói cho Tiểu Tứ Tứ, người rất yêu rất yêu Tiểu Tứ Tứ” Thấy Lam Ân Nhan dưới thuật thôi miên của mình, trả lời vấn đề yêu hắn lại vẫn mang theo nghi hoặc, con người Tiêu Nhiên lập tức thâm thúy lên, sau đó phát ra thanh âm dụ hoặc cùng mệnh lệnh.

Bỗng dưng, con người Lam Ân Nhan chăm chú nhìn về phía con người Tiêu Nhiên, chỉ thấy thân mình nàng đột nhiên run một cái, sau đó chậm rãi mở miệng nói “Ta rất yêu rất yêu Tiểu Tứ Tứ”

“Tỷ tỷ rất yêu rất yêu Tiểu Tứ Tứ, Tiểu Tứ Tứ cũng rất yêu rất yêu tỷ tỷ” Con người Tiêu Nhiên nhộn nhạo ánh sáng xinh đẹp quý dị, thanh âm lại tà mị mà lại khàn khàn.

“Tiểu Tứ Tứ cũng rất yêu rất yêu ta!” Lam Ân Nhan tiếp thu mệnh lệnh của Tiêu Nhiên.

“Vậy tỷ tỷ có nghĩ là cảm thụ. ... Rốt cuộc Tiểu Tứ Tứ có bao nhiêu yêu tỷ tỷ sao?” Môi Tiêu Nhiên đỏ mọng xinh đẹp nhẹ nhàng mở, phát ra thanh âm vô cùng dụ hoặc.

“A?” Lam Ân Nhan ngược mắt nhìn về phía Tiêu Nhiên, đáy mắt xẹt qua một tia mờ mịt, biểu tình có chút luống cuống hoảng sợ.

“Đến, ôm cổ ta, sau đó nói cho ta biết, người rất muốn ta đi yêu người!” Thanh âm Tiêu Nhiên như ma quỷ lại vang lên.

“Ta rất muốn...” Hai tay Lam Ân Nhan ngoan ngoãn quấn trên cổ Tiêu Nhiên. Một luồng gió mát kéo tới, tóc đen Lam Ân Nhan mềm mại phất ở trên mặt Tiêu Nhiên, thoáng chốc, chớp mũi Tiêu Nhiên tràn ngập mùi hơi thở thơm ngát, còn không chờ tới Lam Ân Nhan nói xong, môi Tiêu Nhiên liền nhanh chóng chặn môi Lam Ân Nhan lại. Bởi vì mùi thơm độc đáo trên sợi tóc nàng, kích thích giác quan và thần kinh hắn vô cùng mãnh liệt.

Lưỡi Tiêu Nhiên mềm mại mở môi Lam Ân Nhan ra, sau đó đem lưỡi lên vào. Thoả thích hôn này làm cho nỗi lên suy nghĩ rất lâu, phần môi đọc hồi lâu lại càng khát vọng thật lâu.

Dần dần, nụ hôn này thay đổi thành sâu sắc kịch liệt. Hắn tham lam hưởng thụ hương thơm cùng non mềm thuộc về nàng, cũng không giữ lại chút nào đem áp lực lâu ngày, thâm tình che dấu lâu ngày biểu hiện ở trong nụ hôn này.

Mà con người Lam Ân Nhan đầu tiên là hiện lên một trận thất kinh, sau đó lông mi thật dài bất an run rẩy, hai má cũng bắt đầu ứng đỏ một mảnh, giống như cây anh đào nở rộ đầu mùa xuân mê người đi hái.

“Nương tử, nói cho ta biết, người muốn ta” Trong con người tuyệt mỹ của Tiêu Nhiên tràn ngập một mảnh hơi nước, lúc này khuôn mặt hắn cũng càng thêm mê tâm hồn người. Hắn muốn nàng, mỗi một cái tế bào trên toàn thân hắn đều đang điên cuồng kêu gào tên nàng, nhưng mà hắn đang thống khổ ảm đạm, bởi vì hắn muốn nghe được Lam Ân Nhan nói ra lời của mình.

Tiêu Nhiên phong tình tuyệt mỹ như thế, nhất thời làm tim Lam Ân Nhan đập nhảy lên, khuôn mặt cũng hơi mang theo chút ngượng ngùng. Sau đó đầu Lam Ân Nhan có chút choáng váng nhẹ nhàng mở miệng: “Ta muốn người”

“Ta yêu người, yêu người, yêu người!” Tiêu Nhiên liều mạng nói ra tiếng yêu áp lực dưới đáy lòng, sau đó môi như rồng cuốn gió luôn luôn đánh úp về phía Lam Ân Nhan.

“Ngô...” Thân mình Lam Ân Nhan run lên, sau đó muốn nâng tay đẩy Tiêu Nhiên ra, Tiêu Nhiên đã có thể ở phía sau ôm thắt lưng nàng. Sau đó hôn nóng rực như mưa từng chút dừng ở cái trán, mí mắt, mũi, hai bên gương mặt nàng.

“Nhan nhi, nương tử của ta. Ngoan, đừng nhúc nhích, để cho vị phu hảo hảo yêu người nga!” Môi Tiêu Nhiên dán ở bên tai Lam Ân Nhan nói nhỏ, sau đó liền thấy hắn dùng răng nanh khẽ cắn vành tai Lam Ân Nhan. Thoáng chốc, một luồng điện thổi quét linh hồn Lam Ân Nhan, thân mình Lam Ân Nhan

lập tức run rẩy. Nàng trực cảm giác có một chút ma lực mãnh liệt lại dụ hoặc nàng, dụ hoặc như vậy làm cho lòng nàng vừa sợ hãi, lại mang theo một tia chờ đợi không thể giải đáp.

“Đến, cho người cũng hảo hảo yêu vi phu nga” Tiêu Nhiên cảm giác được thân mình Lam Ân Nhan đang run rẩy, trong con ngươi lại lộ ra tia cười vừa lòng, sau đó lại đem môi thiếp chặt môi Lam Ân Nhan. Trong lòng yêu thầm thiết, tất cả biến thành nụ hôn cuồng dã mà không mất ôn nhu.

Luồng cảm giác xa lạ mà lại khoát hoạt này, làm cho Lam Ân Nhan cũng không biết bất giác đưa lưỡi mềm ra, cùng hắn hoà hợp một chỗ.

Nhất thời, Lam Ân Nhan cảm giác được một vòng xoáy không đáy, gút gao hút nàng rơi xuống, hơn nữa càng rơi càng sâu, nàng lại muốn đi ngăn cản, lại khát vọng đi dung nhập. Cuối cùng nàng tùy ý mình bị Tiêu Nhiên hôn mang về phía phương xa không biết.

Dần dần, quần áo của nàng cũng bị Tiêu Nhiên ôn nhu cởi đi, nhìn đường cong thân thể nàng mê người. Rốt cuộc Tiêu Nhiên không thể khống chế được, hai tay của hắn vuốt lên...

Nhất thời trong không khí quán quanh một chút hơi thở cực kỳ ái muội, ánh nến bắt đầu lay động, con ngươi Lam Ân Nhan cũng nhiễm lên một chút sương mù.

Giờ khắc này, nàng chỉ biết hắn chạm đến nàng làm nàng cảm giác thật thoải mái, trong lòng mang theo một tia khát vọng, lại mơ hồ mang theo một tia sợ hãi.

Hai tay Tiêu Nhiên bỗng nhiên ôm nhanh thắt lưng Lam Ân Nhan, trong con ngươi mang theo một tia áp lực thống khổ khó nhịn, hắn đem môi thiếp đến bên tai Lam Ân Nhan khẽ nói: “Nương tử, nhờ kỹ nga, thân thể của người, tâm của người, yêu của người, linh hồn của người chỉ có thể cho mình ta nga. Bởi vì người sống là người của ta, chết là quý của ta. Người vĩnh viễn đều không thể, cũng không có khả năng từ trong lòng bàn tay ta thoát đi. Bởi vì... Ta không cho phép!”

Nghe được thanh âm Tiêu Nhiên ôn nhu mà lại bá đạo, thân mình Lam Ân Nhan mang theo chút sợ hãi run một cái, khi mà nàng vừa muốn mở miệng nói chuyện, Tiêu Nhiên hắn liền bỗng nhiên...

“Ngô...” Lam Ân Nhan lập tức thống khổ cắn chặt môi, thân thể cũng liều mạng từ chối lên. Một giọt lệ từ khoé mắt Lam Ân Nhan nhẹ nhàng lướt qua, giọt lệ này vừa rơi xuống trên mặt, liền bị lưỡi Tiêu Nhiên ôn nhu liếm đi.

“Ngoan, đừng cắn mình bị thương. Nhìn thấy người bị thương, vi phu sẽ thực đau lòng!” Sợ Lam Ân Nhan cắn thương bản thân, môi Tiêu Nhiên nhanh chóng hôn lên môi Lam Ân Nhan, mà thân thể hắn cũng không dám động. Mà là lấy tay khẽ vuốt ve da thịt Lam Ân Nhan, thử giảm bớt đi lần đầu đau đớn của Lam Ân Nhan.

Nhất thời, đau đớn của Lam Ân Nhan chậm rãi tan đi, nàng cảm giác cả người dần dần nóng lên. Hơi thở mãnh liệt kia của Tiêu Nhiên, nụ hôn mềm mại kia của Tiêu Nhiên, làm cho chút lý trí còn sót lại của nàng hoàn toàn biết mất, tay nàng không tự chủ được ôm cổ Tiêu Nhiên.

“Nương tử, người thật sự rất ngọt rất thơm!” Cảm giác được Lam Ân Nhan chủ động, Tiêu Nhiên biết nàng không hề đau, thân thể bắt đầu thử động lên chậm rãi.

“Ân!” Lam Ân Nhan nhẹn không được phát ra thanh âm rất khẽ, thanh âm này mang theo một tia kiều mị.

Mà nàng phát ra thanh âm dụ hoặc này, làm cho linh hồn Tiêu Nhiên đột nhiên run lên, sau đó hắn điên cuồng đem mình và Lam Ân Nhan kết hợp với nhau. Mà khoé mắt hắn cũng rơi xuống một giọt lệ, đó là nước mắt nhận thức Lam Ân Nhan mà vui sướng mà hạnh phúc, rốt cuộc thân thể nàng hoàn toàn thuộc về mình, mà rất nhanh lòng của nàng cũng thuộc về mình. Nghĩ nghĩ, hắn càng thêm mãnh liệt bao vây lên nàng, thoả thích quán vòng quanh nàng, đòi lấy nàng.

Lam Ân Nhan dưới sự dẫn dắt của Tiêu Nhiên, trên mặt lộ ra vẻ mặt phong tình quyến rũ. Giờ phút này tâm và đầu của nàng có một loại cảm giác, thì phải là một loại không cách nào dung tuyệt làm cho nàng cơ hồ muốn bay lên.

“Nương tử, đến, ngoan ngoan nói người yêu ta” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng nói.

“Yêu người” Thanh âm Lam Ân Nhan thẹn thùng nói.

“Ta cũng yêu người” Trên mặt Tiêu Nhiên lộ ra nụ cười thoả mãn. Vô cùng vô tận đụng chạm, làm cho hắn cùng nàng đều cảm nhận được cái gì gọi là vui sướng tuyệt đỉnh. Giống như ở gió nhẹ kinh hải lân sóng, mỗi một cái lắc lư, mỗi một lần tiếp xúc, đều dẫn phát điện lưu mãnh liệt càng mãnh liệt.

“Nương tử, ngày mai người vừa tỉnh, cũng chỉ sẽ nhớ kỹ rõ đây là các mộng. Nhưng mà vi phu không muốn cho người quên a, nên làm cái gì cho tốt đây?” Tiêu Nhiên thở hôn hển nói.

“A?” Lam Ân Nhan dưới hoả điểm thiêu đốt, cắn bản là không nghe Tiêu Nhiên nói rõ ràng.

Hiện tại đầu óc nàng hoàn toàn tác hưởng thụ, thân mình mềm yếu rút lên, vô cùng vô tận hoả điểm, làm bỏng nàng, dầy vò nàng, lại làm cho nàng say mê mê ly, cả người nhuyễn như không có xương, hãm sâu trong đó không có sự kiềm chế. Chỉ lo lắng truy đuổi mãi cảm kia.

“Vi để cho nương tử biết mộng này kỳ thực là chân thật tồn tại, vi phu quyết định lưu lại cho người vô số kí hiệu nga” Tiêu Nhiên nói xong, cúi đầu cắn lên cổ Lam Ân Nhan.

“Ồ...” Lam Ân Nhan kháng cự động thân, nhưng là rất nhanh lại say thật sâu ở dưới Tiêu Nhiên triền miên. Nàng chỉ cảm thấy trước mắt từng trận màu đen, tất cả ý thức đã muốn rời xa toàn bộ, cả người liền cảm giác được như bị ném lên đám mây, khẽ bay bay, choáng váng. Rong chơi đang nói không ra giữa bầu không khí thoải mái.

Triền miên hết sức, hẳn không biết thỏa mãn đòi hỏi tất cả của nàng, cuồng liệt đòi hỏi làm cho nàng bắt đầu khó có thể thừa nhận lên, nàng dần dần bị một trận hoan ái cực liệt đoạt đi tâm thần, sau đó vui thích chết ngất đi qua.

Mà nhìn thấy Lam Ân Nhan không chịu nổi hẳn điên cuồng làm cần yêu cầu ngắt đi, Tiêu Nhiên lại vẫn như cũ không thu lại nửa phần, vẫn là có ý phóng túng mình đối với nàng toàn thân tâm yêu.

Sáng sớm, khắp nơi bị phủ thêm một tầng áo lụa thật mỏng, liếc mắt nhìn lại một cái, toàn bộ thế giới nhìn mỏng lung đẹp như tiên cảnh.

Không khí cũng đã không mang theo một tia bụi bặm, mà là hạnh phúc từ khe hở cửa sổ chui vào, sau đó quanh quẩn ở trên mặt Lam Ân Nhan.

Hừ nhẹ, Lam Ân Nhan mơ mơ màng màng mở ánh mắt, sau đó từ trên giường ngồi dậy

“Tê...” Lam Ân Nhan rút một khẩu lãnh khí, vì sao thân thể của mình thật đau nhức?

“Tiểu thư, ngài rốt cuộc tỉnh ra? Ngươi không sao chứ?” Vừa vặn nha hoàn Lam Tây Thành nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra, bụng dụng cụ rửa mặt đến. Khi nàng nhìn thấy Lam Ân Nhan từ trên giường dậy, con ngươi không khỏi mang theo một tia lo lắng hỏi. Sáng sớm nay nàng lặng lẽ tiến vào vô số lần, nhưng Tiểu thư vẫn đều đang ngủ, nếu đổi là trước kia, tiểu thư đã sớm tỉnh, cho nên nàng mới lo lắng tiểu thư là sinh bệnh.

“A? Nga! Ta không sao a!” Thanh âm Lam Ân Nhan mang theo một tia mệt mỏi trả lời.

“Hi hi, không có việc gì là tốt rồi! Tiểu thư hôm nay dậy có vẻ trễ nga! Tây Thành còn tưởng rằng tiểu thư không thoải mái a!” Lúc này Lam Tây Thành mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, sau đó đem dụng cụ rửa mặt đặt ở trên bàn.

Lam Ân Nhan còn lại là đuổi người, liền chuẩn bị xuống giường, nhưng mà khi cánh tay nàng khẽ đưa lên, trong con ngươi lộ vẻ hoang mang.

“Tiểu thư? Ngươi làm sao vậy?” Nhìn thấy Lam Ân Nhan ngốc ở trên giường, Nha hoàn Lam Tây Thành con ngươi hồ nghi nói.

“Khụ, không có việc gì a!” Lam Ân Nhan không được tự nhiên liếc nhìn Lam Tây Thành, sau đó xuống giường, nhưng mà khi chân của nàng vừa mới đặt xuống đất, toàn bộ thân thể nàng liền lay động lên, sau đó liền thấy nàng còn chưa di chuyển một bước, liền đặt móng ngồi ở trên giường. Trời ạ? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a? Vì sao hai chân của nàng mềm nhũn, ngay cả đứng cũng đứng không ổn như thế a? Lam Ân Nhan trong lòng khiếp sợ nói thầm.

“Tiểu thư, ngươi đứng lên dường như là lạ nga!” Lam Tây Thành lại là nghiêng đầu nhìn về phía Lam Ân Nhan, con ngươi lộ vẻ tràn đầy nghi hoặc.

“Hừ! Đừng nói chuyện! Ta phải nghĩ chuyện này!” Lam Ân Nhan hướng về phía Lam Tây Thành làm cái thủ thế cầm miệng, sau đó suy nghĩ nhanh chóng chuyển động lên. Trong đầu của nàng dần dần hiện lên một ít hình ảnh, đêm qua dường như nàng làm giấc mộng, trong mộng có người cùng nàng nói chuyện không ngừng, về phần nói cái gì nàng như thế nào cũng không nhớ được, liền ngay cả trông như thế nào nàng cũng không nhớ rõ, nhưng mà nàng dường như nhớ rõ cái kia gọi nàng là nương tử, sau đó nàng còn cùng người kia...

Trời ạ! Mình làm sao có thể làm mộng như vậy? Hơn nữa làm liền làm đi! Sao lại sau khi tỉnh lại cả người đều toan đau chứ? Liền giống như từ đầu đến cuối không phải là cảnh trong mơ, mà chính là dường như mình đã trải qua.

“Tây Thành a! Cái kia... Tới hôm qua ngươi có nghe được trong phòng ngủ của ta có cái thanh âm gì hay không a?” Lam Ân Nhan cắn cắn môi, con ngươi có chút thận trọng nhìn về phía Lam Tây Thành, ngữ khí mang theo tia thử hỏi.

“Đêm qua trong phòng tiểu thư vì sao sẽ có thanh âm a?” Lam Tây Thành khó hiểu nhìn Lam Ân Nhan, sau đó gãi gãi đầu nói. Nàng ngủ ở cách vách Tiểu thư, nàng cái gì cũng chưa nghe được a!

“Thật sự cái gì cũng chưa nghe được sao?” Lam Ân Nhan nhún mày nói.

“Không có a! Tiểu thư, rất kỳ quái nga! Vì sao hỏi Tây Thành vấn đề này a?” Lam Tây Thành nghiêng đầu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Nga! Ta phát giác gần nhất ta thích nói mới! Lo lắng sẽ âm ỉ đến ngươi, cho nên liền hỏi một chút!” Lam Ân Nhan nuốt nước bọt nói, nàng không nghe thấy là tốt rồi, nếu như bị nàng nghe được đêm qua mình phát ra cái âm thanh kia, vậy mắc cỡ chết được. Trời ạ! Nàng sao lại làm ra mộng như vậy chứ? Hơn nữa giống như còn ở trong mộng suốt cùng cái nam nhân không rõ mặt triền miên thật lâu, nàng mơ hồ nhớ rõ thời điểm bắt đầu mình rất muốn chạy trốn, nhưng căn bản vô lực chạy trốn, chỉ có thể tùy ý hẳn liều mạng đòi lấy mình...

Sau đó... Sau đó dường như mình cũng thật sâu sa vào ở trong cảm giác này, còn chủ động đón ý nói đùa với cái nam nhân kia. Mẹ ơi! Này này này...

Nghĩ tới đây, mặt Lam Ân Nhan đỏ lên một chút.

“Nga! Tiểu thư, vậy để cho Tây Thành hầu hạ người rửa mặt một chút đi!” Lam Tây Thành biểu tình cổ quái nhìn Lam Ân Nhan, sau đó lại gãi gãi đầu nói.

“Ha ha, ta tự mình tới đi!” Lam Ân Nhan hít một hơi thật sâu, chân nhẹ nhàng đạp đến trên sàn, sau đó loạng choạng đi về phía dụng cụ rửa mặt đặt ở trên bàn

“Tiểu thư, người đi đường dường như không ổn a? Người sẽ không là sinh bệnh đi?” Lam Tây Thành chạy nhanh tiến lên nâng đỡ Lam Ân Nhan.

“Có thể là đêm qua ngủ không ngon giấc, cho nên hôm nay đứng lên đầu có chút choáng váng, mới đi đường không ổn đi!” Lam Ân Nhan xấu hổ nhìn Lam Tây Thành, sau đó đành nói dối. Chẳng lẽ nói cho nàng, đêm qua mình nằm mơ cùng người khác triền miên suốt một đêm, cho nên sáng nay đứng lên mới cảm giác được hết sức mệt mỏi? Chính là thật kỳ quái nga, nàng trước kia nằm mơ cùng rất nhiều người đánh nhau, buổi sáng đứng lên cũng không cảm giác được thân mình có cảm giác toan đau a? Vì sao mộng này lại làm cho cả người mình đều toan đau chứ?

“A! Tiểu thư, trên cổ của người là xảy ra chuyện gì a?” Lam Tây Thành bỗng nhiên thất thanh kêu lớn lên.

“A? Cái gì?” Lam Ân Nhan cũng ngẩn người, sau đó quay đầu về phía Lam Tây Thành.

“Trên cổ người có thật nhiều hồng ấn a?” Lam Tây Thành nhú mi lên, sau đó chạy nhanh xốc áo Lam Ân Nhan lên, giúp Lam Ân Nhan kiểm tra.

“Hồng ấn? Trên cổ của ta làm sao có thể có hồng ấn a? Người nhìn lầm rồi đi?” Tâm Lam Ân Nhan đột nhiên hoảng hốt, sau đó hai tay xoa cổ mình.

“Ta không nhìn lầm a! Tiểu thư, trên gáy của người có thật nhiều hồng ấn nga! Có phải bị con sâu gì cắn hay không a? Tiểu thư, người ngứa không a? Aiz nha, không biết sâu cắn người có độc hay không a! Tiểu thư, ngại đợi chút, ta đi lấy thuốc mỡ bôi cho người!” Lam Tây Thành nói xong, chạy đến một bên ngăn kéo giữ nổi lên tìm kiếm thuốc mỡ!”

Mà khoé miệng Lam Ân Nhan lại là run rẩy đi về phía gương đồng, sau đó xốc áo mình lên

Nhất thời, con người của nàng trừng lớn lên, miệng cũng há to

Này đó... Này đó dường như không phải sâu cắn a? Này đó... Này đó giống như nhìn thế nào, đều là hôn ngân sau khi kích tình triền miên lưu lại a? Trời ạ! Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ đêm qua phát sinh căn bản không phải là mộng? Mà là thật sự? Không có khả năng a?

“Tiểu thư, người mau chóng ngồi xuống, để cho Tây Thành mau chóng bôi được nga!” Lam Tây Thành vể mặt khẩn trương cầm thuốc mỡ chạy tới, sau đó đem Lam Ân Nhan ấn ngồi trên ghế.

“Nga!” Lam Ân Nhan tinh thần hoảng hốt đáp, sau đó bị Lam Tây Thành ấn ngã xuống trên ghế.

Lam Tây Thành cẩn thận giúp Lam Ân Nhan bôi thuốc mỡ lên, gần nửa buổi, Lam Tây Thành mở miệng “Tiểu thư, người đem cái khăn che mặt bóc, để cho Tây Thành nhìn xem trên mặt có hay không a?”

“Tiểu thư!” Đợi một hồi, thấy Lam Ân Nhan căn bản không để ý tới nàng, mà là ngồi ở trên ghế ngăn người, giống như nghĩ đến việc gì, cái trán Lam Tây Thành không khỏi bóc lên một trận hắc tuyến, hôm nay rốt cuộc tiểu thư là làm sao vậy? Thật sự là quái đến nhà!

Sau đó Lam Tây Thành rõ ràng trực tiếp giúp Lam Ân Nhan bóc lên cái khăn che mặt, sau đó liền nghe được một trận tiếng kêu chói tai, sau đó liền thấy Lam Tây Thành vứt thuốc mỡ trên tay, đặt mộng ngả ngồi ở trên đất.

“Làm sao vậy a?” Lam Ân Nhan bị tiếng thét chói tai của Lam Tây Thành kéo hồi tự tưởng tượng, con người hồ nghi nhìn về phía Lam Tây Thành, khi nàng nhìn thấy vẻ mặt Lam Tây Thành như gặp quỷ nhìn về phía mình, khoé miệng không khỏi run rẩy. Nha đầu này trên mặt treo cái biểu tình gì a?

“Tiểu thư... Tiểu thư... Mặt của người!” Tay Lam Tây Thành run run chỉ vào Lam Ân Nhan nói.

“Mặt của ta? Trên mặt của ta sẽ không là tất cả đều là hồng ấn đi?” Hay tay Lam Ân Nhan lập tức ôm mặt mình, trời ạ! Đêm hôm qua rốt cuộc là cái Vương bát đản nào đối với nàng cái kia a? Hơn nữa vì sao nàng không có phản ứng chứ? Vì sao nàng ngay cả mặt người kia cũng chưa thấy rõ chứ? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Có thể hay không là mình còn ở trong mộng kia căn bản là chưa tỉnh lại?”

“Oa!” Lam Tây Thành bỗng nhiên ngửa đầu khóc rống lên, trong tiếng khóc của nàng có hoảng sợ, có vui sướng, còn có kích động. Trời ạ! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a? Mặt tiểu thư làm sao có thể bỗng nhiên biến thành cái dạng này a?

“Khụ, người không sao chứ?” Khoé miệng Lam Ân Nhan run rẩy liếc nhìn Lam Tây Thành.

“Tiểu thư... tiểu thư, người... người.. Tự mình chiếu... chiếu gương đi!” Ngữ khí Lam Tây Thành lắp bắp nói.

“Không phải là có hồng ấn sao? Người phải dùng tới kính hoàng như thế sao?” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói, nếu nàng biết mình là đêm qua bị người cái kia, thậm chí ngay cả đối phương là ai cũng không biết, phỏng chừng sẽ sợ đến hôn mê đi? Lam Ân Nhan trong lòng nói thầm, sau đó quay đầu nhìn về phía trong gương đồng trang điểm.

Nhất thời, thân thể Lam Ân Nhan hoàn toàn đóng băng, thật lâu không khôi phục lại tinh thần. Đây thật đúng là mẹ nàng kỳ lạ?

Mộng, đây nhất định vẫn là giấc mộng, nàng căn bản là không có tỉnh lại lại a.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cái Bớt Biến Mất

Ngoài cửa sổ một luồng gió mát kéo tới, cả phòng hoa mai lừng lờ. Hàm say gió mát đầu tiên là bay múa lên tóc đen của Lam Ân Nhan, sau đó quanh quẩn ở trên gương mặt của Lam Ân Nhan, thật lâu không chịu rời đi.

“Trời ạ! Đây thật là tiểu thư nhà nàng sao? Trong suốt như khói, như thơ như hoa? Nhưng lại làm nàng có một loại linh hồn lờ lửng kéo trời xanh hoảng hốt?” Nha hoàn Lam Tây Thành ngồi dưới đất, biểu tình si ngốc nhìn Lam Ân Nhan trước gương đồng. Nàng rất muốn mở miệng nói chuyện, nhưng nói đến bên miệng lại hết sức do dự, chỉ sợ hù dọa đi bức tranh không ra lệ nhan trước mắt, quá nhiều phiêu dật dường như không thuộc khói lửa nhân gian vậy.

Khó trách hôm nay nàng vừa tiến vào liền cảm giác tiểu thư có chỗ nào không thích hợp, bởi vì nàng trong lúc mơ hồ cảm thấy trên trán tiểu thư thiếu khuyết chút cái gì, cho đến khi bóc cái khăn che mặt trên mặt tiểu thư đi, nàng mới chợt hiểu ra. Bớt, bớt màu đỏ trên mặt tiểu thư biến mất không thấy.

Không chỉ có bớt không thấy, giờ đây mặt tiểu thư da thịt trắng nõn hoạt nộn, chính là trẻ con mới sinh cũng không hoàn mỹ như nàng.

“Mộng? Ta nhất định là đang nằm mơ” Lam Tây Thành từ kinh diễm gian nan tỉnh táo lại, đầu tiên là dùng sức xoa nhẹ ánh mắt, sau đó thì thảo lẩm bầm. Cuối cùng nàng thật sự nhìn không được đi dùng sức bầm bầm cánh tay của mình.

“Tê...” Lam Tây Thành thở một hơi lạnh khí, đau? Nói cách khác, trước mắt thấy tất cả cũng không phải là cảnh trong mơ?

Mà lúc này Lam Ân Nhan cũng giống như bị sét đánh ngồi ở trước gương đồng, nàng bỗng nhiên có loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Đầu tiên là cả người đau xót, trên cổ tất cả đều là hồng ấn bị người găm cán qua, liền giống như thật cùng người lấy chồng hoan ái một đêm? Hiện tại bớt màu đỏ trên mặt lại không hiểu kỳ diệu biến mất không thấy? Nàng nhất định là ở trong mộng còn chưa tỉnh lại đi? Bằng không sao lại phát sinh chuyện tình giống như quý dị này?

Cả người Lam Ân Nhan đánh cái giật mình, sau đó từ trên ghế đứng lên, chậm rãi đi về phía giường. Đầu tiên là con người nhìn trên giường tỉ mỉ bắn phá một phen, chủ nhân trước của thân thể này hẳn là một xử nữ, theo như suy nghĩ nếu đêm qua thực cùng người hoan ái một hồi, trên giường hẳn là sẽ có lạc hồng đi?

Đội Lam Ân Nhan không phát hiện lạc hồng trên giường, sau đó nàng xác định mình quả thực vẫn là bị vây trong cảnh mơ, vì thế nàng lại nằm trên giường, chờ đợi bản thân mình tỉnh lại. Nàng đâu biết rằng, lạc hồng trên giường đã sớm bị người nào đó nhẹ nhàng dùng nội lực lau đi a?

“Tiểu... Tiểu thư? Người nhất định là bị giết mình đi?” Lam Tây Thành từ dưới đất bò dậy, sau đó chạy tới đầu giường, nhẹ nhàng hỏi Lam Ân Nhan. Đúng, tiểu thư nhất định là bị sợ hãi, chẳng phải lúc đó nàng cũng bị sợ hãi sao? Thấy tiểu thư bỗng nhiên biến giống như tiên tử, nàng khẳng định là thật cao hứng, nhưng mà nàng cũng sợ a? Bởi vì... đây thật sự là quý dị a?

“Tây Thành, người mau chóng từ trong mộng ta biến mất nga! Nếu người vẫn ở lại trong mộng ta không đi, lúc nào ta mới có thể tỉnh lại a!” Lam Ân Nhan ở trên giường đảo cặp mắt trắng dã nói.

“Tiểu thư, đây không phải là mộng! Đây là sự thật a!” Khoé miệng Lam Tây Thành run rẩy, sau đó nhanh chóng nắm cánh tay Lam Ân Nhan một cái.

“Tê... Nha đầu, người nắm ta gì chứ?” Lam Ân Nhan lẩn một cái, từ trên giường nhảy xuống.

“Tiểu thư, đau không?” Lam Tây Thành nghiêng đầu hỏi

“Người thử nắm chính người, nhìn xem có đau hay không!” Lam Ân Nhan tức giận liếc nhìn Lam Tây Thành.

“Tiểu thư, ta vừa nắm qua mình, đau!” Lam Tây Thành về mặt thành thật nói.

“Khụ... Nói cách khác, đây quả thật là không phải mộng?” Lam Ân Nhan xoa xoa huyệt thái dương có chút đau nói.

“Tiểu thư, đây thật không phải là mộng!” Lam Tây Thành che miệng cười nói. Tuy rằng chuyện này có chút quý dị, nhưng mà nhìn thấy tiểu thư biến xinh đẹp như vậy, nàng vẫn là ngạc nhiên vui mừng lớn hơn khiếp sợ.

“Thật là chuyện lạ có hàng năm, năm nay đặc biệt nhiều!” Lam Ân Nhan im lặng đi về phía cạnh bàn. Đầu tiên là không hiểu kỳ diệu xuyên qua đến trên

người nữ tử có cái bớt trên mặt? Sau đó bớt trên mặt nữ tử này lại ly kỳ biến mất không thấy? Phóng chừng đêm qua phải cùng người làm mộng hoan ái và sáng nay trên cổ xuất hiện nhiều hồng ấn như vậy, cũng là cùng bớt đỏ bỗng nhiên biến mất có liên quan đi? Xin hỏi... Còn có cái chuyện tình gì kỳ quái hơn sắp xảy ra sao?

Rửa mặt một phen, sau đó Lam Ân Nhan thay một bộ đồ vàng nhạt có thể hoàn toàn che khuất cổ, tóc đen như mực chỉ cần dùng một sợi băng tơ tằm màu vàng nhạt thắt lại lại.

Hôm nay nàng không hề cần dùng đến cái khăn che mặt. Phóng tầm mắt nhìn về hướng đi, phượng mi nàng nhạt như khói vậy, đôi mắt sáng như nước mùa thu, môi anh đào kiều diễm ướt át, da thịt như băng như tuyết. Trên mặt mặc dù chưa tô điểm son phấn, cả người lại vẫn linh như ngọc như tiên, dường như so với tiên nữ đi ra từ bức tranh cũng còn muốn đẹp hơn vạn phần.

“Trời ạ! Tiểu thư, Tây Thành cũng không biết nên hình dung vẻ đẹp của người như thế nào” Lam Tây Thành kích động đến cả nước mắt đảo quanh.

Hôm nay tiểu thư xinh đẹp quyến rũ như hoa đào sau cơn mưa, Lưu Ly nhìn thấy thái độ cũng là hồn xiêu phách lạc. Càng xinh đẹp thanh nhã giống như hoa sen, trong tuyết trần thoát tục thâm ẩn hồn nhiên ngông nghênh vốn có. Toàn thân đều tản ra âm luật u nhã tinh mịch, tuyệt mỹ khuynh vào lòng người. Lam Tây Thành chỉ biết là, chính là dùng khuynh thành khuynh quốc cũng không cách nào đến xác thực hình dung Lam Ân Nhan xinh đẹp, vẻ đẹp của nàng giống như chỉ có ở trên trời, không biết vì ai mà rơi xuống nhân gian.

“Nhìn nha đầu người kìa, cái miệng nhỏ nhắn ngọt xót” Lam Ân Nhan lại là khẽ xoa đầu Lam Tây Thành, trong con ngươi đen tràn ra là cơn sóng thần lạnh nhạt. Nàng thừa nhận khuôn mặt này quả thực xinh đẹp không thể tả, bất quá ai biết có thể hay không một ngày, cái bớt kia lại một lần nữa bay trở về trên mặt nga, cho nên nàng tính vẫn là lấy một lòng bình thường mà đối đãi.

“Tỷ tỷ? Tiểu Tứ Tứ tới tìm người chơi nga!” Đúng lúc này, cửa truyền đến một tiếng gọi nũng nịu âm ỉ, sau đó liền thấy Tiêu Nhiên sôi nổi tiến vào. Hắn vẫn mặc hồng y lông lầy giống hoa diêm như cũ, hé ra khuôn mặt cũng quyến rũ mị hoặc vạn phần, mắt phượng như tơ quét nhìn Lam Ân Nhan cùng Lam Tây Thành ở trong phòng, sau đó con ngươi đen như mực của Tiêu Nhiên ở trong chỗ sâu đẽ nên một tia cười tà, sau đó hết nhìn đồng lại ngo tay bắt đầu tìm kiếm ở trong phòng.

“Tiểu...” Lam Ân Nhan đang muốn mở miệng nói: Tiểu Tứ Tứ, sao người lại tới đây?

“Này! Các người hai cái đại phôi đàn đem tỷ tỷ của ta giấu ở đâu? Ta muốn tìm tỷ tỷ chơi a! Các người đem tỷ tỷ trả lại cho ta nhanh lên một chút!” Không đợi Lam Ân Nhan đem lời nói ra, một tay Tiêu Nhiên chống hông, một tay chỉ về phía Lam Ân Nhan cùng Lam Tây Thành, sau đó mân mê cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Ta không phải sống sờ sờ đứng ở chỗ này sao?” Khoé miệng Lam Ân Nhan liền run rẩy vài cái.

“Nô tỷ gặp qua Tứ Vương gia!” Lam Tây Thành lại đi trước hành lễ, sau đó nâng tay lau lau mồ hôi lạnh trên trán, cuối cùng không nói gì nhìn về phía Tiêu Nhiên. Tứ vương gia sẽ không là không nhận ra tiểu thư đi? Cũng khó trách, hôm nay bớt trên mặt tiểu thư biến mất cùng với lúc trước quả thực tưởng như hai người, cho dù là năng chợt vừa nhìn, chỉ sợ cũng không thể nhận ra tiểu thư, huống chi Tứ vương gia còn ngốc hồ hồ này chứ?

“Cái gì người lại sống sờ sờ đứng ở chỗ này a! Người ta muốn tìm không phải là người, người ta muốn tìm tỷ tỷ! Các người đem tỷ tỷ giấu ở đâu!” Tiêu Nhiên tức giận dậm chân nói, bất quá trong lòng hắn nhưng là ghen tràn ý cười a.

“Tiểu Tứ Tứ, ta chính là tỷ tỷ!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói, cái trán cũng bốc lên hắc tuyến. Không khoa trương như vậy chứ? Thế nhưng Tiểu Tứ Tứ cũng không nhận ra mình?

“A? Người chính là tỷ tỷ sao? Thanh âm của người giống nga, nhưng mà...” Tiêu Nhiên nghiêng đầu nhìn Lam Ân Nhan, sau đó gãi đầu nói.

“Nhưng mà cái gì a?” Lam Ân Nhan dờ khóc dờ cười liếc nhìn Tiêu Nhiên, sau đó cất bước đi tới trước mặt Lam Ân Nhan.

“Nhưng mà người không phải là tỷ tỷ! Người cùng tỷ tỷ lớn lên một chút cũng không giống” Tiêu Nhiên ngẩng cao đầu nói.

“Ta là tỷ tỷ! Người nhìn kỹ xem!” Lam Ân Nhan im lặng néo néo khuôn mặt Tiêu Nhiên nói.

“Bẹp!” Tiêu Nhiên ôm Lam Ân Nhan một cái, sau đó môi đỏ mọng rất nhanh hôn trên mặt Lam Ân Nhan một cái.

“Tê...” Một bên Lam Tây Thành sợ hãi thở một hơi lạnh khí, trời ạ! Tứ vương gia này là đang ăn đậu hủ tiểu thư nhà nàng sao?

“Hi hi... Thật là tỷ tỷ nha! Cùng mùi vị hôn nhẹ với lúc trước là giống nhau, hương hương, ngọt ngào!” Tiêu Nhiên buông lỏng Lam Ân Nhan ra, sau đó nhếch miệng cười về phía Lam Ân Nhan, ánh mắt ngàn vạn quyến rũ kia của hắn, quả thực là câu hồn liêu phách.

“Người...” Còn lại Lam Ân Nhan khoé miệng là run rẩy, nhưng mà mặt của nàng cũng là hơi có chút đỏ, vì sao Tiêu Nhiên vừa mới trộm hôn nàng một cái, trong cơ thể nàng bỗng nhiên vọt lên một mảnh khô nóng chứ? Mảnh khô nóng kia dường như... dường như đêm qua trong mộng khi cùng nam tử không rõ mặt thiên miên cũng từng có qua.

“Tỷ tỷ, người đem cái đồ đỏ kia giấu ở đâu a?” Tiêu Nhiên giơ ngón tay lên, ở trên má phải Lam Ân Nhan nhẹ nhàng vẽ vẽ.

“Khụ... Ta đem nó thu lại!” Lam Ân Nhan nhanh chóng nói, sau đó dùng tay túm ngón tay lộn xộn của Tiêu Nhiên lại. Mà hai má của nàng cũng là có chút đỏ, trời ạ! Nàng đây là làm sao vậy? Vì sao Tiêu Nhiên vừa mới lấy tay đụng vào mặt mình, thì khô nóng trong cơ thể mình càng nhiều chứ? Giống

như thân thể của mình không thể không chế bị hấn dẫn dắt vậy.

“Đi? Tỷ tỷ, vì sao mặt của ngươi bỗng nhiên biến đỏ đỏ a?” Tiêu Nhiên chớp mắt một cái sau đó tò mò hỏi.

“Nói vậy! Mặt của ta làm sao đỏ đỏ a!” Lam Ân Nhan mau chóng thu hồi tâm thần nhện nhào của mình, sau đó trừng mắt nhìn về phía Tiêu Nhiên nói. Mà trong lòng của nàng cũng nhin không được nói thầm: Trời ạ! Đây là chuyện gì xảy ra a! Vì sao Tiểu Tứ Tứ vừa chạm vào mình, thì mình sẽ nhớ tới hình ảnh triền miên đêm qua chứ?

“Hi hi, tỷ tỷ nói dối, rõ ràng mặt tỷ tỷ có đỏ a! Tỷ tỷ còn không thừa nhận a!” Tiêu Nhiên lấy tay che miệng cười nói.

“Uy! Sao ngươi lại chạy tới đây? Hôm nay uống thuốc chưa?” Lam Ân Nhan nhanh chóng dời đề tài.

“Hi hi, tỷ tỷ, hôm nay Tiểu Tứ Tứ thực ngoan ngoan nga, Tiểu Tứ Tứ uống xong thuốc mới đến tìm tỷ tỷ” Tiêu Nhiên cười ngây thơ hồn nhiên về phía Lam Ân Nhan nói. Mà nhìn thấy Tiêu Nhiên cười, tâm Lam Ân Nhan bỗng nhiên run lên. Không biết vì sao, nàng bây giờ dường như nhìn đến Tiêu Nhiên, tìm lại đáp nhanh không giải thích được.

“A, ngươi thế nhưng lại chủ động uống thuốc, đây thật đúng là Mặt Trời mọc hướng Tây a” Lam Ân Nhan bĩu môi nói.

“Tỷ tỷ, ngươi biết tại sao không? Bởi vì đêm hôm qua Tiểu Tứ Tứ mơ thấy tỷ tỷ! Ở trong mộng tỷ tỷ cùng Tiểu Tứ Tứ...” Tiêu Nhiên bỗng nhiên thẹn thùng liếc mắt nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng nói.

“Tây Thành, ta có chút đói bụng! Ngươi đi chuẩn bị cho ta chút đồ ăn!” Một tay Lam Ân Nhan bưng kín miệng Tiêu Nhiên, sau đó xấu hổ liếc nhìn Lam Tây Thành một bên nói. Nhìn thấy vẻ mặt Tiêu Nhiên ngưng ngưng, Lam Ân Nhan có một dự cảm, lời nói kế tiếp của Tiêu Nhiên có thể sẽ nói ra kinh người.

“Nga! Tiểu thư muốn ăn cái gì a?” Lam Tây Thành lại là nhếch miệng cười nói.

“Liên một chút cháo trắng đi” Nhìn thấy cười trên tức trên mặt Lam Tây Thành, khoé miệng nhỏ bé của Lam Ân Nhan kéo kéo.

“Hào, một hồi Tây Thành sẽ đưa đến nga! Tiểu thư cùng Tứ vương gia chậm rãi tán gẫu nga!” Lam Tây Thành che miệng vụng trộm cười, sau đó đi ra khỏi phòng ngủ. Khẳng định là tiểu thư sợ Tứ vương gia này nói sai gì đó, cho nên mới cố tình đuổi mình đi?

“Tỷ tỷ, ngươi che miệng khiến Tiểu Tứ Tứ không thở nổi!” Sau khi thấy Lam Tây Thành rời đi, lúc này Tiêu Nhiên mới lùi bàn tay Lam Ân Nhan che miệng mình ra, sau đó quyết quyết môi đỏ mọng nói

“Khụ, không phải cô ý!” Lam Ân Nhan không được tự nhiên nhìn Tiêu Nhiên nói.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ vừa nói còn chưa nói hết a!” Tiêu Nhiên làm nũng khoác lên cánh tay Lam Ân Nhan nói.

“Vậy bây giờ ngươi tiếp tục nói!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói.

“Đêm hôm qua Tiểu Tứ Tứ mơ thấy tỷ tỷ, sau đó ở trong mộng tỷ tỷ nói với Tiểu Tứ Tứ, ngươi rất yêu rất yêu Tiểu Tứ Tứ. Sau đó tỷ tỷ lại còn hôn Tiểu Tứ Tứ a, sau đó Tiểu Tứ Tứ cũng hôn tỷ tỷ, chúng ta hôn rất lâu rất lâu a! Cho nên hôm nay Tiểu Tứ Tứ ngủ dậy thực vui vẻ, liền ngoan ngoan uống thuốc, sau đó chạy tới tìm tỷ tỷ! Tỷ tỷ, về sau ngươi nhất định phải thường xuyên đi trong mộng Tiểu Tứ Tứ tìm Tiểu Tứ Tứ, sau đó hôn Tiểu Tứ Tứ nga, lúc Tiểu Tứ Tứ được tỷ tỷ hôn, rất vui vẻ thật hạnh phúc!” Trên mặt Tiêu Nhiên tràn ngập sung sướng nói.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi nói cái gì? Ta... Ta hôn ngươi, ngươi... Ngươi cũng hôn ta?” Lam Ân Nhan trực tiếp cảm giác được trên trán có từng giọt mồ hôi lạnh to lớn rơi xuống.

“Đúng vậy! Hi hi, tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ rất thích ngươi hôn Tiểu Tứ Tứ!” Tiêu Nhiên hưng phấn lắc lắc cánh tay Lam Ân Nhan nói.

“...” Thân thể Lam Ân Nhan cứng ngắc nhìn về phía Tiêu Nhiên, đêm qua hấn mơ thấy mình hôn hấn? Mà đêm hôm qua mình lại mơ thấy người khác hôn mình? Này này này...

“Tỷ tỷ, đêm hôm qua Tiểu Tứ Tứ không được ngươi hôn đủ đâu! Nếu không, bây giờ ngươi tiếp tục hôn Tiểu Tứ Tứ đi!” Con ngươi Tiêu Nhiên quyen rũ cười nói, sau đó hấn đem mặt hướng về phía mặt Lam Ân Nhan, sau đó nhắm mắt lại, chu đôi môi đỏ mọng lên.

Bỗng dưng, tâm thần Lam Ân Nhan lại một trận sạch sành sanh, nhìn Tiêu nhiên mân mê đôi môi đỏ mọng thủy nộn non nót, thế nhưng nàng thật có loại kích thích muốn hôn lên.

“Không được hồ nháo!” Hít một hơi thật sau, sau đó Lam Ân Nhan đưa tay véo xuống mặt Tiêu Nhiên.

“Ô ô ô, tỷ tỷ không muốn hôn, vậy không hôn đi! Vì sao lại véo Tiểu Tứ Tứ chứ, đau quá a!” Tiêu Nhiên mở to mắt nhìn, con ngươi đáng thương hề hề nhìn về phía Lam Ân Nhan. Mà trong lòng hấn lại âm thầm cười trộm: Nhan nhan, nương tử của ta, chẳng lẽ ngươi không phát hiện sao? Kỳ thật ngươi không cự tuyệt được dụ hoặc của vi phu đối với ngươi!

“Uy! Về sau không được ở trước mặt tỷ tỷ chu môi đỏ mọng, cũng không cho nói những lời để cho tỷ tỷ hôn ngươi!” Lam Ân Nhan trừng mắt nhìn Tiêu Nhiên nói, trời ạ! Nếu hấn lại làm nũng chu môi, mập mờ nói như vậy, chỉ sợ mình thật đúng là nhin không được đi hôn hấn. Chẳng lẽ mình đối với Tiểu

Tứ Tứ đã không chỉ là thích? Chẳng lẽ mình thật là yêu Tiểu Tứ Tứ này? Điều đó không có khả năng a? Nhưng mà vậy tại sao bây giờ mình vừa nhìn thấy hắn, liền thật sự có loại xúc động hôn hắn chứ? Không, nói không chính xác, kỳ thực mình muốn hắn tự đến hôn a? Mẹ ơi! Không biết là nàng Lam Ân Nhan thân thể có cái tật xấu gì đi?

“Hừ, tỷ tỷ bây giờ không chịu hôn, vậy không hôn đi! Tiểu Tứ Tứ chờ buổi tối khi ngủ, cùng tỷ tỷ ở trong mộng hôn!”

Hai tay Tiêu Nhiên chống lấy hông, ngẩng cao đầu nói. Trên mặt thoát nhìn là một bộ dáng khó chịu, có thể nói ra những lời này cũng là nũng nịu, mềm nhũn, biểu lộ cực kỳ ái muội.

“Bây giờ Tứ đệ cùng Tam ca ca nhưng là càng ngày càng xa lạ! Vào Tam vương phủ cũng không đi nhìn Tam ca ca trước, lại trực tiếp đi tìm tỷ tỷ của người rồi!” Vừa dứt lời, thân ảnh Tiêu Dật xuất hiện ở cửa, chỉ thấy cái miệng của hắn lộ chút tươi cười thân nhiên như có như không, con ngươi sáng như ngọc lại sâu thẳm như băng.

“Người...” Khi con ngươi Tiêu Dật quét nhìn về phía Lam Ân Nhan ở trong phòng, cả người lại hoàn toàn thất thần.

“Hi hi, Tam ca ca, nhất định là người không biết tỷ tỷ đi? Lúc Tiểu Tứ Tứ tới cũng không nhận ra tỷ tỷ nga!” Tiêu Nhiên ngây ngốc cười nói, nhưng mà hai tay hắn cũng nhanh chóng khoắc lên cánh tay Lam Ân Nhan, sau đó cả người mình cùng Lam Ân Nhan kề sát cùng nhau. Tiêu Dật, có phải người thực khiếp sợ hay không a? Có phải người thấy nương tử nhà ta xinh đẹp rung động lòng người hay không a? Thực xin lỗi nga, vô luận dung mạo nàng ra sao, nàng cũng đều thuộc về một mình ta nga! Nếu ai dám cùng ta cướp nàng, sẽ chờ bị ta lấy mạng đi!

“Nhan nhi, thật đúng là càng ngày càng làm cho bốn vương vui mừng!” Tiêu Dật lãnh híp mắt lại. Nhưng nội tâm hắn cũng là vô cùng khiếp sợ.

Đây là chuyện gì xảy ra? Cái bột màu đỏ bên má phải của nàng vì sao bỗng nhiên không thấy? Trên đời có ai sẽ có y thuật cao như thế, thế nhưng có thể giúp Lam Ân Nhan bôi đi bột đỏ trên mặt chứ? Chẳng lẽ người nọ y thuật còn cao mình hơn Quý Y? Điều đó không có khả năng a? Y thuật của Quý Y là người trong thiên hạ không thể địch a? Nhưng sau khi mình đem bột trên mặt Lam Ân Nhan nói với Quý Y, Quý Y đều nói hắn không thể loại trừ a?

Không nghĩ tới, che dấu dưới dung nhan xấu xí đúng là tư chất quốc sắc thiên hương như thế. Ngay cả Lam Linh Phượng được xưng là Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ đứng ở trước mặt nàng, chỉ sợ cũng chỉ có thể tự biết xấu hổ đi? Đây rốt cuộc là một bộ dung nhan như thế nào a? Đường như chỉ nhẹ nhàng liếc mắt một cái, có thể làm cho người ta hoàn toàn sa vào trong đó mà không thể tự kiềm chế. Vẻ đẹp của nàng, tựa hồ dùng loại lời lẽ văn hoa như thế nào đến hình dung, đều là có vẻ yếu ớt mà lại vô lực như vậy. Phần đông mỹ nhân trên đời, chỉ có một phần nổi trội, nhưng mà lại không có một người nào có thể giống nàng như vậy, đem quyến rũ, xinh đẹp, cao quý, thanh thuần, linh hoạt kỳ ảo dung hợp cùng một chỗ. Vẻ đẹp của nàng đã không chỉ có trên dung mạo, mà là từ trong chỗ sâu phát ra.

“Nhan nhi? Người kêu thật đúng là thuận miệng?” Lam Ân Nhan hừ lạnh nói.

“Nhan nhi đây là làm sao vậy? Sáng sớm tựa hồ tâm tình không được tốt lắm?” Tiêu Dật chậm rãi đi tới trước mặt Lam Ân Nhan.

Giờ phút này, hắn nhìn thấy Tiêu Nhiên đang thân thiết khoắc lên cánh tay Lam Ân Nhan, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một chút lửa ghen tị chưa bao giờ có. Loại ghen tị này chính là lúc trước khi biết Lam Linh Phượng cũng thích Tiêu Trác, mình cũng chẳng bao giờ xuất hiện qua.

“Tâm tình vốn rất tốt, nhưng lúc nhìn thấy người, tất cả tâm tình tốt cũng toàn bộ không có! Cho nên nếu Tam vương gia hơi biết thức thời một chút, vẫn phiền người mau chóng biết mất khỏi trước mặt ta đi!” Lam Ân Nhan liếc nhìn Tiêu Dật nói.

“Lời này là Nhan nhi từ đâu nói ra? Chẳng lẽ bốn vương đến xem người một chút cũng sai sao?” Tiêu Dật nhướn mày cười, sau đó một tay đem thân mình Lam Ân Nhan kéo vào trong lòng.

“Người buông lão nương ra!”

“Người buông tỷ tỷ ra cho ta!” Tiếng Lam Ân Nhan cùng Tiêu Nhiên đồng thời vang lên...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tự Đánh Mất Thể Diện

“Người buông lão nương ra!” Lam Ân Nhan rống giận, sau đó một cước đá văng Tiêu Dật.

“Người buông tỷ tỷ ra cho ra!” Cùng lúc đó, Tiêu Nhiên cũng đưa tay kéo, đem thân mình Lam Ân Nhan gắt gao ôm ở trong lòng.

“Bây giờ Nhan nhi là Vương phi của Bốn vương, bốn vương so với bất luận kẻ nào đều có tư cách ôm nàng, cho nên người phải buông Nhan nhi ra nhưng thật ra là Tứ đệ người đi?” Tiêu Dật còn lại là khẽ liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó khoé miệng xuất hiện một tia cười lạnh nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Tam ca ca, căn bản tỷ tỷ không thích cho người ôm. Hơn nữa tỷ tỷ nói, về sau nàng sẽ hưu Tam ca ca người. Tỷ tỷ còn nói, sau khi nàng hưu Tam ca ca sẽ gả cho Tiểu Tứ Tử! Cho nên về sau tỷ tỷ sẽ là nương tử của Tiểu Tứ Tử, đương nhiên Tiểu Tứ Tử có tư cách ôm tỷ tỷ!” Tiêu Nhiên nhìn Tiêu Dật, sau đó về mặt thành thật nói, hơn nữa hẳn đem thân thể Lam Ân Nhan ôm càng chặt hơn.

“Nương tử?” Lam Ân Nhan lại là ngẩn người, quay đầu nhìn về phía Tiêu Nhiên. Xung hô rất quen thuộc à? Đúng rồi, đêm qua trong mộng nam tử không thấy rõ mặt cùng mình triền miên cũng luôn luôn ở bên tai nàng liễu mạng kêu nàng là nương tử. Trời à? Hay là đêm qua mình mơ thấy nam tử không rõ mặt kia chính là Tiểu Tứ Tử? Chẳng lẽ mình thật là yêu hắn? Cho nên mới mơ thấy cùng hắn cái kia?

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tử nói rất đúng đi? Người về sau sẽ là nương tử của Tiểu Tứ Tử, cho nên Tiểu Tứ Tử có thể ôm người” Bỗng chốc Tiêu Nhiên đem mặt mình dán lên trên mặt Lam Ân Nhan, trong ngữ khí kiều mị tận xương mang theo nhẹ dục hoặc nói. Bất quá trong lòng hắn cũng là vô cùng âm u lạnh lẽo, thật ra thì bây giờ hắn rất muốn hoàn toàn đem Nhan Nhi yêu dấu ra khỏi Tam vương phủ này, nhưng mà hắn biết mình bây giờ còn không thể làm như vậy. Bởi vì bây giờ hắn ở trong lòng Nhan Nhi chỉ là một ngốc tử, trước khi Nhan Nhi còn không yêu mình, nếu mình tùy tiện bóc lột mặt nạ nói cho Nhan Nhi, vậy khi Nhan Nhi biết mình kỹ thực vẫn luôn giả ngu lừa nàng, nàng nhất định sẽ rất tức giận, cho nên bây giờ hắn căn bản không dám mạo hiểm bóc lột mặt nạ nguy trang này ra, bây giờ hắn phải chịu đựng, vẫn chịu đựng đến khi Lam Ân Nhan yêu hắn mới thôi. Nếu trong lòng Nhan Nhi hoàn toàn yêu mình, về sau nếu nàng phát hiện mình từng giả ngu lừa nàng, hẳn là sẽ bởi vì yêu mình mà tha thứ cho mình đi?

“Tê...” Lam Ân Nhan thở một hơi lãnh khí, nghe được Tiêu Nhiên gọi mình là nương tử, trong cơ thể nàng giống như có một loại nhiệt lượng thiêu đốt không thể nói, nàng cứ ngây ngốc để Tiêu Nhiên ôm chặt như vậy như vậy.

“Ha ha, mặc kệ về sau thế nào, bây giờ Nhan Nhi vẫn là Vương phi của bốn vương. Tin tưởng Nhan Nhi sợ rằng trong thời gian ngắn vẫn còn luyến tiếc rời đi bốn vương. Nhan Nhi, người nói phải không?” Tiêu Dật ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Lam Ân Nhan, hắn rất muốn biết Tiêu Trác kia, nếu hắn khiến cho Phong Y hạ độc Lam Ân Nhan, khi Lam Ân Nhan không có ăn cấp được hai cái kia tới tay, bọn họ tuyệt đối sẽ không đem giải dược cho Lam Ân Nhan. Cho nên Lam Ân Nhan vì giải độc cho bản thân, cho dù lại thống hận mình, nàng cũng không thể không lựa chọn tiếp tục đội bên cạnh mình.

“Tiêu Dật, người đã nói rất nhiều lời vô ích, bây giờ người có thể rút” Con người Lam Ân Nhan lạnh lẽo nhìn về phía Tiêu Dật, cắn răng nặn ra một câu. Nàng đương nhiên biết ý tứ trong lời nói của Tiêu Dật, nhưng mà hoàn hảo hắn không đề cập tới chuyện giải dược, nhắc tới giải dược này lửa giận của nàng càng lớn hơn.

Mà Tiêu Nhiên khi nghe Tiêu Dật nói, trong con người cũng che dấu hàn băng, nhất thời sắc bén giống như đinh băng, trong phòng ngủ cũng lặng lẽ thổi quét một tia hơi thở từ trong không thể phát hiện. Chuyện Lam Ân Nhan trúng độc, hắn đã từ trong miệng Nguyệt Tu La nghe được, hắn thế mới biết mình lúc trước hiểu lầm Nhan Nhi, thì ra nàng ở trong rừng Hoa Lê thế sống chết bảo vệ Phong Y, chỉ là vì lấy được giải dược. Bởi vì Nguyệt Tu La không hồi báo đúng lúc, cuối cùng lại làm mình thiếu chút nữa hiểu lầm Nhan Nhi yêu dấu, cho nên hắn đã hung hăng trừng phạt Nguyệt Tu La, bắt đầu từ hôm nay, hàng đêm Nguyệt Tu La đều muốn ném thù đến thống khổ bởi vận xà truy tâm.

Đêm qua, hắn từng dò xét qua mạch cho Nhan Nhi, nhưng mà hắn căn bản không thể dò ra Nhan Nhi trúng độc. Trên thế giới này chỉ có một loại độc dược, trừ phi làm được độc kia thời điểm phát tác mới có thể nhận thấy, thời gian còn lại mặc cho người có y thuật cao minh đến đâu đều không thể nhìn ra, thì phải là thiên hạ đệ nhất kỳ độc. Nhưng theo hắn biết Đệ nhất kỳ độc này căn bản không có giải dược, trừ phi... Là vật như vậy.

Nhan Nhi, người yên tâm, người là nương tử mà Tiêu Nhiên ta dùng sinh mệnh đi yêu, vô luận độc này có bao nhiêu khó giải, nhất định trong vòng thời gian ngắn nhất vì phu cũng sẽ tìm được thứ kia giúp người giải độc. Bởi vì thiên hạ này, chỉ cần vì phu muốn gì đó, thì chưa từng không chiếm được, đương nhiên... Trừ vì phu yêu trái tim kia của người, cho nên vì phu chỉ có thể chờ, đi chờ người cam tâm tình nguyện đem trái tim người giao ra đây.

“Cút? Nơi này là Tam vương phủ, cho dù người muốn cút, chỉ sợ cũng không tới phiên bốn vương đi? Tiêu Nhiên, người lập tức cút về Tứ vương phủ cho ta, về sau không được bước vào Tam vương phủ nữa bước, nếu không đừng trách ta đối với người không khách khí” Tiêu Dật lạnh lùng cười, con người sắc bén nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Tỷ tỷ, Tam ca ca hung Tiểu Tứ Tử! Tiểu Tứ Tử rất sợ đó nha!” Nghe được Tiêu Dật nói, thân thể Tiêu Nhiên lập tức run run một trận, sau đó con người đáng thương hề hề nhìn về phía Lam Ân Nhan. Tiêu Dật, đừng nói ta muốn tới thì tới, chính là ta muốn giết người, cũng là chuyện dễ dàng. Chẳng qua vì để tận mắt nhìn thấy người cùng Tiêu Trác tự giết lẫn nhau, ta đây mới miễn cưỡng lưu lại cho người một mạng chó.

“Người không muốn cho Tiểu Tứ Tử tới sao? Ta liền cố tình muốn cho hắn đến. Nếu người dám đụng hắn một chút, ta liền động người trăm cái” Nghe được Tiêu Dật nói, con người Lam Ân Nhan lãnh lệ nhìn về phía Tiêu Dật, nàng sẽ không để cho bất luận kẻ nào xúc phạm tới Tiểu Tứ Tử, bởi vì nàng từng đáp ứng với Tiểu Tứ Tử rằng nàng sẽ bảo vệ hắn.

“Phải không? Nếu đúng là người để ý hắn như vậy? Hôm nay ta đây liền muốn nhìn người bảo vệ hắn như thế nào?” Nhìn thấy Lam Ân Nhan bảo vệ Tiêu Nhiên như thế, con người Tiêu Dật để lộ quang mang phức tạp, sau đó hắn xiết chặt nắm đấm.

Khi mà ánh mắt Lam Ân Nhan và Tiêu Dật đối diện nhau đang xen lẫn sát khí cực kỳ nguy hiểm, thì cửa vang lên một giọng nói nữa.

“A, nơi này thật đúng là náo nhiệt. Trẫm sẽ không bỏ qua trò vui gì đi?” Khoé miệng hoàng đế Tiêu Trác hàm chứa ý cười hài hước, chậm rãi bước vào.

“Rất rõ ràng, hoàng huynh tới liền náo nhiệt!” Tiêu Dật buông nắm đấm ra, con người âm lãnh nhìn về phía Tiêu Trác. Mà trong khẩu khí của hắn cất dấu một chút vị chua mà ngay cả hắn cũng hồn nhiên không biết. Trong Ngự hoa viên, Lam Ân Nhan múa và vẽ, không chỉ tác động tim mình, mà cũng đồng dạng rung động Tiêu Trác, hắn có thể từ kinh diễm trong ánh mắt Tiêu Trác đã nhận ra một tia muốn chiếm làm của riêng của hắn đối với Lam Ân Nhan. Lúc ấy trong lòng hắn liền thập phần khó chịu, bây giờ bốt trên mặt Lam Ân Nhan đã biến mất đi, chỉ sợ Tiêu Trác muốn chiếm lấy Lam Ân Nhan làm của riêng càng mạnh đi?

“Hoàng đế ca ca, ngươi cũng là đến tìm tỷ tỷ chơi sao?” Con ngươi Tiêu Nhiên càng dọa người, ôm thắt lưng Lam Ân Nhan cũng càng tăng thêm vài phần khí lực, bất quá trên mặt hắn cũng lộ vẻ cười ngây ngô như cũ.

“Ta nghe nói Tam vương phi rời khỏi Ngự hoa viên thân thể có chút không thoải mái, cho nên đặc biệt tới thăm Tam vương phi, hôm nay thân thể Tam vương phi có tốt hơn chứ?” Tiêu Trác coi nhẹ ý vị thâm trường trong lời nói Tiêu Dật, trực tiếp đi tới trước mặt Lam Ân Nhan, con ngươi lạnh nhạt quét nhìn cánh tay Tiêu Nhiên ôm thắt lưng Lam Ân Nhan, sau đó vang vang cười nói.

Nhưng mà tim của hắn cũng mãnh liệt nhảy dựng, nằng... Bớt trên mặt thế nhưng không có? Giờ phút này nàng giống như tinh linh tiên tử hấp thụ tất cả linh khí trong trời đất, tuy rằng chưa trang điểm gì, nhưng lại xinh đẹp giống như khoảng không u lan, giữa tuyết trần thoát tục ẩn chứa mị thái câu người, giữa sự nhu mềm như gió lại thấy cao ngạo trong trẻo nhưng lạnh lùng. Đây đúng thật là thiên nữ hạ phàm, tuyệt mỹ vô song, nhưng lại làm tim hắn bỗng nhiên mệnh mông lên. Làm hắn hận không thể đem tất cả vật tốt đẹp nhất thế gian đặt dưới chân nàng, sau đó cũng chỉ vì muốn nàng cười nhẹ đối với mình.

“Nếu ngươi không đến thăm ta, có thể cơ thể của ta sẽ càng tốt hơn một chút” Khoé miệng Lam Ân Nhan mỉm cười, nhưng con ngươi cũng băng lãnh một mảnh, đây không phải là hành động mèo khóc chuột già từ bi sao? Vì sao thân thể nàng khó chịu? Còn không phải do Tiêu Trác này hạ độc sao?

“Hoàng huynh, ngươi tựa hồ rất quan tâm ái phi của bốn vương, chỉ tiếc ái phi không linh tính của ngươi?” Con ngươi sâu thẳm của Tiêu Dật có chút hàn quang chọi loé, xem ra Tiêu Trác hứng thú đối với Lam Ân Nhan so với mình tưởng tượng còn sâu hơn. Nếu không hẳn tuyệt đối sẽ không bước vào Tam vương phủ này nửa bước.

“Nhan nhi, ngươi không linh tính của trẫm sao? Trẫm thế nhưng mang theo một tâm chân thành đến thăm ngươi nga! Ngươi lạnh lùng như vậy, thật đúng là làm cho lòng trẫm rất bị tổn thương” Trước mặt Tiêu Dật cùng Tiêu Nhiên, Tiêu Trác thế nhưng không e dè gọi khuê danh Lam Ân Nhan.

“Hoàng huynh cũng đừng quên, Nhan nhi chính là Vương phi ngươi ban ân cho Thần đệ, ngươi ngay trước mặt thần đệ, nói như vậy với Vương phi của thần đệ, chỉ sợ là có hơi quá đi?” Con ngươi Tiêu Dật lãnh mị nhìn về phía Tiêu Trác.

“Các ngươi rất thích ở trong phòng ngủ của ta nói chuyện phiếm sao? Nếu nói như vậy, ta đây liền đem phòng ngủ tặng cho các ngươi, các ngươi chăm rãi tán gẫu. Tiểu Tứ Tứ, chúng ta đi!” Lam Ân Nhan nhướn mi nhìn Tiêu Trác cùng Tiêu Dật, sau đó lạnh lùng mở miệng. Dứt lời, nàng cầm tay Tiêu Nhiên, sau đó kéo Tiêu Nhiên đi về phía cửa.

“Hi hi... Tiểu Tứ Tứ cùng tỷ tỷ đi chơi một chút!” Tiêu Nhiên nghe lời bị Lam Ân Nhan kéo ra phía cửa, mà nội tâm hắn cũng là hạnh phúc cười nói: Nương tử thân ái của ta, cứ giữ thái độ đối với bọn họ như vậy nga!

“Đứng lại!”

“Đứng lại!” Tiêu Trác cùng Tiêu Dật trầm miệng một lời hô lớn.

“Nhị vị lớn tiếng gọi ta lại như thế, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng muốn nói với ta?” Lam Ân Nhan xoay đầu qua, con ngươi lạnh lùng quét nhìn khuôn mặt Tiêu Trác cùng Tiêu Dật một vòng nói.

“Nhan nhi, nói như thế nào thì trẫm cũng là hoàng đế, trẫm đặc biệt tới thăm ngươi, cho dù ngươi không linh tính của trẫm, thế nhưng còn dùng thái độ vô lễ như thế đối với trẫm, ngươi làm như vậy nhưng là có chút đại bất kính nga? Ngươi cũng biết đối với Hoàng đế đại bất kính là rất nghiêm trọng sao?” Giọng nói Tiêu Trác thực nhạt, nhưng ánh mắt nhìn Lam Ân Nhan rõ ràng mang theo uy hiếp.

“Xin hỏi... Ngươi là đang uy hiếp ta sao?” Lam Ân Nhan giễu cợt liếc nhìn Tiêu Trác, lạnh lùng mở miệng.

“Nhan nhi lời nói này nghiêm trọng chút, trẫm không uy hiếp ngươi, trẫm chỉ là thiện ý nhắc nhở ngươi, tính khí trẫm tuy rằng tốt, nhưng dù sao trẫm cũng là đương kim hoàng đế, ngươi không thể vô lễ với trẫm” Khoé miệng Tiêu Trác hàm chứa ý cười nói, nhưng trong lòng cũng có chút mất mát, hắn Tiêu Trác địa vị Hoàng đế cao quý, nữ nhân nào đối với hắn đều là ngoan ngoãn, nghĩ biện pháp lấy lòng hắn. Chỉ nàng, chỉ Lam Ân Nhan này, tựa hồ cho tới bây giờ sẽ không đem mình xem lướt qua.

“Xin hỏi đây là ngươi thiện ý nhắc nhở cùng uy hiếp người khác sao?” Lam Ân Nhan nhướn mày nói.

“Nhan nhi cần gì phải dùng thái độ lãnh đạm như thế nói chuyện với trẫm chứ? Lần trước chính là trẫm để cho ngươi hài lòng, đặc biệt cho ngươi gặp được Phong Y ngày nhớ đêm mong nga! Liên hướng điểm này, ngươi hẳn là đối với trẫm thân thiện chút đi?” Tiêu Trác ẩn nhẫn con tức, câu môi cười nói. Nếu đối làm người khác đối với hắn vô lễ như vậy, hắn đã sớm ban thưởng tội chết, nhưng mà đối với Lam Ân Nhan này, hắn chính là dùng tới nhiều nhẫn nại chưa có bao giờ.

“Hắc hắc... Hoàng đế ca ca, Phong Y kia mới không phải là người tỷ tỷ ngày nhớ đêm mong đâu?” Không đợi Lam Ân Nhan nói chuyện, thanh âm kiều mị nhu cốt của Tiêu Nhiên bỗng nhiên vang lên.

“Ngà? Lời này của Tứ đệ giải thích thế nào? Lần trước chính là Nhan nhi từ chính mồm mình thừa nhận nàng rất nhớ Phong Y” Con ngươi Tiêu Trác lạnh nhạt liếc nhìn Tiêu Nhiên nói.

“Chỉ là tỷ tỷ cùng Phong Y kia đùa giỡn! Kỳ thật người tỷ tỷ ngày nhớ đêm mong là Tiểu Tứ Tứ mới đúng” Tiêu Nhiên nói xong, đem đầu tựa vào đầu vai Lam Ân Nhan. Thân mình Lam Ân Nhan bỗng nhiên hơi hơi cứng đờ, bất quá cũng không cự tuyệt hành động của Tiêu Nhiên.

“Thật không? Vì sao Tứ hoàng đệ giống như rất tự tin nói người Nhan nhi ngày nhớ đêm mong là người, mà không phải Phong Y chứ?” Tiêu Trác hừ lạnh nói, đẩy mắt lộ một mảnh lạnh lẽo.

“Nếu như đối với một người ngày nhớ đêm mong, liền chứng minh tỷ tỷ thực thích người kia a, nhưng mà từ đầu tới cuối tỷ tỷ không thích Phong Y, lại làm sao có thể đối với Phong Y ngày nhớ đêm mong chứ?” Tiêu Nhiên về mặt ngây thơ nói.

“Nhưng nàng ở trước mặt mọi người, chính mồm nàng nói rất thích Phong Y nga” Tiêu Trác nhú mày nói, mà trong tâm hần âm thầm bỏ sừng một câu, người lúc đó nghe được không phải còn rất phần nộ sao?.

“Tỷ tỷ, người rất thích Phong Y kia sao?” Tuy rằng đã biết Lam Ân Nhan căn bản không thích Phong Y, nhưng Tiêu Nhiên vẫn muốn nghe chính mồm nàng nói ra.

“Lần trước tỷ tỷ không phải đã nói qua với người sao? Tỷ tỷ không thích Phong Y kia, chẳng lẽ Tiểu Tứ Tứ hoài nghi lời nói của tỷ tỷ sao?” Lam Ân Nhan cười nhẹ nói, khi cùng Tiêu Nhiên nói chuyện nàng thu hồi ngữ khí lạnh băng.

“Tiểu Tứ Tứ mới không hoài nghi lời nói của tỷ tỷ đâu! Tiểu Tứ Tứ chỉ sợ là hoàng đế nói lung tung, mới để cho chính mồm tỷ tỷ nói ra cho hần nghe. Bởi vì cho dù tỷ tỷ không nói cho Tiểu Tứ Tứ, Tiểu Tứ Tứ cũng tin tưởng tỷ tỷ sẽ không thích Phong Y kia” Ngón tay Tiêu Nhiên xanh nhạt như ngọc nhẹ nhàng quần quanh sợi tóc Lam Ân Nhan, trên mặt cũng nổi lên một chút cười câu hồn người khác.

“Nga? Vì sao a?” Nhìn đến Tiêu Nhiên cười, Lam Ân Nhan không tự chủ được đem ngữ khí nói ra càng nhu hoà.

“Bởi vì Phong Y không xinh đẹp như Tiểu Tứ Tứ, cho nên khẳng định tỷ tỷ sẽ không thích Phong Y, tỷ tỷ chỉ biết thích xinh đẹp Tiểu Tứ Tứ” Tiêu Nhiên nghiêng đầu ngây ngốc cười nói, trong con người một mảnh hồn nhiên.

“Người nga!” Lời nói ngu đần cùng biểu tình nhu thuận của Tiêu Nhiên, làm cho khoá miệng Lam Ân Nhan hơi hơi run rẩy, biểu tình cũng có chút dờ khóc dờ cười.

“Tỷ tỷ, chẳng lẽ Tiểu Tứ Tứ nói không đúng sao? Chẳng lẽ tỷ tỷ không thích Tiểu Tứ Tứ sao?” Đôi mắt Tiêu Nhiên quăn rũ như tơ, trong con người cũng lẫn lẫn gọn gọn câu dẫn Lam Ân Nhan.

“Đương nhiên tỷ tỷ thích Tiểu Tứ Tứ, ở trong Triều đại tràn ngập cận bã, ta không thích Tiểu Tứ Tứ, còn có thể thích ai chứ?” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, sau đó giẹo cột nhìn về phía Tiêu Trác cùng Tiêu Dật. Trong mắt hai người này khi nhìn nàng đều là hào quang kinh diễm nàng cũng không quên, mà nàng cũng thống hận nhất là loại cận bã trông mặt mà bắt hình dong này.

“Cận bã? Nhan nhi hần là chỉ bốn vương đi?”

“Cận bã? Nhan nhi sẽ không là chỉ trăm đi?” Tiêu Dật cùng Tiêu Trác đồng thời mở miệng nói.

“Ai là người cận bã thì trong lòng mình khẳng định rõ ràng! Bốn cô nương muốn cùng Tiểu Tứ Tứ đi chơi! Không phụ hợp rồi!” Lam Ân Nhan há đầu, nắm tay Tiêu Nhiên nghiêng ngang mà đi. Hoàng đế thì như thế nào, Vương gia thì lại như thế nào? Ở trong mắt Lam Ân Nhan nàng, đều là chó má!

“Trương vương có mộng, Thần nữ vô tâm a! Hoàng đệ, xem ra nàng đối với người không chỉ vô tâm, mà còn thập phần chán ghét” Tiêu Trác bạc môi xinh đẹp giờ lên, cười như không cười.

“Cũng vậy, chẳng lẽ người cho rằng nàng đối với người còn có hảo cảm sao?” Con người Tiêu Dật trầm xuống, nhú mày nhìn về phía Tiêu Trác.

“Rất hiển nhiên, nàng đối với ta cũng chán ghét đến cực điểm” Tiêu Trác nhún vai nói, bắt quá trong con người hần che dấu một tia rét lạnh. Nàng càng khinh thường mình như vậy, mình lại càng muốn chinh phục nàng. Nhất thời, không khí trong phòng bởi vì ánh mắt giăng co kịch liệt của hai người mà hạ nhiệt độ.

“Nếu người rất rõ ràng, cần gì phải tới đây tự đánh mất thể diện chứ?” Tiêu Dật trào phúng cười nói.

“Bởi vì nàng đáng giá ta tới đây tự đánh mất thể diện!” Tiêu Trác không chút che dấu nói.

“Bất quá ta vẫn phải nhắc nhở người một câu, người từng nói qua, mặc dù hậu cung người ba nghìn giai nhân, nhưng mà trong lòng người yêu chân chính chỉ có một mình Phụng nhi. Bây giờ người vừa mới cưới nàng, liền lập tức yêu nữ nhân khác, như vậy chỉ sợ sẽ làm Phụng nhi thực thương tâm đi?” Tiêu Dật nắm chặt nắm đấm.

“Chẳng phải người đã từng nói qua, lòng đối Phụng nhi có trời đất chứng giám, sông cạn đá mòn vĩnh viễn không thay đổi, chẳng qua trăm chỉ mới cưới Phụng nhi, người cũng yêu thương nữ nhân khác, người cho rằng người có tư cách tới nhắc nhở người sao?” Tiêu Trác châm chọc cười, sau đó xoay người rời đi.

Hắn đối với Lam Linh Phụng căn bản không yêu, hần cưới nàng, đơn giản là Lam Linh Phụng là nữ nhân Tiêu Dật thích. Mà Tiêu Dật thích gì đó, hần cũng sẽ không để hần đoạt được trong tay, bao gồm Lam Ân Nhan này bên trong, hần nhất định sẽ chinh phục nàng, làm cho nàng yêu mình. Bất quá... Lúc này đây không phải chỉ vì đã kích Tiêu Dật, mà quả thật là mình đối với nàng động tình thật.

“Ha ha, Tiêu Trác, nhìn tình hình hôm nay, chiến tranh giữa hai người các người đã phát triển đến trình độ vận sức chờ phát động” Tiêu Dật sắc mặt âm trầm nhìn về phía Tiêu Trác rời đi.

Mà lúc này trong Hoàng cung...

Lam Linh Phụng chính là nghiêng người vào trên nhụy thấp tinh xảo hoa lệ, tay nàng chỉ là Phi tử nhưng ý vào sự sùng ái của Tiêu Trác, mặc vào cung trang đồ thậm chí có Hoàng hậu mới có tư cách mặc, cổ áo dùng sợi tơ màu vàng thêu hoa văn Phụng hoàng, vạt áo lại thêu hoa văn tường vân màu vàng tinh xảo, trên búi tóc tinh xảo cắm đầy đá quý giá trị xa xỉ, một đôi mắt xéch kiêu mị mặc dù hàm chứa ý cười, nhưng lại làm cung nữ quý xuống đất một bên sợ tới mức cả người đánh rùng mình, ngay cả thờ dốc cũng thật là cẩn thận, sợ làm nàng tức giận thì đầu và người mình liền ở riêng.

“Tìm hiểu như thế nào?” Lam Linh Phụng đứng thẳng dậy, nâng tay giờ chén trà một bên lên, chậm chạp nhấp một ngụm nhẹ, sau đó ngửa khí lạnh lùng hỏi.

“Hồi bẩm Phụng phi nương nương, quả thật Hoàng thượng ra cung!” Cung nữ cung kính quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng bẩm báo.

“Vô nghĩa, đương nhiên bản cung biết hần ra cung, bản cung là hỏi người hần đi đâu?” Con người Lam Linh Phụng toát ra lửa giận.

“Nương nương bớt giận, nô tỳ đáng chết” Cả người cung nữ run rẩy nói.

“Không muốn chết cũng đừng nhiều lời, lập tức trả lời bản cung” Lam Linh Phụng buông chén trà trong tay xuống, con người âm trầm nói.

“Hồi... Hồi vương phi, nô tỳ từ Thái giám bên cạnh Hoàng thượng hỏi thăm được, hoàng thượng là... là đi Tam vương phủ” Ngửa khí Cung nữ lắp bắp.

“Hần đi Tam vương phủ? Vì sao hần lại đi Tam vương phủ?” Trong lòng Lam Linh Phụng nhen nhóm một chút dự cảm không tốt, quan hệ phức tạp giữa Tiêu Trác và Tiêu Dật, trong lòng nàng rất là rõ ràng, Tiêu Trác này vô duyên vô cớ đi Tam vương phủ làm gì chứ? Chẳng lẽ...

“Nghe nói thân mình Tam vương phi kia không thoải mái, cho nên hoàng thượng nói muốn đi thăm nàng!” Lời nói Cung nữ hồi bẩm càng ngày càng nhỏ.

“Nực cười, hần chính là hoàng đế thân phận cao quý, thế nhưng tự mình chạy tới thăm tiện nhân kia? Biết tiện nhân kia vì sao thân mình không thoải mái không?” Mặt Lam Linh Phụng hơi hơi vặn vẹo, đầu ngón tay cũng khấp thật sâu vào trong lòng bàn tay, bên nhọn đau đớn như thế nào cũng không thể che giấu được sự khủng hoảng, tình thế giống như càng ngày càng nghiêm trọng, nghiêm trọng làm nàng có chút trở tay không kịp.

Ngày ấy, khi nàng nhìn thấy Tiêu Dật tự mình ôm Lam Ân Nhan rời khỏi Ngự hoa viên, nàng chỉ biết Tiêu Dật đối với Lam Ân Nhan động tình thật, nàng đặc biệt khiến cho thị vệ bên người mình thúc mã đuổi theo, đưa cho Tiêu Dật khăn thấm uyên ương của mình, nhưng Tiêu Dật thế nhưng cự tuyệt khăn lụa của nàng, trên mặt khăn lụa kia thêu lời nói, trước kia là nàng thường xuyên nói với Tiêu Dật, mỗi lần Tiêu Dật nghe nàng nói những lời này, đều là dùng một loại ánh mắt si mê nhìn mình, nàng vốn là muốn dùng hai câu nói này, đem Tiêu Dật nhớ lại, để vẫn hỏi tâm Tiêu Dật yêu mình, nàng nghĩ đến Tiêu Dật sẽ nhất định nhận lấy, nhưng kết quả hần thế nhưng cự tuyệt khăn lụa của mình. Khi đó nàng chỉ biết, tâm Tiêu Dật đối với mình đã dần dần bắt đầu thay đổi. Bất quá cho dù tâm Tiêu Dật thay đổi cũng không quan hệ, dù sao yêu Tiêu Dật chung quy cũng kém xa so với vị trí Hoàng hậu mà mình đã tâm tới cường liệt. Cho nên bây giờ đối với nàng mà nói, là là xuyên trụ tâm của Tiêu Trác.

Nhưng mà liền ngay cả Tiêu Trác cũng tựa hồ si mê con tiện nhân kia, điều này không khỏi làm lòng nàng khủng hoảng lên. Đó là một loại sợ hãi rơi từ Thiên đường vào Địa ngục, không thể, tuyệt đối nàng không thể để cho Tiêu Trác yêu cái tiện nhân kia. Trong Ngự hoa viên, ánh mắt Tiêu Trác nhìn Lam Ân Nhan là kinh diễm như vậy, thậm chí còn mang theo mãnh liệt muốn chiếm lấy làm của riêng của nam nhân, càng sâu tới còn có một loại si mê mà chưa bao giờ có đối với Lam Linh Phụng nàng. Tuy rằng nàng biết tình yêu của Đế vương luôn thay đổi bất thường, cho dù hứa hẹn cũng có thể tùy thời trở thành phế thải, nhưng nàng dựa vào chính dung mạo tuyệt sắc và tài hoa hơn người mà thiên hạ không có người nào có thể địch, cho là mình có thể nắm được Tiêu Trác trong tay. Nhưng mà hôm nay nàng biết mình có thể đi nước cờ sai lầm rồi. Không, Lam Linh Phụng nàng muốn gì đó chưa bao giờ không có được. Tâm Tiêu Dật nàng tiếp tục muốn vẫn hỏi, vị Hoàng hậu này nàng cũng vẫn muốn như cũ.

“Hồi bẩm nương nương, nô tỳ không... Không tìm hiểu được vì sao thân mình Tam vương phi không thoải mái” Cả người cung nữ ghé vào trên đất.

“Cút ra ngoài! Còn có, về sau trước mặt bản cung không được xưng nữ nhân kia là Tam vương phi, trực tiếp xưng hô nàng là tiện nhân cho ta!” Lam Linh Phụng cầm chén trà trong tay ném về phía cung nữ quỳ trên mặt đất.

“Nương nương bớt giận, nô tỳ liền cút ra ngoài!” Cung nữ bị cái chén đập vào mặt đau cũng không dám kêu một tiếng, liền cút chạy ra ngoài Tẩm cung.

Nhìn cung nữ rời đi, Lam Linh Phụng hít thở thật sâu, sau đó từ nhụy thấp đứng lên, bắt đầu phiến chán đi qua đi lại trong điện.

“Lam Ân Nhan, ta sẽ không buông tha cho ngươi! Tối nay, ta khiến cho ngươi sống không bằng chết” Con người Lam Linh Phụng toát ra sát khí âm lãnh, khuôn mặt vốn dĩ rất quyến rũ cũng hoàn toàn dữ tợn lên...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Đề Cho Nàng Vui Đùa Một Chút

Màn đêm buông xuống, bầu trời đêm màu xanh lam chuyển hoá thành màu đen như mực, cuối cùng tuy ý mở ra ánh trắng ở trong màn đêm đen.

Ánh trắng trong sạch sáng chói giống như dùng một loại tư thế nở rộ đi nhuộm dần mặt đất, vạn vật ở dưới ánh trắng lượn lờ hiện ra một mảnh hàm xúc kiểu diễm uyên chuyển.

Chỉ là dưới vãn điệu ánh trắng dằng dặc, lại tràn ngập gió mang nhè nhẹ lạnh cùng u buồn không dễ phát hiện.

Trong Tam vương phủ...

Sáu thân ảnh như quỷ mị ở trong bóng đêm di chuyển, chỉ thấy thân thủ bọn họ nhanh nhẹn tiến vào bên trong một cái. Sau đó, sáu thân ảnh đó không phát ra tiếng vang gì, khiêng hai cái bao tải to nhảy lên nóc nhà, cuối cùng bao phủ ở trong bóng đêm.

“Dật, không nghĩ tới nhà ngươi không chỉ có ban ngày náo nhiệt, ban đêm càng náo nhiệt” Một góc yên lặng đứng hai thân ảnh tối đen, đem tất cả vừa mới phát sinh thu hết ở trong con ngươi.

“Nếu ta đoán không sai, trong hai cái bao tải kia chắc là...” Ánh mắt Tiêu Dật thâm thúy, trên người nở rộ hàn ý làm người khác run lên.

“Nha hoàn bên người Lam Ân Nhan cùng lão đầu hồ kia” Quỷ Y vén vén sợi tóc trên trán nói.

“Tình cảnh giác của con hồ Tiêu Nhiên sẽ không kém như vậy đi? Những người này thế nhưng đem nó bắt dễ dàng bắt như vậy?” Tiêu Dật lãnh nheo mắt lại.

“Nhiếp gia lục kỳ am hiểu nhất chính là mê dược, nếu ngay cả chính là một con hồ đều không thể mê nổi, kia bọn họ chẳng phải là cũng quá vô năng?” Quỷ Y bữu môi nói.

“Nguyên lai là sáu cái cặn bã trong giang hồ a! Vì sao bọn họ phải bắt đi Lam Tây Thành cùng lão đầu hồ kia chứ?” Tiêu Dật trầm tư không thể giải.

“Gọi người của ngươi bắt trở lại thăm vấn là không phải được sao?” Quỷ Y trợn mắt nhìn Tiêu Dật nói.

“Hay là có người đối phó Lam Ân Nhan?” Tiêu Dật nhú mày nói.

“Ngươi muốn lo lắng, liền đi ra ngoài nhìn xem! Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi nga, Nhiếp gia lục kỳ không chỉ có dùng dược thần kỳ, khinh công cũng không yếu. Nếu ngươi không đuổi theo, chỉ sợ cũng...” Quỷ Y liếc mắt nhìn Tiêu Dật nói.

“Ai nói ta lo lắng cho nữ nhân kia?” Tiêu Dật trừng mắt nhìn Quỷ Y, tuy rằng ngữ khí lạnh như băng, nhưng lại không thiếu lo lắng.

“Khẩu thị tâm phi, mặc kệ ngươi, ta trở về phòng ngủ, ngươi tiếp tục hóng mát đi!” Quỷ Y huyt sáo một cái, sau đó quay đầu nghênh ngang mà đi.

“Ta...” Thân thể Tiêu Dật có hơi chút cứng ngắc, sau đó thân ảnh loé lên, biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó...

“Ngươi theo đủ không?” Lam Ân Nhan đứng tại chỗ, khoanh hai tay trước ngực, ngữ khí lạnh như băng hỏi.

“Cũng không phải là ta theo dõi ngươi, ta chỉ là lo lắng ngươi đạp trắng quay về tam vương phủ gặp phải nguy hiểm, cho nên yên lặng bảo vệ ngươi”

“Ta cần ngươi bảo hộ? Hôn nữa, nguy hiểm lớn nhất bên người ta hẳn là chính ngươi đi?” Con ngươi Lam Ân Nhan lạnh lẽo nhìn về phía Tiêu Trác nói. Từ khi nàng vừa ra khỏi Tứ vương phủ, liền cảm giác sau lưng có người luôn theo dõi mình. Nàng cứ tưởng rằng lại là người Tiêu Dật phái đi giám thị nhất cử nhất động của mình, kết quả không nghĩ tới đúng là Tiêu Trác. Một người phải người hạ độc mình, thế nhưng nói sợ mình gặp được nguy hiểm phải bảo vệ mình?

“Nguy hiểm lớn nhất là ta? Bởi vì ngươi trộm đi tâm của ta, cho nên ta quyết định cũng muốn trộm đi tâm của ngươi” Nhìn Lam Ân Nhan như tiên tử dưới ánh trăng, hồn Tiêu Trác có loại cảm giác bay tới chín tầng mây.

“Ôi, sao ta không biết mình còn có bản lĩnh ăn cắp tâm người khác?” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói.

“Kỳ thực chuẩn xác hơn mà nói, không phải ngươi trộm, mà là chính ta đem tâm đánh rơi ở trên người ngươi” Trong con ngươi Tiêu Trác mang theo một mảnh nóng rực nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Vậy sao ngươi sơ suất không cẩn thận như vậy chứ? Cần ta giúp một tay tìm về sao?” Ngữ khí Lam Ân Nhan hàm chứa ý cười, nhưng con ngươi lại lộ vẻ chán ghét.

“Không cần tìm về, ta rất nguyện ý đem tâm mình đánh rơi ở trên người ngươi” Tiêu Trác nói xong, lại đưa tay phe phẩy tóc đen Lam Ân Nhan.

“Ngươi nguyện ý đem tâm đánh rơi ở trên người ta? Nhưng mà ta cũng không nguyện ý thu lưu tâm của ngươi a, cho nên vẫn phiền ngươi tự mình thu hồi

đi!” Thân thể Lam Ân Nhan chợt loé, tránh được cánh tay Tiêu Trác đưa về phía mình, lập tức đi về phía trước rồi nói.

“Lam Ân Nhan, ta sẽ cưới ngươi!” Tay Tiêu Trác vừa nhắc, kéo cánh tay Lam Ân Nhan lại.

“Ngươi đây đùa giỡn nhưng quá đáng nga? Ta nhưng là Tam vương phi?” Lam Ân Nhan khiêu mày một cái, khẽ liếc về phía Tiêu Trác.

“Vậy thì thế nào? Ta có thể cho ngươi trở thành Tam vương phi, cũng có thể cho ngươi không phải Tam vương phi” Con ngươi Tiêu Trác phút chốc lạnh lùng.

“Vậy ngươi làm sao để cho ta không phải là Tam vương phi chứ?” Lam Ân Nhan lạnh lùng hí mắt về phía Tiêu Trác.

“Rất đơn giản, chỉ cần trên đời đã không còn Tam vương gia, tự nhiên cũng sẽ không có Tam vương phi nữa” Khoé miệng Tiêu Trác nổi lên một tia cười quỷ dị.

“Ngươi có bản lĩnh kia làm cho Tam vương gia biến mất sao? Nếu như ngươi nói, chỉ sợ cũng sẽ không để cho Phong Y hạ độc ta, sau đó ép ta đi trộm hai cái kia của Tiêu Dật đi?” Trong con ngươi Lam Ân Nhan cười châm chọc. Nếu Tiêu Trác này muốn trừ bỏ Tiêu Dật, nhưng lại vẫn chậm chạp không ra tay, mà là muốn ăn cắp hai thứ kia của Tiêu Dật, liền chứng minh hai thứ kia trong tay Tiêu Dật là trở ngại lớn nhất của Tiêu Trác.

“Kỳ thật cho dù ta không lấy được hai thứ kia, ta cũng có thể diệt trừ Tiêu Dật. Chỉ cần ngươi nguyện ý đem tâm giao cho ta, ta sẽ lập tức diệt trừ Tiêu Dật, sau đó để cho Phong Y giải độc cho ngươi” Tiêu Trác hơi hơi ngẩn người, sau đó chậm rãi mở miệng nói. Chính là nếu không chiếm được hai thứ kia, đối phó với Tiêu Dật có thể sẽ làm mình tổn thất nghiêm trọng đi? Bất quá vì Lam Ân Nhan này, có lẽ giá trị. Về phần độc trên người nàng, tuy rằng Phong Y tạm thời căn bản không thể giải được, nhưng mà có thể dùng các dược vật khác tạm thời đè nén xuống cho nàng, chỉ cần cho hắn thời gian tìm được thứ như vậy, hẳn là có thể giải độc hoàn toàn cho Lam Ân Nhan.

“Nếu ta không muốn đem tâm giao cho ngươi thì sao?” Lam Ân Nhan thoát khỏi tay Tiêu Trác nói.

“Vậy ngươi nhất định phải trộm được hai thứ kia, nếu không hẳn phải chết không thể nghi ngờ” Ngực khí Tiêu Trác vô cùng âm trầm.

“Vậy ta vẫn là lựa chọn đi tìm chết đi! Bởi vì chết cùng đem tâm giao cho ngươi, ta cảm thấy chết còn có thể làm cho ta dễ dàng chấp nhận chút!” Lam Ân Nhan nhún vai nói.

“Ngươi... Gì đó của Tiêu Dật không dễ dàng trộm được như vậy! Ta không hy vọng ngươi tìm đường chết, cho nên ta nguyện ý cho ngươi trở về căn thân suy nghĩ a, hy vọng ngươi đừng làm ra lựa chọn sai lầm như vậy” Con ngươi Tiêu Trác âm hàn thấu xương nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Người có tư cách làm cho ta đem tâm giao ra, phải ít nhất làm được ‘Nước ba ngàn chỉ lấy một bầu uống’”. Thực hiện nhiên ngươi không hoàn toàn phù hợp, cho nên sự lựa chọn của ta không thay đổi” Lam Ân Nhan liếc nhìn Tiêu Trác, tiếc hận lắc lắc đầu nói.

“Nếu như ta có thể làm được ‘Nước ba ngàn chỉ lấy một bầu uống’ thì sao?” Lam Ân Nhan cự tuyệt, làm cho dục vọng chinh phục trong cơ thể Tiêu Trác càng thêm mãnh liệt.

“Nga? Lời này giải thích thế nào?” Khoé miệng Lam Ân Nhan nhìn không được cười lên một tiếng, con ngươi trong suốt như nước nhìn về phía Tiêu Trác.

“Chỉ cần ngươi nguyện ý làm Hoàng hậu, ta nguyện ý vì ngươi thanh tẩy tất cả Phi tử trong Hậu cung” Tiêu Trác bỗng nhiên rất chân thành nói.

“Ngươi cũng thật làm cho ta cảm động, bất quá thực đáng tiếc... Người có tư cách làm cho ta giao tâm ra, trừ bỏ làm được ‘Nước ba ngàn chỉ lấy một bầu uống’, thân mình này còn nhất định phải thực sạch sẽ, mà ngươi...” Khoé miệng Lam Ân Nha giờ lên, nhưng không phải là mỉm cười, mà là khinh miệt, khinh thường cùng chán ghét.

“Lam Ân Nhan, ngươi...” Thấy ánh mắt của Lam Ân Nhan, nắm đấm Tiêu Trác nắm chặt, nữ nhân này có phần không biết phân biệt đi? Hẳn là vua một nước, nguyện ý vì nàng thanh tẩy Hậu cung, nàng thế nhưng lại còn không muốn giao tâm cho hắn.

“Ánh trăng đêm nay không tẻ, ngươi cũng chậm rãi thưởng thức đi! Ta mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi!” Lam Ân Nhan nói xong tóc đen vung lên, nghênh ngang mà đi.

“Thiên hạ này đều là của ta, huống chi một nữ nhân như ngươi. Lam Ân Nhan, ngươi chờ, ta nhất định sẽ khiến ngươi trở thành nữ nhân của ta” Nhìn bóng dáng Lam Ân Nhan biến mất, sắc mặt Tiêu Trác dữ tợn nói.

“Ty chức khấu kiến hoàng thượng!” Một đại nội thị vệ bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Tiêu Trác, quỳ một gối xuống cung kính nói.

“Chuyện gì?” Tiêu Trác hí mắt nhìn về phía đại nội thị vệ.

“Phượng phi nương nương tối nay có chút hành động” Đại nội thị vệ ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Trác nói.

“Nga? Cuối cùng nàng cũng không nhẫn nại được? Nàng có hành động gì?” Tiêu Trác âm lãnh cười.

“Đường như là muốn cướp đoạt tính mạng Lam Ân Nhan” Thị vệ bẩm báo chi tiết.

“Chỉ bằng nằng?” Khoé miệng Tiêu Trác lộ vẻ khinh thường.

“Nằng gọi người bên cạnh mua được Nhiếp gia lục kỳ võ công hiển hách trong chốn giang hồ cùng với một đám sát thủ võ lâm, vừa rồi Nhiếp gia lục kỳ đi Tam vương phủ bắt đi nha hoàn bên người Lam Ân Nhan cùng một con hổ, phỏng chừng là muốn lợi dụng tiểu nha hoàn cùng lão đầu hổ kia bức Lam Ân Nhan đưa tay chịu trói” Thị vệ đem chuyện tìm hiểu được nói cho Tiêu Trác.

“Nếu như Lam Ân Nhan có thể dễ dàng bị Lam Linh Phượng chế ngự như vậy, vậy thì không phải là nữ nhân có thể khiến ta ham muốn chinh phục. Chỉ sợ Lam Linh Phượng này tới nay không chỉ không giết được Lam Ân Nhan, ngược lại sẽ trả giá đại giới đi!” Con người Tiêu Trác cười chết giếu.

Bằng tính cảnh giác của Tiêu Dật, lại làm sao để cho Nhiếp gia lục kỳ dễ dàng bắt người trong phủ đi chứ? Chỉ sợ hắn đã sớm lặng lẽ đuổi theo phía sau đi? Tiêu Dật à Tiêu Dật, Lam Linh Phượng muốn giết Lam Ân Nhan, người sẽ đứng ở bên nào a?

“Hoàng thượng, vậy ngài là hồi cung? Hay là...”

“Hồi cung!” Tiêu Trác lạnh lùng nói, sau đó cùng đại nội thị vệ thân ảnh chợt loé biến mất tại chỗ.

Đội sau khi bọn hắn rời đi, lúc này một chút hồng ảnh xinh đẹp dung mạo quyền rũ mới từ chỗ tối bước ra, trên mặt tràn ngập ý cười đục khoét lòng người, một đôi tay hoàn mỹ cũng nghiêng ngả vỗ nhẹ tóc đen xoã trên cổ mình.

“Thật sự là chán ghét, đều đã trẻ như thế này, còn không cho nhà nương tử của ta trở về nghỉ ngơi!” Hồng ảnh mềm mại đáng yêu nói, sau đó biến mất như quỷ mị.

Lúc này, một chỗ âm u trong rừng cây...

“Xuân Lan, sao tiện nhân kia còn chưa tới?” Lam Linh Phượng đang ngồi ở trong xe ngựa, tay nàng đang ngắm nghía một cái chủy thủ sắc nhọn.

“Hồi nương nương, thị vệ đã đi thông tri cái Lam Ân Nhan kia, tin tưởng nàng lập tức sẽ đến đây!” Ngoài xe ngựa Xuân Lan nhẹ nhàng trả lời.

“Xuân Lan, tiện nhân kia thực sự trở nên đẹp sao?” Trong con người Lam Linh Phượng lộ ra tia âm lãnh sắc bén.

“Theo như điều tra, bót trên mặt nàng đã biến mất, quả thực thay đổi rất...” Xuân Lan không dám nói tiếp.

“Vậy người nói, là để cho bốn cung trực tiếp giết nàng? Hay là huỷ mặt của nàng trước, sau đó lại giết nàng?” Lam Linh Phượng cười thị huyết.

“Đây... Tất cả tùy nương nương vui vẻ!” Thân mình Xuân Lan đánh cái rùng mình nói. Phượng phi này, tâm thật sự là điên rồi, ngay cả chính muội muội của mình cũng giết được, xem ra sau này mình ở bên người nàng nói chuyện làm việc càng phải thêm cẩn thận một chút.

“Cứ đơn giản giết nàng như vậy, còn thật là khó khăn tiêu tan mối hận trong lòng của ta!” Khoé miệng Lam Linh Phượng cười thị huyết.

“Nương nương, người đến!” Thấy phía trước có một nữ tử đi tới, Xuân Lan lập tức bấm báo, nhưng thân thể của nàng cũng là cứng ngắc một chút. Trễ như vậy xuất hiện ở trong rừng cây này, trừ bỏ Lam Ân Nhan sẽ không là người thứ hai nữa? Nhưng mà nàng thật là Lam Ân Nhan sao? Vì sao mình cảm giác kia rõ ràng là Hằng Nga trên cung trăng, đi lạc vào trong rừng?

“Tốt lắm! Lam Ân Nhan, tới nay rừng cây này chính là nơi táng thân của người. Người cũng đừng trách tỷ tỷ, thực ra thì tỷ tỷ của người đã sớm đáng chết...” Ngờ khi Lam Linh Phượng âm lãnh thấu xương nói.

“Lam Linh Phượng, người lần ra đây cho lão nương!” Lam Ân Nhan biểu tình âm trầm đứng ở trước xe ngựa. Nàng vừa thoát khỏi Tiêu Trác kia, liền có một hắc y nhân xuất hiện ở trước mặt nàng, hắc y nhân kia nói cho nàng, Lam Linh Phượng đang ở trong một mảnh rừng cách đó không xa chờ nàng, nếu nàng không đến, như vậy nha hoàn Lam Tây Thành của nàng cùng Miêu sẽ lập tức bị giết. Sau đó hắc y nhân kia lại nói địa chỉ cho nàng, rồi lẩn mình biến mất. Điều này không khỏi làm cho lửa giận của nàng ngút trời, không để yên cho những người này, không có việc gì thì không nên đến trêu chọc mình làm gì?

“Muội muội tốt của ta, làm gì mà hung dữ như vậy chứ?” Thanh âm quyền rũ của Lam Linh Phượng từ bên trong xe ngựa truyền ra.

“Đừng để cho ta nói lần thứ hai, lập tức lần ra đây cho ta!” Lam Ân Nhan khoanh tay trước ngực.

“Muội muội, muốn cho ta lần ra đây cũng có thể, vậy nhìn người có bản lĩnh này hay không!” Lam Linh Phượng vừa nói xong, phía sau Lam Ân Nhan liền xuất hiện hơn 30 tên hắc y nhân bịt mặt.

“Lam Linh Phượng, đây là người đang khiêu khích ta sao?” Lam Ân Nhan lạnh lùng hí mắt nhìn về người bịt mặt phía sau, khoé miệng lộ ra tia cười trào phúng.

“Đừng thì như thế nào chứ? Ta hiện tại hoàn toàn có tư cách khiêu khích người! Bởi vì...” Lam Linh Phượng nắm chặt chủy thủ trong tay, thanh âm lãnh lệ nói: “Nhiếp gia lục kỳ, đem tiểu nha hoàn kia cùng lão đầu hổ mang ra!”

“Là!” Nhiếp gia lục kỳ khiêng hai cái bao tải xuất hiện ở bên cạnh xe ngựa, đem hai cái bao tải ném trên mặt đất, sau đó bọn họ cầm kiếm trong tay chỉ về phía bao tải.

“Muội muội, muốn cứu Lam Tây Thành cùng lão đầu hồ kia sao?” Thanh âm Lam Linh Phượng nồng nịu, con ngươi cũng là vô cùng âm độc.

“Lam Linh Phượng, ngươi cũng biết là ngươi đang tìm chết?” Con ngươi Lam Ân Nhan khẽ liếc nhìn hai cái bao tải, sau đó trong con ngươi toát sát khí.

“Bây giờ muội muội cũng thật là làm cho tỷ tỷ càng ngày càng không nhận ra!” Lam Linh Phượng vén vén sợi tóc nói, nhưng nội tâm vẫn là chấn động, nếu đổi thành trước đây, nàng gặp phải tình hình như vậy đã sớm khóc sụt sùi, nhưng mà hôm nay nàng không chỉ không khóc, mà còn dám nói chuyện với nàng. Lam Ân Nhan này biến hoá lớn cũng thật làm nàng không thể tưởng tượng nổi.

“Ta đây khuyên ngươi vẫn là đi về trước hỏi thăm rõ ràng tính tình của ta, sau đó lại suy nghĩ thêm có muốn tới trêu chọc ta nữa hay không!” Lam Ân Nhan nói xong, con ngươi lại liếc nhìn hai cái bao tải, nên làm thế nào bằng tốc độ nhanh nhất đem Lam Tây Thành cùng Miêu Miêu cứu cùng lúc chứ?

“Đây chẳng phải là rất phiền toái sao? Để ta tới hay hảo hảo trêu chọc ngươi một hồi đi! Lam Ân Nhan, nếu ngươi muốn cứu Lam Tây Thành cùng lão đầu hồ này, trước hết tự mình huy dụng mạo của mình đi!” Lam Linh Phượng nói xong, cầm chủy thủ trong tay ném ra ngoài cửa sổ xe ngựa. Nàng hận Lam Ân Nhan này như thế, sao lại để cho nàng dễ dàng chết như vậy được, không phải nàng trở nên đẹp sao? Vậy huy dụng mạo của nàng trước, sau đó lại giết nàng, chẳng phải là càng có thể giải hận!

“Muốn khiến ta huy dụng? Có thể! Đợi ta huy dụng ngươi trước rồi nói sau!” Lam Ân Nhan nhanh chóng từ trong tay áo lấy ra một cái chủy thủ phòng thân.

Mà hắc y nhân bật mặt vừa thấy Lam Ân Nhan lấy chủy thủ ra, lập tức giờ kiếm vọt về phía Lam Ân Nhan. Lam Ân Nhan cũng không chút khách khí vung chủy thủ về phía hắc y nhân bật mặt.

“Có thể đem nàng chém thương, lưu nàng một hơi thở! Ta còn chưa tra tấn nàng đâu, cũng không muốn cho nàng chết dễ dàng như vậy!” Thanh âm Lam Linh Phượng lãnh tuyệt nói.

“Là!” Hắc y nhân bật mặt lớn tiếng hồi đáp, sau đó kiếm trong tay chém về phía trên người Lam Ân Nhan.

“Không biết lượng sức!” Lam Ân Nhan cười chế giễu, sau đó thân thủ nhanh nhẹn xuyên qua ở bốn phía hắc y nhân bật mặt, trong nháy mắt cũng đã có 5 người ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, một chỗ tối trong rừng rậm, con ngươi Tiêu Nhiên lại vinh dự nhìn Lam Ân Nhan trong chém giết, môi xinh đẹp gọi lên một chút cười yếu ớt mê người.

“Chủ tử! Cẩn bọn thuộc hạ đi ra ngoài giúp Nhan cô nương sao?” Sứ giả Tu La môn nhẹ nhàng hỏi.

“Không vội, để cho nàng vui đùa một chút đi!” Tiêu Nhiên thanh âm mềm mại đáng yêu đến tận xương nói. Lam Linh Phượng kia không biết sống chết chọc giận nương tử của hắn, tin tưởng nương tử của hắn hẳn là muốn tự mình động thủ phản kích trở về đi? Nếu hắn phải người đi ra ngoài hỗ trợ, có lẽ nương tử sẽ mất hứng đi?

“Nhưng mà Nhiếp gia lục kì kia còn chưa ra tay, 6 người kia không chỉ thân thủ bất phàm, mà càng chuyên dùng mê dược, bọn thuộc hạ sợ nếu bọn họ dùng mê dược đối với Nhan cô nương, vậy coi như...” Sứ giả Tu La môn liếc nhìn Nhiếp gia lục kì đứng hai bên xa ngựa ngạc nhiên hỏi.

“Có phu quân là ta ở đây, sao lại làm cho bọn họ có cơ hội sử dụng mê dược với nương tử chứ?” Tiêu Nhiên cười xinh đẹp, một chút gió đêm kéo tới, tay hắn nhẹ nhàng phất một cái, 6 cánh hoa Bỉ Ngạn xuất hiện ở trong tay hắn. Sau đó liền thấy hắn giơ tay lên, 6 cánh hoa Bỉ Ngạn kia giống như mũi tên bay về phía bên cạnh xe ngựa, Nhiếp gia lục kì lại không hề phát hiện tình huống, bị 6 cánh hoa Bỉ Ngạn kia bắn vào ngực, sau đó thân mình thẳng tắp ngã xuống...

Thoáng chốc, Lam Ân Nhan cùng hắc y nhân bật mặt đang trong chém giết kỳ quái liếc nhìn Nhiếp gia lục kì, đây là xảy ra chuyện gì? Vì sao bọn họ bỗng nhiên ngã xuống? Lam Ân Nhan cùng hắc y nhân bật mặt tuy rằng vô cùng nghi hoặc trong lòng, nhưng động tác trong tay lại không dám chần chờ nửa phần.

“Nương... Nương, Nhiếp gia lục... lục kì không biết vì sao, bỗng nhiên không không... không thở!” Cũng nữ Xuân Lan cùng Nhiếp gia lục kì đứng chung một chỗ thì con ngươi lại hoảng sợ nhìn về phía Nhiếp gia lục kì ngã xuống đất, sau đó ngồi xuống thăm dò hơi thở Nhiếp gia lục kì, tiếp theo khuôn mặt liền run run nói với Lam Linh Phượng ở bên trong xe ngựa.

“Cái gì?” Lam Linh Phượng thất thanh kêu lên.

“Nương nương, thân thủ nữ tử này rất cao, nếu để cho nàng sống, sợ là chúng ta không thể đánh bại nàng!” Hắc y nhân bật mặt cảm giác được cố gắng hết sức lúc này cũng nói với Lam Linh Phượng bên trong xe ngựa. Thân thủ Lam Ân Nhan thật sự rất nhanh, nhưng mà Lam Linh Phượng này lại không muốn người chết, nếu không muốn người chết, bọn họ tất nhiên không dám đem hết toàn lực, vậy chẳng phải bọn họ là tự chịu diệt vong sao?

“Một đám phế vật! Vậy lập tức giết nàng cho ta!” Lam Linh Phượng rít gào nói, nhưng sắc mặt lại trắng bệch, nắm đấm cũng nắm chặt. Sao Lam Ân Nhan lại có võ công? Những hắc y nhân bật mặt ở đây đều là tuyệt đỉnh cao thủ trong chốn giang hồ à? Nhưng mà ngay cả Lam Ân Nhan đều không đối phó được?

“Là!” Hắc y nhân bật mặt đạt được lệnh giết, lập tức ra tay ngoan tuyệt về phía Lam Ân Nhan.

Sau đó không đợi bọn họ đem kiếm đâm đến ngực Lam Ân Nhan, Lam Ân Nhan đã nhún người nhảy lên, sau đó thân mình nhanh như tia chớp xoay

tròn.

Công phu trong nháy mắt, tất cả những hắc y nhân bật mặt đỏ ngầu xuống trong vũng máu.

“A!” Nhìn thấy Lam Ân Nhan lợi hại như thế, Xuân Lan giữ xe ngựa kinh hô một tiếng, sau đó ánh mắt tối sầm, hôn mê ở trên mặt đất.

“Xuân Lan, đã xảy ra chuyện gì?” Nghe được tiếng Xuân Lan hoảng sợ, Lam Linh Phụng ngồi bên trong xe ngựa nhìn không được đánh cái rùng mình, sau đó chợt đứng lên, thanh âm có chút run run hỏi

Mà lời của nàng vừa xong, Lam Ân Nhan liền vọt tới trước xe ngựa, con người cười lạnh xốc rèm lên...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Vì Sao Ép Ta?

“Lam Linh Phụng, còn ngồi ở bên trong gì chứ? Nền lán ra đây đi?” Lam Ân Nhan đưa tay kéo một cái, đem cả người Lam Linh Phụng run run bên trong xe ngựa tha ra ngoài, sau đó đem nàng ném tới trên mặt đất.

“Người... Người... Người muốn làm cái gì?” Sắc mặt Lam Linh Phụng trắng bệch, môi run run hỏi. Khi nàng thấy tất cả hắc y nhân che mặt đều ngã xuống trong vũng máu, nhất thời sợ tới mức nước mắt đảo quanh hốc mắt.

“Người rất thích khiêu khích ta sao? Lần trước người lấy kim đâm ta món nợ đó ta còn chưa tính với người đâu, lần này người lại bắt đầu không an phận tìm người tới giết ta? Nếu ta không cho người chút dạy bảo, người cũng không biết Mã vương gia dài mấy con mắt!” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, ngồi xổm trước mặt Lam Ân Nhan, sau đó cầm chủy thủ trong tay nhanh chóng chuyển động ở trước mặt Lam Linh Phụng.

Cùng lúc đó, Tiêu Nhiên đứng ở chỗ tối khoé miệng xinh đẹp khẽ nhếch, trong lòng sùng nịnh cười nói: Thân ái nương tử, người chậm rãi chơi nga, chơi đã thì đi trở về nghỉ ngơi, bằng không vì phu lại sẽ rất đau lòng nga! Sau đó liền gấp một chút gió đêm nhẹ lướt qua, Tiêu Nhiên cùng vài tên Tu La sứ giả của mình biến mất tại chỗ như quỷ mị.

“Người... Người cũng chó làm loạn!” Thân thể Lam Linh Phụng co rúc nằm ở trên mặt đất, khí diễm kiêu ngạo lúc trước vào thời khắc này đã không còn sót lại chút gì.

“Chó làm loạn? Ta không làm loạn à? Vừa rồi không phải người nói muốn phá hủy dung mạo của ta sao? Ta cũng nói, muốn phá hủy dung mạo của ta là có thể, bất quá để cho ta phá hủy dung mạo của người trước. Hiện tại chúng ta liền bắt đầu đi?” Lam Ân Nhan nhún mày, sau đó cầm chủy thủ trong tay dấn đến trên mặt Lam Linh Phụng, nhẹ nhàng trượt nhẹ từ trên xuống dưới.

“Không, người không thể phá hủy dung mạo của ta!” Lam Linh Phụng thét chói tai, sau đó thân thể vội vàng lui về phía sau.

“Hừ, im lặng chút! Người lớn tiếng như vậy sẽ làm ta bị dọa sợ!” Lam Ân Nhan nín lấy cổ áo Lam Linh Phụng một cái, sau đó con người mỉm cười nói: “Nói cho ta biết, người muốn ta huỷ má trái của người trước? Hay là huỷ má phải của người trước à?”

“Muội muội, ta biết sai lầm rồi, người buông tha tỷ tỷ đi!” Nước mắt Lam Linh Phụng rớt cuộc không thể khắc chế được theo trong con người lăn xuống dưới.

“Bây giờ biết cầu xin tha thứ? Thực đáng tiếc, đã chậm! Người khiêu khích ta, phải trả giá đại giới!” Nháy mắt con người Lam Ân Nhan lạnh như băng.

“Ta... ta nhưng là thân tỷ tỷ của người” Dưới tình thế cấp bách, thể nhưng Lam Linh Phụng nói ra lý do ngay cả chính nàng đều cảm thấy hoang đường.

“Ha ha ha...” Lam Ân Nhan nhìn không được cười phá lên, nàng đều có phần bội phục Lam Linh Phụng này. Một nàng nói được ra khỏi miệng?

“Lam Linh Phụng, nếu người không nói lời này, có lẽ ta còn có thể suy nghĩ xuống tay nhẹ chút! Một người làm tỷ tỷ, thể nhưng tìm người giết thân muội muội mình, nếu ta cứ khinh địch buông tha người như vậy, chỉ sợ lão thiên gia đều thấy hết mức!” Lập tức Lam Ân Nhan quăng cho Lam Linh Phụng một cái tát vang dội, sau đó gió chủy thủ trong tay liền chuẩn bị vạch tới trên mặt Lam Linh Phụng.

“Không cần à!” Lam Linh Phụng thê thảm kêu lớn lên.

Đúng lúc này, trong không khí chợt truyền đến một thanh âm vang lên, một viên gì đó hình tròn giống đạn châu đánh về phía trên cổ tay Lam Ân Nhan, tốc độ kia mau lắm cho Lam Ân Nhan căn bản không kịp tránh né, Lam Ân Nhan cảm giác cổ tay một chút kịch liệt đau đớn, sau đó chủy thủ trong tay rơi xuống trên đất.

Sau đó liền thấy thân ảnh Tiêu Dật như tia chớp xuất hiện ở bên cạnh Lam Linh Phụng.

“Dật ca ca, mau cứu Phụng nhi a! Muội muội nàng muốn giết Phụng nhi!” Lam Linh Phụng lập tức từ dưới đất đứng lên, sau đó ôm cổ Tiêu Dật. Tiêu Dật lại lấy tay đẩy Lam Linh Phụng ra, sau đó con ngươi thâm thúy nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ngươi muốn cứu nàng?” Lam Ân Nhan vốn ngồi xổm trên đất cũng đứng dậy, con ngươi âm lãnh nhìn về phía Tiêu Dật.

“Nàng chính là thân tỷ tỷ của ngươi” Thân thể Tiêu Dật cứng đờ, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Ha ha, vậy ngươi hỏi nàng một chút, khi nàng tìm những người này giết ta, có đem ta trở thành thân muội muội của nàng hay không?” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, ngón tay chỉ về phía thi thể hắc y nhân bị mặt nằm dưới đất.

“Phụng nhi, nàng nói là thật?” Tiêu Dật quét nhìn những thi thể nằm trên mặt đất, sau đó con ngươi khiếp sợ nhìn về phía Lam Linh Phụng.

Quý Y nói không sai, Nhíp gia lục kì kia khinh công quả thực hạng nhất, hẳn chỉ là hơi chút do dự một chút, chờ hắn đuổi theo thì đã không thấy tung tích Nhíp gia lục kì. Hắn cũng là tìm hồi lâu, mới đến mảnh rừng cây này. Mà khi hắn vừa mới bước vào trong rừng cây, liền nghe được tiếng kêu thảm thiết của Lam Linh Phụng, hắn vội vàng sử dụng khinh công theo âm mà đến, sau đó hắn liền thấy Lam Ân Nhan giờ chuy thủ muốn vạch tới trên mặt Lam Linh Phụng, cho nên hắn nhất thời dưới tình thế cấp bách liền sử dụng ám khí đánh rơi chuy thủ trong tay Lam Ân Nhan.

“Dật ca ca, ta...” Lam Linh Phụng cắn cắn môi, sau đó nước mắt lại giọt lớn giọt lớn lăn xuống dưới.

“Trả lời ta, nàng vừa nói là thật có đúng không? Ngươi tìm người giết nàng?” Tiêu Dật nhanh chóng kéo cổ tay Lam Linh Phụng, ngữ khí mang theo phần nộ hời. Không, hẳn không tin, Phụng nhi là một người đơn thuần như vậy, nàng làm sao có thể tìm người giết Lam Ân Nhan chứ?

Nhưng mà tất cả trước mắt lại giải thích như thế nào? Lam Linh Phụng thân là phi tử lại xuất hiện ở trong mảnh rừng rậm này vốn là điều khác thường, mà lúc này bên cạnh xe ngựa của nàng lại xuất hiện hai cái bao tải, kia đúng là bao tải chứa Lam Tây Thành cùng Miêu Miêu mà Nhíp gia lục kì bắt đi. Hơn nữa thủ pháp giết người của Lam Ân Nhan hẳn từng gặp qua, những hắc y nhân bị mặt nằm trên đất này quả thật là bị Lam Ân Nhan giết. Tuy rằng Lam Ân Nhan luôn luôn cuồng vọng, nhưng theo hiểu biết của mình đối với nàng, nếu người khác không khiêu khích nàng trước, nàng cũng sẽ không nhàn chán tùy tiện đến giết người. Cho nên nhất định những người này muốn giết nàng, nàng mới ra tay giết bọn họ.

“Dật ca ca, ngươi làm Phụng nhi đau” Lam Linh Phụng con ngươi đầm đìa đáng yêu nhìn về phía Tiêu Dật.

“Trả lời ta, là không phải ngươi tìm người giết nàng?” Tiêu Dật buông cổ tay Lam Linh Phụng ra, sắc mặt âm trầm nói. Tuy rằng sự thật đã phơi bày trước mắt, nhưng hắn vẫn muốn nghe chính miệng Lam Linh Phụng nói ra, bởi vì hắn thật sự không thể tin, Phụng nhi đơn thuần thiện lương như vậy, vậy mà lại biến thành người tàn nhẫn như thế.

“Đúng! Là ta tìm người giết nàng, nhưng tất cả không phải là vì ngươi sao?” Lam Linh Phụng ngẩng đầu, con ngươi thâm thương nhìn về phía Tiêu Dật, nước mắt của nàng theo gò má mà rơi xuống, biểu tình kia giống như chính mình bị thiên đại uy khuất vậy.

“Ngươi giết nàng, là vì ta?” Tiêu Dật ngăn người, con ngươi khó hiểu nhìn về phía Lam Linh Phụng. . .

“Ta biết ngươi oán ta, ngươi hận ta, ngươi trách ta gả cho Tiêu Trác. Nhưng mà ngươi biết không? Phụng nhi là có nỗi khổ trong lòng, Tiêu Trác nói với ta, nếu ta không gả cho hắn, hắn sẽ giết ngươi. Hắn là hoàng đế a, cho dù ngươi lợi hại hơn nữa, ngươi làm sao đấu cùng hắn! Phụng nhi không muốn nhìn thấy Dật ca ca có nguy hiểm gì a! Cho nên Phụng nhi vì bảo vệ Dật ca ca, lúc này mới gả cho một người mà chính mình không yêu! Nhưng mà Dật ca ca ngươi thì sao? Phụng nhi mới gả cho Tiêu Trác một vài ngày, ngươi liền yêu muội muội, ngươi cũng biết Phụng nhi có bao nhiêu thương tâm, có bao nhiêu tuyệt vọng sao? Phụng nhi tuyệt đối không thể để Dật ca ca thích bất luận kẻ nào, kẻ cả muội muội ở bên trong!” Lam Linh Phụng nói tới đây, nước mắt chảy càng nhiều.

“Cũng bởi vì cái này, ngươi tìm người giết nàng?” Tiêu Dật con ngươi phức tạp nhìn về phía Lam Linh Phụng.

“Phụng nhi không có tìm người giết nàng, Phụng nhi gọi người bắt Lam Tây Thành cùng Miêu Miêu đến, chính là muốn uy hiếp muội muội, làm cho muội muội không được cùng ta đoạt ngươi yêu! Nhưng mà Phụng nhi còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, muội muội lại động thủ giết bọn họ, sau đó sẽ tới giết Phụng nhi!” Lam Linh Phụng tê tâm liệt phế khóc nói.

“Ha ha, phải không?” Khoé miệng Tiêu Dật gọi lên nụ cười nhạt, con ngươi nhìn về phía Lam Linh Phụng cũng là vô cùng sâu xa.

“Dật ca ca, lẽ nào ngươi không tin Phụng nhi nói sao?” Ánh mắt của Tiêu Dật khiến lòng Lam Linh Phụng hoảng hốt, sau đó con ngươi nàng thống khổ nhìn về phía Tiêu Dật.

“Xin hỏi hai người các ngươi nói xong chưa? Lão nương cũng không rảnh rồi ở đây cùng các ngươi lãng phí thời gian! Lão nương luôn luôn có cừu tạt oán! Làm phiền các ngươi phối hợp chút, để cho lão nương báo thù nhanh một chút, trời đã trễ thế này, nên trở về đi ngủ!” Lười nhìn Lam Linh Phụng diễn trò, Lam Linh Phụng lạnh lùng mở miệng.

“Lam Ân Nhan, mặc kệ Linh Phụng nói thật hay giả, ta không thể trở mặt nhìn ngươi thương tổn nàng!” Tiêu Dật chắn trước mặt Lam Linh Phụng, con ngươi phức tạp nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Nói cách khác, ngươi cố ý cùng ta đối nghịch?” Lam Ân Nhan vén vén sợi tóc trên trán nói

“Ta...” Tiêu Dật thân mình cứng đờ.

“Ta hôm nay nhất định là muốn giáo huấn nàng, ngươi nên biết tính khí của ta! Nếu ngươi có ý cản trở, ta đây ngay cả ngươi cũng giáo huấn!” Lam Ân Nhan cúi người nhặt chủy thủ trên đất lên.

“Lam Ân Nhan, ngươi không phải là đối thủ của ta! Ta không muốn thương tổn ngươi, ta cũng không muốn cho ngươi thương tổn Phượng nhi! Chuyện hôm nay hãy bỏ qua cho Phượng nhi đi! Ta nghĩ Phượng nhi khẳng định không dám tìm ngươi gây phiền toái nữa!” Tiêu Dật hít một hơi thật sâu nói.

“Ta đi con mẹ ngươi! Ngươi có bản lĩnh liền tới thương tổn ta đi!” Lam Ân Nhan mắng một câu, gờ chủy thủ lên liền xông về phía Lam Linh Phượng.

“A! Dật ca ca, ngươi cứu Phượng nhi a!” Lam Linh Phượng hoảng sợ kêu lên, sau đó hai chân mềm nhũn, ngã xuống đất.

“Lam Ân Nhan, đừng ép ta ra tay thương tổn ngươi!” Tiêu Dật nhanh chóng nhấc tay kiểm chế ở cổ tay Lam Ân Nhan, con ngươi lộ vẻ khó xử nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Tâm địa rắn rết như Lam Linh Phượng này, nữ nhân tàn sát thân muội muội, ngươi lại vẫn bảo vệ như vậy, ngươi liền cùng nàng đi chết đi!” Lam Ân Nhan dùng sức một cái tránh khỏi Tiêu Dật, sau đó chủy thủ trong tay đâm về phía người Tiêu Dật.

“Lam Ân Nhan, ta nói, ngươi không phải là đối thủ của ta! Ngươi đừng ép ta thương tổn ngươi!” Tiêu Dật vừa tránh né, vừa nói.

Mà Lam Ân Nhan còn lại là lười lười vô ích, trực tiếp đem chủy thủ đâm về phía ngực Tiêu Dật, tốc độ cực nhanh, cũng là ra ngoài dự kiến của Tiêu Dật.

Cho dù Tiêu Dật tránh né được một chút, nhưng chủy thủ trong tay Lam Ân Nhan vẫn là đâm vào đầu vai trái hắn, sau đó liền thấy Lam Ân Nhan rút chủy thủ ra, lại đâm tiếp về phía ngực Tiêu Dật.

Tiêu Dật biết, nếu mình không ra tay, không chỉ không cứu được Lam Linh Phượng, sợ rằng mình cũng sẽ chết ở trong tay Lam Ân Nhan.

Hắn cắn răng một cái, một chưởng đánh về phía người Lam Ân Nhan. Nhất thời, Lam Ân Nhan phun ra một ngụm máu tươi, sau đó cả người lùi về phía sau vài bước.

“Cho dù hôm nay lão nương cùng với ngươi đồng quy vu tận, cũng muốn làm thịt ngươi!” Lam Ân Nhan tất cả lửa giận bùng nổ, sau đó lại vọt lên đâm chủy thủ của nàng vào ngực Tiêu Dật.

Nhìn thấy Lam Ân Nhan quyết tâm giết mình mãnh liệt như thế, toàn bộ lửa giận của Tiêu Dật cũng bắt đầu tăng lên, khi chủy thủ trong tay Lam Ân Nhan đâm vào trong ngực hắn trong nháy mắt, hắn dùng lực cho nàng một chưởng.

Nhất thời ngực của Tiêu Dật ứa ra máu tươi, mà người Lam Ân Nhan còn lại là bị đánh bay đến trên mặt đất, sau đó nàng liền phun ra ngụm máu, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

“Nhan nhi...” Ngực Tiêu Dật tuy đau đớn vạn phần, nhưng mà khi hắn nhìn thấy Lam Ân Nhan bị mình một chưởng đánh ngất đi, trong cơ thể xuất hiện một loại đau không thể nói bằng lời, loại đau này so với thương ở trước ngực còn lợi hại hơn, đau giống như là linh hồn bị cắn nuốt.

“Nhan nhi, vì sao ngươi phải ép ta a!” Tiêu Dật điên cuồng hét một tiếng, sau đó chạy về phía Lam Ân Nhan, khi mà hắn chuẩn bị cúi người ôm lấy Lam Ân Nhan, muốn nhìn thương thế cho Lam Ân Nhan, một mảnh Cánh hoa Bỉ Ngạn xinh đẹp bắn như tên về phía Tiêu Dật, nhất thời Tiêu Dật cũng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó cả người bay ra ngoài, ngã xuống trên đất.

“Nương tử của ta, há lại để cho bàn tay bẩn thỉu này của ngươi chạm vào!” Một đạo thanh âm lãnh lệ truyền đến, sau đó liền thấy đầy trời bay lên cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ. Cánh hoa thơm mát nhẹ nhàng thổi bốn phía, nhuộm dần toàn bộ rừng cây, đồng thời cũng làm cho rừng cây này tràn ngập hơi thở tử vong làm người ta sợ hãi.

“Nương tử, đều là lỗi của vi phu! Vi phu không nên rời khỏi, không nên rời khỏi!” Một chút hồng ảnh như tia chớp đi tới trước mặt Lam Ân Nhan, sau đó ngồi xổm xuống, đem Lam Ân Nhan ôm vào trong lòng. Gió đêm nhấc tóc đen hắn lên, lộ ra khuôn mặt kinh diễm tuyệt thế, lúc này trong con ngươi hắn hàm chứa là hồng quang thị huyết.

“Ngươi...” Nhìn hồng y nam tử trước mặt, cả người Tiêu Dật đều thất thần: Trên người hắn phát ra hơi thở hắc ám, cường đại làm hắn sợ hãi.

“Nương tử, thực xin lỗi! Vi phu không thể bảo vệ ngươi tốt, để ngươi bị thương!” Tiêu Nhiên cúi đầu nhìn về phía Lam Ân Nhan ở trong lòng, ngón tay trắng nõn run run chạm vào tơ máu ở khe miệng Lam Ân Nhan, trên mặt ngoại trừ đau lòng, cũng chỉ còn lại sát khí hủy diệt trời đất.

“Nương tử, có vi phu ở đây, ngươi không có việc gì! Trước ngủ một hồi thật tốt!” Tiêu Nhiên bỏ vào miệng Lam Ân Nhan một viên thuốc đỏ tươi như máu, sau đó hướng lòng bàn tay lên cổ Lam Ân Nhan truyền một chút chân khí. Sau đó hắn đem Lam Ân Nhan ôm ở trong lòng, chậm rãi đứng lên.

“Cũng dám thương tổn nương tử của ta, bản Môn chủ sẽ làm các ngươi trả giá đại giới so với chết còn thảm hơn!” Con ngươi Tiêu Nhiên lạnh lạnh thấu xương nhìn về phía Tiêu Dật cùng Lam Linh Phượng.

“Lam Linh Phượng, không phải ngươi muốn hủy dung mạo của nương tử ta sao? Hôm nay ta sẽ phá hủy dung mạo của ngươi! Ta sẽ đào con ngươi của ngươi trước, sau đó chặt cổ ngươi, lại nhìn da của ngươi xé xuống từng chút từng chút! Ta muốn ngươi muốn sống cũng không thể, muốn chết cũng không xong!” Trên mặt Tiêu Nhiên lộ ra nụ cười quỷ rở đến cực điểm, nhưng lời nói đi ra ngoài lại làm cho cả người Lam Linh Phượng run run, ngay

cả Tiêu Dật cũng không nhận được rừng mình một cái.

“Các hạ là người phương nào? Vì sao không lấy khuôn mặt thật gặp người chứ?” Tiêu Dật chịu đựng kịch liệt đau đớn trên người, cắn răng hỏi Tiêu Nhiên.

“Khuôn mặt thật gặp người? Chỉ bằng người cũng xức nhìn thấy khuôn mặt thật của ta sao?” Tiêu Nhiên mang mặt nạ da người bên ngoài khoé miệng cười trào phúng, sau đó trông mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan ở trong lòng: “Nương tử, người nói ta là đào mắt trái Lam Linh Phụng trước? Hay là đào mắt phải của nàng trước a?”

Nghe được Tiêu Nhiên nói một câu, Lam Linh Phụng ngã ngồi trên đất tất cả huyết sắc trên mặt đều mất đi.

“Người dám đào con mắt của ta, ta nhưng là Đương kim Phụng phi nương nương, nếu người dám thương tổn ta một cọng lông tơ, Đương kim hoàng đế chắc là sẽ không bỏ qua cho người!” Lam Linh Phụng thanh âm run run nói. Nàng muốn dùng Hoàng đế đến hù dọa Tiêu Nhiên, chỉ tiếc...

“Ha ha ha...” Hai tay Tiêu Nhiên vẫn ôn chặt Lam Ân Nhan như cũ, nhưng mà trong cơ thể hần bỗng nhiên bay ra một cánh hoa Bỉ Ngạn, sau đó liền thấy cánh hoa như quỷ mị bay xẹt lên qua môi Lam Linh Phụng.

“A!” Lam Linh Phụng thê thảm kêu lên, sau đó bắt đầu bụng kín môi mình, máu đỏ tươi của nàng theo khe hở từng giọt từng giọt chảy xuống dưới.

“Xem ra, ta không nên đào con mắt của người trước, mà là xé miệng của người trước!” Con người Tiêu Nhiên âm lãnh nói, vô số cánh hoa Bỉ Ngạn liền bay lượn như vậy ở bên người hần, không có cánh hoa nào rơi xuống mặt đất, mà cánh hoa Bỉ Ngạn vậy xung quanh hần, liền giống như một vạn ác chi yêu, làm lòng Tiêu Dật đều sợ hãi lên.

“Phụng nhi, người không sao chứ?” Tiêu Dật chịu đựng đau nhức trên cơ thể, hậm rĩ từ trên đất đứng lên, sau đó đem Lam Linh Phụng ôm vào trong lòng, con người lo lắng hỏi. Tuy rằng hận nàng tìm người giết Lam Ân Nhan, nhưng mà mình vẫn không thể nhìn nàng bị thương. Dù sao nàng là nữ nhân mình đã từng yêu a!

“Người yên tâm, ta sẽ không làm cho nàng có việc gì nhanh như vậy! Bởi vì nàng khi dễ nương tử ta, nếu ta không chậm rãi tra tấn chết nàng, làm sao có thể thay nương tử ta tiết hận chứ?” Tiêu Nhiên lạnh lùng cười, hơi thở tàn nhẫn vô tình từ trên thân thể nở rộ ra, sau đó tóc đen hần bay múa lên trên, hai cái ngân châm chợt loé qua, trực tiếp bắn về phía Lam Linh Phụng.

Tiêu Dật nhanh chóng dùng thân thể bảo vệ Lam Linh Phụng, sau đó hai cái ngân châm đủ độc trận bắn vào trong cơ thể hần.

“Dật ca ca...” Lam Linh Phụng kinh hoàng kêu lên, tuy rằng nàng yêu Tiêu Dật, nhưng lúc này nàng không muốn Tiêu Dật gặp chuyện không may, cũng không phải bởi vì thương hần, mà là sợ hần đã chết, mình cũng không sống được.

“Không có việc gì! Ta sẽ bảo vệ người!” Tiêu Dật thần nhiên nói. Từ khi nàng ở trong Ngự hoa viên hãm hại Lam Ân Nhan, sau đó lại tìm người giết Lam Ân Nhan, hần chỉ biết trong lòng yêu đối với nữ nhân này đã phai nhạt đi, bây giờ hần bảo vệ nàng như vậy, bởi vì mình đã từng yêu nàng, càng bởi vì... nàng đã cứu mình.

“Dật ca ca, Phụng nhi thật là sợ!” Lam Linh Phụng ôm chặt lấy Tiêu Dật...

“Không có việc gì, không sợ!” Tiêu Dật an ủi nàng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Nhiên: “Ta biết người là Môn chủ Tu La môn, nếu người muốn giết người thay Nhan nhi tiết hận, liền giết ta đi! Nàng là bị ta làm thương, Linh Phụng chỉ là một nữ tử yếu đuối, đường đường là một Môn chủ, xuống tay với một nữ tử yếu đuối không biết võ công, người sẽ không sợ người trong thiên hạ khinh bỉ chê cười sao?”

“Ha ha... Sợ thiên hạ khinh bỉ chê cười sao? Bản môn chủ không quan tâm thái độ của bất luận kẻ nào, bản môn chủ chỉ quan tâm một mình thái độ của nương tử ta! Hơn nữa, Thiên hạ này không có người có mệnh đến khinh bỉ chê cười bản môn chủ, bởi vì trước khi bọn họ còn chưa kịp cười ra tiếng, bản môn chủ cũng đã đòi lấy mệnh bọn họ!” Nghe được Tiêu Dật nói, trong mắt Tiêu Nhiên lộ vẻ châm biếm và khinh thường nhìn về phía Tiêu Dật.

“Người cho người là Vô địch thiên hạ sao? Người có phần cũng quá cuồng vọng đi?” Tuy rằng trong miệng Tiêu Dật nói như thế, nhưng mà nhìn thấy cả người Tiêu Nhiên bắn ra lãnh khí kinh người, cùng với hơi thở Vương gia bề ngể Thiên hạ kia làm người ta kinh hãi, hần vẫn là biết rõ ràng, nam tử này cuồng vọng như thế, là vì hần cũng có đủ cuồng vọng sẵn có.

“Ta đương nhiên là Vô địch thiên hạ, chỉ cần ta muốn, trong một đêm ta có thể làm cho cả Thánh Long vương triều biết mất hoàn toàn biến mất ở trên Thế giới!” Khoé miệng Tiêu Nhiên tà mị nói, ngạo khí trên người càng thêm mãnh liệt.

“Phải không? Vậy vì sao người lại chậm chạp không ra tay chứ? Chân chính mục đích của người rốt cuộc là cái gì?” Tiêu Dật hỏi ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng.

“Người rất muốn biết sao? Đáng tiếc...” Tiêu Nhiên cười xinh đẹp, sau đó con người thị huyết nhìn về phía Tiêu Dật.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Dừng Linh Hồn Đi Yêu

“Đáng tiếc... Ngươi đã sắp chết, mà người chết là không cần phải biết nhiều như vậy” Tiêu Nhiên mắt phượng như to, ngữ khí lười biếng nói.

“Muốn giết ta? Chỉ sợ không dễ dàng như vậy đi?” Con ngươi Tiêu Dật lãnh mị lên nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Ngươi đối với ta mà nói, bất quá chỉ là một con kiến mà thôi” Tiêu Nhiên lạnh nhạt liếc nhìn Tiêu Dật nói. Tóc đen nhẹ bay, hân một thân hồng y đỏ như máu ở trong gió giống như ngọn lửa bốc cháy vậy, trông mắt đen nhánh sóng biếc dập dờn bông bênh, khoe môi cười yếu ớt, vô cùng ma mị, giống như nói ra cho dù ngươi phải chịu chết, ngươi cũng sẽ mỉm cười nơi chín suối. Giờ khắc này, ở trong mắt Tiêu Dật và Lam Linh Phượng, Tiêu Nhiên hân như người, như yêu, lại như ma.

“Dật ca ca, hân... hân... hân thật là đáng sợ!” Móng tay Lam Linh Phượng đâm thật sâu vào cánh tay Tiêu Dật, trước mắt nàng giờ đây giống như đã xuất hiện hình ảnh tử thần vậy gọi.

“Rất nhanh ngươi cũng sẽ không sợ, bởi vì người chết là không có bất kỳ cảm giác gì” Nghe được Lam Linh Phượng nói, một cánh tay Tiêu Nhiên cũng ôm chặt Lam Ân Nhan như cũ, cánh tay còn lại nhẹ nhàng giờ lên. Hồng quang vung lên, sau đó liền thấy một sợi tơ dài màu đỏ quấn quanh cổ Lam Linh Phượng.

“A! Cứu ta, Dật ca ca!” Lam Linh Phượng hít thở không thông phát ra tiếng kêu cứu, sau đó hai tay nắm lên sợi tơ dài màu đỏ quấn quanh cổ mình, nhưng mà nàng càng muốn lấy tay ngăn sợi tơ đỏ kia, thì cổ lại càng bị sợi tơ đỏ ghim siết chặt hơn.

“Phượng nhi!” Thần sắc Tiêu Dật kinh hãi, hai tay cũng nắm lên sợi tơ đỏ kia, muốn dùng nội lực đánh gãy sợi tơ đỏ kia. Đáng tiếc hân vốn bị Lam Ân Nhan dùng chủy thủ đâm ngực bị thương, cơ thể đổ máu quá nhiều nên có chút suy yếu, hướng chỉ đối mặt với địch nhân cường đại như Tiêu Nhiên, cho nên vô luận hân thử làm thế nào để đánh gãy sợi tơ đỏ quấn trên cổ Lam Linh Phượng kia, đều giống nhau là uống phí khí lực.

“Tiêu Dật, ngươi không cần đau lòng nàng như vậy, chờ ta tra tấn nàng chỉ còn lại một hơi, sau đó ta sẽ cho ngươi và nàng hưởng thụ đãi ngộ giống nhau” Tiêu Nhiên khoe môi đỏ thắm hơi hơi gọi lên, lộ ra một chút ý cười tùy tiện câu hồn đoạt phách.

“Phượng nhi!” Con ngươi Tiêu Dật hàm ưu nhìn về phía Lam Linh Phượng, hay là... hay là chỉ có thể như vậy? Thần sắc Tiêu Dật bỗng nhiên rung mình, gió mát thổi quét lên áo lam hân, thoáng chốc toàn bộ máu trên ngực hân vốn chảy xuôi bỗng nhiên đóng băng, cả người cũng giống như bị một tầng ánh sáng thần thánh bao phủ, tôn quý như vậy, xuất trần như vậy. Sau đó liền thấy hân giống như trích tiên mà đứng lên, giờ khắc này mỗi một cây tóc đen của hân đều giống như mang theo sinh mệnh khẽ bay trong gió, trên mặt cũng toát ra loại tuyệt mỹ không giống như trước kia, đó là một loại mỹ làm kẻ khác có xúc động quý lẽ.

Khi mà Tiêu Dật chuẩn bị xuất chiêu chắn về phía sợi tơ đỏ quấn trên cổ Lam Linh Phượng, thì hân lại rõ ràng cảm giác được sợi tơ đỏ bỗng dừng buông lỏng.

“Khụ khụ khụ...” Mặc dù sợi tơ đỏ vẫn quấn quanh cổ Lam Linh Phượng như cũ, nhưng sợi tơ đỏ nói lòng cũng có thể làm cho Lam Linh Phượng tạm thời hít thở thông một chút, nhất thời Lam Linh Phượng thông khổ ho khan lên.

“Phượng nhi, ngươi không sao chứ?” Tiêu Dật vội vàng giúp Lam Linh Phượng vuốt sau lưng, nhưng con ngươi cũng là hồ nghi nhìn về phía Tiêu Nhiên, vì sao hân bỗng nhiên buông sợi tơ ra, chẳng lẽ hân biết mình...

“Nương tử? Ngươi vừa mới nói cái gì? Vì phu nghe không rõ, ngươi lặp lại lần nữa” Tiêu Nhiên cúi mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan, hoá ra hân bỗng nhiên buông sợi tơ ra, là vì hân bỗng nhiên nghe được Lam Ân Nhan nằm trong lòng nói mê một câu.

“Người tốt đối đãi ta thật lòng thật dạ, là ta sẽ bảo vệ, Tây Thành ngươi yên tâm, tiểu thư nhất định sẽ cứu ngươi” Lam Ân Nhan đang hôn mê nói nhỏ.

“Nương tử ngoan, không cần lo lắng nga! Phu quân sẽ giúp ngươi cứu nàng” Tiêu Nhiên cúi người xuống, sau đó đem môi khẽ dán ở bên tai Lam Ân Nhan ôn nhu nói.

“Miêu Miêu... Miêu Miêu là Tiểu Tử Tử tặng cho ta, ta sẽ không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn nó, nếu ai muốn thương tổn nó, ta sẽ không tiếc bất kỳ giá nào đi giết ai đó!” Câu nói nhỏ này của Lam Ân Nhan nhất thời làm cho tâm Tiêu Nhiên tràn đầy rung động.

“Ngươi này... Tiểu ngu ngốc, tiểu đầu đất” Tiêu Nhiên triu mến nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Tiểu Tử Tử, ngươi yên tâm, ngươi đưa cho tỷ tỷ gì đó, nhất định tỷ tỷ sẽ dùng tính mạng đi bảo vệ” Lam Ân Nhan nói xong, nắm chặt nắm tay, ngay cả ở trong hôn mê, nhưng biểu tình bảo vệ Miêu Miêu trên mặt nàng cũng là kiên định như vậy.

“Nhan nhi, ngươi...” Nghe được Lam Ân Nhan nói sẽ dùng sinh mệnh đi bảo vệ thứ mà hân đưa cho, thanh âm của Tiêu Nhiên run rẩy, cánh tay cũng đem Lam Ân Nhan ôm càng chặt. Mà trong mắt phượng quyền rũ của hân cũng tràn đầy ngọn sóng lần lần, khuôn mặt xinh đẹp của hân vốn dĩ cướp đoạt ánh mắt người khác, lúc này lại không bằng nước mắt trong suốt trong mắt tối rực rỡ chói mắt.

“Nương tử, từ nay về sau ngươi chính là mạng của ta, ta sẽ dùng toàn bộ linh hồn đi yêu ngươi” Nước mắt Tiêu Nhiên lặng yên chảy xuống, nước mắt

theo khuôn mặt xinh đẹp của hắn, nhẹ nhàng rơi xuống ở trên mí mắt nhắm chặt của Lam Ân Nhan. Nhan nhi, ta không phủ nhận, lúc trước ta yêu người một nửa là xuất phát từ chân tâm, một nửa còn lại là đến từ lời tiên đoán kia. Nhưng mà từ giờ trở đi, ta muốn nói cho người, ta yêu người, từ trong chỗ sâu linh hồn đi yêu người, ta yêu người cùng với lời tiên đoán kia không quan hệ. Từ giờ trở đi mạng của ta chính là của người, nếu có một ngày người mà người yêu không phải là ta, nếu có một ngày người muốn lấy mạng của ta, như vậy... Như vậy người liền lấy đi! Ta không oán không hối hận!

“Lam Linh Phượng, người lại dám dùng Miêu Miêu cùng Tây Thành đến uy hiếp ta, ta không tha cho người. Tiêu Dật, người muốn giúp cái nữ nhân tâm địa rắn rết kia phải không? Ta đây ngay cả người cũng cùng ngược” Thân thể Lam Ân Nhan muốn ngồi dậy, giống như muốn liều mạng từ trong hôn mê tỉnh lại.

“Nuông tử, ngoan, đừng giãy dụa. Bây giờ người cần nghỉ ngơi cho khỏe! Người muốn tự mình ngược Lam Linh Phượng cùng Tiêu Dật phải không? Hảo, vì phu liền giữ lại bọn họ cho người chậm rãi đi ngược” Tiêu Nhiên ôn nhu hôn cái trán Lam Ân Nhan, sau đó chăm chú nhìn về phía Tiêu Dật cùng Lam Linh Phượng.

“Hôm nay Bản Môn chủ tạm thời bỏ qua cho các người, bởi vì... Ta muốn giữ lại các người để cho Nhan nhi đi ngược, cho đến khi nàng ngược cao hứng mới thôi” Hồng y của Tiêu Nhiên khẽ bay ở trong gió, khoé miệng hiện ra tia cười mỉm điên đảo chứng sinh, tóc đen cũng quán thành vạn loại hơi thở u nhã đẹp đẽ, chính là yên ổn kia không có một tia tình cảm gì, lại làm cho người ta cảm thấy tâm thần phát lạnh thấu xương

“Môn chủ Tu La môn, người tốt nhất đừng để cho hai tay mình nhiễm chút huyết tính, nếu không người chắc chắn sẽ trả giá đại giới” Con người đen như mực của Tiêu Dật chống lại con người diễm sắc kia của Tiêu Nhiên, trong phút chốc giữa không trung tia lửa văng khắp nơi.

“Ha ha...” Tiêu Nhiên đáp lại bằng chút cười khê khinh bỉ, sau đó như tia chớp thu về sợi tơ quán quanh cổ Lam Linh Phượng.

“Nhan nhi, chúng ta đi!” Sau đó Tiêu Nhiên cúi mắt ôn nhu cười nói với Lam Linh Phượng, ôm Lam Ân Nhan bay về phía giữa không trung.

“Muốn đi có thể, để Nhan nhi lại” Thân mình Tiêu Dật cứng đờ, ghen ngào kêu lên.

Phút chốc cánh hoa Bỉ Ngạn đầy trời giống như tụ tập thành một quả cầu lửa nhanh như tia chớp bắn về phía Tiêu Dật cùng Lam Linh Phượng, hai tay Tiêu Dật xuất chiêu, đánh về phía cánh hoa Bỉ Ngạn.

“Phanh!” Một tiếng vang lên, cánh hoa Bỉ Ngạn là tả rải rác, nhanh chóng xoay tròn vài vòng, sau đó bay xuống trên mặt đất.

“Phốc!” Một chút gió nhẹ phát đến, Tiêu Dật nhịn không được há miệng phun một ngụm máu đỏ tươi, máu tươi nhiễm đỏ vài ngọn tóc đen phát phoi ở bên khoé miệng hắn, cũng nhiễm đỏ vạt áo trước ngực hắn, máu nhanh chóng tan ra, giống như một đoá hoa lạnh lẽo tươi đẹp khắc ở trên người hắn.

“A!” Lam Linh Phượng ở bên cạnh kêu lên sắc bén thâm, sau đó hai tay run run che mặt mình, chỉ thấy hai bên khuôn mặt trắng nõn của nàng bị cánh hoa Bỉ Ngạn vạch ra vô số vết máu thật sâu.

“Cánh hoa Bỉ Ngạn rơi, Diêm Vương nhất định lấy mạng. Nếu tối nay chưa lấy mạng, các người cũng không nên rơi” Xa xa truyền đến một chút thanh âm mềm mại đáng yêu, sau đó liền thấy một chút dòng khí cường đại quét về phía Cánh hoa Bỉ Ngạn rơi đầy trên đất, thời gian trong nháy mắt, tất cả đoá hoa đều biến mất không thấy, mà bao tải chứa Miêu Miêu cùng Lam Tây Thành bên cạnh xe ngựa cũng biến mất không thấy.

Nhìn thấy tình cảnh như vậy, nhất thời Tiêu Dật cũng hít vài khẩu lãnh khí, sau đó mí mắt cũng buông xuống. Xem ra... Nếu không diệt trừ Tu La môn, Thánh Long vương hướng nhất định sẽ...

“A! Dật ca ca, mặt Phượng nhi, mặt Phượng nhi đau quá a! Phượng nhi có phải bị huỷ dung hay không?” Lam Linh Phượng mặt mũi là máu thêm thâm kêu lên.

“Phượng nhi, không có việc gì, có Quý y ở đây! Hắn nhất định có thể chữa khỏi thương trên mặt người” Tiêu Dật thu lại tâm tư tán loạn, sau đó đỡ Lam Linh Phượng từ trên đất đứng lên.

“Dật ca ca, người nhất định phải cứu Phượng nhi a! Nếu Phượng nhi bị huỷ dung, không bằng để cho Phượng nhi đi tìm chết a!” Lam Linh Phượng thương tâm muốn chết khóc lên.

“Yên tâm, nhất định Quý Y sẽ có biện pháp chữa khỏi cho người, tin tưởng Dật ca ca” Tiêu Dật nói xong, liền chuẩn bị mang theo Lam Linh Phượng rời đi.

“Dật, đầu tiên ta nên cảm ơn người khẳng định y thuật của ta như thế, nhưng mà người thân là bạn thâm giao chí cốt của ta, nên rõ ràng quy cũ cứu người của ta, sao có thể tự tiện thay ta làm chủ chứ?” Một chút thanh âm trong trẻo truyền đến, sau đó một nam tử mặc đồ tím xuất hiện ở trước mặt Tiêu Dật.

Chỉ thấy sợi tóc hắn đen sẫm tùy ý rối tung, làn da trắng nõn phụ trợ đôi môi màu hồng nhàn nhạt, ưu mỹ giống như không nói ra được. Con người trong sáng trong suốt mỉm cười giống như ánh mặt trời. Toàn bộ ngũ quan tinh xảo đến không thể soi mói. Chính là khuôn mặt rõ ràng hé ra suất khí như ánh mặt trời, lại mơ hồ lộ ra tia hồ hởi lạnh như băng làm người ta không thể đi suy xét, rõ ràng là một đôi con người tràn ngập ý cười, nhưng tươi cười kia lại giống như rất xa xôi, làm cho người ta không thể nắm giữ.

Hắn là Quý Y Tư Đồ Phong, nghe nói mặc dù y thuật hắn hơn người, chỉ cần hắn chịu ra tay, cho dù người bệnh còn sót lại một hơi, nhất định tính mạng cũng có thể không sao hết, nhưng người này cũng là chính cũng là tà, mặc dù có y thuật làm người khác sống lại hoa đà tái thế, nhưng tính tình lại cực kỳ cổ quái, trong chốn giang hồ người đang cầm nghìn vàng vạn bạc cầu hắn cứu mạng, nhưng hắn lại hoàn toàn không nhìn, bởi vì hắn cứu người luôn luôn bằng sở thích, hơn nữa một tháng chỉ cứu một người. Bởi vậy hắn mới được danh hiệu Quý Y.

“Phong? Sao ngươi có thể xuất hiện ở đây?” Tiêu Dật liếc mắt nhìn Tư Đồ Phong nói.

“Thấy trẻ như thế ngươi còn chưa về, sợ ngươi chết oan chết uổng, cho nên ta liền đi ra ngoài tìm. Ai kêu ta chỉ có một mình ngươi là bằng hữu chứ? Nếu ngươi chết, ta đây tuổi già chẳng phải chỉ là có thể cùng tịch tịch làm bạn sao?” Con ngươi Tư Đồ Phong không dấu vết quét nhìn Lam Linh Phượng bên cạnh Tiêu Dật, sau đó khoé miệng nhẹ nhàng nhếch lên nói.

“Đừng nào loạn, ngươi tới vừa lúc, mau chóng giúp ta nhìn vết thương trên mặt Linh Phượng một chút” Tiêu Dật tức giận liếc nhìn Tư Đồ Phong.

“Này, đừng tưởng rằng ngươi là bằng hữu của ta, ta phải nghe lời ngươi ư! Ta cứu người luôn luôn bằng sở thích, hơn nữa một tháng chỉ cứu một người. Tháng này ta đã cứu một người, hơn nữa bây giờ ta cũng không muốn cứu người. Cho dù lần này đến nhà ngươi làm khách, tiện thể đáp ứng giúp ngươi cứu người kia, đó cũng là bởi vì ta chơi cờ thua bởi ngươi, cho nên ta chỉ có thể chịu thua, nhưng khó đánh vỡ được quy tắc một tháng chỉ cứu một người của ta” Tư Đồ Phong nhún vai nói, lúc trước Tiêu Dật đi Quý cốc tìm hân, khiến cho hân đến Tam vương phủ điều tra giúp trong cơ thể Lam Ân Nhan rốt cuộc là trúng độc gì, điều này không khỏi làm hân hiếu kỳ, Tiêu Dật luôn luôn không cầu người khác, nhưng mà lại vì một nữ nhân hân lại mở miệng tôn quý. Không sai, hân cứu người hoàn toàn bằng sở thích, hơn nữa một tháng chỉ cứu một người. Nhưng mà Tiêu Dật là bằng hữu duy nhất của hân, cho nên nếu là bằng hữu này mở miệng, hân khẳng định là nguyện ý phá hỏng quy tắc cứu người mà mình đã định ra. Bất quá lúc ấy hân vì lừa Tiêu Dật, vì thế nói với Tiêu Dật, chính là bằng hữu cũng không thương lượng, trừ phi Tiêu Dật cùng hân đánh một ván cờ, nếu Tiêu Dật đánh cờ thắng hân, hân liền nguyện ý chịu thua đi tới cửa giúp Lam Ân Nhan trị liệu, kết quả hân thua toi bởi tan tác, sau đó hân đem theo một tâm buồn bực đi tới Tam vương phủ làm khách. Bây giờ Tiêu Dật vừa muốn hân cứu người, hân mở miệng khẳng định mình sẽ cứu, nhưng mà hân đứng trước chí khí của Tiêu Dật, sẽ ra tay phát tiết một chút oán khí thua cờ lúc trước.

“Ngươi còn đùa? Mau chóng cứu người cho ta!” Tiêu Dật trừng mắt nhìn Tư Đồ Phong nói.

“Thật là, cầu người hỗ trợ còn hung dữ như vậy, ta thật sự là giao hữu không cẩn thận” Tư Đồ Phong bĩu môi nói, sau đó con ngươi lại quét về phía Lam Linh Phượng bên cạnh Tiêu Dật, nàng chính là nữ nhân trong miệng Tiêu Dật từng yêu đến chết đi sống lại sao? Vì sao hân cảm giác nữ nhân này không phải là hảo hữu gì? Hân giống như có chút chán ghét nữ nhân này... Hân thật sự không muốn cứu nàng!

“Đây là thuốc bột, ngươi bôi lên mặt nàng trước đi! Một hồi đi về trong phủ ngươi, ta nói cho ngươi phương pháp trị liệu mặt nàng như thế nào, chính ngươi đi cứu đi!” Tư Đồ Phong lấy cái bình dược ra đưa cho Tiêu Dật.

Tiêu Dật còn lại là con ngươi hồ nghi liếc nhìn Tư Đồ Phong, người này giống như đối với Linh Phượng rất bất mãn? Quái tính tình lại nổi lên sao?

Sau đó Tiêu Dật chậm rãi bước Lam Linh Phượng xuống, đưa tay nhận lấy bình dược trong tay Tư Đồ Phong, khi tay hân cùng tay Tư Đồ Phong đụng chạm trong nháy mắt. Sắc mặt Tư Đồ Phong biến đổi, sau đó dề xuống mạch đập của Tiêu Dật.

“Người... Người nào võ công cao như thế? Lại khiến ngươi thiếu chút nữa sử dụng ra...” Tư Đồ Phong hí mắt nhìn về phía Tiêu Dật, lúc trước hân liền phát hiện Tiêu Dật bị nội thương, hân vốn đang tò mò rốt cuộc người nào có võ công cao như vậy, thế nhưng có thể làm cho Tiêu Dật bị nội thương. Bất quá chút nội thương ấy còn không khiến Tiêu Dật đến mức chết, cho nên hân quyết định để cho hân đau một chút, sau đó lại trị liệu cho hân a, ai bảo hân khiến cho mình thua cờ thua đến thế thâm như vậy, nếu mình không báo thù lại một chút, thì chính là thực sự xin lỗi lòng tự trọng của mình. Nhưng mà khi hân phát hiện Tiêu Dật lại thiếu chút nữa sử dụng cái võ công kia, không kim được chấn kinh hoàn toàn rồi.

“Không phải ngươi đến sớm một bước là có thể vừa vặn thấy được” Tiêu Dật liếc nhìn Tư Đồ Phong nói.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt Tư Đồ Phong trầm trọng lên.

“Môn chủ Tu La môn” Tiêu Dật đáp rõ ràng đơn giản.

“Cánh hoa Bỉ Ngạn rơi, Diêm Vương đến lấy mạng của Môn chủ Tu La môn?” Sắc mặt Tư Đồ Phong cũng kinh hãi.

“Ân!” Tiêu Dật gật gật đầu.

“Trong thiên hạ lại có thể có người có võ công cao khiến ngươi thiếu chút nữa sử dụng ra... Đây quả thực là khó có thể tin” Tư Đồ Phong nói nhỏ. Bằng võ công của Tiêu Dật, cho dù là gặp được võ số tuyệt đỉnh cao thủ vậy quét, thì ít nhất chỉ là chịu một chút nội thương, mà nếu có thể khiến cho Tiêu Dật sử dụng ra cái võ công kia, liền chứng minh Tiêu Dật đã hoàn toàn đi đến đường cùng rồi.

“Trước tiên mau chóng hồi phủ! Phong, ngươi tới lái xe, ta phải bôi thuốc bột lên cho Linh Phượng” Tiêu Dật nở nụ cười nhạt, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Ta đây thật sự là thân thể thiếu gia nhưng mệnh nô tài. Được rồi, các ngươi lên xe ngựa đi!” Tư Đồ Phong khó chịu liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó bĩu môi nói.

Đội sau khi Tiêu Dật cùng Lam Linh Phượng tiến lên xe ngựa, Tư Đồ Phong nhìn cùng nữ Xuân Lan bên cạnh xe ngựa, trắng mắt nhìn về phía Tiêu Dật bên trong xe ngựa nói: “Nữ nhân té xỉu này là ai? Muốn dẫn nàng đi cùng, hay là ném nàng ở đây uy sái a?”

“Nàng là cung nữ Xuân Lan bên người ta” Lam Linh Phượng nhìn Tư Đồ Phong nói, nhưng mà lòng của nàng đã có một chút run khẽ, vì ánh mắt lúc trước của Quý Y nhìn nàng, làm cho lòng nàng có chút kinh hoàng.

Tư Đồ Phong lại liếc nhìn Lam Linh Phượng, sau đó mặt không chút thay đổi đem thân thể Xuân Lan xách một cái, sau đó bùm một cái ném vào bên

trong xe ngựa.

Tiêu Dật khoé miệng run rẩy liếc nhìn Tư Đồ Phong, buông rèm xuống, sau đó bôi thuốc bột lên trên mặt cho Lam Linh Phụng.

“Dật ca ca, cảm ơn ngươi! Nếu hôm nay không có ngươi, Phụng nhi sẽ chết ở chỗ này!” Lam Linh Phụng nói xong, sau đó hai tay ôm lấy thắt lưng Tiêu Dật.

“Ngươi ngồi yên, nếu không ta không thể bôi thuốc lên cho ngươi!” Thân thể Tiêu Dật không dấu vết tránh được Lam Linh Phụng, sau đó ngữ khí thân nhiên nói.

“Dật ca ca, ngươi giống như rất tức giận với Phụng nhi? Thật sự là Phụng nhi chỉ muốn hù dọa muội muội một chút, thật sự Phụng nhi không muốn giết muội muội” Lam Linh Phụng thấy Tiêu Dật tránh mình ôm, thân thể đầu tiên là ngẩn ra, sau đó con ngươi diễm đam đáng yêu nhìn về phía Tiêu Dật.

“Ngươi còn nói dối?” Vừa nghe đến Lam Linh Phụng nhắc tới chuyện giết Lam Ân Nhan, trong lòng Tiêu Dật không khỏi dấy lên một đoàn lửa, hân nhẹn không được rống lên.

“Dật ca ca, ngươi... Ngươi thế nhưng phát hỏa với ta? Trước kia ngươi chưa từng bao giờ nổi giận với ta” Nước mắt Lam Linh Phụng lại đảo quanh hốc mắt.

“Bởi vì trước kia ngươi là một nữ tử đơn thuần thiện lương, ngươi căn bản cũng không nói dối. Nhưng bây giờ ngươi thay đổi hoàn toàn, miệng thay đổi đầy lời nói dối, làm cho ta thiếu chút nữa cũng không nhận ra” Tiêu Dật con ngươi phức tạp nhìn về phía Lam Linh Phụng.

“Ta không lừa ngươi, thật sự ta không lừa ngươi!” Lam Linh Phụng lời kéo ống tay áo Tiêu Dật nói.

“Ha ha, phải không?” Tiêu Dật cười lạnh, sau đó chậm rãi mở miệng nói “Ngươi nói nguyên nhân ngươi gả cho Tiêu Trác, là gì Tiêu Trác lấy tính mạng của ta để uy hiếp ngươi, nếu ngươi không gả cho hắn, hắn sẽ giết ta? Ngươi thực sự cho là ta sẽ tin sao? Tuy rằng Tiêu Trác vẫn vụng trộm theo dõi hành động của ta, nhưng hắn căn bản không dám đối diện cùng ta bức xé mặt, hơn nữa hắn cũng luôn một mực duy trì hình tượng minh quân của hắn, cho nên làm sao hắn có thể nói với ngươi như vậy”

“Ta...” Thân thể Lam Linh Phụng cứng đờ.

“Ngươi nói ngươi không muốn giết Lam Ân Nhan? Ta đối với tính tình Lam Ân Nhan rất rõ ràng, mặc dù tính tình nàng rất hoà bạo, nhưng nếu không phải ngươi chọc giận nàng đến cùng, nàng tuyệt đối sẽ không điên cuồng muốn đưa ngươi vào chỗ chết như vậy. Cho nên nguyên nhân chỉ có một, chính là ngươi muốn giết nàng trước, cho nên nàng mới có thể khiến ngươi trả giá lớn như vậy” Ánh mắt Tiêu Dật như lưỡi dao sắc bén nhìn về phía Lam Linh Phụng.

“Không phải như thế, Dật ca ca, thực sự không phải như thế” Lam Linh Phụng hoảng sợ lắc lắc đầu nói.

“Còn có, vì sao ngươi lại lựa chọn giết nàng ở trong rừng cây này chứ? Chẳng lẽ ngươi không biết rừng cây này đối với ta mà nói có ý nghĩa rất sâu nặng và to lớn sao? Vì sao ngươi phải phá hủy phần hồi ức tốt đẹp nhất của ta với ngươi ở trong rừng cây này chứ?” Con ngươi Tiêu Dật nổi lên một tia đau nhức.

“Dật ca ca, ta... chúng ta ở trong rừng cây này có hồi... hồi ức tốt đẹp sao? Phụng nhi là lần đầu tiên đến... đến rừng cây này à? Trước kia ngươi không mang... mang Phụng nhi tới... rừng cây này à?” Lam Linh Phụng khó hiểu nhìn về phía Tiêu Dật.

“Ngươi nói cái gì?” Phút chốc Tiêu Dật từ bên trong xe ngựa đứng lên, con ngươi vạn phần khiếp sợ nhìn về phía Lam Linh Phụng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Đế Vương Tinh

“Dật ca ca, ngươi dọa Phụng nhi sợ” Lam Linh Phụng sắc mặt kinh hãi, môi run run nhìn về phía Tiêu Dật. Chẳng lẽ nàng nói sai cái gì sao?

“Phụng nhi, ngươi vừa nói cái gì? Ngươi là lần đầu tiên đến rừng cây này?” Hai tròng mắt Tiêu Dật lạnh lẽo nhìn về phía Lam Linh Phụng, tay hắn cũng ôm chỗ ngực bị thương, lúc trước vết thương bị hắn dùng nội lực che lại, khi hắn nhất thời dưới sự kích độc lại hé ra, lúc này máu tươi chậm rãi chảy ra tràn đầy lòng bàn tay hắn.

“Dật ca ca, ngươi... ngươi làm sao vậy?” Lam Linh Phụng cắn cắn môi, con ngươi sợ hãi nhìn về phía Tiêu Dật. Vì sao ánh mắt hắn thoát nhìn khủng bố như vậy? Trong lòng Lam Linh Phụng nổi lên dự cảm hết sức không tốt.

“Trả lời ta, ngoại trừ lúc này, trước kia ngươi chưa từng bao giờ tới rừng cây này sao?” Tiêu Dật cắn răng gần từng tiếng hỏi. Nếu như nàng chưa từng tới rừng cây này, vậy lúc đó người cứu mình là ai? Vì sao nàng lại tự xưng là Lam Linh Phượng chứ? Trời ạ! Ai tới nói cho hắn biết đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?

“Dật ca ca, vì sao ngươi lại hung dữ với Phượng nhi như vậy a? Ngươi thay đổi, ngươi thật sự thay đổi! Ngươi thay đổi làm cho Phượng nhi cảm giác rất xa lạ. Có phải bởi vì Lam Ân Nhan hay không, ngươi yêu nàng sao? Cho nên ngươi liền đem thu về tất cả ôn nhu đối với Phượng nhi?” Nước mắt Lam Linh Phượng lại theo khoé mắt chảy từng giọt từng giọt xuống dưới, vẻ mặt nàng đau đớn hỏi ngược lại Tiêu Dật.

Mà nội tâm của nàng lại lộ vẻ nghi hoặc, vì sao Tiêu Dật nghe được mình nói chưa từng tới rừng cây này lại kích động như thế? Chẳng lẽ...

Một năm kia, Tiêu Dật bỗng nhiên tìm tới cửa, hắn nói cảm ơn mình ở trong rừng cây cứu hắn một mạng. Lúc ấy mình nghe xong vô cùng kinh ngạc, nàng cũng không cứu Tiêu Dật a? Nhưng mà khi nàng nhìn thấy biểu tình Tiêu Dật thập phần chân thành tha thiết, giống như cũng không phải đang nói đùa, thì nàng chỉ biết trong này nhất định là xuất hiện hiểu lầm gì!

Mà khi đó, kỳ thật nàng cũng đều cùng nữ tử Thánh Long vương hướng giống nhau, đối với Tam vương gia này có lòng cảm mến, nhưng mà bởi vì nàng đứng trên vầng sáng Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, cho nên nàng tuyệt đối không thể để cho người khác biết mình lại thầm mến Tiêu Dật, nếu bị người khác biết nàng thầm mến Tiêu Dật, mà Tiêu Dật đối với mình lại không có một tia cảm giác, đây chẳng phải là rất mất mặt sao?

Kết quả là khi mỗi ngày đều vất óc nghĩ biện pháp, nên không dấu vết tiếp cận Tiêu Dật như thế nào, thì Tiêu Dật lại tự mình tìm tới cửa.

Cho nên đương nhiên nàng phải nắm lấy cơ hội tốt này a, vì thế nàng liền theo như Tiêu Dật nói, mạo nhận mình quả thật là người đã cứu Tiêu Dật.

Chẳng lẽ... Người chân chính cứu Tiêu Dật lúc đó, chính là ở trong rừng cây này cứu Tiêu Dật sao? Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

“Phượng phi nương nương, hình như ngươi mới là người thay đổi làm cho bản vương có cảm giác xa lạ đi? Ta không muốn trả lời ngươi ta có yêu Lam Ân Nhan hay không, ta chỉ muốn ngươi trả lời ta, ngươi thật là lần đầu tiên tới rừng cây này sao?” Con người Tiêu Dật lãnh mị lên, Lam Linh Phượng không đối mặt trả lời vấn đề của mình, ngược lại mượn cớ chuyển hướng vấn đề, đây rõ ràng chính là giấu đầu hở đuôi.

“Ta... Ta nhớ rõ cũng đã tới một lần, hình như là lúc ta cứu Dật ca ca một lần kia, cũng là ở trong rừng cây này đi?” Bởi vì Lam Linh Phượng không dám xác định phán đoán của mình, cho nên thật cẩn thận thử nói với Tiêu Dật.

“Hình như? Chính là trong lòng ngươi không xác định, cho nên muốn làm cho ta nói cho ngươi một đáp án xác định sao?” Trên mặt Tiêu Dật lộ ra chút cười khờ, Lam Linh Phượng này thử dò xét trả lời, làm cho ngực Tiêu Dật càng thêm đau đớn, chẳng lẽ mình qua nhiều năm như thế lại yêu lầm người rồi sao? Người trong thiên hạ đều nghĩ rằng mình là yêu mỹ mạo cùng tài hoa của Lam Linh Phượng, nhưng mà bọn họ sai lầm rồi, mình yêu Lam Linh Phượng chính là phần tâm thiện lương thuần khiết lúc trước đã cứu mình. Nhưng nếu như từ trước tới giờ nàng không phải là người đã cứu mình? Như vậy nhiều năm qua như vậy chẳng phải hắn đã yêu lầm người rồi sao? Như vậy... Người cứu mình lúc trước rốt cuộc là ai chứ? Vì sao nàng phải mượn tên Lam Linh Phượng chứ?

“Dật ca ca, ngươi có ý tứ gì? Ngươi là đang hoài nghi Phượng nhi sao? Ngươi cũng biết lúc trước Phượng nhi sau khi cứu ngươi ở trong rừng cây này, thì trở về nằm bao lâu sao? Thân thể Phượng nhi vốn là suy yếu, từ lần đó sau khi uy ngươi uống nhiều máu như vậy, thân thể Phượng nhi kém càng thêm kém. Nhưng mà bây giờ Dật ca ca lại hoài nghi Phượng nhi, ngươi là muốn thương tổn tâm Phượng nhi sao? Nếu như ngươi yêu muội muội, muốn thoát khỏi sự vướng mắc của Phượng nhi, ngươi có thể nói thẳng a? Vì sao ngươi phải tuyệt tình thương tổn tâm Phượng nhi yêu ngươi như vậy, vì sao lại nhẫn tâm gạt bỏ một phần thiện tình của Phượng nhi cứu ngươi lúc trước chứ?” Lam Linh Phượng theo lời nói cùng biểu tình của Tiêu Dật, xác nhận rừng cây lúc trước Tiêu Dật được cứu chính là rừng cây tối nay, cho nên lập tức nàng liệp khóc tê tâm liệp phế lên, công phu diễn trò này cao quả thực làm người ta xem thế là đủ rồi.

“Ngươi...” Nhìn thấy Lam Linh Phượng khóc thương tâm muốn chết như thế thân thể Tiêu Dật không khỏi cứng đờ. Chẳng lẽ mình đoán sai? Thật sự là nàng cứu mình? Nhưng mà nếu quả thật là nàng cứu mình? Vì sao lúc trước nàng nói khác thường như vậy chứ?

“Dật ca ca, vì sao ngươi phải đối xử tàn nhẫn với Phượng nhi như thế? Phượng nhi gả cho Tiêu Trác, thật sự là bởi vì Tiêu Trác nói nếu ta không gả cho hắn, hắn sẽ giết ngươi a! Chẳng lẽ Phượng nhi có thể trơ mắt nhìn Dật ca ca âu yếm bị Tiêu Trác giết chết sao? Hắn là Hoàng đế a, Dật ca ca ngươi chính là Vương gia, làm sao ngươi có thể cùng đấu với Vua của một nước chứ? Phượng nhi hi sinh như thế đều là vì bảo vệ Dật ca ca! Nhưng Dật ca ca ngươi thì sao? Ngươi không chỉ không tin lời nói của Phượng nhi, bây giờ vẫn còn bắt đầu hoài nghi người cứu ngươi lúc trước không phải là Phượng nhi! Ngươi nói Phượng nhi làm sao chịu nổi a?” Lam Linh Phượng đem hành động của mình phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, bởi vì nàng biết Tiêu Dật căn bản là sẽ không đi tìm Tiêu Trác xác nhận thật giả, bởi vì nếu hắn đi hỏi, như vậy chính là hắn giống như cùng Tiêu Trác xé rách mặt.

Hơn nữa cho dù hắn thực sự đi hỏi Tiêu Trác, như vậy mình cũng có thể nói ở trước mặt Tiêu Trác, Tiêu Dật đối với mình dư tình chưa hết, cho nên là cố ý mượn đề tài để nói chuyện của mình, lấy phát tiết bất mãn trong lòng. Mà mình có thể ở trước mặt Tiêu Dật nói, Tiêu Trác là vua một nước, hắn làm sao lại có thể thừa nhận hành vi vô si lúc trước chứ? Dù sao nàng chỉ cần đem Tiêu Dật cùng Tiêu Trác hai bên đều chu toàn tốt, đến lúc đó vô luận hai người bọn họ ai mới có thể chân chính đoạt được thiên hạ này, đều đối với mình trăm lợi mà không một hại nào, dù sao ngôi vị Hoàng hậu mình là nhất định phải lấy được.

“Phượng nhi, ngươi... Ngươi đừng khóc!” Nhìn thấy Lam Linh Phượng khóc bi thương như thế, đầu óc Tiêu Dật đều bắt đầu rối loạn. Bây giờ hắn hoài nghi Lam Linh Phượng, lại sợ mình thực sự hiểu lầm nàng. Tiêu Trác cho tới nay đều đấu cùng hắn, có lẽ vì khiến cho mình ném thù cảm giác đau đớn khi mất đi người thương, thật đúng là biết dùng thủ đoạn ti tiện như thế đi cường bức Lam Linh Phượng đi? Hơn nữa, nếu Lam Linh Phượng đúng là ân nhân cứu mình lúc trước, lại vì bảo vệ mình mới gả cho Tiêu Trác, vậy hôm nay mình làm nàng đau khổ như vậy, chẳng phải là nên bị sét đánh sao?

“Dật ca ca, thật sự ngươi không nên oan uổng Phượng nhi như thế, ngươi nhẫn tâm đối với Phượng nhi như vậy, khiến cho Phượng nhi cảm thấy sống

không bằng chết!” Lam Linh Phượng đột nhiên nhào vào trong lòng Tiêu Dật, sau đó ôm chặt thắt lưng Tiêu Dật.

“Phượng nhi, người...” Tiêu Dật muốn đưa tay vuốt ve sợi tóc Lam Linh Phượng, nhưng cuối cùng tay lại dừng lại ở trên không trung. Bây giờ hắn cũng cảm giác được toàn bộ đầu óc đều loạn tê dại. Hắn muốn đi tìm tưởng tất cả những gì Lam Linh Phượng nói, nhưng mà quả thật trong lòng hắn lại có rất nhiều nghi hoặc.

“Được rồi, các người dần vật đủ không? Các người không chê mệt mỏi, ta đây một người nghe đều muốn hỏng mắt?” Tư Đồ Phong đang lái xe đảo cặp mắt trắng dã, sau đó cầm dây cương trong tay kéo một cái, sau đó con ngựa phát ra tiếng chối tai, xe ngựa dừng lại.

“Phong, người nghe lên chúng ta nói chuyện? Hành vi như vậy của người hình như có chút không được tốt đi?” Tiêu Dật nhẹ nhàng đưa tay đẩy Lam Linh Phượng ra khỏi người, sau đó tay xóc rèm lên, về mặt có chút xấu hổ nhìn về phía Tư Đồ Phong.

“Ai nghe lên các người nói chuyện chứ? Là các người tự mình âm ỹ quá lớn tiếng, tàn phá màng tai của ta có được hay không?” Tư Đồ Phong tức giận nhảy xuống xe ngựa, bắt đầu trừng về phía Tiêu Dật.

“Phong đại ca, thực xin lỗi, chúng ta... Chúng ta không phải cố ý” Lam Linh Phượng thì lại cần cần môi, sau đó nhỏ giọng nói xin lỗi về phía Tư Đồ Phong.

“Kỳ thật... Dật, nếu người thật sự hoài nghi nàng không phải là người cứu người lúc trước, ta đến là có thể giúp người trừ bỏ nghi hoặc trong lòng!” Tư Đồ Phong liếc mắt nhìn Lam Linh Phượng, sau đó nhíu mày nhìn về phía Tiêu Dật.

“Phong, không phải người đang nói đùa chứ?” Tiêu Dật nhìn mi nhìn Tư Đồ Phong.

“Người cũng dám nghi ngờ bản lĩnh của Quý Y ta?” Tư Đồ Phong bắt chéo hai tay trước ngực.

“Ta chưa bao giờ hoài nghi bản lĩnh của người, nhưng mà... Sự tình đều đã xảy ra nhiều năm như vậy, người lại chưa tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể giúp ta trừ bỏ nghi ngờ trong lòng chứ?” Tiêu Dật khẽ nhíu mày, con người phức tạp liếc nhìn Lam Linh Phượng, sau đó chậm rãi mở miệng hỏi về phía Tư Đồ Phong.

Nếu thật sự Tư Đồ Phong có thể giúp hắn hết nghi ngờ, đương nhiên đó là chuyện không thể tốt hơn, bởi vì hắn thật sự không muốn đi hiểu lầm Lam Linh Phượng, hắn lại càng không muốn thừa nhận đã kích động nhiều năm như vậy thế nhưng yêu lầm người rồi.

“Không phải lúc trước người trúng Huyết độc phần sao? Huyết độc này cùng độc dược bình thường không giống nhau, độc bình thường chỉ cần ăn giải dược vào, tất cả sẽ lập tức biến mất sạch sẽ ở trong cơ thể. Nhưng mà sau khi huyết độc này uống xong một số lượng lớn máu xử nữ, tuy rằng giải trừ toàn bộ độc tính, nhưng huyết độc phần này lại sẽ bao bọc một chút máu xử nữ, sau đó ngưng kết thành một viên thuốc hình dạng gì đó sẽ vĩnh viễn lưu lại ở trong cơ thể, ta chỉ muốn dùng kim châm tiến vào trong cơ thể của người, tìm được viên thuốc có hình dạng gì đó, sau đó đem hút ra một chút máu xử nữ ở trong bọc đó, lại cùng máu trên người Lam Linh Phượng so sánh, nhìn có giống nhau hay không, không phải là có thể biết nàng rốt cuộc có phải người cứu người lúc trước hay không sao?” Tư Đồ Phong cho vài cái liếc mắt xem thường nói.

“Dật ca ca, chẳng lẽ người còn hoài nghi Phượng nhi sao? Thật sự người muốn dùng phương pháp thử máu này sao? Nếu như giữa chúng ta ngay cả chút tín nhiệm đều không có, vậy còn có ý gì? Nếu như người thật sự không tín nhiệm Phượng nhi liền quên đi, để cho Phượng nhi cùng Xuân Lan tự mình hồi cung đi! Coi như lúc trước Phượng nhi cứu sai người, cũng yêu sai người!” Nghe được Tư Đồ Phong nói, tâm Lam Linh Phượng bỗng nhiên cả kinh, bởi vì nếu Tư Đồ Phong nói là sự thật, vậy thì mình không phải không có chỗ nào để che giấu sao? Cho nên nàng tuyệt đối không thể để cho Tư Đồ Phong thử máu, nếu không nàng sợ sau khi chân tướng bại lộ, Tiêu Dật biết hắn bị mình lừa nhiều năm như vậy, nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình.

“Ta...” Nghe được Lam Linh Phượng nói như vậy, trong con người Tiêu Dật lộ vẻ rồi rắm.

“Ta nói vị Linh Phượng cô nương này, nếu như người thật sự là ân nhân cứu mạng Tiêu Dật lúc trước, nếu như người thật sự yêu Tiêu Dật, người hẳn là nên chủ động giúp Tiêu Dật trừ bỏ nghi hoặc trong lòng mới đúng? Hiểu lầm đều giải thích rõ ràng, không phải là đối với mọi người đều khỏe sao? Hành động trốn tránh này của người, sao ta cảm giác người là đang chột dạ chứ?” Tư Đồ Phong lạnh lùng quét về phía Lam Linh Phượng.

“Ta... Ta làm sao có thể chột dạ?” Lam Linh Phượng kích động rống lên một câu về phía Tư Đồ Phong.

“Phượng nhi, thực xin lỗi! Vì trừ bỏ nghi hoặc trong lòng ta, người liền chịu ủy khuất một chút đi! Nếu như là ta thật sự hiểu lầm người, ta nguyện ý dùng đời sau bù lại oan uổng hôm nay đối với người!” Tiêu Dật bỗng nhiên đưa tay điểm trúng huyệt vị Lam Linh Phượng.

“Dật ca ca, người...” Lam Linh Phượng không thể nào nhúc nhích, tâm đều sợ hãi đến cực hạn.

“Phong, làm phiền người!” Tiêu Dật nhìn về phía Tư Đồ Phong gật gật đầu nói, hôm nay hắn muốn đem tất cả làm rõ ràng.

“Không khách khí, cống hiến sức lực cho người là vinh hạnh của ta!” Tư Đồ Phong nhún vai nói, sau đó từ trong tay áo lấy ra một cái kim châm, hắn dùng nội lực đem kim châm này đưa vào trong cơ thể Tiêu Dật, sau đó làm cho kim châm này bắt đầu ở trong cơ thể Tiêu Dật tìm kiếm viên huyết độc đã ngưng kết kia.

Gần nửa buổi trôi qua, Tư Đồ Phong dùng nội lực lấy ra kim châm hút máu xử nữ kia, sau đó lại đem một cái kim châm khác đưa vào trong cơ thể Lam Linh Phượng, hút một chút máu trong cơ thể Lam Linh Phượng, sau đó hắn đem hai cái kim châm đặt ở cùng nhau, sau đó vẩy một chút thuốc nước hắn đặc biệt chế tạo lên trên hai cái kim châm.

Mà Tiêu Dật thấy một màn như vậy, cơ bắp toàn thân đều căng thẳng lên, bởi vì hắn thật sự rất sợ một hồi mình nghe được đáp án, hắn thật sự sợ nếu biết nhiều năm như vậy yêu lầm người rồi, vậy đối với hắn tuyệt đối là một kích thích to lớn.

Mà Lam Linh Phượng tuy rằng bị điểm trúng huyệt vị, cả người cũng hoảng sợ run rẩy, bởi vì nàng sợ chút nữa sau khi Tiêu Dật biết được tình hình thực tế, sẽ dưới sự phẫn nộ muốn mạng của mình.

“Kỳ quái?” Tư Đồ Phong nhíu mày nhìn về phía hai cái kim châm nằm trong tay.

“Phong, làm sao vậy?” Sau khi nghe được Tư Đồ Phong nói, con người Tiêu Dật hồ nghi nhìn về phía Tư Đồ Phong.

“Cái này rất kỳ quái? Tại sao có thể như vậy chứ?” Tư Đồ Phong con người phức tạp nhìn về phía Tiêu Dật.

“Người đừng thừa nước đục thả câu, nói mau a!” Tiêu Dật nhìn không được rống lên một câu.

“Hai loại máu này mặc dù không phải giống nhau hoàn toàn, nhưng cũng có chín phần tương tự! Chẳng lẽ... chẳng lẽ nàng thật sự là ân nhân cứu mạng của người?” Tư Đồ Phong muốn tới thử máu, cũng là bởi vì theo trong đôi thoại của Tiêu Dật và Lam Linh Phượng, cảm giác được Lam Linh Phượng này rất khả nghi, cho nên hắn không muốn nhìn thấy Tiêu Dật bị lừa dối, lúc này mới chủ động nói giúp Tiêu Dật thử máu. Nhưng mà bây giờ...

“Nói như vậy, là ta oan uổng Phượng nhi?” Tiêu Dật lập tức giúp Lam Linh Phượng giải huyệt vị, sau đó con người lộ vẻ xin lỗi nhìn về phía Lam Linh Phượng “Phượng nhi, thực xin lỗi! Là Dật ca ca không tốt, Dật ca ca oan uổng người, Dật ca ca thực đáng chết!”

“Dật ca ca, Phượng nhi không trách người! Bởi vì Phượng nhi yêu người, cho nên vô luận Dật ca ca làm gì với Phượng nhi, Phượng nhi cũng sẽ không oán Dật ca ca!” Lam Linh Phượng lập tức nhào vào trong lòng Tiêu Dật, ngữ khí nũng nịu nói. Nhưng mà trong lòng của nàng cũng cực kỳ ngạc nhiên, vì sao có thể như vậy chứ? Đây quả thực rất quý dị? Chẳng lẽ bản lĩnh của Quý Y này kỳ thật đều là gạt người? Cho nên mới sẽ xuất hiện sai lầm như vậy? Lam Linh Phượng trong lòng nhìn không được cười âm hiểm lên.

“Phượng nhi, để Dật ca ca mau chóng đưa người đi Vương phủ đem vết thương trên mặt chữa khỏi, sau đó mau chóng đưa người hồi cung! Dù sao bây giờ người cũng là Nương nương trong cung, nếu trễ như vậy còn chưa về, khẳng định sẽ đưa tới lời ong tiếng ve!” Tiêu Dật vuốt vuốt sợi tóc Lam Linh Phượng nói.

Tư Đồ Phong con người thâm thúy nhìn Lam Linh Phượng và Tiêu Dật một chút, sau đó bảo trì trầm mặc tiếp tục lái xe ngựa.

Thật ra.... Còn có một khả năng khác, bất quá bây giờ hắn không muốn kích thích Tiêu Dật, hơn nữa hắn cũng không nắm chắc mười phần. Cho nên hắn quyết định chờ sau khi mình xác nhận, lại nói cho Tiêu Dật.

Xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước, sau đó biến mất ở trong rừng cây...

Mà cùng lúc đó, trong cung điện ngầm của cung Tu La

Tiêu Nhiên con người thâm tình đang vuốt ve Lam Ân Nhan nằm trên giường, đôi con người bích thủy của hắn lẫn lẫn gọn sóng, môi đỏ tuyệt mỹ mang theo nụ cười hạnh phúc. Giờ khắc này, hắn thật hy vọng thời gian có thể dừng lại, như vậy hắn có thể vĩnh viễn lẳng lặng nhìn chính nương tử mình dùng linh hồn, dùng sinh mệnh đi yêu.

“Nương tử, người xem xem, ngủ đều ngủ không an ổn như thế, mày còn nhíu chặt! Vì phu thật là rất đau lòng!” Tiêu Nhiên ôn nhu nói như trước, sau đó dùng tay khẽ vuốt hai hàng lông mày của Lam Ân Nhan.

“Nương tử, không cần không vui! Ta biết người rất chán ghét Lam Linh Phượng kia, cũng rất chán ghét Tiêu Dật. Người yên tâm, chắc chắn vì phu sẽ không bỏ qua cho bọn họ! Chờ sau khi người tỉnh, vì phu giúp người cùng nhau ngược bọn họ nga! Chờ người ngược cao hứng, sau đó vì phu nắm tay người, cùng người đứng ở chỗ cao, xem bọn hắn bị thảm chết đi! Vì phu sẽ dùng máu bọn họ đến rửa hận khí trong lòng nương tử!” Tiêu Nhiên nói xong, trong mắt phượng xinh đẹp xuất hiện thị huyết quang mang. Bất quá khi hắn chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan, thị huyết quang mang lại chuyển hoá thành nồng đậm yêu thương.

“Lam Ân Nhan?” Lúc này, Lam Ân Nhan đang trong hôn mê lại nghe được một tiếng gọi, sau đó có một thân ảnh mơ hồ xuất hiện ở trong đầu nàng.

“Người là ai? Vì sao lại xuất hiện ở trong mộng của ta!” Lam Ân Nhan nói với người ở trong đầu.

“Người không cần để ý đến ta là ai, hôm nay ta tới tìm người, chính là muốn nói cho người, người chính là Đế nữ tinh chuyển thế, người gánh vác nhiệm vụ cứu vớt muôn dân, cho nên người không thể yêu lầm người, bởi vì người yêu lầm người rồi, sẽ đem muôn dân khắp thiên hạ gặp một trận đại nạn trước nay chưa từng có!”

“Cái gì Đế nữ tinh a? Ta không hiểu? Dựa vào cái gì muốn ta đến cứu vớt muôn dân thiên hạ? Muôn dân thiên hạ đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Ta chỉ muốn mình sống thật tốt là được rồi!”

“Nếu người muốn sống thật tốt, thì người càng cần phải nhận trách nhiệm của người, nếu không thì không chỉ tất cả mọi người ở Thánh Long vương hướng sẽ chết, mà người cũng sẽ chết”

“Người cái đồ bệnh thần kinh, nói bậy cái gì a?”

“Hãy nghe ta nói, ngươi là Đế nữ tinh, đời này ngươi phải yêu người là Đế vương tinh. Nhưng mà trên đời này có hai Đế vương tinh, một người Đế vương tinh là chính, một người Đế vương tinh là tà! Ngươi nhất định phải yêu đúng Đế vương tinh, nếu không tất cả hậu quả không thể tưởng tượng nổi a!”

“Cái gì vậy a? Ta không cần đi yêu cái gì chó má Đế vương tinh a! Ngươi rút! Mau chóng rút cho ta! Lão nương phiền phức đủ nhiều rồi, ngươi đừng đến quấy rối được không?”

“Đứa nhỏ, đừng kích động, hãy kiên nhẫn nghe ta nói hết!”

“Mẹ ngươi có phiền hay không a! Rút! Ta không muốn nghe ngươi nói!”

“Nhớ kỹ, người mà ngươi phải yêu chính là...”

“Ngươi nói cái gì? Mẹ ngươi nói lại cho ta một lần nữa? Dựa vào cái gì a? Ta không cần!”

“Người mà ngươi phải yêu chính là...”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Lại Là Hấn!

Bỗng dưng, trong đầu Lam Ân Nhan nổi lên mảnh mây mù mờ ảo, sau đó nàng phát hiện mình giống như ở bên trong đàn sơn tiên cảnh.

“Đứa nhỏ, để cho ta giúp ngươi thấy rõ người chân chính nên yêu là ai đi!” Thanh âm già nua lại vang lên, sau đó nhẹ nhàng lướt qua, mây mù dần tan đi, trước mắt Lam Ân Nhan bỗng nhiên xuất hiện 2 con rồng, trong đó có một con rồng toàn thân nở rộ hồng quang, một con rồng khác toàn thân lại nở rộ kim quang, sau đó liền thấy 2 con rồng quần quanh bên người nàng.

“Chê cười! Chẳng lẽ người khiến ta yêu ai, ta phải đi yêu ai sao? Cho dù ta thật sự muốn đi yêu người nào, đương nhiên cũng sẽ do tâm của chính ta đi quyết định, ngươi dựa vào cái gì đến can thiệp?” Lam Ân Nhan nhìn nhिm nói.

“Đứa nhỏ, dùng tay ngươi chạm đến trên thân thể Huyết Long kia đi!” Thanh âm già nua cũng không để ý đến bất mãn trong giọng nói Lam Ân Nhan, vẫn như cũ không ngừng dẫn đường Lam Ân Nhan.

Huyết Long? Hấn chỉ là con rồng nở rộ hồng quang kia sao? Lam Ân Nhan âm thầm suy nghĩ, nàng căn bản cũng không muốn nghe lão già kia nói đi sờ huyết long kia, nhưng mà tay nàng giống như không thể khống chế được đưa tay về phía Huyết Long kia, khi tay nàng chạm vào thân mình Huyết Long kia trong nháy mắt, dưới chân của nàng thể như xuất hiện vô số thi thể, mà toàn bộ đàn sơn cũng giống như bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Này...” Thân mình Lam Ân Nhan cứng đờ, sau đó nhanh chóng rút tay trở về.

“Đứa nhỏ, lại dùng tay ngươi chạm đến trên thân thể Kim Long kia đi”

“Ngươi khiến ta đi sờ, ta sẽ đi sờ sao?” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói, nhất định là nàng đang nằm mơ đi? Làm sao nàng có thể làm một giấc mơ kỳ quái như vậy chứ?

“Chẳng lẽ ngươi một chút cũng không tò mò đến sau khi chạm vào Kim Long kia, trước mắt sẽ xuất hiện cảnh tượng gì sao?”

“Ngươi...” Lam Ân Nhan chần chờ, xuất phát từ lòng hiếu kỳ, nàng vẫn đưa tay đi chạm xuống thân thể Kim Long bên cạnh mình. Đàn sơn bị máu tươi nhuộm đỏ bỗng nhiên khôi phục diện mạo vốn có, thi thể khắp nơi trên đất cũng biến mất không thấy, hơn nữa bốn phía bỗng nhiên nở đầy hoa tươi lượn lờ hương thơm.

“Huyết Long kia chính là Tà đế, nếu ngươi yêu hấn, như vậy nhân gian sẽ gặp bóng tối bao phủ, đến lúc đó ngươi sẽ nhìn thấy máu tanh đầy đất. Mà Kim Long kia chính là Chính đế, nếu ngươi yêu hấn, như vậy là ngươi có thể giúp hấn cứu vớt muôn dân thiên hạ, tạo phúc vạn dân. Đứa nhỏ, nhất niệm sẽ thành phật, nhất niệm cũng có thể thành ma. Ngươi chính là Đế nữ tinh chuyển thế, ngươi nắm giữ sống chết của mọi người a, ngươi trăm ngàn lần không thể yêu sai người a!”

“Ta chỉ là một người từ Thế kỉ 21 xuyên qua tới đây. Làm sao ta lại là Đế nữ tinh chuyển thế? Chân chính Đế nữ tinh hấn là Lam Ân Nhan lúc trước đi? Nàng đến tốt, bị chết không còn một mảnh, dựa vào cái gì để cho ta tới thay nàng nhận cái trọng trách thối rữa này?”

“Số phận tuần hoàn đều có đạo lý của nó. Ngươi chính là nàng, nàng chính là ngươi. Thiên hạ này là phúc hay là họa tất cả ngươi đều niệm bên trong, đứa nhỏ, nhớ kỹ, thấy rõ ràng diện mạo của Chính đế, người ngươi phải yêu nhất định là hấn a!” Thanh âm già nua càng thối càng xa, 2 con rồng quần

quang bên người Lam Ân Nhan cũng biến mất không thấy, sau đó một mảnh kim quang phóng lên cao, trước mặt Lam Ân Nhan lại lơ lửng sương mù, sau đó một cái bóng đáng phiêu dật xuất hiện giống như tiên nhân mơ hồ xuất hiện ở trong sương khói.

“Này, người rốt cuộc là ai?” Lam Ân Nhan chăm chú nhìn về phía người bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, người nọ từ từ quay người sang, hé ra khuôn mặt lạnh lùng tuyệt thế vô song in vào trong con ngươi Lam Ân Nhan. . .

“Chủ tử, được của Nhan cô nương đã hầm xong!” Lúc này, trên tay một Tu la sứ giả bưng một chén được đi vào trong phòng ngủ Tu La cung, liếc nhìn Lam Ân Nhan nằm trên giường, sau đó thanh âm Tu La sứ giả nhẹ nhàng nói.

“Đem được cho ta, người lui ra đi!” Một bàn tay Tiêu Nhiên vỗ nhàng vỗ về tóc đen Lam Ân Nhan, một bàn tay khác lại nhận lấy chén được Tu La sứ giả đưa tới.

“Là!” Tu La sứ giả cung kính cúi người, sau đó lặng lẽ lui ra ngoài.

“Nương tử, đến, để cho vị phu ưy người uống được” Tiêu Nhiên đem thân thể Lam Ân Nhan vẫn hôn mê như cũ đỡ ngồi dậy, thật cẩn thận đem nàng ôm vào trong lòng, dùng thìa múc được chậm rãi ưy vào trong miệng Lam Ân Nhan.

“Làm sao có thể là người?” Lam Ân Nhan nằm ở trong lòng Tiêu Nhiên chau mày lên, sau đó phát ra tiếng nói mơ chán ghét.

“Nương tử, người tỉnh?” Tiêu Nhiên mau chóng cầm chén được trong tay đặt lên trên bàn ở bên cạnh, lòng bàn tay ôn nhu giúp Lam Ân Nhan chà lau vết được chảy xuống ở khoe miệng, sau đó con ngươi thâm tình nhìn về phía Lam Ân Nhan. Khi hắn phát hiện con ngươi Lam Ân Nhan vẫn nhắm chặt như cũ, từ đầu tới cuối vẫn chưa tỉnh lại, không nói gì mà chỉ cười. Ngốc nương tử nhà hắn nằm mơ đi?

“Người ta phải đi yêu lại là người?” Nhìn trong đầu xuất hiện trương dung nhan kia, Lam Ân Nhan không khỏi nắm chặt tay, thân mình cũng hơi hơi có chút vùng dậy.

“Nương tử, người nói cái gì? Người người phải yêu là ai?” Thân mình Tiêu Nhiên cứng đờ, thanh âm có chút run run hỏi.

“Tiêu Dật? Người ta phải yêu là Tiêu Dật?” Trong cảnh mơ, thân ảnh Tiêu Dật bắt đầu biến mơ hồ, sau khi thân ảnh Tiêu Dật biến mất hoàn toàn ở trước mặt Lam Ân Nhan, Lam Ân Nhan khó có thể tin nhận không được lại nói lời mê sảng. Không, nàng mới không cần đi yêu tên Tiêu Dật hỗn đản này đâu. Cho dù tất cả người Thiên hạ này chết hết, nàng cũng tuyệt đối không thể đi yêu Tiêu Dật này. Mặc kệ là mơ hay là thật? Cho dù là sự thật thì như thế nào? Nàng Lam Ân Nhan bây giờ thân thể còn trúng kịch độc, cũng không biết khi nào mới có thể giải? Nàng làm sao có bản lĩnh kia đi cứu muôn dân Thiên hạ? Hơn nữa, muôn dân Thiên hạ này lại cùng nàng có quan hệ gì đâu chứ?

“Nương tử, người nói cái gì? Người người phải yêu là... Tiêu Dật?” Lam Ân Nhan vừa nói xong, tất cả máu trong cơ thể Tiêu Nhiên đều lạnh lên, trên mặt tuyệt mỹ cũng hiện lên trần đầy đau thương. Hắn không để ý đến trong miệng Lam Ân Nhan gọi là Tiêu Dật kia, kỳ thật là câu nghi vấn khó thể tin. Bởi vì một khắc này, hắn chỉ cảm thấy tim mình đau giống như bị vô số cây kim đâm vào. Nương tử, Tiêu Dật khiến người bị thương nặng như thế, không phải người rất hận hắn sao? Vì sao người lại nói yêu hắn chứ? Nương tử, người nguyện ý dùng sinh mệnh đi bảo hộ thứ gì đó ta tặng cho người, vì sao cũng không nguyện ý đi yêu ta chứ? Nương tử, người cũng biết, nếu người không yêu ta, ta lại không thể giết người, như vậy ta sẽ chết ở trong tay người, người thật sự nhẫn tâm để cho Tiểu Tứ Tử đi tìm chết sao?

“Nương tử, vậy người có từng yêu Tiểu Tứ Tử một chút như vậy không?” Hít sâu vài ngụm lãnh khí, Tiêu Nhiên con ngươi sâu kín nhìn về phía Lam Ân Nhan, cắn chặt môi đỏ mọng, sau đó thanh âm hắn run run hỏi.

“Tiểu Tứ Tử?” Lam Ân Nhan trong hoảng hốt giống như nghe được có người nói cùng mình, hơn nữa dường như người nọ còn đang hỏi nàng có yêu Tiểu Tứ Tử hay không?

“Đúng vậy! Người yêu Tiểu Tứ Tử sao?” Cánh tay Tiêu Nhiên run run ôm chặt thân mình Lam Ân Nhan, sau đó đem khuôn mặt chôn sâu ở trong tóc đen Lam Ân Nhan, khoe miệng cười chưa sót, sau đó hắn lại sâu kín hỏi.

“Ta không biết có yêu Tiểu Tứ Tử hay không, bất quá ta rất thích Tiểu Tứ Tử!” Lúc này đây, ngữ khí Lam Ân Nhan mang theo mười phần khẳng định.

Đầu Tiêu Nhiên bỗng nhiên nâng lên, con ngươi khôi phục phức tạp nhìn về phía Lam Ân Nhan. Nàng tuy rằng nói yêu người là Tiêu Dật, nhưng mà nàng cũng rất thích mình? Như vậy thì nói đúng là mình vẫn còn có cơ hội?

“Nương tử a nương tử! Rốt cuộc là ta nên cao hứng? Hay là nên thương tâm đây? Ta lại nên bắt người làm sao cho tốt bây giờ?” Trên tuyệt mỹ dung nhan của Tiêu Nhiên hiện ra một chút cười mang theo chút bi thương, sau đó hắn từ trong tay áo Lam Ân Nhan lấy ra một cái ngọc bội màu trắng, đây đúng là ngọc bội hắn đưa cho Lam Ân Nhan. Hắn vốn đã cùng Tu La sứ giả rời đi khỏi rừng cây, nhưng đi nửa đường, linh lực cất giữ trong miếng ngọc bội này bỗng nhiên kêu gọi hắn, hắn chỉ biết nhất định là Lam Ân Nhan gặp nguy hiểm, cho nên lúc này hắn mới quay trở lại trong rừng cây, đáng tiếc vẫn là đi trễ một bước.

“Nương tử, kỳ thật trong lòng ta rất rõ ràng, chính là ta không muốn đi thừa nhận thôi. Ta biết bây giờ người còn chưa yêu ta, bởi vì nếu người yêu ta, như vậy lúc kêu gọi ta thanh âm miếng ngọc bội này sẽ không yếu như vậy” Khoé miệng Tiêu Nhiên cười chưa sót, sau đó đem thân thể Lam Ân Nhan chậm rãi đặt xuống dưới.

Lập tức liền thấy hắn lấy ra một cái chủy thủ sắc bén, sau đó cắt vào lòng bàn tay mình, sau đó đem chính lòng bàn tay chảy máu của mình dán ở trên miếng ngọc bội kia.

Thoáng chớp, màu trắng miệng ngọc bội kia biến thành ngọc bội đỏ như máu, tất cả bên trong phòng cũng đều là hồng quang lượn lờ.

Hồng quang càng ngày càng mạnh, trên tóc đen Tiêu Nhiên rơi xuống từng giọt mồ hôi lớn, kỳ thật mặt hắn lúc này cũng thay đổi dị thường tái nhợt, chính là bởi vì hắn mang mặt nạ da người, cho nên không nhìn tới thôi.

“Chủ tử, người điên rồi sao?” Hơn mười sứ giả Tu La môn vọt vào phòng ngủ, sau đó toàn bộ con người kinh hãi nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Tất cả rút ra ngoài cho ta!” Tiêu Nhiên rống giận một câu, nhưng thanh âm lại đang run run.

“Chủ tử, xin người nhanh chóng đình chỉ truyền máu!” Sứ giả Tu La môn từ trước tới nay đây là lần đầu tiên không nghe mệnh lệnh của Tiêu Nhiên, ngược lại tất cả đều quý xuông.

“Tuy rằng miếng ngọc bội này trong lúc nàng gặp nguy hiểm có thể đúng lúc kêu gọi ta đi cứu nàng, nhưng mà bởi vì nàng không yêu ta, cho nên thanh âm kêu gọi của miếng ngọc bội này vô cùng yếu. Hơn nữa bởi vì nàng không yêu ta, nếu có một ngày ta cách nàng quá xa, vậy cho dù nàng gặp nguy hiểm, ta cũng không có cách nào đi cảm giác được ngọc bội kêu gọi” Tiêu Nhiên chậm rãi nói, nhưng mà thanh âm hắn lại càng ngày càng yếu. Nếu hắn muốn cho thanh âm ngọc bội này kêu gọi mãnh liệt, hơn nữa vô luận Lam Ân Nhan cách hắn có bao xa, hắn đều có thể cảm nhận được, biện pháp duy nhất lúc này chính là đem một phần ba máu trong cơ thể mình đưa vào bên trong ngọc bội này.

“Cầu chủ tử nhanh chóng đình chỉ truyền máu, chủ tử không thể mất máu quá nhiều, một khi chủ tử mất máu quá nhiều, không chỉ có nội lực bị hao tổn nhiều, càng sẽ...” Tu La sứ giả trầm miệng một lời muốn ngăn cản hành động của Tiêu Nhiên.

“Bản môn chủ muốn là việc gì, chẳng lẽ còn cần trải qua các người đồng ý sao?” Con người Tiêu Nhiên lãnh mị lên.

“Bọn thuộc hạ không dám!” Lập tức toàn bộ Tu La sứ giả đều cúi đầu nói.

“Vậy ta cho các người rút ra ngoài, các người không nghe thấy sao? Các người muốn cãi lời mệnh của ta? Vẫn là sống không kiên nhẫn?” Tiêu Nhiên con người bốc hỏa nhìn về phía Sứ giả Tu La môn.

“Chủ tử...” Sứ giả Tu La môn đều liếc mắt nhìn nhau, sau đó bắt đầu lùi ra ngoài. Mệnh lệnh của chủ tử bọn họ cũng không dám cãi lời, cũng sẽ không cãi lời. Không phải bởi vì chủ tử quá cường đại, cho nên bọn họ sợ chủ tử, mà là đáy lòng bọn họ thần phục cho chủ tử.

Chính là chủ tử trả giá đại giới lớn như vậy, hy sinh một phần ba máu tươi đưa vào trong miếng ngọc bội kia, chính là lo lắng bây giờ Lam Ân Nhan có thể gặp được nguy hiểm, mà hắn lại không thể chạy đến đúng lúc cứu giúp, hắn làm như vậy đáng giá sao? Kỳ thật hắn chỉ cần giết Lam Ân Nhan, không phải chuyện gì đều không có sao? Cần gì khổ sở như vậy chờ Lam Ân Nhan đi yêu hắn chứ? Nếu Lam Ân Nhan không yêu chủ tử, chủ tử sẽ chết à?

“Tại sao ta lại không biết suy nghĩ của các người chứ? Chính là ngay cả mệnh của ta đều nguyện ý cho Nhan nhi, hy sinh nhỏ nhoi này lại tính là cái gì đâu?” Tiêu Nhiên yên lặng nhìn Tu La rồi đi, sau đó con người nhu tình như nước chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan, sau đó hắn thúc dục càng nhiều nội lực đem máu trong cơ thể chậm rãi chuyển vào trong ngọc bội kia.

“Nương tử, cho dù người không yêu ta, cho dù một ngày ta sẽ chết ở trên tay người, nhưng chỉ cần ta còn có một hơi thở, ta đều vĩnh viễn đứng bên cạnh người bảo vệ người, tuyệt đối ta không cho người bị một chút thương tổn” Qua đi một lúc lâu, Tiêu Nhiên đem ngọc bội hút ra khỏi lòng bàn tay mình, sau đó đem ngọc bội nóng bỏng đặt ở trên bàn, lúc này toàn bộ hồng quang trong phòng cũng biến mất.

“Tử Quỷ!” Tiêu Nhiên hô về phía ở bên ngoài cửa.

“Có thuộc hạ!” Sứ giả Tử Quỷ nhanh chóng đi đến, sau đó quỳ một gối ở trên đất. Kỳ thật nàng cũng luôn luôn đứng ở ngoài cửa, vừa rồi khi mới nhìn đến trong phòng thoáng xuất hiện hồng quang, nàng vốn dĩ cũng muốn vọt vào đến ngăn trở chủ tử truyền máu. Nhưng mà từ một lần kia, ở trong Danh Hương lâu, Tiêu Dật dùng chủy thủ đâm bị thương tay Lam Ân Nhan, sau đó khi chủ tử xông lên dùng miệng hút máu trên tay giúp Lam Ân Nhan, nàng chỉ biết chủ tử tiếp cận Lam Ân Nhan, đã không chỉ là bởi vì lời tiên đoán kia, mà là hắn thật sự yêu Lam Ân Nhan này, cho dù nàng tiến vào ngăn cản cũng vô dụng.

“Người đi nói Nguyệt Tu La cho ta, trong vòng 10 ngày, nếu nàng không hoàn thành nhiệm vụ, nàng sẽ không chỉ là mỗi ngày bị vạn xà truy tâm đau thống khổ, mà ta sẽ tự mình dùng Cánh hoa Bỉ Ngạn đòi lấy mệnh của nàng” Ngữ khí Tiêu Nhiên âm trầm nói.

“Là!” Tử Quỷ cung kính hồi đáp, sau đó lác mình biến mất khỏi phòng.

“Tiêu Trác, Tiêu Dật, rất nhanh ta sẽ khiến cho các người sử dụng bạo lực. Đợi sau khi các người tự tay hủy chính Quốc gia của mình, ta sẽ khiến cho Cánh hoa Bỉ Ngạn lấp đầy người các người. Tất cả người trong Hoàng tộc Thánh Long vương hướng, đặc biệt là họ Tiêu các người, ta một người cũng sẽ không bỏ qua, ta sẽ cho các người chết so với bất luận kẻ nào đều thâm” Tiêu Nhiên ngửa đầu cuồng tiếu nói.

Mà lúc này Lam Ân Nhan chậm rãi mở mắt, ai đang nói chuyện? Hình như nàng nghe được có người nói, sẽ làm cho tất cả người họ Tiêu chết so với bất luận kẻ nào đều thâm. Tất cả người họ Tiêu? Bỗng dưng Lam Ân Nhan thoáng một cái từ trên giường ngồi dậy, sau đó nàng liền thấy được dịch dung Tiêu Nhiên.

“Là người?” Lam Ân Nhan nhu nhu cặp mắt có chút mờ mịt, sau đó giật mình mở miệng. Người kia không phải Môn chủ Tu La môn là lần trước ở trong rừng Hoa Lê muốn giết Phong Y sao?

“Nương tử, người tỉnh à?” Tiêu Nhiên trong con người kinh hi lại hàm chứa đau lòng nhìn về phía Lam Ân Nhan, chết tiệt Tiêu Dật kia, dám xuất chương

đối với nương tử hân nặng như vậy, dự tính nương tử tối thiểu còn muốn uống 3, 4 ngày được nữa thì thân thể mới có thể hoàn toàn khôi phục như cũ.

“Uy! Ngươi kêu bậy cái gì? Ai là nương tử ngươi a?” Phút chốc Lam Ân Nhan nhảy xuống giường, đảo cặp mắt trắng dã nói. Sau đó con ngươi nàng quét nhìn bốn phía, đây là đâu a? Làm sao nàng có thể cùng Môn chủ Tu La môn này ở cùng một chỗ a?

“Ngươi a! Ngươi chính là nương tử ta a!” Tiêu Nhiên cười xinh đẹp, sau đó đem mặt tiến đến trước mặt Lam Ân Nhan, tay cũng vuốt ve tóc đen Lam Ân Nhan.

“Ta hỏi ngươi, vừa rồi có phải ngươi đang nói chuyện hay không?” Lam Ân Nhan một chương đẩy cánh tay Tiêu Nhiên ra, sau đó con ngươi lãnh toại nói.

“Nơi này trừ ngươi ra, chính là ta a! Nếu ngươi không nói chuyện, vậy khẳng định chính là ta đang làm bầm lâu bầu!” Tiêu Nhiên từng từng nói.

“Như vậy... Vừa rồi nói muốn giết tất cả người họ Tiêu chính là ngươi?” Lam Ân Nhan cắn răng nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Đúng là ta! Làm sao? Hay là ngươi có ý kiến?” Tiêu Nhiên con ngươi quynh rũ cười nói.

“Ta mới mặc kệ ngươi giết bao nhiêu người họ Tiêu! Nhưng mà, có một người họ Tiêu ngươi tuyệt đối không thể động đến hân!” Ngự khí Lam Ân Nhan lạnh như băng nói.

“Là ngươi nào?” Tiêu Nhiên hơi ngẩn người, sau đó chăm chú nhìn về phía con ngươi Lam Ân Nhan.

“Chính là Tiểu Tứ Tứ Tiêu Nhiên nhà ta! Nếu ngươi dám động hân một chút, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Lam Ân Nhan gằn từng chữ một.

“Xem ra ngươi rất khản trương hân? Hân đối với ngươi rất trọng yếu sao?” Con ngươi Tiêu Nhiên che dấu một tia vui sướng, nàng trong lúc hôn mê từng nói yêu Tiểu Dật, hân còn tưởng rằng nàng sẽ nói Tiểu Dật chứ? Không nghĩ tới nàng thế nhưng nói tên của hân. Nương tử, kỳ thật thì ngươi chính là yêu Tiểu Tứ Tứ, chính là ngươi còn chưa phát hiện đúng không?

“Tóm lại ta cảnh cáo ngươi, ngươi động ai đều có thể, chính là không thể đụng đến Tiểu Tứ Tứ nhà ta” Lam Ân Nhan con ngươi trừng về phía Tiêu Nhiên.

“Vi sao ta lại phải nhận sự uy hiếp của ngươi chứ? Ngươi lại đánh không lại ta?” Tiêu Nhiên nghiêng đầu, nhưng trong lòng hân lại hồi hộp. Nương tử, ngươi cũng biết nhìn đến ngươi bảo vệ ta như thế, ta có bao nhiêu vui vẻ sao?

Lam Ân Nhan hít một hơi thật sâu, chịu đựng đau đớn trên người, phút chốc rút từ trên đầu xuống một cái ngọc sai, sau đó như tia chớp đặt ở trên cổ Tiêu Nhiên “Bây giờ ngươi cảm thấy ta có thể uy hiếp ngươi sao?”

“Nhưng ngươi trăm ngàn lần phải cẩn thận một chút, đừng làm ta bị thương nga! Bằng không nếu thuộc hạ của ta nhìn đến ngươi làm ta bị thương, có thể sẽ bắt nha hoàn của ngươi cùng lão đầu hồ kia trút giận nga!” Tiêu Nhiên không trốn cũng không lo lắng, chính là con ngươi tươi sáng cười nói.

“Ngươi đem chúng ta chộp tới đây, muốn làm gì?” Lam Ân Nhan ngẩn người, tuy rằng nàng cũng không lấy ngọc sai ra khỏi cổ Tiêu Nhiên, nhưng lực độ lại rõ ràng nhỏ rất nhiều.

“Làm sao ta có thể bắt các ngươi a! Là ta trong lúc vô ý đi qua rừng cây, sau đó thấy ngươi bị người đá thương, vì thể liên này sinh chút thiện tâm, đem ngươi mang về Tu La môn, sau đó thay ngươi chữa thương. Đương nhiên vì sợ ngươi lo lắng, ta lại thuận tiện đem nha hoàn của ngươi và lão đầu hồ cùng mang về Tu La môn” Tiêu Nhiên vẻ mặt uy khuất nói.

“Ngươi giúp ta chữa thương?” Lam Ân Nhan con ngươi hồ nghi liếc nhìn Tiêu Nhiên, hân tốt tâm như vậy sao? Hân không phải là ma đầu giết người sao?

“Nếu như ta không giúp ngươi chữa thương, ngươi cho là bây giờ có thể nhanh như vậy rời giường sao? Càng đừng nói là lấy cái này uy hiếp ta! Ta nói như thế nào cũng coi như và ân nhân cứu mạng của ngươi đi? Nào có ai tiếp đón ân nhân cứu mạng như vậy?” Tiêu Nhiên bĩu môi nói.

“Ngươi...” Lam Ân Nhan dò xét nhìn về phía Tiêu Nhiên. Chính mình trước khi bị Tiêu Dật chấn hôn mê, cả người đều cảm thấy kịch liệt thống khổ, bây giờ giống như không đau như vậy? Hơn nữa, trong lúc đó mình đã từng thấy qua võ công của Môn chủ Tu La môn này, theo lý thuyết, khi mình lấy ngọc sai công kích hân bất ngờ, thì hân có thể hoàn toàn tránh đi a? Giống như hân là cố ý bị mình chế trụ? Vì sao hân không né chứ? Hay là hân đem mình mang tới đây, quả thật không có ý nghĩ hại mình, mà là thật sự muốn cứu mình?

“Ta nói với ngươi nga! Bây giờ ngươi nhưng trăm ngàn lần đừng dùng quá sức nga, thân thể ngươi bây giờ phải điều dưỡng thật tốt vài ngày! Nhanh chóng đem ngọc sai của ngươi lấy ra đi! Ta rất sợ nga, hiện tại trái tim nhỏ bé của ta đều nhanh sợ từ cô hòng máy mắt đi ra đây, ngươi không cần khi dễ ngươi ta a!” Tiêu Nhiên thanh âm nũng nịu nói.

Mà Lam Ân Nhan nghe được thanh âm nũng nịu của Tiêu Nhiên, nhất thời da đầu run lên một trận, sau đó nàng chợt thu hồi ngọc sai, ngự khí khó chịu rống lớn một câu về phía Tiêu Nhiên...

Chương 63: Ân Nhân Cứu Mạng?

“Thu hồi thanh âm nũng nịu của ngươi, lão nương nghe cả người đều nổi cả da gà!” Lam Ân Nhan ngữ khí khó chịu rống lớn một câu về phía Tiêu Nhiên.

“Ngươi không cảm thấy ta nói như vậy có vẻ rất đáng yêu sao?” Tiêu Nhiên nhếch miệng cười, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Lam Ân Nhan, lúc này đôi mắt phượng của hắn quynh rừ, nở rộ ngàn vạn phong tình. Mà ánh mắt như vậy, nhưng lại làm cho Lam Ân Nhan hoảng hốt chốc lát, ánh mắt cầu hồn lòng người như vậy, giống như cùng Tiểu Tứ Tứ nhà nàng nga? Chết tiệt, người này là một ma đầu thích đoạt tính mạng người, Tiểu Tứ Tứ nhà nàng là ngây thơ đáng yêu như vậy, làm sao nàng có thể đem hai người bọn họ liên tưởng cùng nhau chứ? Đây quả thực là một loại vũ nhục đối với Tiểu Tứ Tứ nhà nàng.

“Đáng yêu cái đầu ngươi, đừng học Tiểu Tứ Tứ nhà ta nói chuyện. Tiểu Tứ Tứ nhà ta là trời sinh đáng yêu, chọc người thích! Ngươi là giả vờ đáng yêu, làm người ta ghét!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói.

“Thật vậy chẳng?” Tiêu Nhiên sung sướng bật cười. Nương tử nhà hắn nói hắn là trời sinh đáng yêu chọc người thích! Hắn rất vui về nga!

“Ngươi không có bệnh đi?” Khoé miệng Lam Ân Nhan run rẩy một trận, nàng nói hắn giả vờ đáng yêu làm người ta ghét, hắn lại còn cười?

“Ta không có bệnh a? Ta tất cả đều rất bình thường a?” Tiêu Nhiên nhún vai nói.

“Ta cảnh cáo ngươi, ta mặc kệ ngươi là cái gì Môn chủ Tu La môn, hay là cái gì Diêm vương lấy mạng. Tóm lại, ngươi giết hết tất cả người họ Tiêu trong thiên hạ cũng không liên quan đến chuyện của ta, nhưng mà ngươi tuyệt đối không thể đụng đến Tiểu Tứ Tứ nhà ta một chút. Nếu không chỉ cần Lam Ân Nhan ta còn có một hơi thở, ta cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi” Rất nhanh Lam Ân Nhan lại cảm ngọc sai đề ở trên cổ Tiêu Nhiên. Tiêu Trác kia hạ độc mình, Tiêu Dật kia vì bảo vệ Lam Linh Phượng đối trá kia, lại đem chấn mình trọng thương. Nàng đối với hai người họ Tiêu này cũng vô cùng thống hận, nếu Môn chủ Tu La môn này thật muốn giết bọn hắn, nàng tuyệt đối là giờ hai tay tán thành. Về phần người họ Tiêu khác, cùng nàng căn bản không có nửa mao tiền quan hệ, cho nên hắn thích xen vào, nàng cũng không muốn quản. Nàng muốn bảo vệ chỉ có Tiểu Tứ Tứ nhà nàng.

“Được rồi! Xem thể diện của ngươi, ta tạm tha Tiểu Tứ Tứ nhà ngươi một mạng đi!” Ý cười trong con ngươi Tiêu Nhiên càng ngày càng đậm, hắn thật sự rất thích bộ dáng nàng liều mạng bảo vệ mình nga!

“Ngươi...” Lam Ân Nhan con ngươi cũng là hồ nghi nhìn về phía Tiêu Nhiên, nàng không nghe sai đi? Hắn cứ đơn giản đáp ứng như vậy? Đêm hôm đó lúc hắn giết Phong Y, cả người đều tràn ngập huyết tinh sát khí hắc ám, giống như thật sự là Diêm vương tới từ Địa ngục. Nhưng hôm nay trên người hắn không chỉ không có một tia lệ khí, còn mặc cho mình dùng ngọc sai đi uy hiếp hắn? Người này thật sự rất lạ nga? Thậm chí Lam Ân Nhan cũng hoài nghi Môn chủ Tu La môn trước mắt này, cùng Môn chủ Tu La môn giết Phong Y đêm đó căn bản không phải cùng một người.

“Yêu ai yêu cả đường đi thôi! Ta yêu ngươi như vậy, sao lại đi thương tổn người ngươi để ý chứ?” Tiêu Nhiên nâng nhẹ tay vén sợi tóc đen Lam Ân Nhan lên, sau đó mím môi cười nói.

“Ngươi... Ngươi nói cái gì? Ngươi nói ngươi yêu ta?” Nghe được Tiêu Nhiên nói, toàn bộ thần kinh Lam Ân Nhan đều run lên.

“Từ trước đến giờ ta chỉ biết lấy mạng người, cũng không biết cứu mạng người! Mà trên thế giới này người duy nhất có thể khiến cho ta ra tay cứu người, nhất định là người ta yêu trong lòng. Mà tối nay ta cứu ngươi, đó đương nhiên là bởi vì ta yêu ngươi a?” Con ngươi Tiêu Nhiên nhu tình như nước nói.

“Ta muốn đi về! Ngươi đem nha hoàn của ta cùng Miêu Miêu giao ra đây!” Lam Ân Nhan liếc mắt nói, đồng thời cũng đem ngọc sai cắm vào trên tóc mình. Một người ngay cả tên mình cũng không biết, một người căn bản biết nhiều nhất cũng chính là đánh một hỏi, thế nhưng không hiểu kỳ diệu nói hắn yêu mình? Nàng tin lời nói của hắn thì liền ra quỷ?

Nghĩ tới hình ảnh khủng bố đêm đó Môn chủ Tu La môn đối phó với Phong Y, lại nhìn thấy bây giờ biểu tình của hắn hoàn toàn vô lại, thật sự là Lam Ân Nhan có chút rợn cả tóc gáy. Cho nên nàng cũng không hứng thú đi truy cứu người này cứu mình nguyên nhân rốt cuộc là cái gì? Nàng chỉ có một ý nghĩ trong đầu, chính là mau chóng mang Lam Tây Thành cùng Miêu Miêu rời đi Tu La môn này. Hơn nữa món nợ tối nay Tiêu Dật chấn thương nàng còn chưa tính đâu? Tuy rằng Môn chủ Tu La môn này cũng nói muốn giết Tiêu Dật, bất quá đó là chuyện của hắn. Trước khi hắn giết Tiêu Dật, nàng tự mình tính rõ ràng mối thù tối nay với Tiêu Dật, bởi vì Lam Ân Nhan nàng còn có cừu tất báo!

“Hảo, ta lập tức gọi người đem tiểu nha hoàn cùng lão đầu hồ kia mang lại đây nga! Bất quá...” Tiêu Nhiên cười xinh đẹp, sau đó duỗi tay về phía cái bàn, dùng nội lực đem miếng ngọc bội kia hấp đến trong lòng bàn tay. Lúc trước hắn vận lực đem máu đưa vào trong miếng ngọc bội này, vì vậy làm cho ngọc bội này vô cùng nóng, cho nên hắn không dám đem miếng ngọc bội này nhét vào trong tay áo Lam Ân Nhan, bởi vì hắn sợ nàng bị bỏng. Bây giờ nhiệt độ của miếng ngọc bội này đã rút đi, hắn đương nhiên giao cho Lam Ân Nhan, đây chính là bùa hộ mệnh hắn đưa cho âu yếm nương tử a!

“Chết tiệt, ngọc bội của Tiểu Tứ Tứ nhà ta! Lập tức trả lại cho ta!” Lam Ân Nhan cắn răng khế nguyên rủa một tiếng, sau đó đưa tay về phía Tiêu Nhiên. Khó trách mình vẫn cảm thấy trong tay áo giống như thiếu cái gì, thì ra là người này lấy ngọc bội ra khỏi tay áo nàng. Hắn thật tốt vì sao lại phải lấy miếng ngọc bội ra khỏi tay áo mình chứ? Hay là... Đúng! Đêm đó hắn để cho mình lựa chọn Phong Y cùng miếng ngọc bội này, nếu mình chọn cứu Phong Y, hắn liền huỷ miếng ngọc bội này. Nhưng mà sau đó lại vì bị mình phá hoại, hắn không chỉ bỏ qua cho Phong Y, mà cũng bỏ qua việc huỷ miếng

ngọc bội này. Chẳng lẽ hấn trở về ngắm lại rồi hối hận? Cho nên liền lấy miếng ngọc bội này từ trên người mình muốn huỷ nói? Đây chính là di vật duy nhất mà mẫu thân Tiểu Tứ Tứ lưu lại, tuyệt đối nàng không thể để cho nó bị phá huỷ!

“Hôm nay ta không chỉ cứu ngươi, mà còn cứu nha hoàn cùng lão đầu hồ của ngươi nga! Ngươi cũng không nói cảm ơn với ta đâu, cho nên ta cảm giác có chút chịu thiệt. Miếng ngọc bội này ta thật sự rất yêu thích, không bằng ngươi đem nó cho ta xem như là quà tạ lễ đi! Nhất định ta sẽ quý trọng nó thật tốt!” Vẫn dĩ Tiều Nhiên đang chuẩn bị đem miếng ngọc bội này giao cho Lam Ân Nhan, nhưng có thể thấy được Lam Ân Nhan khẩn trương ngọc bội mình đưa cho nàng như thế, hấn không khỏi muốn trêu chọc nàng một chút! Nếu bây giờ còn chưa cảm nhận được đến tình yêu của nàng, vậy nhìn xem biểu tình nàng để ý đến ngọc bội này đi, giống như cũng rất hạnh phúc nga!

“Mơ tưởng! Lập tức trả lại cho lại!” Lam Ân Nhan đưa tay muốn lấy, đây chính là Tiểu Tứ Tứ đưa cho mình, làm sao nàng có thể đem nó đưa cho thị huyết ma đầu này chứ.

“Đừng dễ giận như vậy a! Ngươi liền đem nó đưa cho ta đi?” Khi tay Lam Ân Nhan sắp chạm đến miếng ngọc bội kia, tay Tiều Nhiên nhẹ nhàng di chuyển, liền tránh được Lam Ân Nhan đánh lên.

“Rốt cuộc ngươi có đưa cho ta hay không? Ta biết mình nhất định không thể đánh thắng được ngươi, nhưng mà ta sẽ không tiếc tất cả đại giới đoạt lại miếng ngọc bội này từ trong tay ngươi!” Con ngươi Lam Ân Nhan âm trầm lên.

“Coi như là ta sợ ngươi! Trả lại cho ngươi!” Tiều Nhiên vốn rất muốn trêu chọc Lam Ân Nha một chút, nhưng hấn lại lo lắng vạn nhất Lam Ân Nhan thật sự động thủ với mình, nhất thời dùng sức làm nứt ra vết thương mới vết và khép lại được, hấn liền vội vàng đem miếng ngọc bội này đưa cho Lam Ân Nhan, bất quá con ngươi hấn cũng là nóng rực nhìn về phía Lam Ân Nha. Nương tử, nhìn thấy ngươi để ý thứ ta đưa cho ngươi, cho dù về sau ngươi không yêu vi phu, cho dù về sau thật sự vi phu chết ở trên tay ngươi, vi phu cũng chết mà không tiếc.

Lam Ân Nhan lại mau chóng nhận lấy miếng ngọc bội, đầu tiên là dùng tay áo lau lau xuống miếng ngọc bội kia, sau đó thật cẩn thận đem miếng ngọc bội kia nhét vào trong ngực.

Thấy Lam Ân Nhan dùng tay áo chà lau miếng ngọc bội kia, khoé miệng Tiều Nhiên hơi rút xuống, nàng sẽ không là ngại mình dơ miếng ngọc bội kia chứ? Nương tử hấn thật sự là đáng yêu a! Đáng yêu làm cho hấn có thể nào không đi yêu chứ?

“Ta thật đúng là yêu ngươi yêu đến tận xương tủy!” Khoé miệng Tiều Nhiên nhin không được cười tà mị nói.

“Thực xin lỗi, ngươi lại yêu nói, nó cũng vĩnh viễn sẽ không thuộc về ngươi” Lam Ân Nhan trừng mắt nhìn Tiều Nhiên nói.

Tiều Nhiên còn lại là con ngươi sùng nịnh vạn phần nhìn về phía Tiều Nhiên, trên mặt cũng hiện lên nụ cười quyến rũ xinh đẹp. Nương tử, ta là nói ngươi làm cho ta yêu đến tận xương tủy, chứ không phải nói ngọc bội!

Mà Lam Ân Nhan lại là chăm chú nhìn nụ cười quyến rũ cực điểm kia trên mặt Tiều Nhiên một chút, sau đó trong đầu không khỏi hiện ra nụ cười hồn xiêu phách lạc lộ ra thường xuyên trên mặt Tiểu Tứ Tứ nhà nàng. Sau đó miệng của nàng run rẩy, nhin không được mở miệng nói: “Trên mặt của ngươi không thích hợp treo nụ cười quyến rũ như vậy, ngươi vẫn là thu hồi đi!”

“Vi sao?” Tiều Nhiên lại là hơi ngẩn người, sau đó con ngươi nghi hoặc nhìn Lam Ân Nhan, bất quá hấn thật đúng là nghe lời thu hồi nụ cười trên mặt.

“Bởi vì Tiểu Tứ Tứ nhà ta mới thích hợp treo nụ cười quyến rũ như vậy, hấn cười lộ lên so với ngươi còn xinh đẹp hơn!” Lam Ân Nhan ngược đầu nói.

“Thật không? Ta đây về sau tìm một cơ hội cùng hấn đi tỷ thí một chút!” Tiều Nhiên nhú mày nói, bất quá nội tâm hấn cũng là cảm thấy hạnh phúc vô cùng, nương tử ca ngợi hấn nha!

“Kỳ thực... Ngươi cũng không thích hợp mặc quần áo màu đỏ” Lam Ân Nhan không để ý tới lời nói của Tiều Nhiên, mà là con ngươi quét một vòng lên quần áo trên người Tiều Nhiên, bữu môi nói.

“Đây lại là vì sao?” Tiều Nhiên nghiêng đầu nói.

“Cũng không phải tất cả mọi người đều thích hợp mặc quần áo màu đỏ! Màu đỏ cướp đoạt ánh mắt mọi người như thế, chỉ thích hợp người có khuôn mặt xinh đẹp nhất mặc, mà ngươi...” Lam Ân Nhan con ngươi khinh bỉ nhìn Tiều Nhiên một chút, sau đó lắc lắc đầu nói. Thế nhưng học Tiểu Tứ Tứ nhà nàng mặc quần áo màu đỏ, còn mặc quần áo màu đỏ đi lấy mạng người, người này thực sự rất đáng đánh đòn. Tiểu Tứ Tứ nhà nàng mặc quần áo màu đỏ kia mới gọi là xinh đẹp a, hơn nữa trên mặt kia ngốc mà cười mị, thật sự là đẹp làm cho người ta thần hồn điên đảo.

“Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy khuôn mặt này của ta rất đẹp sao?” Miếng mặt nạ da người này, nhưng là hấn tỉ mỉ lựa chọn trong vô số mặt nạ da người nga!

“Nếu nói khuôn mặt ngươi xinh đẹp, ta thật sự không dám khen tặng!” Lam Ân Nhan khinh thường bữu môi nói.

“Aiz! Ngươi thật đúng là thương tổn đến lòng tự tôn của ta!” Tiều Nhiên khế thở dài nói, trên mặt còn lộ ra mảnh biểu tình bi thương.

“Được rồi, sắc trời đã khuya! Ta không có thời gian nói lời vô nghĩa với ngươi, để cho người của ngươi mau chóng đem nha hoàn của ta cùng Miêu Miêu mang lại đây đi! Chúng ta phải trở về!” Nàng còn phải trở về đại náo Tam Vương phủ a, mặt khác nàng cũng không thể lại lãng phí thời gian, cố gắng hết sức trốn được hai cái đồ của Tiều Dật. Thứ nhất, là vì lấy được hai cái đồ đổi lấy giải dược trên tay Phong Y! Thứ hai: nếu hai cái đồ đổi với Tiều Dật quan trọng như vậy, vậy nàng liền càng muốn trốn tới tay, tin tưởng khiến cho hấn mất đi hai thứ kia, so với ngược chết hấn còn muốn làm cho hấn thống

khô đi? Người chân chính đối tốt với nàng, nàng sẽ lấy thật tình đối đãi! Nhưng người phạm tội nàng, nàng nhất định lấy ngàn lần trả lại!

“Kỳ thật cái tiểu nha hoàn cùng lão đầu hồ kia luôn luôn ở bên ngoài chờ ngươi, ngươi vừa ra là có thể thấy được! Yên tâm nga! Người của ta sẽ đưa các ngươi ra khỏi phạm vi Tu La môn an toàn!” Khoé miệng Tiêu Nhiên khẽ nhếch nói. Cung điện ngầm Tu La môn này của hắn bị sương mù vây dày đặc trong rừng rậm, sương mù dày đặc trong rừng này nhưng là bày ra Kỳ môn bát quái cùng với Mê tung trận tinh diệu nhất trên đời, nếu không có Sứ giả Tu La môn dẫn ra ngoài, phỏng chừng nương tử nhà hắn đi đến sang năm cũng đi không được.

“Cảm tạ!” Lam Ân Nhan lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Nhiên, sau đó sợi tóc vùng lên quay đầu đi ra ngoài.

Tiêu Nhiên lại là con ngươi sừng nhìn bóng dáng Lam Ân Nhan biến mất, sau đó hắn dùng tay vuốt ve mặt nạ da người trên mặt mình, cuối cùng ngồi xuống bên cạnh một cái bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái gương nhỏ, sau đó nhìn vào cái gương nửa ngày, rồi biểu tình hắn nghiêm túc nói: “Nương tử nói đúng, khuôn mặt này thật đúng là không xinh đẹp bằng khuôn mặt vốn có của ta!”

“Nương tử, ngươi thích mặt Tiểu Tứ Tứ như vậy, nhất định Tiểu Tứ Tứ sẽ cố gắng đem khuôn mặt cho ngươi xem nga! Xem cả đời có được hay không?” Tiêu Nhiên tà mị cười nói.

“Chủ tử! Huyền sứ giả đã đem đám người Nhan cô nương dẫn ra khỏi Cung điện ngầm. Mà Sứ giả khác cũng lặng lẽ trốn ở chỗ bí mật, nhất định bọn họ sẽ bảo vệ Nhan cô nương thật tốt, tuyệt đối sẽ không làm cho Tiêu Dật kia có cơ hội thương tổn Nhan cô nương” Tu La sứ giả Từ Quý đi đến, quỳ một gối xuống bảm báo.

“Ân! Viên thuốc vài ngày sau Nhan nhi cần ăn đã nghiên cứu chế tạo xong chưa?” Tiêu Nhiên buông chiếc gương nhỏ trên tay xuống, ngữ khí không có độ ấm gì hỏi.

“Còn có nửa canh giờ hắn là không sai biệt lắm!” Từ Quý bảm báo chi tiết.

“Sau khi nghiên cứu chế tạo tốt lập tức đưa đến Tứ vương phủ” Tiêu Nhiên nói xong thân ảnh chợt lóe, người cũng biến mất ở trong Tu La cung điện. Kế tiếp, hắn phải đi tìm thuốc giải độc nhất thiên hạ kì độc gì đó cho Nhan nhi.

Đêm tối, đem toàn bộ bầu trời phân bố càng ngày càng đầy. Vô số ánh sao sáng ngọc đem hào quang rực rỡ quanh thân dần dần thu lại.

Hơi ẩm trong đêm cũng ở trong không khí từ từ thấm vào, cuối cùng ở bốn phía Tam vương phủ khuếch tán ra thành một loại bầu không khí thê lương.

Lúc này trong phòng ngủ Tiêu Dật. ...

“Dật, ta nói ngươi ngờ ngác đủ không a?” Quý Y Tư Đồ Phong khó chịu đảo cặp mắt trắng dã nói. Tiêu Dật này, sau khi đem vết thương trên mặt Lam Linh Phượng kia chữa khỏi, sau đó khi kêu thị vệ đưa Lam Linh Phượng hồi cung xong, liền bắt đầu vẫn ngồi đờ ra như vậy.

“Không biết nàng ra sao? Một chủng kia của ta thật sự thương nàng rất nghiêm trọng!” Cuối cùng Tiêu Dật cũng mở miệng nói chuyện.

“Nàng trong miệng ngươi, là chi ai a?” Tư Đồ Phong giả ngu hỏi.

“Ngươi biết rõ còn cố hỏi” Tiêu Dật trừng mắt liếc nhìn Tư Đồ Phong nói.

“Một khi ngươi đã quan tâm người ta như vậy, vậy thì vì sao phải đã thương người ta chứ? Đáng đời!” Tư Đồ Phong vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa.

“Lúc ấy nàng quyết tâm muốn giết Phượng nhi, ta vì bảo vệ Phượng nhi liền muốn ngăn cản nàng. Ai ngờ chủ thủ trong tay nàng từng chiêu đều đâm qua chỗ trí mạng của ta, nếu ta không ra tay, không chỉ không bảo vệ được Phượng nhi, có thể mệnh ta cũng ở trong tay nàng. Hơn nữa ta nhìn thấy nàng quyết tâm giết ta nặng như vậy, trong lòng bỗng nhiên dấy lên một đoàn lửa giận không tên, cho nên ta nhất thời dưới xúc động, lúc này mới...” Trong con ngươi Tiêu Dật che dấu ý này sâu đậm.

“Kỳ thật... Dật, có chuyện ta còn thật không biết có nên nói hay không. Nếu nói ra, ta sợ ngươi sẽ phải chịu kích thích. Nếu không nói ra, ta ghen thật đúng là khó chịu.” Tư Đồ Phong bưng chén trà một bên nhấp miệng, con ngươi do dự nhìn về phía Tiêu Dật.

“Chuyện gì?” Tiêu Dật con ngươi khó hiểu nhìn về phía Tư Đồ Phong.

“Có lẽ... Lam Linh Phượng kia không nhất định chính là người cứu ngươi lúc trước!” Tư Đồ Phong buông chén trà trong tay xuống, con ngươi chăm chú nhìn về phía Tiêu Dật.

“Ngươi nói cái gì?” Tiêu Dật khiếp sợ nhìn về phía Tư Đồ Phong.

“Hiện nay ta cũng chỉ là đang trong suy đoán” Tư Đồ Phong nhẹ nhàng chuyển động chén trà trên bàn, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Lúc trước không phải ngươi nói hai loại máu có 9 phần tương tự sao? Nếu không phải nàng đã cứu ta, sao hai loại máu này có thể tương tự như thế chứ?” Tiêu Dật hít một hơi thật sâu nói.

“Ngươi cũng đừng quên, Lam Linh Phượng còn có một thân muội muội, cũng chính là Lam Ân Nhan ngươi chán thương tới nay.” Tư Đồ Phong liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó vẫn là đem lời nói ghen hờn lâu mới nói ra. Bên trong xe ngựa, Lam Linh Phượng cùng Tiêu Dật nói chuyện hân hoan đều nghe rõ từng tiếng.

quả thật hẳn cảm thấy Lam Linh Phượng kia rất khả nghi, cho nên lúc này mới nghĩ ra phương pháp thử máu. Nhưng kết quả độ tương tự của máu lại là 9 phần. Theo lý thuyết, phải là Lam Linh Phượng không sai. Nhưng mà nếu nàng quả thật là ân nhân cứu mạng Tiêu Dật, vì sao khi mình thử máu cho nàng, nàng lại khản trương như vậy chứ?

“Ngươi nói là...” Tiêu Dật nắm chặt tay, môi có chút run run nhìn về phía Tư Đồ Phong.

“Nếu máu Lam Ân Nhan kia so sánh với máu xử nữ của ân nhân cứu mạng ngươi lúc trước, độ tương tự cao hơn 9 phần, như vậy Lam Ân Nhan mới là chân chính ân nhân cứu mạng ngươi lúc trước. Nếu thấp hơn 9 phần, vậy khẳng định là Lam Linh Phượng cứu ngươi! Ta cũng chỉ là cảm thấy Lam Linh Phượng kia thật sự rất khả nghi, cho nên mới làm một cái phòng đoán lớn mật như vậy. Chính là ta không có qua nghiệm chứng, không thể khẳng định được chân tướng sự tình, cho nên ta mới vẫn do dự rốt cuộc có muốn nói cho ngươi hay không” Tư Đồ Phong nhún vai nói.

“Không... Sẽ không, tuyệt đối sẽ không là Lam Ân Nhan!” Tiêu Dật sắc mặt tái nhợt lắc lắc đầu. Nếu... Nếu người cứu mình lúc trước chính là Lam Ân Nhan, vì sao nàng phải tự xưng là Lam Linh Phượng chứ? Nếu người cứu mình lúc trước là Lam Ân Nhan, mà mình từng tàn nhẫn nhấc nhả nàng như vậy, tối nay còn bởi vì Lam Linh Phượng mà chán nàng bị thương, vậy mình... Không, không, nhất định không phải là nàng. Tinh thần Tiêu Dật có chút sụp đổ, hẳn không thể đi thừa nhận người mình quá yêu lại lừa dối hẳn, hẳn cũng không thể đi thừa nhận mình thể nhưng đem chân chính ân nhân cứu mạng của mình đối xử làm kẻ thù.

“Dật, ngươi là đang sợ hãi sao? Ngươi sợ nếu Lam Ân Nhan thật là ân nhân cứu mạng của ngươi, ngươi không biết nên đi bù đắp lại thương tổn đối với nàng như thế nào?” Tư Đồ Phong đồng tình liếc nhìn Tiêu Dật hỏi.

“Ta...” Móng tay Tiêu Dật khấp sâu vào trong lòng bàn tay, trong con ngươi cũng lộ ra một chút đau đớn khó có thể nói rõ.

“Thật ra thì tất cả cũng chỉ là phỏng đoán của ta. Về phần rốt cuộc có muốn đi nghiệm chứng phỏng đoán này hay không, từ chính ngươi quyết định! Bất quá làm bạn tốt bạn tri kỉ của ngươi, ta cần phải nhắc nhở ngươi, trốn tránh chính là sự lựa chọn sai lầm, đừng cảm đôi mắt mới là cớ chỉ sáng suốt” Tư Đồ Phong lại bùng lên chén trà trên bàn khẽ nhấp một ngụm.

“Truy Mệnh!” Tiêu Dật bỗng dưng rống lớn một câu, sau đó một quyền nện ở trên bàn, nhất thời cái bàn bị hắn dùng nội lực chấn nát.

“Vương gia!” Truy Mệnh lập tức lắc mình tiến vào phòng ngủ Tiêu Dật.

“Lập tức điều động tất cả Kỵ sĩ hắc giáp cho ta, cho dù đem toàn bộ Thánh Long vương hướng lật tung lên trời, nhất định phải đem ta thấy Lam Ân Nhan trước hừng đông” Thanh âm Tiêu Dật khàn khàn nói, mà linh hồn hắn lại không ngừng run rẩy. Nhan nhi, nếu ngươi thật sự là ân nhân cứu mạng của ta, như vậy rốt cuộc ta nên làm như thế nào mới có thể được ngươi tha thứ chứ?

“Vương gia, ngươi...” Nghe được Tiêu Dật muốn điều động tất cả Kỵ sĩ hắc giáp, Truy Mệnh con ngươi khó có thể tin nhìn về phía Tiêu Dật.

“Dật, ngươi điên rồi?” Tư Đồ Phong vốn dĩ bình tĩnh ngồi thưởng trà, nghe được Tiêu Dật thế nhưng vì tìm Lam Ân Nhan, muốn xuất động tất cả Kỵ sĩ hắc giáp, cũng lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Quả Nhiên Ngươi Giả Ngư!

“Truy Mệnh, lập tức làm theo như phân phó của ta!” Con ngươi u lãnh của Tiêu Dật nhìn về phía thị vệ Truy Mệnh.

” Vương gia, thỉnh ngài thận trọng!” Thoáng cái Truy Mệnh nhào xuống quỳ gối trước mặt Tiêu Dật, thần sắc trầm trọng nói. Cho tới nay Tiêu Trác không dám động tới Vương gia một mặt vì kiêng kỵ thế lực của Vương gia, mặc khác cũng bởi vì Vương gia làm việc cẩn thận, khiến Tiêu Trác không bắt được bất cứ nhược điểm nào. Bởi vậy, Tiêu Trác không có bất kỳ lý do gì để diệt trừ Vương gia. Nếu như lúc này Vương gia tùy tiện điều động tất cả Kỵ sĩ hắc giáp, nhất định Tiêu Trác sẽ nhân cơ hội này nói Vương gia muốn tạo phản, rồi lợi dụng lý do này quang minh chính đại diệt trừ Vương gia!

” Dật, ngươi quá xúc động. Định tình ngươi động, đó chính là hạ sách!” Tư Đồ Phong cũng đưa tay kéo lại cánh tay Tiêu Dật, ngữ khí có chút trách cứ nói. Hẳn tin tưởng dùng bản lĩnh của Tiêu Dật hoàn toàn có thể đánh bại Tiêu Trác. Có thể trong lòng dân chúng ai làm hoàng đế cũng như nhau, chỉ cần có cuộc sống yên ổn là được, cho nên lúc này hẳn và Tiêu Trác ai khơi mào chiến tranh trước sẽ làm mất lòng dân, từ xưa đến nay mất lòng dân là mất cả thiên hạ.

“Hôm nay Nhan nhi ở trong tay môn chủ Tu La môn, mà Tu La môn vẫn chính là một bí ẩn. Chỉ có Kỵ sĩ hắc giáp mới có năng lực điều tra tung tích của nó ở đâu, cũng chỉ có Kỵ sĩ hắc giáp mới có năng lực chống lại người của Tu La môn.” Tiêu Dật xiết chặt nắm tay, con mắt cũng bùng xuống, ngữ khí của hắn lộ ra vẻ nặng nề sự thê lương.

Vừa nghĩ tới việc tối nay ở trong rừng cây kia, hình ảnh môn chủ Tu La môn gọi Lam Ân Nhan là nương tử, lại thân mật ôm Lam Ân Nhan. Đột nhiên

trong lòng hẳn cảm thấy rất không thoải mái, giống như linh hồn bị ai đó lấy mất, cảm giác này cũng giống như bản thân đang mất đi cái gì đó rất rất quý giá.

“Hiện tại ngươi, Tiêu Trác và Tu La môn đang 3 bên đối lập. Bất cứ phe nào khai chiến trước chắc chắn sẽ rơi vào kết cục cả hai bên đều thua thiệt. Nhưng nếu bảo trì bất động, kẻ thứ ba nhất định sẽ là người chiến thắng cuối cùng. Bây giờ Tiêu Trác chắc cũng muốn ngươi đi đối phó Tu La môn!” Con ngươi thâm thúy của Tư Đồ Phong nhìn về phía Tiêu Trác. Từ trước tới nay Tiêu Dật luôn là người bình tĩnh, vậy mà chỉ vì muốn mau chóng nhìn thấy Lam Ân Nhan lại muốn điều động cả Kỵ sỹ hắc giáp. Thật sự chỉ vì hắn muốn xác nhận Lam Ân Nhan có phải ân nhân cứu mạng không thôi sao?

“Truy Mệnh, triệu tập những thị vệ tinh anh nhất trong phủ, bốn vương muốn đến Tứ vương phủ một chuyến!” Nghe xong lời nói của Tư Đồ Phong, Tiêu Dật hít sâu vài hơi, sau đó sắc mặt âm trầm nhìn về phía thị vệ Truy Mệnh nói.

“Là!” Truy Mệnh cung kính đáp, sau đó thân ảnh lóe lên rồi lại biến mất trong phòng ngủ.

“Dật, ngươi đang hoài nghi hắn sao?” Tư Đồ Phong nheo lại mắt hướng về phía Tiêu Dật.

“Hy vọng không phải hắn, nếu không thì phải vận dụng hai thứ đó! Đó là điều ta không muốn nhìn thấy nhất!” Tiêu Dật cúi thấp đầu lẩm bẩm, sau đó lại ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thân ảnh cũng lóe lên rồi biến mất trong phòng ngủ. Tiêu Nhiên a Tiêu Nhiên, ngươi chính là môn chủ Tu La môn sao? Xem ra, ta cũng phải đi thử thăm dò lại ngươi rồi!

Tư Đồ Phong quan sát bóng lưng Tiêu Dật rời khỏi, sau đó trở lại chỗ ngồi của mình cúi đầu nhấp trà. Ai... Xem ra, rất nhanh Thánh Long Vương hướng đã muốn thay đổi trời!

Trong thời gian nửa chén trà, vô số đạo bóng đen nhảy ra khỏi Tam vương phủ, bọn họ giống như quỷ mị cùng biến mất vào trong đêm.

Đội những hắc ảnh kia biến mất, Tiêu Trác cùng Phong Y từ chỗ tối đi ra.

“Phong Y, xem ra chúng ta cũng phải đi Tứ vương phủ một chuyến” Con ngươi Tiêu Trác âm lãnh cười nói.

”Thần nghĩ Tiêu Dật không ngờ như vậy, hẳn chỉ là thử đi dò xét, cũng không chính thức động thủ.” Phong Y cười nhạt một tiếng, khuôn mặt trắng nõn dưới bóng đêm càng tôn lên vẻ thanh tú.

“Chính vì vậy, chúng ta mới phải đi trợ giúp a! Tiêu Dật vì Lam Ân Nhan đã mất đi chút lý trí, hẳn lại muốn mạo hiểm đi thử dò xét Tiêu Nhiên, nếu đã vậy hãy để cho hai người bọn họ mau chóng bắt đầu xung đột đi đi!” Tiêu Trác quỷ dị cười nói. Sau đó vẫy cánh tay, vô số đạo bóng đen như quỷ mị nhảy vào trong bóng đêm.

Mà cùng lúc đó, trên ngã tư đường vắng lặng.

“Tây Thành, ngươi mang theo Miêu Miêu về Tam vương phủ trước đi! Ta phải đến Tứ vương phủ tìm Tiểu Tứ Tứ.” Lam Ân Nhan đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Lam Tây Thành bên cạnh.

“Tiểu thư, đêm đã khuya như vậy, hay là ngươi đừng đi a! Hơn nữa trên người ngươi còn bị thương, nên về sớm nghỉ ngơi một chút mới tốt!” Lam Tây Thành lời kéo tay áo Lam Ân Nhan nói.

“Yên tâm, ta không sao! Ngươi mang theo Miêu Miêu về phủ trước đi!” Lam Ân Nhan xoa nhẹ đầu Lam Tây Thành, lại vỗ vỗ thân mình đến cái đuôi đang đang đưa của Miêu Miêu, cước bộ nhanh chóng đi về phía trước.

Tối nay, môn chủ Tu La môn nói muốn giết tất cả người họ Tiêu, tuy rằng về sau hắn đáp ứng mình sẽ không giết Tiểu Tứ Tứ, nhưng lời nói của người kia liệu có thể tin sao? Nàng thật sự có chút hoài nghi, cho nên nàng cần nhanh đến Tứ vương phủ, báo cho thị vệ của Tứ vương phủ phải thật cảnh giác.

Trong bóng đêm, một thân ảnh yếu đuối như ẩn như hiện, cuối cùng cước bộ của nàng dừng lại trước cửa lớn của Tứ vương phủ.

Vừa dừng bước, Lam Ân Nhan cảm giác có điều gì đó không đúng, con ngươi hồ nghi lập tức nhìn bốn phía, vì sao nàng cảm giác lúc này tứ phía lượn hơi thờ ngại hiểm? Còn có, vì sao cửa chính của Tứ vương phủ lại mở rộng? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ Tứ vương phủ xảy ra chuyện?

Lập tức trái tim Lam Ân Nhan nhảy lên, sau đó nàng cuống quýt xông vào trong Tứ vương phủ.

Mà khi nàng xông vào sân, trong nháy mắt liền phát hiện trong sân có rất nhiều thị vệ Huyền Ảnh của Tứ vương phủ cùng thị vệ Tam vương phủ, lông mày Lam Ân Nhan không khỏi nhíu lại.

Lúc này người của Tứ vương phủ cùng Tam vương phủ không tiếng động dùng ánh mắt giăng co, khi bọn họ nhìn thấy Lam Ân Nhan đột nhiên xông vào, thì đồng thời nhìn Lam Ân Nhan, sau đó biểu tình lại lạnh như băng, ánh mắt sắc bén giăng co.

“Giờ trò quỷ gì?” Lam Ân Nhan nhìn lướt qua đám người, không nhịn được nói thầm, sau đó nàng hướng phía phòng ngủ Tiêu Nhiên chạy vội tới. Chẳng lẽ tên biến thái Tiêu Dật đến khi dễ Tiểu Tứ Tứ nhà nàng? Chết tiệt!

Lúc này, trong phòng ngủ nào đó của Tứ vương phủ.

Tiêu Nhiên một tay nâng đầu nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, bộ hồng y có chút mở rộng, cái cổ thon dài cho đến lồng ngực lộ ra không sót gì, da thịt

nhân nhụy như dương chi bạch ngọc, lại thêm ánh nến lập lòe làm cả người hân hân càng thêm sáng bóng mê hoặc

“Tam ca ca, có phải là người ngủ không yên cho nên đặc biệt chạy đến tìm Tiểu Tứ Tứ chơi đùa à?” Ngữ khí Tiêu Nhiên mang theo ngu dần như cũ, nhưng thần thái trên mặt lại là lười biếng thỏa mái.

“Tứ đệ, thoát nhìn tới nay người hình như không giống giấc?” Trên mặt Tiêu Dật nhìn không ra bất luận cảm xúc nào, nhưng lời nói ra lại giống như hàn băng ngàn năm lạnh thấu xương.

“Tam ca ca, có lời chôn ở trong lòng thì tốt rồi, nhưng ngàn vạn lần đừng nói ra, nói ra sẽ không còn thú vị!” Khóe miệng Tiêu Nhiên nhếch lên, con người yêu nghiệt cười yếu ớt nhìn về phía Tiêu Dật.

“Như vậy... Tứ đệ đang thừa nhận mình vẫn luôn giả ngu?” Trong con người Tiêu Dật xuất hiện tia âm lãnh.

“Ta cảm thấy bây giờ Tam ca ca tiếp tục coi Tiểu Tứ Tứ là giấc tử cũng rất tốt.” Tiêu Nhiên yếu mị cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng vung lên, mái tóc đen theo gió bay múa mà phất qua hai gò má.

“Vì sao phải làm vậy? Chẳng lẽ Tứ đệ còn luyến tiếc việc làm một giấc tử?” Tiêu Dật khiêu mi nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Bởi vì nếu Tiểu Tứ Tứ không giấc, toàn bộ bầu trời Thánh Long Vương hướng sẽ bay tràn ngập cánh hoa xinh đẹp, cánh hoa xinh đẹp này chính là màu đỏ nga! Tam ca ca cũng không muốn sớm thấy một đêm bay tràn ngập cánh hoa, người không muốn bớt đi một hình ảnh tàn khốc sao?” Đầu ngón tay Tiêu Nhiên nhẹ nhàng nghịch tóc, trên khuôn mặt tàn mạt ra tiên khí cùng yêu khí, lúc này khóe môi hân hân nổi lên một nụ cười lười biếng mà khiêu gợi, một đôi mắt yếu mị hướng Tiêu Dật nhẹ nhàng nháy.

”Người... Quả nhiên chính là môn chủ Tu La môn.” Tiêu Nhiên nói không chút nào che giấu, làm cho Tiêu Dật trở tay không kịp. Chỉ thấy Tiêu Dật có chút ngần ngại, con người lãnh mị hướng về phía Tiêu Nhiên. Hân không hề che dấu? Cái này đại biểu cho cái gì?

“Đây chính là bí mật của Tiểu Tứ Tứ nga, người ngàn vạn lần đừng để cho người thứ ba biết nga! Nếu không Tiểu Tứ Tứ sẽ rất tức giận. Nếu Tiểu Tứ Tứ tức giận, Tam ca ca biết hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào rồi chứ?” Con người Tiêu Nhiên cười khanh khách nhìn Tiêu Dật nói.

“Tiêu Nhiên, người nghĩ rằng ta thực sự sợ người sao?” Bốn phía Tiêu Dật lập tức nổi lên hàn khí.

“Bây giờ ta còn chơi chưa đủ, cho nên ta sẽ không giết người, đương nhiên người cũng không cần sợ ta. Chẳng qua sau khi ta chơi đã, người càng không cần sợ ta. Bởi vì đối với một người chết mà nói, sợ hay không sợ đã không còn quan trọng.” Tiêu Nhiên cười đến phong tình vạn chủng, đem bản thân yêu nghiệt đến tuyệt đại phong hoa nở rộ trong không khí.

“Hảo, ta đây là môi mắt mong chờ, nhìn xem rốt cuộc người làm thế nào có thể biến ta thành một người chết. Nhưng trước tiên, phiền người đem Vương phi của bốn vương giao ra đây.” Con người âm lãnh của Tiêu Dật lúc này đã đen đến không nhìn thấy đáy, ngữ khí cũng lạnh thấu xương.

“Nhớ kỹ, ta chỉ để cho nương tử yêu quý ở tạm nhà người, chờ thời cơ chín muồi, đương nhiên ta sẽ đem nàng đi. Cho nên ngàn vạn lần đừng động tâm tư với nàng, nếu không sẽ làm ta tức giận nga.” Mắt phượng Tiêu Nhiên giương lên, khóe miệng và môi tràn đầy vui vẻ.

“Nếu như Nhan nhi biết người luôn giả ngu lừa nàng, người đoán nàng sẽ cảm thấy thế nào?” Khóe miệng Tiêu Dật cười lạnh lẽo.

“Thứ nhất, nàng sẽ không tin tưởng lời người nói. Thứ hai, bây giờ người chưa nắm chắc mười phần có thể đối phó ta, cho nên người sẽ không dám mạo hiểm vạch trần bí mật của ta. Bởi vì người biết rõ, một khi người vạch trần bí mật của ta thì trò chơi này cũng đến lúc chấm dứt. Cho nên... Người không ngu như vậy!” Đôi mắt lay động như nước của Tiêu Nhiên đảo qua khuôn mặt Tiêu Dật, đôi môi như hoa đào nhẹ nhàng nhếch, hơi thở tuyệt diệu trong không khí nổi lên gợn sóng.

“Vậy sao? Nhưng nếu ta thực sự ngu như vậy?” Con người Tiêu Dật lạnh lùng cười, sau đó hai tay dùng sức đánh về phía nhuyển tháp của Tiêu Nhiên. Hân nghe được tiếng bước chân quen thuộc. Muộn như vậy đến Tứ vương phủ, hơn nữa tất cả thị vệ trong sân đều không hề ngăn cản, cũng không có ai bẩm báo, ngoại trừ Lam Ân Nhan thì không có người thứ hai. Nếu nàng đã tới đây, vậy thì càng tốt! Hân muốn ngay trước mặt Lam Ân Nhan, khiến Tiêu Nhiên bộc lộ ra võ công, sau đó kéo xuống mặt nạ giấc tử của hân.

Mà Tiêu Nhiên nằm nghiêng trên nhuyển tháp, khóe miệng nở một nụ cười quý dị xinh đẹp. Hân không ra tay ngăn cản chương lực của Tiêu Dật, mà để chương lực của Tiêu Dật tùy ý đánh về phía mình. Sau đó liền nghe thấy đoàn một tiếng nổ mạnh, nhuyển tháp của Tiêu Nhiên bị Tiêu Dật đánh tan thành từng mảnh vỡ. Mà cả người Tiêu Nhiên cũng rơi xuống mặt đất, sau đó trong miệng liền phun ra một ngụm máu.

Nghe được tiếng nổ mạnh trong phòng ngủ của Tiêu Nhiên, lòng của Lam Ân Nhan hoảng hốt, sau đó nhanh như chớp tiến vào.

Khi nàng nhìn thấy Tiêu Nhiên đang quỳ rạp trên mặt đất với vẻ mặt thống khổ, con người sợ hãi nhìn Tiêu Dật, thì nàng điên cuồng chạy về phía Tiêu Nhiên.

”Tiểu Tứ Tứ!” Lam Ân Nhan vội vàng đem Tiêu Nhiên ôm vào trong ngực, sau đó con người bốc lên lửa giận ngút trời nhìn về phía Tiêu Dật đang đứng.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ đau quá!” Cánh tay Tiêu Nhiên ôm lấy eo Lam Ân Nhan, thân mình run rẩy, sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Tiêu Dật. Tiêu Dật người nói Nhan nhi nhìn thấy ta bị người đã thương nặng, có thể nàng càng thêm hận người hay không?

Mà cả người Tiêu Dật đều cứng ngắc, hẳn tuyệt đối không nghĩ Tiêu Nhiên sẽ không phản kích, mà chọn cố ý để cho mình bị thương.

“Nhan nhi, kỳ thật có một số việc cũng không phải người...” Tiêu Dật thấy con người Lam Ân Nhan đầy hận ý, không tự chủ muốn mở miệng giải thích.

“Tiêu Dật, con mẹ nó, lão nương sẽ không để yên cho người!” Lam Ân Nhan rút gào về phía Tiêu Dật.

“Tỷ tỷ...” Tiêu Nhiên đem đầu chôn vào trong ngực Lam Ân Nhan, thanh âm nghẹn ngào nói.

“Tiêu Tứ Tứ, ngoan ngoãn! Không phải sợ! Có tỷ tỷ ở đây!” Lam Ân Nhan lập tức đem Tiêu Nhiên ôm chặt hơn, sau đó dùng tay ôn nhu giúp Tiêu Nhiên lau tơ máu trên khóe miệng.

“Ân! Có tỷ tỷ ở đây, Tam ca ca cũng không dám khi dễ Tiểu Tứ Tứ.” Trong hai tròng mắt xinh đẹp của Tiêu Nhiên chứa đầy nước mắt, mặt mũi đầm đìa đau đớn.

“Tiêu Tứ Tứ, tên hỗn đản kia vì sao phải đánh người!” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng hỏi Tiêu Nhiên, nhưng con người lại vô cùng âm trầm nhìn về phía Tiêu Dật.

“Tỷ tỷ, Tam ca ca thật là hung dữ. Hắn tìm không thấy tỷ tỷ, hẳn nói là Tiểu Tứ Tứ đem tỷ tỷ giấu đi! Sau đó hẳn làm cho Tiểu Tứ Tứ đem giao tỷ tỷ ra, Tiểu Tứ Tứ cũng không biết tỷ tỷ ở đâu, Tiểu Tứ Tứ làm sao giao ra! Nhưng Tam ca ca không tin Tiểu Tứ Tứ, hẳn nói nếu Tiểu Tứ Tứ không giao tỷ tỷ ra, hẳn sẽ đánh chết Tiểu Tứ Tứ.” Thanh âm Tiêu Nhiên run rẩy nói, thân mình cũng cuộn chặt lại trong ngực Lam Ân Nhan.

“Hảo, tốt! Trước người đánh ta bị thương còn không tính, giờ lại đánh thương Tiểu Tứ Tứ! Tiêu Dật, nếu tối nay Lam Ân Nhan ta không đem hận cũ cừu mới cùng tính một lượt rõ ràng, vậy thật sự là có lỗi với chính mình!” Lam Ân Nhan cắn răng gần từng chữ một.

“Tỷ tỷ, người cũng bị thương sao? Người mau chóng để cho Tiểu Tứ Tứ xem, Tiểu Tứ Tứ dùng miệng giúp tỷ tỷ thổi thổi, thổi xong sẽ không đau!” Tiêu Nhiên về mặt khăn trương tùm quần áo Lam Ân Nhan, thanh âm ngọt ngào nói.

“Tỷ tỷ không có việc gì, Tiểu Tứ Tứ không cần lo lắng! Đến, để tỷ tỷ giúp người đứng lên, người trước đứng đợi một bên. Tên hỗn đản Tiêu Dật này đánh người nặng bao nhiêu, tỷ tỷ sẽ đòi lại gấp đôi!” Con người Lam Ân Nhan ôn nhu nhìn về phía Tiêu Nhiên, lần nữa lau tơ máu bên miệng Tiêu Nhiên rồi chuẩn bị giúp Tiêu Nhiên đứng lên.

“Tỷ tỷ, ta không cần người giúp Tiểu Tứ Tứ báo thù! Tam ca ca rất hung dữ, tỷ đánh không lại hắn!” Cánh tay Tiêu Nhiên nhanh chóng ôm cổ Lam Ân Nhan, toàn thân run rẩy nói.

“Lam Ân Nhan, lập tức cùng bốn vương hồi phủ!” Mà đứng một bên, Tiêu Dật nhìn thấy Tiêu Nhiên cùng Lam Ân Nhan ôm nhau chặt chẽ, lại thấy Lam Ân Nhan đau lòng vì Tiêu Nhiên, hẳn siết chặt nắm tay, ngữ khí âm lãnh nói.

“Tiêu Tứ Tứ ngoan, buông tỷ tỷ ra!” Lam Ân Nhan không để ý đến lời nói của Tiêu Dật, mà ngữ khí ôn nhu nói với Tiêu Nhiên.

“Nga!” Tiêu Nhiên ngoan ngoãn buông lỏng cổ tay ôm Lam Ân Nhan.

Sau đó Lam Ân Nhan dịu Tiêu Nhiên đứng dậy, nàng đưa Tiêu Nhiên đến một bên ghế ngồi xuống, lúc này mới xoay người con người âm trầm nhìn về phía Tiêu Dật.

“Tam vương gia, quay về Tam vương phủ có phải rất mất mặt không? Để cho ta đưa người xuống Địa phủ không phải tốt hơn sao?” Lam Ân Nhan cắn răng nói, thân mình cũng hướng trước mặt Tiêu Dật đi tới.

Tiêu Nhiên ngồi trên ghế, đầy mắt mím cười nhìn Lam Ân Nhan, sau đó hắn dùng ngón trỏ quần mấy lọn tóc đang đổ xuống trên bả vai. Nương tử, không phải người rất muốn ngược Tiêu Dật sao! Vì phu đã nói, sẽ giúp người cùng ngược! Yên tâm đi đối phó với hắn, có vì phu ở đây, người muốn ngược thế nào thì ngược! Sau đó Tiêu Nhiên túm lấy vài lọn tóc, sau đó đem nội lực trút xuống trên tóc đen.

“Lam Ân Nhan, người không phải là đối thủ của ta! Ta đã khiến người bị thương một lần, cũng không nghĩ sẽ làm người bị thương lần thứ hai! Người vẫn nên ngoan ngoãn theo ta hồi phủ!” Lam Ân Nhan từng bước tới gần, Tiêu Dật cũng từng bước lui về phía sau.

“Chính vì người đã một lần làm ta bị thương, cho nên ta sẽ không cho người cơ hội đánh thương ta lần thứ hai!” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, phất chốc rút ra chủy thủ trong tay áo.

“Khụ khụ khụ... Hinh như trầm lại có não nhiệt để xem! Xem ra từ nay về sau nếu không có việc gì trầm nhất định phải xuất cung tìm não nhiệt được!” Thanh âm Tiêu Trác lạnh lạnh vang lên, sau đó liền thấy khuôn mặt tràn đầy ý cười đi tới bên người Tiêu Dật. Mà Tiêu Dật nhẹ quay đầu quét nhìn Tiêu Trác, trên mặt không có một tia kinh ngạc, bởi vì hắn đã sớm biết Tiêu Trác cũng đến đây. Mà Tiêu Nhiên đang ngồi đối diện lại vẫn cúi đầu vuốt vuốt vài lọn tóc đen trong tay, dường như tất cả việc phát sinh trước mắt đều không liên quan gì đến hắn.

“Người rất thích xem não nhiệt sao? Vậy người có hứng thú gia nhập vào hay không?” Lam Ân Nhan hí mắt nhìn về phía Tiêu Trác.

“Mỗi lần Nhan nhi thấy trầm thì con tức giận luôn lớn như vậy!” Tiêu Trác nhún vai, khóe miệng vẽ lên ý cười trên tức nói.

“Lão nương không có tâm tình nghe người nói nhảm, tốt nhất người hãy cút sang một bên cho ta! Nếu không đừng trách ta ngay cả người cũng ngược!” Ngữ khí Lam Ân Nhan đầy âm lãnh.

“Tục ngữ nói không ai đưa tay đánh mặt người đang cười, mặt mũi ta đây tràn đầy ý cười, Nhan nhi thực sự có thể nhẫn tâm hạ thủ được sao?” Tiêu Trác không để ý tới khuôn mặt tức giận của Lam Ân Nhan, như cũ cọt nhả nói.

“Vậy gương mặt lên mà xem, xem ta có thể hạ thủ được hay không!” Lam Ân Nhan nhanh chóng giơ chủy thủ trên tay lên.

“Tam hoàng đệ, kỳ thật Nhan nhi tức giận cũng chỉ vì ngươi khiến Tứ hoàng đệ bị thương, không bằng ngươi hướng Tứ hoàng đệ nói lời xin lỗi đi!” Tiêu Trác dùng cánh tay nhẹ nhàng đỡ Tiêu Dật một cái nói. Tiêu Dật lại dùng con ngươi lãnh lệ quét mắt Tiêu Trác, sau đó cất bước đi tới trước mặt Lam Ân Nhan.

“Lam Ân Nhan, nếu như ngươi thật sự quan tâm tới Tiêu Nhiên, vậy ngươi hẳn là không muốn gặp lại Tiêu Nhiên trong phòng ngủ bị máu tươi nhuộm đỏ đi? Hơn nữa hiện tại trong người ngươi có thương tích, căn bản sẽ không phải là đối thủ của ta. Nếu ngươi thực sự muốn đối phó ta, trước tiên nên dưỡng thương cho tốt rồi đến tìm ta báo thù cũng không muộn! Nếu không ta không đảm bảo sau khi ngươi động thủ, một lần nữa ta không cần thận ngộ thương ngươi cùng Tiêu Nhiên.” Ngữ khí Tiêu Dật thản nhiên nói, sau đó con ngươi không đếm xỉa quét mắt tới Tiêu Nhiên.

“Tiêu Dật, ngươi thực quá xem trọng bản thân!” Khóe miệng Lam Ân Nhan lạnh lùng cười, con ngươi toát ra tia lạnh thấu xương...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Giải Độc

“Nhan cô nương, khoan động thủ đã, có thể nghe ta nói mấy câu hay không?”

Ngay khi Lam Ân Nhan chuẩn bị cầm chủy thủ trong tay đâm về phía Tiêu Dật, thì Quý Y Tư Đồ Phong nhanh như tia chớp vọt vào phòng ngủ, sau đó dùng thân mình chắn ở trước mặt Tiêu Dật.

“Các hạ là tới quấy rối sao?” Lam Ân Nhan con ngươi lãnh mị hướng về phía Tư Đồ Phong. Người này là ai a? Vì sao hắn phải ngăn cản mình ngược Tiêu Dật?

“Ta cũng không phải đến để quấy rối, là ta tới để cứu người” Con ngươi Tư Đồ Phong động lại nhẹ ý cười nói.

“Chỉ bằng ngươi cũng muốn cứu Tiêu Dật?” Mắt phượng của Lam Ân Nhan hiện lên một tia âm lãnh, tối nay nàng nhất định sẽ vững tâm đối phó Tiêu Dật, ai tới ngăn cản đều không được.

“Ta cũng không phải chỉ là tới cứu hắn, mà ta càng muốn tới cứu ngươi” Tư Đồ Phong khẽ nhướng lông mày, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Cứu ta? Ta với ngươi rất thân nhau sao?” Khoé môi Lam Ân Nhan nhếch lên, trong nụ cười mang theo chút thản nhiên châm chọc.

“Ta là Tư Đồ Phong, người trong giang hồ xưng ta là Quý Y” Tư Đồ Phong con ngươi mang ý cười dịu dàng nói.

“Vậy thì thế nào?” Lam Ân Nhan nhún mày nói.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn giải độc trên người ngươi sao?” Tư Đồ Phong nhún vai nói.

“Ngươi có ý tứ gì?” Lam Ân Nhan hơi ngần ra, mắt phượng bắt đầu quan sát Tư Đồ Phong.

“Nếu là có độc ngay cả Quý Y ta đều không giải được, chỉ sợ trong Thiên hạ này không có người nào có thể giải được” Tư Đồ Phong cười như gió xuân nhìn Lam Ân Nhan nói.

“Cho nên?” Đáy mắt Lam Ân Nhan xẹt qua một tia sắc bén rõ ràng.

“Tiêu Dật là bằng hữu duy nhất của ta, nếu tối nay ngươi đồng ý tha hắn một lần, ta nguyện ý giải độc cho ngươi không điều kiện. Đương nhiên, nếu cuối cùng ta không thể giải độc cho ngươi, ngươi tới tìm Tiêu Dật phát tiết cũng không muộn” Tư Đồ Phong lạnh nhạt cười nói.

“Thành giao!” Lam Ân Nhan mặt không biểu tình rút chủy thủ về. Nếu không cần phí lực đi trộm hai thứ kia liền có thể giải độc trên người, thì nàng không có lý do gì mà không đáp ứng a? Về phần món nợ giữa mình cùng Tiêu Dật, chờ giải độc rồi lại tính sau cũng không muộn.

“Vậy đa tạ Nhan cô nương đối với Tiêu Dật hạ thủ lưu tình” Tư Đồ Phong con ngươi cười híp mắt nói.

“Không cần khách khí, ta không muốn đối với hắn hạ thủ lưu tình, ta chỉ là thay bản thân suy nghĩ mà thôi” Lam Ân Nhan lạnh lùng nói, sau đó quay đầu

nhìn về phía Tiêu Nhiên đang ngồi ở trên ghế.

“Tỷ tỷ...” Tiêu Nhiên lại nhếch miệng nhìn về phía Lam Ân Nhan cười, mà trong tay hắn vốn nắm vài sợi tóc đen lại biến mất không thấy. Vốn dĩ hắn chuẩn bị dùng vài sợi tóc đen kia làm ám khí, lặng lẽ giúp Nhan nhi của hắn đối phó Tiêu Dật, chính là Quý Y này bỗng nhiên xông vào, còn muốn nói giải độc cho Nhan nhi của hắn. Hắn có nghe qua tên Quý Y, nghe nói người này không chỉ có y thuật tinh xảo, mà công phu giải độc càng vượt trội hơn người. Nếu hắn thật sự có thể giải độc cho Nhan nhi thì không có gì tốt hơn, bất quá chỉ sợ độc trên người Nhan nhi ngay cả Quý Y này cũng không tính khả thi đi? Bất quá bây giờ mình còn không tìm được thứ đó để giải độc cho Nhan nhi, vậy trước hết để cho Quý Y này thử giải đi!

“Tur Đồ Phong đúng không?” Lam Ân Nhan đáp lại Tiêu Nhiên bằng một chút cười ôn nhu, sau đó lại nhíu mày nhìn về phía Tur Đồ Phong.

“Đúng, tại hạ Tur Đồ Phong!” Khoé miệng Tur Đồ Phong mang ý cười nói.

“Tiêu Dật nhà ngươi vừa mới làm Tiểu Tứ Tứ nhà ta bị thương, ngươi lại không được chủ nhân là Tiểu Tứ Tứ nhà ta cho phép liền tự tiện xông vào, cho nên không phải là ngươi nên bù lại hành động vô lễ này của ngươi sao? Đi chữa vết thương cho Tiểu Tứ Tứ nhà ta thì như thế nào?” Lam Ân Nhan khoanh tay trước ngực nói.

“Hắn chỉ là bị chút thương nhẹ, cũng không lo ngại, tin tưởng ăn viên thuốc này vào sẽ không có chuyện gì” Tur Đồ Phong lạnh nhạt liếc nhìn Tiêu Nhiên, sau đó từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc màu đen đưa cho Lam Ân Nhan.

Tiêu Nhiên này võ công cao cường làm cho người ta sợ hãi, sao lại dễ dàng bị Tiêu Dật thương như vậy chứ? Chỉ sợ là hắn cố ý đi? Đưa tay tiếp nhận viên thuốc của Tur Đồ Phong, Lam Ân Nhan nhanh chóng đi tới trước mặt Lam Ân Nhan.

“Tiểu Tứ Tứ, đến, ăn nó nhanh lên một chút” Lam Ân Nhan xoa xoa đầu Tiêu Nhiên, sau đó đem viên thuốc về phía bên miệng Tiêu Nhiên.

“Tiểu Tứ Tứ ngoan ngoan nhất, tỷ tỷ bảo ăn ăn, Tiểu Tứ Tứ liền ăn ăn” Con ngươi Tiêu Nhiên không chút để ý liếc nhìn viên thuốc trên tay, sau đó mở miệng nuốt vào. Cái này đầu phải là viên thuốc chữa thương gì, chỉ là một viên thuốc Dinh dưỡng hoàn bình thường không thể bình thường hơn mà thôi. Kỳ thật chút thương nhỏ này làm sao cần uống thuốc, chỉ cần hắn hơi chút điều tức xuống là tốt rồi. Nhưng mà nương tử muốn hắn ăn thì ăn, cho dù là độc được hắn cũng sẽ nuốt xuống. —

Dật, ngươi chính là thiếu ta một phần ân huệ nga! Nếu ta không vội chạy tới, thì chỉ sợ tới nay ngươi phiền phức lớn nga—

Tur Đồ Phong lại nhíu mày nhìn về phía Tiêu Dật, không tiếng động dùng ánh mắt cùng Tiêu Dật trao đổi. —

Nàng căn bản là không thể gây thương tổn được ta—

Tiêu Dật trắng mặt liếc nhìn Tur Đồ Phong. —

Nàng là không thể gây thương tổn được ngươi, nhưng nếu nàng thực sự động thủ, ngươi sẽ ra tay sao? Chỉ sợ ngươi chỉ biết né tránh đi!—

Khoé miệng Tur Đồ Phong hơi hơi nhếch lên.

“Vương phi, nếu Tiểu Tứ Tứ không có việc gì, chúng ta cũng nên hồi phủ để Quý Y giải độc cho ngươi có phải hay không?”

Tiêu Dật trừng mắt liếc nhìn Phong Y, sau đó con ngươi lạnh lùng nhìn về phía Lam Ân Nhan nói. “Tiểu Tứ Tứ, tỷ tỷ đi về trước, ngươi nhớ kỹ phải nghi ngại thật tốt nga! Còn có... Nhớ kỹ lời của tỷ tỷ, về sau một mình ngươi trăm ngàn lần không cần ra phủ nga! Nếu như phải ra Vương phủ, nhất định phải mang nhiều người nga!”

Biểu tình của Lam Ân Nhan rất nghiêm túc đề đầu vai Tiêu Nhiên nói.

“Vi sao a?” Tiêu Nhiên con ngươi mê mẫn nhìn về phía Lam Ân Nhan. “Bởi vì gần đây bên ngoài xuất hiện một đại người xấu thích mặc đồ đỏ giống như Tiểu Tứ Tứ nga. Tỷ tỷ không muốn Tiểu Tứ Tứ bị cái đại người xấu kia khi dễ” Trong con ngươi Lam Ân Nhan hiện lên một tia lo lắng.

“Cái đại người xấu kia thật hung dữ sao?” Thân thể Tiêu Nhiên rung một cái, nhưng trong con ngươi hắn lại cất dấu chút cười vui vẻ, khó trách nương tử bỗng nhiên tới nơi này, thì ra là nàng lo lắng sự kiện kia a! Nương tử nhà hắn thật là tốt!

“Ân! Cái đại người xấu kia rất khủng bố, hắn thích dùng cánh hoa giết người, cho nên Tiểu Tứ Tứ nhất định phải cẩn thận nga!” Lam Ân Nhan khẽ nhéo mặt Tiêu Nhiên nói.

“Nga! Nếu như Tiểu Tứ Tứ nhìn thấy đại người xấu mặc đồ đỏ kia, Tiểu Tứ Tứ liền chạy nhanh tìm nơi trốn đi, để cho cái đại người xấu kia tìm không thấy!” Tiêu Nhiên nghiêng đầu ngây ngốc cười nói.

— Dật, trong miệng nàng nói tên thích mặc đồ đỏ, thích dùng cánh hoa giết người kia sẽ không phải là Môn chủ Tu La môn chứ?

— Nghe thấy Lam Ân Nhan cùng Tiêu Nhiên đối thoại một phen, Tur Đồ Phong nhìn không được dùng cánh tay huych Tiêu Dật một cái.

— Ngươi nói sao?— Tiêu Dật liếc nhìn Tur Đồ Phong. — Chẳng lẽ nàng còn không biết Tiêu Nhiên trước mắt này, chính là trong miệng nàng chỉ Môn chủ Tu La môn sao?

— Khoé miệng Tư Đồ Phong co quắp xuống. — Vô nghĩa, nếu nàng biết, còn có thể nói như vậy sao?—

Tiêu Dật tức giận trừng mắt nhìn Tư Đồ Phong. — Vậy người chuẩn bị nói cho nàng biết sự thật sao?— Tư Đồ Phong khẽ khiêu mày nói. — Nhìn thấy ta dễ dàng liên chán Tiêu Nhiên bị thương, người cảm thấy nàng còn có thể tin lời của ta sao?— Sắc mặt Tiêu Dật có chút âm trầm.

“Được rồi, giải tán! Tiểu Tứ Tứ nên nghỉ ngơi, ta muốn về Tam vương phủ, về phần có người đến xem nào nhiệt cũng nên hồi cung đi?”

Lam Ân Nhan sùng nịnh liếc nhìn Tiêu Nhiên, sau đó xoay người đi tới trước mặt Tiêu Trác vẫn bảo trì trầm mặc, đôi lông mày thanh tú giương lên nói.

“Vây trăm sẽ không quấy rầy Tứ hoàng đệ nghỉ ngơi! Hai vợ chồng Tam hoàng đệ sau khi trở về cũng sớm nghỉ ngơi một chút nga, đặc biệt là Tam hoàng đệ, nhưng trăm ngàn lần đừng làm thân mình Tam vương phi mệt muốn chết nga”

Khi Tiêu Trác nói đến câu sau, đột nhiên đề cao giọng, tăng thêm ngữ khí. Sau đó con người hần không chút để ý liếc nhìn Tiêu Nhiên, khi hần nhìn thấy thân thể Tiêu Nhiên hơi hơi cứng đờ, hần lắc lắc tay áo, rồi con người mỉm cười cất bước đi ra ngoài. Một cái đầu con mẹ người! Đương nhiên Lam Ân Nhan nghe ra ý tứ ẩn hàm trong lời nói của Tiêu Trác, con người nàng bốc hỏa trừng về phía bóng lưng Tiêu Trác rồi đi, nội tâm nhin không được mắng một câu.

“Tiểu Tứ Tứ, tỷ tỷ đi nga!” Lam Ân Nhan xoay người về phía Tiêu Nhiên khoát tay áo, sau đó cũng không liếc nhìn Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong một cái, liền ngẩng đầu rồi đi ra ngoài. Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong lại đồng thời liếc nhìn Tiêu Nhiên, lập tức lại liếc mắt nhìn nhau, sau đó cũng biết mất ở trong phòng ngủ Tiêu Nhiên. Mà đợi tất cả mọi người sau khi biến mất, Tiêu Nhiên lại khẽ vén tóc đen, khoe miệng nhem nổi lên một độ cong mỉ người cười như không cười.

“Tiêu Trác, người cũng biết trước khi người đi bỏ lại một câu cuối cùng làm cho ta thực mất hứng sao?” Vừa dứt lời, trong con người Tiêu Nhiên tràn đầy hàn quang thấu xương, chỉ thấy tay hần nhẹ nhàng nhắc lên, nhất thời trong lòng bàn tay xuất hiện mấy cánh hoa Bi Ngạn màu đỏ.

“Chủ tử!” Một tên thị vệ Huyền Ảnh đi đến, quỳ một gối xuống nói.

“Ân?” Sóng mắt Tiêu Nhiên nhẹ nhàng động, ánh nến đỏ chiếu vào khuôn mặt vô cùng tao nhã của hần.

“Toàn bộ thị vệ Tiêu Dật mang tới đều đã rút lui khỏi Vương phủ” Thị vệ Huyền Ảnh cung kính bẩm báo

“Vậy người Tiêu Trác mang tới đâu?” Sóng mắt Tiêu Nhiên mệnh mông nước, khoe miệng nhem nhạo ý cười quyền rũ.

“Ngoại trừ Phong Y đã rời đi kia, người còn lại vẫn chưa thấy lùi lại. Hần là ẩn nấp ở chỗ tối, chuẩn bị theo dõi chủ tử đi?” Thị vệ Huyền Ảnh chi tiết nói.

“Thật sự là đáng ghét a!” Tiêu Nhiên khẽ giương tay lên, mấy Cánh hoa Bi Ngạn trong lòng bàn tay, giống như tinh linh mềm mại uyển chuyển thức dậy xoè ra ở trong gió đêm. Nếu hần đoán không sai, mục đích tối nay Tiêu Trác tới đây có hai cái đi? Thứ nhất, nếu tối nay Tiêu Dật cùng mình giao chiến, hần sẽ chuẩn bị giúp đỡ Tiêu Dật cùng đối phó với mình đi? Bởi vì ở trong lòng hần, mình mang đến cho hần sợ hãi đã vượt qua Tiêu Dật, cho nên hần muốn mượn trợ lực lượng Tiêu Dật nhân cơ hội tiêu diệt mình. Thứ 2, nếu tối nay Tiêu Dật cùng mình chưa giao chiến, hần liền muốn lợi dụng Nhan nhi đến khơi mào mình cùng Tiêu Dật chiến tranh, sau đó hần sẽ ngồi ngư ông đắc lợi đi? Trước khi đi hần bỏ lại một câu cuối cùng, không phải là muốn lợi dụng thân phận Vương phi bây giờ của Nhan nhi để kích thích mình sao?

“Đề cho các sứ giả Tu La dùng Cánh hoa Bi Ngạn nhem đồ thân thể những người đó, sau đó đưa bọn họ vào Hoàng cung, coi như là quà đáp lễ của ta riêng tặng Tiêu Trác tối nay đã đến xem ta đi!”

Trên mặt Tiêu Nhiên nói không hết quyền rũ lý thú, trong giọng nói lại thờ dài phiêu đảng uyển chuyển. Ngay cả Tiêu Dật cũng không dám tùy tiện phái người ẩn nấp ở bên ngoài Tứ vương phủ theo dõi mình, Tiêu Trác này thế nhưng không hiểu chuyện như vậy, hần thế nhưng một chút đều không có thông minh như Tiêu Dật a!

“Là!” Thân ảnh thị vệ Huyền Ảnh chợt loé biến mất ở trong phòng ngủ.

Thời gian nửa chén trà, giữa không trung bên ngoài Tứ vương phủ, nổi lên Cánh hoa Bi Ngạn xinh đẹp diễm lệ vờn theo chiều gió. Tiếp theo đó là vô số đạo kiếm khí lợi hại vô cùng bắn nhanh lên, bạch quang loá chói mắt quần dất Cánh hoa Bi Ngạn màu đỏ, giống như sao băng xẹt qua người thị vệ mà Tiêu Trác mang đến.

Sau đó liền thấy trong miệng những người đó phun ra máu tươi, sinh mệnh tàn tạ tựa như hoa rơi vậy. Ngay sau đó là vô số Cánh hoa Bi Ngạn rơi xuống trên thi thể này, Cánh hoa đỏ như máu, đỏ lạnh lẽo ác liệt như vậy, nhìn thấy thì ghật mình!

Mà trên nóc nhà Tứ vương phủ, một cái hồng ảnh xoay người lưu loát giống như khiêu vũ, con người tĩnh lặng từ trên cao nhìn xuống những gì phát sinh bên dưới. Gió đêm phát tới, hồng y hần phiêu động, giống như ngọn lửa nhảy lên quỹ dị mà yêu mỹ, mà ba ngàn tóc đen của hần cũng khẽ quất lên thành làn điệu hàm xúc uyển chuyển ở trong gió.

“Tiêu Trác, ta hy vọng người sau khi nhận được quà đáp lễ của ta, có thể học thông minh chút nga! Trăm ngàn lần đừng phái người nấp ở chỗ tối giám thị ta nữa, bởi vì ta thật sự không thích bị người dòm ngó a, ta thích giữ lại riêng tư của mình nga!”

Trên mặt Tiêu Nhiên cười xinh đẹp tà mị, sau đó hồng ảnh chợt loé, biến mất ở trên mái hiên. Những ngôi sao trên bầu trời thần nhiên mở ra sự tịch mịch, làm cho gió u nhã tịch mịch thoả thích trình diễn âm thanh viển cổ, sương mù lạnh lẽo nhẹ nhàng kéo tới hàn ý, mang đến cho màn đêm tĩnh lặng như oán giận như nói tâm tư. Lúc này trong Tam vương phủ...

“Vương phi, mời vào đi thôi?” Tiêu Dật đứng ở cửa phòng ngủ mình, tay hướng về phía Lam Ân Nhan bày ra tư thế cho mời.

“Hy vọng một hồi người có thể cho ta một cái đáp án vừa lòng, nếu không hận chưa phát tiết ở Tứ vương phủ, ta sẽ ở Tam vương phủ trình diễn lại một lần nữa. Đến lúc đó hy vọng người có thể đứng im lặng đợi ở một bên xem diễn, nhưng trăm ngàn lần đừng nhảy ra quấy rối nữa”

Lam Ân Nhan cũng chưa liếc mắt nhìn Tiêu Dật một cái, mà con người lạnh lùng nhìn về phía Quý Y Tư Đồ Phong bên cạnh nói.

“Nếu không thể cho người cái đáp án vừa lòng, nhất định ta sẽ ngoan ngoãn đứng đợi ở một bên xem diễn, cũng cam đoan sẽ im lặng tuyệt đối” Con người mỉm cười liếc nhìn Lam Ân Nhan, khoe miệng Tư Đồ Phong nhẹ nhàng nhếch lên nói.

Sau đó Lam Ân Nhan cùng Tư Đồ Phong đi vào trong phòng ngủ, mà Tiêu Dật là con người phức tạp liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cũng chậm rãi đi vào. Lam Ân Nhan, ta biết người hận ta ở trong rừng cây chán người bị thương, nhưng mà khi chán thương người trong nháy mắt, kỳ thật tâm ta cũng rất đau. Người có thể đứng dùng biểu tình coi thường đối đãi như vậy được hay không?

“Nhan cô nương, vậy bây giờ chúng ta có thể bắt đầu đi?” Tư Đồ Phong từng từng nói.

“Ân!” Ngờ khi Lam Ân Nhan thực đậm mặc đáp.

“Vậy xin người ăn viên thuốc này vào trước nga!” Tư Đồ Phong từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc màu trắng đưa cho Lam Ân Nhan.

“Viên thuốc này dùng làm gì?” Lam Ân Nhan lấy tay vân về viên thuốc, con người dò xét nhìn về phía Tư Đồ Phong. Nàng có thể tin tưởng viên thuốc này của Tư Đồ Phong sao? Hắn cùng từ biến thái Tiêu Dật kia chính là bằng hữu, chính là vật hợp theo loài, có thể cùng Tiêu Dật trở thành bằng hữu, khẳng định cũng không phải cái gì tốt! Hắn biết mình cùng Tiêu Dật thể không đội trời chung, chẳng lẽ lấy cớ cảm viên thuốc này giải độc cho mình, sau đó lên lút giúp Tiêu Dật đối phó mình sao?

“Nghe Tiêu Dật nói độc trong cơ thể người không phải là độc bình thường, lát sau ta muốn dùng nội lực thúc dục kim châm chạy vào tất cả huyệt vị trên người người, lúc trước người vừa bị thương ở trong rừng cây, bây giờ thân thể còn đang trong suy yếu, có thể sẽ không chịu được thống khổ khi kim châm xuyên qua trong cơ thể, ăn viên thuốc này vào có thể giúp người giảm bớt rất nhiều thống khổ”

Giống như Tư Đồ Phong nhìn thấy tâm tư Lam Ân Nhan, chậm rãi mở miệng giải thích. Lam Ân Nhan hơi hơi do dự, sau đó ngửa đầu nuốt viên thuốc màu trắng kia vào. Thoáng chốc, đầu nàng một trận mê muội.

“Người...” Trước mắt Lam Ân Nhan tối sầm, sau đó cả người ngửa về phía sau. Dựa vào, đây chính là hắn nói có thể giảm bớt thân thể đau đớn sao? Rõ ràng là đem mình làm ngất đi, đây quả thật là giảm bớt thân thể đau đớn. Thật sự chỉ có hắn! Mà Tư Đồ Phong thấy thân thể Lam Ân Nhan ngã xuống về phía sau, lập tức liền chuẩn bị đưa tay đỡ lấy nàng. Nhưng ngay khi hắn đưa tay ra trong nháy mắt, đã có người ra tay nhanh hơn hắn. Chỉ thấy Tiêu Dật vốn đứng xa xa một bên, thân ảnh như tia chớp chạy vội tới, sau đó nhanh chóng vòng ở thắt lưng Lam Ân Nhan, để cho Lam Ân Nhan ngã vào trong lòng hắn.

“Phong, vì sao người làm nàng ngất đi a? Lúc kim châm của người tiến vào trong cơ thể hình như cũng sẽ không cảm giác đau đớn đi?”

Con người Tiêu Dật hồ nghi nhìn về phía Tư Đồ Phong, nhưng cánh tay lại vòng Lam Ân Nhan càng chặt hơn. Vừa thấy Lam Ân Nhan ngã xuống, khi Tư Đồ Phong muốn đưa tay ra đỡ lấy nàng, thì trong lòng hắn bỗng nhiên xuất hiện một cảm giác không thoải mái, giống như hắn không muốn để cho Tư Đồ Phong đụng chạm thân thể Lam Ân Nhan?

“Theo như lời người nói lúc trước, nàng hẳn là trúng Kỳ độc đệ nhất thiên hạ! Kỳ độc đệ nhất thiên hạ cũng không có giải được, hơn nữa thành thật mà nói, ta cũng không nắm chắc có thể giúp nàng bức ra độc trong cơ thể. Vạn nhất ta không giải được độc, chẳng lẽ người hy vọng chính tai nàng nghe được chân tướng độc trong cơ thể nàng căn bản không thể giải được sao?”

Tư Đồ Phong đảo cặp mắt trắng dã nói.

“Ý của người nói là, cho dù người không giải được độc trong cơ thể nàng, cũng không nói chân tướng cho nàng sao?”

Tiêu Dật hơi ngần ngại một chút, sau đó nhìn về phía Tư Đồ Phong nói. Nhưng mà khi hắn nghe thấy Tư Đồ Phong nói cũng không thể giải được Kỳ độc đệ nhất thiên hạ, trái tim không hiểu hung hăng rút một cái. Nếu ngay cả Quý Y cũng không thể giải Kỳ độc đệ nhất thiên hạ cho nàng, vậy Thiên hạ này còn có ai có thể giải độc cho nàng chứ? Vừa nghĩ tới Lam Ân Nhan sẽ bởi vì độc phát mà chết đi, bỗng nhiên Tiêu Dật có loại cảm giác linh hồn bị hút hết.

“Khẳng định không thể nói cho nàng a! Giữ gìn tốt tâm tình một người là quan trọng nhất. Nếu nàng biết độc không giải được, khẳng định tâm tình sẽ bị kích thích, như vậy sẽ chỉ làm thời gian độc phát thì vọng đến sớm. Người cũng không muốn nàng chết nhanh hơn chứ?”

Tư Đồ Phong bĩu môi nói.

“Phong, nhất định người có thể giải độc cho nàng phải không? Ta chưa bao giờ nghi ngờ y thuật của người”

Thanh âm Tiêu Dật có chút run run hỏi. Hắn không thể để cho nàng chết, tuyệt đối không thể!

“Trước tiên giải thử hãy nói sau! Tóm lại là trước khi nàng lại độc phát thì vọng, vẫn là có cơ hội tạo ra kỳ tích!” Tư Đồ Phong từng từng nói.

“Nhất định ngươi có thể!” Tiêu Dật nói xong, lập tức đem Lam Ân Nhan ôm đến bên giường, đem người nàng nhẹ nhàng đặt nằm xuống.

“Trình tự giải độc có vẻ phiền toái! Trước tiên ta nghiệm máu cho nàng, nhìn xem nàng cùng Lam Linh Phượng rốt cuộc ai mới là chân chính ân nhân cứu mạng ngươi đi?” Tư Đồ Phong nói xong, từ trong tay áo lấy ra một cái khăn lụa, mở khăn lụa ra, sau đó hẩn lấy cái kim châm lúc trước đã hấp thụ máu xử nữ ở trong cơ thể Tiêu Dật, sau đó lại lấy một cái kim châm sạch sẽ khác.

Sau đó hẩn đi tới bên giường, đem cái kim châm sạch sẽ đâm vào trong cơ thể Lam Ân Nhan, sau đó thúc dục nội lực làm cho cái kim châm bắt đầu hấp thụ máu trong người Lam Ân Nhan. Mà Tiêu Dật lại bắt đầu nắm chặt tay, thân thể căng thẳng nhìn Tư Đồ Phong lấy kim châm ra từ trong cơ thể Lam Ân Nhan, sau đó lại nhìn hẩn đem hai cái kim châm sát vào nhau, lúc Tư Đồ Phong đem nước thuốc mà hẩn đặc chế vẩy lên mặt trên, Tiêu Dật nắm tay càng chặt hơn.

“Phong, kết quả như thế nào? Rốt cuộc nàng mới là ân nhân cứu mạng của ta, hay Lam Linh Phượng mới là ân nhân cứu mạng của ta a?”

Tiêu Dật thật cẩn thận hỏi.

“Vậy trong lúc này ngươi hy vọng ai mới là chân chính ân nhân cứu mạng của ngươi chứ? Lam Linh Phượng? Hay là nàng?”

Tư Đồ Phong chăm chú dò xét kim châm trong tay, sau đó bỗng chốc ngừng đầu nhìn về phía Tiêu Dật.

“Ta...” Nghe được câu hỏi của Tư Đồ Phong, nhất thời cả người Tiêu Dật cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Vì Sao Lại Như Vậy?

“Được rồi, không đùa ngươi. Vẫn là ta trực tiếp nói đáp án cho ngươi đi” Nhìn thấy bộ dáng Tiêu Dật vẻ mặt dờ dẩn, Tư Đồ Phong nhin không được cười yếu ớt nói.

“Là nàng? Hay là Lam Linh Phượng?” Con ngươi Tiêu Dật nhanh chóng nhìn chăm chăm về phía Tư Đồ Phong.

“Máu Lam Ân Nhan trên kim châm cùng máu xử nữ kia độ tương tự là...” Tư Đồ Phong cố ý kéo dài ngữ điệu. Bằng hữu hẩn luôn luôn bình tĩnh hơn người, khó được nhìn đến hẩn bộ dáng thất thố như thế, hẩn có thể nào không đùa hẩn một chút sao?

“Ngươi đến nói mau a!” Tiêu Dật nắm lấy áo Tư Đồ Phong, vẻ mặt vô cùng kích động nói.

“Độ tương tự là tuyệt đối, cho nên...” Khóe miệng Tư Đồ Phong run rẩy đẩy cánh tay Tiêu Dật đang nắm ra khỏi áo mình.

“Thật là nàng, hóa ra người cứu ta lúc trước đúng là Nhan nhi” Thân thể Tiêu Dật liên lung lay vài cái, đầu óc cũng chỉ trống rỗng một lát. Nhiều năm qua như vậy, hẩn thể nhưng lại yêu sai người rồi. Hẩn...

“Ha ha ha...” Tiêu Dật ngửa đầu lên cười như điên, khóe mắt rơi xuống một giọt lệ. Lam Linh Phượng, bởi vì ngươi lừa dối, khiến ta lúc trước thiếu chút nữa giết chết Nhan nhi, người chân chính đã cứu mạng ta, ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi.

“Được rồi, ngươi cũng đừng kích động như vậy nga! Nếu bây giờ ngươi biết nàng mới là chân chính ân nhân cứu mạng của ngươi, vậy thì về sau ngươi liền đối tốt với nàng một chút!” Tư Đồ Phong vỗ vỗ bả vai Tiêu Dật nói. Giờ phút này tâm tình của bằng hữu hẩn lại không rõ sao? Khắc cốt mình tâm đi yêu một người như vậy, nhưng mà kết quả lại phát hiện tất cả đều là nói dối, cho dù là ai trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào tiếp nhận.

“Phong, cầu ngươi, nhất định phải giúp Nhan nhi giải độc” Tiêu Dật nhắm mắt lại, sau đó hít sâu vài hơi, con ngươi mang theo tia sợ hãi nhìn Tư Đồ Phong nói. Hẩn không muốn để cho Nhan nhi chết, hẩn thật sự không muốn! Không chỉ có biết Nhan nhi chính là ân nhân cứu mạng mình, mà là bởi vì mình có thể đã sớm lãng lãng yêu thương nàng, chính là mình không muốn đi thừa nhận thôi.

“Ta sẽ tận lực cố gắng lớn nhất. Ta đây hiện tại giúp nàng côi bỏ y phục đi?” Tư Đồ Phong chậm rãi cười, sau đó bàn tay đưa về phía người Lam Ân Nhan.

“Chờ một chút, vì sao phải côi bỏ y phục của nàng?” Chợt Tiêu Dật nhanh chóng bắt được tay Tư Đồ Phong. Sắc mặt có chút xanh mét hỏi. Côi bỏ y phục của nàng? Vây thân thể Nhan nhi chẳng phải là bị Tư Đồ Phong thấy được sao?

“Ta phải sử dụng phương pháp lấy độc trị độc đi thử nghiệm giải độc, nếu không côi y phục của nàng ra, làm sao ta có thêm đem độc từ lòng bàn tay vào trong cơ thể nàng chứ? Chẳng lẽ ngươi muốn để ta giải độc cho y phục của nàng?” Tư Đồ Phong đảo cặp mắt trắng dã nói.

“Vậy người đem mắt bịt kín, đừng nhìn thân thể của nàng” Tiêu Dật hơi ngẩn ra, sau đó xé ống tay áo của mình ra, rồi đưa cho Tư Đồ Phong. Tuy rằng hắn biết bằng hữu không phải kẻ lưu manh, nhưng hắn thật sự không muốn để cho thân thể Nhan nhi bị người nhìn thấy a?

“Nhìn người khản trương. Người sẽ không yêu thương nàng chứ?” Tư Đồ Phong cười một tiếng, sau đó đưa tay nhận tay áo Tiêu Dật, đem hai mắt của mình che lại. Nhất định là Dật yêu thương Lam Ân Nhan này, nếu không vì sao khản trương mình nhìn thấy thân thể Lam Ân Nhan như thế chứ?

Tiêu Dật không trả lời câu hỏi của Tư Đồ Phong, mà là ngồi xuống bên giường, hít một nấc hơi thật sâu, sau đó hắn tự tay mình giúp Lam Ân Nhan cởi bỏ y phục, dưới ánh nến lóe lên, nở rộ da thịt trắng nõn mê người, nhất thời hô hấp Tiêu Dật cứng lại. Nhưng mà khi hắn nhìn thấy trên cổ Lam Ân Nhan tràn đầy hồng ắn thì sắc mặt liền bỗng chốc trắng bệch lên. Đây... Những vết hồng ắn này rõ ràng chính là sau khi cùng người hoan ái lưu lại a? Nàng...

Trong cơ thể Tiêu Dật bỗng nhiên bốc lên một ngọn lửa đỏ kị sâu đậm. Bắt đầu từ bây giờ nàng chính là nữ nhân của Tiêu Dật hắn, tuyệt đối hắn sẽ không cho phép bất luận kẻ nào có được nàng, tuyệt đối không.

Sắc mặt Tiêu Dật có chút dữ tợn kéo y phục Lam Ân Nhan xuống, sau đó ngửi khí âm trầm nói: “Phong, ta đứng coi chừng ở bên ngoài, nếu cần hỗ trợ người hãy kêu ta!” Dứt lời, nội tâm hắn cất dấu tức giận vô cùng đi ra ngoài cửa.

“Người này làm sao vậy? Ngửi khí là lạ!” Bởi vì Tư Đồ Phong bị che mặt cho nên không nhìn thấy được biểu tình trên mặt Tiêu Dật, cho nên khó hiểu gãi gãi đầu. Sau đó sờ soạng ngồi xuống bên giường, tay thật cẩn thận đặt lên trên người Lam Ân Nhan. Bằng hữu không thể khi dễ a, trăm ngàn lần hắn đừng không cẩn thận chạm đến cái gì không nên chạm vào, nếu không tên Tiêu Dật kia nhất định sẽ làm thịt mình đi?

Sau đó Tư Đồ Phong đem lấy ra toàn bộ bình độc được kịch liệt nhất mà mình cả đời nghiên cứu chế tạo ra, đem độc được này chấn vỡ thành mảnh nhỏ, sau đó hai tay dùng nội lực hấp thụ độc được này, sau đó hắn đưa tay thiếp về phía trên lưng Lam Ân Nhan.

Thời gian từ từ trôi qua, nến đỏ trong phòng cũng cháy gần hết phân nửa. Lúc này sắc mặt Lam Ân Nhan cùng Tư Đồ Phong không ngừng từ xanh biến tím, từ tím biến đen, biến hóa ra vô số loại nhan sắc.

“Phốc!” Bỗng nhiên, Lam Ân Nhan đang hôn mê cùng Tư Đồ Phong đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

“Phong, làm sao vậy?” Tiêu Dật vẫn đứng chờ ở ngoài cửa, nghe được trong phòng tiếng động dị thường, lập tức kinh hãi kêu lên, sau đó hắn không hề nghĩ ngợi, như tia chớp đẩy cửa chạy vội vào.

Lúc này Tư Đồ Phong đang ngồi ở đầu giường thở hổn hển, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh rơi xuống, đến ngay cả toàn bộ thân thể cũng đang run rẩy.

Mà Lam Ân Nhan nằm ở trên giường sắc mặt cũng đã hoàn toàn mất đi huyết sắc, cả người giống như một chút sức sống cũng giương như không có.

“Phong, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a? Vì sao lại như vậy?” Máu trong người Tiêu Dật đều đóng băng, chỉ thấy hắn nhanh chóng tiến lên đem Lam Ân Nhan ôm vào trong lòng, thanh âm mang theo tia rít gào hỏi Tư Đồ Phong.

“Người giúp nàng mặc xong y phục trước đi!” Tư Đồ Phong thật sâu điều tức xuống hơi thở hỗn loạn, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói.

“Không phải người tự giải độc cho nàng sao? Vì sao bộ dáng của nàng thoát nhìn so với độc phát tác còn thống khổ hơn?” Tiêu Dật hai tay run run giúp Lam Ân Nhan mặc y phục vào, trong giọng nói mang theo mùi phẫn sợ hãi.

“Ta...” Ngay khi Tư Đồ Phong muốn nói chuyện, phút chốc con người Lam Ân Nhan bỗng lặng lẽ mở ra. Làm nàng phát hiện mình đang nằm ở trong lòng Tiêu Dật, mà tay Tiêu Dật đang kéo y phục của nàng, mà lúc này nửa người nàng chính là đang trần trụi ở trong không khí.

“Ba!” Một thanh âm vang lên, Lam Ân Nhan trở tay quăng cho Tiêu Dật một cái tát.

“Người...” Tiêu Dật bị đánh mê, con người khó hiểu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Người con mẹ nó, thế nhưng thừa dịp khi lão nương hôn mê, muốn phi lễ với lão nương” Lam Ân Nhan cắn răng mắng.

“Ta không có, ta chỉ là muốn giúp người...” Biết Lam Ân Nhan hiểu lầm mình, Tiêu Dật vội vàng giải thích. Nhưng câu “Ta chỉ là muốn giúp người mặc xong y phục” kia hắn còn chưa nói ra, con người Lam Ân Nhan bỗng hóa nhìn về phía hắn, sau đó lại nâng tay lên, muốn cho Tiêu Dật một cái tát. Bất quá khi tay nàng vừa thẳng đến mặt Tiêu Dật trong nháy mắt, bỗng nhiên vô lực tuột xuống.

“Người cởi y phục của ta? Còn nói không muốn phi lễ ta?” Ngửi khí Lam Ân Nhan lạnh lẽo, nhưng trong người nàng cũng là kinh hãi, vì sao cả người nàng vô lực, hơn nữa cảm giác được ở đâu cũng đau chứ?

“Nhan cô nương, người hiểu lầm Dật, vừa rồi là hắn muốn giúp người mặc xong y phục, cũng không phải muốn phi lễ với người. Mà lúc trước vì sao muốn cởi bỏ y phục của người, là vì giải độc cho người” Tư Đồ Phong ở một bên nhanh chóng làm sáng tỏ.

“Giúp ta giải độc? Vậy người giải được sao?” Lam Ân Nhan cắn răng nhìn về phía Tư Đồ Phong. Bây giờ cả người nàng đều có loại cảm giác giống như ở Quỷ Môn quan còn chần chờ, toàn thân không chỉ lạnh như băng thấu xương, mà còn cảm giác đau như có vô số kim đâm. Cái này gọi là giải độc sao?

“Ta...” Từ Đồ Phong con người phức tạp nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Cút, lập tức cút đi ra ngoài cho ta!” Tuy rằng Lam Ân Nhan là rít gào, nhưng thanh âm cũng là run run. Mẹ nó, nằng nóng to gió lớn đều gặp qua, lại không nghĩ rằng thua bởi tên tiểu tử Từ Đồ Phong hỗn đản này. Hắn căn bản cũng không phải là thật muốn giúp mình giải độc đi? Nhất định là hắn muốn mượn lý do giải độc nhân cơ hội nhục nhã cùng tra tấn mình, sau đó thay Tiêu Dật hết giận đi?

“Nhan cô nương, người... người đừng kích động a! Độc trong cơ thể người bây giờ đã... đã khuếch tán ra toàn bộ, nếu người không bình tĩnh một chút, rất có thể liền lập tức... sẽ chết” Từ Đồ Phong ngữ khí lấp bắp nói. Hắn cũng không biết vì sao lại như vậy, theo lý thuyết thì cho dù hắn dùng phương pháp lấy độc trị độc không thành công, cũng không hẳn là sẽ như vậy a? Điều này thật sự là rất quý dị! Hơn nữa vì sao hắn vừa rồi khi dùng nội lực chạy toàn thân Lam Ân Nhan, cảm giác được thân thể của nàng kỳ thực hẳn là thuộc một loại thân thể của người đã chết lâu ngày chứ? Nhưng rõ ràng chính là một người đang sống sờ sờ a? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?

“Phong, người nói cái gì nữa? Cái gì gọi là nếu nàng không bình tĩnh một chút, sẽ lập tức chết đi?” Tiêu Dật lại sau khi nghe Từ Đồ Phong nói xong, giống như điên rồi nhảy lên trước mặt Từ Đồ Phong, sau đó sắc mặt dữ tợn nắm lấy cổ áo Từ Đồ Phong hỏi.

“Mẹ nó, Tiêu Dật tên khốn kiếp, rõ ràng chính là 2 người các người bày mưu muốn hại chết lão nương, người lại còn diễn trò! Cho dù lão nương chết, cũng muốn diệt người” Lam Ân Nhan nói xong, liền muốn từ trên giường lao xuống, nhưng mà thân thể của nàng vừa dùng lực một chút, rồi nàng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

“Dật, nhanh chóng điểm trụ huyết ngù của nàng. Trăm ngàn lần đừng cho nàng tức giận” Lúc này Từ Đồ Phong vẫn đang bị che mắt, lại nghe được tiếng Lam Ân Nhan bị học máu, mau chóng lên tiếng nhắc nhở Tiêu Dật.

“Nhan nhi, người liền nghe Phong nói, đừng kích động nữa a!” Nhìn thấy trên mặt Lam Ân Nhan thống khổ, tim Tiêu Dật bỗng nhiên đau giống như dao cắt, hắn chạy nhanh đi về phía bên giường, muốn ra tay điểm trụ huyết ngù Lam Ân Nhan.

“Các người lập tức cút đi ra khỏi bên trong phạm vi tầm mắt của lão nương! Lão nương không muốn nhìn thấy các người” Lam Ân Nhan ôm ngực đau đớn nói, lúc này nàng có loại cảm giác mau hít thở không thông. Nhưng mà con người nàng vẫn phần nộ như cũ trừng mắt nhìn Tiêu Dật. Người tên hỗn đản này, trước cùng Từ Đồ Phong liên thủ làm cho ta nửa sống nửa chết, bây giờ còn giả mù mưa sa làm cho ta đừng kích động. Ta thực con mẹ nó muốn hung hăng bóp chết người.

Tiêu Dật nhìn thấy trên mặt Lam Ân Nhan càng ngày càng thống khổ, cũng không dám lại cùng Lam Ân Nhan nói nhiều, nhanh chóng ra tay chỉ một cái, đem Lam Ân Nhan ngủ mê man.

“Nhan nhi, ta biết mình trước kia đối đãi với người không tốt, cho nên làm cho người thập phần thống hận ta. Nhưng mà... nhưng mà lúc này đây ta tìm Quý Y đến, là thật sự muốn giúp người giải độc a! Ta cũng không biết vì sao sẽ xuất hiện tình trạng như vậy a!” Tiêu Dật con người thê lương nói, sau đó liền tiến lên ôm Lam Ân Nhan.

Khi hàn khí trong thân thể Lam Ân Nhan trực tiếp truyền đến trên người hắn, tất cả máu trong người hắn đều nhanh kết thành băng.

“Phong, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?” Tiêu Dật cắn răng hỏi Từ Đồ Phong, sau đó liền đưa tay chuẩn bị đưa vào trong cơ thể Lam Ân Nhan một chút nội lực, để hóa giải lạnh như băng trên người nàng.

“Dật, bây giờ người trăm ngàn lần không thể đưa nội lực vào trong cơ thể nàng, nếu không độc trong cơ thể nàng sẽ có một phần nhỏ xâm nhập vào trong cơ thể người. Tuy rằng một phần nhỏ độc kia sẽ không cho người chết, nhưng cũng là sẽ thương đến lục phủ ngũ tạng của người” Tuy rằng Từ Đồ Phong bị bịt mắt, nhưng lại từ trong hơi thở của Tiêu Dật nhận thấy được hắn muốn truyền nội lực cho Lam Ân Nhan, cho nên hắn liền vội vàng tiến lên kéo Tiêu Dật lại.

“Trời ạ! Vì sao lại như vậy a!” Tiêu Dật bị Từ Đồ Phong ngăn lại, có lại cảm giác căng thẳng đến hồng mắt.

“Trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không có cách nào giải thích rõ ràng, dựa theo tình huống bình thường mà nói, cho dù không giải được độc trong người nàng, nhưng nàng cũng không hẳn là sẽ giống như bây giờ. Ta chỉ có thể nói mình chưa bao giờ gặp được chuyện tình quý dị như thế này. Thân thể cùng linh hồn của nàng giống như là tách rời, cho nên độc ta đưa vào đến trong cơ thể nàng không chỉ không hòa tan được độc trong cơ thể nàng. Bây giờ Kỳ độc đệ nhất Thiên hạ cùng độc ta đưa vào trong cơ thể nàng chống cự qua lại lẫn nhau, nếu nàng kích động quá mức, rất có thể sẽ lập tức kích độc công tâm” Ngữ khí của Từ Đồ Phong cũng khó có thể tin giải thích.

“Vậy bây giờ nên làm cái gì? Có biện pháp cứu nàng sao?” Linh hồn Tiêu Dật run rẩy.

“Trước hết để cho nàng ngủ như vậy! Ta nhanh đi nghiên cứu chế tạo chút tân dược, trước nhìn xem có thể đem tất cả độc trong cơ thể nàng tạm thời áp chế xuống được hay không. Sau đó ta sẽ nhanh chóng liên hệ với ân sư của ta, bây giờ người duy nhất trên đời này có thể cứu nàng, chỉ sợ cũng chỉ có ân sư của ta” Từ Đồ Phong thờ dài nói.

“Người nói là Chí Thanh đại sư sao? Nhưng tung tích hắn luôn luôn mơ hồ không biết, người có thể liên hệ với hắn sao?” Tiêu Dật nắm chặt tay nói

“Ta nhất định sẽ nghĩ hết tất cả mọi biện pháp để có thể liên hệ với ân sư. Bây giờ chúng ta nên đi ra ngoài trước đi! Để cho nàng an tĩnh ngủ một lát” Trong giọng nói của Từ Đồ Phong mang theo một tia tự trách. Tuy rằng hắn cũng không phải có ý làm cho Lam Ân Nhan biến thành như vậy, nhưng mà lần này ngoài ý muốn dù sao cùng hắn không chạy thoát được liên quan, hắn có trách nhiệm chữa khỏi cho Lam Ân Nhan.

“Phong, người đi ra ngoài trước đi! Ta bây giờ không muốn đi ra ngoài, ta muốn lắng lắng bảo vệ nàng” Tiêu Dật đem tay của Lam Ân Nhan nắm chặt ở

trong lòng bàn tay, trong con ngươi lộ rõ đau đớn cùng không muốn. Bây giờ nàng thống khổ như thế, sao hắn có thể rời đi chứ?

“Ta muốn đi nghiên cứu chế tạo tân dược cho nàng dùng, nhưng mà hiện giờ ta cũng bị nội thương, một hồi nữa ta cần nội lực của ngươi hỗ trợ, nếu không ta không thể nghiên cứu chế tạo ra” Tư Đồ Phong bắt đầu đi thờ dài nói.

“Đi, lập tức đi nghiên cứu chế tạo tân dược” Nghe được Tư Đồ Phong nói, Tiêu Dật mới buông lỏng tay Lam Ân Nhan ra, sau đó đem kéo tay Tư Đồ Phong một cái, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng, cửa kéo kẹt một tiếng liền đóng chặt lại.

Mà cùng lúc đó...

Trong màn đêm lạnh, một cái hồng ảnh xinh đẹp từ giữa không trung bay qua như quỷ dị. Nhan nhĩ, rốt cuộc ngươi đã xảy ra chuyện gì a? Vì sao lúc ngọc bội kia kêu gọi ta, lòng của ta lại cảm giác được thật là đau quá? Nhan nhĩ, ngươi đừng sợ nga, bây giờ vì phu tới cứu ngươi.

Dưới màn đêm, nơi hồng ảnh bay qua, để lại hơi thở yêu mị và điểm lệ cùng với một nỗi đau lòng không thể nói rõ.

Trong chớp mắt, hồng ảnh xuất hiện ở trong phòng ngủ Lam Ân Nhan. Nhìn thấy Lam Ân Nhan ở trên giường hơi thở suy yếu, con ngươi Tiêu Nhiên xẹt qua một tia gọn sáng. Sau đó tâm lạnh run rẩy đi đến bên giường. Sau đó liền thấy Tiêu Nhiên đem Lam Ân Nhan khẽ ôm vào trong lòng, sau đó đưa tay dò xét mạch đập của Lam Ân Nhan.

Gió đêm theo khe hở cửa sổ thổi vào trong phòng ngủ, phất lên sợi tóc đen như mực của Tiêu Nhiên, chúng lan tràn ra giống như mặc liên, sau đó ở trong không trung tùy ý bay lượn, mà khi sợi tóc bay xuống, lông mi Tiêu Nhiên nhẹ nhàng run run, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

“Chết tiệt, vì sao lại như vậy?” Trong con ngươi Tiêu Nhiên hiện lên hàn quang, lạnh lẽo làm cho không khí ở đây đều sợ hãi. Vì sao trong cơ thể nàng trừ bỏ Kỳ độc đệ nhất Thiên hạ, lại thêm vô số loại độc chứ? Chẳng lẽ Quý Y cùng Tiêu Dật cố ý hạ độc với nương tử? Nhưng mà căn cứ vào tốc độ độc kia chạy vào trong cơ thể nương tử, giường như không giống như bị cố ý hạ độc a, giống như là khi trị độc cho nương tử, thì bỗng nhiên xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, cho nên mới làm cho vô số loại độc kia không cùng hòa tan với Đệ nhất kỳ độc này, ngược lại quấn quýt lấy nhau?

Sau đó liền thấy Tiêu Nhiên đem nội lực trong cơ thể mình tụ tập đến lòng bàn tay, sau đó hắn vươn tay, đem lòng bàn tay để ở phía sau lưng Lam Ân Nhan, vận công đem nội lực trong cơ thể cuộn cuộn không ngừng mà đưa vào trong cơ thể Lam Ân Nhan. Thời gian dần dần trôi qua, trên mặt Tiêu Nhiên xuất hiện những giọt mồ hôi lớn lăn xuống, chúng giống như nước mưa, nhuộm ướt toàn bộ không khí trong phòng ngủ.

“Phốc!” Tiêu Nhiên phun ra một ngụm máu đen, sau đó sắc mặt trắng bệch vận công lại, đem toàn bộ độc trong cơ thể Lam Ân Nhan dồn đến một chỗ, dùng chính nội lực của mình tạm thời ngăn chặn độc này.

“Nương tử, có vì phu ở đây, sao vì phu có thể chịu cho ngươi đau chứ?” Tiêu Nhiên thu bàn tay về, sau đó đem toàn bộ cơ thể Lam Ân Nhan nằm xuống dưới, hắn ngồi ở bên giường, lòng bàn tay ôn nhu vuốt ve khuôn mặt Lam Ân Nhan.

Lúc này Lam Ân Nhan đã vô tri vô giác chìm vào trong bóng tối, mà lúc này Tiêu Nhiên lại cảm giác toàn thân mệt là lợi hại, tất cả khí lực giống như đã bị vét sạch. Khí huyết không ngừng bốc lên, khóe miệng và trong mũi cũng không đình chỉ máu đen chảy xuống.

“Nương tử, yên tâm ngủ nga! Ngươi không có việc gì” Không để ý chút nào đến lực phủ ngũ tạng bị kích độc truy tâm đau đớn, Tiêu Nhiên chà lau to máu nơi khóe miệng, sau đó lại khẽ đem Lam Ân Nhan ôm vào trong lòng, con ngươi đen trùi mền mà mị hoặc nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ồ...” Lam Ân Nhan trong mê man khẽ rên. Khuôn mặt nàng lúc trước vốn tái nhợt lúc này đã bắt đầu chậm rãi khôi phục huyết sắc, thân mình cũng không lạnh lẽo như lúc trước.

“Nương tử, ngoan, không có việc gì. Ngày mai ngươi vừa tỉnh sẽ không đau nga!” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng cúi đầu, ở trên trán Lam Ân Nhan khẽ hôn xuống.

Lam Ân Nhan trong mê man thân mình lại bỗng nhiên di chuyển, lông mày cũng nhíu lại. Vì sao lúc trước cả người nàng giống như ở trong hầm băng, bây giờ lại giống như ở trong ôn tuyền chứ? Thật sự là rất kỳ quái nga! Đường như... Đường như bây giờ mình giống như bị một đôi tay mạnh mẽ ôm thật chặt, cảm giác ấm áp mềm mại làm cho nàng thật thoải mái. Lam Ân Nhan đem người cuộn vào trong lòng Tiêu Nhiên.

“Hi hi, nương tử, thân thể vì phu ấm áp đi? Ngươi rất thích có đúng hay không?” Tiêu Nhiên thấy Lam Ân Nhan như con mèo nhỏ cuộn người ở trong lòng mình, khóe miệng không nhịn được gọi lên tia cười hạnh phúc, sau đó thâm tình ôn nhu nói nhỏ.

“Ân!” Tiếng Lam Ân Nhan nhẹ nhàng đáp, đem thân thể co rúc ở trong lòng Tiêu Nhiên chặt hơn.

“Nương tử, ân tâm đi vào giấc ngủ nga, vì phu vẫn sẽ ngồi ở bên cạnh ngươi” Tiêu Nhiên con ngươi sùng nịnh nói, sau đó hắn đem đầu mình rúc vào trong tóc đen Lam Ân Nhan, giờ phút này thưởng thức cái loại cảm giác hạnh phúc tuyệt vời mà chính mình cần nương tử nhà hắn mang lại...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cô Đơn Đôi Ngốc Với Nàng...

Đêm bao phủ ở chân trời, màu đen chiều nghiêng xuống.

Gió đêm phất qua, không khí trong phòng ngủ rạo rức. Ngọn lửa trên ngọn nến hơi hơi lay động, giống như hoa hồng nở rộ ở trong gió, xinh đẹp mỹ người như thế, chỉ là có người so với hoa còn đẹp hơn, chính là nam tử yêu mỹ mặc quần áo màu đỏ dưới ánh sáng của nến kia.

“Nương tử, bây giờ ngươi cũng không lạnh đi?” Ánh nến chiếu vào trên mặt của Tiêu Nhiên, hé ra khuôn mặt tuyết trắng bệch như tuyết. Lúc này Tiêu Nhiên liền lẳng lẳng ôm Lam Ân Nhan ngủ say như vậy. Hắn vẫn đẹp kinh người như cũ, chính là lại giống như mỹ nhân bị bệnh, lại đẹp làm người ta có chút lo lắng.

“Vi phu giống như có chút không chịu nổi, xem ra trước tiên vi phu nên rời đi nương tử một chút, chờ vi phu tốt một chút, lập tức sẽ bồi nương tử nga!” Đôi mắt Tiêu Nhiên trong suốt như nước mùa thu, ngữ khí cũng mềm mại 3 phần, 7 phần mỹ hoặc.

“Ồ...” Lam Ân Nhan hưởng thụ cái ôm ấp ấm áp kia khẽ ngâm, sau đó cánh tay bỗng nhiên chủ động ôm thắt lưng Tiêu Nhiên. Bộ dáng kia giống như không muốn đem cảm giác ấm áp kia rời xa mình.

“Đi, nương tử, ngươi thật là xấu nga. Ngươi là đang dụ dỗ vi phu sao?” Nhìn thấy Lam Ân Nhan như chim nhỏ nép vào thật chặt trong người mình, trong con ngươi Tiêu Nhiên lúc này nổi lên nồng đậm ý cười, hắn đưa tay khẽ nắm cằm Lam Ân Nhan, khẽ miệng nhẹ nhàng nhếch lên nói.

Vừa rồi hắn dùng nội lực đè xuống chất độc trong người Lam Ân Nhan, nhưng hắn cũng hấp thụ không ít độc, độc kia giống như dùng nội lực không thể bức ra, xem ra hắn phải quay về Tu La môn một chuyến, sử dụng Huyết Trì trong Cung điện bức độc trong người ra, nhưng mà giờ phút này nhìn thấy Lam Ân Nhan lại dựa vào hắn như thế, hắn lại không nỡ rời đi a!

“Được rồi! Nương tử không muốn để cho vi phu đi, vi phu sẽ không đi, vi phu cứ ôm nương tử như vậy” Tiêu Nhiên thấp giọng ở bên tai Lam Ân Nhan nói, thoáng chốc, Lam Ân Nhan trong mê man cảm giác được một chút hơi nóng tê dại thổi quét toàn thân nàng, khuôn mặt trắng nõn của nàng hơi có chút đỏ hồng lạng lẽ hiện lên, môi đỏ mọng cũng không tự chủ khẽ nhếch lên.

“Nương tử, ngươi có phần bắt nạt vi phu nga!” Nhìn thấy Lam Ân Nhan nhếch miệng lên có chứa dụ hoặc, con ngươi Tiêu Nhiên rũ xuống, kiều mị tận xương nói. Trời ạ, nương tử nhà hắn không biết hành động như vậy đối với mình mà nói là mê hoặc lớn cỡ nào sao? Nhìn môi đỏ mọng quyến rũ không thể dùng ngôn ngữ nào diễn tả của nàng, trong lòng Tiêu Nhiên rung động, trong con ngươi đen xẹt qua một tia sóng nước mênh mông. Sau đó hắn cúi người, đem môi mình nhẹ nhàng dùng ở trên chân mày Lam Ân Nhan, trên mắt, sau đó chuyển đến trên gò má nàng nhẹ nhàng vuốt ve. Cuối cùng hắn đem môi mình để ở trên môi Lam Ân Nhan, tay cũng nhẹ nhàng xoa lên tóc đen Lam Ân Nhan, nhất thời phòng ngủ bị hơi thở mỹ hoặc phong tình vạn chủng kia quán quanh. Hô hấp Tiêu Nhiên nóng rực cũng khiêu khích ở trong gió, giống như muốn nói đến khát vọng trong nội tâm.

Mà lúc này Lam Ân Nhan đang ngủ mê man liền cảm giác được có người luôn luôn nói gì đó với nàng, thanh âm kia như xa như gần, loáng thoáng giống như đã ở bên tai nàng, lại giống như đến từ một chỗ sâu nào đó trong linh hồn nàng.

Sau đó nàng lại cảm giác có một chút hơn thở quen thuộc bao phủ toàn thân nàng, giống như một cái ôm ấp ấm áp ôm chặt lấy nàng đi? Người nọ là ai a? Rốt cuộc hắn đang nói cái gì chứ? Ngữ điệu hắn thực ôn nhu, chính là thân thể giống như đang run rẩy, vì sao mình cảm giác được hắn có chút đau đớn chứ?

Mặt khác nàng cảm giác ở trên môi hắn nhẹ nhàng đụng chạm, cảm giác mềm ấm áp kia, giống như đang hôn nàng. Cảm giác như vậy giống như rất quen thuộc, giống như... Giống như mình ở trong mộng đã từng thử nghiệm qua.

“Ô ô ô, không thể hôn nương tử tiếp, nếu không vi phu sắp sửa cầm giữ không được. Giờ phút này thân thể nương tử yếu như thế, vi phu cũng không muốn làm thương tổn nương tử” Phút chốc Tiêu Nhiên đưa môi về, tuy rằng lúc này hắn một lòng bởi vì độc phát tác, một hồi cảm giác ngâm ở trong nước đá, trong chốc lát lại giống như thiêu đốt ở trong lửa, nhưng mà vẫn bị một loại dục vọng mãnh liệt nào đó quán quanh linh hồn, hắn muốn nương tử, nhưng hắn không thể muốn. Bởi vì giờ phút này nương tử không thể chịu đựng được điên cuồng triền miên mà hắn ban cho nàng.

Gió nhẹ hiu hiu thổi, ánh nến giống như mưa chiếu lên hồng y cùng tóc đen Tiêu Nhiên, khuôn mặt hắn vốn tái nhợt cũng nổi lên dục vọng mê ly, làm cả người hắn càng thêm xinh đẹp mỹ lệ.

“Nương tử, ngoan! Ngủ đi!” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng nói, sau đó lòng bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Lam Ân Nhan, ôn nhu dỗ Lam Ân Nhan tiếp vào trong mộng đẹp.

Bên trong không khí tản ra mùi hoa mai yếu ớt, hắn cùng nàng ở trong thế giới hương thơm này nặng nề đi chuyển.

Dần dần, trời dâng lên một cái khe hở, ánh sáng ban mai từ khe hở giữa cửa sổ đổ xuống mà vào. Đêm chiếu sáng bên trong một mảnh màu bạc mơ hồ.

Một đêm lạng lẽ trôi qua, hắn vẫn cứ ôm nàng như vậy, trong lúc đó ngay cả tư thế cũng không đổi qua, thân thể đã sớm chết lặng. Nhưng mà, con ngươi cùng tâm của hắn lại chưa từng rời khỏi khuôn mặt Lam Ân Nhan nửa khắc.

“Phốc!” Một cỗ khí huyết từ trong cơ thể Tiêu Nhiên nhiệt liệt sôi trào, đau đớn bị đè nén cả đêm vào giờ khắc này lại dâng lên. Hắn nghiêng đầu qua chỗ khác làm cho máu từ yết hầu phun ra, phun ở trên mặt đất, vệt máu kia giống như đóa hoa màu đen nở rộ, bắn ra ở trên mặt đất thành một sắc đẹp

xinh đẹp quý dị.

Tiêu Nhiên liền cúi đầu xuống đất phun ra mấy ngụm máu đen. Giờ phút này toàn bộ cơ thể hắn đều đau giống như tạc nứt ra, lục phủ ngũ tạng cũng đau đến vạn phần. Tia nắng ban mai chiếu sáng vào trên khuôn mặt của hắn, trên mặt hắn sớm đã không còn một tia huyết sắc, hé ra tái nhợt giống như một tờ giấy trắng không nhiễm một hạt bụi.

“Nương tử, trời đã sáng, ngươi đã không sao. Hôm nay vì phu không đi không được” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng buông lỏng thân thể Lam Ân Nhan, chậm rãi từ đầu giường đứng lên, ngón tay thon dài đầu tiên là món trốn dọc theo cái trán Lam Ân Nhan, sau đó lại đem sợi tóc hỗn độn trên hai má nàng vén về sau tai. Động tác của hắn cực kỳ ôn nhu cùng cẩn thận, trong con ngươi lại bắt đầu nhiễm dần ôn nhu khó có thể tin. Đó là một loại ôn nhu có thể đem người ta trực tiếp chết chìm.

“Nương tử, thật ra thì vì phu thực sự không muốn đem ngươi lưu lại ở nơi này, ai bảo bây giờ trong lòng của ngươi vì phu là một gốc tử chứ! Nếu bây giờ ở trước mặt ngươi kéo xuống mặt nạ gốc tử một cách dễ dàng, sau đó đem ngươi mang đi. Ngươi nhất định sẽ không tha thứ vì phu, Aiz...” Con ngươi Tiêu Nhiên lại thâm tình chăm chú nhìn Lam Ân Nhan, cuối cùng thở dài không thôi, sau đó đi về phía ngoài cửa. Hắn phải đi rồi, nếu không trở về Tu La môn, độc trong cơ thể hắn cũng không có cách nào áp chế.

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, thân ảnh Tiêu Nhiên nhảy lên nóc nhà, ba ngàn tóc đen cùng mảnh hơi thở trong trẻo lạnh lùng trộn lẫn vào sương trắng ở giữa không trung. Chính là, ngay khi hắn chuẩn bị biến mất khỏi Tam vương phủ, trông mắt của hắn lại thoáng nhìn thấy hai cái thân ảnh ở trên hành lang.

“Phong, ngươi xác định thuốc này có thể rút đi tất cả thống khổ của nàng sao?” Con ngươi Tiêu Dật chăm chú nhìn chén thuốc trong tay, dưới màn sương bình minh, trên áo lam của hắn phủ một tầng lãnh ý nhân nhật, tóc đen như mực chập chờn tung bay. Hắn cùng Tư Đồ Phong nghiêm cứu chế tạo được một đêm, nắng ban mai chiếu vào khuôn mặt tiêu tụy của hắn có loại thống khổ không nói nên lời.

“Yên tâm đi! Nàng uống xong thuốc này, khẳng định độc phát tác trong cơ thể sẽ tạm thời bị đè nén xuống, tuy rằng thân thể của nàng vẫn sẽ rất suy yếu, bất quá cũng không thấy lạnh và cảm giác được đau đớn” Con ngươi tối tăm của Tư Đồ Phong mỉm cười, hắn dưới quần áo màu tím phóng khoáng, cũng thấy gương mặt vẻ tiêu tụy.

“Vay nhanh chóng đưa vào cho Nhan nhi uống đi!” Tiêu Dật nói, cước bộ nhanh chóng đi về phía Lam Ân Nhan.

“Ân!” Tư Đồ Phong gật đầu một cái, cũng đi theo sau. Nhưng mà, bỗng dưng một chút, Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong dừng bước. Bởi vì trong giây lát bọn họ cảm giác được có một cỗ lạnh lẽo đánh về phía thân thể bọn họ.

“Dật, có cảm giác được một tia không thích hợp hay không?” Tư Đồ Phong hí mắt quét nhìn bốn phía, sau đó cúi đầu hỏi Tiêu Dật.

“Giống như có một chút lệ khí ẩn núp ở xung quanh chúng ta” Con ngươi Tiêu Dật cũng vòng vo bốn phía, rồi nhẹ nhàng đáp lại Tư Đồ Phong. Sau đó hai người liếc mắt nhìn nhau, lại lặng lẽ gật đầu một cái. Phút chốc Tư Đồ Phong đã chui lên nói nhà.

“Kỳ quái?” Tư Đồ Phong gãi gãi đầu, lại nhìn bốn phía một chút, sau đó than ảnh chợt lóe lại nhảy đến trên hành lang.

“Không có phát hiện gì sao?” Tiêu Dật nhú mày nhìn về phía Tư Đồ Phong.

“Có lẽ chúng ta một đêm không ngủ, thần kinh có chút quá nhạy cảm. Hoặc là khinh công người nọ quá lợi hại, trước khi ta nhảy lên nóc nhà liền rời đi” Tư Đồ Phong lắc lắc đầu nói, nhưng trong lòng hắn không khỏi có chút hoảng sợ, khinh công của hắn đã thuộc loại hạng nhất, hắn vừa phát hiện có người trên nóc nhà liền xông lên, nhưng mà ngay cả bóng dáng cũng không tìm thấy. Nếu vừa rồi thật sự có người ở trên mái hiên, thì khinh công người nọ quả thực cao đến mức làm cho người ta sợ hãi.

“Sẽ không là hắn đi?” Tiêu Dật khẽ nhíu mày, sau đó thấp giọng lẩm bẩm một câu. Mà trong đầu của hắn hiện ra một thân ảnh. Vừa rồi khẳng định có người ở trên mái hiên, nhưng sau khi Tư Đồ Phong đi lên lại không có phát hiện cái gì, đương kim trên trời người có thể trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, còn làm cho mình cùng Tư Đồ Phong không thể nhận ra, chỉ sợ cũng chỉ có hắn đi? Vì sao hắn lại xuất hiện ở trong này, chẳng lẽ là bởi vì...

“Là ai a?” Tư Đồ Phong chăm chú nhìn về phía Tiêu Dật

“Có lẽ là chúng ta quá mức mẫn cảm một chút! Trước tiên đi vào uy Nhan nhi uống được đi!” Tiêu Dật cười nhạt, sau đó bước xa đi tới trước cửa phòng Lam Ân Nhan, khẽ đẩy cửa ra tiến vào trong phòng ngủ.

“Chẳng lẽ ngươi chỉ là Môn chủ Tu La môn kia?” Tư Đồ Phong chăm chú nhìn bóng lưng Tiêu Dật, nói nhỏ một câu, sau đó cũng tiến vào trong phòng ngủ Lam Ân Nhan.

Mà sau khi Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong biến mất ở trên hành lang, thân ảnh Tiêu Nhiên lại xuất hiện ở trên mái hiên. Quần áo màu đỏ giống như ngọn lửa cháy rực rỡ nở rộ như tuyết ở trong sương trắng.

“Các ngươi nhưng trăm ngàn lần đừng làm cho nương tử của ta đau, nếu không ta sẽ sớm kết thúc trò chơi” Khóe môi Tiêu Nhiên gợn lên nói nhỏ, mặc dù trong con ngươi nở rộ ý cười nhợt nhạt, nhưng lại không có một chút độ ấm. Sau đó thân ảnh hắn chợt lóe, hoàn toàn biến mất ở trên mái hiên. Thoáng chốc trên mái hiên lượn quanh một tầng hàn ý mà trên người hắn lưu lại, thật lâu cũng chưa tan đi.

Cùng lúc đó, khi Tư Đồ Phong đi vào trong phòng ngủ, liền phát hiện thân thể Tiêu Dật cứng ngắc đứng một chỗ ở phía trước, sau đó trông mắt dừng ở trên sàn.

“Làm sao vậy? Dật?” Tư Đồ Phong nhanh chóng tiến lên hỏi.

“Máu này...” Ánh mắt Tiêu Dật dừng ở trên máu đen rơi xuống sàn giống như đóa hoa kia, một đôi con ngươi đen liếm liếm phát ra quang mang khiếp người. Xem ra thật là hấn đã tới? Hấn mau như vậy đã biết Nhan nhi bị thương sao?

“Máu này nhan sắc rõ ràng là...” Tư Đồ Phong nghe, cũng nhìn về phía máu đen ở trên sàn, sau đó liền thấy lông mi hấn run rẩy, trong thanh âm mơ hồ lộ ra nhè nhẹ kinh ngạc và không tin.

“Rõ ràng là cái gì?” Tiêu Dật biểu tình đậm mạc hỏi, một đôi con ngươi đen so với biển còn mênh mông lại lộ tia sáng phức tạp.

“Rõ ràng như là trúng độc được của ta mới có thể phun ra, hấn sẽ không ngốc như vậy chứ? Ngốc đến dùng nội lực đi áp chế độc tính cho Lam Ân Nhan?” Tư Đồ Phong lại hí mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan nằm trên giường. Ngày hôm qua hấn đưa vào trong cơ thể Lam Ân Nhan vô số loại độc, mà giờ phút này Lam Ân Nhan mê man, máu này khẳng định không phải Lam Ân Nhan phun ra. Như vậy liền khẳng định là có người dùng nội lực chữa thương cho Lam Ân Nhan, sau đó hấn bị độc trong người Lam Ân Nhan xâm nhập vào phổi, sau đó phun ra máu đen này. Nếu hấn đoán không sai, người phun máu kia có lẽ là Môn chủ Tu La môn đi? Lấy bản lĩnh của hấn, hấn là biết độc này không thể dùng nội lực trấn áp a? Hấn vì Lam Ân Nhan mà đi mạo hiểm lớn như vậy sao?

“Có lẽ... Hấn có thể tàn nhẫn với người trong Thiên hạ, lại cô đơn đối ngốc với nàng đi?” Tiêu Dật lại cắn răng nặn ra một câu. Xem ra hấn đúng.

Lam Ân Nhan thật là vượt xa ra khỏi tưởng tượng của mình. Hấn... Tiêu Dật bỗng nhiên cảm thấy lòng dạ đặc biệt buồn, quả thực buồn có chút không thờ nổi. Sớm biết rằng... Sớm biết rằng nếu đêm qua mình cũng dùng nội lực đi áp chế độc trong cơ thể Lam Ân Nhan, thì Tiêu Nhiên cũng sẽ không có cơ hội cứu nàng.

Tư Đồ Phong lại tiến lên thăm dò mạch đập của Lam Ân Nhan, xác nhận độc trong cơ thể nàng quả thật bị người dùng nội lực áp chế, lúc này mới yên lặng liếc nhìn Tiêu Dật, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Hấn thật đúng là có ngốc như vậy”

“Vậy thuốc này...” Khóe miệng Tiêu Dật cười khổ sở, sau đó chăm chú nhìn chén thuốc trong tay. Bọn họ vất vả suy nghĩ một đêm nghiêm cứu chế tạo ra thuốc chính là muốn ngăn chặn độc tính cho Lam Ân Nhan, nhưng hôm nay thoát nhìn nàng giống như cũng không cần uống thuốc này đi?

“Tuy rằng nàng đã không cần thuốc này đến ngăn chặn độc tính trong cơ thể, nhưng thân thể của nàng còn rất yếu ớt, bây giờ dùng thuốc này có thể bổ sung một chút cho cơ thể nàng” Tư Đồ Phong nhún vai nói.

“Vậy uy nàng uống xong thuốc đi!” Ngữ khí Tiêu Dật lãnh đạm, sau đó ngồi xuống đầu giường, đem đỡ nửa người Lam Ân Nhan lên. Hấn khẽ đem ôm Lam Ân Nhan ở trong lòng, dùng muỗng múc thuốc cho vào trong miệng Lam Ân Nhan.

Mà lông mi Lam Ân Nhan lại khẽ run lên, sau đó thân thể cũng nhẹ nhàng giãy dụa, sau đó móng lung mở hai mắt. Di, giống như thân thể không đau cũng không lạnh? Nàng không có việc gì sao?

“Nhan nhi, ngươi tỉnh?” Nhìn thấy Lam Ân Nhan mở mắt, Tiêu Dật lại khẽ nhấp môi xuống, ôn nhu mở miệng nói.

“Ngươi...” Lam Ân Nhan đang muốn mở miệng nói chuyện, muỗng thuốc trong tay Tiêu Dật lại dán lên môi nàng, lại đưa thuốc đáng vào trong miệng nàng.

“Trước đừng nói gì, đem thuốc này uống xong đi” Tiêu Dật nhẹ nhàng nói xong, sau đó lại múc một muỗng thuốc, chuẩn bị đưa vào trong miệng Lam Ân Nhan

“Ngươi cắt đi sang một bên cho ta, đừng ôm ta, cùng đừng dùng tay ngươi uy ta uống thuốc, bởi vì ta chê ngươi bẩn” Lam Ân Nhan nói xong, liền muốn dùng lực đẩy Tiêu Dật ra, nhưng tay nàng vừa giờ liền vô lực tuột xuống phía dưới.

“Nếu ngươi muốn đẩy ta ra, liền đem thuốc này uống xong, bằng không đừng nói đẩy ta, mà ngay cả mắng ta vài câu đều có vẻ thực khó khăn. Bởi vì bây giờ thân thể ngươi rất quy yếu” Tiêu Dật chăm chú nhìn Lam Ân Nhan nói.

“Ngươi...” Lam Ân Nhan tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Dật, không tiếp tục giãy dụa ra khỏi hấn. Bởi vì nàng biết cho dù giãy dụa cũng là uổng phí khí lực. Nhưng mà con ngươi của nàng lại nhìn chăm chăm bát thuốc trong tay Tiêu Dật, môi cũng nhắm chặt sống chết không chịu mở ra. Đêm qua hấn cùng Tư Đồ Phong nói muốn trị độc cho mình, kết quả làm cho thân thể của mình vừa đau vừa lạnh. Bây giờ cảm giác vừa tỉnh ngủ, thân thể giống như không đau cũng không lạnh, hấn lại muốn tự mình uy nàng uống thuốc? Người này rốt cuộc an cái gì tâm? Sẽ không lại muốn làm cho mình nếm qua cái loại đau đớn đêm qua chứ? Giờ phút này Lam Ân Nhan đối với ý tốt muốn uy thuốc của Tiêu Dật là mười phần không tin nhiệm.

“Ngươi không tin nhiệm ta? Ngươi sợ ta hạ độc ngươi?” Nhìn thấy biểu tình trên mặt Lam Ân Nhan, thân mình Tiêu Dật cứng đờ, tay uy thuốc cũng dừng lại ở giữa không trung. Hấn trong lòng nàng lại thật sự hèn hạ như vậy sao?

“Hừ” Lam Ân Nhan quay đầu, không một chút để ý đến Tiêu Dật. Nàng đương nhiên không tin hấn, nếu không phải hấn, thì giờ phút này mình sẽ giống như phế vật nằm ở trên giường sao? Ngay cả nói một chút cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

“Lấy tình trạng của ngươi bây giờ, nếu thật sự ta muốn tra tấn ngươi mà nói, ngươi căn bản không hề có lực phản kích. Cho nên ta căn bản không cần lãng phí thời gian nhiều như vậy đi hằm được liệu trân quý thành độc được đến hại ngươi. Nếu thật sự ta muốn làm khó dễ ngươi, hoàn toàn có thể sử dụng bạo lực đi?” Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi mở miệng. Nàng không tin nhiệm, làm cho lòng hấn đặc biệt khó chịu.

“Vậy ngươi đem thuốc cho ta, ta tự mình uống!” Nghe Tiêu Dật nói như thế, Lam Ân Nhan hơi ngẩn ra, sau đó trừng mắt nhìn Tiêu Dật nói.

“Ngươi cho rằng bằng khí lực bây giờ của ngươi, có thể tự mình bưng chén thuốc lên uống sao?” Tiêu Dật thần nhiên nói.

“Ngươi...” Bây giờ ngay cả nâng cái tay nàng đều cảm thấy khó khăn, giống như thật không thể tự mình uống thuốc. Nhưng chính là nàng không muốn làm cho tên hỗn đản này uy mình uống thuốc.

“Cho nên a, vẫn là để cho ta uy ngươi uống thuốc đi!” Tiêu Dật nhấp môi nói, sau đó lại đem muỗng thuốc đi tới bên môi Lam Ân Nhan.

Cố gắng không chế nội tâm hận ý đối với Tiêu Dật, Lam Ân Nhan lựa chọn mở miệng ra. Không ai có thể gây khó dễ được với nàng, cũng không có nghĩa là thân thể của mình qua được. Hơn nữa nếu mình muốn tiết hận với Tư Đồ Phong cùng Tiêu Dật, để đáp bọn họ đêm qua tra tấn với mình, nhất định phải khiến cho thân thể mình tốt lên.

“Cẩn thận một chút, đừng bị sặc” Con ngươi Tiêu Dật phức tạp liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó thanh âm ôn nhu vang lên.

“Đừng giả mèu từ bi tới khóc chuột” Lam Ân Nhan hừ lạnh, tiếp tục uống thuốc mà Tiêu Dật đưa tới. Trước gọi Tư Đồ Phong làm mình bị thương, sau đó lại chạy tới uy thuốc cho mình, tiếp theo sẽ không chờ lúc thân thể mình khỏe một chút, lại nghĩ biện pháp làm thân thể mình suy sụp đi? Hắn trong người tâm lý biến thái, cho nên thích chơi trò chơi biến thái tra tấn người đi

“Tình huống đêm qua thật sự là ngoài ý muốn, ta cùng Quý Y thật lòng muốn giải độc cho ngươi. Chỉ là Quý Y chính hắn cũng không biết vì sao giải độc cho ngươi thì, sẽ xuất hiện thân thể ngươi không thoải mái dị thường” Tiêu Dật liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó mở miệng giải thích.

“Đúng vậy! Nhan cô nương, ta thật sự không có ý muốn làm ngươi bị thương, ta đêm qua vì trị cho ngươi, bản thân ta cũng bị nội thương. Ta không cần thiết vì tra tấn ngươi, để cho mình cũng ném thứ thống khổ đi?” Tư Đồ Phong vốn đứng một bên bảo trì trầm mặc, cũng nhin không được mở miệng nói.

“Nhan nhi, ngươi thật sự hiểu lầm ta. Đêm qua sau khi điểm huyết ngủ của ngươi, ta ôm thân thể lạnh như băng của ngươi, cảm thụ được đau đớn trên người ngươi, kỳ thực tâm của ta cũng rất đau” Tiêu Dật bắt đầu đi thờ dài, tay ôn nhu giúp Lam Ân Nhan chà lau thuốc chảy nơi khóe miệng, sau đó lại khẽ vuốt ve sợi tóc Lam Ân Nhan, cuối cùng mới tiếp tục múc thuốc chuẩn bị đưa vào trong miệng Lam Ân Nhan.

Mà lời nói cùng một loạt động tác của Tiêu Dật, lại làm cho thân thể Lam Ân Nhan bỗng dưng cứng đờ, sau đó con ngươi Lam Ân Nhan thẳng tắp nhìn về phía Tiêu Dật...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Huyết Trì Giải Độc

Hắn vừa nói cái gì? Mình không nghe lầm đi?

Hắn nói đêm qua hắn ôm thân thể lạnh như băng của mình, cảm thụ được đau đớn trên người mình?

Đêm qua nàng trong mơ mơ màng màng quả thật cảm giác được có người ôm mình thật chặt, hơn nữa người nọ tựa hồ biết nàng rất lạnh, cho nên muốn đưa toàn bộ độ ấm trên người hắn truyền lại cho mình. Nàng còn tưởng rằng mình làm một giấc mơ mỹ hảo, lẽ nào đó không phải là mơ mà là chân thật? Đêm qua người cho mình ấm áp kia đúng là Tiêu Dật? Hắn rốt cuộc làm cái quái gì a? Trước đem mình làm cho nửa sống nửa chết, sau đó lại biểu hiện ra một bộ dáng thực quan tâm mình?

“Nhan nhi, ngươi làm sao vậy? Vì sao dùng ánh mắt như vậy nhìn ta?” Nhìn thấy ánh mắt Lam Ân Nhan nhìn mình chằm chằm, thân thể Tiêu Dật cứng đờ, bởi vì ánh mắt này của nàng làm cho trong lòng hắn chập bông.

“Ngươi... Là trách ta đêm qua ôm ngươi sao? Ta biết ngươi rất bài xích ta, nhưng mà đêm qua nhìn thấy ngươi lạnh như vậy, ta thật sự rất muốn cho ngươi chút độ ấm, cho nên ta mới ôm ngươi” Tiêu Dật nhấp môi nói. Nếu không phải Tư Đồ Phong kêu mình cùng đi hỗ trợ nghiên cứu chế tạo được, thì hắn sẽ ôm nàng cả đêm.

“Đù, đừng nói nữa” Lam Ân Nhan vốn dĩ còn rất nhớ giấc mơ đêm qua, bởi vì cái ôm áp áp trong mơ kia thật sự làm cho nàng rất thoải mái, nhưng mà vừa nghĩ đến cái ôm áp áp kia đúng là thuộc về Tiêu Dật này, nhất thời nàng liền cảm giác da đầu run lên, cả người không được tự nhiên.

“Nhan nhi, ta biết lúc trước khi ngươi vào phủ, ta vì ép ngươi chủ động rời đi, cho nên phương thức đối xử với ngươi là tàn nhẫn chút. Nhưng mà ngươi vì sao không nói cho ta biết kỳ thật ngươi mới là chân chính ân nhân cứu mạng ta chứ? Nếu ngươi nói cho ta biết, ta khẳng định là hiểu ý cam tâm tình nguyện cưới ngươi” Trong con ngươi Tiêu Dật lộ ra một tia đau đớn, tay run run mà lại ôn nhu muốn vuốt ve mặt Lam Ân Nhan. Nhan nhi, hóa ra ngươi mới là người chân chính mà ta nên đi yêu.

“Ta mới là chân chính ân nhân cứu mạng ngươi? Ngươi nói cái gì a? Nghe không hiểu! Còn có, đừng dùng móng vuốt dơ bẩn của ngươi đụng vào ta!” Nhìn thấy Tiêu Dật dùng muốn bàn tay vuốt ve mặt mình, người Lam Ân Nhan hơi chuyển, đem mặt quay đi, sau đó ngửi khí lạnh lùng nói.

“Nhan nhi, trong lòng ngươi rốt cuộc suy nghĩ cái gì a? Vì sao ngươi nguyện ý cứu ta, cũng không nguyện ý thừa nhận chứ?” Ngửi khí Tiêu Dật sâu kín.

“Ai nguyện ý cứu ngươi a? Ta so với bất luận kẻ nào đều ước gì ngươi sớm chết đi!” Lam Ân Nhan tức giận đáp. Bất quá trong lòng nàng lại nói thầm, Tiêu Dật này lại xướng cái gì a?

“Tuy rằng ta không biết vì sao ngươi không chịu thừa nhận, nhưng mà Quý Y đã giúp ta xác nhận, lúc trước ở trong rừng cây người cứu ta không phải là Lam Linh Phụng, mà là Nhan nhi ngươi. Cho nên từ nay về sau Tiêu Dật ta nhất định sẽ đối đãi với ngươi thật tốt, càng sẽ hảo hảo yêu thương ngươi” Tiêu Dật về mặt chân thành tha thiết nói.

“Đừng! Ta rất thận trọng nói cho ngươi biết, ta chưa từng cứu ngươi. Cho nên ngươi trăm ngàn lần không cần bày tỏ sai tình cảm” Khóe miệng Lam Ân Nhan liền giật lên giật xuống. Yêu nàng thương nàng? A phi! Giống như nghĩ nàng nhiều hiểm họa hấn đến yêu mình sao?

“Nhan nhi, coi như ngươi không muốn thừa nhận, tóm lại Tiêu Dật ta về sau nhất định sẽ toàn tâm toàn ý đối với ngươi” Tiêu Dật bất đắc dĩ thở dài nói.

“Làm ơn, trái tim kia của ngươi bác ái như vậy, ta không có cách nào thừa nhận. Ngươi là giúp đỡ lấy nó về đi, đừng đến tàn phá linh hồn của ta a!” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói. Bất quá lòng của nàng lại nhin không được nói thầm lên: Chẳng lẽ chủ nhân trước của thân thể này đã từng cứu Tiêu Dật, kết quả lại bị Tiêu Dật nhầm lẫn cho rằng là Lam Linh Phụng cứu hấn? Mà Lam Linh Phụng kia lại vô liêm sỉ mạo nhận cái gọi là thân phận ân nhân cứu mạng?

“Nhan nhi, ta biết ngươi hận ta tận xương, ta sẽ bù đắp lại vào những sai lầm mà ta phạm phải” Con ngươi Tiêu Dật nhu tình như nước nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Đủ đủ! Ngươi nghe rõ ràng cho ta, ta chưa từng cứu ngươi, chân chính đã cứu ngươi là cái Lam Ân Nhan đã chết kia. Cho nên ngươi trăm ngàn lần đừng bù lại cho ta cái gì, ngươi không cần phải làm việc ấy. Ngươi chỉ cần nhớ kỹ, ta và ngươi vĩnh viễn đều là địch nhân là được” Lam Ân Nhan nhìn thấy ánh mắt Tiêu Dật thể nhưng lại hàm chứa yêu thương nhìn mình, nhất thời cảm giác một trận buồn nôn. Nàng mới không cần bị loại người hạ lưu vô sỉ như vậy yêu thương a, kia đối với nàng mà nói quả thực là một loại vũ nhục. Cho nên nàng quyết định mau chóng làm sáng tỏ chân tướng sự tình, Lam Ân Nhan nàng mới khinh thường giống như Lam Linh Phụng, vô liêm sỉ mạo nhận cái gọi là thân phận ân nhân cứu mạng đâu!

“Nhan nhi, ta đều nói, ngươi không thừa nhận cũng không sao, ngươi vì sao phải lung tung nguyên rửa mình chết chứ!” Tiêu Dật thở một khẩu lãnh khí, con ngươi ẩn chứa đau nhìn về phía Lam Ân Nhan. Nàng tình nguyện nguyên rửa chính nàng, cũng không chịu thừa nhận đã từng cứu mình, nàng đến tột cùng hận mình hận đến trình độ nào a?

“Thượng đế Lão thiên gia của ta a! Ta muốn điên rồi!” Lam Ân Nhan có loại cảm giác muốn điên mất.

“Nhan nhi, thân thể ngươi rất suy yếu, ngươi cũng trăm ngàn lần đừng kích động a! Nếu ngươi không muốn ta nói đến việc ân nhân cứu mạng kia, về sau ta cũng không đề cập tới nữa” Tiêu Dật khẩn trương nhìn Lam Ân Nhan nói.

“Trời ạ! Ta thật sự là không chịu nổi! Ngươi nghe rõ cho ta, thật sự cái Lam Ân Nhan cứu ngươi lúc trước kia đã chết, ta là một người đến từ thế kỷ 21, thế kỷ 21 có biết không? Đối với các ngươi mà nói, ta chính là người tương lai. Nói cách khác Lam Ân Nhan trước kia đã chết, chính là sau khi nàng chết, ta đây một linh hồn của con người liền chạy tới trên người nàng, cho nên bây giờ ngươi nhìn thấy Lam Ân Nhan ta, cũng không phải cái Lam Ân Nhan trước kia. Ngươi hiểu không?” Chính Lam Ân Nhan cũng không biết nên giải thích chuyện lý kỳ quý dị xuyên qua này như thế nào. Tuy rằng nàng biết nói ra có thể cũng không có người tin, nhưng mà nàng chính là không muốn nhìn thấy cái vẻ mặt che chở cùng bộ dáng qua tâm mình của Tiêu Dật kia, nàng hết sức không quen. Cho nên vô luận hấn tin hay không, nàng nghĩ cũng cần phải giải thích rõ ràng.

“Phong, thần kinh Nhan nhi không rồi loạn đi? Sao bắt đầu nói mê sảng? Ngươi mau chóng lại đây nhìn cho nàng một chút!” Tiêu Dật đầu tiên là trợn mắt há mồm nhìn về phía Lam Ân Nhan, sau đó con ngươi cầu cứu nhìn về phía Tư Đồ Phong một bên. Nhất định là đêm qua Tư Đồ Phong giải độc cho Nhan nhi thất bại, làm cho đầu óc của Nhan nhi có vấn đề.

“Nhan... Nhan cô nương, ngươi... Ngươi vừa rồi mới nói cái gì? Ngươi... Ngươi có thể lặp lại lần nữa sao?” Tư Đồ Phong cũng không để ý đến lời nói của Tiêu Dật, mà là về mặt khiếp sợ nhìn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Dựa vào!” Khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy xuống, sau đó quát: “Coi như các ngươi nghe không hiểu, các ngươi chỉ cần biết rằng, cái Lam Ân Nhan trước kia đã chết, hiện tại ta chỉ là mượn thân thể của nàng sống lại, cho nên lúc trước nàng làm bất cứ chuyện gì đều không cùng ta bán mao tiền quan hệ, OK?”

“Phong, ngươi còn ngờ ngác làm gì? Mau chóng lại đây xem cho Nhan nhi a, nhìn xem đầu óc nàng rốt cuộc xảy ra vấn đề gì” Tiêu Dật lại sờ cả tóc gáy liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó giọng nói kích động hô Tư Đồ Phong. Bán mao tiền? Ok? Đó là cái quái gì vậy a? Lúc này trong lòng Tiêu Dật tràn đầy tự trách, đều do hấn, nếu không phải hấn gọi Quý Y đến giải độc cho Lam Ân Nhan, cũng sẽ không đem đầu óc của nàng làm hư. Bây giờ nàng hoàn toàn đã nói điên đến cảnh giới, bởi vì mình hoàn toàn cũng nghe không hiểu nàng đang nói cái gì!

“Đầu óc ngươi mới xảy ra vấn đề!” Lam Ân Nhan tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Dật.

“Dật, ta nghĩ đầu óc nàng cũng không xảy ra vấn đề gì, có thể nàng nói là sự thực” Tư Đồ Phong lại ý vị thâm trường liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó nhẹ nhàng nói. Được rồi, tuy rằng hấn cũng nghe không hiểu câu nói sau cùng Lam Ân Nhan nói, nhưng mà hấn vẫn nghe được một ít đó đây.

“Xong, sẽ không phải đêm qua lúc giải độc, cả hai người đều bị độc xâm nhập phá hỏng đầu óc chứ?” Trên trán Tiêu Dật ứa ra mồ hôi lạnh. Điều này sao có thể? Ý tứ của Lam Ân Nhan rõ ràng là nói nàng là mụ nạc xác hoàn hồn, thế giới này làm sao có thể phát sinh chuyện này chứ?

“Dật, tin tưởng ta! Lam Ân Nhan nói đúng là sự thực” Tư Đồ Phong nghiêm túc gật gật đầu nói. Lúc nhỏ, hắn đã từng trong lúc vô ý nghe được Ân sư trong mơ nói hai câu, hai câu này là: Mười tám năm sau, dị hồn trở về vị trí cũ. Bớt biến mất, cứu vớt muôn dân. Sau đó lại chờ Ân sư tỉnh lại, hắn cũng tò mò hỏi qua Ân sư, hai câu kia rốt cuộc là có chuyện gì. Ân sư đầu tiên là ngần người, sau đó cười nhạt trả lời chính sáu chữ: Thiên cơ không thể tiết lộ. Sau đó Ân sư lại còn dặn riêng hắn, làm cho hắn trăm ngàn lần không nên đem hai câu này nói cho bất luận kẻ nào.

Hôm nay nghe được Lam Ân Nhan nói, hắn tựa hồ có chút hiểu. Chẳng lẽ Lam Ân Nhan là người cứu vớt muôn dân kia mà Ân sư nói sao?

Lúc trước trên mặt nàng có một cái bớt màu đỏ, Tiêu Dật từng để cho mình giúp đỡ loại bỏ cái bớt đó kia, nhưng mà mình từng yên lặng quan sát cái bớt trên mặt Lam Ân Nhan, hắn phát hiện cái bớt kia tựa hồ cũng không phải trời sinh, nhưng mà rốt cuộc là làm sao có hắn cũng không suy nghĩ ra, hắn chỉ biết mình không có biện pháp loại bỏ cái bớt đó kia. Sau này cái bớt của nàng lại kỳ kỳ biến mất, hắn cũng là trăm tư không thể giải. Hôm nay lại nghe nàng nói nàng là người mụ nạc xác hoàn hồn. Đem hai chuyện này ghép lại với nhau, không phải là rất phù hợp với hai câu Ân sư từng nói trong mơ sao?

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra” Tiêu Dật đầu óc mơ hồ nhìn về phía Tư Đồ Phong.

“Thiên cơ không thể tiết lộ” Tư Đồ Phong cao sâu khó lường nói. Dật, không phải ta không chịu nói cho ngươi biết a, mà là Ân sư không để cho ta tiết lộ a! Hơn nữa nói thật, ta đối với ý nghĩa của hai câu kia cũng không phải hiểu hoàn toàn a! Cho dù nàng là người dị hồn trở về vị trí cũ, cái bớt biến mất. Nhưng làm thế nào nàng có thể cứu vớt muôn dân chứ?

“Thần kinh hề hề” Tiêu Dật khoe miệng co giật liếc nhìn Tư Đồ Phong nói.

“Được rồi, ngươi chỉ cần biết rằng ta không phải là ân nhân cứu mạng của ngươi là được. Ngươi cũng chỉ cần biết chúng ta vẫn là địch nhân. Hiện tại thế nào, liền làm phiền hai người các ngươi tất cả đều rút ra ngoài đi!” Lam Ân Nhan thật sự là một kẻ cũng không muốn nhìn thấy Tiêu Dật.

“Cho dù ngươi không phải là ân nhân cứu mạng của ta, về sau ta cũng tuyệt đối sẽ không cùng ngươi là địch, bởi vì ta đã yêu ngươi” Con ngươi Tiêu Dật bỗng thâm thúy nhìn về phía Lam Ân Nhan. Bởi vì hắn yêu nàng, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng một chút nào nữa. Nguyên bản hắn không dám nói ra, bởi vì hắn yêu nàng, nhưng nàng lại hận hắn. Nhưng mà vừa nghĩ đến quan hệ mập mờ ái muội giữa Lam Ân Nhan và Tiêu Nhiên, tâm Tiêu Dật liền cảm thấy rất đau rất chua xót, cho nên hắn quyết định đem tâm ý của mình biểu đạt ra. Vô luận nàng có hận hắn bao nhiêu, vô luận nàng không chịu nhận hắn yêu, hắn đều phải nói rất rõ ràng cho nàng, hắn thật sự không muốn đem tình yêu đối với nàng ghen ở trong lòng.

“Ngươi nói xong rồi?” Toàn bộ máu Lam Ân Nhan đều đóng băng, sau đó nàng hít mắt nhìn về phía Tiêu Dật. Mà Tư Đồ Phong cũng há to miệng nhìn về phía Tiêu Dật. Trời ạ! Thô lỗ chân tình sao? Người này quả nhiên là yêu Lam Ân Nhan. Chính là bây giờ Lam Ân Nhan này chán ghét Tiêu Dật như thế, Tiêu Dật lại vẫn còn lựa chọn thổ lộ ra, hắn thật đúng là có dũng khí can đảm a?

“Nói xong” Con ngươi Tiêu Dật ôn nhu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Cút cho ta!” Lam Ân Nhan cắn răng, cứng rắn nặn ra ba chữ.

“Hảo, ta cút! Bất quá đến giờ ngươi nên uống thuốc, ta vẫn sẽ đích thân tới uy ngươi” Tiêu Dật bỗng nhiên khẽ nhéo nhẹ hàm dưới Lam Ân Nhan, sau đó môi thiếp đến bên tai Lam Ân Nhan nói nhỏ.

“Lăn!” Lam Ân Nhan chán ghét tránh né. Bị hắn yêu, không bằng đi tìm chết đi, bây giờ cả người nàng mềm nhũn, nếu không nàng nhất định sẽ nhảy xuống giường, hung hăng đá hắn mấy đá trước, sau đó lại dùng lực tát hắn mấy cái, sau đó kéo hắn đến uy Miêu Miêu. Bởi vì bị người như hắn yêu, thật đúng là si nhục rất lớn.

“Phong, chúng ta trước lăn đi” Tiêu Dật chậm rãi đứng lên, sau đó lại buông cái chén thuốc xuống rồi đi về phía cửa.

“Dật, nàng là bảo chúng ta lăn, nhưng là ngươi giống như không phải lăn, mà là đang đi nha!” Tư Đồ Phong lại nhún vai, sau đó vừa đi tới cửa, vừa không quên trêu chọc Tiêu Dật.

“Lam Ân Nhan, ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi! Còn có, độc trên người ngươi ta nhất định sẽ giúp ngươi giải” Vừa ra đến cửa, Tiêu Dật bỗng nhiên xoay người, biểu tình còn thật sự nói với Lam Ân Nhan. Bạn chí cốt Quý Y từng nói qua, trên thế giới này người duy nhất có thể cứu Lam Ân Nhan hẳn là chỉ có Chí Thanh đại sư. Hắn tin tưởng Quý Y, bởi vì Chí Thanh đại sư là một người tồn tại giống như thần tiên. Chẳng qua hành tung của hắn luôn luôn mờ hồ, liền ngay cả Quý Y trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết tìm hắn ở đâu. Bất quá hắn sẽ không tiếc điều động Kỳ sư hắc giáp giúp Quý Y tìm kiếm. Về phần hắn điều động Kỳ sư hắc giáp, bên Tiêu Trác sẽ có cái phản ánh gì, hắn cũng không muốn quản, nếu hắn không nên chiến, vậy chiến đi!

“Cút!” Lam Ân Nhan lại ngo đầu, tránh được ánh mắt của Tiêu Dật. Sau đó thân thể ngã nằm trên giường, tặng cho Tiêu Dật một cái bóng lưng lạnh lẽo, người này bây giờ bỗng nhiên chuyển biến thái độ, thật sự làm cho nàng có loại cảm giác phát điên. Mình ghét hắn tận xương, hắn lại bỗng nhiên nói với mình, hắn yêu mình. Hắn thật là có bệnh đi? Trong lòng Lam Ân Nhan lại tặng thêm cho Tiêu Dật cái hình tượng, thì phải là không tự trọng. Mà Tiêu Dật lại lặng lẽ liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó quay đầu biến mất ở trước cửa...

Cùng lúc đó, trong Cung điện ngầm Tu La môn...

“Chủ tử, ngươi lại học máu? Sao ngươi lại thương nghiêm trọng như vậy?” Sứ giả Tu La môn Tử Quý lo lắng liếc nhìn Tiêu Nhiên nói. Rốt cuộc chủ tử sao lại thế này? Vì sao sắc mặt tái nhợt như thế, khỏe miệng còn có rất nhiều tơ máu màu đen?

“Ta trúng độc, cần tiến Huyết Trì giải độc, ngươi phân phó đi xuống, bất luận kẻ nào cũng không cần quấy nhiễu!” Lúc này khuôn mặt Tiêu Nhiên có vài phần vận vẹo, tựa hồ đang cực lực chịu đựng đau đớn trong cơ thể, bất quá ngữ khí hẳn lại vẫn lạnh như băng thấu xương.

“Là!” Từ Quỷ cung kính cúi người, sau đó cúi đầu cáo lui. Chủ tử, võ công của ngươi thiên hạ không ai bằng, căn bản là không có người có khả năng thương đến ngươi à? Cho dù là có người hạ độc ngươi, lấy nội lực thâm hậu của ngươi hẳn là cũng có thể đủ để đem độc bức ra à? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra à? Hay là...

“Chủ tử, nằng căn bản là không thương ngươi, ngươi vì nàng mà trả giá hy sinh như thế, thật sự đáng giá sao?” Từ Quỷ vừa đi, trong lòng một bên lén lút nói thầm.

Mà thân ảnh Tiêu Nhiên lại chợt lóe, sau đó tiến vào một cái mật thất, sau đó mật thất đóng chặt lại.

Mà sau khi Tiêu Nhiên liếc nhìn một cái ao trong mật thất, ngay cả quần áo cũng chưa thoát, liền cả người bay vào trong ao, làm cho toàn bộ thân thể mình hoàn toàn ngâm ở bên trong ao.

Ao này, chính là Huyết Trì của Tu La môn, sở dĩ xưng là Huyết Trì, là vì tiến vào trong Huyết Trì nhất định sẽ thấy máu.

Bởi vì bên trong Huyết Trì, toàn bộ đều là Xà kịch độc nhất trên thế giới.

Hơn nữa trừ bỏ tiến vào Huyết Trì mới thấy máu, thì toàn bộ Huyết Trì đều là một cái trì giải độc lạnh như băng.

Cho nên thân thể Tiêu Nhiên vừa mới tiến vào Huyết Trì, liền đã bị khí rét lạnh đến cực điểm bao trùm.

Thoáng chốc, toàn thân hẳn cao thấp đều là cần nuốt lạnh thấu xương, liền ngay cả mỗi lần hẳn hô hấp, phun ra hơi thở đều giống như hơi thở băng. Rất nhanh, thần chí hẳn bắt đầu mơ hồ, đau càng sâu tới xuất hiện vô số ảo giác.

Khi hẳn sử dụng nội lực áp chế độc tính cho Lam Ân Nhan, thì độc của Quỷ Y và độc lúc trước hỗ trợ bài trừ lẫn nhau, cuối cùng độc của Quỷ Y không khống chế được Kỳ độc đệ nhất thiên hạ, có một bộ phận cản lại đến trong cơ thể hẳn.

Hẳn không thể không thừa nhận, độc của Quỷ Y quả thật lợi hại, liền ngay cả nội lực hẳn cao như thế cũng không thể đem hoàn toàn độc bức ra.

Đương nhiên, cũng bởi vì hẳn hấp thu không phải một loại độc của Quỷ Y mà là vô số loại độc. Cho nên bây giờ hẳn chỉ có thể làm cho xà độc trong Huyết Trì đến cần mình, sau đó lại dùng nội lực thúc dục độc trong cơ thể cùng độc xà lẫn nhau tan chảy.

Lúc này toàn bộ thân thể Tiêu Nhiên ngấm dần ở trong Huyết Trì, vền vẹn chỉ lộ khuôn mặt ra bên ngoài.

Toàn bộ hàn khí bao phủ ở trên mặt hẳn, hẳn hé ra dung nhan tuyệt mỹ vẫn đẹp đến mức tận cùng như cũ, nhưng mà lại trắng bệch giống như giấc mộng mờ ảo kia, tựa hồ bất cứ lúc nào đều có thể tan rã.

Bây giờ Tiêu Nhiên đang nhắm mắt vận công, lông mày thon dài không ngừng run rẩy.

“Hur ~!” Tiêu Nhiên bị vận xà cần làm cho tâm thống khổ không thể khống chế được thở một khẩu lãnh khí, ánh mắt hẳn bỗng dung tròn trắng, một đôi mắt đen liễm điểm cũng toát ra màu đỏ khiếp người. Mà dưới Huyết Trì, tay Tiêu Nhiên cũng nắm chặt cùng nhau, tất cả móng tay đã cắm sâu vào trong thịt.

Nguyên bản nước trong Huyết Trì là màu trắng, nhưng giờ phút này toàn bộ nước trong Huyết Trì lại biến đỏ, nó biến thành Huyết Trì thực sự.

Máu này có khi là của xà độc, có khi còn là của Tiêu Nhiên. Ở dưới hàn khí mờ mịt quán quanh, màu đỏ này hết sức quỷ dị.

“Từ Quỷ, ngươi không nói lầm đi? Chủ tử thật sự vào Huyết Trì?” Ngoài Huyết Trì, một sứ giả Tu La trầm giọng hỏi, trong thanh âm lộ ra khiếp sợ cùng khó có thể tin.

“Đúng vậy, hẳn quả thật vào Huyết Trì” Từ Quỷ bất đắc dĩ thở dài.

“Vì sao chủ tử vào Huyết Trì? Chẳng lẽ trên thế giới này có người có thể sử dụng độc hại đến chủ tử sao? Việc này thật sự là khó có thể tin?” Sứ giả Tu La mờ to hai mắt nhìn.

“Tình hình cụ thể ta cũng không rõ ràng, nhưng ta nghĩ rằng cùng Lam Ân Nhan kia có liên quan. Bởi vì chỉ có nàng mới có bản lĩnh là cho chủ tử bị thương liên tục” Từ Quỷ lắc lắc đầu nói.

“Chủ tử quả thực là điên rồi! Hẳn yêu nữ nhân kia đã yêu đến mất đi tất cả lý trí”: Sứ giả Tu La cắn chặt răng nói.

“Chủ tử căn bản là không thể mất máu quá nhiều, lần trước chủ tử dùng máu tươi của mình đưa vào trong ngọc bội, hậu quả đã thực nghiêm trọng. Lần này lại bởi vì giải độc mà chảy ra rất nhiều máu, ta thật sự không dám đi tưởng tượng thống khổ kế tiếp chủ tử phải chịu” Con người Từ Quỷ lộ vẻ lo lắng.

“Aiz... Chủ tử, ngươi đây là tội gì chứ?” Tu La sứ giả phát ra tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Thành Tâm Tới Thăm!

Mặt trời chiếu lên mặt đất những tia sáng màu vàng rực, toàn bộ Thánh Long vương hưởng giống như phủ thêm một tầng cánh bướm kim sa.

Ở nơi này dưới sắc thái mỹ người, nguyên bản Tam vương phủ cũng liền đẹp huy hoàng làm say lòng người, xinh đẹp rực rỡ chói lọi. Giống như một bức tranh lộng lẫy rực rỡ.

Trong phòng ngủ...

“Tây Thành, lấy cho ta chén nước. Ta khát nước!” Lam Ân Nhan mê man một ngày rốt cuộc mở mắt, từ trên giường khởi động nửa người, sau đó nàng kêu Lam Tây Thành đang ghé vào cái bàn một bên giống như đang nghỉ.

“Tiểu thư, ngài rốt cuộc tỉnh a!” Nghe được thanh âm của Lam Ân Nhan, thân thể Lam Tây Thành phút chốc đứng thẳng lên, sau đó con người ngạc nhiên nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ân. Ta muốn uống nước!” Lam Ân Nhan gật gật đầu nói.

“Nga!” Lam Tây Thành lập tức đưa tay về phía bàn, lấy ấm nước đổ một chén nước, sau đó nàng nhanh chóng chạy tới bên giường, đem chén nước đưa cho Lam Ân Nhan.

Tiếp nhận chén nước, ngửa đầu uống cạn nước trong chén, sau đó Lam Ân Nhan đem cái chén trả lại cho Lam Tây Thành, sau đó liền thử xuống giường.

“Tiểu thư, Tam vương gia nói, thân thể ngài rất suy yếu, cần ở trên giường nằm mấy ngày” Lam Tây Thành nhanh chóng đem cái chén để lên bàn, sau đó vội vã lại đỡ Lam Ân Nhan.

“Đừng cùng ta nói tên biến thái chết tiệt kia” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã, dưới sự giúp đỡ của Lam Tây Thành. Nàng ngồi xuống sống thất lưng đau, nàng đương nhiên phải xuống dưới vận động một chút để cho máu tuần hoàn lên.

“Tiểu thư, người có thể chịu đựng được sao?” Lam Tây Thành thật cẩn thận hỏi.

“Người buông đi, ta không yếu ớt như vậy!” Đợi sau khi Lam Tây Thành buông tay, Lam Ân Nhan lập tức đuổi lưng. Tuy rằng thể lực còn chưa khôi phục hoàn toàn, nếu muốn xử lý tên Tiêu Dật đó khẳng định là không được, nhưng miễn cưỡng hoạt động một chút thì vẫn không có vấn đề gì.

“Tiểu thư, ngài buồn ở trong phòng cả một ngày, nếu không để Tây Thành đỡ ngài đi ra ngoài một chút đi!” Nhìn thấy tiểu thư hình như tốt hơn rất nhiều, trong lòng Lam Tây Thành cũng rất vui vẻ.

“Đúng là phải đi ra ngoài hít thở chút không khí!” Lam Ân Nhan lặng lẽ nói, ở nơi này khi hai người chuẩn bị đi về phía cửa thì...

Cửa bỗng nhiên có ánh sáng trắng lóe lên, sau đó chính là Phong Y trang chủ của Đế nhất trang đi đến

“Người không có việc gì đi?” Nhìn thấy Lam Ân Nhan đầu tiên, trong con người Phong Y hiện lên một tia kinh ngạc. Không phải bọn thám tử báo cáo nói nàng bị bệnh ngay cả giường cũng không thể dậy sao?

“Là người?” Con người Lam Ân Nhan lãnh mị xuống, sau đó đem môi dán ở bên tai Lam Ân Nhan nói nhỏ một câu. Sau đó liền thấy Lam Tây Thành chăm chú nhìn Phong Y, sau đó nhanh như chớp chạy ra ngoài.

“Tiểu bạch bạch, là võ công của người quá cao đi? Vẫn là thị vệ Tam vương phủ này là Phế vật a? Sao người đến Tam vương phủ này liền giống như vào chỗ không người chứ?” Lam Ân Nhan khoanh tay trước ngực, nhún mày nhìn về phía Phong Y. Tam vương phủ luôn luôn để phòng rất chặt chẽ, Phong Y này là người của Hoàng đế Tiêu Trắc, làm sao Tiêu Dật có thể làm cho hắn dễ dàng xông vào Tam vương phủ chứ? Tâm tư tên kia thật sự là làm người ta suy xét không ra a?

“Thân thể người có khỏe không?” Phong Y xem nhẹ trào phúng trong giọng nói Lam Ân Nhan, mà là vẻ mặt ôn hòa hỏi Lam Ân Nhan. Kỳ thật hắn cũng có chút kỳ quái, tuy rằng hắn là trèo tường tiến vào tìm Lam Ân Nhan, còn bị thị vệ Tam vương phủ phát hiện, chỉ là thị vệ này chính là ánh mắt cổ quái nhìn hắn, thế nhưng không có bất luận kẻ nào đi lên ngăn cản hắn?

“Xin hỏi... Người là đang quan tâm ta sao?” Con người Lam Ân Nhan che dấu một tia băng lãnh. Xét đến cùng, đầu sỏ làm cho thân thể của mình suy yếu như thế chính là Phong Y này, nếu không phải hắn hạ độc mình, thì mình cần để cho Quý Y kia giải độc sao? Nếu không cho Quý Y kia giải độc,

nàng sẽ rơi vào tình cảnh như bây giờ sao? Hắn đến được, còn có mặt mũi tới hỏi thân thể mình có khỏe không?

“Ta nghe nói ngươi nằm ở trên giường không dậy nổi, cho nên liền...” Kỳ thật hắn cũng không biết vì sao mình sau khi nghe cái tin tức như vậy, trong lòng bỗng nhiên thập phần kích động, sau đó mạo hiểm đến Tam vương phủ thăm Lam Ân Nhan. Có lẽ... Là vì mình nợ nàng một cái mạng đi?

“A, không nghĩ tới ngươi còn dài hơn đối với người thỉnh tai đi? Chẳng qua thân thể ta như thế nào, với ngươi có liên quan sao? Cũng hoặc là ngươi sợ ta viên quân cờ này chết rồi, không có người trộm cho ngươi hai cái kia đi?” Lam Ân Nhan châm chọc cười nói, nhưng trong lòng lại vẫn chấn động, nàng đem qua vừa mới bị bệnh, Phong Y này có được tin tức, những người này điều tra tin tức bản lĩnh thật cao, thật đúng là làm người ta xem thể là đủ rồi.

“Ta thừa nhận lúc hạ độc ngươi quả thật là đem ngươi làm như quân cờ. Nhưng từ khi ngươi đã cứu ta một mạng, kỳ thật ta đã muốn đem ngươi trở thành bằng hữu” Phong Y hơi hơi ngăn người, sau đó chậm rãi mở miệng nói. Đầu nói Thiên hạ đệ nhất trang là Môn phái trong giang hồ, nhưng thực ra thì nói sáng lập, chính là bảo vệ Giang sơn Thánh Long vương hướng. Vô luận Hoàng đế các triều đại là anh minh tài giỏi hay là ngu ngốc vô năng, Thiên hạ đệ nhất trang đều phải thế sống chết nguyện trung thành. Cho nên lúc trước vì giúp Hoàng đế Tiêu Trắc diệt trừ đại họa trong đầu, hắn mới có thể hạ độc Lam Ân Nhan ép nàng đến Tam vương phủ ăn cắp hai cái kia.

Đêm hôm đó ở trong rừng cây, tuy rằng Lam Ân Nhan là vì giải độc mới cứu hắn, nhưng mà mặc kệ nói như thế nào thì mình vẫn nợ nàng một cái mạng, hắn Phong Y không thích nợ ân tình người khác, cho nên hắn sẽ báo đáp nàng.

Hơn nữa nhìn đến dáng vẻ nàng đêm đó liều mạng bảo vệ tính mạng mình, hắn Phong Y nội tâm nơi mềm mại nhất mau bị xúc động. Cho nên bây giờ hắn cũng không biết đối mặt với Lam Ân Nhan thế nào, muốn giải độc cho nàng, nhưng lại bất lực. Xem nàng như bằng hữu, tựa hồ nàng sẽ không cảm kích? Dù sao... Trong lòng nàng, mình là một kẻ tiểu nhân âm hiểm hạ độc nàng.

“Đây thật đúng là truyện cười buồn cười nhất trên thế gian, một người hạ độc ta đem ta trở thành quân cờ, bỗng nhiên nói đem ta trở thành bằng hữu? Đây rốt cuộc là vinh hạnh của ta? Hay là bi ai của ta chứ?” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười. Trong lòng nàng lại chứng thực rằng người của Thánh Long vương hướng này đều là người trong đầu có chút không bình thường.

“Bất luận ngươi tin cũng tốt, không tin cũng chẳng sao. Quả thật là ta thành tâm tới thăm ngươi. Ta còn riêng...” Mí mắt Phong Y buông xuống, sau đó liền chuẩn bị lấy cái gì từ trong ngực ra. Nhưng không đợi hắn đưa tay vào trong ngực, cửa liền truyền đến một tiếng kêu mảnh hồ làm người ta dựng đứng cả lông tơ.

“Muốn trở thành bằng hữu của ta thì điều kiện trước tiên, thì phải làm cho Miêu Miêu của ta đến quyết định, hắn là có tư cách trở thành bằng hữu của ta hay không!” Lam Ân Nhan vẫy tay về phía Lam Tây Thành ra hiệu.

“Ngao...” Miêu Miêu được Lam Tây Thành buông sợi xích bạc trên cổ ra, một chút liền nhảy vào, chậm rãi bước tới gần Phong Y.

“Tiểu thư, Tây Thành không tới chậm đi?” Lam Tây Thành lại chạy vội tới bên người Lam Ân Nhan hỏi.

“Tới đúng lúc” Lam Ân Nhan thân nhiên cười nói.

“Hừ ~...” Nhìn thấy Miêu Miêu tới gần mình, Phong Y cũng thở một khẩu lãnh khí, sau đó lùi lại mấy bước. Cũng không phải hắn sợ lão đầu hồ này, chỉ là hắn sợ mình chẳng may ra tay chém lão đầu hồ này bị thương, mà sẽ làm Lam Ân Nhan đối với hắn hận ý càng sâu.

“Lam... Lam Ân Nhan, ta, ta thật đúng là thành tâm tới thăm ngươi, ngươi không cần thiết đón tiếp ta như thế đi?” Phong Y vội vã tạo khoảng cách với Miêu Miêu, sau đó con ngươi nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Thành tâm? Ở đâu a? Ta không thấy được a?” Lam Ân Nhan mờ mịt nhìn xuống xung quanh, sau đó về mặt vô tội nói.

“Ngươi mau chóng để cho lão đầu hồ này lui ra nga! Nếu không nó thật sự muốn nhào lên, ta cũng không thể bảo đảm không làm nó bị thương nga!” Khóe miệng Phong Y co quắp xuống. Hắn tuy là mạng theo thành tâm tới thăm nàng, nhưng hắn không chuẩn bị để cho mình táng thân miệng hồ a?

“Vậy ngươi liền thương tổn nó! Dù sao mưu hại kẻ yếu đuối luôn luôn là bản lĩnh sở trường của các ngươi. Ngươi cần gì phải làm người khiêm tốn chứ? Vẫn là ngươi khôi phục bản tính có vẻ làm người ta thích” Lam Ân Nhan nhún vai nói. Lúc trước nàng vừa xuyên qua tới đây, liền nhìn thấy Phong Y này túm tóc “Lam Ân Nhan”, có thể nghĩ, nhất định là hắn làm nữ tử kia chết, cho nên mới làm cho mình xuyên vào trên người nữ tử kia. Nàng phân tích ra, nguyên nhân là bởi vì Lam Ân Nhan kia xấu xí, thái độ làm người thập phần tự ti yếu đuối. Một nữ tử đáng thương mà lại tay trái gà không chặt như vậy, hắn đều nhẫn tâm giết hại, đối với người như vậy Lam Ân Nhan nàng chỉ có hai chữ ‘hèn mọn’.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi cũng đừng ép ta nga!” Phong Y lại rút lui vài bước, ngón tay chậm rãi chỉ vào Miêu Miêu đang tới gần nói. Nguyên bản áo trắng như tuyết khí chất thanh nhã, cả người hắn giống như mặt trăng nơi xa xôi tản ra tia sáng sạch sẽ nhu hòa, lúc này thân sắc lại bỗng dưng sinh ra vài phần hoảng loạn.

“Miêu Miêu, hình như ngươi rất lâu rồi chưa ăn thịt đi? Không biết ta đem hân ban cho ngươi làm bữa trưa, có phù hợp khẩu vị của ngươi hay không?” Lam Ân Nhan không chút nào để ý để Phong Y nói, mà là quay đi nói đùa với Miêu Miêu.

“Ngao...” Miêu Miêu đáp lại Lam Ân Nhan bằng một tiếng rống hưng phấn, sau đó mở to mồm về phía Phong Y.

Phong Y biết không thể tránh né, chỉ có thể bất đắc dĩ từ trong tay áo rút nhuyễn kiếm ra. Thoáng chốc, bên trong bỗng nhiên nổ rộ bảy tia sáng, rực rỡ chói mắt giống như cầu vồng.

Quang mang lóa mắt làm cho ánh mắt Miêu Miêu bỗng nhiên hoa lên, chỉ thấy thân thể Miêu Miêu chần chừ xuống, giống như có chút kiêng kỵ uy lực của nhuyễn kiếm này. Bất quá nó vẫn mở to mồm hướng về phía Phong Y như cũ.

“Kiếm này...” Lam Ân Nhan cũng tò mò liếc nhìn nhuyễn kiếm bắn ra tia sáng khác nhau trong tay Phong Y, sau đó đi tới bên người Miêu Miêu, ngăn trở Miêu Miêu tấn công. Bởi vì nàng cảm giác được Miêu Miêu chần chừ, chẳng lẽ kiếm này rất lợi hại?

“Cái này gọi là Thất thái kiếm, khi đối địch có thể toát ra bảy loại tia sáng. Sức mạnh của bảy loại tia sáng này, có nhu hòa, có kiên cường, có lạnh lẽo, cũng có âm áp, nhưng mà những tia sáng này đều có sức mạnh vô địch” Phong Y nhìn thấy Lam Ân Nhan tò mò, nhìn không được mở miệng giải thích. Gặp được đối thủ mạnh mẽ, nếu võ công ở trên không thể địch lại, nhưng chỉ cần có một cái tuyệt thế bảo kiếm, như thế cũng không dễ dàng bị thua, cho nên sau khi ở trong rừng cây bất ngờ bị Môn chủ Tu La môn tập kích, hắn liền đem Thất thái kiếm trân quý nhất của Thiên hạ đệ nhất trang mang theo bên người.

“Thanh kiếm này sinh ra vào 500 năm trước, nghe nói là hấp thụ tinh hoa trời đất mới luyện chế thành, sở dĩ nó phát ra bảy tia sáng, là vì...” Bỗng nhiên Phong Y chuyển tâm giảng giải lên, hơn nữa hắn còn đặc biệt vurg kiếm trong tay xuống, làm cho nó lại tỏa ra quang mang càng chói mắt. Thấy Phong Y bỗng nhiên tinh cảm cũng tốt kể lại lịch thanh kiếm này cho mình, Lam Ân Nhan nhìn mà khóe miệng không khỏi run rẩy.

“Kỳ thực uy lực của nó lúc trước có mạnh hơn chút, chỉ tiếc nó từng trải qua kiếp nạn, cho nên...” Phong Y giống như giới thiệu nghiệm, biểu tình trên mặt càng giống như là quên sự tồn tại của Lam Ân Nhan và Miêu Miêu, cứ như vậy thỏa thích giới thiệu thanh bảo kiếm trong tay mình

“Ngừng, ngươi là đến khoe ra thanh bảo kiếm này sao?” Lam Ân Nhan im lặng liếc nhìn Phong Y, sau đó rống lớn một câu.

“...” Phong Y vô tội liếc nhìn Lam Ân Nhan, trong lòng nhìn không được nói thầm: Ta chỉ là thấy ngươi rất ngạc nhiên, cho nên mới giới thiệu cho ngươi a?

“Kỳ thật ta là tới đưa cho ngươi cái này” Phong Y thu kiếm vào trong tay áo, sau đó từ trong ngực lấy ra một cái hộp gấm đưa cho Lam Ân Nhan.

“Cái quý gì?” Lam Ân Nhan chăm chú nhìn, không đưa tay nhận.

“Phong trang chủ không mời mà tới, khó trách có chút thất nghi đi?” Bỗng nhiên, thân ảnh Tiêu Dật xuất hiện ở trước cửa, ngữ khí lạnh như băng cũng chợt vang lên. Hắn đã sớm biết Phong Y vào Tam vương phủ, Thị vệ canh cửa không ngăn cản Phong Y cũng là hắn bày mưu đặt kế, bởi vì hắn muốn nhìn một chút mục đích mà Phong Y tới đây. Vốn dĩ hắn nghĩ đến Phong Y thấy Lam Ân Nhan không trộm hai cái kia, cho nên có chút thiếu kiên nhẫn, quyết định ban ngày ban mặt mạo hiểm tiến vào tự mình tìm kiếm hai thứ kia. Nhưng mà hắn lại cảm thấy Phong Y không phải là loại người thiếu kiên nhẫn, vì thế hắn liền lặng lẽ bám theo Phong Y, đợi sau khi hắn phát hiện Phong Y vào phòng ngủ Lam Ân Nhan, liền vẫn ẩn nấp ở bên ngoài. Hắn nghĩ đến Phong Y muốn gây khó khăn cho Lam Ân Nhan, nhưng theo đối thoại giữa Phong Y và Lam Ân Nhan, hắn lại cảm giác mục đích tới đây của Phong Y quả thật là thăm Lam Ân Nhan, điều này không khỏi làm cho hắn không hiểu dây lên ngọn lửa ghen tị, vì thế hắn nhìn không được hiện thân.

“Không trải qua ngươi chủ nhân cho phép, liền tự tiện xông vào, quả thật Phong Y có chút thất nghi” Thân thể Phong Y hơi hơi cứng đờ, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Không trải qua sự cho phép của bốn vương liền xông tới, còn có thể tha thứ. Chính là không trải qua sự cho phép của bốn vương, tự tiện xông vào phòng ngủ Ái phi của bốn vương, chỉ sợ Phong trang chủ không chỉ có chút thất nghi, còn có chút bụng dạ khó lường đi?” Tiêu Dật không chút để ý liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cất bước đi đến, rồi hắn đi tới bên người Lam Ân Nhan, vô cùng mãnh liệt muốn chiếm làm của riêng nhanh chóng ôm lấy thắt lưng Lam Ân Nhan, vòng chặt ở trong cánh tay.

“Buồng móng vuốt của ngươi ra” Lam Ân Nhan chán ghét nhìn Tiêu Dật, sau đó liền muốn tránh thoát khỏi sự kim hãm của Tiêu Dật, nhưng năng lực trong cơ thể nàng lúc này, muốn tránh thoát khỏi sự kim hãm của Tiêu Dật tựa hồ cũng có chút khó khăn.

“Ta dùng cánh tay ôm ngươi, không dùng móng vuốt ôm ngươi” Tiêu Dật cười nhạt nhìn về phía Lam Ân Nhan, cánh tay lại vòng càng chặt, giống như mình vừa buông ra, nàng sẽ biết mất giống như không thấy.

“Có bệnh!” Lam Ân Nhan không tránh thoát chỉ có thể xem thường mắng.

“Ngao...” Miêu Miêu ở một bên lại lập tức cạ xát đứng lên, quay về phía Tiêu Dật mở to miệng.

“Nhan nhi, tốt nhất ngươi lập tức làm cho Lam Tây Thành đem Miêu Miêu này khẩn cấp dắt ra ngoài, nếu không ta cũng không cam đoan không thương đến nó” Ngữ khí Tiêu Dật thực ôn hòa, nhưng lại mang theo tia uy hiếp. Con hồ ghê tởm này, mỗi lần nhìn đến nó đều là nhe răng trợn mắt. Nếu không phải sợ làm nó thương, Lam Ân Nhan sẽ tìm mình liều mạng, thì hắn đã sớm một chương đập chết nó.

“Tây Thành, đem Miêu Miêu mang đi ra ngoài đi!” Lam Ân Nhan tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Dật, sau đó chậm rãi mở miệng nói. Bây giờ cả người nàng vô lực, cho nên nàng nhẫn. Bất quá, nàng sẽ bộc phát ra. Tiêu Dật, ngươi chờ cho ta, nếu ta không thu thập ngươi, ta liền theo họ ngươi.

“Ngao!” Lam Tây Thành ngoan ngoãn trả lời, sau đó tiến lên túm Miêu Miêu.

“Ngao...” Miêu Miêu lại không chịu đi, lại lên tiếng rống giận về phía Tiêu Dật. Nó giống như muốn nói: Miêu Miêu mới không sợ ngươi đâu. Miêu Miêu phải bảo vệ Nhan Nhan chủ tử.

“Miêu Miêu ngoan, đi chơi đi!” Lam Ân Nhan sùng nịnh liếc nhìn Miêu Miêu nói.

“Ô ô ô...” Nghe được Lam Ân Nhan nói, Miêu Miêu nhỏ tiếng kêu, sau đó cúi đầu, một bộ dáng thực mất hứng đi theo Lam Tây Thành ra ngoài.

“Phong trang chủ, ngay cả lão đầu hồ kia đều rất thức thời đi ra ngoài, ngài cũng nên thức thời chút rời khỏi phòng ngủ Ái phi, bốn vương có phải hay không? Nếu Phong trang chủ lại không chịu đi, chỉ sợ ngay cả lão đầu hồ cũng không bằng đi!” Lúc này Tiêu Dật mới nhìn mày nhìn về phía Phong Y.

“Nếu người thật sự quan tâm Lam Ân Nhan, vậy người liền nhận lấy cái này. Người vừa nhận lấy, ta lập tức rời đi!” Phong Y cũng không để ý tới Tiêu Dật châm chọc khiêu khích, chính là lạnh nhạt liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cầm hộp gấm trong tay đưa cho Tiêu Dật.

“Ái phi thích cái gì, bốn vương sẽ đích thân đưa cho nàng, cho nên Phong trang chủ vẫn là đưa cái này về đi! Bất quá tấm lòng người đối với Ái phi, bốn vương thay Ái phi tiếp nhận” Tiêu Dật lạnh lùng cười nói. Nếu hắn đoán không sai, nhất định là Phong Y biết thân thể Lam Ân Nhan không thoải mái, cho nên tặng cái thuốc gì đó đến đây đi? Tam vương phủ hắn muốn cái gì mà không có, cần hắn chạy xa như vậy đưa tới sao. Còn có hắn đối với Lam Ân Nhan rốt cuộc rắc tâm gì? Vì sao một hồi xem nàng như quân cờ, một hồi lại đại diện ân cần như thế, hắn cũng sẽ không yêu Lam Ân Nhan chứ? Nghĩ đến đây, lửa giận trong cơ thể Tiêu Dật thiêu đốt càng nhanh.

“Thứ này là tặng cho ta, cũng không phải tặng cho người. Người có tư cách gì thay ta cự tuyệt?” Lam Ân Nhan vốn cũng không muốn gì đó của Phong Y, nhưng mà Tiêu Dật lại làm cho nàng tức giận không có chỗ phát tiết, vì thế nàng liền đưa tay nhận lấy hộp gấm của Phong Y.

“Vậy ta sẽ không quấy rầy, cáo từ!” Phong Y liền chấp tay, sau đó thân ảnh chợt lóe biến mất ở trong phòng ngủ Lam Ân Nhan.

“Ái phi còn không nhanh lên mở ra nhìn một cái, nhìn xem Phong Y tặng cái gì quý cho người?” Lúc này Tiêu Dật mới buông lỏng thân thể Lam Ân Nhan ra, ngữ khí ề ảm nói.

“Người quản được sao? Chính là hắn đưa cây cỏ cho ta, ta cũng rất thích!” Lam Ân Nhan hừ lạnh nói. Bất quá tay nàng không có dấu vết muốn mở hộp gấm ra. Nàng mới không hiểm lộ đồ Phong Y kia đưa, nàng chính là không quen nhìn thái độ kiêu ngạo của Tiêu Dật thay mình cự tuyệt này nọ của Phong Y, lúc này mới tâm không cam tình không muốn nhận lấy.

“Làm gì mà Ái phi lại keo kiệt như thế, để cho bốn vương thương thức một chút thì thế nào? Hay là Ái phi lo lắng Phong Y đưa là cái ám muội gì đó, cho nên không dám để cho Bốn vương thương thức?” Ngữ khí Tiêu Dật trào phúng nói.

“Hắn tặng cho ta, đây chính là thuốc về ta. Ta luôn không thích gì đó của mình bị người có linh hồn dơ bẩn thương thức, bởi vì ta sợ sẽ làm bản thứ đó của ta” Lam Ân Nhan xoay người đi về phía giường, chuẩn bị đem hộp gấm đặt ở dưới gối. Kỳ thật nàng cũng có chút tò mò trong hộp gấm này rốt cuộc dấu thứ gì, bất quá chính là nàng không thích cho Tiêu Dật xem, cho nên nàng nhất định chờ sau khi Tiêu Dật tên biến thái chết tiệt này rời đi, nàng lại mở ra nhìn một chút.

“Vạn nhất Phong Y đưa là cái gì nguy hiểm vậy cũng không tốt, người là Ái phi của bốn vương, bốn vương có nghĩa vụ thay người gánh vác nguy hiểm. Cho nên vẫn là để cho bốn vương thay Ái phi mạo hiểm, tự mình thay Ái phi mở hộp gấm này ra đi!” Thân thể Tiêu Dật chợt lóe, sau đó đi tới trước mặt Lam Ân Nhan, đoạt hộp gấm trong tay nàng.

“Con mẹ người, đem hộp gấm trả lại cho lão nương!” Lam Ân Nhan nhện không được mắng, đưa tay liền muốn đoạt lại hộp gấm.

Sau đó ngay lúc nàng chuẩn bị ra tay trong nháy mắt, hộp gấm bị Tiêu Dật mở ra.

Thoáng chốc, tia sáng màu đỏ chói mắt phóng lên cao, mà nhìn đến gì đó trong hộp gấm, cả người Tiêu Dật đều thất thần...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Mất Máu Đại Giới

“Trong hộp gấm này là cái quý gì a?” Nhìn thấy bên trong bỗng nhiên lượn lờ lên tia sáng màu đỏ tận trời, Lam Ân Nhan không khỏi ngừng động tác cướp đoạt hộp gấm trong tay Tiêu Dật, mà là thò người ra đưa mắt nhìn về phía hộp gấm. Đó là cái gì vậy a? Đáng đáp tựa hồ chút giống Cỏ linh chi? Nhưng mà phát lên tia sáng màu đỏ như vậy là Cỏ linh chi sao? Chẳng lẽ kiến thức nàng rất nông cạn?

“Phong Y tặng cho người lại là Huyết cỏ linh chi ngàn năm!” Con người Tiêu Dật cũng lãnh mị lên nhìn vào bên trong hộp gấm, trong lòng rung động không thôi. Một gốc Cỏ linh chi ngàn năm cũng đã là hiếm có, mà Huyết cỏ linh chi này lại càng hiếm thấy trên đời, nhưng Phong Y đưa Cỏ linh chi này lại là Huyết cỏ linh chi đã ngàn năm. Huyết cỏ linh chi ngàn năm chính là bảo bối mà tất cả người trong võ lâm đều thiết tha mơ ước, bởi vì nó không chỉ là thuốc tiên chữa bệnh, mà cũng là linh dược giải độc. Theo hắn biết, trên đời này cũng chỉ có một gốc Huyết cỏ linh chi ngàn năm như vậy, không nghĩ tới nó lại ở trên tay Phong Y. Mà Phong Y còn đem Huyết cỏ linh chi ngàn năm khó tìm trên thế giới này đưa cho Lam Ân Nhan. Chỉ cần đem Huyết cỏ linh chi ngàn năm này nung nấu thành thuốc cho Lam Ân Nhan uống, tuy rằng không thể giải được Kì độc đệ nhất thiên hạ trong cơ thể Lam Ân Nhan, nhưng cũng có thể làm cho độc của Quý Y trong cơ thể Lam Ân Nhan bị tiêu trừ hoàn toàn sạch sẽ, cũng có thể làm cho thân thể Lam Ân Nhan lập tức phục hồi như cũ. Phong Y hắn...

“Ba!” Một tiếng vang lên, Tiêu Dật dùng sức đem hộp gắm đóng lại, mà trong con người hắn cũng là quang mang phức tạp. Có thể làm cho thân thể Lam Ân Nhan lập tức khôi phục hẳn đương nhiên cũng vui vẻ, nhưng có thể tưởng tượng đến tâm ý Phong Y đối với Lam Ân Nhan, hẳn lại không biết tư vị gì.

“Này, người đem hộp gắm trả lại cho ta đi? Đoạt đồ của người khác nhưng là đồ vô sỉ!” Lam Ân Nhan trừng mắt nhìn Tiêu Dật nói. Được rồi! Tuy rằng nàng không biết Huyết cô linh chi ngàn năm này đối với nàng rốt cuộc giúp được gì, nhưng theo biểu tình khiếp sợ của Tiêu Dật, nàng có thể đoán cái này tuyệt đối là thứ tốt. Nếu là thứ tốt, Phong Y lại cứng rắn muốn tặng cho nàng, nàng vì sao không cần chứ? Bất quá cho dù nàng muốn, nàng cũng tuyệt đối không tiếp nhận tâm ý của Phong Y. Bởi vì hắn đưa lại cho mình nhiều thứ quý giá gì đó, cũng vĩnh viễn không thể bù tại hành vi đáng giận hạ độc trí mạng cho mình.

“Đồ vô sỉ? Hình tượng của ta ở trong lòng người tựa hồ ngay cả đồ vô sỉ cũng không bằng đi?” Tiêu Dật liếc nhìn Lam Ân Nhan nói.

“Nói cách khác người không tính đưa cho ta?” Lam Ân Nhan khoanh tay trước ngực nhìn về phía Tiêu Dật, trên đời này sao lại tồn tại nam tử làm người ta chán ghét như thế này chứ? Lão thiên gia này là bị mù mắt sao?

“Yên tâm, ta đối với thứ này không có hứng thú gì. Nếu Phong Y muốn cho thân thể của người mau chóng phục hồi như cũ, sao ta lại nhẫn tâm cô phụ tâm ý của hắn chứ? Lập tức ta sẽ cho Quý Y đem Huyết cô linh chi ngàn năm này hầm thành thuốc cho người uống, người chỉ cần uống xong thuốc, lập tức có khỏe mạnh như rồng như hổ” Mặt Tiêu Dật không chút thay đổi nói, sau đó liền cầm hộp gắm nhắc chân đi ra ngoài cửa.

Huyết cô linh chi này công hiệu lại lớn như vậy? Uống xong nó thân thể liền lập tức sẽ tốt? Mặc dù trong lòng Lam Ân Nhan nói thầm, nhưng cũng không quên tặng cho Tiêu Dật một cái xem thường.

Nhưng mà, không đợi Tiêu Dật đi tới cửa, bỗng nhiên một gã Huyền Ảnh thị vệ của Tứ vương phủ cả người là máu xông vào.

“Nhan cô nương!” Huyền Ảnh thị vệ quý một gối xuống ở trước mặt Lam Ân Nhan, tất cả dấu vết trên người đều là bị kiếm chém, trong thanh âm cũng cất dấu đau đớn.

“Là người?” Con người Lam Ân Nhan giật mình nhìn về phía Huyền Ảnh thị vệ quý gối ở trước mặt mình, hắn không phải là thị vệ bên người Tiểu Tứ Tử sao? Vì sao hắn lại đến đây tìm mình chứ? Sẽ không là Tiểu Tứ Tử đã xảy ra chuyện đi?

“Vương gia, bọn thuộc hạ đáng chết. Không thể ngăn hắn lại!” Lam Ân Nhan vừa nói xong, vài tên thị vệ Tam vương phủ cũng xông vào, sau đó quý gối xuống trước mặt Tiêu Dật, mà trên người bọn họ cũng đầy vết máu.

“Người Tứ vương phủ quả nhiên thân thù tốt!” Con người Tiêu Dật lãnh mị liếc nhìn Huyền Ảnh thị vệ của Tứ vương phủ, sau đó ngữ khí thân nhiên nói. Chính là một gã thị vệ bên người Tiêu Nhiên, thế nhưng có thể tránh thoát khỏi sự bao vây của nhiều thị vệ Tam vương phủ hẳn như thế, cuối cùng còn có thể sống sót xông vào phòng ngủ Lam Ân Nhan? Tiêu Nhiên này thực lực quả nhiên cường đại làm người ta sợ hãi.

“Hỗn đản! Là người gọi người thương hắn?” Lam Ân Nhan con người bốc hỏa nhìn về phía Tiêu Dật. Lúc trước khi Phong Y tiến vào Tam vương phủ liền giống như vào chỗ không người, mà người bên người Tiểu Tứ Tử tiến vào Tam vương phủ, lại bị nhiều thị vệ bao vây như vậy. Nàng dùng cộng tác đều có thể đoán ra được là chuyện gì xảy ra. Tiêu Dật là cố ý làm cho bọn thị vệ cho Phong Y vào, mà Tiêu Dật lại làm cho bọn thị vệ ngăn cản người bên người Tiểu Tứ Tử tiến vào Tam vương phủ.

“Nơi này là phủ đệ của ta, ta là chủ nhân có quyền quyết định ai có thể tiến vào, ai không thể tiến vào” Tiêu Dật liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó ngữ khí lạnh lùng nói. Không sai, là hắn phân phó bọn thị vệ, về sau không cho phép người của Tứ vương phủ bước vào Tam vương phủ nửa bước.

“Tiêu Dật, người cũng biết ta rất muốn đánh chết người?” Lam Ân Nhan cắn răng nói.

“Người vẫn là tiết kiệm chút khí lực đi! Người không cảm thấy người bây giờ gió thổi qua cũng sẽ ngã sao?” Tiêu Dật tránh được con người phẫn nộ của Lam Ân Nhan, sau đó chậm rãi mở miệng nói. Hắn cùng Tiêu Nhiên vốn là đối địch, hơn nữa Tiêu Nhiên cùng Lam Ân Nhan quan hệ ái muội, cho nên hắn vì sao phải để cho người Tứ vương phủ tiến vào?

Lam Ân Nhan hít một hơi thật sâu, sự mạng ngăn chặn nội tâm xúc động muốn mắng Tiêu Dật, sau đó con người nàng nhìn về phía Huyền Ảnh thị vệ Tứ vương phủ nói “Ta không phải là chủ tử của người, người không cần quý gối với ta! Người nhanh đứng lên đi! Còn có, nói cho ta biết, vì sao người phải tới đây tìm ta, có phải Tiểu Tứ Tử đã xảy ra chuyện hay không?” Trừ bỏ cái này, Lam Ân Nhan thật không nghĩ tới những nguyên nhân khác. Mà vừa nghĩ đến Tiêu Nhiên có khả năng đã xảy ra chuyện, lòng của nàng nhất thời rất bối rối.

“Nhan cô nương, ta biết bây giờ thân thể của ngài rất suy yếu, nhưng mà ta vẫn khẩn cầu ngài đi Tứ vương phủ một chuyến” Huyền Ảnh thị vệ cả người lung lay đứng lên, sau đó thở hắt ra nói. Hắn tùy tiện đến tìm Lam Ân Nhan có thể sẽ bị chủ tử trách phạt đi? Nhưng mà hắn không lo lắng được nhiều như vậy! Chủ tử ở trong Huyết Trì giải độc một ngày cũng chưa ra. Cuối cùng bọn họ thật sự cảm giác thấy tình huống không thích hợp liền mạo hiểm xông vào Huyết Trì, lại phát hiện chủ tử hôn mê ở trong Huyết Trì. Sau đó bọn họ bắt mạch cho chủ tử, thế mới biết tất cả nội lực của chủ tử đã tạm thời mất đi toàn bộ. Đây là nguyên nhân mà lúc trước bọn họ ngăn cản chủ tử dùng máu tươi đưa vào trong ngọc bội, chủ tử võ công rất cao, nhưng mà có một cấm kỵ, đó chính là không được mất máu quá nhiều. Một khi mất máu quá nhiều, không chỉ có nội lực hao tổn nhiều, hơn nữa cũng sẽ làm tất cả nội lực tạm thời mất đi toàn bộ. Nhẹ thì sẽ hôn mê bất tỉnh, nặng thì sẽ... .

Lần trước chủ tử dùng máu tươi đưa vào trong ngọc bội, bây giờ lại bị Xà độc trong Huyết Trì cắn chảy ra rất nhiều máu, cho nên cuối cùng chủ tử không thể chịu đựng liền ngã đi. Bây giờ bọn họ phải làm cho chủ tử đang hôn mê nhanh chóng tỉnh lại, bởi vì chủ tử hôn mê càng lâu, số lần sinh ra hậu quả nghiêm trọng nhất sẽ càng nhiều.

Nhưng vô luận bọn họ nghĩ biện pháp nhưng thế nào làm cho chủ tử tỉnh lại, từ đầu đến cuối chủ tử cũng không phản ứng. Cho nên bất đắc dĩ, hẳn chỉ có thể đến đây xin sự giúp đỡ của Lam Ân Nhan. Chủ tử yêu nữ tử này sâu đậm, có lẽ chỉ có nàng kêu gọi mới có thể làm cho chủ tử từ trong hôn mê nhanh chóng tỉnh lại đi? Cho nên bọn họ chia làm hai đường, một mặt phái người đem chủ tử từ Tu La môn đưa về Tứ vương phủ, một mặt liền tới tìm Lam Ân Nhan.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ thật là Tiểu Tứ Tử đã xảy ra chuyện?” Lam Ân Nhan sắc mặt sợ hãi, ngữ khí có chút run run hỏi.

“Đúng vậy, chủ tử bị thương” Huyền Ảnh thị vệ gật đầu, trong con ngươi lộ vẻ lo lắng.

“Vì sao hẳn lại bị thương? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì a?” Lam Ân Nhan siết chặt tay nói.

“Này...” Con ngươi Huyền Ảnh thị vệ hơi lóe lên, sau đó mở miệng nói “Chủ tử nghe nói thân thể Nhan cô nương không thoải mái, liền muốn đến đây thăm Nhan cô nương, nhưng giữa đường liền bị người tập kích, cho nên liền...” Hẳn thật muốn đem tình hình thực tế nói cho Lam Ân Nhan, nhưng mà chủ tử từng nói qua, bây giờ còn không thể để cho Lam Ân Nhan biết thân phận của hắn, bởi vì hắn sợ Lam Ân Nhan sẽ bởi vì đã bị lừa gạt mà hận hắn. Cho nên hắn không dám ăn ngay nói thật, chỉ có thể nói dối.

“Mẹ nó, là ai làm Tiểu Tứ Tử bị thương?” Rốt cuộc Lam Ân Nhan nhịn không được mắng ra. Sẽ là Môn chủ Tu La môn kia làm Tiểu Tứ Tử bị thương sao? Bởi vì lần trước hắn nói qua muốn giết tất cả người họ Tiêu!

“Nhan cô nương, chúng ta cũng không thấy rõ người thương chủ tử, người nọ là che mặt. Bất quá bây giờ quả thật chủ tử bị thương rất nặng, cho nên xin ngài ủy khuất một chút, đi theo ta một chuyến tới Tứ vương phủ thăm chủ tử đi!” Thanh âm của Huyền Ảnh thị vệ mang theo tia khẩn cầu. Hẳn cũng biết bây giờ thân thể Lam Ân Nhan rất suy yếu, nếu bị chủ tử biết hắn đến tìm Lam Ân Nhan thì nhất định sẽ hung hăng trách phạt hắn, nhưng mà hắn không có biện pháp suy nghĩ hậu quả. Chủ tử là thân của bọn họ, cho dù bọn họ chết cũng phải bảo vệ chủ tử.

“Hảo! Ta đi ngay!” Lập tức Lam Ân Nhan muốn cất bước đi về phía Tứ vương phủ.

“Lam Ân Nhan ngươi đứng lại đó cho ta” Đúng lúc này, bỗng chốc Tiêu Dật lại thoáng cái tiến lên kéo Lam Ân Nhan lại

“Buông tay!” Con ngươi Lam Ân Nhan âm trầm nhìn về phía Tiêu Dật.

“Hôm nay chính thân thể ngươi đều suy yếu như vậy? Ngươi còn muốn đi thăm người khác? Chẳng lẽ ngươi một chút cũng không quý trọng thân thể của mình sao?” Sắc mặt Tiêu Dật cũng thực xanh mét. Tiêu Nhiên đối với nàng liên quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến nàng ngay cả thân thể mình cũng không quản? Liền nhìn tình trạng trước mắt của nàng, sợ rằng còn chưa đi đến Tứ vương phủ, bản thân liền bất tỉnh đi?

“Thân thể ta là của ta, ta yêu hay không yêu ngươi quản được sao? Lập tức buông tay cho ta, đừng ép ta thô tục!” Lam Ân Nhan con ngươi phần nộ trừng về phía Tiêu Dật.

“Ngươi thành thật đứng ở trong phủ cho ta, ta sẽ không cho phép ngươi bước ra Tam vương phủ nửa bước!” Tiêu Dật gắt gao kéo cánh tay Lam Ân Nhan lại, cắn răng gần từng chữ một. Cho dù nàng muốn đi, cũng phải chờ Quỷ Y đem Huyết cò linh chi hầm tốt, đem Huyết cò linh chi này ăn vào sau đó lại đi đi?

“Mẹ nó, chân mọc ở trên người ta, ta cao hứng muốn đi nơi nào thì đi nơi đó? Chẳng lẽ ngươi còn muốn chặt đứt chân của ta?” Lam Ân Nhan giãy giụa lên, mà nàng quần quai lập tức khiến nàng thở gấp lên. Dựa vào, bây giờ thân thể nàng suy yếu thật đúng là vô cùng thê thảm a! Lam Ân Nhan trong lòng buồn bực kêu rên.

“Nếu ngươi cứ muốn đi, có lẽ ta sẽ thật sự lựa chọn chặt đứt chân ngươi, bây giờ ngươi là người Tam vương phủ ta, không có sự cho phép của ta cũng không được đi!” Thần sắc Tiêu Dật không có một chút thỏa hiệp, ngữ khí âm lãnh nói với Lam Ân Nhan, sau đó con ngươi âm trầm nhìn về phía tên Huyền Ảnh thị vệ Tứ vương phủ kia “Ngươi, lập tức cút ra Tam vương phủ cho ta, nếu không ta cho ngươi có mệnh đến, không có mệnh quay về”

Nếu không phải sợ giết Huyền Ảnh thị vệ này, Lam Ân Nhan sẽ cùng hắn nóng nảy, có lẽ hẳn đã sớm tự mình ra tay giải quyết tên Huyền Ảnh thị vệ này.

“Người Tứ vương phủ không sợ chết!” Mặc dù bản thân Huyền Ảnh thị vệ bị trọng thương, nhưng trên mặt cũng lộ ra biểu tình thề sống chết.

“Hảo, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi đối với chủ tử nhà ngươi trung tâm” Tiêu Dật chậm rãi giơ bàn tay nắm hộp gấm lên, tựa hồ muốn dùng nội lực chấn thương tên Huyền Ảnh thị vệ kia.

“Ngươi con mẹ nó, nếu ngươi dám thương hắn một chút, lão nương ta liền liều mạng với ngươi!” Nguyên bản thân thể Lam Ân Nhan còn thực suy yếu nhưng vì nhất thời phần nộ, thế nhưng tránh ra được Tiêu Dật níu cánh tay nàng, sau đó trở tay muốn bóp cổ của Tiêu Dật.

“Liều mạng với ta? Bây giờ ngươi có sức lực liều mạng với ta sao?” Thân thể Tiêu Dật chỉ khẽ động, liền thoát được kiềm chế vô lực của Lam Ân Nhan.

“Tiêu Dật, ngươi đi chết đi!” Phút chốc Lam Ân Nhan rút ngọc sai trên đầu xuống, liền chuẩn bị đâm về phía Tiêu Dật. Nhưng không đợi ngọc sai tới người Tiêu Dật, thân thể của nàng liền lung lay vài cái, say đó khí huyết dâng lên phun ra một ngụm máu.

“Ngươi quyết tâm muốn đi thăm hắn liền mãnh liệt như vậy sao?” Nhìn thấy Lam Ân Nhan phun ra máu, thần sắc Tiêu Dật kinh hãi, thanh âm run run hỏi.

“Là! Nếu ai ngăn cản ta, ta sẽ giết ai!” Tuy rằng giờ phút này Lam Ân Nhan căn bản không có khí lực giết người, nhưng lời nàng nói ra đều làm cho tất

cả thị vệ trong phòng đều thất thần. Rõ ràng là ngữ khí suy yếu, nhưng lại lộ ra lệ khí làm cho người ta sợ hãi.

“Ha ha! Vậy người đi đi!” Nhìn thấy Lam Ân Nhan quyết tâm kiên định như thế, khóe miệng Tiêu Dật lộ ra một tia cười khổ sở nói. Hắn không cho nàng đi, cũng là vì tốt cho nàng. Nhưng hẳn có ý tốt lại được đến cũng là nàng hận ý vô cùng.

“Người đem hộp gấm trên tay cho ta!” Lam Ân Nhan vươn tay, nếu gốc Huyết có linh chi này có thể làm cho thân thể của nàng lập tức hồi phục như cũ, vậy mang đi cho Tiểu Tứ Tứ dùng, hẳn là cũng có thể làm cho vết thương của Tiểu Tứ Tứ nhanh chóng tốt đi?

“Người muốn đi thăm hắn ta không ngăn cản, nhưng Huyết có linh chi này ta sẽ không đưa cho người, nếu người cố ý muốn mang nó đi cho Tiêu Nhiên dùng, như vậy ta sẽ phá hủy nó!” Ngữ khí Tiêu Dật âm trầm. Tiêu Nhiên bị thương hẳn là bởi vì dùng nội lực áp chế độc tính cho Lam Ân Nhan đi? Có lẽ hẳn thực sự xảy ra chút chuyện, nhưng mà lấy bản lĩnh làm cho người ta phải sợ hãi của hắn sao lại dễ dàng chết như vậy chứ? Bây giờ Huyết có linh chi này đối với Lam Ân Nhan mà nói là rất quan trọng, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho Lam Ân Nhan mang đi cho Tiêu Nhiên dùng. Quý Y nói, hiện nay độc trong cơ thể Lam Ân Nhan nhiều lắm, nếu tìm không thấy Chí Thanh đại sư ở nơi nào, có lẽ nàng không thể duy trì đến một tháng. Nếu cho nàng ăn Huyết có linh chi này vào, trước tiên hóa giải độc còn lại trong cơ thể nàng, tuy rằng Kỳ độc đệ nhất thiên hạ kia còn tồn tại, nhưng tối thiểu còn làm cho nàng có thể sống lâu một tháng. Cho nên thời gian hiện tại đối với Lam Ân Nhan là vô cùng quan trọng, chỉ cần nàng có thể sống lâu một ngày, thời gian bọn họ tìm Chí Thanh đại sư sẽ nhiều một chút.

“Người..” Con người Lam Ân Nhan hận không thể đem Tiêu Dật thiên đao vạn quả.

“Tiểu Tứ Tứ nhà người không nghiêm trọng như người nghĩ! Cho nên không cần lãng phí Huyết có linh chi này!” Tiêu Dật tránh được ánh mắt của Lam Ân Nhan. Tuy rằng có lẽ hắn bị thương thật, nhưng tuyệt đối không nghiêm trọng như vậy, nghiêm trọng đến cần dùng Huyết có linh chi này, thì hẳn cũng không phải là Môn chủ Tu La môn.

“Phải không? Người rõ ràng như vậy, chẳng lẽ là người động thủ thương hắn?” Con người Lam Ân Nhan lãnh mị lên, hẳn không cho người Tiểu Tứ Tứ vào phủ, chứng tỏ hắn ghét Tiểu Tứ Tứ. Nói không chừng hẳn biết Tiểu Tứ Tứ muốn tìm mình, sau đó vì ngăn cản hắn, mà làm hắn bị thương đi?

“Ha ha ha... Ta ở trong cảm nhận của người liền thật sự quá quái như vậy sao?” Tiêu Dật giỡn đầu cười, trong con người lộ vẻ thê lương. Nàng thế nhưng hoài nghi hắn? Hẳn có bản sự lớn như vậy thương đến Tiêu Nhiên sao?

“Nhan cô nương, ta nghĩ giờ phút này chủ tử cần không phải là Huyết có linh chi, mà là người!” Huyền Ảnh thị vệ của Tứ vương phủ lại liếc nhìn Lam Ân Nhan nói. Huyết có linh chi này tuy là thuốc tiên chữa thương, nhưng đối với chủ tử mà nói lại không hề có tác dụng. Kỳ thật chỉ cần Lam Ân Nhan đi, có lẽ so với bất kỳ tiên đan gì còn có tác dụng đi? Bởi vì chủ tử yêu nàng, nhất định chủ tử sẽ tỉnh lại!

“Tốt nhất không phải người động thủ, nếu không ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người” Ngữ khí Lam Ân Nhan lạnh như băng vút cho Tiêu Dật một câu, sau đó nàng liền đi tới trước mặt Huyền Ảnh thị vệ nói “Đi, lập tức đi Tứ vương phủ!”

“Là!” Huyền Ảnh thị vệ gật đầu nói, trong lòng thay chủ tử vui vẻ lên. Chủ tử, có lẽ người không yêu sai người đi!

“Lam Ân Nhan, nếu có một ngày người phát hiện Tiêu Nhiên từ đầu đến cuối đều không đơn giản như mặt ngoài người vẫn nhìn thấy, người sẽ như thế nào?” Nhìn thấy bóng lưng Lam Ân Nhan sắp rời đi, Tiêu Dật rốt cuộc nhìn không được mở miệng hỏi.

“Người có ý tứ gì?” Lam Ân Nhan xoay người, con người âm lãnh nhìn về phía Tiêu Dật.

“Nếu có một ngày người phát hiện Tiêu Nhiên kỳ thật là một người thực đáng sợ, người sẽ như thế nào?” Con người Tiêu Dật thâm thúy phức tạp nhìn về phía Lam Ân Nhan. Mà tên thị vệ Tứ vương phủ kia thân thể lập tức cứng đờ, chẳng lẽ Tiêu Dật quyết định vạch trần thân phận của chủ tử sao? Bây giờ hẳn không nắm chắc mười phần có thể đối phó Tu La môn, như vậy sẽ không mạo hiểm như vậy đi? Hẳn sẽ không sợ chủ tử nhất thời dưới sự tức giận, sớm đại khai sát giới. Hẳn là một người thông minh, hẳn nên biết chỉ cần một ngày Tu La môn chưa nổi lên mặt nước, máu tanh sẽ không bắt đầu! Hơn nữa chỉ cần một ngày Tu La môn chưa nổi lên mặt nước, hẳn mới có cơ hội đi điều tra nhược điểm của Tu La môn, sau đó đối phó Tu La môn a?

“Người nghĩ rằng Tiểu Tứ Tứ nhà ta giống với người sao?” Lam Ân Nhan hừ lạnh nói. Nàng cho rằng Tiêu Dật là cố ý bôi đen hình tượng Tiêu Nhiên.

“Vậy nếu như có một ngày người phát hiện kỳ thật Tiêu Nhiên giống với Môn chủ Tu La môn giết người không chớp mắt kia? Hai tay hắn dính đầy máu tanh thì sao?” Tiêu Dật ngưng mắt nhìn Lam Ân Nhan nói.

“Dựa vào người! Ta không cho phép người lấy tên ma đầu kia đến vũ nhục Tiểu Tứ Tứ nhà ta! Tiểu Tứ Tứ nhà ta đơn thuần như vậy, làm sao hắn có thể giết người!” Con người Lam Ân Nhan bốc hỏa nhìn về phía Tiêu Dật. Tiểu Tứ Tứ ngốc như vậy, đừng nói giết người, giết gà cũng không biết! Sao lại giống Môn chủ Tu La môn kia chứ?

“Ta chỉ nói là nếu như!” Mí mắt Tiêu Dật buông xuống nói.

“Thế gian này không có nhiều ‘nếu như’ như vậy! Tiêu Dật, người cũng quá vô sỉ, vì ngăn cản ta đi thăm Tiêu Nhiên, thế nhưng mơ mộng hão huyền muốn phá hư hình tượng tốt đẹp của Tiểu Tứ Tứ ở trong mắt ta!” Lam Ân Nhan khinh bỉ liếc nhìn Tiêu Dật.

“Ha ha, ta vô sỉ!” Tiêu Dật cúi đầu cười khổ nói.

“Tiêu Dật, ta cảnh cáo người, về sau đừng dùng thủ đoạn ti bỉ như vậy muốn phá hư quan hệ giữa ta và Tiểu Tứ Tứ! Như vậy chỉ làm cho ta càng coi thường người!” Lam Ân Nhan phẫn nộ trừng mắt nhìn Tiêu Dật, sau đó quay đầu đi về phía cửa, mà tên Huyền Ảnh thị vệ Tứ vương phủ kia lại liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó yên lặng đuổi theo Lam Ân Nhan.

“Vương gia..” Thị vệ của Tam vương phủ lại thật cẩn thận gọi Tiêu Dật.

“Cút!” Tiếng Tiêu Dật rống giận, sau đó một chưởng chấn về phía cái bàn bên cạnh, cái bàn nguyên vẹn liền biến thành mảnh nhỏ trong nháy mắt.

Lam Ân Nhan, cuối cùng có một ngày nguoi tận mắt nhìn thấy người trong miệng gọi là đơn thuần Tiểu Tứ Tử, rốt cuộc là một người đáng sợ như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Khắc Cốt Ghi Tâm!

Hoàng hôn âm đạm, chiều tà đỏ như máu, toàn bộ bầu trời giống như đem tất cả tia sáng cuối cùng tỏa ra bốn phía, đắm vào mắt người tựa như ảo mộng.

Khi tia sáng chiều tà cuối cùng chiếu trên mặt đất, thì tất cả hoa hồng đều bị bao phủ ở trong màu sắc mơ hồ.

Lúc này Tiêu Dật đang đứng ở phía trước cửa sổ, con nguoi đen quyn rũ mà vừa thẹn ngấm nhìn bầu trời, thở ra hơi thở giống như không tiếng động nói hết tâm sự.

“Dật, nguoi tìm ta?” Quý Y Tư Đồ Phong đi tới sau lưng Tiêu Dật, con nguoi đen như mực mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu nhìn Tiêu Dật.

“Phong, cảm” Tiêu Dật chậm rãi xoay nguoi, đưa hộp gắm trên tay cho Tư Đồ Phong.

“Huyết cò linh chi ngàn năm!” Sau khi mở hộp gắm nhìn, Tư Đồ Phong không khỏi kinh hô.

“Cần bao lâu mới có thể hàm thành thuốc?” Trên khuôn mặt tuấn mĩ của Tiêu Dật lộ chút tái nhợt, chính là con nguoi lại phá lệ đen, đen giống như đêm nồng đậm.

“Hai canh giờ. Nhưng mà nàng không phải đi Tứ vương phủ sao? Nếu ta hàm xong thuốc, nàng không thể uống kịp thời, vậy chẳng phải là...” Tư Đồ Phong lạnh nhạt quét nhìn Tiêu Dật. Huyết cò linh chi này thuộc loại vật linh tính, một khi hàm xong thuốc phải uống đúng lúc mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất. Nếu không thể uống đúng lúc, linh tính trong thuốc sẽ từ từ bị mất, vậy sẽ biến thành thuốc bình thường.

“Nguoi yên tâm đi hàm đi! Ta chắc chắn làm cho nàng uống đúng lúc” Con nguoi Tiêu Dật thâm thúy mà xa xôi nói.

“Được rồi, nguoi đã tự tin như vậy, ta đây lập tức đi đem Huyết cò linh chi này hàm làm thuốc ngay” Tư Đồ Phong nhún vai, sau đó đi về phía cửa.

“Phong, kỳ thật ta cũng có câu muốn hỏi nguoi!” Ngay khi Tư Đồ Phong sắp sửa biến mất khỏi phòng, thì Tiêu Dật tuy rằng kêu Tư Đồ Phong. Nhưng mà con nguoi hần vẫn không nhìn ánh mắt Tư Đồ Phong, mà vẫn đứng ở ngoài cửa sổ.

“Ân?” Tư Đồ Phong chậm rãi xoay nguoi, một đôi con nguoi trong trẻo nhìn về phía sau lưng Tiêu Dật, trên khuôn mặt tuấn mĩ vô cùng mang theo một chút mỉm cười lạnh nhạt như gió mát vậy.

“Ta ở trong lòng của nguoi là một người như thế nào?” Tiêu Dật sâu kín hỏi, quần áo màu lam hơi phát phơ ở trong gió, chảy mơ hồ.

Lộ hơi thở thê lương.

“Nguoi muốn hiểu rõ chính hình tượng của nguoi sao? Kỳ thật dân chúng Thánh Long vương hướng không phải đã sớm cho nguoi đánh giá tốt a? Không phải bọn họ vẫn đều nói nguoi vẫn cao quý thoát tục giống như hoa Tuyết Liên trên núi sao? Không phải bọn họ đã nói nguoi là Vương gia bọn họ nên đi quý lạ sao?” Tư Đồ Phong hơi hơi ngăn nguoi, sau đó mở miệng nói chậm rãi.

“Nhưng mà trong lòng nàng, ta cũng không phải là hoa Tuyết Liên cao quý thoát tục, chỉ sợ ngay cả đóa hoa tàn cũng không bằng đi?” Con nguoi Tiêu Dật nhộn nhạo vô cùng phiến muộn.

“Cho dù tàn hoa bay xuống, tàn lụi thành bùn thối rữa. Nhưng khi gió thổi một cái, trong không khí lại vẫn tràn đầy hương khí như cũ a?” Tư Đồ Phong hơi hơi như sương mây, mỉm môi lạnh nhạt cười nói. Yêu một người thật sự là thống khổ nha, yêu một người không yêu mình lại càng thê thảm nga! Hần thê vĩnh viễn đều không cần nguoi yêu.

“Nhưng chỉ sợ tràn đầy hương khí này không vào được mắt nàng, càng xâm nhập không vào lòng nàng” Khóe môi Tiêu Dật hơi gọi lên một chút cười chua xót.

“Yêu giống như là một luồng gió mát, không thể lấy tay đi bắt giữ, chỉ có thể dùng tâm đi cảm thụ. Không bằng ngươì để cho tất cả thuận theo tự nhiên, nhớ kỹ, dùng tình yêu của ngươì đi hòa tan lòng nàg, mà không phải dùng tình yêu của ngươì mưu đồ lòng nàg” Tư Đồ Phong thoáí máí cười, xoay ngươì rời đi, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, ngươì ngoài cuộc tỉnh táo, ngươì trong cuộc u mê a! Có vẻ hán thích hợp làm những ngươì đứng xem!

“Dùng tình yêu của ta đi hòa tan lòng nàg?” Ánh chiều tà màu mơ hồ chiếu lên mặt Tiêu Dật, quần áo màu lam lạnh như băng cũng bị khảm lên một tầng nhàn nhạt ấm áp.

“Vương gia!” Thị vệ Truy Mệnh của Tam vương phủ thờ ngươì đi vào, sau đó quỳ một gối xuống ở trước mặt Tiêu Dật.

“Sự tình làm thế nào?” Tuy rằng Tiêu Dật nhìn về phía Truy Mệnh, ánh mắt cũng híp lại. Nhưng mặc dù con ngươì trong suốt nhưng lại ẩn hàm nhàn nhạt chưa xốt.

“Đã dựa theo sự phận phó của ngài, chuẩn bị xe ngựa cho Tam vương phi đi Tứ vương phủ” Truy Mệnh nhẹ nhàng bẩm báo.

“Vậy nàg nguyện ý lên xe ngựa sao?” Ngữ khí Tiêu Dật nhàn nhạt mà bi thương hỏi. Chì sợ hán có ý tốt, nàg cũng sẽ không cảm kích đi?

“Lúc đầu quả thực nàg khinh bỉ liếc nhìn xe ngựa, chết sống không muốn lên. Sau lại phỏng chừng nàg cũng sợ thân thể mình yếu đuối không thể chống đỡ đến Tứ vương phủ, lại tâm không cam tình không muốn lên xe ngựa” Truy Mệnh bẩm báo chỉ tiết.

“Được rồi, vậy ngươì lui ra đi!” Tiêu Dật khoát tay áo. Ngay cả tâm không cam tình không muốn lên xe ngựa cuối cùng cũng thua kém xe ngựa tốt!

“Là!” Truy Mệnh đứng dậy, cúi đầu cáo lui đi ra ngoài.

“Nhan nhi, đội Quý Y hãm xong thuốc, nhất định ta sẽ tự mình mời ngươì trở về uống thuốc. Cho ngươì hận ta chung quy cũng tốt hơn cho thân thể ngươì suy yếu, không phải sao?” Khỏe miệng Tiêu Dật cười thề lương tuyệt mỹ nói.

Nắng chiều rất nhanh gom lại ánh sáng cuối cùng của nó, mặt đất mờ mịt dần dần đắm chìm ở trong bóng đêm. Màu đen lặng lẽ bao trùm, đêm ban đêm thần bí thỏa thích tỏa ra.

Trong Tứ vương phủ...

“Không biết sau khi Nhan cô nương đến đây, chủ tử có thể tỉnh lại thật hay không” Huyền Ảnh thị vệ nhú mày nói, con ngươì cũng lo lắng nhìn ngươì trên giường.

Chỉ thấy Tiêu Nhiên đang nằm thẳng ở trên giường, ba ngàn tóc đen hỗn độn rồi tung ở bốn phía, trên khuôn mặt tuyệt mỹ đều là tất cả mồ hôi lạnh chảy xuôi. Lông mi thon dài cùng cánh môi cũng bắt lực run run.

“Nếu nàg muốn mệnh của chủ tử, chủ tử đều có thể dâng không một chút do dự. Cho nên nếu nàg muốn chủ tử tỉnh lại, ta nghĩ nhất định chủ tử cũng sẽ không chút do dự mở mắt ra đi?” Một tên Huyền Ảnh thị vệ khác cũng chậm rãi mở miệng nói, trong miệng thì giống như trả lời đồng bạn, nhưng kỳ thực lại đang âm thầm nói cho chủ tử hán nghe.

Này không, Huyền Ảnh thị vệ vừa nói xong. Liền thấy Tiêu Nhiên ở trên giường cắn môi, thân thể cũng chậm rãi động đậy, giống như muốn từ đau đớn thấu xương mau chóng tỉnh táo lại. Bọn họ thể nhưng đi tìm Nhan Nhan? Chết tiệt, bọn họ không biết thân thể của Nhan Nhan rất suy yếu sao? Nhan nhi, ngươì trăm ngàn lần đừng tới đây a! Tiểu Tứ Tứ lo lắng thân thể của ngươì a! Trong không khí, linh hồn Tiêu Nhiên không ngừng kêu gào. Tất cả trong đầu đều là hình ảnh Lam Ân Nhan cuộn cuộn xoay tròn, yếu nàg, tựa như vô số kim châm đâm thật sâu vào trong lòng, đau cũng hạnh phúc

“Tiểu Tứ Tứ...” Đúng lúc này, một chút thanh âm lo lắng truyền đến, sau đó liền thấy thân ảnh Lam Ân Nhan vọt vào trong phòng ngủ. Khi nàg nhìn thấy Tiêu Nhiên chính là không có một chút sinh tồn nằm ở trên giường, gương mặt trắng như tuyết, cả ngươì thoát nhìn hết sức thống khổ, thì tâm bỗng dưng hung hăng nhéo lên.

“Tiểu Tứ Tứ, sao ngươì thương nặng như thế?” Thân thể Lam Ân Nhan run rẩy đi tới bên giường, thanh âm khàn khàn hỏi, sau đó nàg nhanh chóng ngồi xuống ở đầu giường, ôm chặt lấy Tiêu Nhiên. Vì sao thân thể hán lạnh như thế? Lạnh lẽo giống như băng lạnh ngàn năm?

“Tiểu Tứ Tứ, không có việc gì nga! Tỷ tỷ đến đây, có tỷ tỷ ở đây, không phải sợ nga!” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng nói, sau đó đưa tay dịu dàng chà lau mồ hôi lạnh chảy ở trên mặt Tiêu Nhiên.

“Nhan cô nương, ngài cùng chủ tử trò chuyện nhiều một chút, chủ yếu nhất là ngươì gọi hán nhanh chóng tỉnh lại. Chủ tử thích ngươì như vậy, chúng ta nghĩ hán nhất định sẽ nghe lời ngươì nói mà tỉnh lại” Trong phòng ngủ, hai tên Huyền Ảnh thị vệ vốn chăm sóc Tiêu Nhiên đồng thời liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau khi nói xong, bọn họ thức thối rồi khỏi phòng ngủ. Bởi vì bọn họ biết ngay cả bọn họ nghĩ trăm ngàn biện pháp, đều không bằng một câu Lam Ân Nhan kêu gọi có thể làm cho chủ tử tỉnh lại nhanh hơn.

“Tiểu Tứ Tứ, ngươì có nghe hay không, mọi ngươì đều hy vọng ngươì nhanh chóng tỉnh lại nga!” Tay của Lam Ân Nhan nhẹ nhàng vuốt ve tóc đen Tiêu Nhiên, ngữ khí ôn nhu hỏi.

— Vậy Nhan Nhan thì sao? Ngươì hy vọng Tiểu Tứ Tứ nhanh chóng tỉnh lại sao?— Mối Tiêu Nhiên khẽ động đậy, trong lòng hán muốn hỏi ra, nhưng lời đến khỏe miệng nhưng cuối cùng lại hóa thành thờ dốc suy yếu.

“Tiểu Tứ Tứ, ngươi phải ngoan ngoãn nga, nếu ngươi không tỉnh lại, về sau tỷ tỷ coi như không để ý tới ngươi nga!” Lam Ân Nhan cúi đầu đem mặt mình dán vào trên mặt Tiêu Nhiên, muốn thử truyền một chút độ ấm cho hắn. Chỉ tiếc giờ phút này thân thể của nàng cũng rất suy yếu, tựa hồ cũng không có bao nhiêu độ ấm có thể truyền lại cho Tiêu Nhiên.

— Kỳ thật nếu ngươi không yêu ta, ta tỉnh lại cũng không có ý nghĩa gì, còn không bằng liền như vậy vĩnh viễn ngủ say đi.

Dù sao nếu ngươi không yêu ta, cuối cùng ta còn sẽ chết trên tay ngươi, thay vì yêu cất dấu ở trong lòng bị tay lạnh như băng của ngươi giết chết, không bằng bây giờ ta liền lãng lãng chết ở trong ôm ấp ấm áp của ngươi đi? — Lòng Tiêu Nhiên không tiếng động nói.

Mà Lam Ân Nhan lại bỗng nhiên cảm giác được một cỗ khí lạnh thấu xương xâm nhập đến chỗ sâu trong linh hồn mình, vì sao... vì sao lòng của nàng lại đột nhiên cảm giác được Tiêu Nhiên không có một chút ý chí muốn sống chứ? Đây là xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Tứ Tứ, ngươi mau chóng tỉnh lại cho ta! Nếu ngươi lại hù dọa tỷ tỷ như vậy, tỷ tỷ vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho ngươi, tỷ tỷ sẽ hận ngươi!” Trong lòng Lam Ân Nhan mang một nỗi sợ hãi thật lớn mất đi, nàng lung lay thân thể Tiêu Nhiên lên, trong miệng rít gào kêu lên.

“Tỷ tỷ... ngươi không thể hận Tiểu Tứ Tứ” Tiêu Nhiên rút cuộc mở cặp mắt mơ hồ kia ra, lúc này tuy rằng hắn không thể thấy rõ toàn bộ diện mạo của Lam Ân Nhan, bắt quả bên mặt liền gọi lên một chút cười chua xót. Tỷ tỷ, ta tình nguyện ngươi không nhìn ta, ta tình nguyện ngươi không yêu ta, nhưng ta lại không cần ngươi hận ta.

“Tiểu Tứ Tứ, ngươi... ngươi rút cuộc tỉnh lại?” Nghe được tiếng Tiêu Nhiên than nhẹ, trong lòng Lam Ân Nhan một trận kích động. Hắn tỉnh, hắn thật sự tỉnh! Vừa rồi nàng sợ hắn không bao giờ tỉnh lại nữa. Lam Ân Nhan lấy một tay ôm Tiêu Nhiên vào trong lòng. Mà Tiêu Nhiên cũng đưa tay đem Lam Ân Nhan vòng vào trong cánh tay, tuy rằng hắn suy yếu ôm lấy nàng, nhưng lại làm cho Lam Ân Nhan cảm giác được, hắn tựa hồ muốn đem mình kéo vào trong máu xương của hắn.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ sợ nếu không tỉnh, ngươi sẽ tức giận rời khỏi Tiểu Tứ Tứ, cho nên Tiểu Tứ Tứ không dám bất tỉnh” Tiêu Nhiên đem đầu ghé vào đầu vai Lam Ân Nhan, trong con ngươi cũng lã chã hai hàng nước mắt, nước mắt chậm rãi chảy dọc theo hai gò má tuyệt mỹ tái nhợt của hắn.

Từ sau khi Mẫu phi mất đi, hắn cũng không hưởng qua tư vị của nước mắt. Nhưng mà từ khi gặp nàng, tư vị nước mắt kia lại lần nữa trở về. Chỉ là hôm nay vì nàng mà chảy nước mắt, tất cả đều đắng và chát giống như lúc Mẫu phi mất đi. Hắn rất muốn nghe được nàng nói yêu mình, bởi vì hắn rất muốn nếm thử một chút tư vị ngọt ngào của nước mắt.

“Tiểu Tứ Tứ... thật ngoan!” Tròng mắt Lam Ân Nhan nhìn về phía mặt Tiêu Nhiên, khi nàng nhìn đến lấp lánh sóng nước trong mắt Tiêu Nhiên, trên môi đều là nước mắt thì nàng không khỏi ngẩn ngơ, sau đó chậm rãi thay Tiêu Nhiên chà lau nước mắt trên mặt.

“Tỷ tỷ, ngươi biết không? Kỳ thật lúc ngủ say lòng muốn sự yên tĩnh, nhưng Tiểu Tứ Tứ vẫn rất thích cái loại cảm giác yên tĩnh này!” Tiêu Nhiên ngửa đầu cười yếu ớt về phía Lam Ân Nhan, thế lương này làm cho hắn càng có vẻ mềm mại đáng yêu tận xương, người gặp do liên. Tỷ tỷ, ngươi có biết vì sao Tiểu Tứ Tứ thích sự yên tĩnh lúc ngủ say sao? Bởi vì như vậy cho dù ngươi không yêu Tiểu Tứ Tứ, Tiểu Tứ Tứ cũng không cảm thấy đau lòng.

“Ngươi...” Thân thể Lam Ân Nhan cứng đờ, lời nói của Tiêu Nhiên làm cho nàng có chút khản trương, lại có chút sợ hãi.

“Bắt quả Tiểu Tứ Tứ lại thích cảm giác tỉnh lại, bởi vì chỉ có mở mắt ra Tiểu Tứ Tứ mới có thể nhìn thấy tỷ tỷ” Tiêu Nhiên bỗng ngây ngốc cười, sau đó nhẹ tay vén sợi tóc Lam Ân Nhan. Tỷ tỷ, tuy rằng sau khi Tiểu Tứ Tứ tỉnh lại trong lòng sẽ có đau nhức, nhưng mà Tiểu Tứ Tứ cũng chỉ có tỉnh lại, mới có thể chạm vào ngươi, cảm thụ được vẻ đẹp của ngươi a! Có người nói qua, người đã chết đều sẽ giải thoát hết thảy, nhưng mà nếu không thể quên được người trần ái trong lòng, thật sự có thể giải thoát hoàn toàn rồi sao?

“Tiểu Tứ Tứ, ngươi thật sự thích tỷ tỷ như vậy sao?” Nghe được Tiêu Nhiên nói, Lam Ân Nhan nhìn không được hỏi. Kỳ thật nàng muốn hỏi ‘Tiểu Tứ Tứ, ngươi thật sự yêu tỷ tỷ như vậy sao?’ Nhưng mà nàng thật sự không thể nói ra chữ ‘Yêu’ này, vì thế nàng liền đổi thành ‘Thích’

“Àn!” Tiêu Nhiên đem thân thể cuộn vào trong lòng Lam Ân Nhan. Tỷ tỷ, ta đâu chỉ thích ngươi, mà là ta yêu ngươi! Yêu đến trong linh hồn, ngươi không cảm giác được sao?

“Ngươi này... Đứa ngốc!” Ngón tay thon dài của Lam Ân Nhan mơn trớn về mặt tái nhợt của Tiêu Nhiên, trong con ngươi nhộn nhạo thần sắc ôn nhu, cảm thụ được ngốc yêu của Tiêu Nhiên đối với mình, lòng của nàng nhìn không được mềm hóa thành nước. Có lẽ bị hắn ngốc yêu, cũng không nhất định là chuyện xấu đi? Có lẽ yêu, cũng không đáng sợ như trong lòng mình tưởng tượng. Tiểu Tứ Tứ đơn thuần như nước, hắn yêu cũng nhất định sẽ là đơn thuần như nước.

“Tỷ tỷ, vậy ngươi...” Tiêu Nhiên vốn muốn hỏi Lam Ân Nhan ‘Tỷ tỷ, vậy ngươi có thể thích Tiểu Tứ Tứ một chút như vậy ở trong lòng chứ?’

Lần trước Lam Ân Nhan đang hôn mê nói qua nàng thích mình, nhưng mà hắn rất muốn nghe được nàng khi tỉnh chính miệng nói ra thích mình.

Nhưng mà, Tiêu Nhiên còn chưa kịp nói ra, bỗng nhiên hắn phun ra một ngụm máu.

“Tiểu Tứ Tứ ngoan, không cần nói nữa!” Lập tức Lam Ân Nhan đem Tiêu Nhiên ôm chặt ở trong lòng, ngữ khí run run nói. Rốt cuộc là cái tên vương bát đản chết tiệt nào thương hại nặng như thế a!

“Hảo!” Tiêu Nhiên nghe lời gật đầu, sau đó đem đầu vùi vào trong lòng Lam Ân Nhan. Bây giờ quả thật hắn không thể nói nhiều lắm, bây giờ hắn phải đem lòng bình tĩnh lại, nếu không nội lực hắn tạm thời mất đi liền không thể trở về, hắn tuyệt đối không thể mất đi nội lực, bởi vì hắn cần bảo vệ Nhan

Nhan yêu cầu.

Hai người cứ dựa sát vào nhau như vậy, tuy rằng con người bọn họ đều nhắm chặt, nhưng lòng bọn họ đều rộng mở.

Giờ khắc này, bọn họ đều ở đây lặng lẽ cảm giác lòng của đối phương.

Nhất thời bên trong yên tĩnh xuống, chỉ có hơi thở triền miên không nói rõ quanh quẩn ở trong không khí.

Gió nhẹ thổi tới, không khí hơi trầm bỗng bắt đầu rung động, chúng nó sâu kín chuyển động, lặng lẽ thổi vào trong linh hồn Tiêu Nhiên và Lam Ân Nhan, sau đó bao phủ ở trong linh hồn.

Thời gian từ từ trôi qua, cho đến...

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng một trận đánh nhau hỗn loạn, sau đó liền thấy thân ảnh Tiêu Dật xông vào phòng ngủ.

Bỗng dưng, Lam Ân Nhan cùng Tiêu Nhiên đồng thời mở mắt, con người nhìn về phía Tiêu Dật.

“Nhan nhi, người cần phải trở về!” Tiêu Dật mặt không chút thay đổi liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó ngữ khí lạnh lùng nói. Nhìn thấy Tiêu Nhiên cùng Lam Ân Nhan ôm nhau thân mật như thế, hân hận không thể dùng phi đao trong tay áo bắn về phía Tiêu Nhiên. Nhưng hân biết hân không thể.

Tuy rằng hân cảm giác được lúc này hơi thở Tiêu Nhiên rất suy yếu, nếu đã biết thì nhân cơ hội lấy tính mạng của hân có thể sẽ là một thời cơ tốt nhất, nhưng mà nếu ở trước mặt Lam Ân Nhan giết Tiêu Nhiên, nàng nhất định sẽ ôm ý niệm cùng mình đồng quy vu tận để báo thù thay Tiêu Nhiên đi?

Hơn nữa, tuy rằng hân mang đến thị vệ đang cùng Huyền Ảnh thị vệ của Tứ vương phủ đánh nhau, nhưng hân vẫn có thể cảm giác được rõ ràng ở bốn phía phòng ngủ Tiêu Nhiên, ẩn nấp vô số cao thủ. Hân tin tưởng nếu thật sự ra tay, những người đó cũng sẽ trong nháy mắt hiện thân bảo vệ Tiêu Nhiên đi? Cho nên hân cũng không có mười phần nắm chắc có thể giết chết Tiêu Nhiên.

“Bên ngoài là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ người không biết lúc này chúng ta cần yên tĩnh sao? Nếu thức thoi chút thì liền lập tức rút ra ngoài đi!” Lam Ân Nhan cũng lười rít gào về phía Tiêu Dật, chính là ngữ khí của nàng không mang theo bất kỳ độ ấm nào nói.

“Tứ đệ, nếu bây giờ người đã tỉnh lại, ta nghĩ đã không còn đáng ngại đi? Bây giờ Quỷ Y đã đem Huyết cô linh chi hàm tốt, đang đợi Nhan nhi trở về uống đây! Nếu nàng quay về muộn, có thể Huyết cô linh chi kia sẽ lãng phí một cách vô ích!” Tiêu Dật không để ý tới Lam Ân Nhan, mà là con người thâm thúy nhìn về phía Tiêu Nhiên. Nếu hân là Môn chủ Tu La môn, hân nên biết Huyết cô linh chi này đối với Lam Ân Nhan mà nói quan trọng đến bao nhiêu, nếu hân thật sự yêu Lam Ân Nhan, thì nhất định sẽ để cho Lam Ân Nhan ngoan ngoãn cùng mình trở về.

“Tiêu Dật, người không cho người Tứ vương phủ tiến vào Tam vương phủ, vậy người lại có tư cách gì tiến vào Tứ vương phủ, cũng có tư cách gì ở Tứ vương phủ sửa bữa? Rút ra ngoài đi!” Con người Lam Ân Nhan lạnh lùng nhìn về phía Tiêu Dật. Uống thuốc hay không là chuyện của nàng, hân quản được sao?

“Ta không cho phép người Tứ vương phủ tiến vào Tam vương phủ, không phải bọn họ cũng xông vào. Cho nên ta xông vào Tứ vương phủ, cũng chỉ là có qua có lại thôi!” Tiêu Dật lạnh nhạt liếc nhìn Lam Ân Nhan nói.

“Tiêu Dật, xin tha thứ cho sự thành thật của ta, ta thật sự không biết nên dùng từ ngữ như thế nào đi hình dung người. Ta chỉ có thể nói, ông trời tạo ra một người như người, còn cho người đến si nục ánh mắt của ta, thật sự ta có loại cảm giác đau đến không muốn sống. Tin tưởng ta, mỗi lần nghe được người nói chuyện, nhìn đến bộ dáng của người, thật sự làm cho ta so với chịu sự tàn phá của vô số loại độc còn muốn không thể thừa nhận!” Tuy rằng ngữ khí của Lam Ân Nhan rất nhạt, nhưng lời nói ra ngoài thật giống như một lưỡi dao sắc bén đâm vào lòng Tiêu Dật.

“Người không cần coi trọng năng lực tàn phá của ta đối với người như vậy” Tiêu Dật siết chặt nắm đấm, sau đó con người chuyển tới trên người Tiêu Nhiên.

“Tứ đệ, người cảm thấy ta xông tới mang Nhan nhi trở về uống thuốc có sai sao? Thiên hạ này chỉ có một gốc Huyết cô linh chi như vậy, nếu Nhan nhi không kịp ăn nó vào, thân thể sẽ vẫn suy yếu xuống, ta nghĩ việc đó cũng không phải người cam tâm tình nguyện nhìn thấy đi?” Tiêu Dật câu môi cười lạnh nói.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ đã không sao. Người mau chóng cùng Tam ca trở về uống thuốc đi! Chờ thân thể của tỷ tỷ tốt rồi, tỷ tỷ mới có thể có khí lực chơi cùng Tiểu Tứ Tứ nha!” Con người Tiêu Nhiên để một mảnh lạnh như băng, nhưng lời nói đối với Lam Ân Nhan cũng là ôn nhu. Tiêu Dật nói rất đúng, Huyết cô linh chi hàm thành thuốc đối với Nhan nhi mà nói thật sự là rất quan trọng, hân phải để cho nàng trở về uống nó.

“Tiểu Tứ Tứ, tỷ tỷ không quay về, tỷ tỷ ở đây cùng người!” Lam Ân Nhan tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Dật, sau đó ngữ khí ôn nhu nói với Tiêu Nhiên. Bây giờ Tiêu Nhiên như vậy, sao nàng lại có thể nhẫn tâm rời hân mà đi.

“Tỷ tỷ, nếu người không chịu trở về uống thuốc, như vậy thân thể sẽ rất suy yếu. Như vậy Tiểu Tứ Tứ nhìn đến sẽ rất đau lòng. Tiểu Tứ Tứ chuyên tâm đau tỷ tỷ, cả người Tiểu Tứ Tứ sẽ đau. Nếu Tiểu Tứ Tứ đau lòng, nói không chừng liền lại muốn học máu! Tỷ tỷ cũng không muốn nhìn thấy Tiểu Tứ Tứ học máu đi!” Con người Tiêu Nhiên ngốc nghếch mà thật sự nói.

“Hảo, vậy tỷ tỷ lập tức trở về uống thuốc! Chờ thân thể tỷ tỷ tốt, lập tức sẽ đến bồi Tiểu Tứ Tứ!” Nghe được Tiêu Nhiên nói, Lam Ân Nhan hơi hơi ngần người, sau đó xoa xoa sợi tóc Tiêu Nhiên, rồi nàng buông lỏng thân thể Tiêu Nhiên, từ bên giường chậm rãi đứng lên.

“Ân, vậy tỷ tỷ mau chóng cùng Tam ca ca trở về đi!” Tiêu Nhiên khoát tay áo nói. Lam Ân Nhan lặng lẽ gật đầu, rồi lập tức đi về phía cửa. Còn lại Tiêu Dật con người âm lãnh liếc nhìn Tiêu Nhiên, sau đó cũng theo đuôi đi ra ngoài.

Thời gian nửa chén trà, tiếng đánh nhau bên ngoài biến mất không thấy. Mà cùng lúc đó một tên Huyền Ảnh thị vệ của Tứ vương phủ đi vào phòng ngủ Tiêu Nhiên.

“Chủ tử, ngài thật không có việc gì đi?” Huyền Ảnh thị vệ thật cẩn thận mở miệng nói.

“Hồi làm điều trị, nội lực hẳn là có thể mau chóng khôi phục!” Ngữ khí Tiêu Nhiên thản nhiên nói.

“Chủ tử, nếu ngài thật sự yêu Nhan cô nương như vậy, yêu đến không tiếc tự mình hại thân mình? Có lẽ người có thể đi ném thứ quên mất tình yêu đối với nàng, như vậy...” Thị vệ rút cuộc nhìn không được mở miệng nói ra. Hẳn thật sự không hy vọng chủ tử vì Lam Ân Nhan mà một lần lại một lần nữa bị thương.

“Ta hỏi người, gặp một người nhanh nhất cần thời gian bao lâu?” Tiêu Nhiên liếc nhìn Huyền Ảnh thị vệ nói.

“Trong nháy mắt đi!” Thị vệ ngẩn người, sau đó trả lời.

“Vậy muốn hiểu biết một người nhanh nhất cần thời gian bao lâu?” Tiêu Nhiên vén sợi tóc xuống nói.

“Nếu có lòng đi hiểu biết, có lẽ một ngày đã trọn” Thị vệ trả lời chi tiết

“Hảo, vậy ta hỏi người, yêu một người lại cần thời gian bao lâu?”

“Khó mà nói, có lẽ sẽ là một ngày, một tháng, một năm, cũng có thể sẽ yêu thương trong nháy mắt” Thị vệ do dự nói.

“Vậy... xin người trả lời một vấn đề cuối cùng của ta, nếu muốn quên một người cần thời gian bao lâu?” Con người Tiêu Nhiên híp lại nhìn về phía Huyền Ảnh thị vệ nói.

“Này...” Thân thể thị vệ cứng đờ, hẳn không biết nên trả lời như thế nào. Bởi vì hẳn không đi ném thứ qua, cho nên hẳn không có đáp án.

“Nếu muốn quên một người không quen biết, trong nháy mắt là có thể! Nếu muốn quên một người mình yêu, có lẽ cả đời cũng không thể quên đi. Yêu so với hận càng khắc cốt ghi tâm!” Mẫu phi chết, làm cho hắn sinh ra hận, vậy hận hận vĩnh viễn cũng sẽ không quên đi. Mà Lam Ân Nhan tồn tại, làm cho hắn sinh ra yêu, yêu so với hận càng khó làm cho người ta quên đi...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Người Thật Sự Yêu Nàng Sao?

Đêm tối hoàn toàn kéo màn che ra, ánh trăng hơi vài phần mỏng lung u buồn, sương mù cũng vờn xung quanh ánh sao, có vẻ có chút mê mỵ. Gió nhẹ nhẹ nhàng thổi qua, không khí nổi lên nhẹ nhàng sảng, mang theo chút ánh trăng, lại đen xen chút ánh trắng, giống như viết một khúc âu sầu hợp lý.

Lúc này trong Tam vương phủ...

Quý Y Tư Đồ Phong đang ở trong phòng ngủ Lam Ân Nhan lo lắng đi qua đi lại, con người cũng không ngừng nhìn chén thuốc trên bàn. Tiêu Dật tên kia không phải rất tự tin nói có thể làm cho Lam Ân Nhan trở về uống thuốc đúng lúc sao? Bây giờ thuốc đã hầm được rồi, nhưng mà Lam Ân Nhan người đâu?

Ngay khi Tư Đồ Phong cấp bách như kiến bò trên chảo nóng, thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, sau đó liền thấy Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật một trước một sau tiến vào trong phòng ngủ.

“Rút cuộc các người cũng đã trở lại!” Tư Đồ Phong đảo cặp mắt trắng dã, rút cuộc khẩn trương trong lòng cũng buông xuống.

“Thuốc đâu? Lấy đến!” Lam Ân Nhan vươn ngón tay nhỏ thon dài, trong con người tốt tằm không có một tia gọn sảng.

“Đây!” Lập tức Tư Đồ Phong cầm chén thuốc đưa cho Lam Ân Nhan. Lam Ân Nhan tiếp nhận chén thuốc, ngay khi nàng chuẩn bị ngửa đầu uống cạn, thì thanh âm Tư Đồ Phong bỗng nhiên vang lên “Chờ một chút!”

“Người còn có lời vô ích muốn nói sao?” Ngữ khí Lam Ân Nhan không có một tia độ ấm.

“Vi tránh cho người hiểu lầm ta cùng Dật, ta cần phải nói sớm cho người biết nga, sau khi người uống thuốc này sẽ hôn mê một đoạn thời gian” Khỏe miệng Tư Đồ Phong run rẩy. Hắn sợ là Lam Ân Nhan này, một hồi nằng trảm ngàn lần uống xong thuốc, cảm thấy thân thể không thoải mái lại hiểu lầm hắn cùng Dật.

“Hôn mê? Hôn mê bao lâu?” Ngừ khí Lam Ân Nhan thật lạnh lùng, hầu như không có một tia cảm xúc.

“Độc bên trong cơ thể người là hàn vật, Huyết cô linh chi này là nhiệt vật. Một hồi sau khi người uống thuốc, hàn lạnh sẽ ở trong cơ thể người luân phiên lẫn nhau, thân thể của người trong khoảng thời gian ngắn nhất định sẽ không thể chống cự, sau đó dẫn đến bất tỉnh” Tư Đồ Phong chậm rãi mở miệng giải thích.

“Nga?” Lam Ân Nhan nhú mày, trong giọng nói mang chút không tin, hai người bọn họ sẽ không lại đùa giỡn hoa chiêu gì đi? Lần trước lúc giải độc cho nàng đem mê đi, lần này làm cho nàng uống xong thuốc còn nói sẽ ngất xỉu?

“Người yên tâm đi! Lần này sau khi người hôn mê đi thì thân thể tuyệt đối sẽ không có đau đớn gì, một lúc lâu sau người sẽ mở mắt ra, khi đó trong cơ thể người sẽ không phục toàn bộ” Tư Đồ Phong nhận ra nghi hoặc trong giọng nói Lam Ân Nhan, mau chóng mở miệng nói.

“Nếu người thật sự không tin chúng ta, có thể lựa chọn không uống. Dù sao thân thể người cũng là của người, nếu người thật thích thân thể yếu đuối tàn phế trước mắt, chúng ta cũng vui vẻ nguyện thành toàn người” Tiêu Dật lại mặt không chút thay đổi nói, tuy rằng ngừ khí thực lạnh như băng, nhưng trong lời nói lại rõ ràng là sử dụng phép khích tướng muốn cho Lam Ân Nhan uống thuốc.

Một đường quay về Tam vương phủ, thái độ lãnh đạm của Lam Ân Nhan làm hắn gần như phát điên, vô luận hắn trêu chọc nàng thế nào. Nàng cũng không phản ứng gì, nhiều nhất cũng chỉ là hừ lạnh xuống. Nàng hận hắn, khí hắn, nằng hắn đều không sao cả, chính là cứ thái độ cùng hắn ngoài ngàn dặm, làm trong lòng hắn so với vô số kim đâm còn khó chịu hơn.

Lam Ân Nhan lại nhìn cũng chưa nhìn Tiêu Dật một cái, chỉ là con người tìm tòi nghiên cứu lướt qua Tư Đồ Phong, sau đó ngửa đầu uống cạn chén thuốc trong tay. Ngay khi nàng chuẩn bị cầm chén thuốc đặt trên bàn, chuẩn bị đến trên giường chờ ngất đi, nhất thời đầu mê muội lên, sau đó trước mặt tối sầm, thân thể cũng ngã ra sau. Dựa vào, hiệu quả phát huy của thuốc này cũng quá nhanh đi? Trong lòng Lam Ân Nhan âm thầm nói một câu.

“Aiz!” Tiêu Dật lại bất đắc dĩ thở dài, sau đó kéo lấy thân thể Lam Ân Nhan, chuẩn bị ôm nàng nghỉ trên giường.

“Hỗn đản, đừng lấy tay bẩn của người chạm vào ta. Ta tình nguyện té xỉu ở trên mặt đất, cũng không nguyện ý để cho người ôm ta đi đến giường” Đây là Lam Ân Nhan trước khi ngất nghiêng rằng nói một câu, nói xong nàng liền hoàn toàn rơi vào trong bóng tối vô biên. Nghe được Lam Ân Nhan nói, con người Tiêu Dật đông lại, đáy lòng xẹt qua một tia đau thương khó có thể nói rõ.

“Dật, trình độ chán ghét của nàng đối với người quả thực là vượt khỏi sức tưởng tượng của ta” Tư Đồ Phong chăm chú nhìn Tiêu Dật, chậm rãi mở miệng nói. Rốt cuộc là nàng chán ghét Tiêu Dật cỡ nào a? Tình nguyện cùng mặt đất lạnh lẽo tiếp xúc thân mật, cũng không chịu để cho Tiêu Dật hảo tâm đem nàng ôm tới giường.

“Ta đây có lẽ là tự làm tự chịu đi!” Khỏe miệng Tiêu Dật cười chua xót, sau đó đem Lam Ân Nhan ôm tới trên giường, nhẹ nhàng để nằm xuống, sau đó tay hắn ôn nhu dừng ở trên cánh môi Lam Ân Nhan, lau đi vệt thuốc lưu lại ở khỏe miệng nàng. Sau đó con người hắn thâm thúy khóa lại trên dung nhan có chút tiêu tụy của Lam Ân Nhan, hắn thật sự rất muốn đem nàng ôm vào trong ngực, nhưng mà cuối cùng hắn vẫn lựa chọn rời khỏi bên giường, sau đó đi tới trước mặt Tư Đồ Phong nhẹ nhàng nói “Đi theo ta uống vài chén như thế nào?”

“Một say chưa hẳn có thể giải được ngàn sầu nga, càng nhiều thời điểm mượn rượu tiêu sầu sầu càng sầu nga!” Tư Đồ Phong nhú mày nói.

“Đi thôi!” Tiêu Dật lại quay đầu liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó đi về phía cửa. Còn lại Tư Đồ Phong nhún nhún vai, con người đồng tình liếc nhìn Tiêu Dật tán ra hơi thở thê lương ở sau lưng, sau đó cũng bám theo.

Một lát qua đi, trong Đình Hoa sen bên trong Hoa viên của Tam vương phủ...

“Phong, người còn chưa tìm được tung tích của Chí Thanh đại sư sao?” Tiêu Dật cầm chén rượu trong tay lên, ngửa đầu uống cạn, sau đó con người chăm chú nhìn về phía Tư Đồ Phong.

“Dật, người cũng quá nóng vội chút đi? Lúc này mới đi qua một ngày mà thôi, hành tung của Ân sư luôn luôn mơ hồ, há có thể tìm hắn dễ dàng như vậy” Khỏe miệng Tư Đồ Phong run rẩy nói.

“Vậy người cảm thấy nếu tìm được Chí Thanh đại sư, có vài phần hy vọng cứu nàng sao?” Tiêu Dật lại tự rót cho mình một chén rượu đầy, ngửa đầu uống cạn, sau đó ngừ khí hắn sâu kín nói.

“Dật, trả lời giả thiết có ích gì? Ta chỉ có thể nói như vậy, đợi khi tìm được Ân sư thì tự nhiên có lời giải” Tư Đồ Phong khẽ nhấp một ngụm rượu, chậm rãi mở miệng nói.

“Nếu ngay cả Chí Thanh đại sư cũng không thể cứu nàng, vậy nàng chẳng phải là...” Tiêu Dật dùng sức làm vỡ nát chén rượu trong tay.

“Dật, tin tưởng ta, nhất định Lam Ân Nhan sẽ không có việc gì” Bỗng nhiên Tư Đồ Phong nói rất chân thành. Hắn cũng không thể khẳng định hoàn toàn Ân sư có thể giúp Lam Ân Nhan giải độc hay không, nhưng nếu ngay cả Ân sư cũng không giải được, hắn cũng nghĩ tới trên đời này không còn ai có thể giải được.

Bất quá có một chút hần lại có thể khẳng định, nhất định Lam Ân Nhan này sẽ không chết. Bởi vì nàng không phải là người cứu vớt muôn dân thiên hạ trong miệng Ân sư sao? Thử hỏi nếu nàng chết, thì làm sao nàng có thể đi cứu vớt muôn dân thiên hạ chứ?

“Phong, vì sao ngươi khẳng định như thế?” Tiêu Dật con ngươi hồ nghi nhìn về phía Tư Đồ Phong.

“Này... trực giác đi! Trực giác của ta luôn luôn rất chuẩn!” Tư Đồ Phong nở nụ cười nhạt, kỳ thật hần rất muốn nói sự thật cho Tiêu Dật, nhưng mà nếu Ân sư không cho mình nói ra, nhất định có đạo lý của hần, cho nên hần chỉ có thể đem lời nói thật giấu ở trong lòng.

“Phong, ta biết, ngươi là đang an ủi ta! Cảm ơn ngươi!” Tiêu Dật thờ dài nói.

Sau đó liền thấy dưới ánh trăng mờ mờ lung, Tiêu Dật cuốn chính quần áo lam của mình từ trong đình Hoa sen nhảy lên, tiếp theo đứng trước gió xoay tròn ở giữa không trung.

Hần vùng chường lực về phía hoa sen trong ao, chường lực đến nơi nào, đều là nhiều cách hoa sen nhẹ nhàng uyển chuyển bay nhẹ nhàng trong gió, mặt ao cũng bị chường lực chấn động làm bọt nước bay tán loạn. Cuối cùng những cách hoa sen bay uyển chuyển trong gió đều rơi xuống, theo mặt nước bông bông lên, giống như không tìm được cội đi về, ở trong nước yếu ớt vô lực đảo đi đảo lại, trống rỗng lênh đênh như lòng của Tiêu Dật lúc này.

“Dật, ta cảm thấy phong thái nở rộ của những đóa hoa sen này rất đẹp a? Hay là ngươi càng thích hoa sen héo rũ tàn lụi?” Tư Đồ Phong nhướn mày nhìn về phía Tiêu Dật đang thúc giục chường lực ở giữa không trung, trong con ngươi hàm chứa không nói gì.

Chính là Tư Đồ Phong vừa nói xong, Tiêu Dật lại thúc giục chường lực mãnh liệt hơn về phía hồ sen.

“Những đóa hoa mảnh mai vô tội này cũng không khi dễ ngươi đi? Thủ đoạn ác độc cũng không phải là hành vi tốt nga! Vẫn là lại đây uống rượu đi!” Tư Đồ Phong biết là Tiêu Dật đang phát tiết tích tụ trong lòng, cho nên hần đưa cho những đóa hoa sen vô tội gặp tao ương này một ánh mắt đồng tình trước, sau đó trong giọng nói mang theo trêu tức gọi Tiêu Dật. Số lượng phát tiết vừa phải là có thể, phát tiết quá độ chỉ biết tổn hại sức khỏe chết. Cho nên làm bằng hữu, vẫn là hần cần phải quan tâm Tiêu Dật đi?

Nhưng mà, thân ảnh Tiêu Dật cũng chợt lóe, sau đó đầu cũng không quay lại rồi biến mất ở trong màn đêm, trong không khí chỉ để lại hơi thở tản mát lạnh như băng của hần.

“Đây tính là cái ý kiến gì a? Tôi tìm ta uống rượu, còn không uống tới hai chén người liền bỏ chạy, hơn nữa ngay cả chào hỏi cũng không có! Ta cảm thấy có khả năng suy nghĩ tuyệt giao với ngươi!” Tư Đồ Phong lại không nói gì nhìn nhìn giữa không trung, sau đó khóe miệng run rẩy nói. Đây thật sự là Tiêu Dật hần biết sao? Tất cả bình tĩnh của hần đi nơi nào nga? Vì sao hần đột nhiên cảm thấy mình kết giao bằng hữu với con dã thú đầu nổi điên mất đi lý trí a?

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ Lam Ân Nhan...

“Ân! Xem ra tên Tiêu Dật kia không nói dối, quả thật Nhan nhi ăn vào là Huyết cò linh chi” Tiêu Nhiên buông mạch đập Lam Ân Nhan ra, con ngươi ôn nhu nhìn về phía Lam Ân Nhan. Lúc trước Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong nói muốn giải độc cho Nhan nhi, kết quả giải độc không thành lại làm cho Nhan nhi trúng độc càng sâu. Tối nay Tiêu Dật còn nói sẽ cho Nhan nhi ăn Huyết cò linh chi, tuy rằng hần tin lời Tiêu Dật, nhưng trong lòng lại vẫn có chút lo lắng. Vì thế hần liền lặng lẽ lên vào, muốn xác nhận quả thật Nhan nhi không có gì mới có thể an tâm. Đương nhiên, nội lực bây giờ của hần còn chưa khôi phục hoàn toàn, cũng chỉ trở lại một phần ba. Bất quá một phần ba nội lực này cũng đủ hần đi qua đi lại tự nhiên ở Tam vương phủ, mà không bị bắt luận kẻ nào phát hiện tung tích.

“Nhan nhi, nhìn thấy ngươi không có việc gì vì phu cũng an tâm, vậy vì phu cũng sẽ không quấy rầy ngươi nghỉ ngơi nga! Bất quá trước khi vì phu đi, nhưng mà vì phu muốn làm một chuyện xấu nga! Hi hi...” Tiêu Nhiên nhếch miệng cười, sau đó cúi đầu khẽ hôn xuống trên trán Lam Ân Nhan, tiếp theo lại đem lưỡi mình mềm nhẹ tham vào trong miệng Lam Ân Nhan.

“Ồ...” Lam Ân Nhan ưm một tiếng. Sao lại thế này a? Tựa hồ mảnh hơi thở nóng bỏng quen thuộc làm cho nàng hít thở không thông kia lại xuất hiện ở trong miệng nàng. Nụ hôn làm cho nàng sợ hãi mà lại hưởng thụ kia tựa hồ lại đang quấy rầy nàng? Trời ạ, vì sao nàng lại làm giấc mơ như vậy a? Lam Ân Nhan muốn cố gắng mở mắt ra, thấy rõ ràng người trong mộng rốt cuộc là ai? Nhưng mà từ đầu đến cuối không thể chống cự được buồn ngủ của được liệu, nàng chỉ có thể một bên vừa rơi vào trong bóng tối vô biên, một bên cảm thụ được trên thân thể mình truyền đến nóng rực không hiểu từ đâu tới.

“Trời ạ! Nương tử, ngươi biết không? Ngươi thật đúng là có năng lực bức điên ta!” Trên mặt Lam Ân Nhan bỗng nhiên xuất hiện ôn nhu đỏ ửng tuyệt diệu, trong lúc nhất thời cướp đi Tiêu Nhiên hô hấp. Tiêu Nhiên vốn chuẩn bị nhẹ nhàng hôn một chút liền đưa môi ra, cuối cùng kim lòng không được hôn đối với Lam Ân Nhan sâu hơn.

Trong giấc mơ Lam Ân Nhan cảm giác được một chút mãnh liệt luồng nhiệt giống như xoáy nước không đáy, hút thật chặt thân thể nàng đi xuống, hơn nữa càng rơi xuống càng sâu, làm nàng vô lực ngăn cản, tựa hồ lại không muốn đi ngăn cản. Cuối cùng nàng cũng không biết bắt giác vờn đầu lưỡi, cùng Tiêu Nhiên dây dưa lên.

Cảm giác được Lam Ân Nhan đáp lại, trong lòng Tiêu Nhiên quanh quẩn nổi lên nụ cười hạnh phúc, sau đó đem chính toàn bộ tình yêu của mình phóng ra ở trong nụ hôn này. Không biết qua bao lâu, Tiêu Nhiên giống như cảm giác được tình trạng Lam Ân Nhan hít thở không thông, thế này mới lưu luyến đưa môi mình ra.

“Nhan nhi, nhớ kỹ nga! Loại tư vị ngọt ngào này chỉ có thể thuộc về một người ta nga!” Tiêu Nhiên lấy tay chỉ xuống môi đỏ mọng của Lam Ân Nhan nói. Lúc này trong con ngươi hần nhiễm thom mát mà cười ngọt, trên mặt cũng biểu lộ ra thỏa mãn sâu đậm, phảng phất giống như một hải tử hồn nhiên

vui sướng.

“Được rồi, để cho vi phu lại ôm Nhan nhi, vi phu liền phải đi thật nga!” Khóe miệng Tiêu Nhiên tà mị cười nói.

Vừa lúc đó, cửa kéo kẹt một tiếng mở ra, Tiêu Dật chậm rãi đi đến, nhưng thoáng chốc cả người hắn cứng đờ.

Bởi vì hắn nhìn thấy nửa người Lam Ân Nhan bị một nam tử ôm vào trong lòng, sợi tóc hắn tùy ý phân tán, rõ ràng có thể thấy được khuôn mặt tuyệt mỹ xinh đẹp, khuôn mặt này chính là hóa thành tro hắn cũng nhận thức. Tiêu Nhiên, vì sao muộn như vậy hắn lại xuất hiện ở trong này?

Chỉ thấy lúc này Tiêu Nhiên đang ôn nhu vuốt ve tóc đen Lam Ân Nhan, bạc môi khẽ nhếch lên độ cong dụ hoặc làm người ta mê muội, con ngươi cũng hàm chứa tình yêu nhìn Lam Ân Nhan. Hắn đã sớm cảm giác được có tiếng bước chân chậm rãi tới gần phòng ngủ Nhan nhi, hắn không cần đoán cũng biết đó khẳng định là Tiêu Dật. Nhưng mà cần bản là hắn cũng lười ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật.

“Quả nhiên Tử đệ thật là bản lĩnh, lúc trước tình trạng còn hôn mê bất tỉnh, lúc này cũng đã có thể tránh đi tất cả thị vệ giám thị trong phủ ta, thần không hay quỷ không biết lên vào” Con ngươi Tiêu Dật toát ra quang mang nguy hiểm, bàn tay cũng nắm chặt lên.

“Thu lại sát khí trên người người, trăm ngàn lần đừng vọng tưởng ra tay với ta. Không ngại nói thật cho người biết, bây giờ nội lực của ta vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, bất quá lấy nội lực của ta bây giờ, nếu muốn đối phó người vẫn là dư dả. Cho nên người trăm ngàn lần đừng ép ta ra tay, ta cũng không muốn phá hỏng mộng đẹp của nương tử ta” Giọng nói Tiêu Nhiên rất thản nhiên, mà con ngươi vẫn thâm tình như cũ dừng ở trên người Lam Ân Nhan.

“Nương tử của người? Người đừng quên, bây giờ nàng ở tại Tam vương phủ, mà thân phận của nàng còn là Tam vương phi” Con ngươi Tiêu Dật thâm thúy như băng, hàn khí trên người cũng quá nặng.

“Lời này của người làm cho ta thực mất hứng, ta đã nói rất rõ ràng. Nhan Nhan là nữ nhân âu yếm của ta, trước tiên ta chỉ tạm thời để nàng ở tại Tam vương phủ. Về phần thân phận Tam vương phi này của nàng, đến thời cơ thích hợp, tự nhiên ta sẽ thay nàng tháo xuống hoàn toàn” Tiêu Nhiên khẽ đặt người Lam Ân Nhan xuống dưới, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Dật.

“Một người ngay cả chân diện mục cũng không dám để cho nàng biết, hoàn hảo ý tứ nói yêu nàng? Người không biết là thực hoàng đường lại thực buồn cười sao? Người cũng biết một khi lời nói dối ti mỉ của người bị vạch trần, nàng sẽ phản ứng như thế nào?” Con ngươi Tiêu Dật giễu cợt cười nói.

“Này không cần người lo lắng. Người chỉ cần biết rằng, về sau thời điểm đêm khuya vắng người, trăm ngàn lần không cần tùy tiện đi vào phòng ngủ nương tử ta, bởi vì dạng này làm cho ta rất không vui vẻ. Tốt nhất người biết rõ ràng một chút, ta sẽ như cái bóng bảo vệ bên cạnh người nàng, nếu ta phát hiện bất luận kẻ nào đối với nàng có an phận chi tương, như vậy nhất định hậu quả sẽ thực nghiêm trọng” Trên mặt Tiêu Nhiên lộ ra nụ cười quyến rũ xinh đẹp, con ngươi lại sâu thẳm lạnh lùng âm hiểm nhìn Tiêu Dật.

“Người... Thật sự rất yêu nàng sao?” Tiêu Dật nhin không được hỏi. Hắn luôn cảm thấy Tiêu Nhiên tiếp cận Lam Ân Nhan nhất định là có ý đồ.

“Không ai có thể nghi ngờ tình yêu của ta đối với Nhan nhi, tốt nhất người đem chữ ‘sao’ kia xóa cho ta! Tối nay tâm tình ta tốt lắm, người trăm ngàn lần đừng chọc giận ta” Tiêu Nhiên khẽ vén sợi tóc nói.

“Ta có thể mạo hiểm đi vách núi đen hái xuống hoa tươi trên vách đá đưa cho Nhan nhi, lấy chứng minh ta mới là thật yêu nàng. Người có thể làm được sao?” Tiêu Dật hí mắt nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Đương nhiên ta có thể làm được, nhưng mà ta cũng không muốn xuống vách núi đen hái xuống hoa tươi trên vách đá đưa cho Nhan nhi. Ta càng muốn lẳng lặng chờ Nhan nhi cả đời, đợi đến khi ta cùng Nhan nhi tóc trắng xóa, tặng cho nhau một luống tóc bạc” Con ngươi Tiêu Nhiên mỉm cười nhìn về phía Tiêu Dật.

Mà Tiêu Nhiên vừa nói xong, lòng Tiêu Dật bỗng nhiên kinh hãi, bởi vì lời nói của Tiêu Nhiên giống như một mũi tên nhọn đâm trúng tim hắn. Chẳng lẽ hắn tiếp cận Nhan nhi không hề có bất luận ý đồ gì? Bởi vì theo trong lời nói của Tiêu Nhiên, hắn có thể cảm giác được rõ ràng tình yêu của Tiêu Nhiên đối với Lam Ân Nhan là phát ra từ nội tâm. Hắn cũng có thể cảm giác được rõ ràng tình cảm trong mắt Tiêu Nhiên đối với Lam Ân Nhan chân thành không chứa nửa điểm tạp chất.

“Được rồi, lúc nương tử nhà ta ngủ không thích bị người quấy rầy. Nếu người không muốn tối nay ta huyết tẩy Tam vương phủ, liền mau chóng rời khỏi phòng ngủ Nhan nhi đi!” Bỗng nhiên con ngươi của Tiêu Nhiên chợt lóe rét lạnh

“Tiêu Nhiên, người đã thích chơi trò chơi như vậy, như vậy ta cũng sẽ cùng người chơi từ đầu đến cuối” Tiêu Dật cũng lạnh lùng cười, sau đó xoay người rời khỏi phòng ngủ Lam Ân Nhan. Tiêu Nhiên, tuy rằng bây giờ ta không biết mục đích của người rốt cuộc là cái gì, nhưng mà ta nhất định sẽ tra được. Ta cũng sẽ cho người biết trò chơi không phải tốt đùa như vậy. Bây giờ ta nhượng bộ không có nghĩa là ta sợ người, chỉ là ta đang chờ cơ hội đem Tu La môn của người tiêu diệt một thể.

“Tiêu Dật, người là đầu không lại ta. Không, càng chuẩn xác mà nói, Thiên hạ này trừ Nhan nhi ra, tất cả mọi người ta đều nắm ở trong lòng bàn tay” Tiêu Nhiên quay đầu lại liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó hồng ảnh chợt lóe biến mất ở tại chỗ.

Cửa kéo kẹt một chút đóng lại, trong phòng ngủ yên tĩnh chỉ còn lại một luồng gió đêm quấn vòng quanh mùi hoa nhẹ nhàng phiêu đảng mê người.

Chương 73: Vẫn Là Đến Đây?

Sáng sớm hôm sau...

Một vòng mặt trời đỏ lạng lẽ tỏa ra ánh sáng rực rỡ, giống như sợi tơ vàng giăng khắp nơi đem vạn vật trời đất bên thành một bức tranh vô cùng mỹ lệ.

Một luồng gió mát thình thoảng phát qua, vô cùng thân thiết thổi lên sợi tóc Tiêu Dật đang ngồi ở phía trước cửa sổ đánh đàn, sợi tóc bay lên đảo qua khuôn mặt tiêu tụy của hắn, lộ ra một mảnh cảnh tượng rẻo rất thê lương.

Lúc này khi tiếng đàn hắn đánh đang phát ra vang dội, nhưng bỗng dưng dây đàn bị chặt đứt, đột nhiên đầu ngón tay Tiêu Dật tê rần, sau đó liền thấy vài giọt máu đỏ tươi từ đầu ngón tay hắn thấm ra.

Hít mấy hơi thật sâu, ngón tay Tiêu Dật tiếp tục xao mặt cầm, tiếng đàn vang lên lần nữa. Chính là dây đàn bị chặt đứt, ngay cả người có kỹ năng đánh đàn cao tới đâu, cũng chỉ có thể tấu lên thanh âm lộn xộn.

“Muốn đem tâm sự gửi gắm cho tiếng đàn. Thiếu tri âm, dây đứt có ai nghe?” Tư Đồ Phong chậm rãi đi tới phía sau Tiêu Dật, khẽ thở dài nói.

Tiêu Dật không nói gì, vẫn đang cúi đầu yên lặng phát tiết tích tụ trong lòng.

“Vốn là một ca khúc vui vẻ, có thể bị người gây ai oán như thế, kỹ năng đánh đàn của người thật làm ta vạn phần bội phục” Trọng giọng nói Tư Đồ Phong mang theo mười phần trên tức, chính là khi con người nhìn thấy ngón tay Tiêu Dật đổ máu, không khỏi toát ra lo lắng.

“Phong, sáng sớm người tới tìm là có việc?” Tiêu Dật ngừng đánh đàn, đứng dậy, con người đen thâm trầm giống như bị màn đêm nhuộm dần chăm chú nhìn về phía Tư Đồ Phong.

“Chính là bỗng nhiên bị một chút tạp âm phá màng tai, vì thế liền theo âm thanh mà đến, muốn nhìn một chút người khởi xướng rốt cuộc là ai?” Tư Đồ Phong nhún mày nói.

“Được rồi, đừng thừa nước đục thả câu, người tìm đến ta nhất định có việc. Hay là Chí Thanh đại sư có tung tích?” Con người Tiêu Dật dò xét nhìn Tư Đồ Phong nói, bởi vì hắn theo trong con người đen của Tư Đồ Phong rõ ràng tìm kiếm được một chút quang mang che giấu tin vui.

“Sinh ta là phụ mẫu, dạy ta là Ân sư, người hiểu ta cũng là Tiêu Dật” Tư Đồ Phong nhếch môi cười tươi sáng nói.

“Thật sự tìm được tung tích của Chí Thanh đại sư?” Nhất thời trên mặt Tiêu Dật cũng nộ rộ ra ý cười, nụ cười này khiến lo lắng vốn có trên mặt hắn bị cạn sạch.

“Bất quá người cũng đừng cao hứng quá sớm” Trong con người Tư Đồ Phong bỗng nhiên tạo nên một tia đau buồn nhợt nhạt.

“Lời này giải thích thế nào?” Tiêu Dật không khỏi ngăn người, con người hồ nghi nhìn về phía Tư Đồ Phong.

“Có thể Ân sư không thể đến Vương phủ thay Lam Ân Nhan giải độc, bởi vì theo tin tức sư đệ truyền tới, hiện nay Ân sư bị trọng thương, hành động có điều không tiện, lúc này đang ở trong mật thất Tuyết Sơn tĩnh dưỡng” Sắc mặt Tư Đồ Phong có chút nặng nề lên.

“Chí Thanh đại sư chính là thế ngoại cao nhân, đương kim trên trời có người có thể gây tổn thương cho hắn được sao?” Tiêu Dật cũng chấn động, trong con người mang theo khó có thể tin.

“Đây cũng là nơi ta trăm tư không thể giải, Dật, ta nghĩ có thể ta cần phải quay về Tuyết Sơn nhìn một chút. Sư đệ nói Ân sư đã ở trong mật thất rất nhiều ngày không đi ra, ta nghĩ hẳn nhất định thương rất nặng” Lòng này Tư Đồ Phong cũng khẽ nhíu lại. Hắn cũng hiểu được trên đời này không người nào có thể thương đến Ân sư, nhưng hôm nay Ân sư bị thương quả thật là thật, đây quả thực rất khó có thể tưởng tượng!

“Phong, nếu tới bản thân Chí Thanh đại sư cũng bị trọng thương không tiện tới đây, không bằng chúng ta cùng đi Tuyết Sơn tìm hắn đi! Có lẽ bây giờ hắn không có sức giúp Lam Ân Nhan giải độc, nhưng nói không chừng lúc dưới sự chỉ điểm của hắn, chúng ta có thể có biện pháp giúp Lam Ân Nhan giải độc đi?” Tiêu Dật do dự một chút rồi nói.

“Như vậy cũng tốt! Vậy chúng ta liền trực tiếp đi Tuyết Sơn tìm Ân sư, đợi Ân sư vừa ra mật thất, có thể lập tức biết độc Lam Ân Nhan có thể giải được không” Tư Đồ Phong gật đầu nói.

“Hào, vậy người thu xếp đồ dự phòng cần khi xuống Tuyết Sơn đi, bây giờ ta phải đi tìm Lam Ân Nhan” Tiêu Dật nói xong, thân mình chợt lóe biến mất ở tại chỗ.

Cùng lúc đó, trong phòng ngủ Lam Ân Nhan...

“Tiểu thư, ngài vẫn là chịu ăn chút đồ ăn sáng lại đi Tứ vương phủ đi!” Nha hoàn Lam Tây Thành đem bát cháo trắng ăn sáng trong khay đặt lên bàn, sau đó quay đầu khuyên nhủ Lam Ân Nhan.

“Không biết hôm nay Tiểu Tứ Tử thương có khá hơn không, thật sự trong lòng ta rất là thấp thỏm, ta phải chạy nhanh đi Tứ vương phủ nhìn xem” Lam Ân Nhan nhanh chóng đi tới bên cạnh bàn, bưng bát cháo trên bàn nhanh chóng uống lên mấy hớp, sau đó liền đem cái bát đặt trên bàn rồi xoay người đi về phía cửa.

“A, tỷ tỷ đây là muốn đi đâu a? Thân thể suy yếu liền ở bên trong Vương phủ nghỉ ngơi một chút đi! Ngươi dù sao cũng là Tam vương phi, này luôn chạy tới Phủ đệ nam tử khác giống như có chút không ra thể thống gì đi? Chúng tỷ muội ta nhưng là lấy ngài làm đầu. Ngài nên dừng cho chúng ta tấm gương tốt đi?” Bỗng nhiên một gã thị thiếp trang điểm xinh đẹp xông vào phòng ngủ Lam Ân Nhan, người thị thiếp này đúng là khi Lam Ân Nhan gả vào Tam vương phủ, cùng Tiêu Dật trình diễn Đồng cung đồ – Ngưng Cầm.

“Tỷ tỷ? Là ngươi đang gọi ta sa? Ta khuyên ngươi vẫn là trở về soi gương trước, đem nếp nhăn tuổi tác trên mặt ngươi lau sạch rồi sau đó trở lại gọi ta là tỷ tỷ đi?” Con người Lam Ân Nhan lạnh lùng quét nhìn khách không mời mà đến nói.

“Ngươi...Ngươi...” Lập tức Ngưng Cầm đưa ngón tay mảnh khảnh chỉ thẳng tấp về phía Lam Ân Nhan, biểu tình trên mặt có chút hỗn hển.

“Ta cái gì? Ta nói sai rồi sao? Hay là ngươi trên mặt này không phải là nếp nhăn, mà là ngươi tỉ mỉ trang điểm làm đẹp? Nếu nói như vậy, thì trình độ thẩm mỹ của ngươi quả là làm ta không dám khen tặng” Lam Ân Nhan liếc xéo về phía Ngưng Cầm.

“Bởi vì ngươi là Chính phi, cho nên ta mới khiêm tốn gọi ngươi là tỷ tỷ, này chỉ có thể nói rõ ta hiểu biết đạo lý cấp bậc lễ nghĩa. Ngưng Cầm cũng không giống như Vương phi, rõ ràng đã gả làm vợ người khác, lại không biết vô liêm sỉ hồng hạnh ra tường. Là Vương gia nhân từ, mới không nghiêm khắc trừng phạt ngươi, nhưng ngươi làm một nữ tử, ngay cả cảm thấy thẹn tâm tối thiểu cũng không có sao?” Thanh âm Ngưng Cầm vốn quyền rũ liền thay đổi thành bén nhọn. Từ sau khi Lam Ân Nhan vào phủ, hầu như tất cả lòng của Vương gia đều xoay quanh trên người Lam Ân Nhan, đối với nàng và tất cả các thị thiếp đã hoàn toàn đến tình trạng nhìn như không thấy, đây thật sự làm cho nàng hận nghiêng ngửa rằng, cho nên nàng ghen mấy ngày, rốt cuộc nhin không được tới cửa đến nhục nhã Lam Ân Nhan.

“Cảm thấy thẹn tâm? Lúc đầu khi ngươi ở trước mặt ta cời sạch hết, sao không hỏi lại chính ngươi có cảm thấy thẹn tâm hay không?” Lam Ân Nhan giễu cợt liếc nhìn Ngưng Cầm nói.

“Ta đây chẳng qua là hầu hạ phu quân nhà mình, mà ngươi cũng là lưng Vương gia cùng nam tử khác quan hệ bất chính, sao có thể đánh đồng chứ?” Ngưng Cầm nghe vậy ánh mắt hung ác, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Còn lại tay của Lam Ân Nhan nhanh chóng đảo qua trên bàn, trên bàn kia còn bát cháo nàng chưa uống cạn liền thẳng tấp bay về phía mặt của Ngưng Cầm.

Sau đó liền nghe thấy một tiếng vang lên, bát rơi xuống đất vỡ nát, mà cháo còn thừa trong bát giống như hồ dán lại dính vô số ở trên mặt Ngưng Cầm.

“A! Lam Ân Nhan, ngươi chết tiệt cũng dám cầm bát đánh ta?” Ngưng Cầm đưa tay lên trên mặt lau một chút, khuôn mặt vốn trang điểm tinh xảo liền biến thành người mặt hoa.

“Nếu là chó muốn cắn người, điều kiện quyết định trước tiên tốt nhất là vẩy nước tiểu soi cái gương, nhìn xem có cái năng lực cắn được đến người hay không” Lam Ân Nhan lại lạnh lùng mở miệng.

“Lam Ân Nhan, ngươi lại dám nhục mạ ta là chó, ta liều mạng với ngươi” Ngưng Cầm rít gào nói, sau đó bóng người chợt lóe, lập tức cả người thẳng tấp đánh về phía Lam Ân Nhan.

“Tiểu thư, cẩn thận a!” Còn lại Lam Tây Thành thất thanh hét lớn, mà lời của nàng vừa xong, liền thấy Lam Ân Nhan nhanh chóng nâng một chân lên, mạnh mẽ đem Ngưng Cầm đạp bay ra ngoài.

“Lập tức cút cho ta! Nếu không một hồi thì ta sẽ không chỉ dùng cháo trắng đến làm đẹp mặt ngươi, mà là dùng máu tươi đến trang trí mặt ngươi” Thanh âm Lam Ân Nhan lạnh vô cùng mở miệng, hàn ý trong giọng nói như hàn băng ngàn năm khiến trong lòng Ngưng Cầm rét run.

“Lam Ân Nhan, ngươi...” Bụng Ngưng Cầm bị Lam Ân Nhan đạp đau, sắc mặt dữ tợn nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Tây Thành, ta đi Tứ vương phủ” Lam Ân Nhan dứt lời, con người khinh bỉ liếc nhìn Ngưng Cầm ngã trên mặt đất, sau đó liền đi về phía cửa.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Một đạo thanh âm lạnh lùng vang lên, thân ảnh Tiêu Dật ngăn cản ở cửa.

“Vương gia, ngài cần phải thay Cầm nhi làm chủ a!” Vừa nhìn thấy Tiêu Dật xuất hiện, lập tức Ngưng Cầm bò về phía cửa, sau đó hai tay kéo lấy tay áo Tiêu Dật, trong con người mang nước mắt khóc ròng nói. Lúc này trên mặt của nàng sớm đã không còn ngang ngược như lúc đánh Lam Ân Nhan, mà là gương mặt mềm mại lộ rõ ủy khuất.

“Ngươi đứng lên trước đi!” Tiêu Dật chỉ là lạnh lùng liếc nhìn Ngưng Cầm, vẫn chưa có bất kỳ cử động nào đi nâng Ngưng Cầm quỳ rạp trên mặt đất.

“Vương gia, Cầm nhi biết thân thể Vương phi tỷ tỷ không thoải mái, cho nên đặc biệt đến an ủi Vương phi tỷ tỷ. Nhưng Cầm nhi vừa tiến đến chợt nghe đến Vương phi tỷ tỷ nói muốn ra phủ đi tìm Tứ vương gia, Cầm nhi lo lắng thân thể Vương phi tỷ tỷ suy yếu, liền khuyên tỷ tỷ ở trong phủ nghỉ ngơi cho

tốt, ngày khác lại đi tìm Tứ vương gia cũng không muộn. Nhưng Cầm nhi vừa nói xong, Vương phi liền lấy bát cháo hất Cầm nhi, sau đó lại đem Cầm nhi đá trên đất. Vương gia, thật sự Cầm nhi không biết mình rốt cuộc đắc tội Vương phi tỷ tỷ ở đâu, lại làm Vương phi tỷ tỷ dùng thủ đoạn thâm độc như vậy? Ngưng Cầm thấy Tiêu Dật cũng không đỡ nằng, chỉ có thể cắn chặt răng, sau đó từ dưới đất bò đứng lên, nghẹn ngào khóc kể với Tiêu Dật.

“Ngươi lại muốn đi tìm Tiêu Nhiên?” Nghe xong Ngưng Cầm nói, con ngươi Tiêu Dật lại lãnh mị nhìn về phía Lam Ân Nhan. Trong lòng hắn rất rõ ràng, nhất định là Ngưng Cầm này tới cửa khiêu khích Lam Ân Nhan, kết quả bị Lam Ân Nhan trừng phạt. Bất quá nàng trừng phạt Ngưng Cầm thế nào cùng hắn không quan hệ, nhưng thân thể nàng vừa khỏe lại, liền muốn đi tìm Tiêu Nhiên, điều này làm cho hắn thập phần căm tức. Hắn đối tốt với nàng, chẳng lẽ một chút nàng cũng không nhìn thấy sao? Vì sao nàng nhưng nhớ trong lòng vĩnh viễn là Tiêu Nhiên đối mặt nạn đối trá chứ?

“Ta hưng phấn muốn đi tìm ai ngươi quản được sao? Đừng ngăn ở cửa, tránh ra cho ta!” Con ngươi Lam Ân Nhan lại lạnh lùng chán ghét liếc nhìn Tiêu Dật nói. Về việc Ngưng Cầm vừa mới ra sức nói xuyên tạc, nàng căn bản lười giải thích.

“Về sau không có sự cho phép của bốn vương, ngươi không thể đi tìm Tiêu Nhiên. Nếu không đừng trách bốn vương trở mặt vô tình” Tiêu Dật con ngươi đen nhũu lại, thanh âm lạnh lùng ảm đạm tia phần nộ, sau đó cả người đi tới gần đến trước mặt Lam Ân Nhan.

“Ngươi ngôn từ này cũng không áp dụng đối với ta, ngươi vẫn là lấy về đe dọa thuộc hạ cùng thị thiếp của ngươi đi!” Thanh âm Lam Ân Nhan rất lạnh rất nhạt, ít hàm một tia tâm tình.

“Vương gia, Vương phi tỷ tỷ đầu tiên là vô duyên vô cớ giáo huấn Cầm nhi, bây giờ lại kiêu ngạo chống đối ngài như thế. Chính là ngài yêu thương nàng, cũng có thể nghiêm trị nàng một chút đi? Nếu không uy nghiêm của Vương gia ở đâu?” Khóe mắt Ngưng Cầm rơi lệ nói.

“Cút, có xa bao nhiêu thì cút xa cho bốn vương!” Tiêu Dật lại sắc mặt xanh mét rít gào về phía Ngưng Cầm.

“Cầm nhi đáng chết, Cầm nhi liền cút” Thân thể Ngưng Cầm một trận run run, nàng nhanh chóng từ dưới đất bò lên, con ngươi oán hận trừng mắt liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó nghiêng ngả lao đảo rời đi. Nhất định nàng sẽ đòi lại toàn bộ những áp bức và lăng nhục hôm nay phải chịu.

“Tây Thành, ngươi cũng cút ra ngoài cho bốn vương đi” Tiêu Dật liếc nhìn nha hoàn Lam Tây Thành đứng ngốc một bên, sau đó sắc mặt xanh mét như trước nói. Chính là ngữ khí so với kêu Ngưng Cầm cút ra ngoài rõ ràng mềm yếu hơn, đơn giản Lam Tây Thành là nha hoàn bên người Lam Ân Nhan.

“Nga!” Lam Tây Thành lại sợ hãi liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó cúi đầu đi về phía cửa.

“Tây Thành, ngươi đứng lại đó cho ta! Ngươi là nha hoàn của ta, ngươi chỉ cần nghe lời ta nói, người này không có tư cách muốn ngươi cút!” Lam Ân Nhan lại nhanh chóng kéo cánh tay Lam Tây Thành lại, thanh âm lạnh lùng nói

“Tiểu thư, này...” Lam Tây Thành lại khó xử liếc nhìn Lam Ân Nhan, nàng biết tiểu thư là không đành lòng nhìn mình bị Tam vương gia khi dễ, nhưng loại tình huống trước mắt này, nàng cảm thấy mình vẫn là cút xa xa thì tốt rồi?

“Lam Ân Nhan, ngươi để cho nàng đi ra ngoài, ta có lời muốn nói với ngươi” Tiêu Dật hít một hơi thật sâu, sau đó nắm chặt tay nói.

“Thực xin lỗi, ta không có hứng thú nghe ngươi nói chuyện. Tây Thành, theo ta cùng đi Tứ vương phủ!” Lam Ân Nhan dắt tay Lam Tây Thành, sau đó ngẩng đầu đi về phía cửa. Nếu lúc này bỏ lại Lam Tây Thành ở đây, chỉ sợ Tiêu Dật sẽ phát tiết tức giận ở trên người nàng đi? Vẫn là đem nàng mang đi là tốt nhất!

“Lam Ân Nhan, chẳng lẽ ngươi không muốn giải độc trên người ngươi sao?” Con ngươi Tiêu Dật thâm thúy dừng ở trên bóng lưng Lam Ân Nhan sắp phải rời khỏi nói.

“Ngươi có ý tứ gì?” Quả nhiên Lam Ân Nhan ngừng cước bộ lại, sau đó xoay người nhìn về phía Tiêu Dật.

“Chỉ cần hôm nay ngươi không đi tìm Tiêu Nhiên, ngươi còn có cơ hội giải độc. Ngươi là một người thông minh, nên biết lựa chọn thế nào đi?” Tiêu Dật hừ lạnh nói.

“Chỉ bằng ngươi và cái Quỷ Y kia chỉ sợ không có năng lực lớn như vậy giải độc cho ta đi?” Khóe miệng Lam Ân Nhan cười trào phúng nói.

“Ta và Quỷ Y không có năng lực lớn như vậy, không có nghĩa là người khác không có! Ngươi liền nói cho ta biết, ngươi nghĩ không muốn giải độc đi?” Tiêu Dật nhũu mày nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ta dựa vào cái gì phải tin lời nói của ngươi? Ngươi cũng đừng quên, lần trước các ngươi luôn miệng nói giúp ta giải độc, kết quả đâu? Cũng là làm cho ta nửa chết nửa sống” Con ngươi Lam Ân Nhan lãnh mị nhìn về phía Tiêu Dật.

“Đương nhiên ta có biện pháp có thể làm cho ngươi tin tưởng lời của ta. Bất quá ngươi cho nha hoàn của ngươi đi ra ngoài trước đi!” Tiêu Dật chăm chú nhìn Lam Tây Thành nói.

“Tây Thành, ngươi đi ra ngoài trước đi!” Lam Tây Thành dò xét nhìn Tiêu Dật, nhận thấy hắn tựa hồ không phải đang ăn nói lung tung, vì thế buông lỏng tay Lam Tây Thành ra. Tuy rằng giờ phút này nàng rất lo lắng cho Tiểu Tứ Tứ, muốn đi Tứ vương phủ thăm Tiểu Tứ Tứ, bất quá nếu hiện nay thương thế của Tiểu Tứ Tứ còn rất nghiêm trọng, hẳn là thị vệ của Tứ vương phủ sẽ đến tìm mình đi? Nếu bọn họ không tới tìm mình, hẳn là Tiểu Tứ Tứ so với hôm qua tốt hơn rất nhiều, mà bây giờ giải độc đối với nàng mà nói cũng là chuyện lớn hàng đầu, cho nên nàng cũng không ngốc như vậy đi buông tha bất luận một tia hy vọng giải độc

“Nga!” Lam Tây Thành lại gật gù gật đầu, sau đó giống như trốn rồi khỏi phòng ngủ.

“Bây giờ ngươi có thể lấy ra căn cứ chính xác khiến ta tin phục đi?” Lam Ân Nhan khoanh hai tay trước ngực nói.

“Lập tức ta cùng Quý Y sẽ mang ngươi đi Tuyết Sơn tìm Chí Thanh đại sư, Chí Thanh đại sư chính là Cao tăng đắc đạo mà Thánh Long vương hướng ta người người kính ngưỡng, nếu hắn không thể giúp ngươi giải độc, tin tưởng rằng trên thế giới này sẽ không có người thứ hai có thể giải độc giúp ngươi” Tiêu Dật chậm rãi mở miệng nói.

“Ngươi cũng đừng quên, hạ độc cho ta chính là Phong Y. Hắn nói qua, chỉ cần ta lấy hai thứ kia của ngươi đi trao đổi, đương nhiên hắn sẽ đem giải độc cho ta” Lam Ân Nhan hừ lạnh nói.

“Ngươi cho là... Hai thứ kia của ta liền dễ dàng có thể bị lấy như vậy sao?” Kỳ thật Tiêu Dật vốn muốn nói là, ngươi cho là Phong Y có giải được thật sao? Hắn chỉ là miễn cưỡng nói cho ngươi mà thôi! Nữ nhân ngu ngốc! Bất quá vì không kích thích Lam Ân Nhan, hắn vẫn lựa chọn che dấu chân tướng.

“Ngươi nghi ngờ năng lực của ta?” Lam Ân Nhan nhướn mày nói.

“Dù sao trước mắt chắc là Phong Y sẽ không giải độc cho ngươi, nếu như vậy, vì sao ngươi không thử tìm tới Chí Thanh đại sư chứ?” Tiêu Dật không nhìn ánh mắt khiêu khích kia của Lam Ân Nhan.

“Làm sao ta biết rằng sau khi tới tìm Chí Thanh đại sư, có thể khiến cho chuyện Quý Y giải độc lại tái diễn hay không?” Lam Ân Nhan vén sợi tóc nói.

“Chỉ cần ngươi nguyện ý theo ta cùng đi Tuyết Sơn tìm Chí Thanh đại sư, ta sẽ đưa cái này tặng cho ngươi vô điều kiện! Đến lúc đó cho dù Chí Thanh đại sư chịu bỏ tay với độc của ngươi, ngươi cũng sẽ không tổn thất nhiều, không phải sao?” Tiêu Dật nói xong, từ trong tay áo lấy ra một cái lệnh bài được tạo ra bằng ngọc phi thủy xanh biếc đưa cho Lam Ân Nhan.

“Ngươi...” Nhìn thấy Tiêu Dật đưa lệnh bài phi thủy ra, thân thể Lam Ân Nhan cứng đờ, trong con ngươi có chút khó có thể tin.

“Hiện tại, ngươi có thể theo ta đi Tuyết Sơn tìm Chí Thanh đại sư chứ?” Tiêu Dật liếc nhìn Lam Ân Nhan.

“Cái này...” Lam Ân Nhan tiếp nhận lệnh bài phi thủy trên tay Tiêu Dật, khi nàng nhìn thấy 3 chữ hiện ra trên lệnh bài phi thủy, con ngươi của nàng nhìn không được hồ nghi liếc nhìn Tiêu Dật. Hắn...

“Ngươi không cần giật mình như thế, cũng không cần dùng hoài nghi sự chân thật của nó. Bây giờ ngươi chỉ cần nói cho ta biết, có thể xuất phát đi Tuyết Sơn sao?” Tiêu Dật tránh được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Lam Ân Nhan.

“Chính là đi Tuyết Sơn một chuyến, liền có thể không cần tốn phí lực đoạt được nó, vì sao ta không đi?” Lam Ân Nhan đem lệnh bài phi thủy cất vào trong tay áo, thanh âm lạnh lùng nói. Nhưng mà trong lòng nàng lại vẫn chần chừ, nàng tin tưởng lệnh bài phi thủy này là thật, bởi vì... Chính là vì sao Tiêu Dật phải chủ động đem Lệnh bài phi thủy này cho mình chứ? Chỉ vì để cho mình đi Tuyết Sơn một chuyến sao? Không phải vật như vậy đối với hắn rất quan trọng sao?

“Hắn là Quý Y cũng đã chuẩn bị xong xe ngựa! Ngươi đã đồng ý đi Tuyết Sơn, vậy lập tức xuất phát đi!” Tiêu Dật mặt không chút thay đổi nói, sau đó phát tay áo rồi đi ra ngoài. Mà còn lại Lam Ân Nhan ánh mắt cô quái nhìn Tiêu Dật, sau đó cúi đầu đi theo ra ngoài.

Hai canh giờ sao...

Một chiếc xe ngựa như ẩn như hiện ở trên Tuyết Sơn, sở dĩ núi này được gọi là Tuyết Sơn, bởi vì hàng năm đều có nắng lớn hoa tuyết bay lượn ở trên không trung, những bông hoa tuyết này giống như hoa bạc lá ngọc được Thiên nữ rắc xuống, chính là đem Tuyết Sơn trang trí trong suốt suốt mùa xuân, đặc biệt xinh đẹp.

Theo xe ngựa chậm rãi đi tới, bên trong xe ngựa Tiêu Dật, Tư Đồ Phong cùng Lam Ân Nhan ai nấy đều không nói chuyện, chính là bọn họ đều tự nhắm mắt suy nghĩ tâm tư. Chỉ là bọn họ ai cũng không nhận thấy được, lúc này ở phía sau xe ngựa, dưới hoa tuyết bay múa đầy trời, xuất hiện một chút hồng ảnh lộng lẫy lóa mắt.

Dưới sự bao phủ của hoa tuyết, mơ hồ có thể bắt được hồng ảnh hazy ra khuôn mặt đẹp đến nỗi người ta nghĩ đó là mặt tượng. Chỉ thấy hồng ảnh kia ba ngàn tóc đen bị gió nhẹ nhàng thổi bay, tùy ý bập bềnh ở giữa không trung, làm cho toàn bộ cơ thể hắn tản mát ra hơi thở mị hoặc lóa mắt.

Chính là khi đôi con ngươi đen của hồng ảnh kia dừng lại ở trên xe ngựa, cũng là phá lệ âm lãnh, quả thực so với Tuyết bay nhiều năm trên Tuyết Sơn này còn lạnh hơn vài phần.

Mà cùng lúc đó, trong một cái mặt thất trên đỉnh Tuyết Sơn, một vị lão giả tóc trắng khí chất như tiên vốn đang nhắm mắt tu dưỡng, sau đó liền nghe thấy hắc hắc đầu, phát ra tiếng thở dài đầy ý vị thâm trường nói “Azil! Đúng là các ngươi vẫn tới đây... A di Đà Phật!”

Chương 74: Ai Là Ma, Ai Là Phật?

Trên đỉnh núi Tuyết Sơn, xe ngựa kéo kẹt ngừng lại, Quý Y Tư Đồ Phong cùng Tiêu Dật nhảy xuống xe trước.

“Để cho ta đỡ người xuống dưới?” Ngoài xe ngựa, Tiêu Dật vươn tay về phía Lam Ân Nhan, ngữ khí ôn hòa nói.

“Không cần phải” Lam Ân Nhan không chút cảm kích, lạnh lùng vút ra ba chữ, liền nhảy xuống xe ngựa. Nhưng mà ngay lúc nàng rơi xuống đất, hai chân bỗng nhiên mềm nhũn. Trên Tuyết Sơn này lạnh lẽo đến cực điểm, tuy rằng bọn họ đều mặc quần áo chống lạnh mùa đông, chính là ngay cả Tiêu Dật cùng Quý Y người có nội lực cao thâm như thế, đều vẫn có chút chống cự không được hàn khí này, mà Lam Ân Nhan không có chút nội lực, cho nên vừa mới xuống xe ngựa gặp gió lạnh thổi một cái, thân thể đương nhiên có chút chống đỡ không được hàn khí xâm nhập, cho nên dẫn đến thiếu chút nữa té ngã.

Chỉ thấy Tiêu Dật nhanh chóng đưa tay ra, vòng ở người Lam Ân Nhan, nhất thời toàn bộ thân thể Lam Ân Nhan tựa vào trong lòng Tiêu Dật.

“Có khỏe không?” Tiêu Dật cười nhạt hỏi, tuy rằng biết lúc này Lam Ân Nhan đã đứng vững, bắt quả tay hân vẫn nắm ở thắt lưng Lam Ân Nhan như cũ không chịu buông ra.

“Người buông đi! Ta có thể đứng ổn!” Lam Ân Nhan mặt không biểu tình nhìn Tiêu Dật một chút, sau đó khẽ đẩy hân ra. Nhưng con người của nàng không nhìn được quét xuống bốn phía, vì sao nàng cảm giác có màu quang tựa như mắt sói đang chăm chú nhìn mình chứ? Đây thật là gặp quý?

“A đi đà Phật, Chí Thanh đã chờ cái vị Thí chủ lâu ngày!” Trong nhà gỗ phía trước, truyền đến thanh âm mờ ảo của một lão già. Mọi người ngược mắt nhìn nhà gỗ một chút, sau đó chậm rãi đi vào.

Mà đợi sau khi bọn họ tiến vào nhà gỗ, một cái hồng ảnh như quý mỵ xuất hiện ở ngoài nhà gỗ, chỉ thấy đôi con người của hồng ảnh kia xinh đẹp yêu dã giống như cây thuốc phiện, chính là ở trong con người hồn xiêu phách lạc đó cũng tản mát ra chất độc trí mạng.

“Nếu không quay đầu lại, ai thay người cứu khổ cứu nạn? Nếu như không thể nghĩ lại, ta cần gì phải đại từ đại bi?” Thanh âm mờ ảo của lão già lại vang lên lần nữa, chính là lần này thanh âm chỉ tiến vào trong tai của hồng ảnh kia.

“Hừ!” Hồng ảnh lại hừ một tiếng, trên khuôn mặt tuyết mĩ lạnh lùng cười, sau đó thân ảnh chợt lóe biến mất ở tại chỗ. Một chút khí đen quý dị lặng lẽ tràn ra, mặc dù tràn ngập hương khí hết sức mỹ hoặc, nhưng càng làm không khí run rẩy thể lương.

Mà Tư Đồ Phong, Tiêu Dật, Lam Ân Nhan từ đầu đến cuối đều không nhận thấy được Chí Thanh đại sư cùng hồng ảnh đối thoại. Bọn họ lập tức đi thẳng vào trong nhà gỗ, khi bọn họ vừa tiến vào nhà gỗ, liền phát hiện khắp nơi là khói trắng lượn lờ. Mà ở giữa nhà gỗ, mờ hồ có thể thấy được một tượng Phật bằng vàng ngồi giữa bông hoa sen. Tư Đồ Phong cùng Tiêu Dật liếc mắt nhìn nhau, sau đó đi về phía tượng phật bái lễ.

“Bái Phật có ích gì? Nếu thực sự Phật có linh tính, sao Thế gian lại có nhiều đau khổ như vậy?” Lam Ân Nhan lại quét mắt nhìn bức tượng phật kia, ngữ khí trào phúng nói.

“Nhan cô nương, không thể nói lời xằng bậy a!” Tư Đồ Phong lại lạnh nhạt nờ nộ cười nói.

“Trong lòng có Phật, dĩ nhiên là Phật tồn tại. Chỉ cần trong lòng có Thiện, tự nhiên cũng sẽ không đau khổ” Bỗng nhiên Chí Thanh đại sư từ trong phòng đi ra, ý vị thâm trường nói.

“Ân sư!” “Chí Thanh đại sư!” Tư Đồ Phong cùng Tiêu Dật vừa nhìn thấy Chí Thanh đại sư, thì đồng thời cung kính chào Chí Thanh đại sư.

“A đi đà Phật!” Chí Thanh đại sư lại chấp hai tay trước ngực, cũng chào trở về. Sau đó đôi con người trong sạch của hân nhìn về phía Lam Ân Nhan, thoáng chốc, thân mình Lam Ân Nhan cứng đờ, giống như cả người bị người ta xem thấu. Chí Thanh đại sư này thật quen? Giống như nàng đã gặp qua ở nơi nào?

“Chí Thanh đại sư, người Nhan nhi trúng kịch độc, không biết ngài có thể có phương pháp giải không?” Tiêu Dật nói rõ mục đích đến.

“Phong nhi, trước tiên người cùng Tiêu thí chủ ở đây thưởng thức trà. Nữ thí chủ, Chí Thanh có chuyện nói với một mình người, không biết ngài có thể theo Chí Thanh vào bên trong phòng hay không?” Chí Thanh đại sư khẽ thờ dài, sau đó lại khẽ lắc đầu, lúc này mới thân nhiên mở miệng, nói xong hân liền đi vào trong phòng. Mà Lam Ân Nhan vốn muốn nói câu: Có chuyện gì nói ở bên ngoài không được sao? Vì sao phải lên lút như thế? Nhưng mà khi con người nàng quét về phía bóng lưng Chí Thanh đại sư, thì linh hồn giống như bị hút vào, không tự chủ được theo đi vào.

Tư Đồ Phong cùng Tiêu Dật lại khó hiểu liếc mắt nhìn nhau, đối với việc làm của Chí Thanh đại sư bọn họ cảm thấy rất khác thường.

“Bây giờ cũng ta làm gì?” Ngắn một lúc lâu, Tiêu Dật chậm rãi mở miệng nói.

“Thường thức trà nói chuyện Phật?” Tư Đồ Phong nhũ mày cười, sau đó đi đến một bên bàn trà, chỉ thấy trên bàn kia đã sớm chuẩn bị nước trà rồi.

Mà Tiêu Dật lại lặng lẽ liếc mắt nhìn bên trong phòng kẻo kẹt đóng cửa lại, sau đó cũng cất bước đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống. Vì sao Chí Thanh đại sư phải một mình nói chuyện với Nhan nhi chứ? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mà lúc này bên trong phòng...

Chí Thanh đại sư lại ngồi ở trên tấm đệm bồ đoàn, chỉ thấy đầu tiên là hấn lấy hai tay đẩy về phía trước, nhất thời một chút luồng khí trong suốt mờ ảo đem bên trong cùng bên ngoài cách âm lên.

Sau đó liền thấy Chí Thanh đại sư đưa hai tay chấp trước ngực, trên mặt cười nhạt lên tiếng “Đế nữ tính, ngài còn nhớ rõ Lão nạp sao?”

“Đế nữ tính?” Bỗng dung trong lòng Lam Ân Nhan cả kinh, con ngươi chăm chú nhìn về phía Chí Thanh đại sư. Bỗng nhiên trong đầu nàng quanh quẩn nổi lên một đoàn mây mù, sau đó liền thấy trong đầu đang có hai con rồng xoay tròn lên, tiếp theo đó là hình ảnh một lão già xuất hiện ở trong đầu. Là hấn? Chí Thanh đại sư này không phải là Lão già từng xuất hiện ở trong giấc mơ của mình sao? Nhớ lại hình như hấn còn ở trong mơ nói quan, làm cho mình phải đi yêu Chính đế, mà cái Chính đế kia chính là Tiêu Dật

“Là người?” Lam Ân Nhan nhìn không được thất thanh kêu lên.

“Chính là ta!” Chí Thanh đại sư lặng lẽ gật đầu một cái.

“Người... Người vì sao lần trước lại xuất hiện ở trong giấc mơ của ta, rốt cuộc người là người phương nào?” Lam Ân Nhan siết chặt nắm tay nói. Không phải giấc mơ kia sao? Vì sao người trong mơ lại tồn tại chân thật? Vậy lúc trước những gì hấn nói trong mơ, chẳng lẽ cũng là...

“Ta chỉ là một người chỉ dẫn Nữ thí chủ trở về Chính đạo” Chí Thanh đại sư lạnh nhạt cười nói.

“Trở về Chính đạo? Chê cười, chẳng lẽ người cho rằng ta đã đi vào Ma đạo sao?” Thân thể Lam Ân Nhan cứng đờ, chậm rãi mở miệng nói. Chí Thanh đại sư này quả thực là đang nói nhảm.

“Dù chưa vào Ma đạo, cũng đã không xa, bởi vì tâm người đã dần dần bị lạc. Đế nữ tính, Lão nạp cũng không quanh co lòng vòng với người, kỳ thật độc trên người người Lão nạp cũng vô lực giải” Chí Thanh đại sư chậm rãi mở miệng nói.

“Người cũng đã vô lực giải, ta đây cũng không quấy rầy!” Lam Ân Nhan xoay người liền chuẩn bị rời đi, không biết vì sao, từ khi nhìn thấy Chí Thanh đại sư này lòng của nàng liền nổi lên một chút bất an mãnh liệt, loại bất an này làm linh hồn của nàng đều cảm thấy thập phần sợ hãi.

“Mặc dù Lão nạp vô lực giải, nhưng Nữ thí chủ người có thể tự giải a?” Chí Thanh đại sư liếc nhìn Lam Ân Nhan, trên mặt lạnh nhạt cười nói

“Người có ý tứ gì?” Bỗng dung Lam Ân Nhan dừng cước bộ, sau đó chậm rãi xoay người, hí mắt nhìn về phía Chí Thanh đại sư.

“Chỉ cần người yêu Chính đế Tiêu Dật, có thể cứu muôn dân Thiên hạ, có thể giải độc của người, tất cả đều có thể cứu!” Chí Thanh đại sư ý vị thâm trường nói.

“Chê cười, trong lòng ta cũng không có hấn, làm sao đi yêu?” Lam Ân Nhan hừ lạnh nói, nhìn thấy ánh mắt Chí Thanh đại sư kia giống như hiểu rõ tất cả, giờ phút này Lam Ân Nhan rất hoảng hốt rối loạn. Vì sao Lão hòa thượng này luôn khiến mình đi yêu Tiêu Dật, còn luôn miệng nói mình là người cứu vớt muôn dân Thiên hạ? Hơn nữa, cho dù lão hòa thượng nói là sự thật, nhưng nàng dựa vào cái gì phải cứu vớt muôn dân mà uất ức mình đi yêu Tiêu Dật chứ? Đem tất cả vui sướng của mọi người trong Thiên hạ hình thành ở trên thống khổ của mình? Thực xin lỗi, Lam Ân Nhan nàng cũng không vĩ đại như vậy.

“Nữ thí chủ, người cần gì phải cố chấp như thế chứ? Vì sao không thể để xuống tất cả thành kiến lúc trước với Chính đế, người cần phải dùng tâm của người đi nhìn rõ ràng Chính đế chứ? Người người nên yêu vốn là Chính đế a!” Chí Thanh đại sư bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó ngữ khí mang theo thờ dài nói.

“Ha ha...” Bỗng nhiên Lam Ân Nhan cười lên, nụ cười kia càn rỡ mà lại yêu mị, chính là con người nàng cũng chứa một mảnh âm u.

“Nếu vĩnh viễn ta cũng không thể yêu Tiêu Dật thì sao?” Lam Ân Nhan nhú nhú mày nhìn về phía Chí Thanh đại sư. Nếu để cho nàng vì giải độc mà yêu một người mình chán ghét đến cực điểm, vậy thì độc này không giải cũng được. Không phải là chết thôi sao? Không có gì đáng sợ.

“Người yêu hấn, chính là cứu vớt muôn dân Thiên hạ, cũng cứu vớt chính người! Nếu không độc của người trong Thiên hạ này liền không người nào có thể giải!” Chí Thanh đại sư buông mí mắt xuống nói.

“Nếu người có thể nhìn rõ tất cả, vậy vì sao người không đi cứu vớt muôn dân? Người không phải là trong miệng mọi người gọi là Phật sao? Không phải Phật có trách nhiệm cứu vớt muôn dân sao?” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói.

“Trận kiếp nạn này Lão nạp không thể nào giải cứu, Thiên hạ chỉ có một mình người có thể giải cứu! Kiếp trước thí chủ cùng máu tươi tạo nghiệt, vì sao kiếp này không để xuống Ma niệm trong lòng, giải cứu muôn dân trong lúc nước sôi lửa bỏng chứ? Vừa niệm thành Ma cũng có thể thành Phật! Rõ ràng thí chủ là Phật, không nên thành Ma! Người nên tin tưởng Thiên mệnh, nếu không sao người lại Xuyên qua đến đây chứ?” Bỗng nhiên con người Chí Thanh đại sư lạnh lùng nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ha ha, tuyệt đối ta sẽ không vì giải độc mà ép buộc mình đi yêu một người mình vô cùng chán ghét. Nếu bây giờ bản thân ta đã trúng kịch độc, người còn nói nếu ta không yêu Tiêu Dật thì không thể giải. Nếu nhất định ta phải xuống Địa Ngục, như vậy tâm cũng ở tại Địa Ngục. Ta đây cũng không tin cái

ngươi gọi là Phật này, ta chỉ tin mạng ta do ta lập chứ không do trời định. Cho dù là Thiên mệnh thì như thế nào? Ngươi cái gọi là Phật nói ta không yêu Tiêu Dật sẽ chết, ta đây liền càng muốn cùng ngươi đánh cuộc cái gọi là Phật một lần, nhìn xem rốt cuộc ngươi gọi là Phật thắng, hay là ta một tục nhân thắng!” Con ngươi Lam Ân Nhan lãnh mị lên.

“Quá khư dù loại ví dụ như chết, hôm nay dù loại ví dụ như sống. Chỉ cần ngươi yêu Chính đế, tất cả cực khổ đều muốn đi qua! Chỉ cần ngươi một lòng hướng thiện, tất cả mới có thể giải cứu. Ngươi cần gì phải cùng tự gây trở ngại chứ? Ngươi cũng biết một khi ngươi yêu là Tà đế, ngươi sẽ hoàn toàn đi vào Ma đạo?” Chí Thanh đại sư lắc lắc đầu nói.

“Tà đế trong miệng ngươi rốt cuộc là ai?” Lam Ân Nhan thật sự nhìn không được hỏi ra nghi hoặc trong lòng, ngay cả Tà đế là ai nàng cũng không biết, thì đi yêu như thế nào chứ? Hơn nữa vì sao nàng yêu Tà đế sẽ phải đi vào Ma đạo?

“Hắn chính là...” Chí Thanh đại sư đang muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một khúc tiếng sáo, tiếng sáo kia thanh thúy dễ nghe, tinh tế như nước suối đổ xuống, mà giữa không trung cũng bay vòng vòng lên vô số cánh hoa Bỉ Ngạn xinh đẹp. Mà nghe tiếng sáo kia, vẻ mặt Chí Thanh đại sư liền biến đổi, sau đó khe khẽ thở dài.

Mà cùng lúc đó, Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong thường thức trà bên ngoài thân thể cũng đồng thời mềm nhũn, sau đó nằm ở trên bàn, giống như đang ngủ. Mà Lam Ân Nhan ở bên trong trước mắt cũng tối sầm, thân thể bắt đầu chậm rãi ngã xuống.

Vừa lúc đó, tiếng sáo hơi ngừng, một cái hồng ảnh như tia chớp vọt vào bên trong sau đó ôm lấy thân thể Lam Ân Nhan. Cả phòng đầy sương mù, dung nhan hân tuyệt thể kinh người, tản ra dụ hoặc trí mạng. Bởi vì hắn đã đến, bên trong mùi thơm ngát bốn phía, mà lại mùi phần yêu khí.

Lúc này đôi mắt Tiêu Nhiên như sương như khói đang cười như không cười nhìn Chí Thanh đại sư đứng ở đối diện, rõ ràng cả người là yêu đã quyến rũ, hồn xiêu phách lạc. Lại vẫn làm cho trong lòng Chí Thanh đại sư sợ hãi

“Thí chủ, bề khổ khôn cùng, quay đầu lại là bờ a!” Chí Thanh đại sư thu lại nỗi lòng, con ngươi chăm chú nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Bề khổ khôn cùng, quay đầu lại là bờ? Bề khổ đã khôn cùng rồi, làm sao tới được bờ? Nếu quay đầu lại không vào được đến bờ, như vậy thì làm sao? Có thể thấy được ngươi gọi là Phật có bao nhiêu buồn cười sao, rõ ràng không có đường quay đầu, vẫn càng còn muốn người đời đi quay đầu. Nếu thật sự là trở về lúc đầu, kỳ thật lại là tuyệt vọng như trước. Có thể thấy được cái các ngươi gọi là Phật, cũng bất quá đều là những dối trá mà thôi!” Tiêu Nhiên đem Lam Ân Nhan ôm vào trong lòng, sau đó con ngươi lạnh lùng nhìn về phía Chí Thanh đại sư, ngữ khí cũng ngầm có ý châm chọc nói.

“Si nhi, bây giờ ngươi bị cừu hận mê hoặc đầu óc, đương nhiên quay đầu lại nhìn không thấy bờ. Nhưng nếu ngươi bằng lòng buông chấp niệm trong lòng xuống, quay đầu lại nhất định sẽ thấy bờ!” Chí Thanh đại sư nhỏ giọng thở dài nói.

“Đù! Chí Thanh, ta không muốn cùng ngươi tốn nhiều lời lẽ, ta chỉ muốn cảnh cáo ngươi một câu, hôm nay ngươi nói nhiều lắm. Nhan nhi nên yêu ai, từ chính tâm nàng đến quyết định, nếu ngươi ở giữa quấy nhiễu lòng của nàng, ta đây liền huyết tẩy tất cả, làm cho cả Thánh Long vương hướng oán khí tận trời, đến lúc đó ta nhìn ngươi đi giúp Tiêu Dật cứu vớt muôn dân như thế nào?” Trong con ngươi Tiêu Nhiên nổi lên màu đen hận ý, dựa vào cái gì nhất định Nhan nhi phải yêu Tiêu Dật. Phật là có thể nắm trong tay tất cả sao? Phật muốn Nhan nhi yêu ai thì nhất định Nhan nhi phải yêu ai sao?

“Si nhi, vì sao ngươi không tỉnh, càng muốn u mê như thế chứ?” Chí Thanh đại sư nhắm con ngươi lại, từ trong lòng lấy ra một chuỗi Phật châu khê khây lên.

“Ta tỉnh cùng không tỉnh, u mê hay không u mê, có liên quan gì tới ngươi? Kỳ thật chân chính cố chấp chỉ sợ không phải là ta, mà là ngươi cái gọi là Phật đi?” Con ngươi Tiêu Nhiên khinh bỉ nhìn về phía Chí Thanh đại sư.

“Ngươi đã không muốn quay đầu, ta đây chỉ có thể đem ngươi sang bờ bên kia. Thí chủ chưa vào sâu Ma đạo, hiện tại quay đầu vẫn còn kịp, nếu không một khi ngươi rơi xuống Ma đạo, đến khi đó sẽ muôn đời muôn kiếp không trở lại a!” Chí Thanh đại sư khảy Phật châu trên tay nhanh hơn, trên Phật châu cũng lóe ra tia sáng chói mắt, tia sáng kia trực tiếp bắn về phía Tiêu Nhiên, giống như muốn gột rửa Ma tính trong lòng Tiêu Nhiên.

“Ma thì như thế nào, Phật thì như thế nào? Trên đời không Ma liền không Phật, nếu ta không thành Ma, sao ngươi lại có cơ hội thành Phật, ta chỉ là đang thành toàn ngươi” Bỗng nhiên Tiêu Nhiên ngửa đầu cười to, sau khi cười xong mới lên tiếng nói, mà tay áo hắn cũng vung lên về phía Phật châu trên tay Chí Thanh đại sư.

“Ngươi thật sự muốn dứt khoát u mê như vậy sao?” Chí Thanh đại sư vừa nói xong, chuỗi Phật châu trên tay hắn bỗng nhiên đứt dây, Phật châu lăn xuống đầy đất.

“Ngươi giết giết Nhan nhi yêu Tiêu Dật, không phải là muốn ép ta trầm luân Ma đạo sao? Nếu Nhan nhi yêu Tiêu Dật, như vậy người xuống Địa Ngục là ta. Ngươi không biết là ngươi rất buồn cười sao? Cùng lúc khuyên ta thành Phật, lại cùng lúc ép ta nhập Ma. Ta cũng đã không hiểu, chẳng lẽ ngươi bờ mới là bờ, bờ của ta chính là biển khôn cùng sao?” Con ngươi Tiêu Nhiên vô cùng âm lãnh nhìn về phía Chí Thanh đại sư.

“Nàng yêu Tiêu Dật đó là cứu vớt những năm cuối đời, đây mới là lựa chọn đúng. Mà nàng yêu ngươi đó là giết hại muôn dân, làm sao ta có thể cho nàng lầm đường lạc lối chứ?” Chí Thanh đại sư hơi hơi ngán người, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Cái gì là đúng? Cái gì là sai? Chẳng lẽ không phải đều là do một người ngươi phán xét sao?” Mâu quang Tiêu Nhiên âm lệ vô cùng.

“Đĩ nhiên không phải là do một mình ta phán xét, mà là từ người đời đến phán xét! Tất cả công đạo tự tại lòng người!” Chí Thanh đại sư lắc lắc đầu nói, con ngươi thương hại nhìn Tiêu Nhiên nói.

Tiêu Nhiên nghe Chí Thanh đại sư nói xong, khóe miệng dần dần gọi lên một chút cười tàn nhẫn “Công đạo tự tại lòng người? Khi tất cả người thân của ta bị giết, công đạo trong lòng các người ở đâu? Mà người gọi là Phật trong truyền thuyết lại đang ở đâu? Hôm nay ta chỉ là vì người thân báo thù, người cái gọi là Phật lại xuất hiện, nói cho ta biết giết người là không đúng. Chẳng lẽ bọn họ giết người là đúng, ta giết người đó là Ma sao?” Lúc này con người Tiêu Nhiên ở một cái chớp mắt biến thành màu đỏ, thiêu đốt như ngọn lửa cháy rực. Càng giống như hoa Bỉ Ngạn nở rộ, yêu dị mà bí hiểm, quả thực có thể cắn nuốt vạn vật. Mà trên người hắn cũng tản ra khí đen làm người ta sợ hãi, giống như đau nhức lắng đọng ngàn năm, đau buồn thù hận tụ lại vạn năm, toàn bộ như nước đề vỡ bạo phát ra ngoài

“Chính là bởi vì ta không thể cứu vớt đến người thân của người, cho nên ta mới muốn cứu vớt người. Người đã biết lúc trước bọn họ giết người là sai, người cần gì phải giẫm lên vết xe đổ, mắc thêm lỗi lầm nữa chứ!” Con người Chí Thanh đại sư tối đen âm đạm, không một gợn sóng.

“Câm miệng, vì sao muốn do người tới phán xét ta đúng hay sai? Ngày hôm nay người cho rằng ta làm sai, nhưng mà ta cố tình làm cho ta sai, ta biết người là người như vậy, cho mình là Chúa cứu thế Thiên hạ, rất thích đem cứu vớt muôn dân trăm họ treo ở bên miệng, nhưng mà người có nghĩ tới hay không, người làm cho Nhan nhi yêu Tiêu Dật, với bản thân người giết chết ta lại có gì khác nhau? Người biết rõ nếu Nhan nhi không yêu ta, ta sẽ chết ở trên tay nàng, chẳng lẽ ta thật là người phải chết sao? Luôn miệng nói muốn cứu vớt muôn dân thiên hạ, ta cũng là muôn dân, người thân của ta cũng là muôn dân, lúc ấy sao người không đi cứu vớt? Ta hận nhất chính là loại tiểu nhân dối trá như người. Ta cảnh cáo người, nếu người lại ngang ngược ngăn cản tâm của Nhan nhi, ta liền giết người trước!” Tiêu Nhiên nói xong, bốn phía lại cuộn cuộn nổi lên gió lớn, ba ngàn tóc đen của hắn chột bay lên, toàn bộ trong phòng tràn ngập lệ khí.

“Nếu một mình ta chết, có thể cứu vớt rất nhiều người, cho dù đưa ta xuống Địa Ngục thì như thế nào?” Nghe thấy Tiêu Nhiên nói, ngược lại Chí Thanh đại sư lại ôn hòa cười nói.

Tiêu Nhiên nghe lời nói của hòa thượng, con người càng thêm khinh thường nói “Người vì cứu người đời mà tự nguyện xuống Địa Ngục, như vậy vì sao ta không thể dựa vào tâm nguyện của ta mà thành Ma. Người làm chuyện của người, ta làm chuyện của ta, vì sao muốn ngăn cản ta? Nếu Nhan nhi không yêu ta, vậy người chết là ta. Người nói vừa đọc thành Phật cũng có thể thành Ma, Phật Ma ở ngay trong tiếng cười lúc đó! Nhưng người vì độ Tiêu Dật thành Phật, lại bức ta thành Ma! Người thậm chí lừa gạt Nhan nhi nói rằng nếu nàng không yêu Tiêu Dật, đọc trên người liền không thể giải. Phật cũng biết nói dối gạt người sao? Người như vậy tại sao lúc đó chẳng phải Ma? Người cần bản đã cùng ta nói rằng, thẳng thắn liền trực tiếp kéo xuống tám mặt nạ ra về đạo mạo này. độc của Nhan nhi ta tự nhiên sẽ giải, người liền cười xem ta dặt tay Nhan nhi như thế nào, cùng nhau đi chinh phục Thiên hạ này!” Tiêu Nhiên nghe lời hòa thượng nói xong, con người càng thêm khinh thường nói.

“Ai đi đà Phật!” Chí Thanh đại sư đau khổ thở dài.

“Ta cảnh cáo người, ta mặc kệ người giúp Tiêu Dật như thế nào, tuyệt đối người không thể quấy nhiễu tâm Nhan nhi, ta cần Nhan nhi tự mình đi lựa chọn rốt cuộc yêu ai! Nếu nàng thật sự vứt bỏ ta chọn Tiêu Dật, chính là ta chết cũng không oán không hối hận. Nhưng nếu mà bởi vì người tồn tại, mà mê loạn tâm Nhan nhi lựa chọn người yêu, ta liền sớm đưa toàn bộ các người vào Địa Ngục!” Tiêu Nhiên dứt lời, nhẹ nhàng buông Lam Ân Nhan ở trong lòng xuống, sau đó hồng ảnh chột lóe, tựa như một đóa hoa Bỉ Ngạn nồng nàn, hoàn toàn nhập vào bên trong. Duy chỉ để lại hương vị của Cánh hoa Bỉ Ngạn, trong thom mát mang theo mùi phấn mùi máu tươi...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Ma Linh Châu

“A đi đà Phật, người u mê cho tâm Ma như vậy, lão nạp cũng không có tài cán cùng sức lực. Sát nghiệp quá nặng, cuối cùng là chạy không khỏi nhân quả báo ứng, người... Tự giải quyết cho tốt đi!” Sau khi nhìn thấy Tiêu Nhiên rời đi, Chí Thanh đại sư nhắm chặt hai mắt nhẹ giọng nói, sau đó trong miệng hắn đọc ra một đoạn Kinh Phật.

“Vừa rồi là xảy ra chuyện gì?” Bên ngoài, Tư Đồ Phong vốn gục ở trên bàn mê man, sau khi nghe được Chí Thanh đại sư đọc Kinh Phật, đầu óc có chút mê muội tỉnh lại.

“Tựa hồ nghe được một chút tiếng sáo, sau đó chúng ta liền...” Tiêu Dật cũng từ từ tỉnh lại, nhíu nhíu mày nói.

“Chẳng lẽ chúng ta bị tiếng sáo kia thôi miên?” Tư Đồ Phong cùng Tiêu Dật liếc mắt nhìn nhau, sau đó trầm miệng một lời nói. Ngoại trừ cái này, bọn họ không nghĩ được cái nguyên nhân thứ hai, chính là ai có năng lực lớn như vậy có thể dùng tiếng sáo thôi miên bọn họ chứ?

“Nhan nhi / Ân sư!” Lập tức Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong từ trên ghế đứng lên, sau đó chạy vội vào trong phòng.

“Ân sư, tiếng sáo vừa rồi là...” Vừa tiến vào trong phòng, Tư Đồ Phong vội vàng hỏi Chí Thanh đại sư đang chấp hai tay trước ngực ngồi im niệm kinh ở trên đất.

“Nhan nhi, người mau tỉnh lại” Còn lại Tiêu Dật ngồi xổm ở trên đất, đem Lam Ân Nhan vẫn hôn mê như cũ ôm vào trong lòng.

“Ta...” Ngay khi Lam Ân Nhan mở mắt muốn nói chuyện, tay Chí Thanh đại sư nhanh chóng điểm một cái ở trên người Lam Ân Nhan, Lam Ân Nhan lại rơi vào trong bóng đêm khôn cùng.

“Đại sư, người...” Tiêu Dật về mặt kinh ngạc nhìn về phía Chí Thanh đại sư, trong con ngươi đen của Tư Đồ Phong cũng vạm phần khó hiểu.

“Trước hết để cho nàng im lặng ngủ một hồi, ta có lời muốn nói với hai người các người” Chí Thanh đại sư sắc mặt ngưng trọng liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó chậm rãi mở miệng. Lúc trước cùng Lam Ân Nhan đối thoại một phen, khiến Chí Thanh hiểu rõ nếu cứ răn khuyên bảo Lam Ân Nhan đi yêu Chính đế, chỉ sợ sẽ hoàn toàn ngược lại. Cho nên hắn cảm thấy có một số việc vẫn là không cho Lam Ân Nhan biết thì tốt hơn.

“Mời Đại sư nói!” Biết Chí Thanh đại sư là điểm trúng huyết ngù Lam Ân Nhan, đối nàng cũng không có ý thương tổn gì. Tiêu Dật cũng yên tâm, sau đó con ngươi nhìn về phía Chí Thanh đại sư.

“Vừa rồi trận tiếng sáo kia các người cũng đều nghe được, chủ nhân của tiếng sáo kia chính là cánh hoa Bi Ngạn rơi, Diêm Vương đến lấy mạng – Môn chủ Tu La môn” Chí Thanh đại sư khẽ thở dài nói.

“Tiêu Nhiên?” Con ngươi Tư Đồ Phong cũng Tiêu Dật lãnh mị lên.

“Đúng vậy, Môn chủ Tu La môn Tiêu Nhiên, cũng chính là Tà đế vương tinh Tiêu Nhiên” Chí Thanh đại sư đưa mắt nhìn Tiêu Dật nói.

“Tà đế vương tinh? Chí Thanh đại sư, ngài là biết chút gì hay không?” Con ngươi đen của Tiêu Dật cũng nhìn đối diện Chí Thanh đại sư.

“Mười tám năm trước, Đế nữ tinh đáp xuống, mà cùng lúc đó nhà Lam thừa tướng sinh hai nữ hài. Một nữ hài trong đó là Đế nữ tinh chuyển thế, người đó chính là Lam Ân Nhan trước mắt các người” Chí Thanh đại sư quét nhìn Lam Ân Nhan trong lòng Tiêu Dật, sau đó tiếp tục mở miệng nói “Mà sau khi Đế nữ tinh đáp xuống, Lão nạp lại phát hiện bầu trời xuất hiện hai khối Đế vương tinh quý dị, hơn nữa quang mang của hai khối Đế vương tinh Chính Tà này thật phần tối tăm. Lão nạp cũng biết, đời này Đế nữ tinh đem Đế vương tinh nắm ở trong tay. Nếu một khối Đế vương tinh kia có thể nhận được Đế nữ tinh yêu, liền có thể nắm trong tay toàn bộ Thiên hạ. Mà khối Chính đế vương tinh đó chính là Tam vương gia Tiêu Dật người, khối Tà đế vương tinh kia chính là Tứ vương gia Tiêu Nhiên. Nếu cuối cùng Đế nữ tinh yêu chính là Chính đế vương tinh, như vậy có thể giúp Chính đế cứu vớt Thiên hạ. Nếu cuối cùng Đế nữ tinh yêu là Tà đế vương tinh, như vậy nàng sẽ giúp Tà đế phá hủy Thiên hạ”

“Chí Thanh đại sư, người nói cái gì? Tà là Chính đế, Tiêu Nhiên là Tà đế?” Sắc mặt Tiêu Dật không khỏi biến đổi, sau đó thất thanh hỏi.

Chí Thanh đại sư gật gù đầu, sau đó tiếp tục mở miệng nói “Lão nạp biết, Tà đế ở 18 năm sau sẽ bằng một khối ngọc bội cùng một ít lời tiên đoán để tìm kiếm Đế nữ tinh, trong lời tiên đoán kia nhắc nhở Tà đế, Đế nữ tinh có dung mạo tuyệt sắc, nếu Tà đế tìm được Đế nữ tinh trước, hoặc là làm cho Đế nữ tinh yêu hắn, hoặc là giết chết Đế nữ tinh. Mà tuyệt đối Đế nữ tinh không thể yêu hắn, cũng không thể bị hắn giết chết, bởi vì Chính đế người nhất định phải giúp đỡ Đế nữ tinh, mới có thể cứu vạn dân trong lúc nước sôi lửa bỏng. Cho nên ở ngày Đế nữ tinh ra đời Lão nạp đã đi Phủ Thừa tướng một chuyến, sau đó dùng nội lực ngưng tụ ở má phải Đế nữ tinh một khối bột màu đỏ. Mục đích lão nạp làm như vậy, chính là muốn dùng dung mạo xấu xí che đi thân phận chân thật của Đế nữ tinh, phòng ngừa bị Tà đế tìm được Đế nữ tinh”

“Khó trách ngày đó Tiêu Dật tìm Đồ nhi loại bỏ khối bột màu đỏ trên mặt Lam Ân Nhan, Đồ nhi phải khoanh tay luống cuống a, thì ra khối bột màu đỏ kia đúng là Ân sư dùng nội lực ngưng tụ mà thành” Lúc này Tư Đồ Phong mới chợt hiểu ra.

“Nhưng mà Lão nạp ngàn tính vạn tính, trước sau vẫn là tính sai. Lão nạp vốn tưởng rằng Lam Ân Nhan gả cho Tam vương gia, tất cả liền đã thành kết cục đã định, muôn dân là được cứu vớt. Ai biết Tam vương gia cùng Lam Ân Nhan lại thành oan gia, mà Tứ vương gia cũng phát hiện Lam Ân Nhan đúng là Đế nữ tinh hắn tìm kiếm nhiều năm. Càng sâu hơn là hắn còn yêu Lam Ân Nhan, cho nên hắn mới có thể dùng miếng ngọc bội kia giúp Lam Ân Nhan loại bỏ khối bột màu đỏ trên mặt. Bây giờ trong lòng Lam Ân Nhan đối với Tam vương gia oán niệm rất sâu, mà đối với Tứ vương gia cũng sinh lòng yêu thích. Điều này làm cho Lão nạp thật sự rất lo lắng, vì thế mấy ngày trước đây Lão nạp từng lấy ý niệm đi vào trong mộng Lam Ân Nhan, muốn dẫn đường Lam Ân Nhan đi yêu Tam vương gia. Cũng bởi vì việc này, Lão nạp tiết lộ Thiên cơ, cho nên làm cho nguyên khí Lão nạp tổn thương nhiều, bản thân bị trọng thương” Chí Thanh đại sư buông mí mắt xuống, mà giờ phút này sắc mặt của hắn cũng hơi hơi có chút tái nhợt.

Mười tám năm trước, hắn dùng nội lực thêm khối bột màu đỏ trên mặt Lam Ân Nhan, đó chính là cố gắng thay đổi số phận Đế nữ tinh, lúc ấy hắn từng hao tổn quá nhiều nguyên khí. Sau đó hắn lại dùng ý niệm bảo mệnh cho Lam Ân Nhan, lại cố gắng thay đổi vận mệnh Đế nữ tinh, kết quả lại hao tổn quá nhiều nguyên khí. Bây giờ hắn lại đem tất cả Thiên cơ nói ra, chỉ sợ mạng của hắn cũng đã không lâu. Bởi vì sinh mệnh tương lai của Đế nữ tinh hắn không có cách nào đến can thiệp, mệnh của nàng là từ chính nàng nắm trong tay. Nếu có người muốn tính toán thay đổi vận mệnh của Đế nữ tinh, nhất định sẽ chịu bị trời phạt. Nhưng hắn thật sự lo lắng Đế nữ tinh sẽ yêu sai người, cho nên tình nguyện chịu hiểm yếu, cũng muốn dẫn đường để Đế nữ tinh yêu Chính đế, cho nên hắn phải trả giá đại giới.

“Chí Thanh đại sư, vậy người cũng biết vì sao Tiêu Nhiên phải phá hủy Thiên hạ?” Tiêu Dật hỏi ra nghi ngờ trong lòng, hắn đã phái Kỳ sĩ hắc giáp đi thăm dò nguyên nhân Tiêu Nhiên muốn diệt thế, nhưng vô luận hắn tra thế nào, nhưng thủy chung cũng không có cách nào điều tra được.

“Tất cả đều là nghiệt a! Chuyện rất nhiều năm trước Lão nạp cũng không muốn nói nhiều hơn nữa. Quá khứ nên để cho nó đi qua đi! Trước mắt mới là quan trọng nhất. Tiêu Dật, vì muôn dân Thiên hạ, nhất định người phải làm cho Đế nữ tinh yêu người” Chí Thanh đại sư đau khổ thở dài nói.

“Nhưng bây giờ nàng hận ta sâu vô cùng, chỉ sợ ta sẽ cô phụ sự kỳ vọng của đại sư, cũng sẽ cô phụ muôn dân Thiên hạ” Tiêu Dật khẽ lắc đầu, khóe miệng cười chua xót, sau đó cúi mắt liếc nhìn Lam Ân Nhan ở trong lòng.

“Ân sư, ta có chút không hiểu. Bây giờ thân thể Lam Ân Nhan đã trúng Kỳ độc đệ nhất Thiên hạ, nếu như không giúp nàng giải độc, nàng sẽ phải mất mạng, thì làm sao có thể đi cứu vớt muôn dân Thiên hạ chứ? Chẳng lẽ Ân sư đã có biện pháp giúp Lam Ân Nhan giải độc?” Tư Đồ Phong cũng hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Tuy rằng Kỳ độc đệ nhất không thuốc nào giải được, nhưng mà cũng không phải là không thể giải. Đương kim trên trời, người có thể giúp Lam Ân Nhan giải Kỳ độc đệ nhất Thiên hạ, chỉ có Chính đế Tiêu Dật cùng Tà đế Tiêu Nhiên” Chí Thanh đại sư hít một hơi thật sâu, ngăn chặt khí huyết dâng lên trong cơ thể, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Đồ nhi không hiểu lắm!” Tư Đồ Phong gãi gãi đầu nói.

“Tiêu Dật cũng không hiểu!” Tiêu Dật cũng là vẻ mặt mê mang nhìn về phía Chí Thanh đại sư.

“Kỳ thật tất cả đều là an bài tốt bên trong. Cũng bởi vì nàng trúng là Kỳ độc đệ nhất thiên hạ, sau đó lại giải Kỳ độc đệ nhất thiên hạ này, nàng mới có thể có đủ năng lực đi cứu vớt muôn dân Thiên hạ” Chí Thanh đại sư khẽ thở dài nói.

“Ân sư, người cũng đừng thừa nước đục thả câu. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a?” Tư Đồ Phong cảm thấy đầu óc hần bắt đầu biến thành một đoàn hồ dán.

“Nếu muốn giải Kỳ độc đệ nhất Thiên hạ này, nhất định phải lấy được Ma Linh châu. Mà người có thể khởi động được Ma Linh châu, đương kim trên trời chỉ có hai Đế vương tính là Tiêu Dật cùng Tiêu Nhiên. Một khi khởi động Ma Linh châu, khi làm Ma Linh châu tiến vào trong cơ thể Lam Ân Nhan, Kỳ độc đệ nhất Thiên hạ trong cơ thể nàng sẽ hấp thụ tất cả năng lượng của Ma Linh châu, sau đó nàng sẽ gặp một loại năng lượng không thể đoán trước. Nàng chỉ có loại năng lực này, mới có thể có đủ bản lĩnh giúp Chính đế cứu vớt muôn dân” Chí Thanh đại sư lặng lẽ nuốt xuống một ngụm máu tươi đang dâng lên.

“Chí Thanh đại sư, bây giờ Ma Linh châu rốt cuộc ở đâu?” Tiêu Dật hỏi ra nghi hoặc trong lòng. Nếu Ma Linh châu có thể cứu Nhan nhi, nhất định hắn sẽ không tiếc đại giới gì để đoạt được Ma Linh châu.

“Ta biết người rất muốn cứu nàng, nhưng mà trước khi nàng yêu người, cho dù người tìm được Ma Linh châu cũng không thể cứu nàng. Bởi vì bên trong Ma Linh châu bao hàm cường đại linh tính cùng ma tính. Nếu khi người khởi động Ma Linh châu cứu nàng, tâm ý hai người không thể tương thông, như vậy Ma tính trong Ma Linh châu sẽ đè nén tất cả Linh tính, đến lúc đó cho dù người cứu nàng, bản thân lại sẽ hấp thụ tất cả Ma tính trong Ma Linh châu, đến lúc đó rất có thể người sẽ mất đi lý trí biến thành Ma. Nhưng người là Chính đế, người tuyệt đối không thể thành Ma. Cho nên người chỉ có thể làm cho nàng yêu người, đến lúc đó trong lòng các người đều có yêu, yêu có thể rửa sạch tất cả Ma tính trong Ma Linh châu, đến lúc đó người lại cứu nàng, như vậy người sẽ hấp thụ là Linh tính trong Ma linh châu, Linh tính kia sẽ làm nội lực của người tăng lên, như vậy càng có thể giúp người có được Thiên hạ” Chí Thanh đại sư hơi do dự, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Nhưng mà cuối cùng nếu như nàng không thể yêu ta thì sao? Chẳng lẽ ta liền tro mắt như vậy nhìn nàng chết sao? Ta không làm được a?” Trong con người Tiêu Dật lộ chút bi ai.

“Cho nên người nhất định phải nghĩ biện pháp làm cho nàng yêu người. Mặc dù lão nạp không thể xem xét được lựa chọn cuối cùng của Đế nữ tính. Nhưng mà Lão nạp có thể khẳng định, nhất định nàng sẽ yêu một người trong Chính – Tà đế. Bây giờ Tà đế yêu Lam Ân Nhan là thật, cho nên nhất định Tà đế cũng sẽ tìm kiếm Ma Linh châu đi cứu nàng. Mà một khi làm cho Tà đế cùng Ma linh châu cứu nàng, như vậy hậu quả càng thêm khó có thể tưởng tượng nổi. Nếu khi Tà đế cứu Lam Ân Nhan tâm ý tương thông, như vậy mặc dù hần cuối cùng có thể có được sự giúp đỡ của Lam Ân Nhan, có lẽ người còn có một tia hy vọng xa vời có thể tiêu diệt Tà đế. Nhưng nếu khi Tà đế cứu Lam Ân Nhan tâm ý không tương thông, thân thể hần vốn ngập Ma tính, lại hấp thụ Ma tính trong Ma Linh châu, như vậy hần sẽ hoàn toàn rơi vào Ma đạo, đến lúc đó cho dù Lam Ân Nhan sẽ yêu người, cũng nguyện ý giúp người cùng nhau đối phó Tà đế, nhưng chỉ sợ cũng bất lực. Bởi vì một khi Tà đế thật sự thành Ma, khi đó chỉ sợ Phật tổ trên đời, cũng không thể ngăn cản Tà đế chém giết. Toàn bộ Thiên hạ liền thật sự bị hủy diệt hoàn toàn” Chí Thanh đại sư vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Vậy đại sư có thể cho biết Ma Linh châu ở đâu hay không? Ta nghĩ ta có thể đi tìm nó trước” Tiêu Dật nghe Ma Linh châu ảnh hưởng lợi hại như thế, sắc mặt cũng nhợt nhạt không được sợ hãi.

“Ma Linh châu kia đang ở trong tay Cung chủ Ma Ngục cung” Chí Thanh đại sư nói xong, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

“Ân sư, người làm sao vậy?” Nhất thời sắc mặt Tư Đồ Phong trắng nhợt, sau đó chạy vội tới trước mặt Chí Thanh đại sư.

“Thiên cơ không thể tiết lộ, nếu không ắt gặp trời phạt a! Bây giờ Lão nạp đã tiết lộ tất cả Thiên cơ, cũng nên lúc thuận gió mà trở về” Chí Thanh đại sư nói xong, ngực một trận đau nhức, sau đó khí huyết bốc lên làm vô số ngụm máu tươi phun ra, sau đó thân thể hần ngã xuống, hai tròng mắt vĩnh viễn nhắm lại.

“Ân sư!” Lập tức Tư Đồ Phong đem Chí Thanh đại sư đã viên tịch ôm vào trong lòng, đau thương hô lớn.

“Thực xin lỗi, Chí Thanh đại sư! Là chúng ta đã đến hại ngài!” Tiêu Dật cũng vẻ mặt bi thương nhìn về phía Chí Thanh đại sư.

Mà cùng lúc đó...

Bên ngoài nhà gỗ cách đó không xa, Tiêu Nhiên dùng nội lực nghe thanh âm trong nhà gỗ, khẽ miệng buộc vòng quanh một cái tươi cười xinh đẹp càn rỡ. Nếu không phải muốn nghe đến Chí Thanh đại sư nói Ma Linh châu ở đâu, hần đã sớm dùng Cánh hoa Bỉ Ngạn đòi lấy mạng Chí Thanh, bởi vì hôm nay hần nói thật sự là nhiều lắm. Bất quá bây giờ vừa vặn, nếu hần đã muốn chôn vùi chính hần, như vậy cũng không cần lãng phí Cánh hoa Bỉ Ngạn.

Sau đó liền thấy Tiêu Nhiên nhẹ nhàng vung tay áo lên, một gã Tu La sứ giải liền quý dị xuất hiện ở bên người hần.

“Chủ tử có gì phân phó?” Tu La sứ giải nhẹ giọng hỏi.

“Ma Linh châu bản Môn chủ cần giờ phút này đang ở trong tay Cung chủ Ma Ngục cung, lập tức làm cho tất cả Tu La sứ giả điều tra Ma Ngục cung ở đâu cho ta!” Tiêu Nhiên thanh âm lạnh lùng nói.

“Là! Nhưng mà chủ tử, ngài thật sự muốn dùng Ma Linh châu cứu Lam Ân Nhan sao? Ngươi rõ ràng biết...” Tu La sứ giả hơi chút do dự, sau đó thấp giọng hỏi.

“Chí Thanh đã nói, cuối cùng nhất định Nhan nhi sẽ lựa chọn yêu một người giữa ta cùng Tiểu Dật, nếu là nàng yêu ta, dùng Ma Linh châu cứu nàng đối với ta cũng không lo ngại. Nếu nàng không yêu ta, dù sao ta cũng sẽ chết ở trong tay nàng. Nếu như vậy, như vậy không bằng ta hoàn toàn thành Ma quên đi! Thành Ma, tâm cũng không cảm giác đau!” Con người Tiêu Nhiên lướt qua một cái bi thương, ngực cũng có một trận đau đớn thấu xương.

“Nếu tâm ý chủ tử đã quyết, thuộc hạ cũng chỉ có thể nghe lệnh làm việc” Tu La sứ giả lặng lẽ liếc nhìn Tiêu Nhiên, sau đó thân ảnh chợt lóe biến mất ở tại chỗ.

“Nhan nhi, vô luận ngươi yêu hay không yêu ta, ta cũng nhất định sẽ cứu ngươi. Chẳng sợ làm cho ta đi chết, chẳng sợ làm cho ta thành Ma! Ngươi yên tâm, rất nhanh ta sẽ thay ngươi giải độc trên người! Đến lúc đó nếu ngươi yêu ta, ta liền mang ngươi rời đi Tam vương phủ. Nếu ngươi không yêu ta, như vậy ta liền độ chính mình thành Ma” Tiêu Nhiên đầu tiên là buông mí mắt xuống, sau đó nâng con ngươi bắn ra tia cười khuyh đảo mị hoặc chứng sinh, chính là trong nụ cười kia rốt cuộc che dấu bao nhiêu chua xót, chỉ sợ cũng chỉ có chính hắn rõ ràng.

Sau đó thân ảnh hắn chợt lóe, để lại chỗ đó một tia sáng màu đỏ rực rỡ xoay tròn. Gió lạnh khẽ thổi một cái, tia sáng màu đỏ biến mất ở trong tuyết trắng bay múa đầy trời.

Sau nửa canh giờ...

Một chiếc xe ngựa xuất hiện ở trên sườn núi của Tuyết Sơn, người ngồi bên trong chiếc xe ngựa này đương nhiên cũng chính là Tiểu Dật, Lam Ân Nhan cùng Tư Đồ Phong. Chỉ thấy lúc này Tư Đồ Phong chính là vẻ mặt đau thương nhắm mắt lại, vừa mới đưa thi thể Chí Thanh đại sư đến mai táng ở đỉnh núi Tuyết Sơn, cho nên giờ phút này hắn chính là đắm chìm trong đau buồn khi mất đi Ân sư.

Mà còn lại Tiểu Dật con người nhìn chăm chăm vào Lam Ân Nhan, tựa hồ có rất nhiều lời muốn nói, nhất thời lại không biết nói từ đâu.

“Tiểu Dật, ta tuyệt đối sẽ không yêu ngươi, ngươi chết cái tâm niệm này cho ta đi!” Bị ánh mắt của Tiểu Dật nhìn chăm chăm làm cả người không được tự nhiên, Lam Ân Nhan rút cuộc nhin không được lạnh lùng mở miệng. Nàng vừa mở mắt ra, liền thấy cái lão hòa thượng kia đã viên tịch. Ngay lúc nàng có hơi chút kinh ngạc, Tiểu Dật nói cho nàng đáp án. Tiểu Dật nói, bởi vì Chí Thanh đại sư chết, là vì tiết lộ Thiên Cơ.

“Chí Thanh đại sư trước khi lâm chung có nói, chỉ có ngươi yêu ta, ta mới có thể giúp ngươi giải độc. Chẳng lẽ ngươi thật sự tình nguyện chết, cũng không nguyện ý yêu ta?” Tiểu Dật nắm chặt tay nói.

“Đừng! Lúc trước ta đã từng cho ngươi một giấy Hư thư, nhưng ngươi không quý trọng đem nó làm hỏng. Một hồi sau khi đến Tam vương phủ, ta sẽ lại cho ngươi một giấy Hư thư, sau đó ta sẽ dẫn Lam Tây Thành cùng Miêu Miêu rời đi Tam vương phủ ngươi” Lam Ân Nhan mặt vô biểu tình đáp. Nếu nói yêu hắn là biện pháp duy nhất có thể giúp mình giải độc, như vậy nàng liền lựa chọn buông tha giải độc.

“Ngươi...” Sắc mặt Tiểu Dật có hơi chút dữ tợn, ngay khi hắn vừa muốn nói cái gì. Hắn chợt nghe được ngoài xe bỗng nhiên có một chút âm thanh không tầm thường.

“Phong!” Tiểu Dật khẽ gọi Tư Đồ Phong đang nhắm mắt, sau đó ánh mắt vô cùng sắc bén quét xuống cửa sổ xe ngựa.

“Nếu chư vị đã tới đây, sao không thẳng thần hiện thân chứ?” Con người Tư Đồ Phong lại nhíu lại, lạnh lùng mở miệng, vừa vận bảy giờ hán đầy mình đau đớn không có chỗ phát tiết đây. Mà lời của Tư Đồ Phong vừa rơi xuống, liền có bốn đến năm mươi tên hắc y sát thủ che mặt từ trên trời giáng xuống, sau đó bao vây xe ngựa lại.

“Vương gia!” Một tên thị vệ Tam vương phủ điều khiển xe ngựa cũng bị hắc y sát thủ che mặt đột nhiên xuất hiện này làm cho hoảng sợ, sau đó ra tiếng kêu Tiểu Dật.

“Các ngươi là người phương nào?” Tư Đồ Phong lại dẫn đầu nhảy xuống xe ngựa, con người âm lãnh quét nhìn hắc y sát thủ che mặt vây quanh xe ngựa. Những hắc y sát thủ này tựa hồ bản lĩnh cũng không yếu, trong lòng Tư Đồ Phong âm thầm đánh giá.

“Nhan nhi, nhờ kỹ, đợi ở trên xe ngựa không cần xuống dưới, nhất định ta sẽ bảo vệ ngươi an toàn” Tiểu Dật cũng đã nhận ra lệ khí mãnh liệt trên người nhóm hắc y sát thủ này, hắn nhanh chóng nói khẽ với Lam Ân Nhan.

“Chỉ bằng ngươi?” Lam Ân Nhan thân là sát thủ cũng cảm giác được bên ngoài không tầm thường, bất quá con người nàng cũng là trào phúng liếc nhìn Tiểu Dật.

“Ngươi nghĩ rằng năng lực của ta thật sự là lúc trước ngươi chứng kiến sao? Ngươi không biết cái gọi là ẩn dấu sao? Ngươi liền ngoan ngoãn đợi ở trên xe ngựa là được” Tiểu Dật liếc mắt nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cũng nhảy xuống xe ngựa.

“Năng lực của ngươi như thế nào, liên quan gì đến ta? Hơn nữa, Lam Ân Nhan ta căn bản khinh thường ngươi bảo vệ” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói, sau đó cũng nhảy xuống xe ngựa. Trước không cần đề cập tới những hắc y sát thủ này thực lực chân chính rốt cuộc như thế nào, nàng có phải đối thủ của bọn họ hay không! Dù sao nàng bây giờ thân trúng kịch độc, đã là người đã bước vào Quỷ Môn quan nửa bước chân, nàng còn có gì phải sợ?

“Chỉ chưa Lam Ân Nhan một người sống, người còn lại giống nhau giết không tha” Lúc này, tiếng đầu lĩnh sát thủ âm lệ ra lệnh vang lên.

“Là!” Nhất thời, tất cả hắc y sát thủ nhằm về phía Tiêu Dật, Tư Đồ Phong cùng với tên thị vệ Tam vương phủ điều khiển xe ngựa kia.

Một trận gió lạnh thổi tới, tóc Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong và tên thị vệ Tam vương phủ xoay chuyển, tay áo tung bay. Sau đó liền thấy bọn họ từ trong tay áo rút ra nhuyễn kiếm nghênh đón. Thoáng chốc, kiếm xoay tròn trong bông tuyết bay tán loạn toát ra hàn quang âm trầm lãnh liệt.

Chỉ chưa một người nòng sống? Lam Ân Nhan xem hắc y nhân này thế nhưng không có tiến lên công kích mình, cho nên thẳng thắn khoanh tay trước ngực, thờ ơ lạnh nhạt nhìn...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Gặp Nạn Ở Tuyết Sơn

Tuyết như hoa lê vậy, bay là tả nhuộm đầm khắp núi, giữa mệnh mông bát ngát tuyết trắng không ngừng lóa ra cảnh tàn sát khốc liệt, sau đó liên tục có người ngã xuống trên tuyết, huyết tươi nhè nhẹ tựa như những đóa hoa tàn lụi nhuộm dần tuyết trắng ở dưới.

Giờ phút này chỉ thấy toàn thân nhóm hắc y nhân bịt mặt tản ra lệ khí hung tàn, thân ảnh bọn họ giống như rồng cuốn xoay tròn ở giữa tuyết trắng. Mỗi một chuyển, mỗi một kiếm chém ra đều là vô cùng sắc bén hung ác, hoàn toàn là không đòi lấy hồn phách Tiêu Dật, Tư Đồ Phong cùng Thị vệ phủ Tam vương gia kia thì sẽ không bỏ qua khí thế.

Tiêu Dật quần áo màu lam cũng ở trong tuyết trắng phát phới bay lộn, kiếm khí trong tay vung ra ngoài càng tựa như nước chảy kéo dài không dứt, một chiêu như thế nhìn mềm mại, lại cất dấu lực lượng khổng lồ mà lại không thể đoán trước. Thanh kiếm trong tay Quý Y Tư Đồ Phong cũng vung lên không lưu tình chút nào.

Ngay cả nhóm hắc y sát thủ che mặt này nhân số phần đông, nhưng chỉ là đòi lấy được mạng của tên Thị vệ Tam vương phủ điều khiển xe ngựa, lại nhất thời trong lúc đó không làm gì được Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong.

“Tiêu Dật, xem ra ta thực sự là xem nhẹ năng lực của ngươi cùng Quý Y” Đầu lĩnh hắc y sát thủ con người đen híp lại, lạnh lùng nói ra một câu, sau đó liền thu kiếm cầm trong tay lại, rồi rút lui vài bước. Sau đó liền thấy hắc y nhân bịt mặt còn lại chia làm 2 nhóm, hung ác vung kiếm chém về phía Tiêu Dật cùng Quý Y.

Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong lại một tay xuất chưởng, một tay vung kiếm, nháy mắt giết chết vài tên hắc y nhân.

Tuy rằng những hắc y sát thủ che mặt này vô công thua xa Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong, nhưng dù sao bọn họ cũng đều là sát thủ trải qua huấn luyện nghiêm khắc, cho nên thân thủ của bọn họ cũng không yếu đến vậy, hơn nữa bọn họ nhân số phần đông, bởi vậy hai người Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong cho dù vô công lợi hại hơn nữa, muốn nhanh chóng giải quyết nhóm hắc y sát thủ che mặt này, cũng vẫn còn có chút khó giải quyết.

Mà lúc này Lam Ân Nhan cũng lười biếng dựa lưng dựa vào xe ngựa, hai tay khoanh trước ngực, mặt không chút thay đổi nhìn trận ác đấu trước mắt. Nàng đã thành công diễn một nhân vật đứng xem

Tuy rằng những hắc y nhân này khí thế giết người hung mãnh, nhưng lại không có người nào tiến lên đây tập kích này, hơn nữa Tiêu Dật vốn là địch nhân của nàng.

Nếu như vậy, vậy bọn họ hai phe ai chết ai sống, cùng nàng có quan hệ gì chứ? Cho nên nàng cảm thấy không bằng mình im lặng xem diễn, mắt lạnh nhìn máu bọn họ nhuộm Tuyết Sơn mới là sự lựa chọn sáng suốt nhất.

Một trận gió lạnh thổi tới, tóc đen của Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong cuốn lên, sau đó liền thấy con người bọn họ nhú lại, vung thanh kiếm cầm trong tay lên. Nhất thời vô số đạo sắc bén lướt lên, sắc bén như tia chớp xẹt về phía cổ mấy tên hắc y nhân bịt mặt, nhất thời máu tươi như nước suối từ cổ những hắc y nhân bịt mặt này phun ra ngoài, sau đó liền thấy thân thể những hắc y nhân bịt mặt này thẳng tắp ngã xuống. Những hắc y nhân còn lại trong lòng không khỏi một trận kinh hãi, bởi vì vừa rồi bọn họ hoàn toàn không thấy rõ ràng Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong là ra tay như thế nào.

Bất quá nói cho cùng thì bọn hắn cũng là sát thủ tinh nhuệ nhất, trong chớp mắt liền từ sợ hãi trong nội tâm đi ra, rồi vung kiếm nhanh hơn về phía Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong. Ở trên Tuyết Sơn càng thêm diễn ra chém giết điên cuồng, chỉ thấy thường thường có máu tươi nóng bỏng phun ở giữa không trung, sau đó máu tươi ở giữa không trung vẽ thành một cái đường cong, cuối cùng thấm lên từng mảnh tuyết trắng, lạnh lạnh ngủ say ở trên mặt đất.

Đúng lúc này, đầu lĩnh nhóm hắc y sát thủ che mặt kia bỗng nhiên như tia chớp bay về phía Lam Ân Nhan, sau đó liền thấy kiếm trong tay hắn thẳng tắp đâm ở trên cổ Lam Ân Nhan đang lười biếng dựa lưng dựa vào xe ngựa.

“Ngươi... Vì sao không tránh?” Thân thể đầu lĩnh hắc y sát thủ hơi ngẩn người một chút, sau đó thanh âm lạnh lẽo u ám vang lên.

“Kiếm này lúc ngươi đánh úp về phía ta căn bản không có sát khí gì, vì sao ta phải lãng phí thể lực đi tránh chứ?” Lam Ân Nhan quét nhìn lưỡi kiếm của hắc y sát thủ che mặt để trên cổ mình, sau đó ngừng thở, thân nhiên nói. Bất quá trong lòng của nàng lúc này lại đang đoán, người này rốt cuộc là ai chứ?

“Đừng, quả thật ta không muốn thương ngươi. Bất quá... Hy vọng ngươi có thể đem khối Lệnh bài phi thúy mà Tiêu Dật đưa cho ngươi giao cho ta” Đầu lĩnh hắc y sát thủ che mặt thu hồi kiếm trong tay, ánh mắt có chút né tránh con ngươi tìm tòi nghiên cứu của Lam Ân Nhan, ngừng khí còn mang theo một tia khẩn cầu.

“Nguyên lai là vì thứ như vậy mà đến. Nếu ta đoán không sai, ngươi là Phong Y đi?” Lam Ân Nhan cười lạnh, sau đó nhướn mày nhìn về phía đầu lĩnh hắc y sát thủ. Lệnh bài phi thúy chính là thứ Phong Y cùng Tiêu Trác khiến cho mình ăn cắp trong đó, bây giờ Tiêu Dật vừa mới đem Lệnh bài phi thúy giao cho mình, liền có người đến đòi lấy. Hơn nữa đòi lấy liền đòi lấy đi, còn dùng ngữ khí khẩn cầu như vậy đến đòi lấy, trừ bỏ cái Trang chủ Phong Y của Đệ nhất trang, nàng thật đúng là không thể nghĩ được người thứ hai. Chắc là hắn bởi vì mình từng cứu hắn ở trong tay Môn chủ Tu La môn, cho nên mới dùng thái độ uyển chuyển như vậy hướng mình đòi lấy khối Lệnh bài phi thúy kia đi?

“Ngươi... Nữ nhân vẫn là đừng quá thông minh! Ngươi mau chóng đem Lệnh bài phi thúy kia giao cho ta đi, ta cam đoan sẽ không làm cho bất luận kẻ nào thương ngươi” Mí mắt Phong Y buông xuống. Mật thám đã hỏi báo với hắn, nói Tiêu Dật vì làm cho Lam Ân Nhan đến Tuyết Sơn, đã đem một trong hai thứ đó giống như Lệnh bài phi thúy cho Lam Ân Nhan, cho nên hắn mới có thể dẫn đầu một đám sát thủ xuất hiện ở đây. Thứ nhất, là vì đem Lệnh bài phi thúy cầm trong tay, hai thứ đó chỉ cần lấy một thứ trong đó, đối với Tiêu Trác mà nói, liền nắm chắc diệt trừ Tiêu Dật hơn một nửa. Thứ hai, theo mật thám hỏi thăm, lần này Tiêu Dật lên Tuyết Sơn, bên người chỉ có Tư Đồ Phong cùng một tên Thị vệ, vẫn không mang bất kỳ Thị vệ nào khác. Cho nên nếu có thể mượn cơ hội này giết chết Tiêu Dật, đối với Tiêu Trác mà nói là có thể hoàn toàn miễn trừ hậu họa.

“Ngươi cam đoan sẽ không làm cho bất luận kẻ nào thương ta? Vậy ngươi cũng biết bây giờ ta lại thập phần muốn giết ngươi sao?” Lam Ân Nhan hừ lạnh, phất chốc từ trong tay áo lấy ra một cái chùy thủ, sau đó thẳng tắp hướng về phía Phong Y.

“Vì sao?” Thân thể Phong Y cuống quýt lóc lên, sau đó giờ kiếm chặn Lam Ân Nhan tập kích, bất quá kiếm của hắn đối với Lam Ân Nhan tựa hồ chỉ có phòng thủ, vẫn chưa có dấu hiệu gì chủ động xuất kích.

“Ngươi còn có mặt mũi hỏi ta vì sao? Ngươi hạ độc cho ta, kỳ thật ngươi căn bản là không thể giải. Nhưng ngươi lại lừa gạt ta nói chỉ cần lấy đến hai thứ kia của Tiêu Dật sẽ giải độc cho ta. Chỉ bằng ngươi lừa gạt như vậy, chẳng lẽ không đáng ta giết ngươi sao?” Lam Ân Nhan nói xong, chùy thủ trong tay đâm nhanh hơn về phía Phong Y.

“Thực xin lỗi, ta...” Thanh âm Phong Y mang theo chút run run, quả thực nàng đã biết? Tiêu Dật vì sợ Lam Ân Nhan bị kích thích, tuyệt đối sẽ không nói cho Lam Ân Nhan biết Kỳ độc đệ nhất Thiên hạ này kỳ thật là không có giải dược, mà bây giờ nàng đã biết, hẳn là Chí Thanh đại sư kia đã nói cho nàng đi?

“Ngươi quả thật là đang dối gạt ta? Ta muốn mạng của ngươi!” Ngữ khí Lam Ân Nhan âm lãnh vạn phần nói, chùy thủ trong tay lại không lưu tình chút nào vung về phía Phong Y. Câu hỏi lúc trước của nàng kỳ thật là đang thử Phong Y. Lão hòa thượng Chí Thanh kia nói, mình chỉ có yêu Tiêu Dật mới có thể giải được độc trên người, tuy rằng nàng nghe lọt được nhưng lại chưa tin hoàn toàn. Bởi vì lần trước mình cứu Phong Y, cảm thấy Phong Y nọ mình một phần nhân tính, đem Hắc lệnh bài của Đệ nhất trang kia cho mình, hắn còn nói chỉ cần mình trộm được hai thứ kia liền nhất định sẽ giải độc cho mình, nếu như hắn không thể giải độc cho mình, mình có thể bằng Hắc lệnh bài kia, làm cho Phong Y đền mạng cho mình. Nếu Phong Y không nắm chắc việc giải độc cho mình, vì sao lại lời thề son sắt nói đền mạng cho mình chứ? Nhưng không phải Tiêu Dật nói Lão hòa thượng kia là Cao tăng đắc đạo sao? Nếu là Cao tăng đắc đạo hẳn là sẽ không nói dối đi? Bởi vậy nàng đối với việc Phong Y có thể giải độc cho mình nổi lên nghi ngờ trong lòng, cho nên mới muốn thử Phong Y, kết quả thử ra chính là Phong Y quả thực lừa gạt mình. Điều này đương nhiên làm cho nàng lửa giận bốc lên cao ba trượng, tên khốn Phong Y này rõ ràng không có giải dược, còn làm cho mình giúp hắn ăn cắp gì đó của Tiêu Dật, người như thế không nên chết, vậy trên đời còn có ai đang chết chứ? Nếu bây giờ mình độc không thể giải, vậy bây giờ nàng liền tính lôi kéo Phong Y chôn cùng.

“Lam Ân Nhan, ngươi đừng kích động như vậy. Ta thừa nhận ta lừa gạt ngươi, quả thật ta không có giải dược. Cũng không có nghĩa là độc của ngươi liền không giải được a!” Phong Y vừa tránh vừa bối rối mở miệng nói.

“Ngươi cũng biết những lời này, làm cho ta càng muốn lấy mạng của ngươi!” Lam Ân Nhan nghiêng răng nghiêng lợi nói, sau đó nàng mang theo một loại tâm nổi điên hướng về phía Phong Y. Giải? Giải như thế nào? Như Chí Thanh nói đi yêu Tiêu Dật sao? Vậy đi chết có gì khác biệt?

Nhưng mà ngay lúc Lam Ân Nhan muốn dồn Phong Y vào chỗ chết, thì bỗng nhiên không có cơ sở lại toát ra mấy trăm tên hắc y nhân bịt mặt, chỉ thấy trong tay mỗi người bọn họ đều giờ cung tiễn, sau đó liền thấy hai ba mươi tên bịt mặt trong đó lôi kéo dây cung, mũi tên như tia chớp bắn đi ra ngoài. Hơn nữa mục tiêu đúng là người Tiêu Dật, Tư Đồ Phong cùng Lam Ân Nhan.

“Lam Ân Nhan, cẩn thận sau lưng ngươi!” Còn lại Phong Y thất thanh hét to ra, sau đó cảm kiếm trong tay quét về phía sau lưng Lam Ân Nhan, ý đồ muốn đánh rơi mũi tên bắn về phía Lam Ân Nhan. Chính là khuôn mặt hắn dưới cái khăn che mặt, cũng là vẻ mặt khó có thể tin. Tuy rằng bỗng nhiên toát ra đám hắc y nhân bịt mặt cũng không phải thuộc hạ hắn, nhưng mà hắn biết bọn họ là người của ai. Vì sao người nọ phải phái một nhóm người khác đột kích đánh Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật chứ? Chẳng lẽ hắn đối với mình không tin tưởng?

Bởi vì Phong Y đứng lúc vung kiếm chống cự, phần lớn mũi tên bắn về phía sau lưng Lam Ân Nhan đều rơi xuống đất, nhưng vẫn có một mũi tên lấy tốc độ cực kỳ quỷ dị hướng về phía sau lưng Lam Ân Nhan.

Mà đương nhiên Lam Ân Nhan cũng cảm giác được sát khí sau lưng, nàng nhanh chóng quay người sang, đem chùy thủ trong tay mình văng ra ngoài, ý đồ muốn đánh rơi mũi tên bắn về phía sau lưng mình.

Nhưng mà chùy thủ nòng hất ra chính là sát một bên mũi tên kia, sau đó liền thấy mũi tên kia vẫn thẳng tắp như cũ bắn về phía nàng.

Lúc này Lam Ân Nhan muốn tránh ra đã còn không kịp, Phong Y đứng ở sau lưng nàng không khỏi thở ra khẩu lãnh khí, hần vuron cánh tay về phía Lam Ân Nhan, nhưng bàn tay lại ở giữa không trung do dự. Hần nên kéo Lam Ân Nhan như thế nào đây? Nếu kéo nàng ra, vậy mũi tên kia liền bắn trúng chính là hần.

Ngay khi Phong Y do dự trong nháy mắt, một cái thân ảnh màu lam lấy tốc độ nhanh nhất nhắm về phía Lam Ân Nhan, sau đó nhanh chóng dùng thân thể ôm lấy Lam Ân Nhan, vừa lúc đó mũi tên trong nháy mắt bắn về phía sau lưng thân ảnh màu lam kia.

“Phốc!” Nhất thời thân ảnh màu lam phun ra một ngụm máu đen, nhưng tay hần như trước không buông Lam Ân Nhan ra.

“Ngươi...” Thân thể Lam Ân Nhan cũng là hoàn toàn cứng ngắc ở đó, là Tiêu Dật? Vì sao hần phải thay mình chắn tên độc này chứ?

“Ta đã nói rồi, ta sẽ bảo vệ ngươi” Sắc mặt Tiêu Dật tái nhợt, ngữ khí có chút run run nói. Bất quá trong lòng hần cũng là nhẹ nhàng thở ra, may mắn hần đến đúng lúc, nếu không Lam Ân Nhan không có chút nội lực, nhất định trốn không thoát mũi tên độc này.

“Cám ơn ngươi!” Lam Ân Nhan biểu tình đậm mạc liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó nặn ra ba chữ. Nàng không thích nợ nhân tình người khác, lại càng không thích nợ nhân tình một người mình chán ghét đến cực điểm. Chính là dù sao hần cũng là cứu nàng, câu nói cảm ơn tối thiểu này vẫn là cần nói ra. Nợ hần phần nhân tình này, Lam Ân Nhan nàng sẽ trả. Bất quá cùng hần kết oán hận, lại vẫn còn như cũ tồn tại trong lòng, tuyệt đối sẽ không bởi vì ngăn đỡ tên lần này mà tiêu tan thành mây khói.

“Ta không muốn cho ngươi cảm ơn ta” Tiêu Dật lại buông mí mắt xuống, ngữ khí nhẹ nhàng nói.

“Chuẩn bị bắn tên!” Một đạo thanh âm âm lệ vang lên, sau đó liền thấy nhóm hắc y nhân xuất hiện phía sau kia liền kéo dây cung, vô số mũi tên lại nhắm ngay mục tiêu mà bọn họ muốn lấy mạng. Xem ra nhóm hắc y nhân xuất hiện lúc sau này là muốn lấy mạng Lam Ân Nhan, Tiêu Dật cùng Tư Đồ Phong.

“Người Đệ nhất trang nghe lệnh, bảo vệ Lam Ân Nhan” Còn lại Phong Y con ngươi phức tạp nhìn nhóm sát thủ bắn mũi tên, sau đó gào to một câu.

“Trang chủ, này...” Người Đệ nhất trang con ngươi khiếp sợ nhìn về phía Phong Y. Trang chủ nên biết nhóm người bắn tên đó là người của ai a? Làm cho bọn họ bảo vệ Lam Ân Nhan, chẳng phải là muốn bọn họ ngược lại đối phó nhóm người bắn tên sao? Trang chủ điên rồi? Trang chủ cũng biết hậu quả khi làm như vậy?

Mà Tiêu Dật, Tư Đồ Phong cũng vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Phong Y. Bọn họ biết đám sát thủ này là thủ hạ của ai, Phong Y làm như vậy, chính là tuyên bố muốn cùng người nợ đối nghịch sao? Liền vì Lam Ân Nhan? Mà còn Lam Ân Nhan lại lạnh nhạt liếc nhìn Phong Y, biểu tình bình tĩnh, giống như tất cả đều cùng mình không quan hệ.

“Ai là chủ tử các ngươi?” Phong Y sắc bén trừng về phía thuộc hạ của mình. Hần biết trong lòng bọn thuộc hạ nghĩ gì, nhưng mà hần thăm nghĩ lấy mạng Tiêu Dật, nhưng hần không muốn lấy mạng Lam Ân Nhan. Người Đệ nhất trang đều liếc mắt nhìn nhau, sau đó bắt đầu vung kiếm đánh về phía nhóm người bắn tên độc.

“Phong Y, ngươi...” Đầu lĩnh đám sát thủ bắn tên cũng khó có thể tin nhìn Phong Y.

“Ta chỉ muốn bảo vệ Lam Ân Nhan. Chỉ cần các ngươi bỏ qua nàng, người Đệ nhất trang sẽ cùng các ngươi lấy mạng Tiêu Dật” Phong Y biểu đạt chính ý tứ của mình.

“Hảo, chúng ta đây liền ngay cả người của Đệ nhất trang cũng diệt” Đầu lĩnh đám sát thủ bắn tên ra lệnh một tiếng, phía sau hần một nửa người cùng người Đệ nhất trang bắt đầu đánh nhau, còn lại một nửa người cầm toàn bộ cung tên trong tay bắn ra ngoài.

Nhất thời, trên sườn núi Tuyết Sơn bị vây bên trong một mảnh hỗn chiến. Phong Y, Lam Ân Nhan, Tư Đồ Phong, bao gồm Tiêu Dật đã trúng tên độc, chỉ có thể một bên né tránh mũi tên như tia chớp kia, một bên tìm cơ hội tập kích đám người bắn tên này.

“Nữ nhân của ta, há để bọn kiến hôi các ngươi có thể khi dễ?” Một đạo âm thanh âm trầm đến cực điểm không biết từ chỗ nào vang lên. Sau đó liền thấy một đoàn to lớn giống như cầu lửa phóng lên cao. Sau đó đoàn cầu lửa chói mắt kia ở giữa không trung nổ mạnh ra, nhất thời vô số cánh hoa Bỉ Ngạn xinh đẹp tung ra tới bốn phương tám hướng, chỉ thấy Cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ xuyên qua tuyết trắng phấp phới đầy trời, sau đó đem toàn bộ mũi tên độc bắn ở giữa không trung đều đánh rơi ở trên đất, sau đó những cánh hoa Bỉ Ngạn này lại nhanh chóng xoay tròn, quỹ dị tập kích về phía đám người bắn tên.

“Tránh ra!” Đầu lĩnh đám sát thủ bắn tên kinh hãi kêu lên. Cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ đó bỗng nhiên ở tại tuyết trắng xóa này xoay tròn quả thực là xinh đẹp kinh người, nhưng mà tất cả mọi người đều biết, ở phía sau hình ảnh cực xinh đẹp này chính là che dấu sức mạnh khủng bố có thể phá hủy tất cả.

Quả nhiên, đầu lĩnh đám sát thủ bắn tên độc kia vừa dứt lời, những cánh hoa Bỉ Ngạn lại dùng tốc độ cực nhanh cùng sức mạnh thật lớn xuyên thấu ngực hần cùng với tất cả sát thủ hần mang đến, sau đó liền thấy đầy trời lại bay múa lên càng nhiều Cánh hoa Bỉ Ngạn, chúng nó cùng mang theo một số bông tuyết, sau đó đều rơi xuống đem thi thể nhóm sát thủ bắn tên độc này vùi lấp.

Tiêu Dật, Tư Đồ Phong, Phong Y cùng tất cả người của Đệ nhất trang toàn bộ đều trợn mắt há mồm nhìn tất cả phát sinh trước mắt, trong lòng tất cả bọn họ nhể lên thật lớn kinh khủng. Bởi vì bọn họ lại một lần nữa cảm giác thật sâu được những lời Cánh hoa Bỉ Ngạn rơi, Diêm Vương đến lấy mạng này.

Mà còn Lam Ân Nhan lại nhú mị quét nhìn bốn phía, vừa rồi nói chuyện là Môn chủ Tu La môn kia đi? Nàng rất rõ ràng nghe được hắn nói: Nữ nhân của ta, há để bọn kiến hôi các người có thể khi dễ?

Nơi này cũng chỉ có một nữ nhân là nàng, cho nên Môn chủ Tu La môn này chỉ khẳng định là chính nàng! Lần trước ở trong rừng cây mình bị Tiêu Dật trọng thương, hắn đã cứu mình một lần. Lần này mình ở Tuyết Sơn gặp nguy hiểm, hắn lại xuất hiện cứu mình. Rốt cuộc hắn là một người như thế nào a? Vì sao lại ba phiên hai lần tới cứu mình? Lần trước hắn nói yêu mình, sẽ không là thật đi? Trời ạ! Lam Ân Nhan nàng có mị lực lớn như vậy sao?

“Này, ta nói cái kia ai? Là Môn chủ Tu La môn đi? Người đi ra, ta có lời muốn hỏi người!” Mắt Lam Ân Nhan quét nhìn bốn phía, chưa phát hiện ra tung tích Môn chủ Tu La môn kia, vì thế nàng lớn tiếng kêu lên. Bởi vì thật sự nàng rất muốn hỏi hắn một chút, lần này tới lần khác cứu mình nguyên nhân rốt cuộc là cái gì? Còn có nàng cũng muốn hỏi hắn rõ ràng, cái người bịt mặt thương Tiểu Tứ Tứ nhà nàng hôn mê bất tỉnh rốt cuộc có phải là hắn hay không? Mà Lam Ân Nhan vừa nói xong, toàn bộ đám người Tiêu Dật ánh mắt cổ quái nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Này! Ta nói Môn chủ Tu La môn, nếu người đã cứu ta, vì sao không muốn gặp ta? Thật sự ta có chuyện muốn hỏi người?” Con người Lam Ân Nhan bắn phá bốn phía, không thấy có người xuất hiện, không khỏi lại hô lên.

Phòng chừng hôm nay hắn không mang mặt nạ Môn chủ Tu La môn, cho nên không dám đi ra gặp người đi? Tiêu Dật, Phong Y cùng Tư Đồ Phong lại liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đồng thời nói thầm.

Mà lúc này Tiêu Nhiên núp ở chỗ tối, lại quả thật là vuốt ve mặt mình. Hắn nên lấy thân phận Tiểu Tứ Tứ đi ra ngoài? Hay là nên lấy thân phận Môn chủ Tu La môn đi ra ngoài chứ? Nếu lấy thân phận Tiểu Tứ Tứ đi ra ngoài, lấy tính tình hòa bạo kia của nàng trong khoảng thời gian ngắn khẳng định không thể nhận đi? Khóe miệng Tiêu Nhiên cười chua xót, sau đó từ trong tay áo lấy ra một cái mặt nạ da người tinh xảo dành riêng cho Môn chủ Tu La môn, tay hắn nhẹ nhàng vung lên trên mặt, đồng dạng hiện ra gương mặt yêu mị tuyệt sắc, chính là khuôn mặt tuyệt mỹ này là thuộc về Môn chủ Tu La môn, không phải của Tiểu Tứ Tứ.

Ngay khi thân thể Tiêu Nhiên nhảy lên, khi chuẩn bị hiện thân gặp Lam Ân Nhan. Bỗng nhiên toàn bộ Tuyết Sơn đều mãnh liệt lắc lư lên, sau đó thật lớn cuồng phong gào thét ở trong trời đất, trong chớp mắt đỉnh núi Tuyết Sơn truyền đến thanh âm ầm ầm ầm làm cho người ta sợ hãi, thanh âm kia vang vọng toàn bộ Tuyết Sơn.

“Không tốt... Tuyệt lộ!” Sắc mặt mọi người đều kinh hãi, sau đó đồng thời sợ hãi kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Rơi Xuống Đáy Vực

Chỉ thấy vô số cầu tuyết từ đỉnh núi bùng nổ, chúng nó tựa như Rồng tuyết màu trắng cười mây đáp gió, lấy con giận giữ dội lẫn về phía chân núi, bốn phía còn kèm theo tiếng rít cuồng phong làm cho người ta sợ hãi.

Những cầu tuyết này dùng sức mạnh thật lớn đem tất cả những nơi đi qua đều cán quét, một khi xảy ra tuyết lở, liền không thể nào ngăn cản. Loại tử thần màu trắng này cộng sức nặng mạnh lại có thể đạt tới mấy trăm tấn, uy lực của nó hoàn toàn có thể được xưng là màu trắng yêu ma.

Lúc này ở trong mảnh thế giới màu trắng bạc này, tất cả mọi người có vẻ thật phần nhỏ bé, tuyết lở bất thành linh, trong phút chốc làm cho trong trời đất biến sắc.

“Không tốt, khẩn trương chạy xuống núi a!” Quý Y Tư Đồ Phong hoảng sợ kêu lên, giờ phút này cùng địch nhân đánh nhau đã hoàn toàn không quan trọng. Tuyết lở này lực đánh cùng sức nặng là phi thường kinh người, nó sẽ lấy tốc độ cực nhanh cùng sức mạnh thật lớn phá hủy tất cả những gì trước mắt, cho nên còn ai sẽ đi quan tâm việc tàn sát lúc trước a, chạy trốn chết cũng không còn kịp đâu. Một khi cầu tuyết lăn xuống, quyết định muốn đánh tan chúng nó là rất khó khăn, biện pháp duy nhất chính là chạy nhanh xuống núi.

“Mau bỏ đi!” Sắc mặt Tiêu Dật cũng trắng bệch kinh hô. Uy lực của tuyết lở không thể đoán trước, nếu không cẩn thận sơ sẩy một chút, quả thực là đường sống xa vời a. Dù sao thiên nhiên này mang đến sức mạnh khủng bố không thể kháng cự, cho dù có võ công cao tới đâu cũng không thể ngăn cản. Lúc này tất cả mọi người dựa vào một loại bản năng muốn sống mà liều mạng chạy xuống núi, chỉ là sau lưng bọn họ tiếng những cầu tuyết kia lăn ầm ầm, cũng là càng ngày càng vang, cũng càng ngày càng gần.

Toàn bộ Tuyết Sơn trước mặt đều đang mạnh mẽ lắc lư, tốc độ mọi người chạy trốn căn bản là không thể mau được.

“Nhan nhì, cẩn thận a!” Bỗng nhiên Tiêu Dật phát ra một tiếng thét kinh hãi, thì ra là hắn phát hiện Lam Ân Nhan ở bên cạnh chân mềm nhũn, tựa hồ một chân giẫm lên một cái hố tuyết. Hắn nhanh chóng chạy vội tới bên cạnh Lam Ân Nhan, muốn dùng lực kéo cánh tay Lam Ân Nhan lại, nhưng mà tốc độ của hắn vẫn không thể ngăn cản được tốc độ Lam Ân Nhan rơi xuống hố, tay hắn rơi vào khoảng không.

Đúng lúc này, một cái hồng trù rực rỡ như tia chớp bay vụt ra, sau đó nhanh chóng vòng vào thắt lưng Lam Ân Nhan sắp rơi xuống đến trong hố tuyết,

nhất thời thân thể Lam Ân Nhan bị hồng trù kia từ trong hồ kéo lên.

[Hồng trù: dải lụa màu đỏ ấy] :)

Không đợi chân Lam Ân Nhan đứng vững, cả ngọn núi Tuyết Sơn lắc lư so với lúc trước càng lợi hại hơn, càng sâu tới đã có thể nhìn thấy rõ ràng có vô số cầu tuyết lẫn về đám người Lam Ân Nhan đang đứng giữa sườn núi.

“Nhan nhi...” Tiêu Dật nhìn thấy những cầu tuyết lẫn xuống dưới này, ngay cả thời gian tự hỏi đều không có, thân thể bỏ nhào về phía Lam Ân Nhan, miễn cưỡng dùng nội lực bản thân đem Lam Ân Nhan ôm vào trong lòng, sau đó ôm Lam Ân Nhan lẫn xuống dưới chân núi.

Mà đang lúc cuồng phong gào thét, dưới bông tuyết trắng xóa xoay tròn. Mơ hồ có thể thấy được Tiêu Nhiên mặc hồng y cùng tóc đen hỗn độn đang bay, giờ phút này hẳn hoàn toàn không để ý tới an nguy của bản thân, đem toàn bộ nội lực của bản thân thúc dục ra ngoài, vung về phía những cầu tuyết đang lẫn về phía chân núi này.

Hàn khí cường đại của những quả cầu tuyết làm Tiêu Nhiên cảm giác được rét lạnh thấu xương, hẳn biết bằng lực lượng của mình, có lẽ chính là hao hết tất cả nội lực, cũng không đánh tan được tất cả cầu tuyết khủng bố tập kích. Nhưng mà giờ phút này hẳn căn bản không thể đi tự hỏi nhiều như vậy, hẳn chỉ biết là, chính mình có thể đánh tan bao nhiêu cầu tuyết thì cầu tuyết lẫn về phía chân núi càng ít, Nhan nhi âu yếm của hắn có thể giảm bớt nguy hiểm.

Tiêu Nhiên liều lĩnh dùng nội lực đánh tan cầu tuyết đang lẫn cực nhanh xuống chân núi, mà mỗi khi hắn đánh tan một cầu tuyết, sẽ thấy trong miệng hắn phun ra một ngụm máu. Bởi vì hắn dùng lực lượng cường đại đi đánh tan cầu tuyết kia, đồng thời cũng bị cầu tuyết dùng lực lượng cường đại phản lại mà thương. Bất quá từ đầu đến cuối hắn không quan tâm chính mình giờ phút này nội thương, trên khuôn mặt tuyết mịn chỉ có quyết tâm thể sống chết bảo vệ Lam Ân Nhan, cao thấp quanh thân cũng tản ra hơi thở cho dù vì Nhan nhi mà vào Địa Ngục, cũng không oán không hối hận.

Cùng lúc đó, một bên Tiêu Dật đang dùng tốc độ cực nhanh ôm lấy Lam Ân Nhan lẫn lộn, bỗng nhiên dùng sức đem Lam Ân Nhan đẩy ra khỏi người, bởi vì con người hắn nhìn thấy phía trước có một hòn đá nhô ra sắc bén, nếu hắn không đẩy Lam Ân Nhan ra, nhất định hòn đá sắc bén kia sẽ làm bị thương đến Lam Ân Nhan.

“Tê!” Tiếng Tiêu Dật kêu rên, lúc đẩy Lam Ân Nhan, đồng thời phía sau lưng hắn lẫn đến trên khối đá sắc bén kia, mà vết thương khối đá sắc bén đâm đến, đúng là nơi lúc trước bị tên độc gây thương tích. Thoáng chốc, liền thấy vết thương phía sau lưng hắn chảy xuống một lượng máu đen, máu đen ở dưới tuyết trắng rất nổi bật, giống như đóa hoa đen nở rộ bất mất mà lại thê lương.

“Người không sao chứ?” Lam Ân Nhan bị Tiêu Dật dùng sức đẩy đầu tiên là cảm giác được đầu óc một trận hoa mắt, sau đó hai chân có chút vô lực đi lên, nhú mi hỏi Tiêu Dật cách đó không xa.

“Ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ người” Tiêu Dật cũng gian nan từ trên đất đứng lên, cắn răng nhẹ nhàng nói. Lam Ân Nhan môi đỏ mọng đầu tiên là hé mở ra, sau đó mí mắt của nàng lại buông xuống, cuối cùng nàng không nói gì. Bởi vì nàng không biết nên nói cái gì. Cho dù hắn có lòng bảo vệ mình thì như thế nào chứ? Chẳng lẽ giờ khắc này bù đắp, có thể che dấu tất cả phẩm chất xấu xa lúc trước của hắn sao?

“Đừng đứng ngốc! Nhanh chạy đi a!” Tiêu Dật tiến lên kéo cánh tay Lam Ân Nhan lại, hẳn biết ý nghĩ trong lòng của Lam Ân Nhan lúc này, ý nghĩ kia của nàng cũng làm trong lòng hắn có chút đau, nhưng mà lúc này không phải là lúc để thần người, bởi vì phía sau đang có vô số cầu tuyết lẫn đến, nếu hơi chút chậm trễ một giây, chỉ sợ Tuyết Sơn này là nơi táng thân của bọn họ hôm nay.

“Người buông, ta tự mình đi!” Lam Ân Nhan nhẹ giọng, sau đó tránh khỏi tay Tiêu Dật. Lặng lẽ liếc nhìn Lam Ân Nhan, Tiêu Dật không nói gì. Ngay khi hai người bọn họ chuẩn bị tiếp tục chạy xuống dưới chân núi, một trận cuồng phong đánh úp lại, vô số cầu tuyết đánh úp về phía bọn họ.

“Không tốt!” Tiêu Dật nhanh chóng xuất chiêu, chân về phía cầu tuyết đang lẫn xuống. Nhất thời một dòng khí cường đại phóng lên cao. Toàn bộ cầu tuyết bị đánh tan ra, mà cùng lúc này, thân thể Tiêu Dật cùng Lam Ân Nhan cũng bị dòng khí cường đại kia làm xoay tròn ở giữa không trung. Sau đó liền thấy thân thể hai người bọn họ thẳng tắp bay về phía một bên.

“A!” Tiêu Dật cùng Lam Ân Nhan đồng thời kinh hô lên, sau đó liền thấy thân thể hai người bọn họ nhanh chóng rơi xuống. Nguyên lai không biết từ khi nào hai người bọn họ không ngờ đến bên cạnh Tuyết Sơn, vừa rồi dòng khí cường đại kia đưa thân thể hai người đánh bay lên, cũng đánh hai người bọn họ rơi xuống đáy vực Tuyết Sơn.

Thân thể hai người liền bắt lực thẳng tắp rơi xuống vách núi, hàn khí lạnh như băng giống như tiến vào trong xương tủy bọn họ, rốt cuộc khiến bọn họ không thể ngăn cản được liền bất tỉnh.

“Nhan nhi!” Ngay khi Lam Ân Nhan rơi xuống vách núi trong nháy mắt, một cái hồng ảnh như tia chớp chạy vội tới vách núi, chỉ thấy hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu, sau đó không hề nghĩ ngợi liền tung người nhảy xuống, cái hồng ảnh này đúng là Tiêu Nhiên. Vừa rồi hắn luôn luôn ở phía trước dùng nội lực đánh vỡ cầu tuyết, nhưng mà chỉ dựa vào lực của một mình hắn, làm sao có thể ngăn cản vô số cầu tuyết này chứ? Ngay khi Tiêu Nhiên cảm giác được tình trạng kiệt sức, biết bản thân mình đã vô lực phá hủy những cầu tuyết này, thì hắn nhanh chóng chạy nhanh về phía Lam Ân Nhan. Nếu hôm nay nhất định phải táng thân ở trong Tuyết Sơn, như vậy hắn cũng muốn ôm Nhan nhi âu yếm của mình. Ở trong lòng hắn, ngay cả gặp phải tử vong, nhưng nếu có thể cùng Nhan nhi âu yếm cùng một chỗ, kia coi như là vạn phần hạnh phúc. Nhưng sau khi hắn liều mạng cùng dư lực thấy thân ảnh Lam Ân Nhan, thì liền phát hiện Lam Ân Nhan đã rơi xuống phía dưới, vì thế hắn liền cũng không chút do dự thả người nhảy xuống đáy vực.

Bởi vì toàn bộ Tuyết Sơn tuyết bay quanh năm, cho nên đáy vực Tuyết Sơn tuyết cũng chất đồng thật dày, khi đám người Lam Ân Nhan rơi xuống đáy vực, thì toàn bộ bọn họ đều bị vùi sâu vào trong lớp tuyết vừa mềm mại lại vừa rất nặng này, cũng bởi vì chút tuyết này tồn tại, cho nên toàn bộ bọn họ đều may mắn còn sống.

Thời gian từ từ trôi qua, tuy rằng trận tuyết lở này đến vừa nhanh vừa mãnh liệt, nhưng cuối cùng vẫn là dần dần ngừng lại.

“Tê...” Đáy vực, Lam Ân Nhan từ từ tỉnh lại, khi nàng mở con ngươi trong nháy mắt, trực cảm giác trước mắt một trận trắng xóa, sau đó chính là hàn khí thấu xương theo bốn phương tám hướng phun ra về phía thân thể của nàng. Toàn bộ thân thể lạnh run vài cái, tay của Lam Ân Nhan bắt đầu vô lực đẩy tuyết trắng dày nặng vùi lấp ở trên thân thể mình lên.

Thật vất vả từ trong đồng tuyết bò ra, Lam Ân Nhan lại cảm giác cả người đều đau, đau khiến nàng ngay cả nói cũng không nói được một câu. Nàng chỉ biết toàn bộ thân thể đã sớm đông lạnh vô cùng cứng ngắc, đến ngay cả máu trong cơ thể đều giống như ngưng kết thành băng.

Hơn nữa đầu óc của nàng cũng một mảnh trong hôn mê. Ép buộc chính mình đứng ở trong tuyết trắng mờ mịt, con ngươi Lam Ân Nhan bắn phá bốn phía.

Rõ ràng nàng vừa mới rơi xuống đáy vực, xem ra là ở trong trận tuyết lở này mới tạm thời lấy về một cái mạng. Chính là nếu vẫn bị nhốt ở đáy vực này, sợ rằng cuối cùng vẫn chỉ là một con đường chết đi.

“Nhan nhi, ngươi không có việc gì à? Không có việc gì là tốt rồi!” Lúc này cách đó không xa Tiêu Dật cũng đẩy ra một đồng tuyết, sau đó sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Lam Ân Nhan. Lúc này sau lưng hắn vốn có tên độc, hơn nữa trước khi rơi xuống đáy vực lại bị hòn đá sắc bén thương đến phía sau lưng, cho nên hắn liền đẩy đồng tuyết ra, thân thể trong khoảng thời gian ngắn liền vô lực đứng lên.

“Ngươi như thế nào?” Lam Ân Nhan biểu tình đậm bạc liếc nhìn Tiêu Dật nói.

“Tạm thời còn chưa chết đi!” Tiêu Dật bài trừ tia cười suy nhược. Lúc này hắn cũng cảm giác cả người vô cùng cứng ngắc, giống như toàn bộ thân thể cũng không phải là chính mình, mà quần áo lam của hắn cũng đã bị máu nhuộm dần trong đó lộ ra đen. Cánh môi vốn hồng nhuận cũng thành màu tím bầm.

“Chính mình có thể đứng lên sao?” Lam Ân Nhan lại quét nhìn bốn phía, phát hiện phía trước tựa hồ có cái sơn động, xem ra trước tiên phải vào sơn động tránh rét, sau đó sẽ nghĩ biện pháp rời khỏi địa phương quái quỷ này. Tuy nói rằng bây giờ nàng đã trúng Kỳ độc đệ nhất Thiên hạ, có lẽ đúng như Hòa thượng Chí Thanh đại sư kia nói, không yêu Tiêu Dật liền không thể giải độc. Bất quá Lam Ân Nhan nàng cũng không phải là một người tùy tiện chịu mệnh này. Cái gì chó má Thiên mệnh? Lam Ân Nhan nàng cố tình sẽ tin mạng của mình do mình chứ không phải do trời.

“Ngươi đừng quản ta, bản thân đi vào sơn động tránh rét trước đi. Ta muốn nghỉ ngơi một chút, hẳn là có thể đi lên” Tiêu Dật quay đầu theo ánh mắt Lam Ân Nhan nhìn lại, cũng thấy được cái sơn động kia, sau đó liền thấy hắn thờ hồn hồn nói. Chính là lời nói suy yếu chưa dứt, hắn liền phun ra một ngụm máu đen. Xem ra lúc trước thay Lam Ân Nhan chặn tên độc kia bắt đầu phát tác.

“Ta đỡ ngươi đứng lên đi!” Nhìn thấy Tiêu Dật phun ra máu đen, Lam Ân Nhan ngăn người ra, sau đó giữ khí không mang theo cảm xúc gì nói, tiếp theo nàng chậm rãi đi tới bên người Tiêu Dật, ngồi xổm xuống dưới, tay khoác lên cánh tay Tiêu Dật. Nàng thừa nhận giờ phút này trong lòng nàng vẫn là rất chán ghét Tiêu Dật này, bất quá nếu lúc trước hắn không thay mình chặn tên độc kia, thì hiện tại người phun máu đen là mình. Lam Ân Nhan nàng luôn luôn ôn hòa rõ ràng, vô luận hắn có bao nhiêu việc làm khiến mình thống hận, dù sao hắn cứu mình một mạng kia cũng là sự thật, cho nên thiếu hẳn phần nhân tình này nàng phải nhanh chóng trả, nàng tuyệt đối không làm cho bản thân mình thiếu Tiêu Dật một chút tình gì.

“Nhan nhi, ngươi...” Tiêu Dật nghe được Lam Ân Nhan lại muốn đỡ mình, con ngươi toát ra tia vui vẻ. Nàng là đang lo lắng cho mình sao?

Nhưng mà khi hắn nhìn đến biểu tình lạnh lùng kia của Lam Ân Nhan, con ngươi lại ảm đạm xuống dưới. Xem ra vô luận mình bù lại như thế nào, vĩnh viễn cũng không thể giành được nửa điểm hảo cảm của nàng. Nàng tới đỡ mình, cũng chỉ là bởi vì không muốn thiếu mình phần nhân tình đi?

“Cám ơn ngươi” Tiêu Dật nuốt xuống một ngụm máu đen đang muốn phun ra, cắn răng nói câu cảm ơn với Lam Ân Nhan, mà tâm hắn lại lộ vẻ thống khổ một mảnh. Nhan nhi, ta biết trước kia là ta sai, nhưng mà chẳng lẽ ngươi liền thật sự không muốn cho ta một chút cơ hội hối hận sao?

“Đừng cảm ơn ta, trong lòng ngươi rất rõ ràng, ta chỉ không muốn thiếu ngươi phần nhân tình” Quả nhiên, Lam Ân Nhan lãnh đạm nói ra chuyện thật mà trong lòng Tiêu Dật rất không muốn thừa nhận.

“Ta nghĩ... Ta không cần ngươi đỡ, ta có thể chậm rãi đi đến sơn động kia đi” Bỗng nhiên Tiêu Dật đẩy hai tay Lam Ân Nhan ra, sau đó khước miệng cười chua xót nói. Tuy rằng hắn biết rõ mục đích Lam Ân Nhan tới đỡ mình, nhưng khi chính miệng nàng nói ra, thì trong lòng hắn lại vẫn khó tránh được một trận đau nhức.

“Ngươi là muốn cho ta vĩnh viễn thiếu ngươi phần nhân tình này sao? Ta sẽ không cho ngươi thực hiện được” Lam Ân Nhan hừ lạnh, sau đó hai tay đem thân thể Tiêu Dật kéo lên.

“Ta...” Môi Tiêu Dật khê nhúc nhích, không nói gì. Vừa rồi quả thật hắn có loại suy nghĩ không cho Lam Ân Nhan trả phần nhân tình này trong đầu, bởi vì đối với nàng mà nói, thiếu phần nhân tình ngăn đỡ mũi tên cũng có thể sẽ có chút thống khổ. Nhưng mà, đối với hắn mà nói, làm cho nàng thiếu mình một phần nhân tình, cũng là một phần xa hạnh phúc cầu tới.

“Đi thôi!” Mặt Lam Ân Nhan vô biểu tình nói, sau đó hai người bước thong thả, thân thể cũng đồng thời theo mang chút run run đi vào bên trong sơn động.

Vừa tiến vào sơn động, Lam Ân Nhan liền chậm rãi đỡ Tiêu Dật ngồi xuống, khiến cho thân thể hắn dựa vào trên vách núi, sau đó Lam Ân Nhan đầu tiên là chăm chú nhìn Tiêu Dật, sau đó lại chăm chú nhìn hai tay mình. Lúc này hai tay nàng đã dính đầy tơ máu, tơ máu này đều là trên y phục Tiêu Dật.

“Để ta rửa sạch vết thương cho ngươi đi. Còn có, trên người ngươi có được gì chữa thương, nếu có thể liền lấy ra đi, ta đem được bôi lên trên miệng vết thương phía sau lưng ngươi, có lẽ ngươi có thể giảm bớt chút đau đớn” Lam Ân Nhan hơi do dự, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Vây phiền ngươi!” Sau khi Tiêu Dật thở hắt hắt mấy hơi, gian nan từ trong ngực lấy ra một cái bình dược. Dược trong chai này là trước khi đi đến Tuyết Sơn, Quỷ Y Tư Đồ Phồn giao cho hắn để ngừa vạn nhất, không nghĩ tới giờ phút này thật đúng là có công dụng. Nếu bôi dược này lên trên miệng vết thương phía sau lưng hắn, mặc dù không thể khỏi hẳn trong nháy mắt, vậy cũng có thể không phục bảy tám phần đi?

“Nhan nhi, nếu ngươi muốn giúp ta bôi dược, nhất định phải cởi áo của ta. Nếu ngươi cảm thấy miễn cưỡng, hay là thôi đi. Ta nghĩ ta vẫn có thể chịu đựng được” Sau khi nhìn thấy Lam Ân Nhan tiếp nhận bình dược, Tiêu Dật buông mí mắt xuống nói.

“Sau khi giúp ngươi bôi dược xong, cho dù ngươi giúp ta chần mũi tên. Về sau, cũng mời ngươi không cần lại làm những hành động ngu xuẩn đó. Bởi vì ta thực không thích nợ ngươi một tia tình” Lam Ân Nhan lại lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó nâng ngồi xổm xuống giúp Tiêu Dật cởi áo. Nói thật, giúp Tiêu Dật bôi dược sau lưng, nâng đầu chỉ miễn cưỡng? Quả thực cảm thấy ghê tởm! Nhưng mà nâng lựa chọn được sao? Nếu không cho nâng bôi dược, xem như là nâng nợ hắn, bị ghê tởm chết cũng tốt hơn nợ nhân tình của hắn.

Sau đó Lam Ân Nhan đem áo Tiêu Dật cởi xuống dưới, đầu tiên là nâng từ trong tay áo lấy ra một cái khăn lụa, đem lau đi vết máu đen chảy xuống ở trên vết thương phía sau lưng Tiêu Dật, sau đó nhanh chóng đem thuốc bột trong bình cho vào lòng bàn tay, tiếp theo đó đưa tay dán về phía miệng vết thương của Tiêu Dật.

“A!” Nhất thời miệng vết thương của Tiêu Dật truyền đến một chút đau đớn như đâm vào xương tủy, sau đó hắn thảm thiết gào to, tiếp đó hắn nắm chặt nắm đấm.

“Ngươi có khỏe không? Dược này không có vấn đề đi?” Lam Ân Nhan lại lạnh nhạt liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó lạnh lùng hỏi.

“Ta không sao, dược cũng không có vấn đề!” Ngón tay giữa của Tiêu Dật bấm vào trong máu thịt, sau đó cắn răng nặn ra một câu. Dược Tư Đồ Phong nghiên cứu chế tạo chính là như vậy, tuy rằng bôi lên miệng vết thương sẽ đau rất lợi hại, bất quá cũng khỏi phục nhanh hơn nhiều so với dược chữa thương khác.

“Ta đây liền tiếp tục bôi dược cho ngươi?” Lam Ân Nhan mặt vô biểu tình liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó lại đem thuốc bột cho vào trong lòng bàn tay, tiếp theo đó lòng bàn tay lại dán đến trên miệng vết thương của Tiêu Dật.

“Tê...” Tiêu Dật liền thở vào khẩu lãnh khí, bỗng nhiên khuôn mặt thay đổi có chút vặn vẹo, cuối cùng hắn không lại được đau đớn kịch liệt mà vết thương truyền đến, thân thể bỗng nhiên mềm nhũn, sau đó ngã xuống bên cạnh.

“Này, ngươi lấy ra chút khí thế, chống trụ a!” Lam Ân Nhan lại đảo cặp mắt trắng dã, sau đó đứng lúc dùng cánh tay đỡ Tiêu Dật. Kỳ thật nàng vốn không muốn đỡ lấy Tiêu Dật, nhưng mà nếu làm cho Tiêu Dật ngã xuống như vậy, phía sau lưng hắn vừa vặn dán đến trên mặt đất son động, trên mặt đất này tích tụ không ít nước bẩn, nếu làm cho hắn ngã xuống như vậy, như vậy chẳng phải dược bó trắng? Cho nên nàng chỉ có thể bất đắc dĩ đỡ lấy Tiêu Dật.

“Ai cho hai người các ngươi ôm nhau thật mật như vậy?” Bỗng nhiên thân ảnh của Tiêu Nhiên xuất hiện ở trước cửa động, lúc nàng một đôi con ngươi hắn màu đỏ trũng mắt nhìn Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật. Khi hắn rơi xuống vách núi cũng bị vùi lấp ở trong tuyết. Bởi vì lúc trước hao tổn rất nhiều nội lực đi đánh cờ cầu tuyết này, cho nên thời gian hắn hôn mê có vẻ lâu. Đợi đến khi hắn đây được tuyết bỏ ra ngoài muốn đi tìm Nhan nhi, liền mơ hồ nghe được cách đó không xa có người nói chuyện. Thanh âm nói chuyện kia hắn rất quen thuộc, là Nhan nhi của hắn. Trong nháy mắt biết Nhan nhi không ngại, hắn đương nhiên rất vui vẻ, vì thế liền lập tức theo âm thanh tìm lại đây. Nhưng mà khi hắn vừa vào son động, lại thấy được Tiêu Dật nửa người trên trần trụ, nhưng nửa người lại nằm ở trong lòng Lam Ân Nhan. Điều này không khỏi làm cho toàn bộ thân thể hắn run rẩy, lý trí cũng trong nháy mắt không khống chế được.

Đột nhiên nghe thấy thanh âm khẩn nộ như thế, Tiêu Dật cùng Lam Ân Nhan đều nhìn về phía cửa động.

Là hắn? Làm sao hắn có thể xuất hiện ở đây vực? Chẳng lẽ là hắn thấy Nhan nhi rơi xuống vách núi đen, sau đó liền nhảy xuống theo? Tiêu Dật chịu đựng đau nhức trên người, con ngươi phức tạp nhìn Tiêu Nhiên.

“Là ngươi? Làm sao ngươi xuất hiện ở đây?” Còn lại Lam Ân Nhan con ngươi khó hiểu nhìn về phía Tiêu Nhiên, Đương nhiên chuẩn xác mà nói, giờ phút này ở trong mắt Lam Ân Nhan nhìn thấy kỳ thật là Môn chủ Tu La môn.

“Ngươi lập tức buông hắn ra cho ta!” Tiêu Nhiên con ngươi âm trầm nhìn về phía Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật, nhìn thấy Lam Ân Nhan cùng Tiêu Dật ôm nhau ái muội như thế, hắn đau lòng giống như có hàng vạn con rắn độc cắn vậy. Mà toàn bộ con ngươi hắn cũng thiêu đốt giống như hỏa diễm, hỏa diễm kia giống như muốn đem cả người Tiêu Dật đốt cháy thành tro tàn

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Người Còn Có Thể Nhẫn Tâm Sao?

Nghe được lời nói của Tiêu Nhiên, nhìn thấy ánh mắt âm trầm làm cho người ta sợ hãi kia của Tiêu Nhiên, toàn bộ linh hồn của Lam Ân Nhan không khỏi hoảng sợ run một cái. Vì sao cả người hắn phát ra hơi thở lạnh như băng, làm nàng tựa như lâm vào trong cảnh tượng muốn đòi muốn kiếp không trở lại được chứ?

Tay Lam Ân Nhan vốn đỡ Tiêu Dật không khỏi buông lỏng, nhưng lập tức nàng liền nhanh chóng kéo lại, lại đỡ nửa người Tiêu Dật. Dựa vào? Vì sao hắn nói mình buông Tiêu Dật ra, thì mình phải buông ra? Dựa vào cái gì nàng phải nghe lời Môn chủ Tu La môn này?

“Ta nói là ngươi buông hắn ra, ngươi không nghe thấy sao?” Tiêu Nhiên điên cuồng hét lên nói, một đôi con ngươi hết sức đỏ tui, thần trí đánh mất hơn phân nửa. Hắn biết là nàng đang giúp Tiêu Dật chữa thương, nhưng mà hắn thấy tay nàng đụng chạm vào da thịt Tiêu Dật, làm cho hắn có loại cảm giác nổi điên.

“Ngươi bảo ta buông hắn ra, nhất định ta phải buông hắn ra sao? Ngươi cho là mình là ai a?” Lam Ân Nhan đầu tiên là hơi hơi ngẩn người, sau đó lửa giận cũng vọt lên. Nàng chán ghét người khác dùng giọng như vậy nói với mình. Hắn muốn mình buông Tiêu Dật ra sao? Nàng liền cố tình không buông. Lam Ân Nhan tức giận đỡ thân thể Tiêu Dật càng vững hơn.

“Chết tiệt! Vì sao ngươi phải kích thích ta? Ngươi như vậy sẽ làm ta nổi điên!” Con ngươi Tiêu Nhiên gắt gao trừng mắt nhìn Lam Ân Nhan, trong mâu quang mang theo hận ý thấu xương như lạnh băng. Sau đó liền thấy hắn duỗi hai tay ra, một chút dòng khí cường đại tập kích về phía Lam Ân Nhan. Sau đó liền thấy thân thể Lam Ân Nhan bay lên trời, sau đó bay tới trước mặt Tiêu Nhiên.

“Nhan nhi, cẩn thận a!” Tiêu Dật vốn đang suy yếu, cũng không biết lấy sức mạnh từ đâu ra, nhìn thấy thân thể Lam Ân Nhan bị cường lực của Tiêu Nhiên hút bay đi, nhất thời tâm hoảng hồn, sau đó dùng sức vung hai tay về phía Tiêu Nhiên.

Còn Tiêu Nhiên lại khinh thường liếc nhìn Tiêu Dật, cánh tay phải nhanh chóng bao quát, đem Lam Ân Nhan bay đến ôm chặt ở trong lòng. Mà cánh tay trái lại bỗng nhiên vung lên về phía Tiêu Dật. Nhất thời trước mặt Tiêu Dật tối sầm, sau đó hoàn toàn ngất đi.

“Ai cho ngươi thương hắn?” Lam Ân Nhan sắc mặt hoảng sợ nhìn Tiêu Dật bất tỉnh, sau đó nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi Tiêu Nhiên. Hơn nữa thân thể của nàng cũng liều mạng giãy dụa, muốn thoát khỏi cánh tay Tiêu Nhiên kiềm chế. Dựa vào, nàng thật vất vả mới chịu đựng cảm giác ghê tởm đập được sau lưng cho Tiêu Dật, Môn chủ Tu La môn này vừa xuất hiện, liền dùng cường lực đánh Tiêu Dật bị thương, vậy nàng chẳng phải là bạn trắng việc? Nàng nợ Tiêu Dật nhân tình khi nào mới có thể trả hết a?

“Thấy ta đã thương hắn, ngươi đau lòng sao?” Bỗng nhiên Tiêu Nhiên dùng hết toàn lực co rút tay trái lại, đem Lam Ân Nhan hoàn toàn giam cầm ở trong lòng, sau đó hắn nâng bàn tay trái lên, nhẹ nhàng ôm lấy cằm Lam Ân Nhan hỏi.

“Lòng ta đau cái P! Hắn cứu ta một lần, ta nợ hắn một phần nhân tình, ta phải trả phần nhân tình này. Cho nên hôm nay, ta sẽ không cho phép ngươi thương hắn ở trước mặt ta. Nhưng mà chờ sau khi vết thương hắn tốt lắm, ngươi muốn thương hắn như thế nào cũng được, cho dù chính là giết hắn, ta cũng sẽ không nói nhiều một câu” Lam Ân Nhan phần nợ trừng mắt nhìn Tiêu Nhiên nói.

“Chính là hắn đã cứu ngươi một lần, ngươi liền liều mạng phải bảo vệ hắn như vậy. Còn ta thì sao? Ta cứu ngươi cũng không chỉ một lần, sao không thấy ngươi liều mạng bảo vệ ta như vậy chứ?” Ánh mắt Tiêu Nhiên sắc bén như lưỡi dao nhìn chăm chú khuôn mặt Lam Ân Nhan, trong miệng cũng cứng rắn cắn răng tìm cách nói. Nhan nhi, cho dù hắn cứu ngươi một lần thì thế nào? Số lần hắn thương ngươi càng nhiều, người như vậy có tư cách gì cho ngươi đi bảo vệ a?

“Ngươi... Ngươi lợi hại như thế, làm sao cần ta bảo vệ? Hơn nữa, bây giờ là ngươi muốn đã thương Tiêu Dật, Tiêu Dật căn bản là không có năng lực thương ngươi” Thân thể Lam Ân Nhan hơi hơi cứng đờ, sau đó mấp máy môi nói. Không sai, nàng cũng không phủ nhận rằng Môn chủ Tu La môn này quả thật cũng đã cứu mình. Nhưng mà, hắn lại không bị thương, mình bảo vệ hắn cái quỷ gì a?

“Sao ngươi biết ta không bị thương? Trong mắt của ngươi chỉ nhìn thấy hắn thương, nhưng mà lại nhìn không thấy thương thế của ta. Ngươi cũng biết hắn chính là ngoại thương, mà ta cũng là nội thương nghiêm trọng?” Tiêu Nhiên con ngươi sâu kín nhìn về phía Lam Ân Nhan. Nhan nhi, hắn mang theo ngươi chạy xuống núi tránh cầu tuyết công kích, thì ngươi cũng biết ta đang làm gì sao? Một mình ta đang lấy máu thịt chống lại tuyết lở, nguyên nhân ta làm như vậy, không phải muốn khiến cho lực công kích của những cầu tuyết này đối với ngươi giảm bớt sao? Ngươi cũng biết bởi vì vậy, ta vốn chỉ khôi phục một phần ba nội lực, bây giờ chỉ còn lại không đến một phần sao?

“Ngươi... Ngươi cũng bị thương sao?” Con ngươi Lam Ân Nhan hồ nghi liếc nhìn Tiêu Nhiên. Hắn cường đại như thế, có người có thể thương tổn được hắn sao?

“Đúng vậy, ta cũng bị thương! Tâm của ta bị thương, bởi vì nó không hoàn chỉnh, nó hoàn toàn vỡ nát, mà người làm nó vỡ vụn chính là ngươi” Tiêu Nhiên buông con ngươi xuống. Nhan nhi, cho tới nay thiếu chút nữa cho rằng mình đã là một người vô tâm, nhưng sau khi gặp ngươi ta mới biết được tâm của ta vẫn tồn tại như cũ, hơn nữa nó còn biết đau a!

“Ngươi có bệnh a?” Khóe miệng Lam Ân Nhan co quắp. Lúc trước khi nàng chạy trốn xuống chân núi, thiếu chút nữa rơi vào trong hầm tuyết, Tiêu Dật muốn đưa tay kéo nàng kết quả lại không giữ chặt. Sau đó lại trống rỗng bay ra ngoài một cái hồng trù cứu nàng, nếu nàng đoán không sai, cái hồng trù kia hẳn chính là của người này đi? Vô luận nguyên nhân hắn cứu mình là cái gì, cứu chính là cứu, nàng thừa nhận mình quả thật cũng nợ phần nhân tình của hắn. Nhưng mà lời nói của hắn lại làm cho nàng thật sự không chịu nổi a, cái gì gọi là tan nát cõi lòng, mà người làm tâm hắn vỡ vụn lại chính là mình a?

“Ta là có bệnh, hơn nữa bệnh cũng không nhẹ. Bởi vì ta yêu một nữ nhân không tìm không thấy, đối với sự yên lặng trả giá của ta, ngay cả trong mắt cái nữ nhân kia nhìn không thấy, tâm hoàn toàn cũng không nhận thức được” Tiêu Nhiên về mặt thống khổ cười nói.

“Đù, người đừng điên” Lam Ân Nhan hồng mắt rống lên một câu. Nợ hân phần nhân tình cứu mạng là một chuyện, nợ yêu lại là một chuyện khác. Ý tứ của hắn thật cực kỳ rõ ràng, hắn yêu mình mà mình cũng không yêu hắn, cho nên hắn bị thương tâm. Hắn cứu mình một mạng, nếu bắt đắ dĩ thì lấy mạng trả hắn là có thể. Nhưng hắn nói yêu mình, không có nghĩa là mình cũng nhất định phải yêu a?

“Ta hỏi ngươi một vấn đề, ta cùng Tiêu Dật đều đã cứu ngươi, nếu bây giờ ta cùng Tiêu Dật đều bị trọng thương sắp chết, mà ngươi chỉ có thể cứu sống một người. Ngươi sẽ lựa chọn cứu ai?” Con ngươi Tiêu Nhiên chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan, ngữ khí thập phần nghiêm túc hỏi.

“Vấn đề nhảm chán, ta cự tuyệt trả lời” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói. Nếu hai người bọn họ cũng chưa từng cứu mình, nàng sẽ lựa chọn khiến cho hai người bọn họ cùng bị chết đi. Nhưng mà hôm nay bọn họ đều cứu mình, nàng phải trả lời như thế nào? Hơn nữa, nào có phát sinh chuyện trùng hợp như vậy chứ?

“Ngươi phải trả lời, nếu không bây giờ ta sẽ giết hắn!” Một bàn tay của Tiêu Nhiên hướng về phía Tiêu Dật đang té xỉu ở trên đất. Bây giờ hắn chỉ muốn biết, nếu bỏ chuyện yêu sang một bên, bằng lý do mình cùng Tiêu Dật đều đã cứu Lam Ân Nhan, vậy trong lòng của nàng sẽ thấy ai quan trọng hơn một ít!

“Hai người cứ chết chung đi” Lam Ân Nhan nhin không được điên cuồng hét lên.

“Ngươi...” Thân thể Tiêu Nhiên cứng đờ, sau đó hắn bỗng nhiên buông lỏng cầm Lam Ân Nhan ra, cúi đầu hung hăng hôn lên môi Lam Ân Nhan. Mà hai cánh tay hắn cũng quấn quanh người Lam Ân Nhan thật chặt, hận không thể đem cả người nàng khảm trong máu thịt của mình.

“Ồ... Ngươi buông” Lam Ân Nhan liêu mạng vặn vẹo. Trời a! Người này quả thực là người điên a!

“Ngươi cũng biết, câu trả lời của ngươi làm cho ta hận ngươi bao nhiêu, nhưng mà... cùng hận so sánh với, ta lại càng yêu ngươi” Tiêu Nhiên từ trong thro gấp thật sâu nặn ra được một câu, sau đó hắn lại đem nụ hôn nóng rực và mãnh liệt của mình bao trùm lấy môi đỏ mọng của Lam Ân Nhan.

“Ồ... Ngươi cái tử biến thái, ngươi buông a!” Lam Ân Nhan đem tất cả khí lực trên người giẫy dụa, nhưng bây giờ không phải là đối thủ của Tiêu Nhiên đang trong điên cuồng. Cho nên nàng hít một hơi thật sâu, sau đó răng nanh cắn thật mạnh về phía môi đỏ mọng của Tiêu Nhiên.

“Tê!” Tiêu Nhiên thở một khẩu lãnh khí, sau đó hắn không để ý đến máu tươi cùng đau đớn trên môi, giống như mưa rền gió dữ hôn về phía Lam Ân Nhan.

“Ồ... Ngươi...” Ngay khi Lam Ân Nhan muốn mở miệng nói, thì lưỡi Tiêu Nhiên nhân cơ hội từ kẽ răng của nàng tiến vào, sau đó điên cuồng ở giữa môi nàng khuấy động, hắn tựa hồ muốn vào giờ khắc này đem toàn bộ ngọt ngào trong sạch tốt đẹp của nàng hút hết.

Mà máu cả người Lam Ân Nhan lại bỗng nhiên đóng băng, sau đó nàng thể nhưng đình chỉ tất cả giẫy dụa. Bởi vì nàng bỗng nhiên phát hiện, người kia hôn mình cảm giác rất quen thuộc?

Dường như... Đúng, mộng, cái mộng kia, một đêm mộng từng cùng người kia trải miền hoan ái? Nụ hôn này cùng cảm giác hôn trong cảnh mơ tựa hồ là giống nhau? Chẳng lẽ...

“Nương tử... Ngươi làm sao vậy? Thật xin lỗi, ta không phải có ý làm thương ngươi” Tiêu Nhiên vốn đem cả người Lam Ân Nhan ôm chặt trong ngực, điên cuồng hôn nàng, bỗng nhiên cảm giác được thân thể Lam Ân Nhan giẫy dụa vô lực mềm nhũn ra, hắn còn tưởng rằng mình làm nàng bị thương, nhanh chóng nói lỏng tay ra. Hắn biết bản thân không nên đối với nàng như vậy, nhưng mà hắn thật sự rất tức giận a? Trời biết khi mình nhìn đến nàng đem Tiêu Dật trần trụi ôm vào trong lòng, tâm hắn là có cỡ nào ghen tị, lại có cỡ nào hận cùng đau a!

“Nương tử?” Lam Ân Nhan bị Tiêu Nhiên buông ra cặp mắt nói nhỏ một câu. Trong cảnh mơ kia, thấy không rõ lắm khuôn mặt nam tử cùng xưng hô nàng như vậy. Hôn giống nhau, xưng hô cũng giống nhau.

Bỗng nhiên Lam Ân Nhan ngược mắt nhìn về phía Tiêu Nhiên, mà Tiêu Nhiên đón nhận ánh mắt của Lam Ân Nhan thân thể lại run lên, bởi vì ánh mắt của nàng làm hắn cảm thấy sồn tóc gáy.

Trong khoảng thời gian ngắn hai người đều không nói chuyện, toàn bộ trong sơn động bỗng nhiên lâm vào yên lặng, đó là yên lặng như chết.

“Ta hỏi ngươi một vấn đề, hy vọng ngươi có thể thành thật trả lời ta!” Gần nửa buổi, Lam Ân Nhan con ngươi âm lãnh vạn phần bắn về phía Tiêu Nhiên, ngữ khí không mang cảm xúc gì nói.

“Ngươi...” Nhất thời máu Tiêu Nhiên đông lại thành băng, về mặt cũng có chút đại ra nhìn về phía Lam Ân Nhan. Nàng muốn hỏi mình cái gì? Chẳng lẽ nàng đã nhận ra?

“Trừ bỏ lúc này đây, ngươi có từng hôn qua ta hay không?” Lam Ân Nhan cắn răng cứng rắn bài trừ một câu.

“Ngươi... Nói cái gì? Ta nghe không hiểu!” Thân thể Tiêu Nhiên bỗng nhiên cứng đờ, trong lòng hiện lên một chút dự cảm vô cùng không tốt.

“Ta từng đã làm một cái mộng, trong mộng bị một nam tử không rõ mặt cường hôn, nụ hôn kia cùng ngươi vừa mới hôn cảm giác giống nhau, nam tử không thấy rõ mặt trong mộng kia có phải là ngươi hay không, còn có... đó rốt cuộc là cái mộng, hay là chân thật?” Móng tay Lam Ân Nhan đâm vào trong da thịt. Tuy rằng nàng vẫn cố gắng đem cái mộng kia trở thành hư ảo, nhưng sau khi tỉnh lại cái giấc mộng kia gây cho nàng cảm giác lại là chân thật tồn tại. Nếu thật sự là mộng còn chưa tỉnh, nhưng nếu giấc mộng kia là chân thật, như vậy nói cách khác có người ở trong lúc nàng mê man, sau đó nhân cơ hội khinh bạc nàng? Ngươi nợ rốt cuộc là ai? Sẽ là Môn chủ Tu La môn trước mắt này sao?

“Thực xin lỗi...” Tiêu Nhiên tránh được con ngươi tìm tòi nghiền cứu của Lam Ân Nhan, hơi nghiêng đầu sang chỗ khác nhẹ nhàng nói. Hắn vốn muốn nói dối, nhưng mà hắn lại rất muốn làm cho Lam Ân Nhan biết giấc mộng kia là chân thật tồn tại, vì thế hắn lại mà xui quỷ khiến thừa nhận.

“Ta làm thịt ngươi!” Phút chốc con ngươi Lam Ân Nhan bốc lên lửa giận hủy diệt trời đất, nàng vốn hy vọng từ trong miệng Môn chủ Tu La môn này nghe được đáp án phủ định, nhưng mà hy vọng của nàng lại tan vỡ. Tuy rằng đôi phương chỉ đơn giản trả lời nàng ba chữ ‘Thực xin lỗi’, nhưng cũng đã rõ ràng nói rõ tất cả. Đó không phải là mộng, đó là chân thật. Mà người thừa dịp nàng hôn mê khinh bạc nàng, chính là Môn chủ Tu La môn trước mặt. Đây coi là cái gì? Cường bạo sao?

“Ngươi muốn làm thịt ta? Vì sao?” Tiêu Nhiên cắn cắn môi, con ngươi lạnh lẽo ưu sầu nhìn về phía Lam Ân Nhan. Bởi vì hắn cường bức nàng sao?

“Mẹ nó, ngươi còn hỏi ta vì sao?” Lam Ân Nhan lấy tốc độ cực nhanh từ trên tóc rút xuống một cái trăm ngọc, sau đó không lưu tình chút nào tàn nhẫn đâm về phía Tiêu Nhiên. Nghe được câu thắc mắc kia của Tiêu Nhiên, lý trí của nàng trong nháy mắt hoàn toàn không khống chế được. Tên chết tiệt này cường bạo mình? Lại vẫn vô sỉ hỏi ngược lại mình vì sao muốn làm thịt hắn?

“Ta biết ta sai lầm rồi, nhưng mà ta làm như vậy, cũng chỉ là bởi vì ta yêu ngươi a!” Tiêu Nhiên trở tay kiềm chế cổ tay Lam Ân Nhan đang đâm về phía hắn, cắn cắn môi đồ mộng, sau đó ngửa đầu bắt đầu thở dài buồn thương nói.

“Ngươi tên cầm thú này!” Lời nói của Tiêu Nhiên càng thêm chọc giận Lam Ân Nhan, cũng bởi vì hắn cho rằng yêu mình, cho nên cường bạo mình sao? Lam Ân Nhan nghĩ đến Môn chủ Tu La môn trước mặt này thiên đạo vạn quả cũng không quá.

“Ta không cho phép ngươi mắng ta như vậy, ngươi vốn chính là nữ nhân của ta, đương nhiên ta có tư cách có được ngươi!” Lửa giận của Tiêu Nhiên cũng bắt đầu bùng lên. Hắn thừa giận đem đó cùng nàng triển miên thật là không đúng, nhưng mà hắn có biện pháp nào a? Lão hòa thượng ban tặng cho nàng cái bột, trước tiên phải phá thân thể của nàng, sau đó mới dùng linh lực trong ngọc bội loại bỏ nó a? Hơn nữa, hắn cũng thật là rất yêu nàng, cho nên rất muốn có được nàng a! Nếu hắn lấy thân phận Tiểu Tử đi yêu nàng, đi muốn nàng, nàng sẽ đồng ý sao? Nàng cần bản sẽ không đồng ý a! Hắn chỉ có thể khi nàng hôn mê có được thân thể của nàng trước, sau đó lại chậm rãi tìm lấy tâm nàng yêu mình a!

“Ngươi đi tìm chết cho ta đi!” Phút chốc tay của Lam Ân Nhan tránh thoát khỏi sự kiềm chế của Tiêu Nhiên, sau đó nắm chặt trăm ngọc trong tay giơ lên cao.

“Ngươi muốn giết ta thật sao?” Một chút gió lạnh thổi tới, ba ngàn tóc đen cùng hồng y xinh đẹp của Tiêu Nhiên tùy ý bay múa, chính là thân thể hắn không có chút dấu hiệu né tránh nào, chỉ có trong miệng đau lòng hỏi lại.

“Không giết ngươi, khó tiêu mối hận trong lòng ta” Lam Ân Nhan vừa dứt lời, trăm ngọc liền như tia chớp đâm vào ngực Tiêu Nhiên, nhất thời máu phun một cái từ trong cơ thể Tiêu Nhiên bắn ra.

“Ngươi...” Trăm ngọc đâm vào ngực Tiêu Nhiên trong nháy mắt, lòng Lam Ân Nhan cũng không hiểu tê rần, sau đó con ngươi nàng có chút kinh ngạc nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Đêm đó quả thật là ta không đúng, ta không muốn cho ngươi hận ta. Nếu ngươi cảm thấy đâm ta bị thương, liền có thể cho ngươi hoàn toàn tiết hận, như vậy ngươi liền đâm đi! Hung ác đâm đi!” Còn lại Tiêu Nhiên vẫn đứng không nhúc nhích, con ngươi lẳng lặng dừng ở trên người Lam Ân Nhan nói.

“Ngươi nghe rõ ràng cho ta, không phải ta muốn đâm ngươi bị thương, mà là ta muốn giết ngươi!” Thân thể Lam Ân Nhan cứng đờ, trăm ngọc trong tay lại giơ lên cao. Nhưng mà nhìn đến trăm ngọc kia chậm rãi rơi xuống máu tươi, lòng của nàng lại không hiểu đau lên. Chết tiệt, vì sao lúc mình thương hắn, mình cũng sẽ cảm giác được tâm rất đau chứ? Chẳng lẽ bởi vì hắn cứu mình, cho nên lúc mình thương tổn hắn tâm sẽ cảm giác được bất an, mà mình đem phần bất an kia làm thành đau. Nhưng cho dù hắn đã cứu mình thì như thế nào, dù sao hắn cũng cảm thù như vậy cường bạo mình a?

“Dù sao nếu ngươi không chịu yêu ta, ta sớm hay muộn cũng chết ở trong tay ngươi. Nếu nói vậy, không bằng làm cho ta sớm giải thoát thống khổ một chút!” Tiêu Nhiên thế nhưng ngẩng đầu, mà con ngươi hắn cũng nhắm chặt. Khi thanh âm hắn yếu ớt phiêu tán ở trong không khí, thì con ngươi hắn nhắm chặt cũng chảy xuống vài giọt nước mắt trong suốt. Nước mắt kia tròn trịa, tựa như bảo thạch, long lánh rất đẹp. Chính là khi làm chúng nó rơi xuống trên vai Tiêu Nhiên, thì nước mắt lại vỡ tan, tựa hồ rốt cuộc không thể khôi phục được xinh đẹp như trước.

“Ngươi có ý tứ gì? Cái gì mà bảo ta không yêu ngươi, ngươi sớm hay muộn cũng sẽ chết ở trong tay ta chứ?” Cả người Lam Ân Nhan cứng ngắc nhìn về phía Môn chủ Tu La môn trước mặt, vì sao... vì sao toàn thân hắn tản ra hơi thở thống khổ, sẽ làm nàng cảm giác được toàn bộ linh hồn đều đang đau run run chứ? Còn có, vì sao giờ phút này biểu tình của hắn cực kỳ giống một người?

“Không phải lão hòa thượng Chí Thanh kia nói rất rõ ràng sao? Ngươi là Đế nữ tính, ngươi yêu người chỉ có Chính đế cùng Tà đế. Tiêu Dật chính là Chính đế kia, mà ta... chính là Tà đế kia. Ngươi yêu Tiêu Dật, thì ta phải chết. Ngươi yêu ta, thì Tiêu Dật phải chết. Bây giờ ngươi còn chưa yêu Tiêu Dật, liền đã muốn lựa chọn làm cho ta đi chết. Ta đây cũng chỉ có thể theo ý nguyện của ngươi. Ai kêu ta yêu ngươi đến sớm đã đem mệnh giao cho ngươi chứ! Nếu ngươi thật sự muốn mạng của ta, vậy cầm đi!” Tiêu Nhiên yếu ớt nói, mà giờ khắc này, hắn cũng cảm thấy được thật mệt mỏi, hắn yêu rất mệt mỏi. Lúc này ngực hắn máu tươi chảy dài không dứt, máu kia có vẻ cực kỳ rực rỡ mà lại xinh đẹp, một chút gió thổi tới, toàn bộ son động đều tràn ngập mùi máu tươi, đó là một loại lạnh như băng, chua xót, mùi máu tươi làm người ta chua xót.

“Cái gì? Ngươi... Ngươi chính là Tà đế trong miệng lão hòa thượng kia. Tà đế phá hủy muôn dân thiên hạ?” Nghe được Tiêu Nhiên nói, Lam Ân Nhan cũng không nhịn được sợ hãi rút lui ra sau vài bước. Trên thế giới này thật sự có Chính – Tà đế tồn tại, mà hai người kia còn đều ở xung quanh bên cạnh mình?

“Nương tử, nếu ngươi thật sự muốn lấy mạng ta, ta không hề một câu oán hận. Chính là ở trước khi ngươi lấy mạng ta, ta chỉ muốn nghe chính miệng

ngươi nói một câu, chẳng lẽ trong lòng ngươi thật sự chưa từng có yêu ta sao?” Tiêu Nhiên cũng đem nước mắt chứa đầy trong hốc mắt cứng rắn đảo trở về, con ngươi trống rỗng vô thần nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Đù, ngươi đừng kêu ta là nương tử, cho tới bây giờ ta cũng không phải là nương tử ngươi, càng không thể có thể đi yêu ngươi. Còn có ta mặc kệ cái chó má Chính – Tà đế kia nói, cho tới hôm nay ta muốn lấy mạng ngươi, đơn giản là ngươi đối với ta làm chuyện không nên làm” Lam Ân Nhan rống giận một câu, sau đó lại giơ trâm ngọc đâm về phía Tiêu Nhiên. Không có nữ nhân nào nguyện ý bị người cường bạo, vẫn là tình huống hoàn toàn không tính bị người cường bạo.

“Tỷ tỷ, ngươi thật sự hận ta như thế sao? Được rồi, mệnh này là của ngươi, ngươi cầm đi!” Khóe miệng Tiêu Nhiên cười chua xót, sau đó con ngươi lại như sóng nước mùa thu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Ngay khi trâm ngọc của Lam Ân Nhan chuẩn bị đâm vào ngực Tiêu Nhiên, thì nàng nghe được Tiêu Nhiêu nói ra. Thoáng chốc, cả người nàng tựa như bị sét đánh, đầu óc một mảnh mê muội nhìn về phía Tiêu Nhiên.

Trâm ngọc của nàng vẫn như cũ găm vào trên ngực Tiêu Nhiên, nhưng mà nàng thể nhưng quên đâm vào. Hắn vừa rồi gọi mình là cái gì? Là nàng xuất hiện nghe ảo sao? Tỷ tỷ, chỉ có Tiểu Tứ Tứ nhà nàng mới có thể gọi mình như vậy à? Vì sao biểu tình cùng ngữ khí bây giờ của hắn lại giống Tiểu Tứ Tứ như vậy, đây thật sự là gặp quỷ.

“Tỷ tỷ, đâm đi! Chỉ cần ngươi nhẹ nhàng khẽ động, ngươi có thể hoàn toàn đem trái tim ta đâm nát” Con ngươi Tiêu Nhiên không nháy mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Hỗn đản, ngươi cầm miệng cho ta! Không được học Tiểu Tứ Tứ nhà ta gọi ta như vậy!” Lam Ân Nhan giống như bị kích thích, trâm ngọc trên tay dùng sức một cái đâm vào ngực Tiêu Nhiên, sau đó lại phụt chốc rút ra. Nhất thời máu trên ngực Tiêu Nhiên văng ra khắp nơi. Lần trước hắn nói muốn giết tất cả người họ Tiêu, sau đó mình lại không cho hắn giết Tiểu Tứ Tứ. Cho nên hắn biết mình rất quan tâm Tiểu Tứ Tứ, bởi vậy hắn mới cố ý học Tiểu Tứ Tứ gọi mình như vậy, muốn bức mình mềm lòng hạ thủ không được đi? Người này quả thật rất đáng giận, hắn là cái ma quỷ thị huyết, mà Tiểu Tứ Tứ nhà nàng lại là thiên sứ vô cùng thuần khiết, sao nàng có thể để hắn làm bẩn Tiểu Tứ Tứ.

“Tê...” Tiêu Nhiên cũng hít một ngụm lạnh khí, sau đó thân thể liền lay động vài cái, cuối cùng hai chân hắn mềm nhũn, cả người ngã xuống đất. Nhưng mà con ngươi hắn lại từ đầu đến cuối chưa bao giờ rời khỏi mặt Lam Ân Nhan.

“Ngươi...” Lam Ân Nhan nhìn thấy cả người Tiêu Nhiên té ngã trên mặt đất, cả người đều hoàn toàn cứng ngắc. Giờ phút này ba ngàn tóc đen của hắn hỗn độn rối tung ở trên bờ vai, đôi con ngươi vô cùng thâm lương nhìn mình, nhưng lại làm lòng của nàng nhói một cái. Ánh mắt như vậy thật sự cực kỳ giống Tiểu Tứ Tứ nhà nàng. Không, làm sao hắn là Tiểu Tứ Tứ chứ? Lam Ân Nhan liền mạng lắc đầu.

“Tỷ tỷ, nếu ta thật sự là Tiểu Tứ Tứ, như vậy ngươi còn nhẫn tâm giết ta sao?” Con ngươi Tiêu Nhiên giống như xem thấu tâm tư Lam Ân Nhan, khóe mắt hắn chảy xuống từng giọt từng giọt nước mắt, khóe miệng thâm lương ưu buồn cười nói.

“Ngươi cầm miệng cho ta! Cũng không lại cho dùng ánh mắt như vậy nhìn ta. Ta niệm tình ngươi đã từng cứu ta, cho nên ta liền không dùng trâm ngọc đâm ngươi nữa. Nếu ngươi mạng lớn không chết. Vậy ngươi vĩnh viễn đều đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, nếu không ta nhất định sẽ tiếp tục giết ngươi” Lam Ân Nhan tránh được con ngươi Tiêu Nhiên, sau đó quay người sang. Nhìn thấy hắn còn có chút hơi thở, nàng vốn muốn tiếp tục đâm xuống. Nhưng mà nhìn đến ánh mắt hắn cực kỳ giống Tiểu Tứ Tứ, cuối cùng nàng cũng không thể hạ thủ, bởi vì giống như giết hắn, chính là giống như giết Tiểu Tứ Tứ. Làm sao nàng có thể giết Tiểu Tứ Tứ chứ!

“Tỷ tỷ, đến, nhìn kỹ rõ ràng mặt của ta! Sau đó nói cho ta biết, Tà đế chính là Môn chủ Tu La môn, mà Môn chủ Tu La môn chính là Tiểu Tứ Tứ, như vậy ngươi còn có thể nhẫn tâm giết ta sao?” Tiêu Nhiên đưa tay lên trên mặt, xé rách mặt nạ Môn chủ Tu La môn bên ngoài. Sau đó hắn bỗng dưng phun ra một ngụm máu tươi, cuối cùng con ngươi vô cùng thâm lương nhìn về phía Lam Ân Nhan

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Yêu Hay Không Yêu?

“Ngươi...” Nhìn thấy Tiêu Nhiên bóc mặt nạ da người trong nháy mắt, phụt chốc đầu óc Lam Ân Nhan một mảnh trống không, cả người đều đại ra.

“Tỷ tỷ...” Một chút gió lạnh kéo tới, dưới tóc đen bay loạn kia của Tiêu Nhiên, là khuôn mặt phong hoa tuyệt đại lại vô cùng tái nhợt, hắn hé mở đôi môi đỏ mọng, chính là lời nói trút ra ngoài cũng là biểu lộ vô tận sầu bi, sóng nước trong con ngươi cũng chứa hàng ngàn vạn phiền muộn.

“Ngươi... Ngươi thật sự là Tiểu Tứ Tứ?” Trong tay Lam Ân Nhan vốn nắm chặt trâm ngọc trong nháy mắt rơi xuống, con ngươi khó có thể tin nhìn về phía Tiêu Nhiên. Sẽ không! Huyết tinh tàn nhẫn Môn chủ Tu La môn làm sao là vô cùng thuần khiết Tiểu Tứ Tứ chứ? Tà đế phá hủy muôn dân thiên hạ sao lại là hồn nhiên ngây thơ Tiểu Tứ Tứ chứ? Đây nhất định là giấc mộng đi?

“Đúng vậy, ta là Tiểu Tứ Tứ. Môn chủ Tu La môn chính là Tiểu Tứ Tứ” Tiêu Nhiên buông con ngươi xuống, thanh âm vô cùng khàn khàn nói.

“Ngươi...” Móng tay Lam Ân Nhan đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, nàng có thể cảm giác được toàn bộ linh hồn mình đều đang xoay tròn. Đó là một loại khiếp sợ không thể tin được, Tiểu Tử Tử thuần khiết giống như Thiên sử từ mặt trắng xuống phạm, mà Môn chủ Tu La môn kia cũng là một người có được lực lượng khủng bố, ma quỷ thích dùng máu tươi nhuộm đỏ cánh hoa trong chớp mắt đòi lấy mạng người. Hai người bọn họ làm sao có thể sẽ là một người chứ? Lam Ân Nhan cảm giác được trong lòng có một cái giác mộng tốt đẹp bỗng nhiên tan vỡ.

“Tỷ tỷ, bây giờ ngươi đã biết rõ ta chính là môn chủ Tu La môn, vậy bây giờ ngươi còn muốn giết ta sao?” Tiêu Nhiên cắn răng chậm rãi từ dưới đất đứng lên, khoe miệng của hắn cũng nhếch lên một chút cười thê lương. Ý cười kia lắng lặn tràn ngập ở trong không khí rét lạnh, bập bênh ra là tao nhã hiểm có trên thế gian, cũng buồn than thở Tiêu Nhiên trong lòng kia làm trời đất đều xúc động ưu thương.

“Tiểu Tử Tử, thật xin lỗi. Ta... Ngươi đau sao?” Lam Ân Nhan sắc mặt hoảng hốt đi tới trước mặt Tiêu Nhiên, sau đó nàng dùng tay mình che ở trên vết thương đỏ máu ở ngực Tiêu Nhiên. Chính là thân thể của nàng lúc này lại không ngừng run run, sự run run này đại biểu cho một loại cảm xúc không thể nói bằng lời. Có áy náy đối với thương tổn Tiểu Tử Tử, có đối Tiểu Tử Tử đau lòng, nhưng cũng có đè nén phần nộ đối với Môn chủ Tu La môn. Tiểu Tử Tử mà nàng thích nhất thật sự là người đem mình hôn mê, sau đó nhân cơ hội cưỡng bức thân thể mình sao? Vì sao hắn phải đối đãi mình như thế? Hắn không biết làm như vậy thân là nữ tử nàng sẽ cảm giác được thật áp bức và lãng nhục sao?

“Nương tử...” Môi Tiêu Nhiên run run gọi Lam Ân Nhan, sau đó cánh tay nhẹ nhàng vòng ở thắt lưng Lam Ân Nhan. Nàng là đang đau lòng mình sao? Nếu nói đúng như vậy, cho dù chảy hết máu trên người đối lấy một tia yêu thương của nàng lúc này đối với mình, đó cũng là thập phần đáng giá.

“Nương tử?” Tiêu Nhiên gọi làm cho thân thể Lam Ân Nhan cứng đờ, sau đó nàng nhưng lại không kiềm chế được đẩy Tiêu Nhiên ra. Hơn nữa con ngươi nàng cũng vạn phần phức tạp chăm chú nhìn về phía Tiêu Nhiên. Giờ phút này hắn hồng y cùng tóc đen hơi bay lượn, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, khoe miệng cũng lộ tơ máu đỏ tươi, lại làm cả người hắn càng tăng thêm vạn phần mỹ hoặc yêu mỹ. Vẫn là khuôn mặt sợ hãi, mỹ đến rung động lòng người, chính là trong lòng không còn hồn nhiên như ngày xưa mình vẫn thích.

“Nương tử, ngươi... chán ghét Tiểu Tử Tử sao?” Nhìn thấy Lam Ân Nhan thế nhưng đẩy mình ra, linh hồn Tiêu Nhiên tựa như một cái cổ cầm đang bằng một tiếng liên chặt đứt, tâm hắn đã ở trong cái đây này của Lam Ân Nhan mà thật sự nát hoàn toàn, chính là vỡ suy tàn không chịu nổi. Càng sâu tới khoảnh khắc hắn cảm giác được mình sống ở đây liên bị dập tắt, lạnh lẽo trống vắng dập tắt.

“Không phải, ta...” Lam Ân Nhan mấp máy môi, gần nửa buổi đi qua lúc này mới phun ra được một câu không đầy đủ. Mà con ngươi của nàng cũng cùng con ngươi của Tiêu Nhiên ở giữa không trung chăm chú nhìn lên. Nàng thật sự không chán ghét Tiểu Tử Tử, nàng thực sự rất thích Tiểu Tử Tử.

“Vậy vì sao ngươi phải đẩy ta ra chứ?” Đôi con ngươi Tiêu Nhiên trong nháy mắt ảm đạm, thờ ra hơi thở cũng làm cho người ta sợ hãi, trong phút chốc cả người lại giống như tàn lá mất đi sinh mạng.

“Ta...” Lam Ân Nhan tránh được con ngươi của Tiêu Nhiên, chính là trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể nhận được Tiểu Tử Tử lại chính là Môn chủ Tu La môn. Không sai, nàng thích Tiểu Tử Tử, nàng thích cái Tiểu Tử Tử đơn thuần như nước kia. Nhưng mà nàng không thích Môn chủ Tu La môn, đêm đó ở trong rừng cây, thủ đoạn Môn chủ Tu La môn đối phó Phong Y vẫn là huyết tinh tàn nhẫn như vậy, làm nàng thật sâu cảm giác được sợ hãi. Nhưng bây giờ bỗng nhiên nói cho nàng, Môn chủ Tu La môn huyết tinh kia chính là đơn thuần Tiểu Tử Tử, còn là một người cường bức thân thể nàng, trong khoảng thời gian ngắn nàng thật không biết nên thừa nhận như thế nào!

“Bởi vì ta là Môn chủ Tu La môn hai tay dính đầy huyết tinh sao, cho nên ta ở trong lòng ngươi là dơ bẩn? Để cho ngươi tìm kiếm không được một chút sạch sẽ? Cho nên ngươi chán ghét ta?” Tiêu Nhiên hai tròng mắt mê mông ngẩn lẹ, khuôn mặt tái nhợt gần như trong suốt, đau đớn trong lòng tựa hồ rốt cuộc khó có thể chữa trị. Hắn không cần bất luận kẻ nào trong Thiên hạ đối với Môn chủ Tu La môn có thái độ gì, nhưng mà hắn là cô đơn quan tâm thái độ của nàng. Làm sao nàng có thể bởi vì hắn là Môn chủ Tu La môn, mà ghét bỏ hắn chứ?

“Vẫn là để cho ta đem máu trên ngực ngươi ngừng đi!” Lời nói của Tiêu Nhiên làm tâm Lam Ân Nhan bỗng dưng nhéo một cái, mí mắt của nàng buông xuống, sau đó đưa tay kéo cánh tay Tiêu Nhiên lại, nàng muốn chạy trốn chuyện thật Tiểu Tử Tử chính là môn chủ Tu La môn.

“Ngươi vẫn chưa trả lời vấn đề của ta! Bởi vì ta là Môn chủ Tu La môn, cho nên ngươi chớ ghét ta?” Hồng y của Tiêu Nhiên theo gió nhẹ nhàng thổi, tất cả cảm xúc trong lòng đều hóa thành khoe miệng một chút cười gượng thống khổ, trong con ngươi tràn đầy nước mắt trong suốt, chính là hắn thật sâu áp chế không cho chúng nó rơi xuống.

“Tiểu Tử Tử, ngươi... Ngươi đừng ép ta” Lam Ân Nhan cắn cắn môi, bàn tay hướng về phía ngực Tiêu Nhiên, muốn dùng tay giúp Tiêu Nhiên che đi máu tươi đang chảy xuống ngực, nàng cũng cần đủ thời gian để đi suy nghĩ tâm tư hỗn loạn.

“Ta đừng ép ngươi? Chỉ là ta cần đáp áp của ngươi thôi. Đây xem là ép ngươi sao?” Khoe miệng Tiêu Nhiên vẽ lên một chút cười thê lương chua xót.

“Hào, ngươi rất muốn biết đáp án sao? Như vậy ta nói cho ngươi, ta là rất thích Tiểu Tử Tử, có lẽ quả thật là ta có chút yêu Tiểu Tử Tử, nhưng mà ta cũng rất chán ghét Môn chủ Tu La môn. Bởi vì ta không thể chịu đựng được Tiểu Tử Tử là một người biết lấy mạng người, Tiểu Tử Tử trong lòng ta chính là tốt đẹp, là thuần khiết, hắn không có bất kỳ lòng dạ gì, hắn sẽ không gạt người, hắn lại càng không nên bị máu tươi làm bẩn” Lam Ân Nhan cắn chặt răng nói, nàng cũng muốn thúc ép mình đi nhận chuyện thật Tiểu Tử Tử chính là Môn chủ Tu La môn, nhưng chính là nàng không tiếp thu được.

“Nhưng mà bây giờ Tiểu Tử Tử cùng Môn chủ Tu La môn chính là cùng một người, ngươi nói ngươi thích Tiểu Tử Tử, có lẽ quả thật ngươi cũng yêu Tiểu Tử Tử. Nhưng mà ngươi lại chán ghét Môn chủ Tu La môn, vậy chứng minh kỳ thật trong lòng ngươi vẫn không yêu Tiểu Tử Tử. Nếu thật tâm yêu một người, không phải nên yêu hắn tất cả sao? Chẳng lẽ cũng bởi vì một cái thân phận, có thể làm cho tình yêu lay động, đây là tình yêu chân chính sao?” Tiêu Nhiên hít một hơi lấy khẩu khí nói, xem ra nàng thật sự là không yêu mình, nàng yêu chính là một phần thuộc về Tiểu Tử Tử ngu dốt.

“Tiểu Tử Tử, chúng ta tạm thời không cần thảo luận vấn đề này, để cho ta cầm máu cho ngươi được không?” Lam Ân Nhan nói xong, liền muốn xé mở hồng y Tiêu Nhiên, xem vết thương trên ngực hắn rốt cuộc có bao nhiêu nghiêm trọng.

“Tâm đều đã nát, huyết ngừng có thể như thế nào chứ?” Tiêu Nhiên đẩy tay Lam Ân Nhan ra, mà rốt cuộc nước mắt cũng không thể chịu đựng được nữa từ trong hốc mắt lăn ra xuống. Tâm không chỉ nát hoàn toàn, còn có từng chút từng chút rơi vào trong vực thăm vô biên, nhưng vì sao tình cảm đối với nàng vẫn còn đang cố chấp đắm chìm chứ?

“Tiểu Tứ Tứ, nguoi... nguoi có thể hay không đừng náo loạn!” Lam Ân Nhan bị Tiêu Nhiên đưa tay đẩy ra con nguoi chăm chú nhìn về phía Tiêu Nhiên, mà hai tay của nàng cũng nắm thật chặt.

“Nước mắt này... vì sao luôn luôn đắng như vậy?” Nước mắt theo khóe mắt chảy đến khóe môi, Tiêu Nhiên mấp máy môi đem nước mắt ngậm vào trong miệng nếm thử, ngữ khí yếu ớt nói. Lúc này cả người hắn đều bập bênh hơi thở thống khổ, hơi thở này liên tục liên tục ở trong không khí nhẹ nhàng bay như vậy, thật lâu không chịu tản đi, chúng nó giống như muốn tìm một góc nào đó để dựa vào, nhưng lại tìm không được nơi mình có thể dựa vào.

“Tiểu Tứ Tứ, vẫn là để cho ta đem máu của nguoi ngừng lại trước đi!” Nghe được Tiêu Nhiên nói, đột nhiên tâm Lam Ân Nhan cũng đau xót, sau đó nàng lại đưa tay kéo cánh tay Tiêu Nhiên lại.

“Chỉ cần nguoi nguyện ý yêu ta, máu này không cần ngừng cũng sẽ tan biến. Chỉ cần nguoi nguyện ý yêu ta, nước mắt này tự nhiên cũng sẽ ngược trở về. Chỉ cần nguoi nguyện ý yêu ta, tất cả vết thương của ta đều lập tức khép lại. Nhưng mà... nguoi nguyện ý yêu ta sao?” Khóe môi Tiêu Nhiên cười chua xót. Rõ ràng hắn biết đáp án, nhưng mà lại lần không thể khắc chế được hỏi ra, hắn Tiêu Nhiên yêu nàng đã yêu đến cảnh giới hèn mọn nhất.

“Ta...” Lam Ân Nhan cúi đầu im lặng, nhìn thấy Tiêu Nhiên bộ dáng thống khổ, nàng muốn nói nguyện ý đi yêu thương hắn, nhưng mà nàng nói không nên lời. Bởi vì nàng rất rõ ràng, cảm tình mình đối với Tiểu Tứ Tứ, càng nhiều chính là thích, có lẽ cho dù có khả năng yêu, đó cũng chỉ là đối với cái từng đơn thuần Tiểu Tứ Tứ.

“Ha ha, nguoi do dự như vậy, ta có thể lý giải là yểu chuyển cự tuyệt sao?” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve tóc đen Lam Ân Nhan, trên mặt cũng cười yếu ớt, sau đó tiếp tục mở miệng nói “Quên đi, ta không làm khó dễ nguoi! Kỳ thật ta cảm thấy như bây giờ cũng tốt lắm a! Lúc trước không phải nguoi rất muốn ta chết sao? Nếu như ta thật sự làm như nguoi mong muốn, làm cho máu chảy hết mà chết, như vậy tất cả đau đớn cũng tự nhiên đều biến mất” Giọng nói Tiêu Nhiên không che dấu được xót xa, cũng là cảm xúc hoàn toàn không muốn. Chính là hơi thở hắn thở ra cũng là yên tĩnh như vậy, đó là một yên tĩnh làm cho người ta không dám đi tiếp xúc, giống như chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào một cái, toàn bộ linh hồn của Tiêu Nhiên đều hoàn toàn tan thành mây khói.

“Nguoi... Cảm ơn cho ta, nguoi sẽ không chết! Ta cũng không cho phép nguoi ở trước mặt ta nhắc đến chữ chết này!” Nghe được Tiêu Nhiên nguyện rửa chính hắn như vậy, bỗng nhiên Lam Ân Nhan điên cuồng hét lên.

“Nguoi không chịu đi yêu ta, lại không chịu để cho ta đi chết. Như vậy nguoi là muốn cho ta vĩnh viễn sống trong thống khổ sao? Nếu nguoi không yêu ta, cuối cùng ta cũng sẽ chết ở trên tay nguoi. Nếu như vậy, chết sớm hay muộn có gì khác nhau chứ?” Tiêu Nhiên con nguoi lơ mơ nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Cho dù ta không đi yêu nguoi, làm sao nguoi lại có thể sẽ chết ở trong tay ta chứ? Thứ nhất ta không có cái bản lĩnh kia đi giết nguoi, thứ hai cũng căn bản không có khả năng đi giết nguoi” Lam Ân Nhan cắn cắn môi nói.

“Nguoi không có bản lĩnh kia đi giết ta? Nguoi cũng căn bản không có khả năng đi giết ta? Như vậy... Xin nguoi nói cho ta biết, đây là chuyện gì xảy ra chứ?” Ngón tay Tiêu Nhiên chỉ vào ngực mình nói.

“Ta... Đây chính là cái ngoài ý muốn, nếu ta biết là nguoi, tuyệt đối ta sẽ không làm nguoi bị thương” Thân thể Lam Ân Nhan cứng đờ, sau đó cúi đầu xuống nói.

“Ta chỉ muốn hỏi nguoi một câu cuối cùng, nguoi thật sự không muốn đem tâm cho ta sao?” Nghe được Lam Ân Nhan nói, Tiêu Nhiên lắc lắc đầu, sau đó con nguoi trống rỗng nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ta... Tạm thời không thể đem tâm cho nguoi” Con nguoi Lam Ân Nhan rời rắm nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Cám ơn nguoi câu trả lời yểu chuyển này. Bất quá ta nghĩ... Ta đã biết rõ đáp án” Tiêu Nhiên ngẩng đầu, làm cho giọt lệ cuối cùng trong con nguoi rơi xuống dưới. Sau đó con nguoi hắn không mang theo chút độ ấm gì nhìn về phía Lam Ân Nhan nói “Trong lúc lơ đãng nguoi nhanh nhẹn đến trong lòng ta, ta đem nguoi làm giấc mộng tốt đẹp nhất, thật cẩn thận quý trọng, thương tiếc. Ta cũng không biết vì sao bản thân đối với nguoi si mê như thế, cố chấp như vậy. Ta đã từng hỏi mình vô số lần, vì sao đi yêu thăm nguoi như vậy? Chính là một lần lại một lần tìm kiếm đáp án, kết quả không chỉ không tìm được đáp án, mà tình yêu đối với nguoi cũng càng lúc càng sâu. Nhưng mà bây giờ nguoi lại tự tay giúp ta chôn cất phần tình yêu này, ta từng nghĩ đến chỉ cần có thể bảo vệ cho nguoi giấc mơ ngọt ngào này, ngay cả khi ta đã máu ngiệt đầy thân, ngay cả khi ta hoàn toàn trầm luân địa ngục, ta chung quy cũng hạnh phúc. Nhưng mà... Cuối cùng nguoi vẫn làm cho ta từ trong mộng bừng tỉnh lại. Thôi, đây tất cả khiến cho toàn bộ chúng nó đều biến mất đi! Chỉ hy vọng có một ngày khi ta chết ở trong tay nguoi, nguoi còn có thể nhớ kỹ ta đã từng vì nguoi mà rơi lệ” Tiêu Nhiên nói xong, chịu đựng trong lòng tràn đầy đau nhức, sau đó thân ảnh lóe lên biến mất ngay ở trước mặt Lam Ân Nhan.

Lúc này không khí bập bênh, vô số cánh hoa Bỉ Ngạn yếu ớt bay là là ở giữa không trung, chỉ thấy những cánh hoa Bỉ Ngạn này nhanh chóng xoay tròn, cuối cùng máu tươi cùng mùi thơm của chúng nó toàn bộ tỏa ra, sau đó tàn rơi xuống đầy đất. Trong mùi thơm này hàm chứa Tiêu Nhiên yêu, hàm chứa Tiêu Nhiên ngốc, hàm chứa Tiêu Nhiên oán, cũng hàm chứa hận Tiêu Nhiên lưu lại. Cánh hoa Bỉ Ngạn rơi, Diêm Vương đến lấy mạng. Lúc này đây khiến cho vô số Cánh hoa Bỉ Ngạn rơi xuống, nhưng lại không đòi mạng bất luận kẻ nào, đó là bởi vì hắn để lại chính mạng của mình, nếu nàng không yêu hắn, hắn mạng này cuối cùng có một ngày sẽ bị nàng lấy đi. Bởi vậy hắn trước tiên dùng những cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ này để tế điện xuống linh hồn của hắn.

“Tiêu Nhiên, người... người có ý tứ gì? Người trở về cho ta?” Nhìn thấy cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ rơi xuống đầy đất, bỗng nhiên tâm Lam Ân Nhan giống như bị vạn dao cắt vậy. Lời nói của Tiêu Nhiên trước khi đi từ đầu đến cuối đều quanh quẩn ở bên tai nàng. Hắn có ý tứ gì? Cái gì gọi là tất cả, khiến cho chúng nó biến mất đi? Cái gì gọi là hy vọng có một ngày khi hắn chết ở trong tay mình, mình còn có thể nhớ kỹ hắn vì mình mà rơi lệ?

“Tiêu Nhiên, người... đi ra cho ta! Nhanh chút đi ra, đem nói rõ ràng lại đi!” Lam Ân Nhan kích động hét lớn, Tiêu Nhiên rời đi như vậy, nhưng lại làm cho nàng cảm giác được không hiểu sợ hãi, đó là một loại sợ hãi rơi xuống khôn cùng hắc ám, nàng giống như trong khoảng thời gian ngắn bị lạc tất cả phương hướng.

“Trong lòng người có oán, có hận. Chẳng lẽ ta sẽ không có sao? Rõ ràng người không gì là không làm được, lại ở trước mặt ta sắm vai ngốc tử, càng sâu tới người thừa lúc ta còn đang hôn mê mà cưỡng bức ta, người cũng biết vừa nghĩ tới một màn kia, ta cảm thấy có bao nhiêu nhục nhã sao, ta liền cảm giác mình là bị người ta coi như con khỉ mà trêu chọc. Người bảo ta trong khoảng thời gian ngắn như thế nào đi nhận tất cả lời nói dối người tạo ra?” Thân thể Lam Ân Nhan mềm nhũn, sau đó ngã ngồi ở trên đất.

“Ha ha... Tỳ tỳ, nếu trong lòng người thật sự có một chút để ý ta như vậy, sau khi người biết chân diện thực của ta, có hỏi ta một chút vì sao ta phải giả ngốc hay không? Có hay không cần phải hỏi một chút vì sao ta phải huyết tẩy Thánh Long vương hướng chứ? Người cũng biết ta cũng trong hai năm qua mới biến lợi hại, lúc trước nhiều năm như vậy, nếu ta không phải ngốc tử, ta đã sớm không biết hỗn phi phách tán đi nơi nào. Còn có, lúc trước ta đội mặt nạ ngốc tử xuất hiện ở trước mặt người, nếu ta dễ dàng ngay ở trước mặt người kéo xuống lớp mặt nạ nguy trang này, người còn có thể để ý ta sao? Kỳ thật nếu ta đem tất cả nói cho người, có lẽ người sẽ bởi vì ta đáng thương mà đi yêu ta đi? Nhưng mà Tiêu Nhiên ta không cần tình yêu đồng tình, Tiêu Nhiên ta cần là tình yêu thật lòng!” Tiêu Nhiên núp ở chỗ tối lặng yên nói nhỏ, toàn thân cũng tản ra hơi thở yếu ớt, trên mặt lại lộ vẻ cười khổ thê lương đến cực hạn. Hắn vốn chuẩn bị nhắm tâm rồi đi, nhưng cuối cùng vẫn không thể bỏ được nàng, rốt cuộc hắn vì sao phải cố chấp với nàng như thế chứ? Hắn thật sự không rõ.

“Tiêu Nhiên, người đi ra cho ta, lăn ra đây cho ta!” Lam Ân Nhan kích động hô lớn.

“Người kêu ta đi ra còn có chuyện gì sao? Nếu người lo lắng sẽ khôn khổ chết ở đây vực này, vậy người hãy yên tâm. Cho dù ta không mang người rời đi, một hồi cũng tự nhiên sẽ có người nghĩ cách cứu người cùng Tiêu Dật” Cuối cùng Tiêu Nhiên vẫn không thể chịu được, hắn lại xuất hiện ở trước mặt Lam Ân Nhan, ba ngàn tóc đen rơi là tả đờ xuống hai bên vai, hể ra khuôn mặt tuyệt sắc xinh đẹp mà mịn hoặc như trước. Chính là ánh mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan cũng là lạnh nhạt, lạnh nhạt đến cực hạn, đó là một loại ánh mắt thờ ơ đối đãi với bất cứ thứ gì. Quý Y Tư Đồ Phong năng lực hắn cũng rất hiểu biết, tuyệt đối hắn sẽ không bởi vì trận tuyết lở lúc trước mà dễ dàng táng thân trong Tuyết Sơn, nói vậy bây giờ hắn đã sớm thoát hiểm đi? Gần đây Tiêu Dật bí mật điều động nhóm lớn Kỵ sĩ hắc giáp đến kinh thành, Tư Đồ Phong chỉ cần liên lạc đến Kỵ sĩ hắc giáp này, tin tưởng rất nhanh có thể tìm đến nơi này.

“Người...” Lam Ân Nhan vốn muốn nói gì đó, lại bởi vì ánh mắt cùng ngữ khí lạnh lùng của Tiêu Nhiên mà đóng băng ở bên miệng, giờ phút này rõ ràng hắn ở ngay trước mặt nàng, nhưng nàng lại cảm giác được khoảng cách hắn cùng mình thật là xa xôi.

“Nếu người không chịu yêu ta, lại vì sao không cho ta biến mất hoàn toàn ở trước mặt người chứ?” Con người Tiêu Nhiên lạnh nhạt nhìn Lam Ân Nhan nói, nhưng mà nhìn đến nàng ngã ngồi trên đất, vẻ mặt mê mang biểu tình bất lực, hắn lại cảm giác được rõ ràng đau nhức tê tâm liệt phế kia trong cơ thể mình. Hắn rất muốn đem nàng ôm vào trong ngực, hắn rất muốn đem nàng rời khỏi nơi này. Nhưng mà cho dù mang thân thể nàng đi, lại không mang được lòng của nàng, như vậy thì có ích gì đây?

“Cũng bởi vì ta không chịu yêu người, cho nên người sẽ hoàn toàn biến mất ở trước mặt ta sao?” Lam Ân Nhan nắm chặt tay, con người đau đớn nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Ta không biến mất hoàn toàn ở trước mặt người thì phải làm như thế nào đây? Chẳng lẽ sẽ còn chờ người lại đến tàn phá tâm đã sớm bị vỡ nát sao? Cũng hoặc là chờ người đến giúp ta chữa trị tâm không chịu vỡ nát? Tan nát cõi lòng chính là nát, vô luận lại chữa trị thế nào đi nữa, cuối cùng nó cũng có vết rách, nó không còn là một chân tâm hoàn chỉnh” Tiêu Nhiên tránh được con người của Lam Ân Nhan nói. Vì sao hắn từ trong ánh mắt của nàng mơ hồ nhận thấy kỳ thật nàng đối với mình có yêu chứ? Nhưng nếu nàng đối với mình thật sự là có yêu, vậy vì sao lại không chịu nói ra chứ? Nhất định là chính mình lại tự dưng tình đi?

“Tiêu Nhiên, vì sao người phải ép ta? Bây giờ lòng ta rất loạn, căn bản không thể trả lời vấn đề của người” Con người Lam Ân Nhan cũng vạn phần đau tranh nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Ha ha... Người là muốn nói cho ta biết, người cần thời gian suy nghĩ rốt cuộc có nên yêu ta hay không sao? Hào, ta đây cho người thời gian, năm ngày có đủ hay không? Năm ngày sau ta sẽ ở Tứ vương phủ chờ người, nếu người xuất hiện, như vậy chính là người yêu ta. Nếu người không xuất hiện, như vậy...” Tiêu Nhiên cười chua xót, sau đó thân ảnh lại chợt lóe biến mất ở trước mặt Lam Ân Nhan. Chính là sau khi thân ảnh hắn hoàn toàn biến mất, một cái hồng trù bay vào son động, vòng vào thắt lưng Lam Ân Nhan đang ngã ngồi trên mặt đất, đem nàng kéo đứng lên, sau đó cái hồng trù kia cũng phút chốc biến mất không thấy.

Nếu nàng không xuất hiện, hắn vẫn sẽ liều lĩnh giúp nàng giải độc trên người nàng như cũ, chính là... sau giải độc, hắn liền sẽ hoàn toàn thành Ma! Nhan nhi, là cứu vớt ta, hãy để cho ta rơi xuống Địa Ngục, cũng hoặc là làm cho ta thành Ma. Từ chính người đến quyết định

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 80: Thống Khổ Rối Rắm

“Tiêu Nhiên, người...” Nhìn thấy cái hồng trù đem mình kéo lên, sau đó lại tựa như ngôi sao băng mà biến mất, chân mày của Lam Ân Nhan nhíu chặt lại, trong con ngươi lộ ra một cảm xúc khó có thể nói. Hẳn đây là có ý tứ gì? Ép mình làm ra lựa chọn sao?

Lúc này thất cả suy nghĩ của nàng đều hỗn loạn, thật giống như một cỗ ốc xoáy cuồng bạo thổi quét tất cả ra biển rộng, sóng cả cuộn trào mãnh liệt long trời lở đất, làm nàng tìm không thấy một tia bình an.

Hồng y cùng tóc đen của Tiểu Tứ Tứ tung bay ở trong đầu nàng, trong con ngươi hần nở rộ thủy quang yếu ớt, trên mặt lộ ra ý cười ngây ngốc. Tựa như yêu tinh dưới ánh trăng mịn hoặc mà lại tinh thuần, tuyệt mỹ làm nàng hít thở không thông lại làm nàng vui mừng.

Chính là giờ phút này, bóng dáng của Môn chủ Tu La môn như hồng thủy vỡ đê hiện ra. Đêm đó trong rừng cây, lúc hần giết Phong Y, toàn thân hần bắn máu tươi tựa như tích lũy vạn năm, cả người giống như yêu thú trong bóng tối, tựa như có thể cắn nuốt vạn vật vậy, đáng sợ làm nàng sợ hãi.

Không, làm sao hai người bọn họ có thể sẽ là cùng một người chứ? Linh hồn Tiểu Tứ Tứ là thuần khiết, mà tâm Môn chủ Tu La môn chính là phong tỏa vô tận bóng tối. Một người có linh hồn tinh khiết sao có thể cất chứa một viên tâm hắc ám như vậy chứ?

“Vì sao người sẽ là Môn chủ Tu La môn chứ?” Lam Ân Nhan thì thào lầm bầm, nàng thật sự không muốn đi thừa nhận chuyện thật Tiểu Tứ Tứ chính là Môn chủ Tu La môn, nhưng mà nàng càng không muốn đi thừa nhận, tâm càng trừu rất đau, bỗng nhiên trong lúc đó nàng lại cảm giác đau lòng không thể hít thở.

“Tiêu Nhiên, người khổ nạn!” Tất cả máu đều đang sôi trào, linh hồn cũng đang bị bóng, cái kia đau đớn tan ra ở trong linh hồn Lam Ân Nhan theo hơi thở phun ra ngoài. Nàng biết, cự tuyệt của nàng làm Tiêu Nhiên bị thương tâm, nhưng lòng của nàng cũng đồng dạng rất đau như vậy à? Cùng Tiêu Nhiên quen biết đoạn thời gian nhanh chóng chảy ngược lại, đó là một phần vui mừng làm nàng khắc cốt铭 tâm. Mà khi hần trong chớp mắt biến thành Môn chủ Tu La môn, phần vui mừng kia lại tựa như biến thành khoét đục tâm đứt ruột đứt gan đau đớn.

Hần trước khi đi ánh mắt lạnh nhạt, ngữ khí lạnh như băng kia, làm cho nàng có loại sợ hãi mất đi. Nàng chợt cảm giác mình kỳ thật là yêu Tiểu Tứ Tứ, nếu không vì sao mình sợ hãi hần thật sự hoàn toàn biến mất như vậy chứ?

Chính là vừa nghĩ tới hần chính là Môn chủ Tu La môn huyết tinh tàn nhẫn kia, lòng của nàng lại giống như bị một cái lưỡi dao sắc bén đâm thành một cái động, muốn nói ra yêu hần nhưng lại cứng rắn ngăn chặn trở về.

“Năm ngày sau ta sẽ ở Tứ vương phủ chờ người, nếu người xuất hiện, như vậy chính là người yêu ta. Nếu người không xuất hiện, như vậy...” Tiêu Nhiên trước khi đi bỏ lại một câu lại đang vang lên bên tai nàng.

Nàng sẽ đi sao? Không, nàng không cần đi, giờ khắc này nàng biết rất rõ ràng, nàng yêu là cái Tiểu Tứ Tứ từng đơn thuần như nước, mà không phải là Môn chủ Tu La môn huyết tinh tàn nhẫn.

Nhưng mà, vì sao vừa nghĩ đến năm ngày sau không đi tìm Tiêu Nhiên, mình sẽ cảm giác tầm mắt bỗng nhiên mờ hồ lên chứ? Tựa hồ có cái gì đó lạnh lẽo từ trên mặt mình lướt qua, sau đó rơi xuống trên đất. Lúc này Lam Ân Nhan còn không nhận thấy được, gì đó rơi xuống trên đất, kỳ thật chính là nước mắt nàng chảy xuống.

Trong suy nghĩ tra tấn, Lam Ân Nhan trừng mắt nhìn, sau đó đưa tay đem một giọt nước mắt chảy xuống ở trên mặt lau đi. Nàng đây là làm sao vậy? Khóc? Không, đây mới không phải là nước mắt của nàng đâu, đây chính là không khí son động rất ẩm ướt, cho nên trong lúc vô ý ngưng tụ thành bọt nước ở trên mặt mình. Sau khi hít một hơi không khí, Lam Ân Nhan ngửa đầu cười cười, đó là một chút cười khổ sở đầu tranh, lại là một chút cười tan nát cõi lòng.

“Nhan nhi...” Không biết khi nào, Tiêu Dật bị ngất đã từ tỉnh lại, khi hần nhìn thấy Lam Ân Nhan đứng dựa lưng về phía hần vẫn không nhúc nhích. Hơn nữa bóng dáng của nàng thoát nhìn là trong trẻo nhưng lạnh lùng tiêu điều như vậy, không khỏi chịu đựng đau đớn trên người chậm rãi đứng lên, sau đó dời bước đến phía sau Lam Ân Nhan nhẹ nhàng gọi một câu, tay hần cũng không tự chủ được vỗ lên đầu vai Lam Ân Nhan.

“Không cho chạm vào ta, cũng không cho gọi ta là Nhan nhi!” Bỗng nhiên Lam Ân Nhan quay người sang, sau đó rống lớn về phía Tiêu Dật một câu, cánh tay lại dùng sức đẩy Tiêu Dật.

“Người...” Tiêu Dật trở tay không kịp nhất thời thân mình lung lay vài cái, sau đó hần liền cảm giác được lực phủ ngũ tạng mơ hồ đau đớn, ngay sau đó một cỗ mùi máu tươi xông lên ở cổ họng, phốc một cái hần phun ra một ngụm máu.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Dật chịu đựng đau đớn trên người, ngữ khí thật cẩn thận hỏi, ánh mắt cũng mang theo vài phần hoang mang nhìn về phía Lam Ân Nhan. Vì sao sắc mặt của nàng thoát nhìn làm cho người ta sợ hãi như thế? Hần bị cường lực của Tiêu Nhiên chấn hôn mê bất tỉnh, cho nên hần hoàn toàn không biết đã xảy ra cái gì! Nhưng mà nhìn thấy Lam Ân Nhan kịch liệt phản ứng như thế, hần chỉ biết ở trong lúc mình hôn mê, khẳng định là có chuyện lớn đã xảy ra.

“Tâm tình không tốt, cái gì cũng không muốn nói” Nhìn thấy Tiêu Dật ẩn nhẫn đau đớn, thân thể Lam Ân Nhan hơi hơi cứng đờ, sau đó quay mặt đi.

“Hảo, người đã không muốn nói, ta đây liền cái gì cũng không hỏi” Tiêu Dật buông mí mắt xuống.

“Vừa rồi... thực xin lỗi, không phải cố ý đẩy người” Lam Ân Nhan chậm rãi mở miệng nói, lòng của nàng hoàn toàn bị Tiêu Nhiên nhiễu loạn. Nàng cũng

không biết vì sao Tiêu Dật vừa mới chạm vào mình một cái, trong đầu nàng lại xuất hiện con người u oán kia của Tiêu Nhiên, Tiêu Nhiên không thích mình cùng Tiêu Dật tiếp xúc quá mức thân thiết, vừa nghĩ đến Tiêu Nhiên không thích, cho nên vừa rồi nàng liền không thể không chế được hung ác đẩy Tiêu Dật.

“Không có việc gì! Ta biết người không phải cố ý!” Tiêu Dật hơi hơi ngán người, sau đó lạnh nhạt nở nụ cười nói. Nàng thế nhưng xin lỗi mình? Vậy chứng minh nàng không hận mình như trước kia? Trong lòng Tiêu Dật không khỏi có chút vui mừng.

“Bây giờ người có thể chống đỡ sao? Nếu như có thể, nghĩ biện pháp rời đi nơi này đi!” Lam Ân Nhan liếc mắt nhìn Tiêu Dật nói, chính là thân thể của nàng lại bỗng nhiên lung lay vài cái.

“Lúc trước người giúp ta bôi thuốc, bây giờ thân thể đã tốt rất nhiều” Tiêu Dật chăm chú nhìn Lam Ân Nhan nói, bất quá trong con người hắn lại hiện lên một tia lo lắng. Sao hắn cảm giác được chống đỡ không được là nàng chứ?

“Người bôi vì cứu ta mới thương nặng như vậy, ta nợ của người hẳn là nên trả. Bất quá chờ sau khi người thương hảo, ta nợ người coi như trả sạch!” Lam Ân Nhan lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Dật nói, lo lắng trong con người hắn đối với mình đương nhiên nàng không để ý, nàng không thích hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn mình!

“Người muốn theo ta đem ranh giới phân chia rõ ràng như vậy sao?” Trong lòng Tiêu Dật xét qua một chút đau đớn chưa xốt, ngữ khí yếu ớt hỏi Lam Ân Nhan.

“Nghĩ biện pháp đi ra ngoài đi!” Lam Ân Nhan mặt vô biểu tình liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó quay đầu đi về phía cửa động, nhưng mà nàng còn không đi được hai bước, bỗng nhiên cảm giác say lên, sau đó thân thể liền mơ hồ chột ngã xuống. Vì sao nàng cảm giác mệt như vậy chứ, tựa như rất muốn ngủ? Ngủ là ngủ đi, đang ngủ cái gì cũng không cần suy nghĩ. Không cần nghĩ trước khi đi Tiêu Nhiên bỏ lại một câu. Nàng thật sự không muốn làm ra cái lựa chọn năm ngày sau. Không đi Tứ vương phủ, nhất định Tiêu Nhiên sẽ rất thương tâm, nghĩ đến hắn thương tâm, chính tâm mình cũng đau đớn run rẩy. Đi Tứ vương phủ, tựa hồ nàng cũng không phải muốn đi như vậy? Như vậy lựa chọn tra tấn, nàng thật sự không muốn đi suy tư.

“Nhan nhi, người...” Nhìn thấy Lam Ân Nhan bỗng nhiên ngã xuống, sắc mặt Tiêu Nhiên kinh hãi, sau đó tiến lên đỡ nàng. Vì sao giờ phút này biểu tình trên mặt nàng lại bình tĩnh như vậy, bình tĩnh tựa như cục diện đáng buồn chứ? Rốt cuộc lúc trước đã xảy ra cái gì a?

“Đường như ta đến thực không đúng lúc, có phải quá rầy đến các người hay không? Nếu là nói đúng, ta đây cũng rất thức thời trước biến mất một chút đi!” Đúng lúc này, có người đi vào trong sơn động, mà ngữ khí hẳn là trong trêu tức mang theo một chút lo lắng, người tới đúng là Quỷ Y Tư Đồ Phong.

“Phong, đừng náo loạn! Nhanh chóng lại đây nhìn xem Nhan nhi làm sao vậy?” Nhìn thấy Tư Đồ Phong xuất hiện, Tiêu Dật nhanh chóng lên tiếng.

“Người vẫn là quay lại nhìn mình trước đi! Chính mình đều đã muốn nửa sống nửa chết, còn lo lắng cho nàng?” Khóe miệng Tư Đồ Phong run rẩy, sau đó vẫn tiến lên dò xét mạch đập của Lam Ân Nhan.

“Này...” Tư Đồ Phong nhíu nhíu mi.

“Nàng rốt cuộc làm sao vậy?” Tiêu Dật khẩn trương hỏi.

“Cũng không có gì, chính là giống như bị chuyện gì làm phức tạp. Vừa rồi nàng vội suy nghĩ giải không được cái khúc mắc kia, có thể trong khoảng thời gian ngắn lại không thể cởi bỏ, làm cho lòng nàng thập phần hỗn độn, bởi vậy bỗng nhiên khí huyết dâng lên mới có thể ngắt đi” Tư Đồ Phong nhíu mày nói.

“Nàng đang bị tâm sự làm phức tạp?” Tiêu Dật thất thanh hỏi.

“Sẽ không là người nói cái gì đó kích thích nàng đi?” Tư Đồ Phong xấu xa nở nụ cười nói, bất quá trong lòng hắn cũng rất rõ ràng, khúc mắc trong lòng Lam Ân Nhan hẳn là cùng Tiêu Dật không quan hệ.

“Chỉ sợ ta còn không có cái năng lực kia có thể kích thích đến nàng đi?” Khóe miệng Tiêu Dật cười chưa xốt, trong lòng cũng rất sáng tỏ. Xem ra khúc mắc trong lòng nàng cùng Tiêu Nhiên có liên quan, chính là rốt cuộc Tiêu Nhiên cùng nàng nói cái gì chứ?

“Được rồi, Kỵ sĩ hắc giáp đã chuẩn bị tốt xe ngựa! Bây giờ người cũng bị thương không nhẹ, nhanh chóng hồi phủ an dưỡng đi!” Tư Đồ Phong trắng mắt nhìn Tiêu Dật nói.

“Hào!” Tiêu Dật im lặng gật đầu, sau đó hít một hơi thật sâu, liền đem Lam Ân Nhan bế lên.

“Có thể chịu đựng được sao? Không được, từ ta đến làm thay đi? Ta rất thích ý giúp người ôm nàng lên xe ngựa!” Mặc dù ngữ khí Tư Đồ Phong đang trêu ghẹo, bất quá nhìn đến Tiêu Dật còn có thể ôm Lam Ân Nhan, tâm hắn cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra, xem ra vết thương của Tiêu Dật không nghiêm trọng như mình tưởng tượng.

“Không cần!” Tiêu Dật liếc nhìn Tư Đồ Phong, sau đó không lạnh không nhạt vút ra một câu, sau đó cũng không cần quay đầu lại ôm Lam Ân Nhan đi ra ngoài sơn động.

“Xem bộ dạng bảo vệ thức ăn của người, ta nói như thế nào cũng là cái chính nhân quân tử, người còn sợ ta ăn nàng phải không?” Khóe miệng Tư Đồ Phong run rẩy, sau đó cúi đầu đi ra ngoài...

Đêm hôm nay, tối tựa hồ so với bất cứ lúc nào đều sớm hơn, mây mù che khuất ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ còn lại một chút rực rỡ yếu ớt. Gió đêm lạnh so với bất cứ mọi khi đều thô lương đục khoét xương cốt, trong không khí cũng lộ ra tràn đầy hương vị ưu thương.

Cửa sổ hơi mở rộng, gió nhẹ u lãnh nhẹ nhàng tiến vào, đem thổi tóc đen Lam Ân Nhan đang nhắm mắt nằm trên giường đang đưa.

Sau khi từ đáy vực Tuyết Sơn trở về, nàng liền vẫn cứ nhắm mắt nằm trên giường như vậy, biểu tình trên mặt nhìn như đang ngủ, kỳ thật tâm lại vẫn tỉnh.

“Tỷ tỷ, Tiểu Tứ Tứ ở trong Tử Vương phủ chờ ngươi đấy!” Trong đầu, dung nhan tuyệt thế kinh người kia của Tiêu Nhiên đối với Lam Ân Nhan tàn ra quyền rũ trí mạng, một đôi mắt mênh mông nước như sương như khói, luôn luôn ôm hút lấy hồn phách của nàng. Bỗng nhiên Tiêu Nhiên hướng về phía nàng cười ngọt ngào, xinh đẹp tuyệt sắc, mỹ khuynh chúng sinh như vậy, đến ngay cả lòng Phật chỉ sợ cũng sẽ nhìn không được nhỏ bé xao động, huống chi là nàng chứ?

Tiểu Tứ Tứ, ngươi chờ tỷ tỷ, nhất định tỷ tỷ sẽ đi tìm ngươi. Lòng Lam Ân Nhan nhìn không được nhẹ nhàng nói nhỏ.

Chính là đột nhiên, khuôn mặt kia lại biến thành mặt của Môn chủ Tu La môn, ba ngàn tóc đen như thác nước tùy ý buông thõng xuống, vẫn tràn đầy phong tình như cũ. Lúc này đôi con ngươi kia lại nở rộ yêu khí cực kỳ âm lãnh, khóe miệng cũng vẽ thành một nụ cười thị huyết. Toàn thân đều tản ra hận khí đủ để hủy thiên, cũng tản ra oán khí diệt địa.

“Nhan nhi, năm ngày, ta cho ngươi thời gian năm ngày, nếu là ngươi tới tìm ta, ngươi chính là yêu ta” Con ngươi Môn chủ Tu La môn cười lạnh lùng âm hiểm nhìn nàng. Sau đó trong đầu Lam Ân Nhan xuất hiện Cảnh hoa Bỉ Ngạn đỏ tươi bay múa đầy trời, sau đó những cánh hoa Bỉ Ngạn này rơi là tả đầy đất, bên trong tràn ngập mùi hoa xen lẫn mùi phần máu tươi.

Dựa vào, đây tính cái gì? Tiêu Nhiên, ngươi là đang ép buộc ta sao? Ta không cần đi tìm ngươi, ta không đi! Lam Ân Nhan siết chặt nắm đấm, sau đó quay người sang, lại ngủ tiếp.

Mà lúc này ở bên cạnh cửa sổ, Tiểu Dật đang lặng lẽ chăm chú nhìn Lam Ân Nhan ở trên giường qua khe hở. Quần áo màu lam ở trong gió bay lượn, cùng ánh trăng u lãnh tan ra cùng một chỗ, trong sạch cô đơn thô lương không nói nên lời. Rốt cuộc Tiêu Nhiên nói với nàng cái gì? Vì sao nhìn bộ dáng nàng thức dậy thập phần đau đớn như vậy? Nhìn thấy chân mày nàng từ đầu đến cuối nhíu chặt lại, tựa hồ có cái gì tích tụ không giải được. Khóe miệng Tiểu Dật cười chua xót, sau đó chậm rãi vươn tay ra, muốn cách khoảng cách xa xôi đi vuốt lên tích tụ giữa chân mày nàng, nhưng tay cứng ngắc ở trên không trung một lúc lâu, hần lại rút tay trở về, sau đó chậm rãi xoay người biến mất ở bên cạnh cửa sổ.

Mà đồng thời ở trong Tử vương phủ...

Ánh trăng u lãnh lặng lẽ trút xuống vào bên trong phòng, sau đó bao phủ hồng ảnh ở góc tường, chỉ thấy Tiêu Nhiên đang co rúc ở trong góc, đầu của hần chôn thật sâu vào giữa hai đầu gối, tóc đen như mực thập phần hỗn loạn rồi tung ở bai bên. Gió đêm thổi tới, hồng y cùng tóc đen của hần quần quít bay loạn, tản ra hơi thở thô lương.

Gió dần dần ngừng lại, Tiêu Nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên, trong con ngươi đều tràn đầy sóng nước lẫn lộn.

“Nhan nhi, cho ngươi lựa chọn yêu ta, liền thật sự khó khăn như vậy sao?” Tâm Tiêu Nhiên nhéo đau, sắc mặt cũng trắng bệch như tờ giấy. Hần biết Lam Ân Nhan sau khi trở lại Tam vương phủ vẫn nằm mê man ở trên giường. Hần càng biết, kỳ thật nàng là tỉnh, chính là nàng muốn dùng phương pháp ngủ như vậy để trốn tránh năm ngày sau làm ra lựa chọn. Nhìn thấy nàng rồi rầm như vậy, hần thiếu chút nữa liền vọt vào phòng ngủ Lam Ân Nhan, muốn nói cho nàng cái lựa chọn kia xóa bỏ, coi như hần không nói qua cái gì. Hần thật sự không đành lòng thấy nàng đấu tranh giữa quan quân thống khổ, chính là cuối cùng hần vẫn nhìn không được. Năm ngày, chỉ cần dằn vò năm ngày, hần liền có thể đợi được đáp án.

“Nhan nhi, ta biết bây giờ ngươi nhất định rất thống khổ, nhưng mà ngươi biết không? Kỳ thật ta so với ngươi càng thống khổ!” Dưới ánh trăng, trong lòng bàn tay trắng nõn của Tiêu Nhiên nhẹ nhàng nâng lên, một đóa hoa Bỉ Ngạn màu đỏ ở trong lòng bàn tay hần, giờ phút này đóa hoa Bỉ Ngạn kia liền giống như cả người Tiêu Nhiên, tựa như không có linh khí gì, toàn bộ đều là một bộ dáng mảnh mai không chịu được.

“Thân phận Môn chủ Tu La môn thật sự làm ngươi chán ghét như vậy sao? Vậy... Nếu từ nay về sau ta khiến cho thân phận Môn chủ Tu La môn hoàn toàn biến mất thì sao?” Tiêu Nhiên yếu ớt nói, sau đó bóp nát đóa hoa Bỉ Ngạn trong lòng bàn tay, lập tức hần lại đem đầu chôn vào giữa hai đầu gối, một đầu tóc đen tán loạn, thoi khắc hần ở dưới ánh trăng vương mắc đó khắc ghi trong lòng yêu say đắm.

“Chủ tử!” Một tên Tu La sứ giả đi đến, khi hần nhìn thấy bộ dáng thô thảm Tiêu Nhiên lúc này, nhìn không được quay mặt đi.

“Nói đi!” Tiêu Nhiên hơi thở suy yếu nói, chính là đầu hần từ đầu đến cuối cũng chưa nâng.

“Đã tra được tung tích Ma Ngục cung!” Tu La sứ giả hơi do dự một chút, sau đó bậm báo chỉ tiết nói. Bây giờ nhìn thấy chủ tử như vậy, hần thật đúng là không muốn bậm báo chuyện này, thật không biết vì sao chủ tử phải thương tổn bản thân như vậy, sao lại khổ như vậy chứ? Đây là cái chủ tử thân thông quảng đại, không gì là không làm được của bọn họ sao?

“Phải không? Quả thực Ma Linh châu tồn tại như lời Chí Thanh, đang ở trong tay Cung chủ Ma Ngục cung?” Tiêu Nhiên ngẩng đầu lên, chính là một đôi con ngươi trống rỗng vô thần.

“Đúng là trong tay Cung chủ Ma Ngục cung. Chỉ là chủ tử...” Tu La sứ giả liếc nhìn Tiêu Nhiên, một bộ muốn nói lại thôi.

“Có chuyện liền nói!” Nhìn thấy thuộc hạ một bộ dáng này, Tiêu Nhiên không nhìn được từ trong góc đứng lên, chẳng lẽ muốn lấy được Ma Linh châu này rất khó khăn?

“Đây là mật hàm chim bồ câu Thiên Tàn sứ giả cùng Địa Khuyết sứ giả truyền tới, vẫn là ngài tự mình xem qua đi!” Tu La sứ giả cung kính nâng mật hàm về đây Cánh hoa Bi Ngạn lên.

Tiêu Nhiên liếc nhìn thuộc hạ mình, sau đó tiếp nhận mật hàm. Khi hắn xé mở mật hàm lấy tin chỉ bên trong ra, sau khi xem xong, sắc mặt cũng không chịu được hơi đổi.

“Chủ tử, nếu muốn lấy được Ma Linh châu này, sợ rằng chỉ có ngài tự thân xuất mã!” Tu La sứ giả cứu thập đầu nói.

“Cung chủ Ma Ngục cung lại là...” Tiêu Nhiên dùng nội lực làm mật hàm vỡ nát.

“Chủ tử, nếu không chúng ta vẫn nghĩ biện pháp khác giải độc cho Nhan cô nương đi?” Tu La sứ giả thật cẩn thận nói.

“Đương kim trên trời ngoại trừ Ma Linh châu, không có biện pháp gì có thể giải độc giúp Nhan nhi. Cho nên Ma Linh châu này là tình thế bất buộc ta, lập tức phân phó, khiến cho Tu La sứ giả môn chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai theo ta đi Ma Ngục cung” Mâu quang Tiêu Nhiên chợt lạnh lẽo lên.

“Chủ tử, ngài...” Tu La sứ giả khiếp sợ nhìn về phía Tiêu Nhiên, chủ tử điên rồi sao? Giờ phút này nội lực của hắn còn sót lại một chút như vậy, như vậy đi Ma Ngục cung, kia chẳng phải là rất nguy hiểm. Tuy rằng bọn họ sẽ theo chủ tử cùng nhau đi Ma Ngục cung trước, bọn họ cũng tự tin dọc theo đường đi có thể bảo vệ chủ tử an nguy, nhưng mà Cung chủ Ma Ngục cung kia nói, vô luận bọn họ đi bao nhiêu người, cuối cùng chỉ đáp ứng để cho một mình chủ tử tiến vào trong Cung điện Ma Ngục cung, nếu không Cung chủ Ma Ngục cung sẽ hủy Ma Linh châu kia. Bọn họ không biết vì sao Cung chủ Ma Ngục cung kia sẽ nói như vậy, nhưng mà bọn họ đều cảm thấy được Cung chủ Ma Ngục cung đối với chủ tử nhất định có ý đồ. Bây giờ vô công chủ tử yếu như vậy, vạn nhất mạo hiểm một mình tiến vào Ma Ngục cung, xuất hiện cái gì ngoài ý muốn thì phải làm sao bây giờ?

“Tối nay ta sẽ sử dụng Nghịch huyết đại pháp để cho tất cả nội lực khôi phục” Đương nhiên Tiêu Nhiên biết suy nghĩ của thuộc hạ mình, con người lạnh nhạt liếc nhìn Tu La sứ giả, sau đó hắn lạnh lùng nói.

“Chủ tử, vạn vạn không thể sử dụng Nghịch huyết đại pháp a!” Tu La sứ giả bùm một cái quỳ ở trên đất, ngữ khí mang theo khẩn cầu.

“Cút ra ngoài!” Tiêu Nhiên con người rét lạnh nhìn về phía Tu La sứ giả. Bây giờ nội lực của hắn chỉ còn không đến một phần, nếu chờ nội lực chậm rãi khôi phục, sợ rằng phải cần ít nhất một tháng, hắn không có cái thời gian kia đi chờ đợi nội lực khôi phục. Hắn chỉ có thể mạo hiểm sử dụng Nghịch huyết đại pháp để cho toàn bộ nội lực khôi phục. Chính là một khi sử dụng Nghịch huyết đại pháp, kinh mạch toàn thân hắn sẽ đứt toàn bộ, mà hắn phải thừa nhận loại đau đớn này 2 canh giờ, sau đó kinh mạch mới có thể khôi phục như lúc trước, khi đó nội lực hắn mới có thể khôi phục toàn bộ. Làm sao hắn không biết kinh mạch đứt đoạn đau nhức, đau nhức đó không phải là loại thân thể con người có thể thừa nhận, nhưng mà vì đoạt được Ma Linh châu kia giúp Nhan nhi giải độc, tất cả đau đớn với hắn mà nói đều có thể chịu đựng qua đi.

“Là!” Còn lại thân thể Tu La sứ giả run lên, sau đó cúi đầu lui ra ngoài. Chính là toàn bộ máu trong người hắn lại đang đóng băng, chủ tử hắn thật là hoàn toàn điên rồi. Hắn tin tưởng nghị lực của chủ tử nhất định có thể sống qua đau đớn kinh mạch đứt đoạn, chính là lúc trước bởi vì chủ tử mất máu quá nhiều đã sớm để lại di chứng, nếu bây giờ lại dùng Nghịch huyết đại pháp, xem ra... Bọn họ lo lắng nhất sự kiện kia rồi cuộc cũng sắp x

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Ta Là Yêu Ngươi!

Đêm tối xé rách bầu trời lặng lẽ mênh mông, những ngôi sao cũng đem ánh sáng chói lọi nhạt nhòa dấu đi, chỉ để lại một chút ánh trăng âm đạm quanh quẩn một chỗ ở nhân gian.

Trong phòng ngủ...

Tiêu Nhiên đang nín thở chậm rãi vận công, mồ hôi lạnh trên trán hắn tựa như mưa xối xả đều rơi xuống. Nghịch huyết đại pháp khiến cho hắn đau nhức, tay chân hoàn toàn đang ở trong trăm biến điên cuồng. Gió lạnh lạnh lên tiến vào, cuốn sạch linh hồn xơ xác đau thương của Tiêu Nhiên.

“Phốc!” Một ngụm máu tươi phun ra, thân thể Tiêu Nhiên thẳng tắp ngã xuống, trong nháy mắt hắn rơi vào trong bóng đêm khôn cùng. Đau, thật sự đau quá, đau khiến hắn gần như vĩnh viễn ngủ say ở trong bóng tối này.

Trong hôn mê, trong đầu Tiêu Nhiên xuất hiện một đoàn sương trắng, sau đó một đôi tay ấm áp xoa mặt hắn.

“Nhiên nhi, Ngô nhi, nhanh chóng tỉnh lại!” Một chút thanh âm chìm đắm thương yêu kêu gọi Tiêu Nhiên.

“Mẫu phi...” Tiêu Nhiên cũng đưa tay ra, muốn giữ chặt thân thể mờ ảo của Mẫu phi mình, nhưng mà đột nhiên thân ảnh Mẫu phi hắn biến mất trong nháy mắt.

“Mẫu phi, người trở về a!” Tiêu Nhiên đứng ở trong sương trắng mờ mịt, thanh âm khàn khàn gọi.

“Ngô nhi, quên tất cả hận thù trong lòng đi! Thật tốt đi yêu nữ tử kia, chỉ cần ngươi hạnh phúc, Mẫu phi liền vui vẻ” Thanh âm ôn nhu cùng với sương trắng hoàn toàn biến mất.

“Không, Nhan nhi là ta nhất định phải yêu, nhưng mà thù của Mẫu phi ta cũng nhất định là phải báo!” Lòng mi Tiêu Nhiên run rẩy, sau đó bỗng dưng một cái đứng thẳng lưng lên, trong đôi con ngươi đen tràn đầy sóng nước mênh mông toát ra quang mang khiếp người.

Ngay sau đó, thân ảnh Tiêu Nhiên hóa thành một đạo ánh sáng đỏ phá tung cửa mà đi. Trong phút chốc, gió cùng không khí quẩn quanh ở trần gian đều giống như khuất phục ở dưới chân hắn, mà sau khi thân ảnh Tiêu Nhiên thoát ra Tứ vương phủ, liền hoàn toàn biến mất ở trong bóng đêm. . .

“Hai canh giờ đã qua, cuối cùng chủ tử vẫn chịu đựng qua đau đớn của Nghịch huyết đại pháp” Chỗ bí mật trong góc tường, một nữ tử áo vàng chăm chú nhìn phương hướng Tiêu Nhiên vừa mới biến mất, thanh âm thật thấp nói.

“Chịu đựng qua đau nhức trên thân thể thì thế nào? Tâm hần vẫn còn đang chảy máu” Một cái bóng xanh khác cũng lẳng lặng đứng ở chỗ bí mật trong góc tường, mà nàng còn đang thưởng thức mấy cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ trong tay.

“Chỉ tiếc, chúng ta không phải là người có thể giúp chủ tử cầm máu” Nữ tử áo vàng khẽ thở dài nói.

“Ta nghĩ, hẳn là chủ tử lại đi tìm Lam Ân Nhan đi? Thật không rõ Lam Ân Nhan kia có cái gì tốt, vì sao chủ tử yêu nàng như vậy?” Nữ tử áo xanh ngữ khí chua xót nói, sau đó nàng buông hai tròng mắt xuống, cầm cánh hoa Bỉ Ngạn trong tay vãn vẽ, tiếp theo đó tay giương lên về phía trong bóng đêm, cánh hoa tàn lụi cùng với gió lạnh ở trong không khí yếu ớt xoay tròn.

“Chủ tử là thân của chúng ta, chúng ta chỉ có thể ngưỡng mộ hắn, nhưng tuyệt đối không thể đi ngăn cản hắn động tâm. Cho nên ngươi trăm ngàn lần đừng...” Nữ tử áo vàng lại lạnh nhạt liếc nhìn nữ tử áo xanh bên cạnh, tuy rằng ngữ khí mềm nhẹ nhưng lại mang theo một tia cảnh cáo.

“Ngươi là sợ ta thương tổn Lam Ân Nhan sao?” Nữ tử áo xanh liếc nhìn nữ tử áo vàng nói.

“Là ta sợ ngươi thương tổn chính mình. Chủ tử vì nàng mà nguyện ý trả giá tất cả, nếu ngươi nghĩ động thương tổn Lam Ân Nhan, chủ tử tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi” Nữ tử áo vàng lo lắng nhìn nữ tử áo xanh một chút rồi nói.

“Thực sự là ta thay chủ tử không đáng giá, nếu nàng không yêu chủ tử, như vậy chủ tử sẽ phải chết ở trong tay nàng. Nếu như ta giết nàng thì sao? Như vậy không phải chủ tử...” Con ngươi nữ tử áo xanh có chút lạnh lẽo âm độc.

“Đủ, tốt nhất ngươi đem ý tưởng này chết thôi rữa ở trong bụng đi!” Nữ tử áo vàng quát lớn.

“Ta... Ta thực sự không muốn nhìn thấy chủ tử chết!” Nữ tử áo xanh cắn môi, sau đó nàng nhào vào trong lòng nữ tử áo vàng, sợi tóc đen như mực giống như thác nước phủ lên sau lưng nhỏ nhắn mềm mại của nàng, chính là bả vai của nàng lại đang không ngừng run rẩy.

“Ngươi... khóc?” Nữ tử áo vàng cúi đầu, tầm mắt tập trung ở trên vai nữ tử áo xanh, gần nửa buổi qua đi, nàng mới nặn ra được một câu.

“Đau lòng chủ tử” Ngực nữ tử áo xanh một trận quặn đau, cuối cùng nước mắt không thể khắc chế được tràn mi mà ra. Ngay cả khi nàng đứng ở trước mặt chủ tử, ngay cả khi nàng cách chủ tử khoảng cách lại gần, trong mắt chủ tử cũng không có một chút nàng tồn tại. Tất cả vui sướng cùng đau khổ của chủ tử, đều chính là cùng Lam Ân Nhan kia có liên quan.

“Nếu ngươi muốn khóc, bả vai của ta có thể cho ngươi mượn dựa vào, chính là sau khi khóc xong, ngươi phải quên đi tối nay theo như lời nói” Nữ tử áo vàng thở dài, sau đó xoa xoa tóc đen từ nữ tử áo xanh. Thật ra thì... làm sao nàng không đau lòng chủ tử chứ? Nhưng mà tất cả đều là chủ tử tự nguyện, các nàng lại có biện pháp gì chứ?

Trong Tam vương phủ. . .

Thân ảnh Tiêu Nhiên đứng ở trên mái hiên, ánh trăng mông lung nhẹ nhàng bao phủ hắn, lúc này cả người hắn lại ẩn giấu ở dưới ánh trăng âm đạm này, hé ra khuôn mặt làm cho người ta không thể thấy rõ ràng, chỉ có thể nhìn đến tóc đen cùng hồng y của hắn đang bay nhẹ nhàng phấp phới ở trong gió.

“Nhan nhi...” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng gọi, toàn thân ẩn giấu thâm lương vô biên. Sau đó tiếng hắn khẽ thở dài, con ngươi đen sóng nước mênh mông nhìn về phía một cái phòng nào đó. Ánh mắt xa thẳm như vậy, đang không tiếng động trút xuống tâm tình của hắn đối với Lam Ân Nhan, đó là một loại ánh mắt vừa yêu vừa hận, vừa oán lại vừa thương xót.

Tiêu Nhiên lẳng lặng đứng vững vàng ở trên mái hiên, làm cho thân thể mình thỏa thích đắm chìm ở trong cái rét lạnh của gió đêm. Lúc này lòng hắn đang giãy dụa, rốt cuộc là vào xem nàng? Hay là cứ như vậy yên lặng rời đi chứ?

Do dự sau một lúc lâu, mũi chân Tiêu Nhiên nhẹ nhàng điểm một cái, thân ảnh tựa như sao băng ở giữa không trung biến ảo thành một đạo ánh sáng ngọc màu đỏ, sau đó hoàn toàn biến mất ở trên mái nhà. Hắn sẽ đi Ma Ngục cung, sẽ có rất nhiều ngày không nhìn tới nàng, cho nên trước khi đi Ma Ngục cung, vẫn là không thể trong thân thiết đối với nàng tưởng niệm, quyết định đến đây thật tốt nhìn nàng một cái.

Mà lúc này ở một chỗ bí mật nào đó trong Tam vương phủ, hai cái thân ảnh vẫn nhìn theo Tiêu Nhiên tiến vào phòng ngủ Lam Ân Nhan.

“Hắn lại tới nữa?” Quý Y Tư Đồ Phong xoay đầu qua, nhẹ giọng nói với Tiêu Dật.

“Tới thì tới thôi! Nếu hần muốn đến, ai có thể ngăn cản hần chứ? Hơn nữa, bây giờ cũng không phải lúc cùng hần giao chiến đâu!” Dưới ánh trăng, Tiêu Dật một đôi con ngươi lạnh như hàn đàm vực sâu vậy, làm người ta căn bản nhìn không thấy đáy.

“Vậy.... Trở về phòng nghỉ ngơi?” Tư Đồ Phong nhún vai nói.

“Ngươi đi về trước đi! Ánh trăng đêm nay rất tốt, ta còn muốn thưởng thức một hồi!” Tuy rằng Tiêu Dật nói, nhưng con ngươi lại không nháy mắt chăm chú nhìn phòng ngủ Lam Ân Nhan.

“Ánh trăng đêm nay rất tốt sao?” Tư Đồ Phong ngửa đầu lên nhìn trời một chút, sau đó khóe miệng run rẩy một mình rời đi.

Cùng lúc đó trong phòng ngủ Lam Ân Nhan...

Tiêu Nhiên đang lẳng lặng đứng ở trước giường Lam Ân Nhan, dưới ánh nến lay động, đôi con ngươi đen của hần trong suốt giống như nước suối vậy, trên mặt cũng bình tĩnh không mang theo một chút rung động nào. Chính là hần ở giữa khí chất tươi đẹp của thể gian, lại sâu thẳm cất giấu thể lương cùng một mối làm người ta không thể nhìn thấy.

Tựa hồ lo lắng Lam Ân Nhan sẽ giật mình tỉnh giấc, Tiêu Nhiên nhẹ tay khẽ vung lên, sau đó điểm trúng huyệt ngũ Lam Ân Nhan. Tiếp theo đó mắt hần hơi hơi nhắm chú, trong con ngươi đen vốn bình tĩnh bỗng nhiên dâng lên từng trận sóng nước mênh mông.

“Nhan nhi...” Tiêu Nhiên cúi đầu gọi, tay run run xoa mặt Lam Ân Nhan, hai tròng mắt cũng si ngốc chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan. Hần không thể dùng ánh mắt như thể tha thiết ôm chặt linh hồn nàng, cũng sống chết ôm chặt tương lai của hần cùng với Lam Ân Nhan.

“Năm ngày sau, ngươi sẽ đi Tứ vương phủ tìm ta sao?” Trong giọng nói của Tiêu Nhiên trút xuống yêu thương sâu đậm, nhưng cũng ẩn giấu một tia oán hận.

Bỗng nhiên, Tiêu Nhiên cúi mặt xuống, cùng khuôn mặt Lam Ân Nhan kề sát ở cùng nhau. Một đôi mắt cũng đột nhiên trở nên yêu đã sắc bén, giống như muốn đâm thủng linh hồn Lam Ân Nhan.

“Nhan nhi, ngươi biết không? Ta vẫn nghĩ đến mình vĩnh viễn đứng ở chỗ cao nhất kia, quan sát con người vạn vật thiên hạ. Nhưng mà mãi đến khi gặp ngươi, ta đây mới sâu đậm biết. Ta cũng không phải vĩnh viễn quan sát mọi người, ít nhất ngươi đối với ta mà nói, cũng là một loại ngửa mặt trông lên. Ta có thể nắm chắc trong tay tất cả, cũng không thể nắm trong tay tâm của ngươi. Ngay cả khi ta đối với ngươi dốc hết tất cả yêu thương, lại vẫn chỉ có thể bất đắc dĩ chờ đợi lựa chọn của ngươi. Năm ngày sau, ngươi sẽ cho ta một cái đáp án vừa lòng sao? Sẽ sao?” Tuy rằng biết giờ phút này Lam Ân Nhan căn bản không có khả năng trả lời mình, nhưng Tiêu Nhiên lại vẫn nhắm con ngươi lại, tựa như đang dùng tâm lắng lắng nghe đáp án Lam Ân Nhan sắp ban tặng cho mình.

Một lâu qua đi, Tiêu Nhiên đứng thẳng lên, lại chăm chú nhìn Lam Ân Nhan, sau đó khóe miệng hần cười khổ sở nói “Được rồi, ta phải đi!”

Sau đó Tiêu Nhiên đem môi dùng ở trên tóc đen Lam Ân Nhan, kỳ thật hần muốn hôn không phải là tóc đen của nàng mà là môi của nàng, nhưng mà lúc này đây hần lại không dựa theo ý niệm trong đầu đi hôn môi của nàng, bởi vì hần biết, loại hôn này là một loại giải thích tình yêu nam nhân đối với nữ nhân âu yếm. Chính là cho dù hần yêu nàng, nhưng mà lúc này nàng cũng không yêu hần a!

Giữa ánh nến chập chờn, Tiêu Nhiên say sưa hôn sợi tóc Lam Ân Nhan, nụ hôn này đối với nàng cũng đã không có oán hận gì, chỉ có tình yêu vô tận. Chính là giữa hơi thở triền miên, cũng đưa tới trong lòng Tiêu Nhiên từng trận đau đớn, hai giọt nước mắt theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống. Mặc cho nước mắt của mình rơi xuống trên mặt Lam Ân Nhan, hần cũng không lau đi. Giờ khắc này đối với hần mà nói, giọt lệ này là đau đớn nhưng lại là ngọt ngào, tất cả tập nập rộn ràng trong cuộc sống đều theo giọt nước mắt này trôi dạt đi xa.

“Nhan nhi, vô luận năm ngày sau ngươi làm ra lựa chọn như thế nào, vô luận trong lòng của ngươi có ta hay không có ta, trong lòng của ta lại chỉ có một mình ngươi” Tiêu Nhiên nói xong, đưa tay giải huyệt ngũ Lam Ân Nhan. Sau đó hồng ảnh hần chợt lóe, trong phòng ngủ truyền lên một trận gió, sau đó cả người hần biến mất không thấy, tựa như hần vừa mới xuất hiện, tất cả là một bộ cảnh tượng hư vô mờ ảo.

“Tiêu Tứ Tứ, ngươi...” Ngay khi Tiêu Nhiên rời đi không bao lâu, thân thể Lam Ân Nhan vùng vẫy tỉnh dậy, trong miệng cũng hoang mang sợ hãi kêu lên. Nàng nằm mơ, nàng mơ Tiêu Nhiên nhìn mình, khóe môi hần vẽ lên một chút nụ cười bi ai đến cực điểm, tựa như Hoa Quỳnh thỏa thích nở rộ đẹp nhất trong nháy mắt, sau đó liền giống như nó mà rơi xuống, nụ cười như vậy làm cho lòng nàng rất loạn.

“A! Tiêu Tứ Tứ, ngươi nắm chặt tay của ta! Nhanh lên một chút!” Phút chốc, trước mắt Lam Ân Nhan xuất hiện một cái vách núi đen, mà Tiêu Nhiên đang đứng ở bên vách núi đen, trong con ngươi hần mang theo chút khoát đáng sợ.

“Tỷ tỷ, gặp lại sau!” Ngực khí Tiêu Nhiên nhẹ nhàng mờ ảo tựa như mây mù

“Cái gì gặp lại sau a! Ngươi nhanh lên một chút nắm chặt tay ta!” Chăm chú nhìn Tiêu Nhiên, linh hồn Lam Ân Nhan dâng lên dày đặc vô tận hoảng sợ.

“Tiêu Tứ Tứ phải rời đi ngươi vĩnh viễn!” Trên mặt Tiêu Nhiên toát ra một ý cười xinh đẹp. Sau đó ngã ngửa người về phía sau, cả người đều rơi xuống vách núi đen không đáy.

“Không!” Tiếng Lam Ân Nhan thể lương hét lớn, sau đó nhanh chóng tiến lên kéo quần áo Tiêu Nhiên lại. Sau đó ngay khi tay nàng vừa chạm vào thân thể Tiêu Nhiên trong nháy mắt, nàng lại phát hiện trong tay xuất hiện hơn một cái chủy thủ, mà thanh chủy thủ kia đâm vào ngực Tiêu Nhiên. Vốn xuất hiện vách núi đen cũng biến mất, mà Tiêu Nhiên lại sắc mặt trắng bệch ngã xuống giữa vũng máu.

“Tỷ tỷ, ta đã nói! Nếu ngươi không yêu ta, ta sẽ chết ở trong tay ngươi! Ngươi vừa lòng sao?” Nước mắt Tiêu Nhiên theo hai bên má chảy xuống, sau đó con ngươi chậm rãi nhắm lại. Chính là trước khi đi trên mặt hắn lại hiện lên một chút ý cười thê lương xinh đẹp, mà chút cười này nhất thời khiến Lam Ân Nhan được thống khổ.

“Không, không phải như thế!” Cả người Lam Ân Nhan cũng tựa như rơi vào trong bóng đêm khôn cùng, nàng liền ở trong bóng đêm kia nhẹ nhàng bay! Nàng cảm giác thật là sợ, Tiêu Nhiên chết làm cho nàng có cảm giác được sợ hãi chưa từng bao giờ có, càng sâu tới nàng còn xuất hiện một loại ý niệm nếu hắn chết mình liền đi theo ở trong đầu.

“A! Tiểu Tứ Tứ, tỷ tỷ sẽ không giết ngươi, tỷ tỷ là yêu ngươi a!” Phút chốc Lam Ân Nhan từ trên giường ngồi dậy, đầu nàng tất cả đều là mồ hôi lạnh, hơn nữa khóe mắt của nàng cũng tất cả đều là nước mắt rơi xuống. Từ trước tới nay nàng ghét nhất là chảy nước mắt, nàng cảm thấy nước mắt căn bản là không thuộc về mình, nhưng mà trong mơ nhìn thấy mình tự tay giết Tiêu Nhiên, nước mắt của nàng cuối cùng cũng không chịu được khống chế. Lúc này nước mắt của nàng rơi xuống giống như mưa, đó là một loại nước mắt tuyệt vọng, nàng giống như muốn đem nước mắt mình cất giấu nhiều năm vào giờ khắc này phát tiết ra.

Trong nháy mắt này, rốt cuộc nàng thấy rõ ràng tâm của mình, nàng là yêu Tiêu Nhiên. Kỳ thật hắn đã sớm khám phá vào trong lòng mình, chính là mình căn bản không nhận thấy được mà thôi. Cho tới bây giờ, nàng nghĩ đến mình không yêu Tiêu Nhiên, tất cả cảm tình đối với hắn căn bản không phải là tình yêu, chẳng qua là một loại say mê đối với sự hồn nhiên của hắn. Nhưng kỳ thật căn bản không phải như vậy, kỳ thật nàng yêu hắn rất sâu, nhìn thấy hắn vừa rồi chết ở trước mắt mình, nàng mới cảm giác được tình yêu của mình đối với hắn đã sâu đến dung nhập vào trong xương cốt.

“Tiểu Tứ Tứ, trong lòng tỷ tỷ là có ngươi!” Lam Ân Nhan liền lảo lảo nhảy xuống giường, nàng muốn đi tìm Tiểu Tứ Tứ, nàng muốn nói cho hắn, nàng là yêu hắn. Huyết tinh Môn chủ Tu La môn cũng tốt, Tà đế phá hủy muôn dân thiên hạ cũng tốt. Không vô duyên vô cớ hận, Tiểu Tứ Tứ làm như vậy, nhất định là có nguyên nhân. Nàng muốn đi hỏi Tiểu Tứ Tứ rõ ràng tất cả sự việc, nếu là Tiểu Tứ Tứ có nỗi khổ trong lòng, hắn thật sự muốn phá hủy muôn dân thiên hạ, như vậy mình liền cùng hắn đồng thời phá hủy đi.

“Nhan nhi, ngươi... Làm sao vậy? Thấy ác mộng sao?” Ngay khi Lam Ân Nhan vội vã chuẩn bị đi ra ngoài cửa nói cho Tiêu Nhiên, nàng là yêu hắn, Tiêu Dật vẫn đang ẩn nấp ở bên ngoài bỗng nhiên chạy vào phòng ngủ. Hắn vừa rồi nghe được tiếng kêu thê thảm của nàng, cho nên tâm hoảng hốt, liền vọt vào! Chính là khi nhìn thấy khuôn mặt Lam Ân Nhan đều là nước mắt, thì máu của hắn không khỏi đông lại.

“Ngươi... Tiến vào làm cái gì?” Lam Ân Nhan hơi hơi ngăn người, sau đó liếc mắt Tiêu Dật nói.

“Sau khi ngươi từ đáy vực Tuyết Sơn trở về, liền vẫn ngủ như vậy. Phong nói với ta, ngươi có khúc mắc không thể cởi bỏ, cho nên ta rất lo lắng, luôn ở bên ngoài trông coi ngươi” Tiêu Nhiên buông con ngươi xuống, sau đó tiếp tục chậm rãi mở miệng nói “Có lẽ ngươi có thêm đem tâm sự nói cho ta biết, có lẽ ta có thể giúp được ngươi?”

“Không cần, khúc mắc của ta đã được cởi ra! Bây giờ ta muốn đi tìm Tiêu Nhiên!” Lam Ân Nhan lạnh nhạt liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó đưa tay lau mặt, đem nước mắt trên mặt chà lau, sau đó nàng quay đầu đi về phía cửa.

“Quả nhiên khúc mắc của ngươi cùng Tiêu Nhiên có liên quan? Rốt cuộc hắn nói với ngươi cái gì?” Thân thể Tiêu Dật cứng đờ, sau đó cắn chặt răng nói.

“Tiêu Dật, ngươi cái gì cũng không cần hỏi, cũng đừng thù đối tốt với ta. Ta mặc kệ trong lòng ngươi rốt cuộc nghĩ cái gì, ta chỉ muốn nói cho ngươi, vô luận ngươi nỗ lực nhiều hơn nữa, giữa ta và ngươi vĩnh viễn là địch nhân!” Lam Ân Nhan quay người qua, lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Dật nói.

“Ta không được đối tốt với ngươi sao? Ngươi không phải là Tam vương phi sao?” Tiêu Dật nắm chặt bàn tay lại.

“Kỳ thật... Ta biết vì sao ngươi bỗng nhiên đối tốt với ta như vậy. Bởi vì ngươi là Chính đế, Tiêu Nhiên là Tà đế, mà ta là Đế nữ tinh. Lão hòa thượng Chí Thanh kia nói, nếu ngươi nhận được ta yêu, liền có thể đối phó Tiêu Nhiên. Mà ta tuyệt đối sẽ không giúp ngươi đối phó Tiêu Nhiên, bởi vì... Ta yêu hắn” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói.

“Ngươi yêu hắn?” Linh hồn Tiêu Dật run run một trận, tim giống như bị đao cắt.

“Đúng vậy, ta yêu hắn!” Ngực khí Lam Ân Nhan kiên định nói.

“Có bao nhiêu yêu? Yêu đến nguyện ý cùng hắn đồng thời phá hủy muôn dân thiên hạ” Tiêu Dật khó có thể tin lắc đầu hỏi.

“Nếu đây là kết quả hắn muốn, như vậy sao lại không thể chứ?” Lam Ân Nhan liếc nhìn Tiêu Dật nói.

“Muôn dân là vô tội! Ngươi không thể giúp người xấu làm điều ác!” Tiêu Dật giận giữ hét.

“Ha ha, muôn dân vô tội? Ta không thể giúp người xấu làm điều ác? Ngươi dựa vào cái gì cho rằng Tiêu Nhiên không phải người tốt? Chẳng lẽ các ngươi những người này chính là người tốt? Đừng quên, lúc trước vì sao Lam Ân Nhan kia lại chết? Đừng quên vì sao ta lại trúng độc? Điều không phải là vì các ngươi những người này sao! Nếu Tiêu Nhiên không phải người tốt, vậy vì sao các ngươi là người tốt? Nhớ kỹ, trên thế giới này, đã không có hoàn hảo người tốt, cũng không có người xấu tuyệt đối! Vô luận chuyện tốt hay chuyện xấu, đều có mục đích của nó! Mà mục đích bây giờ của ta rất đơn giản, chính là nói cho Tiêu Nhiên, ta yêu hắn! Nếu không thể cùng Tiêu Nhiên để lại tiếng thơm muôn đời, vậy ta sẽ nguyện ý cùng hắn để lại tiếng xấu muôn đời!” Lam Ân Nhan ngửa đầu cười lạnh lên, không phải lão hòa thượng Chí Thanh kia vẫn hi vọng mình yêu Tiêu Dật sao? Bởi vì mình yêu Tiêu Dật, liền có thể giúp đỡ Tiêu Dật đồng thời đối phó Tiêu Nhiên. Dựa vào cái gì người đáng chết là Tiêu Nhiên, thiên mệnh! Chó má Thiên mệnh! Nếu như ông trời cũng không nguyện ý tha thứ Tiêu Nhiên, như vậy mình liền cùng Tiêu Nhiên đồng thời diệt thiên là được.

“Ngươi cũng biết Tiêu Nhiên chính là huyết tinh tàn nhẫn Môn chủ Tu La môn kia. Môn chủ Tu La muôn giết người không nháy mắt, hắn như vậy, ngươi

thực hiện lời hứa đi yêu hân sao?” Tiêu Dật nhìn không được thốt ra lời nói đã chôn cất ở trong lòng, chỉ tiếc hân không biết, đây đúng là chuyện Lam Ân Nhan rồi rầm lúc trước.

“Ha ha, giết người không chớp mắt? Chẳng lẽ ngươi giết người trong nháy mắt sao? Hơn nữa chuyện ngươi nói ta cũng đã biết, bởi vì Tiêu Nhiên hân nói cho ta! Hân là Môn chủ Tu La môn thì thế nào? Yêu chính là yêu, lòng của ta đã rất rõ ràng nói cho ta đáp án! Hơn nữa, bây giờ ta sẽ đi nói cho hân, ta rất yêu hân!” Lam Ân Nhan nói xong, cả người đi tới cửa.

“Ngươi đứng lại đó cho ta! Không yêu ta cũng không sao, nhưng ngươi tuyệt đối không thể yêu Tiêu Nhiên. Như vậy ngươi sẽ muôn đời không trở lại được!” Đột nhiên Tiêu Dật kéo cánh tay Lam Ân Nhan lại

“Ngươi không có tư cách nói với ta câu này, tâm là của ta, từ chính ta đến quyết định! Cút ngay!” Lam Ân Nhan lạnh lùng nói xong, sau đó tàn nhẫn đẩy Tiêu Dật ra, thân thể chợt lóe hoàn toàn biến mất ở trong phòng ngủ. Nàng muốn gặp Tiểu Tứ Tứ, nàng không thể chờ được muốn gặp được Tiểu Tứ Tứ.

Mà giờ phút này ở trong cung điện Tu La môn. . .

“Tất cả đều đã chuẩn bị tốt sao? Tối nay liền xuất phát đi, ta không muốn chậm trễ thời gian, ta muốn nhanh chóng lấy được Ma Linh châu” Trong con ngươi Tiêu Nhiên xuất hiện hàn quang, trong giọng nói cũng lộ ra mùi phẫn ý lãnh.

“Đã chuẩn bị tốt!” Các Tu La sứ giả cung kính hồi đáp.

“Hảo! Nhớ kỹ! Ta không có ở đây nhiều ngày, các Tu La sứ giả khác ở lại kinh thành phải bảo vệ Nhan nhi thật tốt, nếu nàng xuất hiện một chút ngoài ý muốn, các ngươi nên biết hậu quả!” Tiêu Nhiên khẽ gật đầu nói.

“Là!” Các Tu La lớn tiếng hồi đáp.

“Còn có, nếu năm ngày sau nàng đi Tứ vương phủ, mà ta lại không đúng lúc trở về, như vậy các ngươi liền nói cho nàng, Tiểu Tứ Tứ của nàng rất yêu nàng, Tiểu Tứ Tứ hân đi tìm thuốc giải cho nàng, làm cho nàng yêu tâm chờ đợi ta trở về. Nếu năm ngày sau nàng không đi Tứ vương phủ. . . Không đi cũng chưa có gì đi!” Tiêu Nhiên dừng một chút, sau đó đưa tay vuốt tóc đen mình, trong giọng nói lộ ra mùi phẫn thống khổ. Nếu nàng không đi, liền chứng minh nàng không yêu hân, vậy hân có thể làm sao bây giờ?

“Là, xin chủ tử yên tâm! Nếu Nhan cô nương đi Tứ vương phủ, nhất định bọn thuộc hạ sẽ bẩm báo chi tiết cho Nhan cô nương!” Các Tu La sứ giả cùng kêu lên.

“Ân!” Khóe miệng Tiêu Nhiên cười chua xót, sau đó tay nhẹ nhàng vung lên, liền có vô số thân ảnh theo Tiêu Nhiên biến mất ở trong Cung điện Tu La môn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Ma Ngục Cung

Đêm lạnh như nước lẳng lẳng bao phủ bầu trời, ánh trăng mỏng lung xuyên thấu không khí hiện lên một chút ánh sáng bạc trên mặt đất.

Nhè nhẹ gió lạnh phát qua, khiến không khí yên tĩnh nhấc lên từng đợt rung động.

Trên mặt đường trống trải mơ hồ lại xuất hiện một cái thân ảnh yếu điệu, nàng đúng là Lam Ân Nhan đang đi về phía Tứ vương phủ.

Dưới ánh trăng, tóc đen của nàng bị gió thổi bay. Cả người thoát nhìn như là phiêu dật thoát tục, mà lúc này trên khuôn mặt của nàng cũng nhận nhạo ý cười mênh mông, chỉ thấy hai chân nàng dùng sức bắn lên, sau đó hoàn toàn biến mất ở trong bóng đêm mờ mịt.

Mà ở sau khi Lam Ân Nhan biến mất, Tiêu Dật lại xuất hiện ở dưới ánh trăng mỏng lung. Nhìn thấy Lam Ân Nhan vội vàng đi về phía Tứ vương phủ, mí mắt Tiêu Dật không khỏi buông xuống.

Hân rất nỗ lực đi nếm thử quan hệ hòa hoãn với nàng, chính là nàng cũng không cho hân chút cơ hội. Mà đêm nay, chính mồm nàng lại nói cho mình, nàng rất yêu Tiêu Nhiên. Nàng đem phần hy vọng xa vời trong lòng mình kia thay đổi thành tuyệt vọng. Hân biết, có lẽ cả đời này, hân cũng không có khả năng lại có được tình yêu của nàng.

Ánh trăng chiếu vào trên mặt Tiêu Dật, tuôn ra chua xót khôn kể. Sau đó thân ảnh hân ở giữa không trung chuyển hóa thành một độ cong màu lam, lại lẳng lẽ bám theo Lam Ân Nhan đi về phía Tứ vương phủ. Đã trễ thế này, hân lo lắng nàng sẽ gặp nguy hiểm ở trên đường, cho nên quyết định tránh ở chỗ tối bảo vệ nàng.

Hơn nửa buổi qua đi, thân ảnh Lam Ân Nhan đứng ở bên ngoài Tứ vương phủ, ngay khi nàng hít một hơi thật sâu, chuẩn bị cất bước tiến vào Tứ vương

phủ, thì trong đầu của nàng bỗng nhiên xuất hiện lời nói mà lão hòa thượng Chí Thanh từng nói qua.

Bỗng dung Lam Ân Nhan dừng lại cước bộ, sau đó nắm chặt bàn tay ngửa đầu lên nhìn bầu trời. Gió mát lạnh cuốn lên tóc đen cùng quần áo của nàng, tựa hồ đang lặng lẽ nhìn trộm tâm tư của nàng.

Mà lúc này các Tu La sứ giả nấp từ một nơi bí mật nào đó lại đều liếc mắt nhìn nhau.

Đây không phải Nhan cô nương sao? Vì sao trở như vậy nàng lại xuất hiện ở cửa Tứ vương phủ? Chẳng lẽ là đến trước năm ngày ước định kia của nàng cùng chủ tử sao? Chính là vì sao nàng không đi vào chứ?

Chủ tử nói, nếu năm ngày sau Nhan cô nương đến Tứ vương phủ tìm hân, như vậy bọn họ phải nói cho Nhan cô nương, chủ tử đi tìm giải dược, làm cho Nhan cô nương kiên nhẫn chờ đợi chủ tử trở về.

Nhưng mà bây giờ nên làm cái gì đây? Nàng là đến trước thời hạn, nhưng mà lại đứng ở cửa không đi vào, vậy bọn họ nên đi ra ngoài đem tâm ý của chủ tử truyền đạt cho Nhan cô nương, hay là chờ sau khi Nhan cô nương tiến vào lại truyền đạt?

Mà cùng lúc đó, Tiêu Dật nấp ở chỗ tối cũng nhíu mày nhìn về phía Lam Ân Nhan, nàng đây là làm sao vậy? Tựa hồ đang trầm tư cái gì? Càng tựa hồ đang do dự cái gì?

Ngay khi mọi người con người hồ nghi nhìn về phía Lam Ân Nhan, thì Lam Ân Nhan lại ánh mắt phức tạp nhìn về phía Đại môn Tứ vương phủ, sau đó nàng lại xoay người chậm rãi rời khỏi Tứ vương phủ. Thoáng chốc, các Tu La sứ giả ở chỗ tối đều gãi gãi đầu khó hiểu, sau đó đều liếc mắt nhìn nhau, trong lòng bọn họ đều cùng hiện lên một cái nghi vấn, đó là cái tình huống gì? Mà Tiêu Dật cũng về mặt khó hiểu nhìn về phía bóng lưng Lam Ân Nhan rời đi, sau đó lại lặng lẽ bám theo.

“Người đi theo đủ không? Xuất hiện đi?” Giữa đường rời khỏi Tứ vương phủ, Lam Ân Nhan bỗng dừng bước, ngữ khí mang theo một chút phiền chán nói.

“Chỉ là ta lo lắng người gặp nguy hiểm, muốn bảo vệ người! Ta không muốn quấy nhiễu người!” Tiêu Dật tránh ở chỗ tối hơi ngẩn người, sau đó hiện thân ở bên cạnh Lam Ân Nhan. Lúc này đầu hân cúi xuống, sợi tóc che khuất dung nhan của hân, chính là toàn thân hân tản ra hơi thở thể lương lại vẫn khó có thể che lấp.

“Trở về đi!” Lạnh nhạt liếc nhìn Tiêu Dật, lập tức Lam Ân Nhan lại tiếp tục đi về phía trước. Ánh trăng quanh quẩn ở trên người nàng lướt nhẹ lên một tâm tình khó tả.

“Không phải người muốn đi tìm Tiêu Nhiên sao? Vì sao sau khi đến Tứ vương phủ, lại không đi vào chứ?” Tiêu Dật chăm chú nhìn về phía sau lưng Lam Ân Nhan, thanh âm hơi có chút run run hỏi. Gió đêm thổi bay quần áo hân, cũng quanh quẩn vô cùng thống khổ. Giờ khắc này hân đã không có ngạo khí cao quý như lúc trước, có cũng chỉ là tình cảm ẩn nhẫn ở ngực kia

“Lão hòa thượng Chí Thanh kia nói, độc trên người ta căn bản không có thuốc nào chữa được, trừ phi ta yêu người. Nhưng căn bản ta không có khả năng yêu người, như vậy cứ như thế, ta khẳng định chính là hân phải chết không thể nghi ngờ. Cho nên dù nói cho Tiêu Nhiên là ta yêu hân, thì như thế nào chứ?” Lam Ân Nhan hơi hơi ngẩn người, sau đó dừng cước bộ, lấy tay khều vén sợi tóc nói. Lúc này trong mắt của nàng hiện lên một chút rung động đau buồn. Nếu nàng không yêu hân, bây giờ hân cũng chỉ sẽ tạm thời đau lòng. Nhưng mà đợi sau khi mình chết, thời gian sẽ chậm rãi vuốt lên hân đau đớn đi? Nhưng nếu nói cho Tiêu Nhiên mình yêu hân, như vậy sau khi mình chết, thì chẳng phải là hân đau lòng càng lâu sao?

“Vì nguyên nhân vậy?” Còn lại thân thể Tiêu Dật đột nhiên chấn động, tâm bỗng nhiên biến chua xót vô cùng, con người cũng dâng lên ghen tị sâu đậm. Vốn nghĩ rằng nàng bỗng nhiên rời khỏi Tứ vương phủ, chính là bởi vì nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ rằng cảm tình với Tiêu Nhiên căn bản không phải yêu, cho nên mới quay trở về. Thì ra cũng không phải nàng không yêu, mà là yêu, thậm chí yêu đến sợ tâm Tiêu Nhiên thương tổn. Cho nên nàng thẳng thắn quyết định không thật lòng nói cho Tiêu Nhiên. Đúng vậy, có lẽ quên một người không yêu mình rất dễ dàng, nhưng mà quên một người yêu mình là rất khó. Bởi vì vậy mà nàng tình nguyện lựa chọn giấu diếm thật lòng, cũng không nguyên ý đi thương tổn Tiêu Nhiên.

“Ta muốn yên tĩnh một mình, người cũng đừng đi theo ta!” Lam Ân Nhan lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó cúi đầu tiếp tục đi về phía trước.

Tuy rằng nàng không hiểu vì sao Lão hòa thượng Chí Thanh nói chỉ cần yêu Tiêu Dật mới có thể giải độc, nhưng mà lời nói của hân nàng lại không cách nào đi nghi ngờ. Bởi vì Chính đế, Tà đế trong miệng hân là quả thật tồn tại. Hơn nữa bản thân Chính đế cùng Tà đế cũng không phủ nhận, hơn nữa Phong Y đã thừa nhận độc của mình quả thật không có thuốc giải. Lão hòa thượng Chí Thanh nói, Chính – Tà đế ai được mình yêu, người đó có thể nắm giữ toàn bộ Thiên hạ. Bây giờ Tiêu Nhiên được mình yêu, như vậy Tiêu Dật cũng sẽ không thương tổn được hân. Như vậy chỉ cần hân sống thật khỏe, mình so với cái gì đều vui vẻ. Mà mình khẳng định là sẽ không yêu Tiêu Dật, như vậy nói cách khác cuối cùng nàng cũng sẽ chết. Nếu như vậy, làm sao nàng có thể đi thương tổn Tiêu Nhiên tiếp tục sống đau khổ chứ? Làm cho hân mang theo hận sống tiếp, cũng tốt hơn so với làm cho hân mang theo tình yêu sống tiếp. Nếu mình không đi yêu hân, nhất định hân sẽ hận mình, như vậy mặc dù mình chết, bởi vì trong lòng hân có hận kia, hân là cũng sẽ không thương tâm như vậy đi? Nhưng nếu mình nói cho hân, nàng là yêu hân, như vậy sau khi mình chết đi, nhất định hân sẽ đau đớn muốn chết. Nàng không cần Tiêu Nhiên thương tâm, cho nên nàng tình nguyện lựa chọn giấu diếm tình yêu này.

“Nhan nhi, người liền thật sự không có khả năng một chút yêu ta như vậy sao?” Con người Tiêu Dật đen giống như đêm thăm trầm, hoàn toàn dò xét không tới.

“Đúng, ta là tuyệt đối không thể...” Lam Ân Nhan cũng không quay đầu, thanh âm lạnh lùng nói.

“Không cần nói!” Tiêu Dật ghen ngào quát. Kỳ thật đáp án này hân đã biết, nhưng hân vẫn nhịn không được hỏi ra, nhưng mà sau khi hỏi ra, hân lại

không muốn nghe, bởi vì đáp án hẳn rất rõ ràng.

“Kỳ thật người căn bản là rất rõ ràng đáp án của ta, cho nên lần sau xin đừng hỏi lại!” Lập tức thân thể Lam Ân Nhan đi về phía trước, ngữ khí lạnh không có một chút cảm xúc nào.

“Nhan nhi, kỳ thật... Ta có lời muốn nói với người?” Con người Tiêu Dật lóe lên, sau đó gọi Lam Ân Nhan lại. Nàng không biết ngoại trừ mình ra, kỳ thật Tiêu Nhiên cũng là có thể giúp nàng giải độc. Như vậy mình có nên nói cho nàng biết hay không?

“Nói gì?” Nghe được ngữ khí Tiêu Dật giống như rất nghiêm túc, Lam Ân Nhan không khỏi quay người sang.

“Chính người cẩn thận một chút, nếu mệt mỏi, liền sớm một chút quay về Tam vương phủ nghỉ ngơi!” Tiêu Dật do dự một chút, sau đó tránh được con người Lam Ân Nhan. Hẳn không đem sự thật nói cho Lam Ân Nhan, Chỉ Thanh nói, nếu Lam Ân Nhan yêu Tiêu Nhiên, liền sẽ giúp Tiêu Nhiên tiêu diệt muôn dân. Bây giờ tuy rằng Lam Ân Nhan yêu Tiêu Nhiên, lại quyết định đem yêu giấu ở trong lòng, có lẽ che giấu lâu, phần yêu ở trong lòng kia của nàng với Tiêu Nhiên sẽ phai nhạt, sau đó sẽ chậm rãi yêu mình đi? Vì muôn dân Thiên hạ, hẳn vẫn quyết định tạm thời không đem sự thật nói cho Lam Ân Nhan. Về phần Ma Linh châu, hẳn sẽ nghĩ biện pháp đoạt được, tính mạng Lam Ân Nhan còn có hai tháng, có lẽ ở trong vòng hai tháng này hẳn có thể giết Tiêu Nhiên đi, như vậy muôn dân Thiên hạ liền có thể được cứu vớt? Có lẽ trong vòng hai tháng, Lam Ân Nhan có thể yêu mình đi? Như vậy mình liền cũng có thể cứu nàng.

Còn Lam Ân Nhan lại lặng lẽ liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó xoay người rời đi. Bây giờ lòng nàng thật là loạn, nàng không muốn nói chuyện. Nàng chỉ muốn đem đêm đen này mặc sức bao phủ mình.

Trong mấy ngày kế tiếp, mỗi buổi tối Lam Ân Nhan đều lưỡng lự đứng ở cửa Tứ vương phủ, nhưng mà nàng chỉ bỏ mặc ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng đổ xuống ở trên người mình, đợi sau khi sương mù lạnh lùng thổi quét toàn bộ linh hồn, nàng liền lại nhanh nhẹn rời đi.

Nếu như sinh mệnh không do ta khống chế, biết rõ sinh mệnh của ta gần đi tới bờ bên, có lẽ hẳn tâm đem tất cả tình yêu đối với người giấu ở ngoài cửa là kết cục tốt nhất đi? Nếu ta không thể đi yêu người thật tốt, làm sao ta có thể hạ tình độc đau khổ khó giải ở trong lòng người chứ? Tiêu Nhiên, Tiêu Tứ của ta, có lẽ người nên quên lãng tình yêu đối với ta đi?

Nhưng mà nếu mình cùng Tiêu Nhiên đi qua ngày cuối cùng, làm cho Tiêu Nhiên có được chút nhiều tốt đẹp nhớ lại, có phải là một loại kết cục tốt đẹp khác hay không?

Thật sự nàng rất muốn đi nói cho Tiêu Nhiên, cho dù sinh mệnh đi tới một khắc cuối cùng, nàng cũng hi vọng khi đó người ở bên cạnh mình là hắn.

Nhưng mà nàng lại cảm thấy mình làm như vậy là rất ích kỷ, nàng thật sự không muốn Tiêu Nhiên bởi vì nàng rời đi mà càng thêm đau khổ, cho nên nàng lại muốn lựa chọn đem tình yêu ẩn giấu. Có lẽ nàng chết trước là giải thoát rồi, nhưng sau khi chết hẳn ra sẽ sao? Kháng định khó chịu so với chết còn thống khổ hơn đi?

Tiêu Nhiên nói, cho mình thời gian năm ngày, ngày mai chính là một ngày cuối cùng, rốt cuộc là mình đi vào, hay là không đi vào a? Khi đột nhiên tình ngộ sinh mệnh sắp đi đến cuối, đến yêu đối với Tiêu Nhiên rốt cuộc là lựa chọn giữ lại hay là lựa chọn tự nhiên đối mặt? Thành khúc mắc lớn nhất bây giờ của Lam Ân Nhan.

Mà Lam Ân Nhan hết lần này tới lần khác đi đi về về, không khỏi làm cho nhóm Tu La sứ giả của Tứ vương phủ đầu óc mơ hồ, đối với tâm tư của Lam Ân Nhan bọn họ từ đầu đến cuối đều không đoán ra được.

Hàng đêm nàng đều tới nơi này, cũng chỉ là lẳng lặng đứng ngăn người, ngăn người sau một lúc lâu liền lại rời đi, rốt cuộc nàng còn muốn chút gì a? Chẳng lẽ bởi vì nàng không yêu chủ tử, nhưng mà sợ không đến sẽ làm chủ tử bị thương tâm, cho nên nàng lại đến đây? Nhưng mà lại không biết sau khi tiến vào nên nói với chủ tử thế nào, bởi vậy nàng lại đi?

Cùng lúc đó, trong Ma Ngục cung nguy nga lộng lẫy...

“Sư huynh, người thật sự muốn Ma Linh châu sao?” Chỉ thấy một nữ tử áo tím xoắn màn che đi ra, dưới cổ ngọc thon dài là bộ ngực sữa nõn nà như bạch ngọc, toàn bộ quần áo nửa che nửa đây, phơi bày một đôi chân thon dài bóng loáng. Xinh đẹp lại không tiếng động phát ra kêu gọi, đây là một nữ tử tàn rã tính yêu mị từ trong khung.

“Nam Cung Đại, người nên biết, Thiên hạ này gì đó, chỉ cần ta nghĩ muốn, liền nhất định có thể đoạt được. Nể tình chúng ta là đồng môn, ta không muốn làm tổn thương người, người ngoan ngoãn đem Ma Linh châu giao ra đây đi?” Tiêu Nhiên lạnh lùng nhìn về phía Cung chủ Ma Ngục cung.

“Sư huynh, người là rất rõ ràng bối cảnh của Đại nhĩ” Nam Cung Đại đem môi đỏ mọng kiều diễm ướt át thiếp đến bên tai Tiêu Nhiên nói, thân thể cũng nghiêng lại gần trên người Tiêu Nhiên, một đôi con người dập dòn sóng thu, khuôn mặt cũng mị tuyệt như yêu, toàn thân lại lộ ra nhẹ nhõm ma lực, ma lực như vậy giống như có thể mị hoặc tâm thần bất luận kẻ nào, có lẽ cho dù thân tiên thanh tâm quả dục đều không thể né tránh, nhưng mà chỉ tiếc, người nàng đối mặt cũng là Tiêu Nhiên.

“Biết bối cảnh của người thì thế nào?” Tiêu Nhiên lãnh tuyệt đẩy Nam Cung Đại ra, sau đó ngồi xuống trên cái ghế ở một bên.

“Vậy người cũng biết Ma Linh châu này còn có một cái tên, nó gọi là Nhiếp hồn châu đi?” Trên mặt Nam Cung Đại tươi cười sáng rõ như hoa, chính là tâm bởi vì Tiêu Nhiên vừa mới đẩy ra có nhẹ nhõm vỡ vụn, con người cũng hiện lên một chút đau đớn cùng thể lương.

“Ma Linh châu chính là Nhiếp hồn châu?” Nghe được Nam Cung Đại nói, sắc mặt Tiêu Nhiên không chịu biến đổi. Nam Cung Đại không chỉ là Cung

chủ Ma Ngục cung, còn là Tộc trưởng Mê tộc. Mê tộc là một Gia tộc có được ngàn năm lịch sử, Mê tộc tồn tại trong chốn Giang hồ ít có người biết, nhưng mà hần Tiêu Nhiên lại biết, sức lực Mê tộc không phải nhỏ. Bởi vì người Mê tộc có được một loại sức mạnh khủng bố, nếu ai không cẩn thận uống máu các nàng, chỉ cần các nàng vừa đọc chú ngữ, các nàng có thể đem một bộ phận của linh hồn mình đi thực đến trong cơ thể người kia, sau đó sẽ chậm rãi xâm nhập suy nghĩ của người kia, cho đến khi hoàn toàn nắm người kia ở trong tay mới thôi, mà từ đó về sau, linh hồn vốn là của người kia liền bị người của Mê tộc nguyên rửa phong ấn, vĩnh viễn biến mất. Mà nếu người Mê tộc muốn nguyên rửa thành công, phải vận dụng giống như huyết khí, huyết khí là mỗi một người Mê tộc vừa sinh ra liền phải đi chọn. Người Mê tộc vừa sinh ra, nhất định phải đem máu của mình xâm nhập vào trong món đồ nào đó, sau đó thì hạ chú ngữ. Như vậy sau đó món đồ nào đó có được máu của các nàng liền thành huyết khí các nàng nguyên rửa. Mà huyết khí riêng của người Mê tộc những người khác không thể tiếp xúc đụng vào, một khi đụng chạm liền có thể sẽ thành tro bụi, trừ phi huyết khí người đó phá giải trước các nàng sinh ra khi đưa chú ngữ vào. Mà Niếp hồn châu cũng chính là Ma Linh châu đó là huyết khí của Tộc trưởng Mê tộc. Nói cách khác trừ phi Nam Cung Đại phá bỏ chú ngữ trước, nếu không mặc dù mình chiếm được Ma Linh châu, Ma Linh châu cũng sẽ hóa thành tro tàn.

“Làm thế nào ngươi mới nguyện ý đem Ma Linh châu giao ra cho ta?” Con người Tiêu Nhiên lãnh liệt như băng nhìn Nam Cung Đại.

“Sư huynh, lòng ta đối với ngươi chẳng lẽ ngươi còn không hiểu sao?” Nam Cung Đại chậm rãi đi tới trước mặt Tiêu Nhiên, sau đó thuận thế ngã xuống trong lòng Tiêu Nhiên, hai tay cũng nhanh vòng cổ Tiêu Nhiên, muốn dùng đôi mắt quyến rũ của mình khóa trụ tâm Tiêu Nhiên.

“Lòng của ngươi ta không muốn hiểu, ta khuyên ngươi cũng đừng giao trái tim đặt ở trên người ta” Phút chốc Tiêu Nhiên đẩy Nam Cung Đại ra, con người lạnh như băng mang theo một tia ý tứ hàm xúc cảnh cáo.

“Nếu ngươi bằng lòng đem một chút tâm cho ta, ta đây liền đem chú ngữ Ma Linh châu phá giải, sau đó đem nó giao cho ngươi!” Trên mặt Nam Cung Đại thản nhiên cười nói. Lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy hần, chỉ chính là một cái bóng lưng, lại làm cho nàng tâm động không thôi. Tiêu Nhiên nữ là không thể dùng ngôn ngữ đi hình dung, đó là một loại mỹ rung động linh hồn người, mà toàn thân hần tán mát ra hơi thở xinh đẹp lại mị hoặc lòng người. Từ bắt đầu nhìn thấy Tiêu Nhiên lần đầu tiên, nàng liền biết mình không thể tự kiềm chế yêu hần. Nàng đang trong ngũ say đều thường xuyên sẽ mộng Tiêu Nhiên, nhưng mà nàng sâu sắc hiểu được, đối với nàng mà nói, Tiêu Nhiên liền giống như cầu vồng rực rỡ xuất hiện sau cơn mưa kia, tuy rằng xinh đẹp tựa như mộng như ảo, nhưng lại làm cho nàng vĩnh viễn không thể chạm tay đến. Thời điểm khi nàng tỉnh cờ biết được Tiêu Nhiên đang tìm Ma Linh châu, liền biết hần muốn cầu cạnh nàng, nàng là hưng phấn kích động như vậy. Kỳ thật vừa rồi hần chỉ cần nói nhẹ nhàng một câu với mình, nàng liền không chút nào ưu buồn hai tay dâng Ma Linh châu, nhưng mà hần...

“Không có khả năng! Tâm của ta chỉ có thể chứa một người, không chấp nhận được bất luận kẻ nào khác tồn tại!” Tiêu Nhiên ngữ khí âm lãnh nói. Kỳ thật Tiêu Nhiên biết, nếu mình giả vờ nói nguyện ý đem một chút tâm cho Nam Cung Đại, có lẽ nàng sẽ thực sự đem Ma Linh châu giao cho mình. Nhưng mà hần cảm thấy nói vậy, sẽ làm bản tình yêu của hần đối với Nhan nhi! Cho nên hần không có chút do dự cự tuyệt Nam Cung Đại.

“Ta đây liền hủy Ma Linh châu, cho ngươi vĩnh viễn cũng không có được” Bên môi Nam Cung Đại hiện lên một chút ý cười tàn khốc.

“Nếu ngươi hủy Ma Linh châu, ta liền hủy ngươi. Bao gồm hủy cả Ma Ngục cung cùng Mê tộc của ngươi, ngươi nên biết năng lực của ta” Con người đen của Tiêu Nhiên phụt ra hàn khí khiếp người.

“Ngươi...” Nam Cung Đại cảm giác cả người mình quanh quẩn hơi lạnh băng lãnh thấu xương, mặc cho những lạnh lẽo này từng chút từng chút thấm vào trong máu, kêu gọi oán giận ẩn giấu nhiều năm trong lòng kia với Tiêu Nhiên. Hần đối với mình vĩnh viễn đều lãnh khốc như vậy! Vì sao a?

“Ngươi sẽ không giết ta, bởi vì ngươi cần Ma Linh châu! Nếu ta không cam tâm tình nguyện phá giải chú ngữ, ngươi liền không thể lấy nó đi cứu nữ nhân kia!” Thân thể Nam Cung Đại run rẩy nói.

“Nam Cung Đại, đừng thử thách tính nhẫn nại của ta!” Con người Tiêu Nhiên bốc lửa lên. Mà Nam Cung Đại lại đem ánh mắt phần nộ của Tiêu Nhiên thu hết vào đáy mắt, hần nghĩ đến nàng sẽ sợ hần sao? Không, nàng không sợ.

“Ta biết ngươi là người nói được liền làm được, bản lĩnh giết người của ngươi làm mọi người kinh hãi, ngươi dễ dàng là có thể làm cho ta sống không bằng chết. Bởi vì tâm của ngươi là lãnh, nhưng mà đối với nữ nhân kia, tâm của ngươi cũng là ấm, cho nên ngươi vì cứu nàng, tuyệt đối sẽ không giết ta” Nam Cung Đại kiêu mị cười nói.

“Phải không? Nhưng mà hôm nay nếu ngươi không chịu đem Ma Linh châu giao cho ta, ta đây cũng không thể đến không một chuyến a! Cho nên ta đương nhiên lấy mạng của ngươi đền bồi thường!” Con người Tiêu Nhiên hết sức yêu mị phát ra hào quang trong trẻo, chính là bàn tay hần lại trong phút chốc kiềm chế ở cổ Nam Cung Đại.

“Ngươi muốn giết ta thật sao?” Trong giọng nói của Nam Cung Đại mang chút run rẩy, mà bàn tay Tiêu Nhiên cũng dùng sức một cái, nhất thời cả khuôn mặt Nam Cung Đại đỏ bừng vô cùng, cả người cũng cảm giác được hít thở không thông.

“Đúng, nếu ngươi không chịu đem Ma Linh châu giao cho ta, ngay lập tức ta sẽ lấy mạng của ngươi!” Thanh âm Tiêu Nhiên không có một chút độ ấm.

“Tiêu Nhiên, nếu ngươi không muốn đem một chút tâm cho ta, cuối cùng có một ngày ngươi sẽ hối hận a?” Nam Cung Đại buông mí mắt xuống, hơi thở suy yếu nói.

“Hối hận là cần tâm, nhưng mà trừ bỏ ngoài Nhan nhi ra, ta đối với bất luận kẻ nào đều vô tâm. Xin hỏi một người vô tâm, làm sao sau này sẽ hối hận chứ?” Tiêu Nhiên lạnh lùng cười nói.

“Ngươi cũng biết, cho dù bây giờ nàng yêu ngươi, ngươi cũng thành công dùng Ma Linh châu cứu nàng, nhưng mà ngươi phải cam đoan nàng có thể yêu ngươi cả đời nhất thể, một khi nàng không yêu ngươi, ngươi nhất định phải đem tâm giao cho ta, nếu không ngươi như trước sẽ thành Ma!” Nhìn thấy trong con người kia của Tiêu nhiên đối với Lam An Nhan yêu không lay động, bỗng nhiên Nam Cung Đại thật hận. Thế gian vạn vật đều không ở trong

mất hần, dựa vào cái gì Lam Ân Nhan kia lại có thể vào tìm hần. Thật sự Nam Cung Đại có một loại ý niệm muốn cho Tiêu Nhiên hoàn toàn thành Ma ở trong đầu, nhưng mà Tiêu Nhiên là một giấc mộng của nàng, cũng là một nam tử tồn tại giống như thần, nàng không đành lòng làm cho hần thành Ma a!

“Nếu nàng không yêu ta, thành Ma chính là số mệnh của ta, ta cam tâm tình nguyện!” Yêu? Hần yêu vĩnh viễn chỉ có một mình Nhan nhi, nếu nàng không yêu hần, hần sẽ hoàn toàn vô tâm, mặc dù thành Ma cũng không hối hận!

“Ngươi... Ta đây liền thà chết cũng không giao Ma Linh châu ra!” Trong lòng Nam Cung Đại nổi lên cảm xúc đau đớn.

“Hảo, ta đây sẽ thành toàn quyết tâm chết của ngươi!” Tiêu Nhiên nhanh chóng vươn tay đánh về phía đỉnh đầu Nam Cung Đại.

Chỉ thấy thân thể Nam Cung Đại nhanh chóng chợt lóe, tránh được Tiêu Nhiên tập kích. Nhưng mà, bàn tay Tiêu Nhiên lại nhanh như chớp đánh về phía nàng, tốc độ mau như vậy làm Nam Cung Đại kinh hãi không thôi.

Hai cái thân ảnh xen lẫn cùng nhau, thời gian trong nháy mắt Nam Cung Đại liền bị bắt lợi, Tiêu Nhiên công kích làm nàng chỉ có thể né tránh, không hề có một chút lực đánh trả.

“Bụp!” Một thanh âm vang lên, một đóa hoa Bỉ Ngạn xinh đẹp từ trong lòng bàn tay Tiêu Nhiên bay ra, sau đó đánh trúng thân thể Nam Cung Đại, nhất thời Nam Cung Đại phun ra một chút máu tươi, sau đó thân thể thật mạnh ngã xuống ở trên đất.

Thoáng chốc, Nam Cung Đại sắc mặt hoảng sợ nhìn về phía Tiêu Nhiên, võ công của nàng mặc dù không nói vô địch Thiên hạ, nhưng mà khó gặp được đối thủ, nhưng Tiêu Nhiên chỉ cần dùng một đóa hoa liền đánh bại mình. Công lực như vậy quả thực đáng sợ đến cực hạn. Võ công của hần so với ngày xưa càng thêm xuất thần nhập hóa.

“Vừa rồi ta chỉ cần dùng một chút lực, ngươi liền bị ta lấy mệnh!” Ngỡ khí Tiêu Nhiên như hàn băng, mà Nam Cung Đại ngã xuống trên mặt đất máu trong nháy mắt bị đông lại, chống lại con ngươi lãnh khốc tàn nhẫn kia của Tiêu Nhiên, linh hồn của nàng đều là đau đớn thấu xương. Trong lòng đối với Tiêu Nhiên mẫn mộ vẫn như thủy triều bắt đầu khởi động như cũ, nhưng con ngươi vẫn không nhìn được thắm vào hận ý. Hần không để ý tới tình nghĩa đồng môn trọng thương nàng, lại chỉ là vì cứu nữ tử kia! Nữ tử kia đối với hần mà nói, liền thật sự quan trọng như vậy sao?

“Nhưng mà ngươi đúng là vẫn còn không giết ta? Bởi vì ngươi không dám, ngươi cũng không bỏ được giết ta. Nếu ta chết, Ma Linh châu cũng sẽ theo ta chết mà hóa thành tro bụi. Trên đời này chỉ có huyết khí của ta mới có thể cứu nàng, nếu ngươi giết ta, chính là ngươi giết nàng?” Ý cười bên môi Nam Cung Đại trở nên vô cùng lãnh khốc, đau đớn ở ngực lại bộc phát ra rõ ràng.

“Nam Cung Đại, nể tình chúng ta là đồng môn, ngoan ngoãn giao Ma Linh châu ra đi! Trăm ngàn lần đừng làm cho ta sử dụng cánh hoa Bỉ Ngạn lần thứ hai đối với ngươi, nếu lần thứ hai ta sử dụng cánh hoa Bỉ Ngạn đối với ngươi, ta đây chính là lấy mạng thật sự. Thật sự không chiếm được Ma Linh châu đi cứu Nhan nhi, ta đây liền theo nàng cùng chết là được!” Tiêu Nhiên thanh âm lãnh lệ nói.

“Phốc!” Tiêu Nhiên nói, làm cho ngực Nam Cung Đại một trận đau đớn, sau đó một ngụm máu tươi phun ra.

Thoáng chốc, Tiêu Nhiên cùng Nam Cung Đại bốn mắt nhìn nhau, tuy rằng hai người đều không nói gì, nhưng mà lại đang tiến hành một hồi giằng co ánh mắt không tiếng động. Trong không khí lạnh như băng, tuy rằng không có khói lửa gì, nhưng mà bọn họ lại biết, nếu ai mở miệng nói chuyện trước, thì đó là người thua.

“Hảo, Tiêu Nhiên, ngươi thắng! Ma Linh châu ta nguyện ý cho ngươi!” Sau một lúc lâu ánh mắt giằng co, vẫn là Nam Cung Đại mở miệng nói chuyện trước, chính là trên mặt nàng lại khắc ý cười thê lương. Biết rõ hần đến chỉ có thể làm cho mình thương tâm, nhưng nàng vẫn khiến hần đến đây. Bởi vì lòng của nàng đã sớm trầm luân thật sâu cho hần, Tiêu Nhiên cùng nàng quyết đấu trong lúc đó, nhất định nàng vĩnh viễn là người thua, nhưng mà nàng lại muốn đặt cược một phen! Nàng không tin Lam Ân Nhan kia đối với Tiêu Nhiên có thể yêu đến cả đời nhất thế, chỉ cần nàng không yêu, thời điểm kia có thể cứu Tiêu Nhiên chỉ có mình, mà chỉ cần mình cứu Tiêu Nhiên, linh hồn Tiêu Nhiên liền thuộc về nàng! Cho nên trận đấu tình yêu này, rốt cuộc ai thắng ai thua vẫn là ẩn số chưa biết đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Thuyết Minh Yêu

Gió mai chợt tĩnh kêu gọi sinh linh đang ngủ say, đám mây trắng noãn say ở giữa trời xanh, nhàn nhạt mùi thơm theo gió mai bay bổng ở trong không khí lạnh lạnh, như hát lên tiếp khúc sáng sớm.

Tia nắng ban mai quanh quẩn xuống đám sương, một cái thân ảnh xuất trần đứng lẳng lặng ở bên cạnh cửa sổ. Kèm theo vàng rực mềm dịu tỏa ra, có thể thấy rõ ràng bóng lưng bên cửa sổ là cô tuyệt mà lại thanh mỹ như vậy, tựa như di thể độc lập. Chỉ thấy tóc đen của nàng theo gió mai đung đưa, cả người giống như tiên tử rơi vào phạm trần. Chỉ là bàn tay cũng nắm thật chặt, đôi con ngươi cũng có chút sùng đồ.

Mộng, nàng lại thấy giấc mộng kia. Đã nhiều ngày đến nàng không ngừng thấy giấc mộng kia. Mộng Tiêu Nhiên lão đạo muốn ngã đứng ở bên vách núi đen, chính mình muốn đưa tay đi giữ chặt hần, nhưng mà cuối cùng cũng là mình dùng chủy thủ cắm vào ngực hần, sau đó hần dùng cặp con ngươi ai oán

đến cực điểm kia nhìn mình, ngữ khí yếu ớt nói “Ta nói rồi, nếu ngươi không yêu ta, ta sẽ chết ở trong tay ngươi. Bây giờ, ngươi vừa lòng sao?”

Vì sao? Vì sao mình luôn luôn sẽ thấy giấc mộng kia chứ? Giống như từ đầu đến cuối không phải là giấc mộng, mà là chân thật tồn tại! Không, nhất định là mình suy nghĩ nhiều, làm sao mình có thể sẽ giết Tiểu Tứ Tứ chứ?

“Tiểu thư, ngươi lại thấy giấc mộng kia?” Nha hoàn Lam Tây Thành đang sửa sang lại giường, sau khi nhìn đến cái gối đầu ẩm ướt, không khỏi đi tới bên người Lam Ân Nhan, ngữ khí có chút lo lắng hỏi.

“Đúng vậy!” Thanh âm Lam Ân Nhan có chút khàn khàn nói, lúc này khuôn mặt nàng có chút tiêu tụy, thần sắc cũng có chút hoảng hốt.

“Tiểu thư, ngươi đừng suy nghĩ nhiều lắm, chính là một giấc mộng mà thôi! Nhất định là gần đây lòng ngươi có vẻ buồn phiền, cho nên mới làm ác mộng!” Nha hoàn Lam Tây Thành an ủi nói.

“Nhưng mà...” Lam Ân Nhan cắn cắn môi, nàng không biết nên đi hình dung giấc mộng kia như thế nào, dù sao nàng vẫn cảm giác cảnh trong mơ gây cho mình sợ hãi là rõ ràng như vậy, cho nên đã nhiều ngày đến nàng đều là từ trong mộng khóc tỉnh.

“Tiểu thư, mộng đều là tương phản! Cũng đừng suy nghĩ nhiều như vậy a, đồ ăn sáng Tây Thành đã để trên bàn, ngài ăn chút nhiều ít a!” Nha hoàn Lam Tây Thành tiến lên kéo cánh tay Lam Ân Nhan nói. Gần đây tiểu thư luôn luôn hồn bay phách lạc như vậy, nàng nhìn thật sự đau lòng, nhưng mà nàng lại không biết nên đi an ủi tiểu thư như thế nào. Aiz...

“Tây Thành, hỏi ngươi một vấn đề?” Lam Ân Nhan quay đầu đối mặt với mặt Lam Tây Thành.

“A?” Lam Tây Thành chớp mắt một cái.

“Ngày mai... Ta nên đi tìm Tiêu Nhiên sao?” Ngữ khí Lam Ân Nhan xa thẳm nói. Tiêu Nhiên nói, nếu năm ngày sau mình đi tới Tứ vương phủ tìm hắn, như vậy là mình yêu hắn. Hôm nay đã là ngày thứ năm, nói cách khác ngày mai chính là lúc mình làm ra lựa chọn. Rốt cuộc nàng phải đi? Hay là không đi chứ? Nàng là yêu hắn, nhưng mà nàng lại phải chết à? Nếu biết rõ ràng không thể mang đến hạnh phúc cho đối phương, hắn là nhịn đau cắt đứt trong lòng yêu đối với hắn có đúng hay không?

“Tiểu thư, Tây Thành không phải ngươi, cho nên không thể thay ngươi làm ra lựa chọn. Nhưng mà nếu Tây Thành có người âu yếm, mà Tây Thành lại biết sinh mệnh của mình sắp sửa kết thúc, nhất định Tây Thành sẽ dốc hết tất cả thời gian cuối cùng đi yêu người trong lòng thật tốt” Lam Tây Thành nghiêng đầu tự hỏi, sau đó nhẹ nhàng đáp Lam Ân Nhan.

“Nhưng mà như vậy không phải là rất ích kỷ sao? Biết rõ không thể cùng hắn đầu bạc đến già, vì sao phải cho trong lòng hắn tăng thêm một chút thống khổ vĩnh biệt chứ?” Lam Ân Nhan hít một hơi thật sâu nói.

“Tiểu thư, Tây Thành hỏi ngươi một vấn đề đi?” Lam Tây Thành mỉm cười nói.

“Àn?” Con người Lam Ân Nhan chăm chú nhìn về phía Lam Tây Thành.

“Nếu như bây giờ trúng độc chính là Tứ vương gia, các ngươi lại yêu lẫn nhau, khi ngươi biết sinh mệnh hắn sắp sửa đi đến cuối cùng, ngươi sẽ làm như thế nào?” Con người Lam Tây Thành chăm chú hỏi Lam Ân Nhan.

“Ta...” Lam Ân Nhan cả người đều thất thần. Nàng sẽ làm như thế nào chứ? Nàng nhất định là hi vọng dốc hết tất cả tình yêu, sau đó theo hắn đi đến một khắc cuối cùng của sinh mệnh, nàng sẽ nói cho hắn, tất cả sinh mệnh con người đều có cuối cùng, nhưng mà tình yêu cũng vĩnh viễn không có kết thúc. Đời này không yêu hết, nhất định kiếp sau sẽ tiếp tục. Có thể sau khi im lặng tiễn hắn rời đi, mình cũng sẽ theo hắn mà đi, sớm một chút lại tiếp tục duyên kiếp sau đi?

“Ta nghĩ... Ta sẽ lựa chọn nói cho hắn, ta yêu hắn, sau đó ta sẽ vẫn theo hắn đi đến cuối cùng!” Lam Ân Nhan buông mí mắt xuống nói.

“Tiểu thư, nếu Tứ vương gia yêu ngươi, như trong lòng ngươi suy nghĩ vậy, đó là giờ phút này trong lòng Tứ vương gia suy nghĩ. Ngươi cảm thấy giấu kín tình yêu với Tứ vương gia, là vì tốt cho Tứ vương gia. Nhưng có lẽ ở trong lòng Tứ vương gia, có thể cùng người âu yếm đi tới sinh mệnh kết thúc, mới là hạnh phúc lớn nhất đi?” Lam Tây Thành nghiêng đầu nói.

Nghe xong Lam Tây Thành nói, linh hồn Lam Ân Nhan run run một trận. Sau đó con người của nàng nhìn về phía bên ngoài bầu trời, mà cái mũi của nàng cũng đau xót, nước mắt ầm ầm kia lại không thể khống chế được chảy xuống.

“Tiểu thư, kỳ thật Tây Thành cũng không hiểu yêu, nhưng mà Tây Thành lại cảm thấy, nếu yêu, sẽ không nên làm cho lòng có tiếc nuối” Lam Tây Thành đưa tay nhẹ nhàng giúp Lam Ân Nhan chà lau nước mắt rớt trên mặt.

“Tây Thành, ta đi Tứ vương phủ!” Lam Ân Nhan hít một hơi thật sâu, sau đó cảm kích ôm Lam Tây Thành, sau đó cất bước đi về phía cửa.

“Nhưng mà Tiểu thư... Ngài còn chưa ăn đồ ăn sáng a, ngài ăn chút lại đi Tứ vương phủ đi!” Khóe miệng Lam Tây Thành run rẩy nói. Tiểu thư thành thần tiên sao? Đã nhiều ngày đến nàng trừ bỏ uống chút cháo trắng, hầu như không ăn cái gì khác, thân thể của nàng có thể chịu đựng được sao?

“Không ăn, ta phải sớm thấy hắn một chút, ta muốn nghiêm túc nói cho hắn, ta yêu hắn!” Lam Ân Nhan ngữ khí kiên định nói, bước chân nhanh hơn đi về phía cửa. Tiêu Nhiên, có lẽ ta sai lầm rồi, ta không nên rồi lắm nhiều ngày như vậy. Tây Thành nói đánh thức ta, đúng vậy, nếu đối làm ta cho ngươi thời gian năm ngày đi lựa chọn, như vậy ta lúc này nhất định là hy vọng ngươi đến tìm ta, sau đó nghe chính miệng ngươi nói cho ta biết, ngươi là yêu ta.

“Nhan nhi, ngươi... Đây là muốn đi đâu a?” Không đợi Lam Ân Nhan bước ra cửa, thân hình Tiêu Dật bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt Lam Ân Nhan. Nhìn thấy thần sắc Lam Ân Nhan muốn rời đi, con ngươi Tiêu Dật hiện lên một chút nghi hoặc.

“Ta muốn đi Tứ vương phủ” Lam Ân Nhan liếc nhìn Tiêu Dật, ngữ khí thản nhiên nói.

“Ngươi... Lại muốn đi tới cửa Tứ vương phủ trăm tư?” Tiêu Dật hơi hơi ngần ngại, nhất thời trong lòng một mảnh trống rỗng, trên mặt cũng cất dấu thần sắc yếu ớt. Lúc trước nàng không phải đều là ban đêm mới đi cửa Tứ vương phủ ngần ngại sao? Sao hôm nay sáng sớm vừa mới đứng lên liền muốn đi chứ?

“Không, lúc này đây ta không phải làm lòng lưỡng lự đi tới cửa Tứ vương phủ, mà là mang theo tình yêu trực tiếp đi tìm Tiêu Nhiên!” Khóe miệng Lam Ân Nhan cười yếu ớt nói.

“Ngươi... Trong lòng đã làm ra lựa chọn?” Bỗng nhiên đầu óc Tiêu Dật có chút trống không, ngữ khí hần trầm thấp mà run run hỏi, một chút khủng hoảng thật lớn cũng ở trong lòng lan tràn ra.

“Ninh đồng vạn tử toái ý dực, bất nhần vân gian lưỡng phân trung!” [Nát cánh thà cùng muôn vạn chết, trên mây chẳng chịu rời lia thân] Lam Ân Nhan nhẹ nhàng tránh được con ngươi Tiêu Dật, ngữ khí lạnh nhạt mà chân thành tha thiết nói.

“Ngươi... Ngươi nói cái gì?” Nghe được Lam Ân Nhan nói, lập tức thanh âm Tiêu Dật cuộn cuộn lên một chút khàn khàn, trên mặt cũng lướt nhẹ qua từng đợt từng đợt thống khổ, trong con ngươi lại tràn ngập khó có thể tin.

“Ngươi không nghe sai!” Lam Ân Nhan nghiêm túc nói, sau đó tầm mắt hai người ở giữa không trung chạm nhau. Con ngươi Lam Ân Nhan là trong suốt mà kiên định như vậy, còn con ngươi Tiêu Dật lại sâu thẳm không thấy đáy, trong con ngươi đen kìa thống khổ cùng mất mát là rõ ràng như thế, sâu lắng như vậy. Sâu lắng làm không khí đều giống như cảm thấy đau nhức. Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả giống như đều trầm mặc, bên trong không khí cũng có chút đông lại.

Lam Ân Nhan bỗng nhiên nói ra câu này, đối với Tiêu Dật mà nói không thể nghi ngờ là tàn nhẫn nhất. Nàng vừa nói, gần từng tiếng đều là rõ ràng như vậy, nhưng lại tựa như lưỡi dao sắc bén cắt nát cả trái tim hần. Ý tứ của nàng lại cực kỳ rõ ràng, nàng đang nói cho mình, nàng cùng Tiêu Nhiên về sau thà chết cũng sẽ không chia lìa, thậm chí nàng nguyện ý cùng Tiêu Nhiên cùng chết, cũng sẽ không một mình lưu luyến trần thế. Cái này căn bản là thuyết minh trung thành tới cao nhất đối với tình yêu a!

“Ha ha... Ninh đồng vạn tử toái ý dực, bất nhần vân gian lưỡng phân trung” Ngữ khí Tiêu Dật yếu ớt lặp lại câu nói của Lam Ân Nhan. Lúc này toàn bộ sắc mặt hần đều âm ảm đi xuống, lời của nàng hoàn toàn thương đến tâm hần. Nhưng mà, giờ khắc này hần có năng lực nói cái gì chứ? Vô luận nói cái gì, đều chẳng qua là làm mình càng thêm thương tâm mà thôi.

“Ta đi!” Lam Ân Nhan lạnh nhạt liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó đi qua bên người hần.

“Chờ một chút?” Bỗng nhiên Tiêu Dật cũng đưa tay kéo cánh tay Lam Ân Nhan lại.

“Ngươi...” Con ngươi Lam Ân Nhan lãnh mị hướng về phía Tiêu Dật, hần đây là ý gì? Chẳng lẽ là muốn ngăn cản mình đi Tứ vương phủ tìm Tiêu Nhiên sao?

“Mời ngươi buông tay, bất luận kẻ nào đều không ngăn cản được quyết tâm ta đi tìm Tiêu Nhiên” Nháy mắt ngữ khí Lam Ân Nhan lạnh như băng lên, biểu tình trên mặt cũng hết sức không vui.

“Ngươi hiểu lầm ý tứ của ta, cũng không phải ta muốn ngăn cản ngươi đi tìm Tiêu Nhiên” Khóe miệng Tiêu Dật khổ sở cười nói. Hần ở trong lòng nàng vĩnh viễn đều là quá khứ như vậy. Lời của nàng đã nói đến phần thượng này, sao mình lại ngăn cản nàng đi tìm Tiêu Nhiên chứ?

“Vậy ngươi nâng tay lên là vì sao?” Lam Ân Nhan nhú mi, con ngươi nhìn về phía bàn tay đang giữ chặt cánh tay mình của Tiêu Dật.

“Không phải Tiêu Nhiên cho ngươi năm ngày sau mới cho hần đáp án sao? Như vậy ta nghĩ ngày mai đi tìm hần cũng không muộn, cho nên ngươi cũng không cần vội vã như vậy sớm một ngày đi Tứ vương phủ, bởi vì bây giờ ngươi hần là về Phủ Thừa Tướng một chuyến trước!” Tiêu Dật buông lỏng cánh tay Lam Ân Nhan, ngữ khí ẩn hàm chua xót nói.

“Vì sao ta phải về Phủ Thừa Tướng?” Lam Ân Nhan lại hơi hơi ngần ngại, con ngươi có chút khó hiểu nhìn về phía Tiêu Dật.

“Vừa rồi người Phủ Thừa Tướng đến báo, nói sáng sớm khi Lam Thừa tướng đứng lên bỗng nhiên phun ra rất nhiều máu, sau đó hoàn toàn ngất đi. Trong cung phái rất nhiều Ngự y nhìn qua Lam Thừa tướng, nhưng toàn bộ các Ngự y đều bó tay luống cuống, thậm chí căn bản không thể tìm ra được mấu chốt gì. Tuy rằng ngươi từng nói qua, Lam Ân Nhan lúc trước kia đã chết, nhưng mà dù sao bây giờ thân phận của ngươi vẫn là Lam gia Nhị tiểu thư. Cho nên ta nghĩ, ngươi vẫn là cần phải quay về Phủ Thừa tướng nhìn Lam Thừa tướng!” Con ngươi Tiêu Dật thăm thẳm thê lương liếc nhìn Lam Ân Nhan.

“Lam Hằng học máu ngất đi?” Nghe được Tiêu Dật nói, Lam Ân Nhan nhú mày lại. Quả thật bây giờ nàng rất muốn đi tìm Tiêu Nhiên, nhưng mà có phải hay không nàng nên về Phủ Thừa tướng nhìn Lam Hằng kia trước, sau đó sẽ đi Tứ vương phủ tìm Tiêu Nhiên đây? Chính xuất giá ngày ấy mình từng gặp qua Lam Hằng kia, không biết vì sao? Lúc ấy Lam Hằng kia nhìn mình, tựa hồ đối với nàng “Nữ nhi” này cảm tình rất phức tạp, dường như mang theo một chút hận, lại dường như ẩn hàm rất nhiều yêu, hơn hết giống như xen lẫn càng nhiều đau lòng hơn.

Hắn... Kỳ thật nội tâm vẫn là rất thương Lam Ân Nhan trước kia đi? Còn nhớ rõ lúc mình nói với hắn cần đồ cưới, hắn tuy rằng chỉ cho mình năm rương đồ cưới, nhưng toàn bộ châu báu này đều là vô giá. Sau đó mình lại từ trong miệng Lam Tây Thành biết được, tuy rằng Lam Hằng cao quý vì Thừa tướng Thánh Long vương triều, nhưng cũng là một cái quan thanh liêm, cho nên Phủ Thừa tướng cũng không có cái gì đáng giá. Mà đồ cưới Lam Hằng cho mình đều là Hoàng đế các Triều đại ban cho Lam gia, mà Lam gia lại giấu kỹ cả đời. Nói cách khác, Lam Hằng đã dốc hết tất cả gia sản đến sắp xếp năm rương đồ cưới kia.

“Đương nhiên, tất cả do chính người lựa chọn, nếu người thật sự không muốn về Phủ Thừa tướng thăm Lam thừa tướng cũng có thể!” Tựa hồ Tiêu Dật xem thấu ý tưởng do dự trong lòng kia của Lam Ân Nhan, hắn nhẹ nhàng mở miệng. Chính là hắn không hi vọng Lam Ân Nhan công một cái bêu danh nữ bất hiếu, dù sao dân chúng Thánh Long vương triều không biết Lam Ân Nhan này không phải là Lam Ân Nhan kia, cho nên ở trong lòng bọn họ, nàng như trước là Tiểu nữ nhi Lam Thừa tướng. Nếu nàng biết được Lam Hằng ngã bệnh cũng không trở về thăm, khẳng định sẽ bị các lão bách tính chửi bới, ngôn ngữ những người này thật đáng sợ, hắn thực không hi vọng nàng bị dân chúng chửi bới a!

“Ta căn bản không quan tâm cái nhìn của người khác” Đương nhiên Lam Ân Nhan cũng đoán được ý tưởng của Tiêu Dật, nàng lạnh nhạt liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó chậm rãi mở miệng nói “Bất quá, ta sẽ về Phủ Thừa tướng nhìn Lam Hằng một chút trước, sau đó lại đi Tử vương phủ tìm Tiêu Nhiên”

Dù sao linh hồn của nàng cũng đang sống nhờ ở trong thân thể của Tiểu nữ nhi người ta, hơn nữa lúc trước khi mình vừa xuyên qua, trừ bỏ Lam Tây Thành đối với mình thật tâm, chỉ sợ cũng chỉ có Lam Hằng kia đối với mình không tệ lắm. Cho nên về tình về lý, nàng vẫn là cần phải quay về phủ Thừa tướng thăm Lam Hằng kia. Tiểu Tử Tử, người chờ ta nga! Ta đi Phủ Thừa tướng xong sau đó liền lập tức đi Tử vương phủ tìm người nga!

“VẬY... Ta cùng người về Phủ Thừa tướng đi?” Tiêu Dật hơi chút do dự, sau đó thật cẩn thận nói.

“Không cần, ta tự mình về Phủ Thừa tướng!” Lam Ân Nhan hơi hơi ngăn người, sau đó lập tức quyết đoán cự tuyệt. Tiêu Nhiên thực không thích mình cùng Tiêu Dật tiếp xúc quá mức thân mật, nếu làm cho Tiêu Dật cùng mình hỏi phủ Thừa tướng, thì phải là lấy danh nghĩa vợ chồng cùng nhau trở về thăm Lam Hằng, nếu Tiêu Nhiên biết, khẳng định trong lòng sẽ rất không vui đi? Nếu đã quyết định yêu hắn, như vậy nàng sẽ không hy vọng Tiêu Nhiên có chút không vui.

“Người đã không muốn để cho ta cùng người trở về, ta đây liền không đi! Ta đã cho bọn thuộc hạ chuẩn bị xe ngựa rồi, chờ một hồi bọn họ sẽ hộ tống người hỏi phủ Thừa tướng!” Tiêu Dật cười khổ nói. Chắc là nàng sợ sẽ khiến cho Tiêu Nhiên ghen tị, cho nên cô ý cùng mình bảo trì khoảng cách đi? Kỳ thật mình cùng đã sớm đoán trước được sẽ là cục diện như vậy!

“Đúng rồi, không phải tên Quý Y Tử Đồ Phong kia y thuật cao minh lắm sao? Nếu không để cho hắn cùng ta đi phủ Thừa tướng thay Lam Hằng chẩn đoán đi?” Lam Ân Nhan tránh được con người thế u kia của Tiêu Dật, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

Tiêu Dật luôn luôn ngạo khí mười phần, bây giờ ở trước mặt mình khúm núm như vậy, làm sao nàng lại có thể không biết nguyên nhân trong đó chứ? Nàng biết bây giờ Tiêu Dật thích mình, nhưng mà đây đúng là kết quả nàng không muốn nhìn đến nhất. Đầu tiên là những việc hắn đã từng làm, ký ức vẫn như cũ làm cho mình cảm thấy còn mới mẻ, cho nên bây giờ mình vẫn như cũ rất chán ghét hắn. Chẳng qua lúc trước hắn đã cứu mình một lần, nay lại không trêu chọc mình, cho nên mình thẳng thắn tính đưa hắn trở thành người lạ. Hơn nữa trước mặt còn kèm theo một cái Tiêu Nhiên bên trong, Tiêu Nhiên là Tà đế, hắn là Chính đế, y theo suy đoán Lão hòa thượng Chí Thanh kia nói, giữa hai người bọn họ nhất định sẽ có trận chiến tranh, mà nếu mình lựa chọn yêu Tiêu Nhiên, cho nên hắn và Tiêu Dật cũng nhất định sẽ là địch nhân.

“Hai ngày trước Quý Y có việc muốn làm, đã rời khỏi Tam vương phủ. Bất quá ta đã gửi thư báo tin cho Quý Y, dự tính hắn hẳn là ngày mai có thể chạy về đi?” Tiêu Dật nhẹ nhàng nói, nhưng trong con người cũng là một mảnh chua xót. Tuy rằng con người nàng đang ở Tam vương phủ, nhưng tâm lại đã sớm ở lại Tử vương phủ! Buổi tối hai ngày trước khi Quý Y rời khỏi Tam vương phủ, vừa vận dụng tới Lam Ân Nhan hồn bay phách lạc từ Tử vương phủ giẫm trăng trở về, lúc ấy Quý Y còn cùng nàng chào hỏi nói muốn rời đi một đoạn thời gian, nhưng nàng thể nhưng hoàn toàn không đem lời nói của Quý Y đặt ở trong lòng. Cái này chứng minh tất cả phát sinh về Tam vương phủ, nàng cũng không để ý chút nào.

“Quý Y rời khỏi Tam vương phủ sao? Được rồi! Nếu là như vậy, ta đây đi phủ Thừa tướng trước!” Nghe được tin tức Quý Y không ở Tam vương phủ, Lam Ân Nhan còn đang có chút ngăn người, ở trong đầu nàng hoàn toàn không có ấn tượng trước khi rời đi Quý Y cùng mình chào hỏi, bởi vì mấy ngày nay, trong đầu của nàng chỉ quanh quẩn có Tiêu Nhiên. Sau đó Lam Ân Nhan lạnh nhạt liếc nhìn Tiêu Dật, liền lập tức đi về phía cửa, nàng nhanh chóng đi Phủ thừa tướng, như vậy là có thể sớm một chút đi tìm Tiểu Tử Tử.

“Tiểu thư, Tây Thành cũng muốn cùng người hỏi phủ Thừa tướng thăm lão gia!” Trong phòng ngủ, Lam Tây Thành vẫn bảo trì trầm mặc bỗng nhiên chạy tới bên người Lam Ân Nhan, sau đó kéo ống tay áo Lam Ân Nhan nói. Lúc trước khi ở phủ Thừa tướng, ngoại trừ tiểu thư đối tốt với mình, lão gia đối với mình cũng rất tốt, cho nên nghe được lão gia bỗng nhiên sinh bệnh, nàng cũng rất lo lắng!

“Hào, vậy người và ta cùng nhau trở về đi!” Lam Ân Nhan lạnh nhạt cười, sau đó nắm tay nhỏ bé của Lam Tây Thành, hai người đi về phía cửa. Sau khi Lam Ân Nhan lặng lẽ rời đi, Tiêu Dật còn đi tới bên cửa sổ lặng lẽ đứng lâu, vâng rục từ ngoài cửa sổ bắn vào kéo dài thân ảnh hắn. Làm cả người hắn thoát nhìn vừa không có thực mà lại lúc có lúc không, gió mát phất qua quần áo, sợi tóc hắn bay lên, khuôn mặt tuyệt sắc dưới sợi tóc kia lộ vẻ thê lương tiêu điều.

Cùng lúc đó, ở một chỗ khác...

Dưới bầu trời xanh lam, lộ ra một mảnh lớn rừng cây xanh um tươi tốt. Gió khô nhẹ nhàng lướt nhẹ qua, cây cối xanh biếc tựa như thiếu nữ thướt tha đang nhẹ nhàng khiêu vũ, cảnh tượng toàn bộ trong rừng là một mảnh kiều diễm mê người. Làm người ta không thể không sợ hãi thiên nhiên tô vẽ ra hình ảnh thần kỳ tuyệt vời.

Bỗng dưng, một chiếc xe ngựa hết sức tinh xảo vào trong rừng cây, bốn phía xe ngựa từ toàn bộ Sứ giả Tu La môn bảo vệ. Cho nên không cần nhiều suy đoán liền biết, người bên trong xe ngựa này tự nhiên chính là Môn chủ Tu La môn – Tiêu Nhiên.

“Chu từ, sau khi đi qua rừng cây này, dự tính chậm nhất giờ Tý tối nay chúng ta có thể đến Kinh thành” Một gã Tu La sứ giả tới gần cửa sổ xe ngựa bấm báo.

“Ân!” Bên trong xe ngựa Tiêu Nhiên nhẹ nhàng đáp lại, chẳng qua con người hắn cũng buông xuống dưới. Bởi vì hắn đang dùng chủy thủ điêu khắc cái gì đó trên mảnh gỗ.

“Phù ~...” Tiêu Nhiên đem mảnh gỗ đặt tới bên miệng nhẹ nhàng thổi xuống, sau khi đem mảnh vụn thổi rớt, trên mảnh gỗ rõ ràng có thể thấy được hình dáng một nữ tử trông rất sống động. Trên mảnh gỗ điêu khắc hiện ra nữ tử đúng là Lam Ân Nhan, ở Tiêu Nhiên để tâm điêu khắc xuống, Lam Ân Nhan trên mảnh gỗ hầu như cùng người thật không có gì khác nhau. Giờ phút này nàng trên mảnh gỗ tựa như một tinh linh rơi vào thế gian, cao quý xinh đẹp mà lại linh động vô không, hơn nữa lúc này con người còn lặng lẽ cười yếu ớt nhìn về phía Tiêu Nhiên.

Còn con người Tiêu Nhiên lại thâm tình chăm chú nhìn Lam Ân Nhan được khắc ở trên mảnh gỗ, cũng hướng về phía Lam Ân Nhan hạnh phúc ngọt cười mà mình điêu khắc ra, sau đó hắn dùng môi ôn nhu hôn xuống môi Lam Ân Nhan điêu khắc trên mảnh gỗ kia, lập tức lại cúi mắt điêu khắc lên.

“Nhan nhi, ta đã đem bộ dáng của người điêu khắc tốt lắm, bây giờ ta muốn đem bản thân cũng điêu khắc lên nga. Điêu khắc ra một hình vẽ hai chúng ta ôm nhau cùng một chỗ được không? Người sẽ thích sao?” Tiêu Nhiên một bên điêu khắc, một bên nhẹ nhàng nói thầm. Tuy rằng đã nhiều ngày hắn cách Nhan nhi khoảng cách có chút xa xôi, nhưng hắn lại có cảm giác được tìm mình thường xuyên đập rất nhanh, giống như một loại hạnh phúc tìm đập lúc được người tưởng niệm. Chẳng lẽ Nhan nhi đang kêu gọi hắn sao? Nhan nhi, Tiểu Tử Tử rất nhanh sẽ đi trở về nga! Ngày mai chính là năm ngày chúng ta ước hẹn, nhất định Tiểu Tử Tử sẽ chạy về Tử vương phủ, chính là người sẽ đến Tử vương phủ tìm Tiểu Tử Tử sao?

“Không xong! Trong đầu người ta chỉ nhớ rõ bộ dáng Nhan nhi, đều quên chính mình lớn lên trông như thế nào?” Bỗng nhiên Tiêu Nhiên quyết miệng, sau đó từ trong tay áo lấy ra một cái gương nhỏ soi soi mặt mình, sau đó lại đem gương nhỏ nhét vào trong tay áo.

“Hi hi, ta muốn đem mình cũng điêu khắc thật xinh đẹp, sau đó tặng nó cho Nhan nhi người nga. Đến lúc đó ngộ nhớ Tiểu Tử Tử lại có chuyện gì xảy ra, nếu một chút phải rời khỏi Nhan nhi, Nhan nhi có thể nhìn Tiểu Tử Tử trên mảnh gỗ nga!” Khóe miệng Tiêu Nhiên phong tình ngàn vạn khẽ cười nói. Nụ cười này dưới khuôn mặt ma mị cũng không có văn chương có thể hình dung, tựa như chính là tất cả thần tiên trên trời toàn bộ đều hạ phàm, cũng sẽ không thấy được có phong thái tuyệt thế như thế này.

Bỗng dưng, bốn phía đột nhiên cát bụi tung tóe, lá cây cũng có dấu hiệu rơi xuống, mà không khí cũng kích động lên, giống như ngưng tụ một cỗ sát khí âm lãnh huyết tinh.

“Chu từ!” Xe ngựa chợt ngừng lại, một Sứ giả Tu La tiến lên bên cửa sổ xe ngựa nói nhỏ.

“Nếu có người muốn chơi, vậy các người cũng đừng keo kiệt, hào phóng theo bọn họ chơi một chút đi!” Tiêu Nhiên ở bên trong xe ngựa đầu cũng không nâng, như trước đang bắt tay vào điêu khắc trên mảnh gỗ. Hắn phải hoàn thành kiệt tác trên tay trước khi về Tử vương phủ a!

“Vèo vèo vèo...” Bỗng nhiên, vô số ám khí từ bốn phương tám hướng bay vút ra, mà mục tiêu ám khí đúng là xe ngựa Tiêu Nhiên.

Các Sứ giả Tu La lại lập tức rút nhuyễn kiếm ở thắt lưng ra, sau đó nhảy lên không trung, đem người và kiếm hòa hợp thành một thể, lập tức liền thấy vô số đạo kiếm quang như cầu vòng long lánh bay vút ngang trời, đánh rơi những ám khí bắn ra đó.

“Ma đầu, chúng ta chính là tìm người rất lâu!” Ngay sau đó vô số thân ảnh từ bốn phía chui ra, sau đó nhanh chóng vây quanh xe ngựa Tiêu Nhiên, chẳng qua đầu lĩnh nói chuyện thanh âm lại mang theo một tia run run.

“Hóa ra thật sự là tới tìm ta chơi a? Bất quá ta cũng không có thời gian theo các người chơi nga!” Một cơn gió mát thổi vào bên trong xe ngựa, làm cho sợi tóc như mực của Tiêu Nhiên đập dòn mềm mại cuộn lên.

“Ma đầu, Tu La môn người sát hại đệ tử Bát đại Môn phái chúng ta, hôm nay chúng ta sẽ cho người nợ máu phải trả bằng máu” Bát đại Chương môn trăm miệng một lời nói. Tu La môn cách mỗi một tháng, sẽ đi giữa Bát đại Môn phái tung ra Cánh hoa Bi Ngạn màu đỏ, hơn nữa bọn họ mỗi một lần đi, tuyệt đối không giết nhiều người, cũng tuyệt đối không giết thiếu người. Chỉ biết đòi lấy tính mạng năm tên đệ tử trong từng Môn phái. Việc này không khỏi làm đệ tử Bát đại Môn phái lòng người hoảng sợ, bởi vì bọn họ không biết lần sau người bị lấy tính mạng sẽ là ai? Vì đối phó Tu La môn, vì tránh cho mình trở thành vong hồn kế tiếp, Bát đại Môn phái vốn lục đục với nhau kết thành đồng minh. Bọn họ luôn luôn bí mật điều tra tung tích Tu La môn, muốn lấy lực lượng tập hợp của Bát đại Môn phái đi diệt trừ Tu La môn.

Nhưng mà, bọn họ không chỉ không điều tra được manh mối gì liên quan đến Tu La môn, mà hàng tháng Bát đại Môn phái vẫn như trước bị nhóm Sứ giả Tu La môn thần không biết quỷ không hay đòi lấy năm cái tính mạng, việc này không khỏi làm bọn họ phần nộ mang theo hoảng sợ. Bất quá ở một ngày trước, Bát đại Môn phái lại bỗng nhiên đồng thời nhận được một cái mật hàm do một người thần bí đưa tới, trong mật hàm nói hôm nay Môn chủ Tu La môn sẽ đi qua mảnh rừng này, tuy rằng bọn họ không biết người đưa mật hàm là ai, cũng không biết tin tức này có chuẩn xác hay không. Nhưng mà bọn họ tin tưởng quyết tâm trừ bỏ Tu La môn cũng là nhất trí, bởi vậy bọn họ ôm thái độ nửa tin nửa ngờ triệu tập tất cả tinh anh, thật sớm nấp ở trong rừng cây này, muốn chờ đợi Môn chủ Tu La môn xuất hiện, sau đó nhân cơ hội giết Môn chủ Tu La môn để xóa bỏ tai họa về sau.

Mà vừa rồi bọn họ nhìn thấy có xe ngựa chạy vào rừng cây, mà hình dạng xe ngựa này, đúng là hình dạng xe ngựa Môn chủ Tu La môn trong mật hàm mà người thần bí miêu tả, cho nên bọn họ liền bắn ra ám khí chuẩn bị tốt trước đó. Chỉ tiếc, làm bọn họ rung động là, ám khí lại ở nháy mắt bị Sứ giả Tu La đánh rơi, hơn nữa bọn họ ngay cả bộ dáng Môn chủ Tu La môn cũng chưa nhìn đến.

“Hóa ra không phải tới tìm ta chơi, mà là tới hỏi tội Tu La môn ta a? Chính là Tu La môn ta đòi lấy đều là người đáng chết, có tội gì chứ? Các người đều là cảm thú, chẳng lẽ không đáng chết sao?” Trên mặt như tranh vẽ của Tiêu Nhiên phác họa lên một chút tươi cười mê hoặc mà liêu nhân, thoạt nhìn quả

thực xinh đẹp đến cực điểm cũng cất dấu hơi thở vạn phần nguy hiểm

“Hỗn trưởng, Bát đại Môn phái ta chính là Danh môn chính phái, há lại để cho người Ma đầu huyết tinh tàn nhẫn có thể ô nhục?” Trong đó một vị Chương môn lớn tiếng giận giữ hét, chỉ là tay cầm kiếm của hắn cũng đang run rẩy. Tuy rằng lần này người bọn họ tới phần đông, nhưng mà Môn chủ Tu La môn đối với bọn họ mà nói, hoàn toàn giống như là cái truyền thuyết đáng sợ không phân biệt được.

“Xuyt! Thanh âm nhẹ một chút, người ta đang điêu khắc đồ a. Nếu thanh âm các người quá lớn, sẽ ảnh hưởng đến người ta điêu khắc đồ nga. Đây chính là lễ vật ta muốn đưa cho ân yếm nương tử, nếu các người quấy nhiễu đến ta, làm cho ta phân tâm phá hủy đi lễ vật đưa cho nương tử, ta đây chính là sẽ rất mất hứng!” Thanh âm Tiêu Nhiên mê hoặc lại thân nhiên vang lên, bất quá hắn nói tới nói lui, nhưng động tác điêu khắc trên tay cũng không dừng lại. Rốt cuộc là điêu khắc mình một tay kéo Nhan nhi tốt hơn chút? Hay là dùng hai cánh tay ôm thắt lưng Nhan nhi càng hoàn mỹ hơn chút chứ? Thật ra giờ phút này Tiêu Nhiên càng quan tâm là cái này!

“Người... Người tên Ma đầu này, hôm nay Bát đại Môn phái chúng ta khiến cho cho người chết không có chỗ chôn, người mau chóng từ bên trong xe ngựa lăn ra đây, sau đó ra chiêu đi!” Bát đại Chương môn đều liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại cùng kêu lên. Bất quá vì sao bọn họ ngay cả bóng dáng Môn chủ Tu La môn này cũng không nhìn đến chứ, cũng đã cảm giác được cả người máu lạnh có chút thấu xương chứ?

“Đối với các người... Ta không thể ra chiêu, hơn nữa ta cũng không có thời gian ra chiêu a!” Tiêu Nhiên thổi thổi mảnh vụn trên mảnh gỗ, ngữ khí không chút để ý nói. Cứ điêu khắc hình vẽ mình hôn khuôn mặt Nhan nhi đi? Hắn là nhìn như vậy mới là đẹp nhất đi? Tiêu Nhiên nghiêng đầu nhìn nhìn mảnh gỗ trên tay, sau đó lại dùng chủy thủ điêu khắc tiếp.

“Ma đầu, người... Đây là ý gì?” Còn lại Bát đại Chương môn thân mình cứng đờ, sau đó hít mắt nhìn về phía Tiêu Nhiên trên xe ngựa.

Mà nhóm Sứ giả Tu La khi nghe đến Chương môn Bát đại Môn phái xưng hô Chủ tử mình là Ma đầu thì toàn thân phụt ra sát khí làm cho người ta sợ hãi. Chủ tử là thân, là thiên thân cao cao tại thượng, há lại để cho những phần tử cận kề này vũ nhục như thế? Nhưng mà chủ tử còn không có hạ lệnh để cho bọn họ lấy mạng, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể cứng rắn chịu đựng. Bất quá đợi chủ tử ra lệnh một tiếng, nhất định bọn họ sẽ không lưu tình chút nào đập chết những phần tử cận kề ra về nghiêm trang này.

“Con người của ta a, thời điểm tâm tình không tốt, sẽ thỉnh thoảng ra chiêu với một ít con sâu con kiến, nhưng mà các người ở trong mắt của ta chính là ngay cả một con sâu con kiến cũng không bằng, bởi vậy ta đương nhiên không thể ra chiêu với các người a!” Tiêu Nhiên cúi đầu điêu khắc mảnh gỗ như trước, chính là ngữ khí lần này tuy rằng kiêu mị, cũng tràn đầy mười phần khinh thường.

“Thật sự là khẩu khí rất cuồng vọng, nếu như vậy, vậy hôm nay để cho Bát đại Môn phái ở trong rừng cây này thay vô lâm trừ hại đi!” Vừa dứt lời, Chương môn cùng vô số đệ tử của Bát đại Môn phái chợt giờ cao trường kiếm trong tay lên.

“Các Sứ giả, vất vả các người, đi lên cùng bọn họ chơi đùa đi! Nhớ kỹ nga, đùa đùa, chờ một hồi ngoại trừ Bát đại Chương môn, các người liền thuận tiện đem mạng những người khác đều lấy đi!” Khóe miệng Tiêu nhiên gọi lên một chút ý cười xinh đẹp tuyệt thế nói, bất quá hai tay cùng tâm của hắn lại vẫn vội vàng điêu khắc mảnh gỗ như cũ.

“Là!” Nghe được mệnh lệnh của Tiêu Nhiên, nhóm Sứ giả Tu La lập tức lớn tiếng đáp, sau đó cũng giờ cao kiếm nhanh như tia chớp nhắm về phía Bát đại Môn phái. Bọn họ đã sớm không thể chờ đợi, dám nhục mạ chủ tử là Ma đầu, quả thực chính là muốn chết.

Thoáng chốc, toàn bộ trong rừng cây Cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ bay múa đầy trời, sau đó liền thấy thân ảnh nhóm Sứ giả Tu La cùng người của Bát đại Môn phái đan vào cùng nhau, ánh kiếm chói tận trời, kiếm khí chạy khắp xung quanh, trong rừng cây tràn ngập lên gió lớn, bụi đất cũng đều bay lên.

Lần này vì vậy quét Môn chủ Tu La môn, Bát đại Môn phái điều động tất cả đều là cao thủ thân thủ tuyệt đỉnh, nhưng mà đối với Sứ giả Tu La môn mà nói, bọn họ vẫn như cũ không chịu nổi một kích.

Chỉ thấy nhóm Sứ giả Tu La môn xuất kiếm động tác rất mềm, rất nhẹ, nhưng lại là từng chiêu bị mất mạng. Công phu trong nháy mắt, toàn bộ đệ tử Bát đại Môn phái đều đã ngã xuống trong vùng máu. Càng sâu là, cho dù bọn họ chết, cũng đều không hiểu được vì sao mình sẽ chết ở dưới kiếm của Sứ giả Tu La môn. Bởi vì bọn họ từ đầu đến cuối cũng không thấy được kiếm của Sứ giả Tu La đánh về phía chỗ yếu của bọn họ!

“Phụt ~!” Lúc này Chương môn Bát đại Môn phái cũng đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thân thể thật nặng nề ngã xuống trên mặt đất, tuy rằng giờ phút này trong tay bọn họ còn nắm chặt kiếm, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng đã vô lực từ trên đất đứng lên.

“Chủ tử, trò chơi đã kết thúc!” Nhóm Sứ giả Tu La cũng vừa thu kiếm cầm trong tay lại, sau đó toàn bộ cung kính cúi người về phía xe ngựa, lớn tiếng nói. Chỉ thấy nhóm Sứ giả Tu La tuy rằng cũng có một nửa người bị thương, nhưng không một người bị mất mạng.

“Bát đại Chương môn, hương vị máu tươi này dễ ngủ sao?” Gió lạnh nhấc rèm xe ngựa lên, thổi lên ba ngàn tóc đen của Tiêu Nhiên, cũng làm cho khuôn mặt mỹ đến tận cùng của hắn hiện ra rõ ràng ở trước mặt Bát đại Chương môn. Chỉ thấy bên ngoài khóe môi Tiêu Nhiên vẽ lên ý cười ôn nhu say lòng người, chính là hàn ý trong đôi con ngươi đen kia lại lạnh làm cho Bát đại Chương môn hồn bay phách tán.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Rốt Cuộc Người Là Ai?

Màu vàng chói lọi chiếu rọi xuống, rèm xe ngựa bay múa lên, khiến khuôn mặt tuyệt sắc kia của Tiêu Nhiên xuất hiện rõ ràng ở trước mặt Bát đại Chương môn.

“Về sau trăm ngàn lần không cần ở trước mặt ta mở một ít vui đùa liên quan đến huyết tinh nga. Ta biết các người rất muốn chịu chết, chỉ là... Đám kẻ thù của ta, ta còn là hy vọng các người tạm thời lưu trữ tính mạng thật tốt, về phần các người quyết tâm muốn chết, có một ngày tự nhiên ta sẽ thành toàn các người” Tuy rằng ngữ khí Tiêu Nhiên rất nhạt, thời điểm nói có thể sẽ có một ngày thành toàn Bát đại Chương môn đi tìm chết, lại tựa như là đang tuyên bố một chuyện thật. Con người hẳn mỉm cười nhìn Bát đại Chương môn, nhưng trong lòng lại ẩn chứa hàng nghìn lãnh huyết.

Kẻ thù? Hẳn nói cái gì? Bọn họ là kẻ thù của hẳn? Quả thật bọn họ đắc tội không ít người, nhưng mà thật sự không từng đắc tội Tu La môn a! Còn có hẳn vừa mới nói cái gì? Vui đùa huyết tinh? Là chỉ một màn bọn họ ám sát hẳn kia sao? Ở trong mắt hẳn, mạng người cùng máu tươi cũng chỉ coi là vui đùa? Nghĩ đến đây, tâm của Bát đại Chương môn bỗng nhiên sôi trào lên, lại đồng thời đem một ngum máu tươi phun ra.

Sau đó bọn họ đồng thời nhìn chăm chú về phía Tiêu Nhiên, mắt phượng như tơ, môi hoa anh đào kiều diễm ướt át, tóc đen tùy ý rơi ở đầu vai, đơn giản là đẹp khuynh quốc khuynh thành. Người này thật sự chính là môn chủ Tu La môn sao? Một cái Ma đầu huyết tinh, thế nhưng dung mạo lại có thể mỹ đến mức độ như thế? Thậm chí Bát đại Chương môn còn hoài nghi hai mắt của mình có phải ra vấn đề gì hay không?

“Bát đại Chương môn, trăm ngàn đánh giá bản môn chủ như thế, phải chăng đối với dung mạo của bản môn chủ có chỗ không hài lòng?” Tiêu Nhiên cười yêu mị, con người liếc nhìn Bát đại Chương môn, sau đó từ bên trong xe ngựa chậm rãi đi ra. Quần áo màu đỏ thêu Dóa hoa Bi Ngạn đang lay động phát phới trong gió, xinh đẹp có chút quý dị. Mối đồ mạo rất nhỏ gọi lên, hình thành một độ cong xinh đẹp, con người như mực lấy nhiễm ánh sáng, lại hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ như hoa của hẳn, ở trong mắt Bát đại Chương môn, giờ phút này con người rực rỡ chói mắt kia làm ánh mặt trời đều âm đạm thành màu xám trắng, duy chỉ có dung nhan tuyệt thế khuynh thành kia của Tiêu Nhiên đang lạnh lẽo nở rộ ánh sáng rực rỡ.

“Người... Rốt cuộc là ai?” Bát đại Chương môn thanh âm run run hỏi, nhìn ba ngàn tóc đen Tiêu Nhiên đang lay động thỏa thích ở trong gió, hồng y mờ ảo, tựa như hỏa diễm khiêu vũ hồng trần, kia càng tựa như ngọn lửa địa ngục làm cho người ta sợ hãi, giống như ngay cả khi hẳn là Ma quỷ huyết tinh tàn nhẫn, lại vẫn như cũ có thể làm cho muôn người chú ý. Bát đại Chương môn hoàn toàn thấy rõ ràng khuôn mặt tuyệt sắc của Tiêu Nhiên, bỗng nhiên không hiểu lòng bất an lên. Trong mắt bọn họ trừ bỏ khiếp sợ, càng để lộ ra một chút hoảng sợ. Vì sao... Vì sao Môn chủ Tu La môn trước mắt này say mê hấp dẫn cực kỳ giống người của một cái gia tộc chứ? Chỉ có cái gia tộc kia mới có thể có được phong tư tuyệt sắc như vậy. Nhưng mà kia là không có khả năng a! Cái gia tộc kia từ 18 năm trước cũng đã bị những người trong giang hồ diệt sạch tất cả? Trong đầu Bát đại Chương môn đồng thời hiện lên hình ảnh huyết tinh tiêu tàn không nở 18 năm trước kia. Dưới ánh trăng say lòng người, bên trong gió đêm mông lung, lửa tùy ý thiêu đốt khắp bầu trời, thi thể mọi người trong cái gia tộc kia nằm ngang đầy đất. Mà trong đám thi thể này, có rất nhiều trẻ mới sinh tay trái gà không chặt, vì giúp người nọ tranh đoạt địa vị cao, giữa đêm đó bọn họ máu nhiễm hồng trần. Bởi vì bọn họ biết thuận hẳn thì hưng thịnh, nghịch hẳn thì phải chết.

“Ha ha... Ta còn nghĩ đến các người rất rõ ràng biết ta là ai chứ. Ta không phải là cái Ma đầu Môn chủ Tu La môn trong miệng các người sao? Đương nhiên, nếu các người còn không đủ hiểu rõ ta, ta cũng rất thích ý tự mình giới thiệu đơn giản một chút, ta ngoại trừ là Môn chủ Tu La môn ra, bình thường lớn nhất mê chính là rất thích chơi trò chơi, các người xem, bây giờ không phải ta đang cùng các người siêng năng chơi trò chơi sao?” Tuy rằng trên mặt Tiêu Nhiên hàm chứa ý, nhưng khi nhìn Bát đại Chương môn thì đôi con người lại lãnh không chứa cảm xúc gì, giống như căn bản cũng không phải là đôi mắt thuộc về nhân loại, mà là một đôi con người thuộc về Diêm Vương Chúa tể sinh mệnh mọi người trong Thiên hạ. Mặc dù hẳn đang nhìn xuống tám người bọn họ, nhưng cho tám người bọn họ cảm giác hẳn càng giống như là đang nhìn xuống toàn bộ Thiên hạ. Ánh mắt như vậy, giống như chúa tể đang không tiếng động vận chuyển vận mệnh mọi người trong thiên hạ.

“Ma... Ma đầu, rốt cuộc chúng ta cùng người có thù hận gì? Vì sao người phải sát hại đệ tử Bát đại môn phái chúng ta?” Bát đại Chương môn hàm răng run lên, ngày thường bọn họ làm việc cũng là lấy bộ mặt chính nhân quân tử, nhưng cũng quả thật vụng trộm làm không ít việc xấu xa, chỉ là bọn họ tự hỏi chưa từng bao giờ đắc tội Tu La môn a? Vì sao Môn chủ Tu La môn này muốn khắp nơi tranh chấp với bọn họ chứ?

“Các người thật sự rất muốn biết sao? Nhưng mà thật có lỗi, ta tuyệt đối sẽ không nói cho các người. Bởi vì... Ta muốn cho các người chết cũng không thể sáng mắt! Bất quá các người tạm thời vẫn có thể buông tâm, ta sẽ không cho các người chết nhanh như vậy, dù sao trò chơi này ta còn không chơi đủ đâu, ta muốn cho các người mỗi một ngày đều sống trong hoảng sợ, ta muốn chậm rãi đòi lấy vận mệnh tất cả những người thân cận nhất bên cạnh các người, đợi sau khi ta lấy hết vận mệnh tất cả thân nhân, các đệ tử các người, tự nhiên ta cũng sẽ lấy mệnh các người” Bàn tay thon dài của Tiêu Nhiên đưa về phía tóc đen hỗn độn trên trán, khóe miệng hơi hơi ôm lấy ý cười nói.

Lúc này hồng y của hẳn ở trong gió đung đưa, cả người nở rộ ngàn vạn phong tình, tao nhã diễm lệ ở trong mắt Bát đại Chương môn. Chính là trong lòng Bát đại Chương môn lại biết rõ ràng, người này tuy rằng có được dung mạo tuyệt mỹ, khóe miệng cũng nở rộ ý cười ôn nhu say lòng người, nhưng hẳn cũng tuyệt đối là một cái Ma quỷ huyết tinh tàn nhẫn, không, hẳn là Ma quỷ trong Ma quỷ. Nhìn mặt hẳn như vậy, khóe miệng kia cười mê hoặc mà chọc người, máu cả người bọn họ đều là lạnh lẽo thấu xương.

“Ma đầu, người muốn giết cứ giết đi! Đừng đùa trò gian trá!” Bát đại Chương môn thu lại tâm thần hoảng sợ, sau đó cùng quát lên.

“Kỳ thật các người muốn chết như thế, ta cần phải thành toàn các người! Chính là hiện nay thật không phải là lúc a!” Tiêu Nhiên lẳng lặng đứng ở nơi đó, vàng rực chói mắt quanh quẩn ở trên người hẳn, một thân hồng y bay ở trong gió, cùng ánh mặt trời màu vàng hòa cùng một chỗ, mê hoặc động lòng người không nói nên lời.

“Người... Ma đầu, rốt cuộc người muốn đùa trò gian trá gì?” Bát đại Chương môn tâm thần bất an nói, giờ phút này bọn họ biết, sinh mệnh mình tựa như con kiến bị Môn chủ Tu La môn này nắm giữ, dường như hẳn muốn giết bọn họ, thật là dễ như trở bàn tay.

“Không phải ta nói rất rõ ràng sao, ta muốn cho các người sống thống khổ, ta muốn cho các người hảo hảo đi cảm thụ ta ban cho sợ hãi tra tấn trước khi

các người chết” Con người Tiêu Nhiên ở trên mặt mỗi người cán quét một phen, con người nhìn ôn nhu như mặt nước, nhưng ngữ khí cũng không mang theo một chút độ ấm.

“Người cho là thật có thể làm cho chúng ta sống thống khổ như người mong muốn sao? Ha ha... Chẳng lẽ người không biết, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của người sao?” Tuy rằng Tiêu Nhiên nói làm cho đáy lòng Bát đại Chương môn quanh quẩn thật lớn sợ hãi, tuy rằng bọn họ cũng biết có thể không phải là đối thủ của hắn, nhưng đã muốn đến giờ khắc này, bọn họ không có bất kỳ tránh lui đường sống. Nếu Môn chủ Tu La môn không bỏ này thật sự là người trong gia tộc kia mà trong lòng bọn họ đoán, như vậy khẳng định không phải là Môn chủ Tu La môn chết, chính là toàn bộ giang hồ diệt vong. Bởi vì 18 năm trước, tất cả nhân sĩ trong giang hồ đều có phần tàn sát cái gia tộc kia.

“Là muốn chọc giận ta bây giờ liền giết các người sao? Ta đã nói rất rõ ràng, tuyệt đối ta sẽ không làm cho các người chết thoải mái như thế? Nếu giết các người nhanh như vậy, tất cả ta oán, tất cả hận, lại nên phát tiết như thế nào đây?” Khóe miệng Tiêu Nhiên cười tà mị, sau đó chậm rãi đi về phía trước mặt Bát đại Chương môn té ngã trên mặt đất, hai tay chấp ở sau lưng, con người cao cao nhìn xuống Bát đại Chương môn nói.

“Người đã không cho chúng ta chết đi, vậy làm cho chúng ta đem người hóa thành một bãi máu loãng, hài cốt không còn đi!” Bát đại Chương môn dữ tợn quát.

“Phóng tên độc!” Chỉ thấy con người Bát đại Chương môn phút chốc lạnh lùng, sau đó liền thấy bọn họ vẫy tay mệnh lệnh. Kỳ thật bọn họ đã sớm an bày vô số cung thủ ở bốn phía, chính là tên độc có thể giết hắn sao? Thật sự trong lòng bọn họ rất hoài nghi, bất quá ngay cả chỉ có một tia hy vọng xa vời, bọn họ cũng phải đánh cược một chút.

“Ha ha ha...” Tiêu Nhiên ngửa đầu lên cười như điên, lời Bát đại Chương môn vừa dứt, bốn phương tám hướng liền bay vút ra rất nhiều tên dính kịch độc, chính là Tiêu Nhiên đối với việc tên độc bắn về phía một người hắn hoàn toàn nhìn như không thấy. Toàn thân lại phát tán ra ngạo khí không ai bì nổi, cả người tựa như chúa tể vương gia vạn vật trong thiên hạ.

Mà tất cả Sứ giả Tu La cũng rút lui vô số bước, tuy rằng tên độc chỉ bắn về phía một mình Chủ tử, nhưng mà bọn họ biết, chủ tử căn bản khinh thường ngóảnh đầu lại nhìn. Bây giờ chủ tử không để cho bọn họ ra tay, bọn họ cũng vui vẻ thanh nhân, yên lòng thưởng thức chủ tử oai hùng.

Ngay khi vô số tên độc bắn tới trước mặt Tiêu Nhiên thì Tiêu Nhiên dùng mũi chân nhảy một cái, bay vút lên cao.

Sau đó liền thấy quanh thân thể của hắn nhất thời có vô số đóa hoa Bỉ Ngạn phát phối, đầy trời tựa như nổi lên mưa đóa hoa. Mà tui cười quyền rũ trên mặt hắn cũng ở dưới màn mưa hoa này thỏa thích nở rộ ra, tui cười xinh đẹp như vậy, quả thực làm cho ánh mặt trời âm đạm hoàn toàn, cũng làm vạn vật thế gian xấu hổ. Bất quá gió lạnh cùng bùn đất cuộn cuộn bay lên, lại đang dự đoán hơi thở tử vong cùng với uy nghiêm khiêu chiến không tha của Tiêu Nhiên.

Trong gió lạnh, thân hình Tiêu Nhiên xoay tròn ở trong biển hoa, những tên độc này lóe ra âm trầm quang mang thẳng tắp bắn về phía Tiêu Nhiên, chỉ thấy hay tay áo Tiêu Nhiên rung một cái, tất cả nội lực từ trong cơ thể phụt ra. Sau đó liền thấy vô số đóa hoa Bỉ Ngạn chịu sự dẫn dắt của nội lực Tiêu Nhiên, giống như ánh sáng âm khí xoay xung quanh những tên độc đang bay đến này.

Bát đại Chương môn kinh hãi sửng sờ ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Nhiên, bởi vì tên độc vẫn chưa tập kích bắn vào người Môn chủ Tu La môn như trong dự đoán, ngược lại cũng là bị thất lớn dòng khí nhanh chóng bắn ngược trở về.

“A!” Vô số tiếng kêu thê thảm truyền đến, sau đó liền thấy thi thể cung thủ núp ở trong bóng tối từ bốn phương tám hướng bắn ra ngoài, sau đó toàn bộ bọn họ ngã xuống ở trong rừng cây, ngay sau đó thi thể bọn họ biến thành một bãi máu loãng. Bọn họ là bị nội lực của Tiêu Nhiên bắn ngược tên độc trở về bắn trúng, sau đó liền như vậy chết ở dưới tên độc của mình.

“Ta cũng đã nói, đừng nhanh tìm chết như vậy, bây giờ còn không phải là lúc a!” Dưới ánh mặt trời rực rỡ, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tiêu Nhiên không có một chút biểu tình, hồng y ở trong gió tung bay, ngạo khí bề ngễ nở rộ thế gian hồng trần, chính là một đôi con người đen lại thiêu đốt hỏa điểm làm người ta sợ hãi, lửa giận trong con người cùng một thân hồng y chiếu rọi lẫn nhau, làm sắc mặt Bát đại Chương môn lập tức trắng bệnh hoàn toàn.

Chỉ thấy bọn họ lại liếc nhìn nhau. Môn chủ Tu La môn này thực lực thật sự là quá cường đại, nếu bọn họ nhất định là chết, như vậy bọn họ chính là chết cũng muốn lôi kéo Môn chủ Tu La môn cùng đi xuống Địa Ngục làm bạn.

Sau đó liền thấy trong con người của Bát đại Chương môn hiện lên một tia âm độc, chịu đựng đau nhức trên người, bọn họ từ trên đất phi thân nhảy lên, cầm tám thanh trường kiếm trong tay thẳng tắp đâm về phía Tiêu Nhiên.

Mà Tiêu Nhiên cũng là hoàn toàn không né tránh, tùy ý trường kiếm trong tay Bát đại Chương môn đâm về phía người hắn. Thân thể hắn vẫn thỏa thích nhẹ nhàng xoay tròn ở giữa không trung, toàn bộ động tác là tự nhiên uyển chuyển hàm súc như vậy, giống như một tiên tử nhẹ nhàng khiêu vũ ở trong biển hoa.

Cho đến khi tám thanh trường kiếm gần chạm đến hồng y của hắn, lúc này con người hắn mới khinh thường quét nhìn Bát đại Chương môn. Sau đó thân thể bỗng nhiên nhẹ nhàng một cái, động tác này giống như con người căn bản không thể làm được, như quý mị tránh được trường kiếm trong tay Bát đại Chương môn.

Tiếp theo hai tay của hắn vung lên, tám đóa hoa mang theo nội lực đánh trúng thân thể Bát đại Chương môn, sau đó bọn họ lại ngã xuống trên đất, trường kiếm trong tay cũng bị đánh rơi xuống đất rất xa. Trong phút chốc, Bát đại Chương môn bị nội lực Tiêu Nhiên chấn lực phủ ngũ tạng đều đang quay cuồng, cho đến toàn thân cảm giác truyền đến đau đớn hít thở không thông.

“Ngươi... Muốn giết cứ giết đi!” Bát đại Chương môn đồng thời phun ra ngụm máu, sau đó cả người run run nói. Chiêu thức của hắn nhìn như tuyệt vời mỹ mãn, phía dưới cũng là cát dầu lãnh tuyệt sát khí huyết tinh. Những chiêu thức này nhìn căn bản không có khả năng làm được, hắn lại có thể ở trong nháy mắt làm được. Khi bọn họ còn đang khiếp sợ động tác giết người tuyệt đẹp của hắn, thì cũng đã bị hắn đánh bại hoàn toàn, có thể chỉ dùng một đóa hoa liền làm cho sinh mệnh người ta đi tới cuối, đây căn bản không phải người có khả năng làm được. Hắn là ma, hắn thật là ma!

“Lúc trước ta không cho nhóm Sư giả lấy mạng các ngươi, chính là bởi vì mạng của các ngươi phải từ ta tự mình đến lấy! Mà bây giờ còn không phải lúc lấy mạng các ngươi, cho nên các ngươi phải sống thống khổ cho ta!” Tiêu Nhiên cười lạnh một tiếng, sau đó hai tay giương lên, cuồng phong thổi quét, đóa hoa Bỉ Ngạn xinh đẹp lại bay múa đầy trời, ngay sau đó liền nghe thấy Bát đại Chương môn truyền đến tiếng kêu thảm thuyệt, sau đó bọn họ liền phun ra mấy ngụm máu tươi, tiếp theo chết ngất ở trên mặt đất.

“Đem tám con cầm thú này đưa về Bát đại Môn phái đi!” Tiêu Nhiên dứt lời, nhanh như tia chớp xoay người, ba ngàn tóc đen theo gió bay lên, cả người hắn tựa như một đóa hoa Sen đỏ nở rộ lại tiến vào trong xe ngựa.

“Rồi!” Tám gã Sư giả Tu La cung kính khom lưng đáp, sau đó thân ảnh như tia chớp chợt lóe, chỉ thấy trong tay tám Sư giả Tu La đều mang theo thân thể một vị Chương môn biến mất ở trong rừng cây.

“Mẫu thân, tộc nhân! Các ngươi yên tâm, biến máu chi thù ta nhất định sẽ báo! Ta muốn hung hăng tra tấn thể xác và tinh thần bọn họ trước, sau đó lại làm cho bọn họ bị thảm chết đi!” Tiêu Nhiên chậm rãi dựa vào trên vách xe ngựa, trên người cũng tản mát ra hơi thở so với hàn sương ngàn năm còn lạnh hơn. 18 năm trước, những cầm thú này giết tất cả mọi người trong tộc hắn, 18 năm sau, hắn cũng đem tất cả thân nhân bọn họ giết hại. Bất quá hắn tuyệt đối sẽ không để cho những người này chết dễ dàng như vậy, hắn muốn chậm rãi tra tấn chết bọn họ. Vừa rồi hắn đã đưa đóa hoa Bỉ Ngạn vào trong cơ thể Bát đại Chương môn, từ nay về sau, tám người bọn họ không chỉ có ngày đêm bị vạn kim trụ tâm đau, còn muốn trở mắt nhìn người bên cạnh từng người rời đi, đợi sau khi tất cả người bên cạnh bọn họ đều dần dần đi vào Địa Ngục, hắn tự nhiên lại đích thân đưa bọn họ xuống Hoàng tuyền đi đoàn tụ.

“Những người còn lại nhanh chóng theo ta trở lại Kinh thành!” Bên trong xe ngựa, Tiêu Nhiên lạnh lùng nói. Đối với kẻ thù, hắn luôn luôn đều là tràn ngập lãnh huyết cùng vô tình. Nhưng mà đối với âu yếm Nhan Nhi, cũng là sinh mệnh hắn lưu luyến duy nhất. Cũng đang bởi vì đáy lòng có phần yêu nhớ nhung này, cho nên, hắn trong bóng tối có ánh sáng. Mà giờ phút này hắn phải vội đi về ôm ánh sáng của mình.

Xe ngựa lại chạy về phía trước. Gió mát thổi lên, vừa rồi sát khí còn vờn quanh rừng cây, bởi vì xe ngựa rời đi, huyết tinh không hề có, sát khí cũng không tồn tại. Giống như màn chém giết mới phát sinh vừa rồi kia, chẳng qua là một giấc mộng cảnh.

Cùng lúc đó, trong phủ Thừa Tướng tại Kinh thành...

“Hảo phụ thân của ta? Mùi vị học máu hôn mê như thế nào a?” Trước giường Lam Hằng, Lam Linh Phượng hít mũi xéch lại, mũi đỏ mọng như máu lại gọi một chút cười xinh đẹp quyến rũ tận xương, chính là lời nói phun ra lại thấm vào nồng nặc hân ý. Hôm nay nàng mặc cung trang màu vàng đậm, cổ tay cùng chân váy đều dùng tơ vàng cùng đường viền hoa mẫu đơn, trên mái tóc cấm đầy vô số trân quý giá trị xa xỉ, đối với người không biết nàng, nhất định sẽ dành cho nàng đánh giá rục rờ diêm lệ động lòng người.

“Hảo phụ thân, ngươi cũng biết vì sao hôm nay bản thân lại học máu hôn mê chứ? Bởi vì đó là nữ nhi kiệt tác!” Khóe miệng Lam Linh Phượng cười quỷ dị, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt qua trên mặt Lam Hằng. Trên móng tay của nàng vẽ nhiều hoa văn phiền phức, còn đính lên vài viên ruby nhỏ, những viên ruby này tản ra hồng quang âm u như máu, hiện ra rõ ràng tâm lý âm u kia của Lam Linh Phượng.

“Phượng phi nương nương, Lam Ân Nhan về phủ Thừa tướng!” Cung tì Xuân Lan bên người Lam Linh Phượng canh giữ ở ngoài cửa, con ngươi nhìn thân ảnh vội vàng đến phòng ngủ Lam Hằng cách đó không xa, sau đó vội vàng ra tiếng bẩm báo.

“Ha ha, về phủ là được rồi, nếu nàng không chịu về phủ thăm phụ thân, kế hoạch của ta chẳng phải là sẽ thất bại?” Khóe miệng Lam Linh Phượng cười thỉ huyết nói.

“Tiểu thư, cái kia chính là phòng ngủ lão gia!” Trên hành lang dài Lam Tây Thành dùng ngón tay chỉ phía trước nói, theo ngón tay Tây Thành nhìn lại phương hướng, con người Lam Ân Nhan nổi lên chút hồ nghi, kia không phải là cung tì Xuân Lan bên người Lam Linh Phượng sao? Làm sao nàng sẽ ở đây, chẳng lẽ Lam Linh Phượng cũng về phủ thăm Lam Hằng?

“Xuân Lan gặp qua Tam vương phi” Lúc Lam Ân Nhan cùng Lam Tây Thành đến tới cửa, thì Xuân Lan bỗng nhiên hành lễ với Lam Ân Nhan.

Bỗng dưng, Lam Ân Nhan tà mắt liếc nhìn cung tì Xuân Lan, Xuân Lan này sẽ chủ động hành lễ với mình, tựa hồ có chút cổ quái a?

“A, đây cũng thật là Mặt trời mọc từ hướng Tây?” Lam Ân Nhan nhếch mày nói.

“Tiểu thư, chúng ta vẫn là nhanh một chút đi nhìn lão gia đi!” Lam Tây Thành lại lôi kéo tay áo Lam Ân Nhan nói, tuy rằng nàng không biết Xuân Lan này, nhưng mà nàng từng nghe tiểu thư nhắc tới Xuân Lan này, cho nên nàng thực không thích Xuân Lan này.

“Ân!” Lam Ân Nhan lặng lẽ gật đầu, sau đó liền chuẩn bị đẩy cửa đi vào.

“Muội muội, thân thể phụ thân không tốt, chỉ sợ cần im lặng! Ta nghĩ này một cái nhà hoàn gia đình cũng không cần phải tiến vào đi? Vẫn là để cho hai người làm nữ chi chúng ta làm bạn với phụ thân là có thể” Trong phòng ngủ truyền đến thanh âm nũng nịu của Lam Linh Phượng.

“Tây Thành, vậy ngươi ngay ở bên ngoài đợi chút, một hồi lại đi vào!” Lam Ân Nhan hơi ngần ra, sau đó liếc nhìn Lam Tây Thành nói. Quả thật người sinh bệnh rất cần im lặng, mà Lam Linh Phượng nói rất rõ ràng, không hy vọng Lam Tây Thành tiến vào phòng ngủ Lam Hằng. Hôm nay đây nàng lấy

thân phận Tiểu nữ nhi Lam Hằng trở về thăm, nàng cũng không muốn bởi vì một ít việc nhỏ cùng Lam Linh Phượng âm ỉ khác nhau.

“Hào!” Lam Ân Nhan nhu thuận gật gật đầu.

Sau đó, Lam Ân Nhan đẩy cửa tiến vào phòng ngủ, mà sau khi Xuân Lan thấy Lam Ân Nhan tiến vào, lại nhanh chóng đem cửa đóng lại, sau đó mặt không thay đổi dùng thân thể của mình đứng chắn ở cửa, tựa như giữ cửa.

“Muội muội, gần đây khỏe không?” Trong phòng ngủ, nhìn thấy Lam Ân Nhan đi đến, Lam Linh Phượng ngồi xuống trên ghế ở một bên, tiện tay rót chén trà, khẽ nhấp một ngụm, sau đó chỉ thấy trên mặt nàng lại nhộn nhạo ý cười xinh đẹp nhìn về phía Lam Ân Nhan.

Mà Lam Ân Nhan lại hí hóp mắt nhìn Lam Linh Phượng, chính cha ruột của mình đang nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh, nàng lại còn có thể cười phong tình như thế? Lam Ân Nhan thực hoài nghi Lam Linh Phượng này có phải thật lòng quay trở về thăm Lam Hằng hay không?

Không để ý tới Lam Linh Phượng nói, Lam Ân Nhan lập tức đi tới trước giường Lam Hằng. Nàng về phủ chỉ là vì thăm Lam Hằng này, một chút cũng không muốn cùng Lam Linh Phượng âm hiểm tí bi này nói nhiều nữa câu. Tốt nhất Lam Linh Phượng này đừng chọc mình, mình cũng không muốn Lam Hằng đang bệnh dậy lên tranh chấp gì.

“Kỳ thật phụ thân cũng không có trở ngại gì, muội muội có thể hoàn toàn yên tâm đến. Không ngại lại đây ngồi xuống, cùng tỷ tỷ phẩm trà như thế nào? Để cho tỷ tỷ cùng người chờ đợi phụ thân sau này tự nhiên tỉnh lại” Lam Linh Phượng cầm một cái chén không, thay Lam Ân Nhan rót một ly trà, sau đó môi đỏ mọng mỉm cười nói.

“Sao người biết phụ thân cũng không có trở ngại gì?” Phút chốc Lam Ân Nhan chăm chú nhìn về phía Lam Linh Phượng, không phải Tiêu Dật nói rất nhiều ngữ ý đều đến thay Lam Hằng xem qua, cũng không tìm được bất kỳ mấu chốt nào sao? Vậy vì sao Lam Linh Phượng này lại khẳng định Lam Hằng cũng không trở ngại gì như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Nhớ Lại

“Muội muội rất muốn biết nguyên nhân sao? Vậy lại đây ngồi xuống cùng tỷ tỷ thưởng thức trà, thuận tiện để cho tỷ tỷ đem nguyên do trong đó giải thích cho muội muội nghe đi!” Lam Linh Phượng nở rộ ra nụ cười mềm mại đáng yêu tận xương với Lam Ân Nhan, chính là chỗ sâu nhất trong con người lại cất giấu lệ khí làm cho người ta sợ hãi.

“Lam Linh Phượng, rốt cuộc trong hồ lô người muốn làm cái gì?” Lam Ân Nhan lạnh lùng nhìn về phía Lam Linh Phượng, vì sao nàng cảm giác hôm nay Lam Hằng hôn mê tựa hồ cùng Lam Linh Phượng này có liên quan chứ? Chẳng lẽ là Lam Linh Phượng động tay động chân với Lam Hằng, cho nên mới làm cho Lam Hằng học máu hôn mê? Nhưng dù sao Lam Hằng cũng là cha ruột của nàng, làm sao nàng có thể sẽ hạ độc thủ với cha ruột chứ?

“Muội muội, trà này mùi vị thật sự rất tốt a? Chẳng lẽ người cũng không thưởng thức một chút sao?” Khóe môi Lam Linh Phượng gọi lên một độ công nhị hoặc lòng người, trên mặt cũng nhộn nhạo ý cười phong tình nhìn Lam Ân Nhan nói.

“Lam Linh Phượng, chẳng lẽ là người động tay động chân với phụ thân, cho nên phụ thân mới có thể học máu hôn mê?” Đôi con ngươi đen của Lam Ân Nhan gắt gao nhìn khuôn mặt Lam Linh Phượng, ngữ khí âm lãnh mười phần hỏi. Lam Linh Phượng này cứ chỉ thật sự là làm nàng không thể không hoài nghi a.

“Muội muội thật sự là trí tuệ hơn người! Nếu phụ thân không hôn mê, làm sao tỷ muội ta người lại có thể gặp nhau lúc này chứ? Kỳ thật đây cũng không thể trách tỷ tỷ, ai kêu tỷ tỷ thật sự rất nhớ muội muội chứ, nhưng mà trong lòng tỷ tỷ biết, nếu mời muội muội về phủ tụ hợp, nhất định muội muội sẽ không đến. Bởi vậy tỷ tỷ ta cũng chỉ có thể ủy khuất xuống phụ thân!” Lam Linh Phượng khẽ nhấp một ngụm trà, mắt phượng tràn đầy ý cười lần lần nhìn về phía Lam Ân Nhan nói, chính là trong lòng của nàng cũng quanh quẩn lệ khí âm độc.

“Thật là người động tay động chân với phụ thân? Lam Linh Phượng, rốt cuộc người có ý đồ gì?” Lam Ân Nhan con ngươi khó có thể tin nhìn về phía Lam Linh Phượng, nhưng lập tức nàng liền thu lại cảm xúc khiếp sợ nổi lên, lần trước ở trong rừng cây, nàng có thể ngoan độc tìm người sát hại thân muội muội của mình, còn có cái việc cầm thú nào là nàng không làm được chứ? Chính là nàng thật sự không rõ, nàng khiến Lam Hằng hôn mê, vì dụ dỗ mình đến phủ Thừa tướng sao? Chỉ sợ sự tình cũng không đơn giản như mình tưởng tượng đi?

“Ta có thể có ý đồ gì? Không phải là muốn cùng muội muội thưởng thức trà, nói lại tình tỷ muội chúng ta! Muội muội, đến!” Trên mặt Lam Linh Phượng cười kiều mị, sau đó cầm một ly trà rót đầy trên bàn đưa về phía Lam Ân Nhan.

“Lam Linh Phượng, người quả thực không phải người!” Lam Ân Nhan nhanh chóng tiến lên gạt rót chén trà trên tay Lam Linh Phượng, cách cách thanh âm vang lên, cái chén rơi xuống trên đất, phát ra tiếng vỡ vang thanh thúy, mà trong con ngươi của Lam Ân Nhan cũng dày đặc một mảnh.

“Thật tốt một ly trà, nhưng lại bị muội muội lãng phí, đây thật sự là rất đáng tiếc. Muội muội, sao người không nể mặt như vậy chứ?” Lam Linh Phượng tiếc hận lắc đầu, sau đó nhìn về phía chén trà thuộc về nàng ở trên bàn kia, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, trong con ngươi lại mang theo một chút tiếc

nuôi nhìn về phía Lam Ân Nhan. Mà trong lòng của nàng lại cười âm thầm: Lam Ân Nhan, người không uống là được rồi, nếu người thật sự muốn nhận lấy uống, ta còn không nỡ cho người uống a!

“Đù, Lam Linh Phụng, ta không có thời gian rảnh rồi vô nghĩa với người! Nói đi, rốt cuộc người muốn như thế nào?” Lam Ân Nhan con người sắc bén nhìn về phía Lam Linh Phụng.

“Nếu muội muội không chịu nể mặt cùng tỷ tỷ thưởng thức trà, vậy không ngại người mùi vị nước trà đi?” Bỗng nhiên Lam Linh Phụng đem ấm trà trên bàn xách lên, sau đó đem tất cả nước trà trong ấm đổ đầy trên sàn nhà, nhất thời mùi trà thanh u mà say lòng người bay khắp nơi, có thể làm cho cả phòng sinh ra thơm mát thanh nhã.

“Lam Linh Phụng, người...” Nhìn đến hành động của Lam Linh Phụng, nhất thời Lam Ân Nhan cảm giác thập phần không thích hợp, ngay khi nàng vừa định mở miệng nói chuyện, lại bỗng nhiên cảm giác đầu óc một mảnh mê muội, sau đó cả người cũng không chịu được lay động mấy cái.

“Muội muội, mùi vị nước trà này như thế nào? Dễ ngủ sao? Có cho người một loại cảm giác cả người tê dại hay không?” Nhìn đến cử động của Lam Ân Nhan, Lam Linh Phụng thoáng nhíu mày, sau đó khoe miệng có thâm ý khác cười cười. Mà trong con người nàng vốn cất dấu hận ý cũng lộ ra toàn bộ.

“Mùi trà này có cô quái?” Nhất thời sắc mặt Lam Ân Nhan biến đổi, nàng cảm giác bản thân không chỉ đầu óc có chút mê muội mà khí lực trên người cũng giống như đang nháy mắt xói mòn.

“Đúng vậy, quả thật mùi trà này có cô quái! Bất quá bây giờ người mới biết được, đã muộn chạp!” Khoe miệng Lam Linh Phụng âm thầm thị huyết cười.

“Người muốn như thế nào?” Lam Ân Nhan nắm chặt bàn tay, híp mắt nhìn về phía Lam Linh Phụng.

“Ta nghĩ đến người rất rõ ràng, không phải là muốn tra tấn người sao! Người nói ta dùng cái chùy thủ này hủy dung mạo của người trước, sau đó lại dùng cái chùy thủ này đâm thủng ngực của người thì như thế nào?” Lam Linh Phụng cười yếu mị, sau đó từ trên ghế chậm rãi đứng dậy, chính là trong tay nàng bỗng nhiên xuất hiện một cái chùy thủ.

“Chờ một chút, người nói mùi trà này có vấn đề, vì sao người sẽ không có việc gì?” Trên mặt Lam Ân Nhan cũng không có chút sợ hãi, ngược lại mở miệng hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình. Nếu mùi trà này có vấn đề, vì sao bây giờ toàn thân nàng vô lực, liền ngay cả giống như có chút đứng không vững, mà Lam Linh Phụng cũng là một bộ dáng bình yên vô sự chứ?

“Tuy rằng mùi trà này có thể làm cho đầu óc người ta mê muội, cả người mềm mại vô lực, nhưng mà nước trà này cũng chính là giải dược a? Vừa rồi ta nhiều lần cho người uống nước trà, là chính người không chịu uống a? Đây cũng không nên trách tỷ tỷ ta!” Khoe miệng Lam Linh Phụng cười lãnh huyết nói.

“Lam Linh Phụng, rốt cuộc vì sao người hận ta như thế?” Tuy rằng trong miệng Lam Ân Nhan nói, nhưng mà ngón tay lại đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, nàng cần dùng đau đớn đến làm cho mình thanh tỉnh.

“Muội muội tốt, chẳng lẽ người thật sự không biết sao?” Con người Lam Linh Phụng quét qua trên người Lam Ân Nhan, lộ ra hàn ý thấu xương lạnh như băng.

“Vô nghĩa, nếu ta biết cần gì phải hỏi người?” Lam Ân Nhan ngữ khí lạnh lùng nói.

“Người đã không thích nói thẳng giả bộ hồ đồ, ta đây cũng vui vẻ nguyện cùng người nhớ lại những gì đã qua” Lam Linh Phụng đứng bất động ở trước mặt Lam Ân Nhan, cầm chùy thủ trong tay nhẹ nhàng chuyển động, nhất thời chùy thủ long lánh ra ánh sáng u lãnh.

“Mười tám năm trước, hai tỷ muội chúng ta cùng sinh ra! Người vừa sinh ra nhưng vì khuôn mặt xấu vô cùng này mà hù chết nương, sau đó người lại chậm rãi trưởng thành, bởi vì cái bốt quý trên mặt kia, mà tất cả mọi người đều tránh người như rắn rết, chỉ có ta, chỉ có ta thân tỷ tỷ này không ngại người, cùng người chơi đùa! Nhưng mà...” Bỗng nhiên trong con người Lam Linh Phụng hiện lên một tầng nồng đậm đau đớn.

“Nhưng mà cái gì?” Lam Ân Nhan híp mắt hỏi. Quả thật nàng muốn biết Lam Linh Phụng hận mình rốt cuộc nguyên do là ở đâu?

“Còn nhớ rõ lúc chúng ta 8 tuổi sao? Có một lần, hai người chúng ta bởi vì ham chơi, vùng trộm chạy đến phía sau núi. Kết quả bởi vì chúng ta không hiểu chuyện, mà ăn nhầm nấm độc trong núi, khi đợi được phụ thân cùng quần gia đến phía sau núi tìm được chúng ta thì miệng chúng ta đã muốn sùi bọt mép, cả người run rẩy ngã trên đất, sau đó phụ thân cùng quần gia ôm hai chúng ta trở về trong phủ, tìm đến thầy thuốc ngự ý thay hai chúng ta trị liệu. Ngự y nói tuy rằng chúng ta ăn nhầm nấm độc trong núi có chứa kịch độc, nhưng mà cũng sẽ không làm cho chúng ta bị mất mạng. Bất quá chúng ta phải được trị liệu hơn 1 tháng, mới có thể từ từ bỏ đi độc tố trong cơ thể. Mà trong 1 tháng này, chúng ta phải chịu đựng được kịch độc truy tâm đau đớn. Trừ phi chúng ta có thể ăn vào Tuyết liên Thiên sơn, liền không cần chịu một tháng truy tâm đau đớn kia, thậm chí có thể lập tức khôi phục.

Tuyết liên là dược liệu trân quý ra sao trong thiên hạ, đến ngay cả Hoàng cung cũng không thể có được. Nhưng mà quả thật trong phủ Thừa tướng chúng ta đúng là có một gốc cây Tuyết liên Thiên Sơn. Đó là phụ thân dưới cơ duyên xảo hợp lấy được, nhưng mà cuối cùng gốc cây Tuyết liên Thiên Sơn này là cho ai ăn vào? Là người, là cho người ăn vào. Bởi vậy người liền lập tức khôi phục, mà ta thì sao? Ta lại phải chịu một tháng kịch độc truy tâm! Một cái tiểu cô nương 8 tuổi năm ấy, cả ngày lẫn đêm bị độc tra tấn chết đi sống lại, người có biết ta có bao nhiêu đau a? Một một khi tiếng vọng vang lên, ta đều cảm giác đó là một hồi ác mộng cực kỳ bi thảm. Cái loại cảm giác cắt tim cắt xương này ta không bao giờ muốn nếm thử lần thứ hai. Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì lúc ấy phụ thân không trải qua bất kỳ do dự gì, liền lập tức cho người dùng gốc Tuyết liên Thiên Sơn kia, dựa vào cái gì ta phải chịu một tháng kịch độc truy tâm?” Lam Linh Phụng sắc mặt dữ tợn hết lớn, toàn bộ phần nộ cùng oán giận nhiều năm áp lực ở trong lòng hỗn hợp tại cùng

nhau, tất cả cảm xúc vào giờ phút này hoàn toàn bạo phát.

“Còn có năm 9 tuổi kia, trong lúc vô ý hai chúng ta xông vào Từ đường, sau đó không cẩn thận đem Bài vị của Mẫu thân làm rơi xuống đất, kết quả Bài vị của Mẫu thân bị hai chúng ta làm rơi hỏng rồi. Sau đó thì sao? Về sau phụ thân biết được việc này phi thường phẫn nộ, muốn cầm roi hung hăng trừng phạt hai người chúng ta. Nhưng mà khi phụ thân cầm lấy roi đánh người, lại không ra tay được. Kết quả đầu, tất cả trừng phạt lại từ một người ta đi thừa nhận. Lúc đó phụ thân nói bây giờ ta vẫn nhớ như mới, hẳn nói cũng thật êm tai a, hẳn nói, bởi vì ta là tỷ tỷ, là ta không đứng thẳng làm một tấm gương tốt! Ta chỉ là sớm sinh ra trước người một chút như vậy, dựa vào cái gì một khi đã xảy ra chuyện gì, sai lầm đều là của ta chứ?” Bỗng nhiên con người của Lam Linh Phượng biến thành sắc bén như lưỡi dao, hung hăng trừng về phía Lam Ân Nhan, tựa hồ muốn đâm vào lòng của Lam Ân Nhan, làm nàng đau đến sâu tận xương tủy. Một năm kia, chính mình cùng Lam Ân Nhan đi tản bộ, gió thổi đi cái khăn che mặt trên mặt Lam Ân Nhan, làm cho Lam Ân Nhan bị đám dân chúng cười nhạo. Sau khi trở về thì sao, Lam Hằng lại mạnh mẽ hung hăng lên án mình, trách cứ mình mang Lam Ân Nhan đi ra ngoài, còn trừng phạt mình quỳ một đêm ở trên sàn lạnh lẽo, rõ ràng là Lam Ân Nhan năn nỉ mình mang nàng đi ra ngoài tản bộ, kết quả cố tình xảy ra việc ngoài ý muốn, lại chính là lỗi của mình?

“Liên bởi vì như thế, cho nên người liên thống hận ta?” Lam Ân Nhan thân nhiên hỏi, trong thanh âm nghe không hiểu cảm xúc gì.

“Từ nhỏ đến lớn, phụ thân mời đến rất nhiều sư phụ nghiêm khắc muốn dạy cho hai người chúng ta cùng nhau học tập cầm, kỳ, thi, họa, hai chúng ta cũng không nguyện ý học. Chính là người nói với cha một câu, người không muốn học, phụ thân liền đáp ứng người. Mà ta thì sao? Ta khóc cầu phụ thân, ta nói ta cũng không cần học. Nhưng mà đôi lúc cũng là phụ thân nghiêm khắc răn dạy. Khi người mỗi ngày ở trong Hoa viên vui vẻ bắt châu chấu, bắt chuồn chuồn thì ta đang làm gì? Ta bị những sư phụ nghiêm khắc truyền nghề này đánh lòng bàn tay, quỳ cái bàn xát! Mỗi lần chỉ cần thời gian học tập của ta ít đi một chút, đôi lúc luôn là lên án mạnh mẽ, thậm chí đôi khi đều trừng phạt ta không được ăn cơm! Dựa vào cái gì?” Chuyện cũ như mộng yếm nghĩ lại mà kinh giống như ừ ừ kéo đến, đoạn ngắn trong trí nhớ giống như kim đâm vào tim Lam Linh Phượng, cũng kích thích thật hận của nàng. Đáy lòng của nàng, há lại chỉ là đau nhức? Thậm chí nàng cũng từng hoài nghi, mình cũng không phải là nữ nhi ruột thịt của Lam Hằng

“Có lẽ... Phụ thân cảm thấy ta là phế vật, mà người là thiên tài, cho nên mới có vẻ nghiêm khắc với người đi?” Lam Ân Nhan chăm chú nhìn Lam Linh Phượng một chút rồi nói.

“Thời điểm lúc ban đầu ta cũng từng nghĩ như vậy, vì thế ta cố gắng khiến cho mình trở thành Đệ nhất tài nữ cùng Đệ nhất mỹ nữ trong thiên hạ, ta nghĩ đến như vậy ta liền có thể đạt được phụ thân niềm vui. Không sai, quả thật ở trước mặt tất cả người ngoài phụ thân đối đãi ta như trân bảo, mà với người như cây cỏ hèn hạ! Nhưng kỳ thật sau lưng thì sao, mỗi lần hắt ra ngoài mua cái gì ăn ngon, đồ chơi tốt, kỳ thật toàn bộ đều là đưa cho người trước! Mà ta thì sao? Rất nhiều lúc, đều là chờ sau khi người ăn thừa xong ta mới có thể ăn! Đôi khi phụ thân mua cái gì chúng ta đều thích, nhưng mà vậy cũng nhất định là người chơi chán, ta mới có thể cầm chơi! Lúc ấy ta liền thật sự không rõ đây rốt cuộc là vì cái gì? Nhưng sau đó ta cũng rốt cuộc biết nguyên nhân, thì ra tất cả hết thảy căn bản không phải bởi vì phụ thân thất vọng đối với người cái xấu nữ, cho nên mới đem tất cả niềm hy vọng gửi gắm đến trên người ta. Thì ra sự tồn tại của ta chính là thay người ngăn cản hết tất cả uy hiếp!” Lam Linh Phượng kích động nói, trong ánh mắt dần dần ngấn lệ quay vòng, môi cũng không chịu khống chế mà run rẩy.

“Có ý tứ gì?” Lam Ân Nhan kinh ngạc liếc nhìn Lam Linh Phượng.

“Mười lăm tuổi năm ấy, bởi vì thân thể ta không thoải mái liền đến tìm phụ thân, hi vọng được phụ thân động viên. Khi ta tiến vào phòng phụ thân, thì lại phát hiện phụ thân say bất tỉnh nhân sự, ôm di vật của mẫu thân nằm ở trên giường. Sau đó ta lại thay cha đắp tốt cái chăn liền chuẩn bị rời đi, lại bỗng nhiên nghe được phụ thân đang nói mê, theo trong phụ thân nói mê đứt quãng ta hiểu được, thì ra Cao tăng Chí Thanh đại sư của Thánh Long vương triều từng nói qua, Lam Ân Nhan người sẽ là người cứu vớt muôn dân, cũng là người Mẫu nghi thiên hạ. Lúc đó ta nghe xong thập phần khiếp sợ, xuất phát từ tò mò, ta liền thử hỏi phụ thân. Kết quả lại bị ta biết, cái bốt trên mặt người không phải trời sinh, mà là do Chí Thanh đại sư tạo nên. Mà cái bốt này có trên mặt người là vì sợ bị người phát hiện bí mật người là Đế nữ tinh. Bởi vì nếu có người biết người là Đế nữ tinh, rất có khả năng sẽ có người giết người. Biết vì sao phụ thân bức bách ta có được một thân tài hoa không? Hẳn là có ý muốn tạo ta thành Đệ nhất Mỹ nữ cùng Đệ nhất Tài nữ trong thiên hạ, bởi vì Chí Thanh đại sư từng nói với phụ thân, Đế nữ tinh có được dung mạo tuyệt sắc, tài hoa tuyệt đỉnh. Mà tương lai sẽ có Tà đế xuất hiện, lấy hai điều kiện này tới tìm kiếm Đế nữ tinh, hơn nữa nếu sau khi Tà đế tìm được Đế nữ tinh, hoặc chính là yêu nàng, hoặc là giết nàng. Vì thế phụ thân khiến cho ta trở thành Đệ nhất Mỹ nữ cùng Đệ nhất Tài nữ trong thiên hạ. Chính là muốn cho cái Tà đế kia đem ta cho rằng chính là Đế nữ tinh. Nhưng mà phụ thân có nghĩ tới hay không, nếu Tà đế nghĩ lầm ta là Đế nữ tinh, vạn nhất hẳn không yêu ta, như vậy hẳn sẽ giết ta! Ta cũng là nữ nhi ruột thịt của hẳn, dựa vào cái gì ta phải gặp đại ngộ như thế? Dựa vào cái gì hẳn liền nhẫn tâm đi hi sinh ta?” Lam Linh Phượng quay đầu nhìn chằm chằm Lam Hằng nằm hôn mê trên giường, trong con người hàm chứa ngàn vạn oán hận, cũng có hai hàng nước mắt theo má chảy xuống, mà khóa môi của nàng cũng bị răng nanh cắn có máu tươi chảy xuống.

Khi đó nàng liền thề, nhất định nàng phải trở thành người Mẫu nghi thiên hạ. Nàng muốn cho phụ thân hối hận, nàng muốn cho phụ thân biết, Lam Linh Phượng nàng mới là ưu tú nhất. Nhưng mà sau này nàng lại yêu Tiêu Dật, nhưng mà vì ở trong lòng luôn muốn chứng minh giá trị tồn tại, cuối cùng nàng buông tha tình yêu đối với Tiêu Dật, mà là gả cho Tiêu Trác. Khi nàng thành công gả cho Tiêu Trác, Tiêu Trác lại hứa hẹn cho nàng ngôi vị Hoàng hậu thì nàng dữ tợn nở nụ cười, cái gì chó má Cao tăng tiên đoán, đều là giả. Lam Linh Phượng nàng mới là người chân chính Mẫu nghi thiên hạ. Mà Lam Ân Nhan căn bản không có cách nào khác so với nàng, ngay khi nàng cho rằng Lam Ân Nhan không tạo thành uy hiếp gì với mình thì nàng lại phát hiện Tiêu Dật cùng Tiêu Trác đều đối Lam Ân Nhan động tâm, hơn nữa cái bốt trên mặt lại thật sự biến mất. Hơn nữa nàng ở trong Ngự hoa viên triển lãm tài hoa quả thật vượt qua chính mình, lúc này nàng mới thật sự hiểu được, thì ra một năm kia phụ thân nói mê đúng là sự thật!

Nàng rất hận, liền bởi vì lời tiên đoán của lão hòa thượng Chí Thanh kia, cho dù Lam Linh Phượng nàng cũng đồng dạng là dung mạo xuất chúng, tài hoa hơn người! Nhưng nhiều năm như vậy trong lòng phụ thân lại chính là đem Lam Ân Nhan trở thành bảo bối, đối với mình căn bản không có dùng qua một chút thật tình!

“Lam Ân Nhan, đều là bởi vì người tồn tại, mới làm cho ta gặp rất nhiều đại ngộ không nên có! Ta hận người tận xương, cho nên hôm nay nhất định ta phải giết người!” Lam Linh Phượng con người âm trầm giờ chùy thủ trong tay lên cao.

“Lam Linh Phượng, cũng bởi vì như vậy người liên hận ta? Vậy khi Lam Ân Nhan ta nhận hết đau nhức người trong thiên hạ cười nhạo, lại có ai biết

được?” Lam Ân Nhan đậm mặt nhìn Lam Linh Phụng. Nàng xác nhận, trong lòng nữ nhân này là vận vẹo.

“Ngươi cảm mến cho ta, tất cả đau đớn của ta đều là ngươi mang đến, ngươi có tư cách gì ở trước mặt ta kêu đau đớn?” Lam Linh Phụng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ha ha, ở trên đời này, trong lòng của ai không có một chút đau? Ngươi cho là Lam Ân Nhan sẽ không thống khổ sao? Ngươi nói đau đớn của ngươi là nàng gây ra cho ngươi, như vậy nàng thì sao? Ta nói cho ngươi, Lam Ân Nhan thống khổ tuyệt đối không ít hơn ngươi!” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói, cái ‘Lam Ân Nhan’ kia đều đã đau đớn không hiểu chết oan.

“Ngươi cảm mến cho ta! Ta nói cho ngươi, chỉ cần ta lấy được, ta nhất định phải lấy được! Lão hòa thượng nói ngươi là người Mẫu nghi thiên hạ, mà ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi trở thành uy hiếp của ta! Hôm nay, ta sẽ tự tay giết ngươi, ta xem ngươi trở thành người Mẫu nghi thiên hạ như thế nào!” Cả khuôn mặt Lam Linh Phụng vận vẹo đến cùng nhau.

“Ta nói cho ngươi, cho dù ngươi lại oán lại hận, cũng tuyệt đối không thể trở thành lý do ngươi giết hãm thân muội muội. Càng không thể trở thành lý do ngươi độc hại cha ruột của mình! Kỳ thật Lam Ân Nhan mới là người vô tội nhất trên thế giới này, tất cả chuyện này từ đầu đến cuối nàng cũng không biết” Lam Ân Nhan lạnh lùng cười nói.

“Cảm mến! Ngươi nhanh chóng cầu ta, cầu ta đừng giết ngươi! Ta muốn nhìn bộ dáng ngươi khóc lóc cầu xin tha thứ!” Lam Linh Phụng đem chủy thủ đặt ở trên ngực Lam Ân Nhan.

“Ngươi thật đúng là đáng thương!” Lam Ân Nhan thản nhiên nói, con ngươi thâm thúy như băng nhìn Lam Linh Phụng, thậm chí còn mang theo một tia thương hại.

“Ngươi cảm mến! Ngươi khóc a, ngươi cầu ta a” Nhìn đến Lam Ân Nhan bây giờ đều đã cả người vô lực, thậm chí đã bị mình dùng chủy thủ đè ở chỗ hiểm, nàng lại vẫn còn có thể bình tĩnh như thế, hơn nữa còn dùng một loại ánh mắt đồng tình nhìn mình, Lam Linh Phụng có cảm giác nổi điên.

“Cầu ngươi? Thật có lỗi, ta cũng không cầu bất luận kẻ nào! Ngươi rất muốn nhìn thấy ta khóc sao? Ngươi muốn nhìn thấy ta hèn mọn cầu ngươi sao? Ta nghĩ, có thể ngươi sẽ thất vọng!” Lam Ân Nhan im lặng lắc đầu nói. Đừng nói nàng căn bản sẽ không đi cầu nàng, nhìn biểu tình của nữ nhân này, nàng chỉ biết nàng đã mất đi lý trí, cho dù cầu nàng, phỏng chừng nàng cũng làm theo muốn giết thân muội muội của mình đi?

“Hảo, ngươi là không cầu ta đi? Ta đây liền cắt mặt của ngươi!” Lam Linh Phụng cắn răng nói, sau đó oán hận liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cầm chủy thủ trong tay đưa về phía mặt Lam Ân Nhan.

“Muốn cắt mặt của ta liền có thể, nhưng phải trải qua bản thân ta đồng ý mới được!” Lam Ân Nhan nhếch môi cười nói, con ngươi cũng là lãnh liệt như băng. Vừa mới dứt lời, liền thấy tay trái của nàng nhanh chóng phóng ra, một cái kim châm đâm về phía cổ tay nắm chủy thủ của Lam Linh Phụng.

“A!” Lam Linh Phụng thán thiết kêu lên, chủy thủ trong tay rơi xuống, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Lam Ân Nhan nói “Không có khả năng, người nọ nói với ta, người thấy mùi nước trà này, nhất định cả người vô lực, vì sao ngươi lại không có việc gì chứ?”

“Bởi vì ta vừa mới tiến vào liền có đề phòng với ngươi, cho nên khi ngươi đem nước trà đổ vào trên mặt đất thì ta đã nín thở, bởi vậy cái ngươi gọi là mùi trà ta vẫn chưa hít vào bao nhiêu, bây giờ mùi trà này sớm theo không khí bay đi rồi! Cho nên ngươi căn bản không làm gì được ta! Nếu ngươi không muốn giống như lần trước ở trong rừng cây như vậy, bị ta hung hăng trừng phạt, tốt nhất lập tức rút ra ngoài đi!” Tuy rằng Lam Ân Nhan ngoài miệng thoải mái nói, vừa đề ý cũng là rất khẩn trương, lời nói của nàng quả thật không giả, nhưng mà làm sao nàng có thể nghĩ mùi nước trà có vấn đề chứ? Vừa rồi nàng chính là dùng kim châm đâm vào trong lòng bàn tay, dùng đau đớn kích thích xuống thần kinh của mình, cho nên mới có thể phản kích Lam Linh Phụng, nhưng mà mùi trà này quả thật lợi hại, vừa mới phản kích, làm cho tay nàng bây giờ càng thêm không có khí lực.

“Ngươi...” Lam Linh Phụng kinh hãi liếc nhìn Lam Ân Nhan, nếu thật sự nàng không ngửi mùi trà này, kia mình thật đúng là không có khả năng giết nàng.

“Còn không mau rút đi ra ngoài?” Lam Ân Nhan con ngươi sắc bén nhìn về phía Lam Linh Phụng, nhưng mà bởi vì đầu mê muội, thân thể của nàng lại cũng không tự chủ được lay động.

“Ha ha...” Nhìn thấy Lam Ân Nhan lay động, trên mặt Lam Linh Phụng nhộn nhạo nổi lên nụ cười liếm diễm. Nàng lừa mình, nàng vẫn trúng mùi trà kia.

Nhìn thấy Lam Linh Phụng cười, lòng của Lam Ân Nhan cũng là run sợ cả kinh, xem ra vừa rồi lay động lộ ra sơ hở. Chết tiệt! Lam Ân Nhan lại cầm cây kim châm trong tay đâm vào trong lòng bàn tay của mình, muốn dùng đau đớn đến kích thích xuống thần kinh của mình, sau đó chuẩn bị bắn trúng Lam Linh Phụng một kích, nhưng mà kích thích lần này, lại làm cho toàn thân của nàng mang đến đau đớn khó có thể ăn nhấm.

“Muội muội tốt của ta, đừng mạnh mẽ chống đỡ!” Lam Linh Phụng khom lưng nhặt chủy thủ dưới đất lên, người nọ nói với mình, chỉ cần người thấy mùi nước trà này, cả người đều vô lực. Bây giờ là cơ hội tốt nhất diệt trừ Lam Ân Nhan, nàng không có lý do tới buông tha. Trên mặt Lam Linh Phụng cười dữ tợn, sau đó lắc lắc chủy thủ trong tay đi về phía Lam Ân Nhan.

“Ngươi...” Lam Ân Nhan vội vàng lùi về phía sau, nhưng hai chân cũng là mềm nhũn, sau đó vô lực ngã xuống trên đất.

“Nghiệt tử, nhanh chóng dừng tay cho ta!” Ngay khi Lam Linh Phụng giơ chủy thủ trong chậm rãi đi đến trước mặt Lam Ân Nhan thì trên giường Lam Hằng vốn hôn mê chợt tỉnh lại, sau đó đột nhiên từ trên giường nhảy xuống, tiến lên bóp chặt cổ tay nắm chủy thủ của Lam Linh Phụng. Tuy rằng lúc trước hắn vẫn bị hôn mê, nhưng hai nữ nhi đối thoại hắn cũng nghe lọt được toàn bộ. Hắn cũng biết nhiều năm như vậy, bởi vì tiểu nữ nhi thân phận là Đế

nữ tính mà quả thật ủy khuất đại nữ nhi, nhưng mà kia cũng không thể trở thành lý do Phụng nhi giết Nhan nhi a?

“Trong lòng người vĩnh viễn chỉ có nàng, ta thì sao? Người đem ta trở thành cái gì? Ta cũng là nữ nhi ruột thịt của người a?” Lam Linh Phụng điên cuồng hét lên về phía Lam Hằng.

“Người tên súc sinh này, thế nhưng muốn giết thân muội muội của mình!” Lam Hằng lại đánh một cái tát về phía Lam Linh Phụng, sau đó miệng liền phun ra một ngụm máu tươi, tuy rằng hấn thanh tỉnh, nhưng độc trong người vẫn tồn tại như cũ, vừa rồi tâm tình kích động, lại kích thích độc trong cơ thể.

“Người lại vì nàng mà đánh ta! Từ nhỏ đến lớn người vĩnh viễn đều là như vậy! Hào, hôm nay ta liền khiến cho nàng chết ở trước mặt người!” Lam Linh Phụng dùng sức một cái đẩy Lam Hằng ra, sau đó giờ cúi thủ lên đâm về phía Lam Ân Nhan không hề có lực chống lại ở trên mặt đất.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ bị người phịch một tiếng đập ra, sau đó vô số cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ bị gió thổi cuốn vào...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Hạnh Phúc

Gió kéo tới, từng phiến cánh hoa Bỉ Ngạn bay múa đầy trời, bỗng nhiên biến thành biển hoa, cơ hồ đem ba người trong phòng ngủ bao phủ ở trong đó.

“Nhan nhi...” Ngay sau đó, một cái thân ảnh màu đỏ như tia chớp tiến vào phòng ngủ, đưa tay phát về phía mặt đất một cái, liền đem Lam Ân Nhan đang ngã xuống ôm vào trong lòng. Nhất thời vô số cánh hoa Bỉ Ngạn tụ tập đến rồi xoay quanh hai người, toàn bộ hình ảnh đẹp đến không thể dùng từ ngữ đi hình dung.

“Tiêu Tứ Tứ, người... Sao bỗng nhiên người xuất hiện ở đây?” Lam Ân Nhan khiếp sợ nhìn về phía Tiêu Nhiên, sau đó nàng mím môi, đem thân thể mềm nhũn ngã vào trong lòng Tiêu Nhiên.

“Bởi vì ta vĩnh viễn là thân bảo vệ của Nhan nhi” Tiêu Nhiên ngữ khí ôn nhu nói, mỗi một chữ đều ở trong gió mềm nhẹ thơm mát làm say lòng người. Trên đường trở lại kinh thành, bỗng nhiên trái tim hần mơ hồ xuất hiện đau đớn, tựa hồ là miếng ngọc bội màu trắng kia đang kêu gọi mình. Hần biết, loại cảm giác đau đớn này là dấu hiệu trước khi Nhan nhi gặp nguy hiểm, cho nên hần liền lập tức thi triển tuyệt đỉnh khinh công khẩn cấp chạy trở về.

“Tiêu Tứ Tứ...” Nghe được Tiêu Nhiên nói, bỗng nhiên trái tim Lam Ân Nhan run lên, sau đó vòng hai tay ở thắt lưng Tiêu Nhiên, mà trong con người của nàng cũng hơi tràn đầy ánh sáng lóe ra. Bởi vì hần vĩnh viễn là thân bảo vệ của nàng, cho nên chỉ cần nàng có nguy hiểm, hần liền nhất định sẽ xuất hiện. Tuy rằng là ngăn ngừa một cái, lại nói hết tất cả tình yêu của hần đối với mình.

“Nhan nhi, bây giờ người chính là Tam vương phi, sao có thể với...” Còn lại Lam Hằng sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Tiêu Nhiên cùng Lam Ân Nhan đang ôm nhau. Thân phận Tiêu Nhiên hần đã sớm từ miệng Chí Thanh đại sư biết rõ, hần là Tà đế a, tuyệt đối Nhan nhi không thể yêu hần a! Nhưng mà Chí Thanh còn nói, kết quả cuối cùng phải từ bản thân Nhan nhi đến lựa chọn, những người khác thì không có cách nào can thiệp. Chính là cho dù Nhan nhi lựa chọn Tiêu Nhiên, nhưng dù sao bây giờ thân phận của nàng là Tam vương phi, sao có thể cùng với Tứ vương gia quan hệ ái muội như thế chứ?

“Lam Hằng, hay là người cũng muốn đến ngăn cản?” Nhất thời con người Tiêu Nhiên hiện lên hân quang, một bàn tay vẫn ôm thắt lưng Lam Ân Nhan như cũ, một bàn tay khác lại nhẹ nhàng đưa lên, mà khe hở giữa bàn tay lại nắm một vài cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ. Người ngăn cản hần yêu Nhan nhi, vô luận là ai, đều phải chết.

“Đừng thương tổn hần, hần... Dù sao cũng là cha ta!” Đương nhiên Lam Ân Nhan đã nhận ra trên người Tiêu Nhiên phụt ra sát khí, lập tức nàng đưa tay bắt được bàn tay nắm cánh hoa Bỉ Ngạn của Tiêu Nhiên. Lam Hằng là cha ruột ‘Lam Ân Nhan’, hơn nữa cũng phải là người tội ác tày trời gì, bây giờ nàng mượn thân thể ‘Lam Ân Nhan’, có nghĩa vụ bảo toàn tính mạng của Lam Hằng, tạm thời cho là báo đáp ‘Lam Ân Nhan’ cho mình mượn thân thể đi!

“Lam Linh Phụng, người là tự mình chết? Hay là muốn ta ra tay đây?” Sau khi liếc mắt nhìn Lam Ân Nhan, Tiêu Nhiên đem một đôi con người đen sắc bén trừng về phía Lam Linh Phụng cả người đang run run ở một bên, ánh mắt cuồng nộ kia tựa như hỏa diễm đang thiêu đốt toàn bộ thân thể Lam Linh Phụng. Hần có thể không thương tổn Lam Hằng, nhưng mà hần tuyệt đối sẽ không tha cho Lam Linh Phụng này. Thật sự hần không biết nếu mình đến chậm một bước, sẽ xuất hiện hậu quả đáng sợ như thế nào.

“Muội muội, tỷ tỷ biết... biết sai lầm rồi! Thật sự biết sai... sai lầm rồi! Người tha... tha tỷ tỷ một con ngựa đi?” Lam Linh Phụng cả người run run, ngữ khí lắp bắp nói, sau đó bùm một cái quỵ đến trên đất, về mặt đều là lệ.

Còn Lam Ân Nhan ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn Lam Linh Phụng, sau đó quay mặt đi. Tính mạng của Lam Hằng nàng sẽ bảo vệ, bởi vì hần là vô tội. Nhưng mà Lam Linh Phụng này không chỉ giết hại thân muội muội, còn độc hại phụ thân, người như thế chết cũng không có gì đáng tiếc.

Nhìn thấy hành động của Lam Ân Nhan, khoe miệng Tiêu Nhiên cười tà mị, sau đó ngón tay nhẹ nhàng khẽ động, ngay khi hần chuẩn bị cầm cánh hoa Bỉ Ngạn trong tay bắn về phía Lam Linh Phụng, thì Lam Hằng lại nhanh chóng chắn ở trước mặt Lam Linh Phụng.

“Lam Hằng, ngươi là ngại mệnh quá dài sao?” Con ngươi Tiêu Nhiên híp lại, ngữ khí lãnh liệt nói. Nếu hắn muốn giết Lam Linh Phượng, chính là có vô số người đem Lam Linh Phượng vây quanh kín không kẻ hờ cũng vô dụng.

“Phụ thân, cứu nữ nhi! Nữ nhi thật sự biết sai lầm rồi!” Thấy Lam Ân Nhan không có một chút nào muốn thay mình cầu tình, lập tức Lam Linh Phượng đưa hai tay túm lấy vạt áo của Lam Hằng, thanh âm nghẹn ngào khóc nói. Trong lòng nàng rõ ràng, giờ phút này cha mới có thể là cứu tinh duy nhất của nàng. Nàng đã từ trong miệng Tiêu Trắc biết được, kỳ thật Tiêu Nhiên chính là Môn chủ Tu La môn huyết tinh tàn nhẫn kia, đêm đó trong rừng cây, liên ngay cả võ công cao cường như Tiêu Dật cũng không phải là đối thủ của hắn, mà sáng nay khi nàng về phủ Thừa tướng, đã muốn phản phó tất cả thị vệ của phủ Thừa tướng cũng không được tới gần phòng ngủ Lam Hằng nửa bước, cho nên nếu bây giờ Lam Hằng không cứu được nàng, hôm nay nàng hẳn là phải chết không thể nghi ngờ, nàng thật sự không muốn chết a!

“Nhan nhi...” Còn Lam Hằng lại đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lam Ân Nhan. Cho dù đại nữ nhi có ngàn sai vạn sai, nhưng dù sao cũng là máu mủ của mình cùng ái thể Liên nhi a? Nàng tâm địa độc ác, nhưng mình không có cách nào trợ mắt nhìn đến Phượng nhi chết ở trước mặt mình a! Như vậy hẳn không chỉ có thẹn với người làm cha, cũng thực xin lỗi ái thể trên trời có linh thiêng a!

“Quên đi, Tiểu Tứ Tứ!” Lam Ân Nhan đầu tiên là đưa mắt nhìn Lam Hằng, sau đó lại nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Nhan nhi, ngươi muốn buông tha cho nữ nhân này?” Tiêu Nhiên nhú nhú mày.

“Ta chỉ là không đành lòng nhìn đến phụ thân thương tâm” Lam Ân Nhan buông mí mắt xuống nói.

“Được rồi!” Khẩu khí của Tiêu Nhiên có chút bất đắc dĩ đáp, sau đó cầm cánh hoa Bi Ngạn trong tay ném lên giữa không trung, ngón tay thon dài trắng nõn lại vờ về chơi đùa sợi tóc rũ xuống ở trên vai Lam Ân Nhan. Tuy rằng hắn rất muốn giết Lam Linh Phượng, nhưng mà nếu Nhan nhi âu yếm cầu tình, hắn tự nhiên sẽ nghe Nhan nhi nói! Bởi vì hắn yêu nàng, cho nên nàng nói mình cũng sẽ nghe. Nhưng mà...

“Lam Linh Phượng, đây là một lần cuối cùng dễ dàng tha thứ ngươi, nếu lại có lần sau! Ai thay ngươi cầu tình cũng đều không cần, bao gồm phụ thân!” Lam Ân Nhan con ngươi lạnh lùng quét về phía Lam Linh Phượng. Lần này nể mặt Lam Hằng, nàng nguyện ý bỏ qua cho Lam Linh Phượng, coi như thay cái ‘Lam Ân Nhan’ kia tận một phần đạo hiếu, nhưng mà nếu về sau Lam Linh Phượng lại trêu chọc mình, nhất định mình sẽ tự tay chôn cất nàng.

“Nhan nhi, vậy chúng ta có thể đi rồi sao?” Tiêu Nhiên cũng thu lại sát khí khiếp người phát ra trên người, ngữ khí ôn nhu hỏi

“Độc của phụ thân...” Lam Ân Nhan do dự nhìn Lam Hằng một chút, hắn trúng độc, Lam Linh Phượng sẽ đưa giải độc cho hắn sao?

“Muội muội, lập tức ta sẽ đem giải dược cho phụ thân, về sau ta thật sự cũng không dám nữa! Còn có, ngươi... ngươi trúng cũng không phải độc, mùi trà kia chính là sẽ làm thân thể của ngươi tạm thời vô lực, nhưng mà mùi trà ngươi trúng là không có giải dược, chỉ cần qua 1 canh giờ khí lực sẽ tự nhiên khôi phục” Lập tức Lam Linh Phượng thanh âm run run nói, ngươi nọ là nói với mình, hẳn là sẽ không lừa mình đi? Vạn nhất Lam Ân Nhan ra cái gì ngoài ý muốn, chẳng phải mình chỉ còn đường chết sao?

“Tiểu Tứ Tứ, chúng ta đi thôi!” Còn Lam Ân Nhan lại ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Lam Linh Phượng, sau đó đem đầu chôn vào trong ngực Tiêu Nhiên khẽ nói.

“Ừ!” Tiêu Nhiên ngữ khí ôn nhu đáp, sau đó ôm thắt lưng Lam Ân Nhan nhảy lên ra ngoài cửa. Hắn vừa mới dò xét mạch đập của Nhan nhi, Lam Linh Phượng nói là thật, Nhan nhi trúng xác thực cũng không phải độc, chính là dược thủy làm cho thân thể tạm thời mềm nhũn. Nhưng mà vô luận như thế nào, nàng muốn thương tổn Nhan nhi là thật, bây giờ hắn buông tha nàng, là vì Nhan nhi cầu tình, nhưng mà... Tóm lại muốn thương tổn Nhan nhi, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha!

Khi Tiêu Nhiên ôm Lam Ân Nhan bay lượn giữa không trung, thì cánh hoa trong phòng Lam Hằng cũng bị thổi quét đi, cánh hoa Bi Ngạn rụng rờ lại xoay xung quanh Tiêu Nhiên cùng Lam Ân Nhan. Gió nhẹ lướt qua, chúng nó tựa như con bướm giương cánh theo gió. Trên mỗi một cánh hoa đều nở rộ ra không còn là huyết tinh, mà là tình yêu rạo rực của Tiêu Nhiên đối với Lam Ân Nhan.

“Tiểu Tứ Tứ, nha đầu Tây Thành kia đâu? Ta muốn mang nàng cùng rồi đi a!” Giữa không trung, Lam Ân Nhan ôm thắt lưng Tiêu Nhiên, nhẹ nhàng hỏi.

“Bị luồng khí ta vừa tiến vào chấn động hôn mê, nhưng mà ta biết ngươi quan tâm nàng, cho nên đã kêu bọn thuộc hạ mang nàng về Tứ vương phủ trước!” Tiêu Nhiên ngữ khí ôn nhu trả lời.

“Tiểu Tứ Tứ, thực xin lỗi! Đã nhiều ngày qua, ta cho ngươi đau lòng, kỳ thực ta nên đi tìm ngươi sớm một chút”

“Hừ! Về sau không cho phép nói 3 chữ ‘thật xin lỗi’ với ta, mà là nói ngươi yêu ta!”

“Bây giờ chúng ta đi đâu? Tứ vương phủ sao?”

“Đương nhiên, bây giờ cả người ngươi vô lực, ta phải vận công cho khí lực của ngươi trở về toàn bộ!”

Cánh hoa màu đỏ bay múa đầy trời, như tuyết lại giống như mưa, tùy tiện ở giữa hồng trần nở rộ tình yêu say lòng người.

Hai người đều không nói chuyện, chính là ý cười thâm tình chăm chú nhìn, tựa như toàn bộ bầu trời thành thế giới của hai người bọn họ.

Gió mát nổi lên, quần áo cùng sợi tóc của bọn họ tung bay, hẳn hết sức xinh đẹp, quyến rũ mà không dung tục, giống như cây thuốc phiện báu vật trời sinh nở rộ giữa đêm tối, càng tựa như yêu tinh trời sinh khiêu khích lòng người! Nàng thanh lệ thoát tục, không nhiễm một hạt bụi nhỏ tựa như khói lửa

không thuộc nhân gian, giống như tiên tử thế ngoại. Đồng dạng dung mạo khuynh quốc khuynh thành, tất cả lại tựa như không thuộc về nhân gian.

Đội thân ảnh Tiêu Nhiên cùng Lam Ân Nhan biến mất hoàn toàn ở giữa không trung phủ Thừa tướng, cánh hoa bay múa đầy trời cũng biến mất toàn bộ, trên mặt đất toàn bộ phủ Thừa tướng cũng không hề lưu lại một cánh hoa nào.

Lúc này trong phòng ngủ Lam Hằng...

“Ngươi tên súc sinh này!” Lam Hằng lại hung hăng tát một cái về phía mặt Lam Linh Phượng, kết quả cũng là đột nhiên phun ra một ngụm máu.

“Cha, đây là giải dược! Ngươi ăn vào trước đi!” Lam Linh Phượng bị Lam Hằng đánh ngã xuống đất lại là cắn cắn môi, sau đó từ trong tay áo lấy ra một cái bình ngọc đưa cho Lam Hằng.

“Ngươi cắt cho ta, cắt xa xa. Về sau ta không bao giờ muốn nhìn đến ngươi nữa! Lam Hằng ta không có ngươi nữ nhi này!” Lam Hằng giận dữ hét. Hắn thật sự không muốn tin tưởng, chính máu mủ của mình cùng Liên nhi sao có lòng dạ độc ác như thế.

Mà Lam Linh Phượng lại nhẹ nhàng đem bình ngọc đặt ở trên đất, sau đó cúi đầu rồi đi ra ngoài. Chính là lúc này trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, không thể nào biết được.

Mà một cái góc nào đó ở phủ Thừa tướng...

“Là ngươi khiến Lam Linh Phượng hạ độc thủ với Lam Ân Nhan sao?” Phong Y ngữ khí thần nhiên hỏi, nghe không ra cảm xúc gì.

“Ngươi hoài nghi trăm?” Thanh âm Tiêu Trác mang theo tia sắc bén.

“Lần trước ở trong Tuyết Sơn, không phải ngươi đã phái người hạ độc thủ với Lam Ân Nhan sao? Nhưng kết quả cũng là toàn quân bị diệt, cho nên ngươi lo lắng sẽ lại tổn hao binh tướng, rõ ràng mượn tay Lam Linh Phượng trừ bỏ Lam Ân Nhan?” Phong Y mặt không chút thay đổi liếc nhìn Tiêu Trác.

“Phong Y, tựa hồ ngươi đối với trăm rất bất mãn?” Con ngươi Tiêu Trác lãnh mị hướng về phía Phong Y, lần trước Phong Y lại phá hư kế hoạch của mình, việc này không khỏi làm hắn vô cùng tức giận, người Đệ nhất trang luôn luôn đều là mù quáng nguyện trung thành các Hoàng đế Triều đại, cũng không dám có chút lòng phản loạn, mặc dù lần đó Phong Y hành động không đủ phản loạn, nhưng lại vẫn là cản trở kế hoạch của mình, liền chứng minh hắn đã có chút dị tâm với mình. Nhưng mà trước mắt hắn không thể cùng Phong Y nháo cương, bởi vì thứ nhất, hắn cần Phong Y cùng Đệ nhất trang giúp. Thứ hai, tuy rằng bên ngoài Phong Y cùng hắn là quan hệ quân thần, nhưng cũng là bằng hữu duy nhất của hắn.

“Phong Y không dám! Đệ nhất trang tồn tại là vì bảo vệ giang sơn Thánh Long, Nhưng mà Đệ nhất trang càng hi vọng mình trung thành Hoàng đế Thánh Long là một minh quân!” Ngữ khí Phong Y vẫn lạnh nhạt như cũ, hắn cũng không biết vì sao, từ khi biết Tiêu Trác muốn giết Lam Ân Nhan, quan hệ cùng Tiêu Trác chợt bắt đầu cương cứng lên.

“Ngươi tin cũng tốt, không tin cũng tốt! Chuyện lần này cũng không phải do trăm sai khiến. Trăm sẽ xuất hiện ở đây, cũng là bởi vì cảm thấy khả nghi chuyện Lam Hằng bỗng nhiên học máu hôn mê!” Tiêu Trác lạnh lùng nói, sau đó lắc mình mà đi.

“Vậy rốt cuộc dược trong tay Lam Linh Phượng là từ đâu mà đến? Theo lý thuyết, nàng không có khả năng có loại dược này?” Còn lại Phong Y cúi đầu thâm thì, sau đó cũng lắc mình mà đi. Biết được Lam Linh Phượng cùng Lam Ân Nhan đều trở về phủ Thừa tướng, hắn cũng liền đến đây! Bởi vì hắn lo lắng Lam Linh Phượng có thể gây bất lợi với Lam Ân Nhan, mà quả thật hắn cũng đoán đúng rồi, chính là không đợi đến hắn ra tay cứu Lam Ân Nhan, Tiêu Nhiên đã ra tay trước.

Mà cùng lúc đó, một góc ở Phủ Thừa tướng...

Tiêu Dật quần áo màu lam theo gió tung tay, nở rộ ra hơi thở lạnh lẽo tịch mịch. Khi hắn ở Tam vương phủ chờ đợi Lam Ân Nhan trở về, bỗng nhiên cảm thấy tâm thần bất an, giống như Lam Ân Nhan xảy ra chuyện gì. Vì thế liền lập tức chạy đến phủ Thừa tướng, chính là hắn vừa đến phủ Thừa tướng, liền nhìn thấy thân ảnh Tiêu Nhiên cũng xuất hiện ở trong phủ Thừa tướng. Lúc ấy hắn chỉ biết, quả thật Lam Ân Nhan đã xảy ra chuyện, hắn rất muốn đi cứu nàng, chính là hắn biết rất rõ ràng, Lam Ân Nhan càng hi vọng người cứu nàng là Tiêu Nhiên đi?

Cho nên hắn không xuất hiện, chính là từ một nơi bí mật gần đó lặng yên nhìn Tiêu Nhiên cứu Lam Ân Nhan.

Mà vừa rồi khi nhìn thấy Tiêu Nhiên mang Lam Ân Nhan rời đi, hai người ở giữa không trung bay lượn, nhìn qua là xứng đôi như vậy. Nhất thời hàn ý xuyên qua máu hắn rót vào đến đáy lòng, hắn hoàn toàn hiểu biết cái gì gọi là tâm lạnh thấu xương. Có lẽ quan hệ của hắn với nàng, liền giống như vừa rồi đi? Cho dù chỉ là cách xa mấy bước, đều giống như là vạn tầng núi non xa xôi vậy?

“Vậy yêu hắn, thật là lựa chọn trong lòng ngươi! Vậy ngươi cứ đi yêu đi!” Tiêu Dật xa xôi nói, con ngươi đen thâm thúy không thấy đáy, sau đó thân ảnh hắn cũng biến mất ở tại chỗ. Trong không khí lưu lại đau nhức trong lòng kia hắn không thể xóa sạch, cũng tựa hồ lưu lại một chút linh hồn thoát xác của hắn.

Sau một lúc qua đi, trong phòng ngủ Tiêu Nhiên ở Tứ vương phủ...

“Tiêu Tứ Tứ, bây giờ ngực của ngươi còn đau sao?” Lam Ân Nhan tay run run đặt lên ngực Tiêu Nhiên, lúc trước ở trong sơn động dưới đáy vực Tuyết Sơn, nàng hung hăng đâm hắn bị thương

“Vón là không đau, nhưng mà bây giờ Nhan nhi vừa nói, bỗng nhiên Tiểu Tứ Tứ cảm thấy đau, Nhan nhi, ngươi giúp Tiểu Tứ Tứ xoa xoa được không? Ngươi xoa xoa một cái, Tiểu Tứ Tứ sẽ không đau?” Tiểu Nhiên ngừ khí nũng nịu nói.

“Ngươi...” Khóe miệng Lam Ân Nhan co quắp.

“Hu hu hu... Nhanh lên một chút giúp người ta xoa xoa đi! Thật sự rất đau!” Tiểu Nhiên bắt đầu nổi lên mềm mại, sau đó một phen túm tay Lam Ân Nhan qua, đặt vào trước ngực mình.

“Ngươi sẽ không nói thật đi?” Cái trán Lam Ân Nhan có giọt mồ hôi lạnh chảy xuống.

“Thật sự!” Lập tức Tiểu Nhiên gật đầu nói.

“Ngươi...” Lam Ân Nhan liếc nhìn Tiểu Nhiên, tay vẫn giúp Tiểu Nhiên xoa ngực. Vừa rồi sau khi hắn vận công giúp mình khôi phục, quả thật là trong lúc lơ đãng thấp che miệng, bởi vậy nàng mới nhìn không được lo lắng hỏi hắn. Chính là xoa xoa, tâm tư Lam Ân Nhan không khỏi lơ đãng lên. Trước kia Tiểu Tứ Tứ ở trước mặt mình là cái ngốc tử, cho nên vô luận cùng hắn thân mật tiếp xúc cỡ nào, mình còn có thể bảo trì lòng yên tĩnh như nước. Nhưng bây giờ hoàn toàn không giống với, cho nên nàng cảm giác tim mình đập rất mau.

“Hi hi, cảm giác được xoa xoa thật sự là thoải mái!” Tiểu Nhiên nhếch miệng nhìn về phía Lam Ân Nhan cười, nhu tình trong con người đều hiện ra hết. Trên khuôn mặt tuyệt sắc yêu mị lại hiện lên nhàn nhạt đỏ ửng.

“Ngươi đùa giỡn ta?” Lam Ân Nhan lại xấu hổ vỗ xuống ngực Tiểu Nhiên, mặt cũng là ửng đỏ lên.

“Tê!” Nhất thời Tiểu Nhiên thở một hơi lạnh khí.

“Làm sao vậy?” Lập tức Lam Ân Nhan kinh hoàng nhìn về phía Tiểu Nhiên.

“Người ta không lừa ngươi! Nơi này thật sự rất đau a!” Tiểu Nhiên quyết quyết miệng. Được rồi, quả thật hắn không nói dối, ngày gần đây hắn vội vàng bồn ba, căn bản không có biện pháp đi điều dưỡng vết thương cho tốt. Trên đường trở lại kinh thành còn gặp phải không ít phản tử cặn bã giang hồ đuổi giết, hơn nữa mình thi triển khinh công vội vã chạy về, sau đó vừa rồi lại vận khí khôi phục sức khỏe cho nàng, cho nên không khỏi làm miệng vết thương vốn khép lại lần nữa nứt ra.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Ta không phải cố ý!” Nhìn thấy bộ dáng Tiểu Nhiên giống như rất đau, lập tức Lam Ân Nhan bối rối lên.

“Ngực đau a, tiếp tục giúp người ta xoa xoa đi? Nhan nhi xoa xoa sẽ không đau!” Tiểu Nhiên kéo tay áo Lam Ân Nhan, sau đó con ngươi hắn chăm chú nhìn về phía bụng. Kỳ thật bị tay nàng xoa một cái, miệng vết thương vẫn rất đau, chính là tim cũng ấm áp.

“Ngươi...” Chồng lại khuôn mặt làm nũng kia của Tiểu Nhiên, nhất thời hô hấp của Lam Ân Nhan bị kiềm hãm. Bỗng nhiên nàng có loại ý niệm trong đầu muốn đem Tiểu Nhiên giấu đi, không cho bất luận kẻ nào thương thức dung mạo hắn. Người này, thật sự là rất đẹp!

“Nhan nhi... Nhanh chút đi!” Bỗng nhiên Tiểu Nhiên đem đầu thiếp vào trong ngực Lam Ân Nhan nói. Chính là bỗng nhiên “Ọc ọc” một thanh âm vang lên

“A, thanh âm gì a?” Lập tức Tiểu Nhiên rút đầu về, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Lam Ân Nhan, sau đó con ngươi hắn chăm chú nhìn về phía bụng Lam Ân Nhan, dường như thanh âm là từ nơi đó vọng lại a?

“Khụ, ta đói bụng!” Nhất thời mặt Lam Ân Nhan đỏ lên, sau đó xấu hổ cúi đầu nói. Đã nhiều ngày qua nàng cũng chưa ăn cái gì, có lẽ nói nàng căn bản là không cảm giác được quá đói, nhưng mà bây giờ gặp được Tiểu Nhiên, rốt cuộc nàng khắc sâu cảm nhận được cảm giác đói khát.

“Như vậy a! Hi hi, Tiểu Tứ Tứ cũng cảm giác rất đói a! Vậy Tiểu Tứ Tứ và Nhan nhi cùng nhau ăn có được không?” Lập tức Tiểu Nhiên nhếch miệng cười, sau đó thân ảnh chợt nhảy lên đi ra ngoài cửa.

“Ngươi đi đâu vậy a?” Khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy hồ.

“Gọi người làm đồ ăn, Tiểu Tứ Tứ muốn cùng Nhan Nhan ăn thật ngon a!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm Tiểu Nhiên cười hi hi.

Công phu trong nháy mắt, trên bàn trong phòng ngủ Tiểu Nhiên liền bày đầy đồ ăn ngon miệng phong phú.

Lam Ân Nhan cực kỳ đói vội vàng ngồi xuống dưới, sau đó liền gấp đồ ăn đưa về phía miệng. Mà Tiểu Nhiên lại ghé vào bàn, vẻ mặt mang cười nhìn Lam Ân Nhan.

“Không phải ngươi cũng kêu đói bụng sao? Vì sao không ăn a?” Lam Ân Nhan liếc mắt nhìn Tiểu Nhiên nói.

“Nhìn Nhan nhi ăn ngon, thật sự là chuyện hạnh phúc!” Tiểu Nhiên hạnh phúc cười nói.

“Được rồi, đừng già mồm!” Nghe được Tiểu Nhiên này nói lời buồn nôn, khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy một trận, sau đó nhanh chóng cúi đầu lừa com đưa vào trong miệng, tuy rằng là đang ăn com, nhưng tất cả đầu nàng đều là bóng hình Tiểu Nhiên. Liền ngay cả đem vài sợi tóc phân tán ở giữa khuôn mặt làm đồ ăn ngấm vào trong miệng cũng không biết.

“Nhan nhi, tóc ăn ngon sao?” Tiêu Nhiên bật cười, sau đó đưa tay về phía bên miệng Lam Ân Nhan.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Gọi Tên Của Ta!

“Nhan nhi, tóc ăn ngon sao?” Tiêu Nhiên bật cười, sau đó đưa tay về phía bên miệng Lam Ân Nhan.

“A?” Lam Ân Nhan ngược mắt nhìn Tiêu Nhiên một chút. Chỉ thấy Tiêu Nhiên cười xinh đẹp, sau đó đem sợi tóc Lam Ân Nhan ngậm trong miệng khẽ túm ra.

“Ân, thơm thơm, tựa hồ thật sự là ăn rất ngon, khó trách Nhan nhi thích ăn a!” Tiêu Nhiên đem sợi tóc của Lam Ân Nhan đặt vào chóp mũi ngửi ngửi, sau đó khoe môi mỉm cười nói.

“Này, Tiểu Tứ Tứ, ngươi... Không được giằng cợt ta!” Lam Ân Nhan cũng là một mặt xấu hổ, mí mắt buông xuống nói.

“Ọc ọc” Lại là một tiếng vang quái dị truyền đến, lập tức con ngươi hai người nhìn nhau.

“Lần này cũng không phải là ta, ta đã ăn no!” Lập tức Lam Ân Nhan mở miệng nói rõ.

“Lần này là ta!” Tiêu Nhiên chẹp chẹp miệng nói, kỳ thật đã nhiều ngày qua hắn cũng không có ăn bao nhiêu này nọ, hắn cũng thật sự là rất đói.

“Vậy ngươi còn không mau ăn chút?” Lam Ân Nhan nhìn thức ăn trên bàn nói.

“Nhan nhi, ngươi dứt cho ta ăn có được không?” Bỗng nhiên Tiêu Nhiên lôi kéo tay áo Lam Ân Nhan nói.

“Ngươi cũng không phải không có tay?” Lam Ân Nhan đảo cặp mắt trắng dã nói.

“Nhan nhi không chịu dứt cho Tiểu Tứ Tứ ăn, Tiểu Tứ Tứ lại cảm thấy ngực đau!” Tiêu Nhiên ngữ khí ai oán nói, nhưng trong con ngươi lại lộ ra ý cười.

“Lại đây? Ngươi cũng đừng chơi xấu a!” Cái trán Lam Ân Nhan hiện ra hắc tuyến.

“Ta chơi xấu ở đâu? Ta là nói thật a!” Tiêu Nhiên oan ức nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Được rồi! Ta dứt, ngươi muốn ăn cái gì a?” Tức giận liếc nhìn Tiêu Nhiên, sau đó Lam Ân Nhan thỏa hiệp. Ai kêu lúc trước mình làm hắn bị thương chứ? Đây là thiếu hắn! Hơn nữa mình tựa hồ cũng rất thích Tiêu Nhiên làm nũng với mình giống như lúc trước? Không phải sao?

“Nhan nhi đồng ý dứt cho Tiểu Tứ Tứ? Nhan nhi thật sự là quá tốt, ngươi dứt cái gì, ta liền ăn cái gì! Chỉ cần là Nhan nhi dứt, cái gì cũng là thơm thơm!” Lập tức Tiêu Nhiên vui sướng hài lòng cười nói. Liếc nhìn Tiêu Nhiên, khoe miệng Lam Ân Nhan liền run rẩy vài cái rồi đem đồ ăn gấp vào trong bát Tiêu Nhiên.

“Nhan nhi, ngươi đưa lộn chỗ rồi?” Con ngươi Tiêu Nhiên có chút khó chịu nhìn trong bát một chút.

“Không đem đồ ăn gấp vào trong bát, vậy gấp đến chỗ nào? Chẳng lẽ là tời trên đất?” Con ngươi Lam Ân Nhan hồ nghi nhìn nhìn Tiêu Nhiên.

“Là gấp đến đây a? Không phải nói dứt sao? Vậy đương nhiên là dứt đến trong miệng rồi!” Tiêu Nhiên hást đầu lên, sau đó đem miệng giương thật to.

“Ngươi ngoan độc!” Lam Ân Nhan có loại cảm giác phát điên, nhưng mà nàng vẫn là dùng chiếc đũa gấp đồ ăn, sau đó trực tiếp đưa đến bên miệng Tiêu Nhiên. Người này thật sự là cái Môn chủ Tu La môn kia sao? Sao nàng nhìn ngang nhìn dọc, cũng chưa tìm được bóng dáng Môn chủ Tu La môn chứ? Lam Ân Nhan không nói gì nhìn về phía Tiêu Nhiên, trong lòng âm thầm nói thầm.

“Nhan nhi, ta muốn ăn cái kia!” Ngón tay út của Tiêu Nhiên chỉ chỉ một đĩa đồ ăn trên bàn nói. Mà trong lòng hắn cũng đang nói nhỏ: Nương tử, trước mặt người bên ngoài đương nhiên ta là Môn chủ Tu La môn, nhưng mà ở trước mặt ngươi, ta vĩnh viễn đều là ngọc Tứ Tứ a!

“Cái gì a?” Lam Ân Nhan tức giận theo ngón tay Tiêu Nhiên nhìn lại.

“Người ta muốn ăn đậu hủ? Ngươi xem, nó thoát nhìn rất trơn bóng mềm mềm, hẳn là ăn rất ngon a!” Tiêu Nhiên quyết quyết cái miệng nhỏ nhắn nói, con ngươi cũng quét nhìn mặt Lam Ân Nhan.

“Tê!” Lam Ân Nhan thở một hơi lạnh khí, tay cầm chiếc đũa cũng không nhịn được run một cái. Dựa vào, sao nàng cảm thấy ngữ khí cùng ánh mắt của người này thực ái muội chứ? Giống như cảm giác được hắn chính là đang đùa giỡn mình a?

“Nhanh chút! Tiểu Tứ Tứ muốn ăn đậu hủ!” Tiêu Nhiên thành thật lôi kéo tay áo Lam Ân Nhan, thanh âm yếu ớt mùi phàn nôi.

“Ăn đi!” Mí mắt Lam Ân Nhan run rẩy vài cái, sau đó hít một hơi thật sâu, trừng mắt nhìn Tiêu Nhiên, sau đó gấp lên một khối đậu hủ đưa đến bên miệng Tiêu Nhiên.

Đôi môi đỏ mọng của Tiêu Nhiên khẽ mở, ngậm vào đậu hủ Lam Ân Nhan đưa tới, sau đó cô lỏ một chút đưa vào trong bụng. Sau đó đầu lưỡi hần nhẹ nhàng liếm liếm môi, con ngươi đầy mỉm cười nhìn về phía Lam Ân Nhan, ngữ khí mỉa mai hoặc nói nhỏ “Thật là thơm”

“Khụ, còn muốn ăn cái gì?” Lam Ân Nhan trắng mắt nhìn Tiêu Nhiên hỏi.

“Ta còn muốn ăn cái này!” Tiêu Nhiên nhếch miệng cười, sau đó ngón tay lại chỉ chỉ một đĩa đồ ăn khác, ngữ khí thật sự là lại ngọt lại ngậy.

“Tiểu Tứ Tứ, vẫn là ngươi tự mình gấp thức ăn đi?” Lam Ân Nhan ngoài miệng nói, nhưng chiếc đũa vẫn gấp thức ăn đưa đến bên miệng Tiêu Nhiên như cũ. Chính là lòng của nàng lại đang nói thầm: Nàng mặc kệ! Nàng không cần dứt cho người này! Xem ánh mắt kiều mị, thanh âm nũng nịu kia của hần. Rõ ràng chính là đang dụ dỗ mình đi, nàng đều cảm thấy toàn bộ tâm của mình đều nhộn nhạo.

“Nhan nhi, Tiểu Tứ Tứ cảm thấy được dứt dùng bữa cảm giác thật là tốt, nếu không Tiểu Tứ Tứ cũng dứt cho ngươi ăn có được không?” Tiêu Nhiên hạnh phúc đem đồ ăn Lam Ân Nhan đưa tới đưa vào trong bụng, bỗng nhiên nghiêng đầu nói.

“Không cần đi! Ta đã ăn no!” Khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy nói, người này... Còn chơi chưa đã?

“Ngươi để Tiểu Tứ Tứ cũng dứt ngươi ăn đi!” Cái miệng nhỏ nhắn của Tiêu Nhiên quyết lên, thậm chí con ngươi còn mang theo ánh sáng chờ đợi nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Phục ngươi! Được rồi, vậy ngươi dứt đi!” Nhìn thấy đôi môi đỏ mọng thủy nộn non nớt kia của Tiêu Nhiên, trái tim Lam Ân Nhan hoảng hốt một trận, sau đó đầu hàng.

“Hi hi, vậy Nhan nhi muốn ăn cái gì a?” Tiêu Nhiên chớp mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan, trên mặt tươi cười hồn nhiên rực rỡ.

“Tùy tiện!” Nhìn thấy trên mặt Tiêu Nhiên nở rộ ý cười câu hồn lòng người, trái tim của Lam Ân Nhan run một cái.

“Nếu không... Ngươi cũng ăn đậu hủ đi?” Tiêu Nhiên nhanh chóng nói xong, trong con ngươi hàm chứa một chút cười trộm, sau đó nhanh chóng dùng chiếc đũa gấp lên một khối đậu hủ, nhưng kết quả cũng là hần đem đậu hủ bỏ vào trong miệng mình.

“Này, không phải ngươi nói dứt ta ăn sao?” Cái trán Lam Ân Nhan bốc lên từng trận hắc tuyến. Chính là lời của nàng còn chưa rơi xuống, bỗng nhiên Tiêu Nhiên đem môi tới gần Lam Ân Nhan, sau đó đem đậu hủ ngậm trong miệng đưa vào trong miệng Lam Ân Nhan còn chưa kịp khép lại.

“Ngươi...” Nhất thời Lam Ân Nhan bị hành động của Tiêu Nhiên dọa sợ, cả người ngây như phỗng nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Ta dứt nha, nhưng mà ta là dùng miệng dứt!” Con ngươi Tiêu Nhiên hàm chứa cười tà, sau đó đem môi dán vào bên tai Lam Ân Nhan nói nhỏ. Thanh âm kia kiều mị như tơ, làm cho thân thể Lam Ân Nhan không nhịn được run run một trận.

“Ngươi... Ngươi... Ngươi...” Lam Ân Nhan nhanh chóng nuốt đậu hủ trong miệng vào, sau đó thân thể giống như súng bắn đạn nhảy dựng lên, hơi thở ôn nhu vừa bị Tiêu Nhiên phun ra còn đang quanh quẩn ở bên tai, làm cho lòng của nàng nhộn nhạo từng đợt rung động.

“Nhan nhi, ngươi thích ta dứt ngươi như vậy sao?” Tiêu Nhiên cũng từ trên ghế đứng lên, sau đó thân thể dần đến trước mặt Lam Ân Nhan, hai tay ôm thật chặt vào thắt lưng Lam Ân Nhan, con ngươi nhìn như chăm chú lại càng tràn đầy ngàn vạn tình hời.

“Thích... Thích!” Lam Ân Nhan thất đầu lưỡi nói, kỳ thật nàng vốn muốn trái lương tâm nói không thích, nhưng mà miệng của nàng tựa hồ so với tâm càng thêm thành thực trả lời Tiêu Nhiên.

“Vậy Tiểu Tứ Tứ lại dứt Nhan nhi một lần, được sao?” Gió mát kéo tới, hồng y Tiêu Nhiên lay động, tóc đen cũng bay. Trên mặt toát ra nụ cười tà mị xinh đẹp, hơn nữa con ngươi hần nhìn Lam Ân Nhan cũng giống như có sương mù quanh quẩn. Ngón tay thon dài lại ôn nhu chạy ở trên mặt Lam Ân Nhan, không tiếng động vẽ lên ái muội hơi thở.

Mà hành động của Tiêu Nhiên lại làm cho thân thể của Lam Ân Nhan run lên, tâm thần cũng có chút lừng lợ không chắc. Ánh mắt hần nhìn mình, giống như vẽ thành vô số ngọn lửa chui vào trong con ngươi mình, nàng có thể cảm giác được rất rõ ràng hần giống như đang nói với mình hết trong lòng si mê lưu luyến.

“Khụ, Tiểu Tứ Tứ, đừng đùa a!” Lam Ân Nhan không nhịn được nuốt nuốt nước miếng nói, lúc này ngón tay của hần đang vẽ lên mặt mình, tuy rằng là rất ngứa, nhưng càng làm cho tim mình nhảy đến cực hạn.

“Nương tử, ngươi nhìn ánh mắt của ta là đang đùa sao? Ta chính là rất nghiêm túc a!” Tâm thần Lam Ân Nhan hoảng hốt, bên tai lại truyền đến thanh âm mê hoặc kia của Tiêu Nhiên, không đợi nàng mở miệng nói chuyện, chợt Tiêu Nhiên dùng ngón tay nâng cằm Lam Ân Nhan lên. Mà trên mặt cũng nở rộ ra tươi cười rực rỡ vô song, con ngươi lại mê ly nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ngươi...” Hương vị nhàn nhạt từ ngón tay Tiêu Nhiên quanh quẩn ở tại chóp mũi Lam Ân Nhan, cũng có một chút luồng nhiệt khác thường truyền khắp thân thể, trong cơ thể giống như có loại khát vọng ẩn nấp bị Tiêu Nhiên từng chút từng chút đánh thức. Lam Ân Nhan không nhịn được hơi hơi trốn

tránh, trong con người hẳn thiếu đốt trần đầy ngọn lửa, ngọn lửa kia đang trong mơ hồ lộ ra hơi thở nguy hiểm đến cực điểm.

“Nương tử!” Nhìn thấy Lam Ân Nhan có chút né tránh, bỗng nhiên Tiêu Nhiên thay đổi xưng hô, sau đó đem môi mình in vào trên môi Lam Ân Nhan.

“Tiêu Tứ Tứ...” Tiêu Nhiên bất thành linh hồn nhất thời làm cho đầu óc Lam Ân Nhan trống rỗng, môi đỏ mọng của nàng mở ra, muốn nói gì, lại không biết nói từ đâu.

Mà nàng nói chuyện trong nháy mắt, lại đưa tới Tiêu Nhiên hôn càng thêm nóng rực, lưỡi hân nhân cơ hội trượt vào trong môi nàng, trong ôn nhu mút mang theo cuồng nhiệt không thể ngăn cản. Nhất thời Lam Ân Nhan bị Tiêu Nhiên hôn có chút hít thở không thông, nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng mà cổ tình lại không thể ngăn cản khoái ý tê dại đem thể xác và tinh thần cuốn sạch đầy trời, nàng cảm giác thân thể cùng tâm đang dần dần luân hồi.

Vốn chỉ là muốn đùa Lam Ân Nhan, chỉ là cảm thụ được đôi môi ngọt ngào của nàng, Tiêu Nhiên bị dụ dỗ ra khát vọng mãnh liệt tiềm tàng hồi lâu trong cơ thể. Vì thế, hắn tham lam dùng lưỡi dây dưa lên môi Lam Ân Nhan, nháy mắt cảm giác tê dại mãnh liệt truyền khắp toàn thân Lam Ân Nhan cùng Tiêu Nhiên, linh hồn hai người đều nhận nhận.

“Tiêu Tứ Tứ, người như vậy làm cho ta có chút không thể hô hấp” Bỗng nhiên Lam Ân Nhan rút môi mình ra, thở gấp liên tục nói. Giờ phút này ánh mắt nàng mê ly giống như mang theo tia sợ hãi, tựa như mang theo tia ngôn ngữ không thể chờ đợi.

“Nương tử, người có chút sợ có phải hay không a?” Ngón tay Tiêu Nhiên nhẹ nhàng vén sợi tóc Lam Ân Nhan, sau đó lại ôn nhu lướt qua cái cổ trắng nõn của Lam Ân Nhan, giọng nói càng ôn nhu như nước nói.

“Ta...” Lam Ân Nhan vốn muốn trả lời khẳng định cho Tiêu Nhiên, nhưng mà đầu nàng lại mụ xui quỵ khiến lắc lắc, cho Tiêu Nhiên câu trả lời phủ định.

“Nương tử, nếu là người sợ, như vậy ta liền không hôn người!” Con người Tiêu Nhiên yêu thương nở nụ cười, chính là thanh âm khàn khàn lại cất dấu dụ hoặc vô hình.

Quả nhiên, nghe ngữ khí mỉa mai hoặc làm cho người ta khó có thể cự tuyệt kia của Tiêu Nhiên, Lam Ân Nhan không nhận được khe liếm môi dưới. Mà trong đôi mắt của nàng lại giống như ẩn một chút mất mát, cũng cất giấu không biết nên biểu đạt chờ đợi như thế nào.

Nhìn thấy ánh mắt của Lam Ân Nhan, ý cười trong con người Tiêu Nhiên càng mềm càng lỏng lẻo. Chỉ thấy hắn đột nhiên cúi đầu xuống, môi lại thử dò xét hôn lên môi Lam Ân Nhan.

Bỗng nhiên, môi bọn họ ôn nhu đan vào cùng nhau. Hắn không ngừng hút hương vị ngọt ngào của nàng, dần dần nàng rơi vào trong lồng xoáy mê say.

Cảm giác được Lam Ân Nhan cũng không cự tuyệt mình thử, ý cười trong con người Tiêu Nhiên càng tràn đầy. Sau đó hắn đem nụ hôn ôn nhu ngọt ngào chuyển hóa thành tình cảm mãnh liệt cùng khát vọng.

Nhất thời, hô hấp Lam Ân Nhan dày đặc lên, phối hợp thân thể run run, lý trí cố gắng duy trì, hoàn toàn biến mất ở trong Tiêu Nhiên ban cho.

Lúc này ở bên ngoài, mặt trời tan ra vàng rực thần bí, thỏa thích vẩy lên mặt đất bao la. Gió mát thổi vào trong phòng ngủ, nhưng tựa hồ sợ quấy rầy đến đôi bạch nhân này, vì thế nó lặng lẽ, lảng lảng quanh quẩn, cuối cùng cùng hơi thở ái muội trong phòng ngủ đan vào cùng nhau, tản mát ra phong tình kiều diễm.

Mà trong phòng ngủ, không biết khi nào, Tiêu Nhiên đã ôm Lam Ân Nhan lên, sau đó đi về phía bên giường.

Vừa đem Lam Ân Nhan khẽ đặt tới trên giường, Lam Ân Nhan liền theo bản năng muốn đứng thẳng dậy, nhưng lại bị thân thể Tiêu Nhiên áp đảo.

Rõ ràng cảm giác trong cơ thể hắn mãnh liệt truyền đến tiếng tim đập, nháy mắt trong đầu Lam Ân Nhan một mảnh trống rỗng, vừa rồi nàng là muốn chạy trốn, nhưng lại cảm thấy không có chỗ để trốn! Vô ý thức ngẩng đầu lên, đụng vào mí mắt chính là đôi mắt ma lực mang theo mê người của Tiêu Nhiên.

“Nương tử!” Tiêu Nhiên tham lam hấp thụ mùi vị thơm ngát trong cơ thể Lam Ân Nhan, thân thể đã bị kêu gọi ra tất cả khát vọng, sau đó hắn lại hôn lên đôi môi mềm mại của Lam Ân Nhan, tư vị tốt đẹp như vậy, thật sự là làm hắn không thể buông ra a!

Dưới từng đợt tấn công mãnh liệt của Tiêu Nhiên, đầu óc Lam Ân Nhan hoàn toàn mê muội, thân thể cũng không thể khống chế xụi lơ xuống. Linh hồn giống như bị Tiêu Nhiên mãnh liệt cắn nuốt, nàng không biết nên đi chống đỡ như thế nào!

Khi đầu ngón tay lửa nóng của Tiêu Nhiên bắt đầu lặng lẽ khơi mào quần áo Lam Ân Nhan, tiếp theo nhẹ tay khẽ vung lên, sau đó làm cho quần áo Lam Ân Nhan cởi ra. Lúc này Lam Ân Nhan mới bừng tỉnh lại, nàng vừa định lấy tay đẩy thân thể Tiêu Nhiên ra, lại theo con người đen nóng rực kia của Tiêu Nhiên nhìn thấy được hình bóng của mình. Nhìn thấy trong mắt hắn hiện lên ngàn vạn thâm tình đối với mình, Lam Ân Nhan không tự chủ được đưa tay lỏng rời ra, quyết định tùy ý Tiêu Nhiên dần dần mình tới bờ đối diện quen thuộc mà lại xa lạ nào đó.

Cảm giác được Lam Ân Nhan dung túng, Tiêu Nhiên hạnh phúc nở nụ cười, sau đó càng đem nụ hôn thêm mãnh liệt đưa cho Lam Ân Nhan. Nhất thời sóng triều tê dại không thể cự tuyệt thổi quét đến, một số gần như làm cho hai người đều bao phủ trong đó.

Tuy rằng từng cùng Tiêu Nhiên triền miên, nhưng dù sao thời điểm kia cũng là lúc ý thức mông lung, nàng căn bản xem như là mộng. Nhưng bây giờ nàng lại biết, trước mắt này không hề là mộng, đây là chân thật tồn tại. Hơn nữa chân thật làm cho nàng cảm giác muốn thật sâu say mê.

“Nương tử, ngươi biết không? Ngươi chính là mệnh của vi phu! Vi phu yêu ngươi sâu vô cùng, là ngươi căn bản không thể tưởng tượng!” Tiêu Nhiên đem môi dán đến bên tai Lam Ân Nhan khẽ nói nhỏ. Một chút gió nhẹ thổi tới, đem tất cả tình yêu trong lòng Tiêu Nhiên đưa đến trong lòng Lam Ân Nhan.

“Tiêu Tứ Tử, ta có thể cảm giác được. Thật sự!” Lam Ân Nhan ngượng ngừng liếc nhìn Tiêu Nhiên, đầu ngón tay cũng không kim lòng được chạm đến khuôn mặt Tiêu Nhiên, cây cổ cảm tình yêu trong lòng nàng cũng bị Tiêu Nhiên đánh vang hoàn toàn.

“Nương tử, ngươi có thể gọi tên của ta sao?” Nghe được Lam Ân Nhan nói, nhìn đến trên mặt nàng nở rộ ra phong tình thẹn thùng, thật sự làm cho Tiêu Nhiên cảm động ở trong đó, không thể không say.

“Nhiên... Kỳ thật, ta cũng yêu ngươi!” Lam Ân Nhan thẹn thùng cười, sau đó môi đỏ mọng khẽ mở. Mà môi đỏ mọng của Lam Ân Nhan uyển chuyển nói ra, nhất thời làm cho tâm hồn Tiêu Nhiên đột nhiên chấn động, lập tức một giọt lệ trong suốt từ khóe mắt hần chảy xuống, cuối cùng nhập vào trong tóc Lam Ân Nhan. Hần hai mắt nhắm nghiền nhắm nhìn Lam Ân Nhan, nàng vừa nói cái gì? Nàng nói nàng yêu mình? Đây là lời nói hần khát vọng bao lâu? Tay Tiêu Nhiên run run xoa khuôn mặt Lam Ân Nhan, đau khổ đợi lâu như vậy, rốt cuộc hần đợi được, từ phai nhạt u oán đối với nàng không yêu hần, đến cố chấp để lại duy nhất một phần yêu nàng ở trong lòng, lại đến giờ khắc này bị tình yêu của nàng kêu gọi lấp đầy toàn bộ linh hồn.

“Nương tử, ngươi vừa nói cái gì? Ngươi có thể lặp lại lần nữa sao?” Tiêu Nhiên thanh âm run run hỏi.

“Ta nói... Ta yêu ngươi!” Lam Ân Nhan ngữ khí mềm nhẹ mà chân thật nói. Hần yêu nàng sâu như vậy, nàng không phải thánh nhân, nơi mềm mại nhất trong lòng cuối cùng sẽ bị xúc động, quả thật nàng bị hần bắt làm tù binh, tình yêu trong lòng đối với hần hoàn toàn tràn ngập mở ra, nàng nguyện ý bị tình yêu chôn vùi, cũng nguyện ý bị tình yêu chìm đắm.

“Nương tử...” Tiêu Nhiên dưới động tình, cũng làm cho quần áo mình cởi ra hết, sau đó bắt đầu nhẹ nhàng tham vào trong cơ thể Lam Ân Nhan, nhưng mà động tác ôn nhu kia của hần cũng là đang không tiếng động kê ra tình yêu say đắm cùng thương tiếc đối với nàng. Giờ phút này hần rất muốn hoàn toàn cùng nàng điên cuồng kết hợp thể xác và tinh thần, nhưng mà hần lại càng không muốn thương tổn đến nàng. Dù sao lần trước cùng nàng kết hợp, nàng là bị mình thời miên.

“Nhiên...” Tiêu Nhiên tiến vào, nhất thời làm cho thân thể Lam Ân Nhan cứng đờ, loại tham vào xa lạ mà thoải mái làm nàng vô cùng mất hồn, lại cảm giác được một chút sợ hãi.

“Hừ, đừng sợ! Đi theo ta!” Cảm giác được thân thể Lam Ân Nhan cứng ngắc, Tiêu Nhiên đem môi dán đến bên tai nàng, ngữ khí vô hạn thâm tình nói, tay cũng ôn nhu lưu luyến ở trên da thịt nàng.

“Hảo, ta đi theo ngươi!” Một cổ nóng bỏng không hề nén được tập cuốn toàn thân Lam Ân Nhan, nàng khẽ rên nói, sau đó sóng mắt mê ly như say nhìn về phía Tiêu Nhiên. Giờ phút này nàng đối với hần vô cùng tín nhiệm, hần sẽ không thương tổn mình.

“Nương tử, ta đây liền...” Tiêu Nhiên hôn môi xuống cái trán Lam Ân Nhan, sau đó con ngươi tràn đầy ngàn vạn nhu tình nhìn về phía Lam Ân Nhan, thanh âm mang theo ma lực câu hồn mê hoặc nàng, muốn cho nàng quên sợ hãi. Tuy rằng từng cùng nàng triền miên một lần, nhưng đó là lúc nàng không phải thực thanh tỉnh, cho nên lúc này đây hần muốn trưng cầu đồng ý của nàng, chẳng sợ nàng có một chút không tình nguyện, tuyệt đối hần cũng sẽ không miễn cưỡng nàng.

“Ừ!” Lam Ân Nhan thẹn thùng nói nhỏ, đương nhiên nàng biết ý tứ trong lời nói của Tiêu Nhiên. Bị hơi thở ấm áp của Tiêu Nhiên phun ở trên mặt, không khỏi làm toàn bộ linh hồn của nàng run rẩy. Nàng nhắm mắt nhìn Tiêu Nhiên, sau đó lấy tay vòng lên cổ Tiêu Nhiên, nhẹ nhàng hôn xuống môi Tiêu Nhiên, chính là khuôn mặt ửng đỏ lại tiết lộ tất cả ngượng ngừng của nàng.

Mà Lam Ân Nhan vừa dứt lời, liền giống như ma rũa mở ra tất cả bản khoả trong lòng Tiêu Nhiên, khát vọng lao nhanh trong cơ thể rốt cuộc làm cho hần không thể chờ đợi, hần cúi đầu hôn ở trên đôi môi mềm mại của nàng, động tác trên người cũng như gió lốc cuồng dâng lên. Dần tới Lam Ân Nhan thở gấp liên tục, thân thể lại như mặt nước mềm nhũn ra.

Nhan nhĩ, ba ngàn nhược thủy, duy có ngươi mới có thể đem trái tim cùng linh hồn của ta mềm mại. Ta nguyện cùng ngươi mở miệng ra cười, về lên nguyện ước chỉ làm uyên ương không nguyện thành tiên. Ta càng nguyện thời gian vĩnh viễn dừng ở hình ảnh này, đem tình yêu đối với ngươi lưu lại ở giữa gần gũi mật thiết này, làm cho trái tim cùng linh hồn của chúng ta đất tay ở giữa bầu trời dài đằng đẵng.

Bên trong toàn bộ phòng ngủ không nhiễm một hạt bụi, không chọc ồn ào náo động. Chỉ có gió lẳng lặng thưởng thức tình yêu lâm ly của hai người.

Giữa hơi thở triền miên, tiếng thở gấp thắm hứa. Hai người nhìn sâu con ngươi lưu luyến sâu thẳm, dùng tình yêu nhuộm mê ly hồng trần, dùng tình yêu mềm nhẹ bện thành ôn nhu, tóc đen quấn quanh, thể xác và tinh thần hoàn toàn kết hợp, nhu tình như nước, quyến luyến như thơ. Liền ngay cả gió cũng hòa tan thành tình tố triền miên, chặt chẽ dính chặt tim hai người...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88: Hung Hăng Bắt Nạt Ngươi!

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, nhuộm lên sự yên tĩnh mĩ lệ, trăng sáng cũng chậm rãi mọc lên, hồ tinh ánh sao đầy trời.

Từng đợt từng đợt ánh sáng bạc bồng bềnh tầng tầng gợn sóng, cuối cùng lay động thành ôn nhu say lòng người, vẫy về phía hồng trần.

Trăng đừng đưa ngôi sao mê đắm, gió đêm phát phơ, trong không khí nơi nơi tràn ngập hơi thở yêu thương, bát ngát màu bạc trên thế giới, ánh trăng theo khe hở cửa sổ, lặng lẽ chảy vào trong phòng ngủ, cuối cùng lẫn vào ánh nền ôn nhu trong phòng ngủ, quanh quẩn vàng sáng ấm áp kiều diễm.

Lúc này trong phòng ngủ, chính là nở rộ một chút ánh sáng kỳ dị chói mắt. Đó là một loại làm cho mặt đất trong ban đêm đều phấp phới chấp chùng, đó là một loại ánh sáng có thể mơ hồ giới hạn trời đất.

Thì ra trên giường hẹp...

Tiêu Nhiên chính là chậm rãi nâng hai tay lên, làm cho chân khí trong cơ thể nhanh chóng dâng trào. Sau đó hắn liền đem hai tay dán vào sau lưng Lam Ân Nhan, mà trên đỉnh đầu bọn họ, có một loại hào quang hình cầu quý dị lóe ra đang chuyển động, quả cầu kia đúng là Ma linh châu.

Ma linh châu đã bị chân khí Tiêu Nhiên dẫn dắt ra, biến ảo ra vô số loại màu sắc rực rỡ, sau đó nhanh chóng xoay tròn vờn quanh thân thể Lam Ân Nhan cùng Tiêu Nhiên. Ma linh châu lưu chuyển, làm cho quanh thân thể Lam Ân Nhan cùng Tiêu Nhiên đều giống như bị bao phủ lên một tầng hơi thở thần thánh.

Trời gian từng giọt từng giọt trôi qua, khi một luồng rực rỡ cuối cùng của Ma linh châu tan hết, trên đỉnh đầu Lam Ân Nhan hiện lên rất nhiều sương mù mỏng lung, sương mù chậm rãi tản ra lay động, làm cho Lam Ân Nhan lộ ra một loại xinh đẹp làm người ta kinh ngạc không thể thở. Sau đó, Tiêu Nhiên thu hồi hai tay, mà Ma Linh châu vốn xoay tròn cũng bỗng nhiên vô thanh vô tức biến thành làn khói trắng, sau đó toàn bộ tiến vào trong cơ thể Lam Ân Nhan, cuối cùng tắt cả lại về với sự yên tĩnh.

Dưới ánh nền lay động, Tiêu Nhiên đem Lam Ân Nhan nhẹ nhàng đặt nằm xuống, sau đó ngón tay nhẹ nhàng quần lên tóc đen Lam Ân Nhan, hắn đang không tiếng động về lên chính mình đối với Lam Ân Nhan yêu say đắm.

“Nương tử, rốt cuộc hôm nay độc trong cơ thể ngươi được giải hoàn toàn!” Tiêu Nhiên nhẹ giọng nói, trong con ngươi lộ ra ý cười sung sướng. Nhìn thấy Lam Ân Nhan vẫn đang ngủ say như thế, Tiêu Nhiên cũng không khỏi làm cho thân thể lại nằm xuống, sau đó hai tay vòng ở thắt lưng Lam Ân Nhan, muốn ôm nàng vào trong lòng cùng nhau tiến vào mộng đẹp. Nhưng mà, lại bị mùi thơm ngát tỏa ra từ thân thể Lam Ân Nhan mị hoặc thần kinh.

“Trời ạ! Nương tử, ngươi thật đúng là mỹ a!” Dưới ánh nền, con ngươi Tiêu Nhiên mê mông ánh sáng nhìn Lam Ân Nhan, ngón tay cũng nhẹ nhàng phát qua trên mặt Lam Ân Nhan, sau đó nhẹ nhàng điểm lên đôi môi đỏ mọng ướt át kiều diễm của Lam Ân Nhan.

“Ừm...” Đôi môi đỏ mọng của Lam Ân Nhan lại hé mở, giống như cảm thấy bị người khác quấy nhiễu mộng đẹp.

Nhìn đến đôi môi vô cùng mê người kia của Lam Ân Nhan, rốt cuộc Tiêu Nhiên nhịn không được hôn xuống môi nàng. Lam Ân Nhan hoàn toàn bị Tiêu Nhiên yêu phóng túng hôn mê, trên người sinh ra bộ dáng thủy mị làm người ta mê muội, tựa như tất cả ngôn ngữ đều không thể hình dung vẻ đẹp của nàng.

“Nương tử, ngươi nói... Ta có nên lập tức rời xa ngươi hay không? Bằng không ra còn thật lo lắng bản thân sẽ...” Tiêu Nhiên nhẹ nhàng nói, chính là lại đem cánh tay ôm thân thể Lam Ân Nhan càng chặt, môi cũng nhanh chóng hôn lên trên mặt Lam Ân Nhan. Mà Lam Ân Nhan cũng đem thân thể cuộn vào trong lòng Tiêu Nhiên, làm cho thân thể hai người càng thêm gần sát. Được rồi, nàng cảm giác được một loại ấm áp mềm mềm gì đó điểm nhẹ mặt mình một chút, tựa hồ rất thoải mái! Nhưng nàng, nàng thật sự rất mệt mỏi a, căn bản là không muốn mở to mắt.

“Bằng không... Ta lại bắt nạt nương tử một chút đi?” Bỗng nhiên con ngươi Tiêu Nhiên nóng rực nhìn về phía Lam Ân Nhan, sau đó môi dán đến bên tai Lam Ân Nhan nói nhỏ.

“Ừm...” Lam Ân Nhan cũng quyết quyết đôi môi đỏ mọng, mày cũng khẽ nhăn nhăn. Bên tai thật sự rất ngứa a! Ai a, chán ghét a! Không thấy được nàng đang ngủ sao?

“Hi hi, hay là thôi đi? Ta cũng không nhẫn tâm đem nương tử hoàn toàn một muốn chết a!” Tiêu Nhiên hít một hơi thật sâu, cố gắng khắc chế xuống tâm thần nhộn nhạo, giống như hạ quyết tâm thật lớn nhẹ giọng nói, sau đó hai tay của hắn buông lỏng thân thể Lam Ân Nhan.

Tiêu Nhiên xuống giường, đi về phía bên bàn, sau khi ngồi xuống, toàn bộ thân thể hắn nằm úp sấp lên trên bàn, sau đó từ trong tay áo lấy ra một khối gỗ cùng một cái chùy thủ, biểu tình nghiêm túc chuyên chú điêu khắc lên. Bàn tay như ngọc kia của Tiêu Nhiên nhẹ nhàng điêu khắc khối gỗ, con ngươi cũng hạnh phúc từ khối gỗ nhẹ nhàng lướt qua. Ngón tay thon dài dưới ánh nền lay động, chứa đầy thâm tình điêu khắc khối gỗ. Mà trong lòng hắn cũng đang không tiếng động nói nhỏ: Nhan nhi, từng vì ngươi mấy độ sinh tử luân hồi, ta nghĩ đến hồng trần cao ngất che trụ hai mắt của ngươi, ta nghĩ đến từng triển miên trong mộng kia, chính là làn khói vãn vương. Nhưng mà hiện tại, ta rốt cuộc đánh thức tiếng lòng của ngươi, chiếm được tình yêu ngươi đối với ta. Ngươi cũng biết, bây giờ ta bao nhiêu hạnh phúc sao? Nhan nhi, cảm ơn hôm nay ngươi đem ánh sáng ngọc rực rỡ nở rộ trong nháy mắt cho ta, cảm ơn ngươi để cho ta dùng tình yêu cùng khờ dại hòa tan trái tim ngươi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, một cơn gió đêm lẳng lặng quanh quẩn về phía Lam Ân Nhan trên giường, tựa hồ gió nhẹ cũng rơi vào ôn nhu của Tiêu Nhiên đối với Lam Ân Nhan, nó đem nỗi lòng Tiêu Nhiên yêu khóa lại vào trong ánh trăng, sau đó chớp lên thành mỏng lung gọi về Lam Ân Nhan.

“Tê!” Sau một lúc lâu, Lam Ân Nhan trên giường từ từ tỉnh lại, chính là vừa tỉnh lại, nàng cũng phát ra tiếng một ngum lãnh khí đau.

Nghe được tiếng Lam Ân Nhan hút không khí, Tiêu Nhiên đang ghé vào trên bàn lập tức đưa khối gỗ cùng chùy thủ trên tay bỏ vào trong tay áo, sau đó ngược mắt nhìn về phía Lam Ân Nhan, nháy mắt con người xinh đẹp của Tiêu Nhiên dâng lên ánh sáng mỹ người, khóe miệng cũng nở rộ ra tươi cười mê người nói “Nương tử, người rốt cuộc tỉnh à?”

Khi ánh mắt Lam Ân Nhan chống lại con người Tiêu Nhiên, trong nháy mắt thân thể nhẹn không được run rẩy một trận, lập tức nàng như là nhớ tới cái gì, lập tức con người quét nhìn trên người mình. Quần áo của nàng? Xem ra là Tiêu Nhiên giúp mình mặc?

Trời ạ! Chết tiệt, người này, thật sự là quá điên cuồng! Làm hại nàng giờ phút này thân thể nơi nơi đều rất đau xót, nàng thật sự rất muốn nằm lại trên giường ngủ a. Lam Ân Nhan không khỏi cắn cắn môi, sau đó hai tay chống được giường, thừa nhận mảnh đau nhức trong cơ thể ngồi thẳng lên.

“Nương tử, người xem! Nơi này, còn có nơi này, nơi nơi đều là nghiệm chứng người ta yêu đối với người a?” Tiêu Nhiên cũng nhanh chóng đi vào bên giường ngồi xuống, sau đó đem thân thể Lam Ân Nhan nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, tiếp theo ngón tay bắt đầu nhẹ nhàng nhẹ điểm lên cổ cùng bên tai Lam Ân Nhan nói, đó là hôn ngân khi hoan ái hân lưu lại, cũng là nhiệt tình phóng túng hân đối với nàng, lại là dần dần hân cùng với nàng thể xác và tinh thần kết hợp.

“Người...” Ngửi khí ôn nhu cùng ngón tay âu yếm của Tiêu Nhiên không khỏi làm linh hồn Lam Ân Nhan run run một trận. Khắp người đau nhức này, đương nhiên là tỏ rõ ban ngày nàng cùng hân điên cuồng triền miên. Làm sao nàng lại có thể quên chứ? Kỳ thật, nàng biết mảnh đau nhức này đại biểu cho ngọt ngào và hạnh phúc. Chính là Tiêu Nhiên này cố ý nhắc nhở, cũng là làm cho mặt của nàng hơi đỏ lên.

“Ta làm sao vậy?” Khóe miệng Tiêu Nhiên cười tà mị, sau đó cùng con người Lam Ân Nhan dính liền lên. Nhất thời, nháy mắt trong đầu Lam Ân Nhan xuất hiện lên hình ảnh lúc trước cùng Tiêu Nhiên triền miên, khuôn mặt của nàng chợt ửng đỏ một mảnh, sau đó nàng cúi đầu, tránh được ánh mắt mỹ nhân kia của Tiêu Nhiên.

“Nương tử, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ cho tốt đây? Nhìn đến người bộ dáng thẹn thùng như thế, ta dường như lại muốn bắt nạt người a” Khóe miệng Tiêu Nhiên lại nhẹ nhàng nhếch lên, ngửi khí xấu xa nói.

“Ừ!” Lam Ân Nhan thần sắc hoảng hốt nhẹ nhàng ứng một câu, kỳ thật suy nghĩ của nàng đang như đi vào cõi tiên, căn bản không nghe rõ ràng Tiêu Nhiên nói, nàng chính là phụ họa theo.

“Ách... Nương tử, người là đáp ứng sao?” Tiêu Nhiên lại kinh ngạc liếc nhìn Lam Ân Nhan, khi hân phát hiện Lam Ân Nhan tựa hồ rất không chuyên tâm, con người không khỏi sùng nịnh cười, sau đó chợt cúi đầu xuống, dùng đầu lưỡi khẽ liếm ở trên mặt Lam Ân Nhan, nhất thời một cổ hơi thở nóng bỏng xâm nhập về phía cơ quan thần kinh của Lam Ân Nhan, làm cho nàng suy nghĩ tự do phiêu đảng rốt cuộc tỉnh lại.

“Người...” Lam Ân Nhan còn chưa nói ra khỏi miệng, liền lại bị Tiêu Nhiên áp đảo trên giường, sau đó con người Tiêu Nhiên nóng rực thâm tình nhìn Lam Ân Nhan, hơn nữa một bàn tay còn vuốt ve lên hai má Lam Ân Nhan. Điều này không khỏi làm Lam Ân Nhan liếm liếm môi, sau đó con người mê mẩn nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Nương tử?” Tiêu Nhiên xinh đẹp quyến rũ cười nói.

“A?” Lam Ân Nhan nhẹn không được nuốt nuốt nước miếng.

“Ta vừa mới nói muốn bắt nạt người, người lại thực sáng khoái đáp ứng rồi a” Tiêu Nhiên dùng môi liếm liếm vành tai Lam Ân Nhan, sau đó thanh âm ôn nhu mê người nói.

“Khụ, cái gì a! Người... Nhưng không cho làm càn a!” Lam Ân Nhan nhanh chóng đưa tay muốn ngăn cản môi Tiêu Nhiên sát gần, chính là tay nàng vừa chỉ mới vươn ra, đã thấy Tiêu Nhiên tà tà cười, sau đó dùng môi ngậm ở đầu ngón tay Lam Ân Nhan.

“Người...” Đầu ngón tay truyền đến tê dại, dọa Lam Ân Nhan nhanh chóng đưa tay trở về. Người này sẽ không lại muốn cái kia đi? Trăm ngàn không cần a? Nàng không thể thừa nhận điên cuồng hân ban cho, tối thiểu cũng muốn làm cho nàng nghỉ ngơi một chút đi?

“Hi hi, được rồi! Đùa nương tử chút a! Người ta biết nương tử đã mệt muốn chết đi, làm sao còn cam lòng lại bắt nạt nương tử chứ? Nếu là đem nương tử mệt muốn chết rồi, người ta nhưng là sẽ rất yêu thương rất đau lòng. Người ta... Kỳ thật chính là muốn hôn một chút thì tốt rồi!” Tiêu Nhiên cười khê, sau đó rất nhanh cúi đầu xuống, hôn ở trên đôi môi đỏ mọng kiều diễm chọc tâm hồn hân nhận nhạo kia. Môi nương tử vĩnh viễn đều là ngọt như vậy! Lam Ân Nhan lại thở gấp một tiếng, kết quả lại dẫn Tiêu Nhiên hôn càng thêm nóng bỏng, giống như ý đồ đem tất cả linh hồn nàng đều cắn nuốt.

“Này, được rồi! Đừng náo loạn, thân thể thật sự rất đau xót a!” Lập tức trong thân thể Lam Ân Nhan lui lên một trận khô nóng, nàng biết đây là dấu hiệu nguy hiểm, liều mạng khắc chế tâm thần nhận nhạo, Lam Ân Nhan vội vàng lấy tay đẩy Tiêu Nhiên ra nói.

“Được rồi, thân thể nương tử đau xót như vậy! Vậy để cho ta xoa xoa giúp nương tử đi?” Tiêu Nhiên cười gian nói, hân biết mình nhanh chóng dừng lại, nếu không khẳng định sẽ lại mất đi không chế, đầu lưỡi hân cùng môi lại một lần nữa tham lam mút cổ Lam Ân Nhan, sau đó như tia chớp lấy ra. Sau đó hân ngồi thẳng người, nhanh chóng đem Lam Ân Nhan ôm vào trong lòng, hai tay bắt đầu vỗ lên bả vai của nàng.

“Đừng rồi, Tiểu Tử Tử, vừa rồi người ghé vào trên bàn làm cái gì vậy chứ?” Lam Ân Nhan tựa vào trong ngực Tiêu Nhiên, ngửi khí nhẹ nhàng hỏi.

“Ô, nương tử, người kêu tên người ta đi!” Tiêu Nhiên lại quyết quyết cái miệng nhỏ nhắn, ngửi khí có chút khó chịu nói, bắt quá hai tay của hân vẫn thực sự giúp Lam Ân Nhan nắn bóp hai vai như cũ.

“Khụ, Nhiên, vừa rồi người đang làm cái gì vậy?” Khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy nói.

“Hi hi, không làm cái gì a!” Tiêu Nhiên chớp chớp mắt nói.

“Ta đều thấy được, ngươi giấu đến trong tay áo! Nhanh chút lấy ra cho ta xem” Lam Ân Nhan lại đưa tay về phía tay áo Tiêu Nhiên, chuẩn bị tự mình lấy ra. Kỳ thật nàng cũng là không thật sự muốn nhìn Tiêu Nhiên vừa giấu cái gì, nàng chính là muốn tìm chuyện để làm cho trong đầu mình chạy nhanh xóa đi hình ảnh cùng Tiêu Nhiên điên cuồng triền miên lúc trước.

“Bây giờ còn không thể cho nương tử nhìn!” Tay áo Tiêu Nhiên nhẹ nhàng vung lên, tránh được động tác chuẩn bị đánh lên của Lam Ân Nhan, sau đó hần chu đôi môi đỏ mọng nói.

“Thần bí hề hề, làm cái quỷ gì đi?” Con ngươi Lam Ân Nhan hồ nghi nhìn nhìn Tiêu Nhiên nói.

“Đó là lễ vật người ta chuẩn bị đưa cho nương tử. Nhưng mà bây giờ người ta còn chưa chuẩn bị cho tốt a? Ngày mai là có thể thấy được a! Nương tử đừng nóng vội a!” Tiêu Nhiên nhếch miệng cười nói, khối gỗ kia là hần trên đường trở lại Kinh thành điêu khắc, mà trên khối gỗ điêu khắc đúng là hình ảnh xinh đẹp hần hôn nương tử, nhưng mà còn kém một chút mới có thể hoàn thành a, cho nên bây giờ hần mới không cần cho nương tử xem đâu!

“Ngươi a!” Lam Ân Nhan im lặng cười, bất quá trong con ngươi lại lộ vẻ hạnh phúc.

“Hi hi! Người ta vỗ làm ngươi thoải mái sao?” Tiêu Nhiên nghiêng đầu, sau đó biểu tình lấy lòng khoe tài hỏi. Làm cho thân thể nương tử nhanh chóng không đau, hần mới có thể yên tâm lớn mật bắt nạt nương tử a! Hắc hắc, trong lòng Tiêu Nhiên xấu xa thầm nghĩ.

“Ừ, rất thoải mái!” Lam Ân Nhan lặng lẽ gật đầu nói, nhưng lập tức nàng bỗng nhiên nhớ tới cái gì, phút chốc chột dạ Tiêu Nhiên ra, sau đó từ trên giường rơi xuống đất.

“Nương tử, ngươi?” Tiêu Nhiên lại kinh ngạc nhìn nhìn Lam Ân Nhan, sau đó cũng từ bên giường đứng lên.

“Đừng rồi, ta có chuyện cần lập tức đi làm a!” Cảm giác được con ngươi Tiêu Nhiên hồ nghi, Lam Ân Nhan xin lỗi cười nói.

“Nương tử, vừa rồi ngươi dọa đến người ta! Rốt cuộc có chuyện gì vội vã muốn đi làm như vậy?” Khóe miệng Tiêu Nhiên lại run rẩy, sau đó đem đôi môi phàn nộn chu lên nói. Nương tử thật sự là đại sát phong cảnh a, hần đang trở về chỗ hình ảnh triền miên tốt đẹp cùng nương tử a, nàng lại nghĩ đến việc khác? Thật là, hần hối hận, xem ra mình bắt nạt nương tử còn chưa đủ ác a, bằng không bây giờ nàng hần là cả người mềm nhũn nằm ở trong ngực mình, đâu còn có khí lực đẩy mình ra cùng với nghĩ những chuyện khác a!

“Đừng đáng thương hề hề như vậy, ta chỉ là muốn đưa cái kinh hi cho Tiêu Tứ Tứ thôi!” Nhìn đến Tiêu Nhiên một bộ thực ủy khuất, Lam Ân Nhan nhanh chóng ra tiếng dỗ nói. Nàng thật không thể nhìn thấy người này giả bộ đáng đáng thương, bởi vì hần như vậy, chỉ có thể làm cho nàng nhắc tay đầu hàng.

“A? Nương tử muốn đưa kinh hi cho ta, cái kinh hi gì a? Nương tử nhanh chút nói đi, ta muốn nghe một chút!” Lập tức Tiêu Nhiên lôi kéo tay áo Lam Ân Nhan, ngữ khí nũng nịu nói.

“Bây giờ còn không phải thời điểm!” Lam Ân Nhan chăm chú nhìn Tiêu Nhiên, sau đó mở miệng nói “Dù sao là kinh hi a, ngươi ngoan ngoãn ở Tứ vương phủ chờ ta trở lại a!”

“Vậy được rồi! Ta sẽ ngoan ngoãn chờ nương tử trở về? Nhưng mà, dù sao nương tử ngươi cũng phải nói cho người ta, ngươi muốn đi đâu tìm kinh hi cho người ta a?” Tuy rằng trong lòng Tiêu Nhiên nghi hoặc vạn phần, bất quá nghe được Lam Ân Nhan nói muốn đưa kinh hi cho mình, lập tức trên mặt hiện lên ý cười hạnh phúc xinh đẹp.

“Kinh hi ở Tam vương phủ a, ta cần đi chỗ đó lấy về, cho nên bây giờ ta nhanh chóng đi Tam vương phủ một chuyến a!” Bị nụ cười tuyệt mỹ của Tiêu Nhiên câu một chút linh hồn, Lam Ân Nhan hít một hơi thật sâu, lúc này Lam Ân Nhan mới thu lại tâm thần đang đập dồn, sau đó con ngươi rất chậm chú nhìn Tiêu Nhiên nói.

“Không cho phép, ta không cho phép ngươi lại về Tam vương phủ!” Nhất thời sắc mặt Tiêu Nhiên biến đổi, trong con ngươi cũng bắn ra quang mang lãnh liệt. Không phải nàng đều nói yêu mình sao? Vậy vì sao còn muốn về Tam vương phủ chứ?

“Ngươi tức giận?” Nhìn khuôn mặt Tiêu Nhiên kia đột nhiên âm trầm xuống, Lam Ân Nhan im lặng cười nói.

“Vì sao ngươi còn muốn về Tam vương phủ? Không phải ngươi nói yêu người ta sao?” Tiêu Nhiên lại cúi đầu gầy gầy móng tay mình, tuy rằng ngữ khí của hần là mang theo làm nũng, nhưng lại cất dấu hần ý khiếp người, mà trên khuôn mặt quyền rũ tuyệt sắc kia cũng hiện lộ một tia sát khí khó có thể phát hiện.

“Đưa ngọc, ngươi hiểu sai, ta phải về Tam vương phủ tìm Tiêu Dật muốn một bức Hư thư a! Ta muốn hoàn toàn lấy xuống thân phận Tam vương phi! Chẳng lẽ ngươi hi vọng ta đổi thân phận Tam vương phi cùng với ngươi một chỗ sao?” Lam Ân Nhan đã nhận ra trong khẩu khí của Tiêu Nhiên có một chút không vui, sau đó cười nhẹ, mở miệng giải thích nói.

“Ta không ngại a, chỉ cần trong lòng nương tử yêu ta, chỉ có ta một vị trí là được rồi a!” Tiêu Nhiên chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan, sau đó mím môi nói. Thì ra Nhan nhi nói kinh hi là cái này a? Được rồi, hần thừa nhận cái này quả thật là kinh hi, nhưng hần chính là không muốn Lam Ân Nhan gặp lại tên Tiêu Dật kia thôi! Dù sao sớm hay muộn hần cũng sẽ làm cho Tiêu Dật biến mất ở trên thế giới này. Chỉ cần hần hoàn toàn biến mất, vậy thân phận Tam vương phi của Nhan nhi cũng không tồn tại.

“Nhưng mà ta để ý a! Bây giờ ta biết rõ ràng bản thân yêu ngươi, đương nhiên hoàn toàn phân rõ ràng quan hệ với Tiêu Dật a!” Con ngươi Lam Ân Nhan cũng chăm chú nhìn về phía Tiêu Nhiên. Hoàn toàn phân rõ quan hệ, chính là khiến cho Tiêu Dật cho mình một bức Hưu thư, hoặc là mình cho hắn một bức Hưu thư. Tiêu Nhiên yêu mình sâu như thế, nếu đối thân phận Tam vương phi đi yêu hắn, chính mình cảm thấy đối với hắn không công bằng, lại ủy khuất hắn. Thậm chí còn làm bản tình yêu của mình cùng Tiêu Nhiên, cho nên tốt nhất mình phải lấy được bức Hưu thư, hoàn toàn cùng Tiêu Dật phân rõ quan hệ.

“Được rồi! Vậy nương tử đi đi! Nhưng mà... Ta muốn đi cùng nương tử!” Nghe được Lam Ân Nhan nói yêu mình, lập tức Tiêu Nhiên nhếch miệng nở nụ cười, sau đó con ngươi vui sướng nhìn về phía Lam Ân Nhan, bộ dáng kia hoàn toàn chính là cái đứa nhỏ không lớn.

“Nhiên, vẫn là để cho ta tự mình đi đi! Ngươi phải tin tưởng ta!” Lam Ân Nhan nói nhỏ, khóe miệng lại nhin không được run rẩy vài cái, người này, biểu tình trên mặt biến thật đúng là mau a, thật sự là hoàn toàn ăn xong hắn!

“Vậy được rồi! Nhưng mà... Nương tử ngươi phải nhanh chút trở về a! Người ta chính là đáng thương hề hề chờ ngươi đâu! Một hồi người ta không thấy ngươi, sẽ rất nhớ ngươi!” Tiêu Nhiên lại ủy khuất chu chu miệng, sau đó vẫn là thỏa hiệp. Hắn không muốn nương tử không vui, cho nên nếu thật sự nương tử muốn đi một mình, hắn liền có một ngàn một vạn lần không muốn, cũng tuyệt đối sẽ không đi ngăn cản, dù sao nguyên nhân nương tử đi tìm Tiêu Dật cũng là vì phân rõ giới hạn thôi!

“Đã biết!” Lam Ân Nhan nhin không được đảo cặp mắt trắng dã, bất quá nghe được Tiêu Nhiên làm nũng với mình, nhìn đến khuôn mặt thủy nộn nộn kia của Tiêu Nhiên, nàng cũng là nhin không được lấy tay nheo nheo khuôn mặt Tiêu Nhiên.

“Hừ, nếu ngươi trở về muộn, người ta chính là sẽ... hung hăng bắt nạt ngươi!” Tiêu Nhiên ngẩng cao đầu lên, có hàm ý nói.

“Ngươi... Không được cho ta miên man suy nghĩ!” Mặt Lam Ân Nhan lại đỏ lên, sau đó rút bàn tay đang nheo khuôn mặt Tiêu Nhiên ra. Nàng đương nhiên biết rõ Tiêu Nhiên nói hung hăng bắt nạt mình là cái ý gì? Người này, cả đầu đều là... Chẳng lẽ hắn không cảm thấy mệt sao?

“Hi hi, cùng nương tử một chỗ, có nào không miên man suy nghĩ chứ?” Lập tức Tiêu Nhiên tiến lên khoác tay lên thắt lưng Lam Ân Nhan, sau đó môi dán đến bên tai Lam Ân Nhan, thanh âm kiều mị tận xương nói.

“Tê!” Thanh âm quyến rũ của Tiêu Nhiên làm xương cốt Lam Ân Nhan tê dại, tâm bỗng nhiên ngưng một chút, đặc biệt hơi thở mị hoặc người kia của hắn phun ở bên tai mình, khiến thân thể của nàng liên tục run rẩy, tựa như toàn bộ thân thể đều bị hắn lôi kéo.

Ngược mắt nhìn Tiêu Nhiên một chút, chỉ thấy hắn mắt phượng như tơ, ngàn vạn quyến rũ nhìn chăm chăm mình. Lam Ân Nhan không khỏi thất thần. Cũng không nghĩ, bỗng nhiên Tiêu Nhiên ở trên mặt nàng trộm một cái hôn, sau đó nghiêng đầu về phía nàng cười ngọt ngào.

“Nương tử, ngươi cảm thấy vì phu nhìn tốt lắm có phải hay không? Vậy ngươi càng yêu vì phu nhiều một chút có phải hay không a?” Con ngươi Tiêu Nhiên dập dềnh sóng nước, có lẽ là do thu được tình yêu của Lam Ân Nhan, giữa ánh mắt Tiêu Nhiên toát ra ánh sáng rực rỡ không đồng dạng như lúc trước như vậy, không đồng dạng tuyệt mỹ như vậy, càng thêm rung động, câu hồn lòng người.

Mà Tiêu Nhiên vừa dứt lời, nhất thời mặt Lam Ân Nhan đỏ lên, người này, thể nhưng xem thấu ý nghĩa trong lòng mình lúc này.

“Hi hi, khẳng định nương tử là bị người ta nói trúng tâm tư đi? Ta thật sự là quá thông minh!” Bỗng nhiên Tiêu Nhiên đắc ý cười nói.

“Khụ, ta phát hiện ngươi thật sự là càng ngày càng tệ?” Lam Ân Nhan tức giận liếc mắt nhìn Tiêu Nhiên nói.

“Có sao? Làm sao có a? Người ta mới không phá hư đâu? Bằng không vừa rồi người ta liền trực tiếp bắt nạt nương tử?” Khóe miệng Tiêu Nhiên cười tà mị, con ngươi hết sức phong tình chăm chú nhìn Lam Ân Nhan.

“Ngươi...” Lam Ân Nhan hoàn toàn không biết nói gì, khuôn mặt ứng đỏ trăn đến bên tai. Chết tiệt, người này càng ngày càng thích đùa giỡn mình.

“Nương tử, ngươi xem, mặt của ngươi thật sự rất đỏ a?” Tiêu Nhiên nhin không được che miệng cười trộm.

“Nào có!” Lam Ân Nhan tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Nhiên, sau đó đẩy Tiêu Nhiên ôm mình ra. Nàng biết quả thật mình là mặt đỏ, còn không phải hắn chọc sao?

“Hi hi, nương tử, ngươi biết không? Ta cảm thấy bản thân hiện tại thật sự rất hạnh phúc a!” Môi đỏ mọng của Tiêu Nhiên lộ ra nụ cười khêu gọi, bởi vì hạnh phúc, toàn thân hắn tán mát ra dục hoặc trí mạng làm cho người ta khó có thể ngăn cản, đó là một loại ngay cả biết rõ trăm mê sẽ vạn kiếp bất phục lại vẫn cam tâm tình nguyện lâm vào vô tận hắc ám dục hoặc.

“Chết tiệt, nhanh chóng thu hồi nụ cười trên mặt ngươi, bằng không...” Lam Ân Nhan cắn răng bài trừ một câu không hoàn chỉnh. Trời ạ, rốt cuộc nàng yêu là loại người nào a? Quả thật là cái yêu tinh tra tấn lòng người!

“Bằng không thì sẽ thế nào a?” Tiêu Nhiên nghiêng đầu, chớp ánh mắt tò mò hỏi.

“Bằng không, ta sẽ không muốn đi Tam vương phủ!” Lam Ân Nhan nuốt nước miếng, sau đó thể nhưng thành thực trả lời.

“Hi hi, vậy không thì thôi! Chúng ta tiếp tục hôn nhẹ a?” Nghe được Lam Ân Nhan nói, trên mặt Tiêu Nhiên nở rộ ra nụ cười tuyệt mỹ nhất thế gian, nụ cười như vậy quả thực có thể xấu hổ giết hoa tươi, ảm đạm ánh trăng cùng ánh sao.

“Người nghĩ mãi, thật sự là không đứng đắn! Được rồi, ta đi trước!” Khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy nói, sau đó thân thể đi về phía cửa.

“Được rồi! Vậy nương tử đi đi! Nhớ rõ a, phải nhanh chóng đi nhanh về nhanh a! Người ta chờ nương tử trở về cùng nhau hôn nhe a!” Tiêu Nhiên chớp mắt xinh đẹp, sau đó lớn tiếng hét lớn về phía cửa Lam Ân Nhan rồi đi.

Lam Ân Nhan vừa bước ra cửa, thân thể lập tức trọng tâm không xong, sau đó thiếu chút nữa ngã xuống đất, thanh âm người này không thể nhỏ chút sao? Phòng chùng hân lớn tiếng ồn ào này, mọi người toàn bộ Tứ vương phủ có thể nghe thấy được. Nhanh chóng đảo cặp mắt trắng dã, Lam Ân Nhan tức giận biến mất ở ngoài cửa.

Mà sau khi Lam Ân Nhan rời đi, Tiêu Nhiên lại thổi một cái huyết sáo vang dội. Công phu trong nháy mắt, một gã Tu La sứ giả vào phòng ngủ Tiêu Nhiên.

“Chủ tử có gì phân phó?” Tu La sứ giả cung kính hỏi.

“Lúc trước Lam Linh Phụng sử dụng được đối với Nhan nhi tựa hồ rất đặc thù, loại dược này tựa hồ liền ngay cả Tiêu Trác cũng không khả năng có được, cái người đi thăm dò xuống, ta hoài nghi Lam Linh Phụng hãm hại Nhan nhi, có thể là có người ở sau lưng thao túng!” Con người Tiêu Nhiên lãnh mị lên, nở rộ ra thị huyết quang mang.

“Vâng, bọn thuộc hạ lập tức đi làm! Đúng rồi, chủ tử, thuộc hạ vừa mới nhìn thấy Nhan cô nương đi ra ngoài, đã trẻ thể này nàng còn muốn đi đâu? Cần bọn thuộc hạ âm thầm bảo vệ Nhan cô nương sao?” Tu La sứ giả liếc nhìn Tiêu Nhiên hỏi.

“Nàng nói muốn đi Tam vương phủ tìm Tiêu Dật muốn hưu thư” Rõ ràng có một chút hơi thờ ơ quý mị từ trên người Tiêu Nhiên tỏa ra khắp nơi.

“A? Vạn nhất Nhan cô nương trở lại Tam vương phủ, Tiêu Dật có thể sẽ... Nếu không, bọn thuộc hạ lập tức đi bảo vệ Nhan cô nương!” Tu La sứ giả thật cẩn thận hỏi.

“Không cần, vừa rồi ta đã dùng Ma linh châu giải độc cho Nhan nhi, mà Ma linh châu cũng khởi động tất cả năng lực bị che giấu trong cơ thể Nhan nhi, trước mắt Nhan nhi không chỉ có nội lực hùng hậu, hơn nữa hai mạch được đã thông, liền ngay cả kỳ kinh bát mạch cũng được đã thông. Tuy rằng bản thân Nhan nhi còn không biết, nhưng coi bản lĩnh bây giờ của nàng, nếu thật sự muốn cùng tên Tiêu Dật kia động thủ, Tiêu Dật căn bản đã không phải là đối thủ của nàng! Cho nên nếu Nhan nhi không lấy được một bức Hưu thư, nhưng mà nghĩ rằng phải về, ai đều không thể ngăn cản được nàng” Đôi mắt tối đen của Tiêu Nhiên dập dờn sóng nước, khóe môi hồng nhuận cũng hơi hơi gọi lên, lộ ra một chút mỉm cười tùy ý chấn động lòng người.

“Hảo, vậy thuộc hạ liền cáo lui!” Lập tức Tu La sứ giả lác mình biến mất ở trong phòng ngủ Tiêu Nhiên.

“Nhan nhi, cũng đừng để cho vì phu chờ lâu lắm a!” Tiêu Nhiên nói nhỏ một câu, sau đó lại đem cả người nằm úp sấp trên bàn, từ trong tay áo lấy ra khối gỗ cùng chùy thủ, tiếp tục nghiêm túc điêu khắc lên...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Âm Mưu

Một vòng ánh trăng trong sáng treo cao cho trong bầu trời đêm thêm trong suốt, ánh sáng bạc thánh khiết lúc ẩn lúc hiện, gió mát cũng nở ra hình dáng xinh đẹp của nó, ôn nhu ở dưới vạn vật trong trời đất thướt tha khiêu vũ. Trong Hoa viên Tam vương phủ... Ánh sáng rực rỡ chiếu khắp cả hồ sen, mơ hồ có thể thấy được nhàn nhạt sương mù quanh quẩn. Bỗng dưng, tiếng đàn uyển chuyển hàm xúc như nước bay lên, mang đến cho màn đêm tĩnh lặng tâm tư như oán như kể, bóng đêm vốn ôn nhu yên tĩnh trong nháy mắt biến sâu thẳm xa mù. Thì ra trong đình hoa sen, có một nữ tử mặc áo xanh đang ngồi đón gió, đối với mặt trăng đánh đàn. Lúc này Lam Ân Nhan vừa vịn đi qua hồ sen, chuẩn bị đi trước phòng ngủ Tiêu Dật đòi một bức Hưu thư, chẳng qua là khi nàng nhìn thấy nữ tử áo xanh đánh đàn trong đình, nàng không khỏi dừng bước. Không biết vì sao, người nữ tử này đánh ra một khúc, nhưng lại làm nàng cảm giác được nơi mềm mại nhất trong lòng bị xúc động, tựa hồ từ trong lòng nàng tán ra cô tịch, cái loại cô tịch này giống như có thể đem đêm tối nhuộm dần, hơn nữa cái loại cô tịch này mình cũng từng có qua, chính là mấy ngày hôm trước nàng rối rắm rồi cuộc muốn nói cho Tiêu Nhiên hay không, lúc chính mình yêu hắn. Lam Ân Nhan lại mà xui quý khiến đi về phía trong đình, dưới ánh trăng sáng tỏ, Lam Ân Nhan nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của nữ tử áo xanh kia, mà lòng của nàng nhin không được tán thưởng xuống. Thì ra Tam vương phủ vẫn còn có nữ tử tuyệt sắc như thế? Má ngọc đỏ bừng, môi như anh đào, chân mày to như tranh vẽ, đó là một loại thanh diễm khó có thể nói rõ, chính là ở mảnh thanh diễm còn lộ ra khí chất phi phàm. Đó là một loại vô tận toát ra nhu tình như nước, tựa hồ đã có khí chất đặc biệt xen lẫn cứng cỏi, khí chất như vậy nhưng thật ra làm cho Lam Ân Nha cảm giác rất thoải mái. Tuy rằng nàng mặc thực mộc mạc, hơn nữa trên mặt còn quần quanh mười phần ưu thương, nhưng mà lại vẫn như cũ đạt được phong thái của bản thân nàng. Người nữ tử này là ai? Lam Ân Nhan không khỏi có chút tò mò. “Uyển Dao ra mắt Vương phi tỷ tỷ” Nữ tử áo xanh cũng đồng dạng thấy được Lam Ân Nhan, ngón tay ngọc của nàng ngừng đánh đàn, sau đó đứng dậy hơi khom thắt lưng về phía Lam Ân Nhan nói. “Người chính là Uyển Dao?” Lam Ân Nhan kinh ngạc nhìn nữ tử áo xanh, nàng nghe qua tên Uyển Dao, nàng là một vị trong phân đông thị thiếp của Tiêu Dật. Bất quá nghe nói thân thể của nàng không được tốt lắm, hơn nữa tựa như tâm của nàng thường xuyên thừa nhận đau đớn kịch liệt không rõ, dường như Tiêu Dật từng để cho Quý Y Tư Đồ Phong trị liệu qua cho nàng, nhưng Tư Đồ Phong lại không tìm ra bất kỳ mấu chốt nào. “Vâng, ta chính là Uyển Dao” Con người Uyển Dao trong suốt tối đen như ngọc nhìn về phía Lam Ân Nhan, trên mặt cũng hiện lên một chút nụ cười dịu dàng nhu hòa. Nụ cười kia giống như hoa quỳnh trong thế gian, có một loại thanh thuần không nói nên lời. Đây không khỏi làm cho lòng của Lam Ân Nhan lại đối với

nàng sinh ra vài phần hảo cảm. “Nghe nói thân thể của ngươi không khỏe, bây giờ khá hơn chút nào không?” Lam Ân Nhan nhìn không được mở miệng hỏi. “Đề cho Vương phi tỷ ty lo lắng, Tư Đồ đại ca từng chuẩn đoán cho Uyển Dao, nói Uyển Dao đây có thể là bệnh di truyền, theo tuổi tăng trưởng sẽ gặp phát bệnh, trước mắt Tư Đồ đại ca còn không biết thay Uyển Dao trị liệu như thế nào” Uyển Dao ôn nhu cười nói. “Thế sự vô thường, rất nhiều chuyện đều là không thể đoán trước, Uyển Dao, ngươi...” Nhưng thật ra Lam Ân Nhan nhìn không được muốn an ủi Uyển Dao, nhưng lại không biết nên an ủi như thế nào. “Tỷ ty yên tâm, Uyển Dao không có việc gì! Bây giờ tuy rằng mỗi ngày Uyển Dao sẽ trải qua một lần đau đớn tra tấn, nhưng sau khi đau đớn qua đi, Uyển Dao sẽ cảm thấy kỳ thật mình cũng rất là hạnh phúc” Uyển Dao lạnh nhạt cười nói. “À, đây là vì sao chứ?” Uyển Dao nói làm cho Lam Ân Nhan có chút kinh ngạc. “Nếu thân thể chưa từng trải qua đau đớn, chúng ta có thể sẽ không biết quý trọng chính mình, cũng sẽ không cảm ơn lúc không có ốm đau” Uyển Dao lấy tay nhẹ nhàng gầy xuống cổ cầm, tiếng đàn như nước chảy gió mát lại nhẹ vang lên, sau đó Uyển Dao thản nhiên cười về phía Lam Ân Nhan. Mà Lam Ân Nhan nghe được Uyển Dao nói như vậy, không khỏi tán thưởng liếc nhìn Uyển Dao, mặc dù là nói như vậy, nhưng thể gian người có thể chân chính đạt tới cảnh giới này lại có mấy người chứ? Đối với Uyển Dao này, Lam Ân Nhan lại không hiểu ưa thích. “Uyển Dao, vừa rồi nghe tiếng đàn ngươi, tựa hồ có chuyện quá nhiều trong lòng?” Lam Ân Nhan nhìn không được mở miệng hỏi, vốn tưởng rằng nàng là vì ốm đau tra tấn cho nên trong lòng mới không thoải mái, muốn dùng tiếng đàn phát tiết xuống. Nhưng mà từ mới vừa cùng nàng nói chuyện, Lam Ân Nhan biết mình đoán sai lầm rồi. Đây không khỏi làm Lam Ân Nhan hết sức hiếu kỳ, một người tâm tính không dính bụi trần như nàng, nữ tử hào hiệp đối với bệnh tật như thế, thể gian còn có thể có chuyện gì có thể làm phức tạp đến nàng chứ? “Khiến cho tỷ ty chê cười! Phật nói đời người có tám loại đau, trước có sinh lão bệnh tử đau, sau có yêu biệt ly đau, oán hận lại đau, cầu không thể đau cùng với ngũ âm kịch liệt đau [Chỉ đối với đời người yêu say đắm cùng theo đuổi đau]. Tám loại đau này dây dưa cả một đời người, khiến người ta không thể an bình nhìn thấy bản thân, không thể ung dung tự tại tùy ý bản thân. Như vậy, với ta mà nói, đau nhất trong tám loại đau chó nói qua là ‘Cầu không thể đau’. Cái gọi là tất cả sự vật trên thế gian, tâm yêu một người, cầu mà không thể có được. Cầu không thể đau, mới là thật đau, cũng đau nhất. Uyển Dao đúng vẫn còn là người trong thế tục, mặc dù có thể vượt qua đau đớn của sinh lão bệnh tử, nhưng không có cách nào vượt qua cầu không thể đau này à!” Khóe miệng Uyển Dao cười chua xót nói. “Tơ tình dây cỏi lòng chỉ có gửi trong ca khúc, ai tách ảo mộng an ủi tâm sự? Uyển Dao, chẳng lẽ ngươi là vì tình mà đau? Không thể tự thoát khỏi?” Nghe được Uyển Dao nói, thân thể Lam Ân Nhan hơi ngẩn ra, lập tức tràn đầy cảm xúc nói. “Mặc dù Uyển Dao cùng tỷ ty ở tại Tam vương phủ, bình thường lại cũng không có gì lui tới. Nhưng thật không ngờ, tỷ ty lại là người tri âm của Uyển Dao” Uyển Dao đối với Lam Ân Nhan nở rộ một nụ cười ấm áp giống như gió xuân nói. “Uyển Dao là vì yêu Tiêu Dật, nhưng mà cố tình nữ tử bên cạnh Tiêu Dật nhiều lắm, cho nên mới sẽ bị phức tạp sao?” Lam Ân Nhan chăm chú nhìn Uyển Dao. Nữ tử giống như Uyển Dao, ngay cả nàng cũng không khỏi lòng yêu thích, tên Tiêu Dật kia lại làm sao có thể nhẫn tâm nạp nàng làm thiếp, còn làm cho các nàng cùng nhiều nữ tử khác cùng hầu hạ một mình hần chứ? Tiêu Dật này quả thực là khôn ngoan! “Kỳ thật tỷ ty hiểu lắm Tam vương gia, Tam vương gia cũng không kinh khủng giống như biểu hiện ở mặt ngoài, đối với người khác kỳ thật rất tốt!” Uyển Dao lạnh nhạt cười, sau đó nhẹ giọng nói. Lam Ân Nhan nghe được Uyển Dao nói, không khỏi ngoài ý muốn nhìn về phía Uyển Dao. Nàng thật đúng là có một trái tim tinh xảo đặc sắc, thế nhưng xem thấu suy nghĩ trong lòng mình. Chính là đối với nàng nói tốt thay Tiêu Dật, Lam Ân Nhan duy trì giữ lại ý kiến. “Kỳ thật, nữ tử xuất sắc giống như Uyển Dao hẳn là có kết quả rất tốt, tên Tiêu Dật kia căn bản không đáng ngươi đi yêu!” Lam Ân Nhan không khỏi thay Uyển Dao không đáng giá. Tên Tiêu Dật kia, thị thiếp trong phủ thành đàn, căn bản không xứng nhận được tình yêu của Uyển Dao. “Kỳ thật Tam vương gia trừ bỏ làm cho Ngưng Cẩm thị tâm, căn bản không triệu qua nữ tử khác thị tâm. Mà sở dĩ Tam vương gia đối với Ngưng Cẩm có vẻ đặc biệt, đơn giản Ngưng Cẩm là người mà khi Mẫu phi Tam vương gia còn sống lựa chọn, trước khi Mẫu phi Tam vương gia sắp chết, hy vọng Tam vương gia có thể cùng Ngưng Cẩm sinh dục nữ. Mà Tam vương gia là người con có hiếu, có lẽ ngay cả trong lòng đối với Ngưng Cẩm không có một chút tình yêu, nhưng cũng không vi phạm nguyện vọng của Mẫu phi hần” Uyển Dao lạnh nhạt cười nói. “Ngươi nói từ đầu đến cuối Tiêu Dật không chạm qua các ngươi? Nếu như vậy, vì sao các ngươi lại nguyện ý ở lại Tam vương phủ chứ, kỳ thật các ngươi cần phải đi ra ngoài tìm kiếm hạnh phúc của mình à?” Uyển Dao nói không khỏi làm Lam Ân Nhan khiếp sợ vạn phần. Nạp nhiều thị thiếp như vậy, lại không chạm vào một cái. Tiêu Dật này có bệnh sao? Chẳng lẽ đem nhiều mỹ nữ như vậy khóa ở trong vương phủ, tinh thần hẳn sẽ đạt được cực độ thỏa mãn? Hẳn quả thực chính là lỡ hạnh phúc cả một đời người! “Kỳ thật trừ bỏ Ngưng Cẩm ra, chúng ta các thị thiếp khác đều là được Tam vương gia cứu. Ví dụ như ta, một năm kia, thôn quê ta gặp được ôn dịch, ta cùng cha mẹ vì tránh né ôn dịch, liền một đường ăn xin tới Kinh thành, kết quả cha mẹ vẫn là lây ôn dịch bệnh chết. Sau bản thân ta vại vô xu, liền quyết định bán mình chôn cất cha mẹ, kết quả lại bị ác bá trong Kinh thành lừa giỡn. Là Tam vương gia đi qua đã cứu ta, Tam vương gia không chỉ vô điều kiện giúp ta chôn cất cha mẹ, gặp ta một nữ tử yếu ớt không nơi nương tựa, còn cho ta một ngân lượng đáng kể, số ngân lượng kia cũng đủ ta qua hết nửa đời sau. Chính là ta vì báo đáp Tam vương gia ân tình, cho nên liền thỉnh cầu vương gia đem ta dẫn vào trong phủ, làm cho ta vì nô tỳ hầu hạ hần để báo ân. Ở ta luôn mãi khẩn cầu, cuối cùng Tam vương gia vẫn là đáp ứng rồi. Chính là sau đó hần lại cảm thấy ta làm nô tỳ tất ủy khuất ta, vì thế liền đem một sân sau ban cho ta, còn phái bọn nha hoàn chiếu cố ta. Cho nên ở trong phủ mọi người, tuy rằng ta không được Tam vương gia ban cho danh phận gì, lại giống như nữ chủ nhân sống ở trong Tam vương phủ. Cũng bởi vì vậy ngoại nhân làm cho rằng là thị thiếp. Kỳ thật Tam vương gia cùng ta luôn luôn lấy lễ đối đãi, chưa từng có bất luận lòng khinh bạc gì” Uyển Dao chậm rãi mở miệng giải thích. “Không nghĩ tới tên kia lại là một người biết thương hương tiếc ngọc?” Nghe xong Uyển Dao nói, nhưng thật ra lòng của Lam Ân Nhan hơi chấn động một chút, thì ra Tiêu Dật làm người cũng là không phải kinh khủng giống như mình chứng kiến lúc trước. “Chính là bởi vì hần thật tình đối đãi với chúng ta rất tốt, cho nên rất nhiều người Tam vương gia cứu vớt đều gọi là thị thiếp, là thật lòng yêu Tam vương gia, chỉ tiếc... Tam vương gia đối với bất cứ kẻ nào cũng không động tâm, còn vẫn cố vũ chúng ta đi tìm hạnh phúc chân chính. Nhưng mà tuy rằng bọn ty muội vẫn biết Tam vương gia cũng không động tâm với các nàng, lại vẫn can tâm tình nguyện ở lại Tam vương phủ, chờ mong có một ngày có thể đạt được tâm của Tam vương gia, cho đến khi tỷ ty xuất hiện, mọi người mới biết được, thì ra tỷ ty mới là người duy nhất có thể đi vào trong lòng Tam vương gia” Uyển Dao lạnh nhạt cười nói. “Uyển Dao, ngươi hận ta sao? Kỳ thật ta sẽ không cùng các ngươi cướp Tiêu Dật” Trái lại Lam Ân Nhan ngăn người, kỳ thật từ thái độ Tiêu Dật đối đãi với mình, nàng cũng rõ ràng biết quả thật Tiêu Dật đối với mình động tâm, chỉ tiếc mình đối với hần không có cảm giác gì, trước kia là vì chán ghét những hành vi của hần, bây giờ nghe Uyển Dao nói như vậy, xem ra Tiêu Dật cũng không kinh khủng như vậy, bất quá thì tính sao? Cho dù hần tốt, mình yêu cũng chỉ có một mình Tiêu Nhiên. “Những người khác có hận tỷ ty hay không thì ta không biết. Nếu ta yêu chính là Tam vương gia, cũng thật ra sẽ không hận tỷ ty, nếu thật tình yêu một người, cũng không cần có được hần, mà là yên lặng nhìn hần hạnh phúc thì tốt rồi, nhưng mà ghen tị lại thật ra khó tránh khỏi!” Uyển Dao thản nhiên cười nói. “Nhưng mà ta từ trên người ngươi vẫn chưa nhận thấy được một chút lòng ghen tị? Chẳng lẽ...” Bỗng nhiên Lam Ân Nhan hí mắt nhìn về phía Uyển Dao. “Quả thật tỷ ty là người tri âm của Uyển Dao” Uyển Dao giống như ngăn người, sau đó khóe miệng chua xót cười cười, sau đó nàng ngửa đầu nhìn lên bầu trời, trên người cũng tán mát ra hơi thở thê lương. “Chẳng lẽ người trong lòng Uyển Dao yêu là người khác?” Lam Ân Nhan con ngươi khiếp sợ nhìn về phía Uyển Dao. “Ừ, tỷ ty thật là có một đôi mắt tinh thông” Uyển Dao im lặng gật đầu, sau đó nhìn về phía Lam Ân Nhan cười yếu ớt. “Vậy vì sao ngươi không dùng cảm đi theo đuổi hạnh phúc của mình, mà muốn ở lại Tam vương phủ này chứ?” Lam Ân Nhan không khỏi có chút đau lòng với Uyển Dao này, nghĩ nàng cùng Tiêu Nhiên cũng là trải qua rất nhiều, lúc này mới biểu lộ cõi lòng cho nhau. Nàng rất thích Uyển Dao này, nàng thật hi vọng Uyển Dao cũng có thể tìm kiếm được hạnh phúc, trăm ngàn lần đừng như mình và Tiêu Nhiên, đã trải qua nhiều nhấp nhô như vậy. Hơn nữa không phải Uyển Dao đã nói sao, tên Tiêu Dật kia là khích lệ các nàng theo đuổi hạnh phúc, nếu các nàng phải rời khỏi, khẳng định Tiêu Dật sẽ không ngăn cản à? “Tỷ ty, ngươi nói ánh trăng này đẹp sao?” Bỗng nhiên Uyển Dao vươn tay, đón nhận một luồng ánh trăng, sau đó nhếch miệng cười nói với Lam Ân Nhan. “Ừ!” Lam Ân Nhan lại khó hiểu nhìn Uyển Dao một chút, sau đó gật gù đầu, ánh trăng thuần khiết như thế, không nhiễm một hạt bụi, sao lại không đẹp chứ? “Tuy rằng ánh trăng đẹp, nhưng nó treo cao ở trên bầu trời, mọi người vĩnh viễn chỉ có thể ngắm đầu lên nó, nhưng mà không có cách

nào chân thật có nó, bởi vì nó cách chúng ta thật sự là rất xa xôi, đó là một loại xa xôi mong muốn mà không thể thành! Ta yêu người kia liền giống như ánh trăng bây giờ, có lẽ thỉnh thoảng ta có thể thấy hẳn một lần, nhưng hẳn lại giống như ánh trăng treo cao ở chân trời kia, làm cho ta cảm giác được xa xôi không thể thành” Uyên Dao yếu ớt nói. Toàn thân cũng nhộn nhạo tăng tăng gọn sóng, giống như muốn cho tất cả nỗi lòng theo gió đi xa, nhẹ nhàng bay về phía chân trời xa xôi. “Người... Là cảm thấy người mà người yêu cao không thể leo tới sao? Kỳ thật... Có lẽ người bên buồng tất cả bản khoán trong lòng, dùng cảm đi tranh thủ một lần, có lẽ người sẽ cảm thấy đó cũng không phải xa xôi không thể thành đâu?” Mặc dù Lam Ân Nhan nói, nhưng trong lòng thì vô cùng rung động, nàng cảm thấy Uyên Dao này vô luận từ dung mạo hoặc là tài nghệ, dù là tâm tình đều là rất hoàn mỹ a, nhưng người nàng yêu trong lòng, lại đối với nàng mà nói là xa không thể thành, nàng yêu là người sao? Sẽ không là thần tiên trên trời đi? “Tỷ tỷ thật hi vọng ta đi tranh thủ sao?” Uyên Dao chăm chú nhìn Lam Ân Nhan, khóe miệng buộc vòng mảnh cười nhạt nói, gió đêm thổi bay tóc đen của nàng, làm cho trên mặt nàng tàn mất ra vẻ đẹp thế lương. “Ừ, đôi khi yêu là cần tranh thủ. Uyên Dao, người bên dùng thiệt tình của mình đi cảm động hẳn, mặc dù cuối cùng thất bại, nhưng tối thiểu tâm cũng sẽ không tiếc nuối!” Trên mặt Lam Ân Nhan tươi sáng cười nói, nàng cũng từng bởi vì người trúng kịch độc, cho nên mới đem tình yêu đối với Tiêu Nhiên giữ lại bước đến trước mặt tử thần, nhưng kết quả lòng của nàng vẫn là nói cho nàng, cho dù chết thì như thế nào chứ? Cho dù chết, nhưng mà trong lòng nàng cũng là trung thành với tình yêu, mà không phải mang theo tiếc nuối rời đi. Lúc này ánh trăng tận thỏa thích trút xuống, giống như khối bạc mờ mờ quanh quẩn toàn thân Lam Ân Nhan, làm cho dung nhan tuyệt mỹ kia của nàng ở dưới ánh trăng đẹp đến cực hạn. Gió đêm từ từ mà đến, tóc đen Lam Ân Nhan ở trong gió chậm rãi lay động. Giống như chính là tiên tử hạ phàm ngày đó, cũng không kịp được một chút phong thái của nàng. Mà khóe môi Uyên Dao lại mỉm cười, con người đầy nước liễm diễm nhìn Lam Ân Nhan. Chính là nếu ở trong đây lòng nàng tìm kiếm, sẽ thật sâu phát hiện, trong lòng Uyên Dao cũng không mỉm cười, mà là một mảnh hàn băng. Lam Ân Nhan này, quả thật nàng rất đẹp, xinh đẹp thánh khiết lúc ẩn lúc hiện. Đó là một loại xinh đẹp cho dù không động bất kỳ tiếng nói nét mặt cái gì, cũng có thể làm cho người ta hít thở không thông, loại xinh đẹp này thường sẽ làm người ta ở dưới tình huống không thể cảm thấy, đem một lòng hoàn toàn luân hãm. Khó trách, Thần vô cùng hoàn mỹ trong cảm nhận kia của nàng sẽ yêu nàng yêu đến tình trạng không thể kiềm chế. “Uyên Dao? Là ta nói sai cái gì sao?” Nhìn thấy Uyên Dao tựa hồ có chút thất thần, Lam Ân Nhan không nhịn được nhẹ giọng hỏi. “Tỷ tỷ, kỳ thật ra cũng muốn đi tranh thủ. Nhưng mà người biết không? Vô dụng, bởi vì người Uyên Dao yêu, trong lòng đã có người âu yếm. Cho nên kỳ thật Uyên Dao chính là tương tư đơn phương thôi, chính là bởi vì kết quả như vậy, do đó Uyên Dao mới có thể một mình ở dưới ánh trăng đánh đàn, làm cho tâm tình tịch tị của mình theo tiếng đàn rơi vào trong gió, để được một chút an ủi” Uyên Dao buông con người xuống, ngữ khí yếu ớt nói. Tình yêu nàng đối với chủ tử, tựa như hạt giống chôn sâu ở dưới đáy lòng, nhưng lại là hạt giống vĩnh viễn sẽ không nảy mầm. Chủ tử có được khuôn mặt hoàn mỹ nhất trên đời, nhưng mà trái tim hẳn cũng không hoàn mỹ, bởi vì tâm hồn so với băng sương ngàn năm còn lãnh hơn, hoặc là nói cần bản hân là vô tâm. Bởi vậy cho nàng lại trầm mê cùng chủ tử, cũng tuyệt đối không thể sẽ dẫn tới một chút nhìn của chủ tử. Bất quá chính là bởi vì chủ tử là người vô tâm, mặc dù không chiếm được tình yêu của chủ tử, nàng cũng có thể thỏa mãn. Nhưng mà Lam Ân Nhan lại xuất hiện, mà xuất hiện của nàng làm chủ tử có tâm, hơn nữa còn làm cho tâm hồn đập chỉ vì cái gọi là lam Ân Nhan trúng mục tiêu nhất định này, nàng thật là không cam lòng a! “Uyên Dao, người...” Nghe được Uyên Dao nói, Lam Ân Nhan cũng không biết nên nói những gì, nam tử nàng yêu lại yêu nữ nhân nhân khác. Vậy nàng... “Tỷ tỷ không cần thay Uyên Dao thương tâm, ta yêu người kia liền giống như ánh trăng này, kỳ thật chỉ cần hàng đêm Uyên Dao có thể lẳng lặng cảm nhận mỹ lệ này, làm cho mảnh thánh khiết trong trời này ở trong lòng bàn tay ta dập dờn màu trắng bạc, liền cũng cảm nhận được giống như người trong lòng yêu” Uyên Dao lại mở lòng bàn tay ra, để cho ánh trăng ở đầu ngón tay mình di động, trên mặt cũng lộ ra nụ cười thỏa mãn, tựa hồ đang thưởng thức ánh sáng trong sạch nhu tình như nước này. “Uyên Dao...” Nhìn thấy vào Uyên Dao ở trong gió tung bay, tóc đen thanh doanh vũ động, cùng với nụ cười thỏa mãn trên mặt kia, Lam Ân Nhan cũng không biết nói cái gì. “Ha ha, tỷ tỷ, không đề cập tới tâm sự của Uyên Dao. Đứng rồi, tỷ tỷ trẻ như vậy trở về hẳn là có việc gì đi? Chẳng lẽ tỷ tỷ trở về là cùng Tam vương gia hoàn toàn phân rõ giới hạn?” Uyên Dao thu hồi bàn tay nâng ánh trăng, sau đó con người hàm chứa ý cười ôn nhu nhìn về phía Lam Ân Nhan. “Uyên Dao thế nhưng đoán được?” Lam Ân Nhan không khỏi tán thưởng liếc nhìn Uyên Dao. “Vừa rồi tỷ tỷ nghĩ đến Tam vương gia là người Uyên Dao yêu, cho nên vì an ủi Uyên Dao không phải là nói sẽ không đi cướp đoạt Tam vương gia sao? Mà chuyện tỷ tỷ cùng Tứ vương gia, mọi người bên trong phủ cũng đều biết. Cho nên Uyên Dao liền lớn mật phỏng đoán!” Uyên Dao mỉm cười nở nụ cười nói. “Uyên Dao, người thật sự là rất thông minh!” Lam Ân Nhan cũng tặng lại Uyên Dao một chút cười nhạt. “Uyên Dao cùng tỷ tỷ vừa gặp đã thân, Uyên Dao cũng hi vọng tỷ tỷ có thể truy tìm tình yêu trong lòng. Trong lòng mỗi người đều phải có lựa chọn của mình, tỷ tỷ cũng có thể vâng theo trong lòng mình yêu thích. Chính là dù sao Tam vương gia cũng có ân với Uyên Dao, hơn nữa Tam vương gia cũng thật tình yêu tỷ tỷ, cho nên mặc dù tỷ tỷ lựa chọn yêu Tứ vương gia, cũng hi vọng tỷ tỷ đừng quá thương tâm Tam vương gia liền tốt!” Uyên Dao lại đưa mắt nhìn về phía mặt trăng nơi chân trời, ngữ khí ôn nhu nói. Chính là một lòng của nàng cũng vô cùng thống khổ. “Ta...” Lam Ân Nhan trầm mặc, nàng không biết nên trả lời Uyên Dao như thế nào. “Kỳ thật Uyên Dao biết mục đích khi đó tỷ tỷ đến Tam vương phủ, tỷ tỷ là vì tìm kiếm hai thứ đó của Tam vương gia đi! Cho nên tỷ tỷ cũng không thể trách lúc trước Tam vương gia đối xử lãnh khốc với tỷ tỷ như vậy, bởi vì hai thứ đó rất quan trọng đối với Tam vương gia!” Khóe miệng Uyên Dao mỉm cười nhìn về phía Lam Ân Nhan. “Uyên Dao cũng biết hai thứ kia?” Lam Ân Nhan kinh ngạc liếc nhìn Uyên Dao. Đúng vậy, nàng biết hai thứ đó rất quan trọng đối với Tiêu Dật, nếu không làm sao Hoàng đế cùng Phong Y có thể hạ độc nàng, sau đó bức bách mình đến ăn cắp chứ, chính là nàng lại không biết hai thứ kia rốt cuộc có tác dụng gì. “Uyên Dao cũng là trong lúc vô ý nghe Tam vương nói qua! Theo như lời Tam vương gia, một khối Lệnh bài phi thủy trong đó có thể hiệu lệnh tất cả nhân sĩ vô luận trong cung hồ, chỉ cần trên tay có được lệnh bài phi thủy kia, tất cả nhân sĩ vô luận phải nghe lệnh hẳn. Còn có một khối hình như là lệnh bài đối với quan công rộng bằng vàng, nghe nói đó một cái hừa phen giữa Hoàng đế lập nước Lâm quốc cùng Hoàng đế lập Thánh Long vương triều, hình như nói vô luận ai có được khối kim lệnh bài kia, chỉ cần ở trước mặt Hoàng đế hiện tại ở Lâm quốc đưa ra kim lệnh bài kia, liền có thể khiến cho Lâm quốc Hoàng đế vô điều kiện xuất binh hỗ trợ!” Uyên Dao chậm rãi mở miệng giải thích. “Khó trách...” Lúc này Lam Ân Nhan mới chợt hiểu ra. Nói cách khác lúc trước Tiêu Dật cho mình Lệnh bài phi thủy kia, có thể hiệu lệnh tất cả nhân sĩ vô luận. Khó trách Tiêu Trác kiêu kỳ Tiêu Dật như thế, thì ra Tiêu Dật có được hai thứ kia lại có được thế lực cường đại như thế. “Đúng, tỷ tỷ, nghe nói người cũng trúng độc? Đường như Tam vương gia vì thay người giải độc cũng lo nát tâm, bây giờ thân mình người có cảm giác không khỏe hay không? Tỷ tỷ là tri âm của Uyên Dao, Uyên Dao thực không hi vọng tỷ tỷ có chuyện gì!” Bỗng nhiên Uyên Dao đưa tay thân mật kéo lấy tay của Lam Ân Nhan, chính là đầu ngón tay của nàng lại vô tình hay cố ý xẹt qua mạch đập Lam Ân Nhan. Hẳn, quả thực khởi động Ma Linh châu giải độc trong người Lam Ân Nhan. “Không phải Uyên Dao vừa nói sao, nếu chưa từng trải qua thân thể đau đớn, chúng ta có thể sẽ không hiểu quý trọng bản thân, cũng sẽ không cảm ơn lúc không có ốm đau. Cho nên sinh mệnh đối với ta mà nói, không cần cường cầu! Chỉ cần có thể quý trọng hạnh phúc có trước mắt, đối với ta mà nói cũng đã đủ rồi!” Lam Ân Nhan lạnh nhạt cười nói. “Thì ra tỷ tỷ cũng là người không cầu chấp” Uyên Dao lạnh nhạt cười, trong con người lại che dấu một chút hào quang phức tạp không dễ phát hiện. Rõ ràng độc của nàng đã giải hoàn toàn, làm sao chính nàng lại còn không biết chứ? Chẳng lẽ chủ tử căn bản là không nói với nàng? Chủ tử thật đúng là yêu nàng yêu đến si mê, vì nàng mà thừa nhận nhiều thống khổ như vậy, gần như trả giá tất cả, lại cũng không nói cho nàng biết. “Uyên Dao, ta còn muốn đi tìm Tam vương gia, ho nên sẽ không thể cùng người. Nhưng mà nếu có cơ hội, nhất định ta sẽ đến Tam vương phủ nhìn người!” Bỗng nhiên trong đầu Lam Ân Nhan xuất hiện bóng dáng Tiêu Nhiên, Tiêu Nhiên còn ở Tứ vương phủ chờ mình, mình phải tranh thủ thời gian giải quyết chuyện với Tiêu Dật, nàng không muốn làm cho Tiêu Nhiên chờ lâu, nếu không hẳn nhất định sẽ không vui. “Ừ! Tỷ tỷ đi đi! Tỷ tỷ, người nhất định phải hạnh phúc a, Uyên Dao không thể có được hạnh phúc, hi vọng tỷ tỷ có thể thay ta hoàn thành!” Uyên Dao ôn nhu cười nói. “Cảm ơn Uyên Dao, nhất định ta sẽ hạnh phúc. Uyên Dao cũng sẽ tìm kiếm được một phần hạnh phúc chân chính thuộc về người!” Lam Ân Nhan gật gật đầu nói. Kỳ thật Uyên Dao nói là có ám chỉ khác, chính là Lam Ân Nhan cũng không biết. “Hảo, thân thể Uyên Dao cũng có chút mệt mỏi, cần trở về nghỉ ngơi, vậy Uyên Dao sẽ không tiễn tỷ tỷ!” Uyên Dao cũng mỉm cười gật gật đầu nói. “Ừ!” Lam Ân

Nhan chăm chú nhìn Uyển Dao, sau đó đi về phía trước. “Tỷ tỷ?” Bỗng nhiên Uyển Dao thốt lên. “A?” Nghĩ đến Uyển Dao còn có việc, Lam Ân Nhan xoay đầu qua. “Tối nay chúng ta nói, tỷ tỷ có thể đừng nói với bất kỳ ai được không? Uyển Dao hi vọng làm cho phần yêu không chiếm được trong lòng kia, trở thành một cái bí mật tốt đẹp mà lại vĩnh hằng, cũng trở thành bí mật nhỏ giữa Uyển Dao và tỷ tỷ người tri âm duy nhất này?” Uyển Dao u nhả cười nói. “Hào, ta sẽ thay Uyển Dao đem bí mật nhỏ trong lòng giữ gìn tốt!” Lam Ân Nhan im lặng chút, lại tiếp tục đi về phía trước. Uyển Dao nhìn Lam Ân Nhan rời đi, gió nhẹ thổi lên tóc đen của nàng, làm cho cả người nàng thoát nhìn là phiêu dật tinh mỹ như vậy. Chính là nếu Lam Ân Nhan quay đầu lại nhìn Uyển Dao, sẽ phát hiện ý cười trong con ngươi Uyển Dao là lạnh như băng thấu xương như vậy. Mà đợi sau khi Lam Ân Nhan biết mất hoàn toàn ở trong bóng đen, Uyển Dao lại đón gió mà đứng, lại ngửa đầu liếc mắt nhìn mặt trăng treo ở chân trời, để cho ánh trăng tùy ý trộn lên dây đàn đau đớn trong lòng nàng kia, dưới ánh trăng thánh khiết, tâm của nàng cũng là một mảnh hắc ám. Lúc này con ngươi nàng một mảnh âm lãnh, phảng phất quý dị như quý mị, mà trong lòng bàn tay của nàng cũng nắm một đóa hoa xinh đẹp, cũng là hoa Bỉ Ngạn thuộc loại dẫn hồn về Địa Ngục. Sau đó Uyển Dao chậm rãi rời khỏi hoa viên, kỳ thật nàng là cố ý ở chỗ này chờ Lam Ân Nhan. Vì sao nàng sẽ ngày ngày thừa nhận thống khổ truy tâm, bởi vì đây là trừng phạt chủ tử đối với nàng, đơn giản là mình không đúng lúc báo chuyện về Lam Ân Nhan. Cho nên tối nay nàng riêng xuất hiện ở đây, cùng đợi Lam Ân Nhan. Nàng... muốn ở trước mặt Lam Ân Nhan nói Tiêu Dật thật là tốt, cũng muốn làm cho Lam Ân Nhan biết Tiêu Dật đối với nàng kỳ thật là thật tâm trả giả. Mặc dù ngày khác Tiêu Dật cùng chủ tử đối địch, chủ tử muốn giết Tiêu Dật, mà Lam Ân Nhan cũng có thể sẽ có một chút mềm lòng đối với Tiêu Dật đi? Như vậy nhất định chủ tử sẽ bị kích thích! Nếu nàng không chiếm được, nàng tình nguyện phá hủy tất cả, cũng sẽ không cho Lam Ân Nhan nhận được. Bây giờ nàng đã hiểu rõ, nàng nguyện ý cùng người kia hợp tác! Nàng tình nguyện chủ tử cũng không yêu ai, như vậy nàng còn có thể giữ lại một chút ảo tưởng, cũng không nguyện ý chủ đem tâm hoàn toàn cho Lam Ân Nhan. Trong hoa viên, lưu lại ai oán cùng với hơi thở hắc ám lộ ra vạn phần tuyệt vọng của Uyển Dao. Cùng lúc đó, trong phòng ngủ Tiêu Dật... Dưới ánh nến lay động, Tiêu Dật chính là cúi đầu, cầm bút vẽ trên tay tô điểm chút gì ở trên giấy tuyên thành. Chăm chú nhìn lại, thì ra giấy tuyên thành rõ ràng hiện lại là khuôn mặt cười tươi như hoa của Lam Ân Nhan, mà nhìn Lam Ân Nhan sinh động dưới ngòi bút này của mình, tâm Tiêu Dật cũng đã sa vào cô đơn. Nhìn mình dụng tâm vẽ ra Lam Ân Nhan, đúng là linh khí bức người như thế, dung mạo tuyệt sắc như vậy, tựa hồ dùng từ văn phong hoa mỹ như thế nào đến hình dung đều là tái nhợt vô lực, tựa như thật sự chỉ có thể ý hội, không thể nói truyền, nhưng lại làm ánh mắt Tiêu Dật trong khoảng thời gian ngắn không thể dời. “Tiêu Dật?” Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Lam Ân Nhan đi vào phòng ngủ Tiêu Dật, ngữ khí lạnh nhạt kêu. Lúc trước Tiêu Dật từng phản phô thị vệ trong phủ, Lam Ân Nhan có thể tùy ý đi lại địa phương gì trong vương phủ, cho nên nàng tiến vào phòng ngủ Tiêu Dật cũng không có bất luận kẻ nào thông báo. Khoảnh khắc ngừng đầu, chống lại mặt Lam Ân Nhan, trong nháy mắt tâm Tiêu Dật cứng lại, hô hấp cũng có chút dồn dập. Nàng đã trở lại? Điều này sao có thể chứ? Hẳn nghĩ đến nàng sẽ không bao giờ trở lại Tam vương phủ này chứ? “Nhan nhi, người...” Trong con ngươi Tiêu Dật hiện lên một chút vui sướng, ngay khi hân hoan định mở miệng nói chuyện, lại bỗng nhiên nghẹn lại khi thấy dấu vết khó có thể che lấp ở trên cổ. Nhất thời, tâm Tiêu Dật đột nhiên run rẩy một trận, mặc dù người nàng đã trở lại, hẳn đương nhiên là cảm giác được kinh ngạc cùng kinh hãi. Chính là nhìn đến dấu vết trên cổ nàng, cùng với ánh mắt lạnh nhạt xa lánh của nàng nhìn mình, cho dù hân hoan lại ngu xuẩn, cũng có thể mơ hồ đoán được mục đích nàng về Tam vương phủ. “Ta có chuyện muốn nói với người” Nhìn thấy con ngươi Tiêu Dật nhìn chăm chăm cổ mình, Lam Ân Nhan cũng cảm giác được cái gì, ánh mắt không được tự nhiên nhìn Tiêu Dật, Lam Ân Nhan sửa lại cổ áo, sau đó lạnh lùng mở miệng nói. “Ta biết người có chuyện muốn nói, chính là có thể chờ một chút có thể hay không? Tranh này có thiếu vào nét bút mới có thể hoàn thành!” Tiêu Dật lại cúi đầu vẽ lên bức tranh, trong thanh âm lạnh nhạt không có cảm xúc gì. Còn lại thân thể Lam Ân Nhan hơi hơi cứng đờ, sau đó nhũn mảy liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó nàng chậm rãi đi tới cái bàn Tiêu Dật đang vẽ tranh ở đối diện, khoanh tay trước ngực nhìn về phía giấy tuyên thành Tiêu Dật vẽ. Khi Lam Ân Nhan chăm chú nhìn về phía giấy tuyên thành, thì sắc mặt chợt biến đổi, người trong tranh kia rõ ràng... chính là mình? “Đừng vẽ, vẫn là nói chuyện chính sự đi? Ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với người” Lam Ân Nhan buông hai tay xuống, lạnh lùng mở miệng. Nàng không muốn đi phân tích chút nào ý nghĩa trong lòng Tiêu Dật lúc này, nàng cũng không muốn nhìn thấy mình trở thành người dưới ngòi bút hân vẽ. Mà Tiêu Dật lại coi như không nghe thấy Lam Ân Nhan nói, con ngươi vẫn như cũ dừng ở trên giấy tuyên thành, dụng tâm vẽ vài nét bút cuối cùng. “Tiêu Dật, ta cho rằng trong lòng người rất rõ ràng, người mà người vẽ dưới cây bút không nên là ta!” Lam Ân Nhan nhim không được muốn ra tay cướp bút vẽ trong tay Tiêu Dật. Mà ngay khi Lam Ân Nhan cướp bút qua, đồng thời Tiêu Dật cũng vừa vạn hoàn thành nét vẽ cuối cùng, sau đó liền thấy hân kéo giấy tuyên thành trên mặt bàn, không làm cho động tác đoạt bút của Lam Ân Nhan phá hủy bức họa trên tay. “Đối với ta mà nói, chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là bức họa này. Trong cuộc đời ta chỉ từng họa Mẫu phi, từ sau khi Mẫu phi mất, ta liền thề, trừ phi là nữ tử đáng giá ta dùng sinh mệnh đi yêu, mới có thể đủ làm cho ta lại đưa bút vẽ ra, nếu không ta liền không bao giờ họa bất kỳ một bức tranh nào nữa” Tiêu Dật chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan, chậm rãi mở miệng nói. Lúc trước hân từng lầm đem Lam Linh Phượng trở thành người mình yêu, lúc Lam Linh Phượng gả cho Tiêu Trác một khắc kia, hân nghĩ đến mình là hoàn toàn mất đi Lam Linh Phượng, cho nên từng muốn vì Lam Linh Phượng vẽ tranh, để coi như lưu luyến cuối cùng trong lòng, nhưng kết quả một lần họa kia người hiện ra lại là Lam Ân Nhan. Khi Tiêu Nhiên mạng theo Lam Ân Nhan rời đi phủ Thừa tướng, hân biết, tất cả đều đã rơi vào bụi bặm. Nàng sẽ không trở về Tam vương phủ, vì thế hân lại một lần nữa cầm bút vẽ tới. Bức tranh lần trước hân vẫn giữ như cũ, tuy rằng người trong họa kia đồng dạng là Lam Ân Nhan, nhưng mà khi đó hân là vì Lam Linh Phượng mà vẽ. Cho nên lúc này đây hân muốn tâm vô tạp niệm, chân chính vì Lam Ân Nhan vẽ một bức họa, hân muốn dùng bức họa này làm một loại tốt đẹp nhớ lại. Mà Lam Ân Nhan nghe được Tiêu Dật nói, cũng là hơi nhẩn mảy một chút, sau đó nàng không có cho Tiêu Dật một câu trả lời nào. Nếu đổi lại là trước đây, có thể nàng sẽ nói tặng Tiêu Dật như vậy? Người tình lại đi, người mà người vẽ trong tranh cùng ta có quan hệ gì chứ? Có thể xin người đừng dùng bàn tay bản thân này đến làm bẩn ta được hay không? Chính là vừa nghe Uyển Dao nói, nàng biết được thật ra thì Tiêu Dật cũng không phải là kinh khủng như mình thấy lúc trước, cho nên giờ khắc này, nàng thật không biết nên trả lời Tiêu Dật như thế nào, cho nên tình thành thật bảo trì trầm mặc. “Nhan nhi, người cảm thấy người dưới bút vẽ của ta, với bản thân người giống nhau sao?” Sau đó Tiêu Dật lại cầm giấy tuyên thành trong tay đặt ở trên bàn, trên giấy tuyên thành là Lam Ân Nhan đứng bên trong trăm hoa cùng trăm con bướm, cả người tuyệt mỹ không dính bụi trần, linh động phóng khoáng. “Ừ!” Lam Ân Nhan hơi hơi ngẩn người, sau đó mặt không chút thay đổi liếc nhìn mình trong bức họa, lạnh nhạt đáp lại. “Đem hình bóng xinh đẹp của người khắc vào trên giấy tuyên thành này, giữ lại làm kỷ niệm, hân là không phải hành vi tội ác ngập trời gì đi?” Khóe miệng Tiêu Dật vẽ ra một chút cười thống khổ nói, hai tay cũng cẩn thận xẹt qua trên giấy Tuyên thành, muốn đưa tay chạm vào người trong tranh, nhưng biết là bút mực chưa khô, nếu dụng chạm một chút, sẽ hủy say mê hấp dẫn của người trong bức họa, cho nên cuối cùng chính là lựa chọn chăm chú hai mắt nhìn về phía người trong bức họa. “Tùy người, người thích vẽ liền vẽ đi, nếu người thật muốn đem tranh này làm kỷ niệm cũng tùy người!” Lam Ân Nhan mặt không biểu tình nói. “Lúc trước không phải người nói có chính sự muốn nói với ta sao? Hiện tại có thể nói!” Tiêu Dật nâng hai mắt khỏi người trong bức tranh, sau đó chống lại ánh mắt Lam Ân Nhan. “Tối nay ta tới đây, là muốn người cho ta một bức hưu thư, bởi vì ta muốn hoàn toàn thoát khỏi thân phận Tam vương phi!” Thấy Tiêu Dật nói, Lam Ân Nhan cũng lại ngẩn người, sau đó thân nhiên mở miệng nói. Lần trước, mình từng đã cho Tiêu Dật một bức hưu thư, nhưng mà lại bị hân phá hủy. Vì lý do an toàn, cho nên lần này nàng quyết định làm cho hân đưa cho mình một bức hưu thư. “Người... Trong lòng thật sự cũng chưa có một chút lưu luyến với Tam vương phủ sao?” Con ngươi Tiêu Dật thật sâu chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan, kỳ thật trong lòng đã sớm đoán được mục đích nàng trở về, chính là lại muốn ôm một tia hi vọng xa vời. “Cho dù giờ phút này người của ta còn đứng ở trong Tam vương phủ này, nhưng tâm nguyện lại ở Tứ vương phủ! Nếu tâm cũng không ở trong này, sao lại có cái gì để lưu luyến chứ?” Lam Ân Nhan lạnh nhạt liếc nhìn Tiêu Dật, gần từng chữ một, chính là ngữ khí cũng không lạnh như băng như trước kia. Nếu như đến để phân rõ tất cả quan hệ, vậy đương nhiên nàng sẽ vứt bỏ toàn bộ oán oán trước đó, cho nên giờ phút này tâm tình nàng cũng rất lạnh nhạt. “Tiêu Nhiên đối với người thật sự rất quan trọng sao? Kỳ thật ta cũng không ngăn cản người yêu hân, chính là người phải suy nghĩ kỹ, hân là Tà đế, sẽ là một người khiến muôn dân thiên hạ gặp phải tai họa!” Kỳ thực Tiêu Dật nghe được

là đáp án trong dự kiến, chính là khi chính miệng Lam Ân Nhan nói ra, tim hần lại vẫn đau đớn khó nhin giống như vạn châm đâm vào. “Tiêu Dật, vì không tôn hai thanh danh của Tam vương phủ ngươi, ngươi vẫn là thành toàn ta rồi đi Tam vương phủ, quyết tâm thảo xuống danh hiệu Tam vương phi đi? Kỳ thật như vậy đối với ngươi, đối với ta đều rất tốt! Ngươi cũng không muốn ta lấy thân phận Tam vương phi vào ở Tứ vương phủ lâu dài đi? Thật ra thì ta thật đúng là không cần đồn đãi thanh danh cái gì, nhưng mà nói vậy, đối với thanh danh Tam vương phủ ngươi, cùng đối với bản thân Tiêu Dật ngươi mà nói, thật đúng là cũng không có bất kỳ chỗ tốt nào!” Lam Ân Nhan không trực tiếp trả lời Tiêu Dật, mà là con ngươi hàm chứa ý cười trong suốt yếu ớt nói. “Hào, ngươi đã lựa chọn rồi, đương nhiên ta cũng sẽ thành toàn ngươi! Nhưng mà ta vẫn muốn nói cho ngươi, Tiêu Nhiên là Tà đế, ta là Chính đế! Từ xưa đến nay, Tà vĩnh viễn là không có khả năng thắng Chính. Có lẽ có một ngày ngươi sẽ hối hận!” Tiêu Dật buông mí mắt xuống nói. “Ta biết rất rõ ràng bản thân yêu là ngươi nào? Cho dù hần là Tà đế thì như thế nào? Nếu quyết định đi yêu hần, ta liền tuyệt đối sẽ không hối hận” Khóe miệng Lam Ân Nhan lạnh nhạt cười nói. “Ngươi lựa chọn yêu hần, ta không có lời nào để nói. Chính là ta thật sự muốn hỏi ngươi một câu, ngươi trừ bỏ lựa chọn yêu hần ở ngoài, thực nguyện ý cùng hần giết hại muôn dân thiên hạ sao? Ngươi phải biết rằng, dân chúng này là vô tội. Hy vọng ngươi đừng lựa chọn giúp Tiêu Nhiên cùng nhau huyết tẩy Thánh Long vương triều, đừng tự tay đi sát hại những dân chúng vô tội này! Có lẽ ngươi có thể khuyên Tiêu Nhiên buông tất cả cừu hận trong lòng!” Tiêu Dật chăm chú nhìn Lam Ân Nhan nói, tuy rằng còn không thể xác định hoàn toàn nguyên nhân Tiêu Nhiên huyết tẩy Thánh Long vương triều, nhưng mà hần đã mơ hồ đoán được một chút manh mối. “Vì sao các ngươi luôn mồm nói Tiêu Nhiên là người mang tai họa cho muôn dân chứ? Giữa ngươi cùng Tiêu Trác chẳng phải lục đục với nhau sao, cho dù không có Tiêu Nhiên, chẳng lẽ chiến tranh giữa ngươi cùng Tiêu Trác sẽ tránh khỏi được sao?” Lam Ân Nhan nhin không được ra tiếng phản bác. “Chính là bởi vì ta không nghĩ tùy tiện gây chiến tranh, liên lụy dân chúng vô tội. Cho nên qua nhiều năm như vậy, ta luôn luôn nhẫn nại Tiêu Trác. Nếu Tiêu Trác không ép ta, tuyệt đối ta sẽ không ra tay trước. Nếu không lấy năng lực của ta, muốn trừ bỏ Tiêu Trác, căn bản không cần tốn nhiều sức” Khóe miệng Tiêu Dật chua xót cười nói. “Ngươi...” Con ngươi Lam Ân Nhan quét về phía Tiêu Dật, nàng nghĩ tới lúc trước Uyển Dao nhắc tới hai thứ kia, cho nên nàng biết Tiêu Dật nói không phải nói bậy. Có lẽ hần nghĩ rằng muốn trừ bỏ Tiêu Trác, giành lấy. Đúng là rất dễ dàng đi? “Tuy rằng Chí Thanh nói, nếu ngươi yêu Tiêu Nhiên, liền có thể trợ giúp Tiêu Nhiên tiêu diệt muôn dân, nhưng mà ngươi cùng Tiêu Nhiên cũng đừng xem nhẹ năng lực của ta! Vô kích che dấu thực lực chân chính cũng không phải sở trường của Tiêu Nhiên, ta cũng biết!” Trong con ngươi âm u của Tiêu Dật hiện lên một chút quang mang phức tạp. Tiêu Nhiên thật nghĩ đến vô công của mình thật sự không chịu nổi một kích sao? Chính là không đến thời khắc mấu chốt, hần không muốn bại lộ thực lực của mình. Nếu hần không lấy mình làm nhỏ yếu, làm sao Tiêu Nhiên lại khinh địch chứ. “Ta biết thực lực của ngươi, nhưng mà tuyệt đối ta sẽ không để ngươi thương đến Tiêu Nhiên. Nếu Chí Thanh nói, ta có thể giúp Tiêu Nhiên, ta sẽ không tiếc tất cả bảo vệ hần” Lam Ân Nhan nghĩ đến thực lực trong miệng Tiêu Dật chỉ là hai thứ kia, Tiêu Nhiên nói hần là thần bảo vệ của mình, như vậy năng lực của hần cũng là thần bảo vệ của Tiêu Nhiên. Nàng biết bản lĩnh Tiêu Nhiên rất lợi hại, nhưng mà thực lực Tiêu Dật cũng không phải nhỏ bé a! Nếu có một ngày Tiêu Nhiên thật cùng Tiêu Dật khai chiến, rốt cuộc ai mới có thể chân chính là người thắng chứ? Còn có, Tiêu Dật từng cho mình khối lệnh bài Phi thủy kia, hần là mình phải trả lại cho hần sao? Theo lý tuyết, hần là mình phải trả lại cho hần, nhưng mà nếu trả lại cho hần, vậy có thể uy hiếp với Tiêu Nhiên hay không? Tuy rằng nàng cũng tin tưởng bản lĩnh Tiêu Nhiên, đồng dạng cũng tin tưởng bản lĩnh của Tu La môn, nhưng mà Tiêu Nhiên vô công lợi hại, đám Tu La lại lợi hại. Cũng không thể cùng có thể đối phó toàn bộ người vô lâm đi? Hơn nữa sau lưng Tiêu Dật còn có một quốc gia làm chỗ dựa chứ? “Ngươi không đành lòng xem ta thương tổn Tiêu Nhiên, vậy ngươi liền tàn nhẫn nhin Tiêu Nhiên giết muôn dân thiên hạ sao? Hy vọng ngươi có thể giúp đỡ Tiêu Nhiên rửa sạch oán khí trong lòng, chỉ cần hần không chủ động gây ra huyết tinh, đương nhiên ta cũng sẽ không xem hần là địch. Bởi vì... Ta không muốn nhìn đến ngày nào đó ta cùng với ngươi đối địch” Con ngươi Tiêu Dật nghiêm túc nói. “Được rồi, ta không muốn cùng ngươi nhiều lời! Ta tới đây cũng không phải thảo luận cái vấn đề Chính – Tà gì, Tiêu Dật, thoải mái nhanh một chút, cho ta một bức Hưu thư đi!” Lam Ân Nhan liếc nhìn Tiêu Dật nói, nàng không muốn lấy chuyện còn chưa phát sinh này đến ảnh hưởng tâm tình, bây giờ nàng thậm chí nhanh chóng lấy đến hưu thư, sau đó về Tứ vương phủ. Kỳ thật nếu Tiêu Dật thật sự không chịu cho nàng hưu thư, vậy cũng không quan trọng. Chỉ cần trong lòng mình cùng Tiêu Nhiên có yêu lẫn nhau, bức Hưu thư này không cần thì như thế nào chứ? Chính là mình cảm thấy nếu đối thân phận Tam vương phi cùng Tiêu Nhiên yêu nhau, thật sự là thực không công bằng với Tiêu Nhiên! Cho nên nếu có thể lấy đến bức Hưu thư kia, vậy đương nhiên là không có gì tốt hơn. “Hào, bây giờ ta liền cho ngươi một bức hưu thư!” Tiêu Dật chăm chú nhìn Lam Ân Nhan, sau đó thần nhiên mở miệng nói. “Cảm ơn!” Lam Ân Nhan ngửi khí lạnh lùng nói ra. “Không khách khí! Quân tử là giúp người khác hoàn thành ước vọng! Có lẽ ta cũng không phải là cái quân tử gì, nhưng tối nay cũng vui vẻ noi theo quân tử!” Tiêu Dật lạnh lùng nói, sau đó lại từ trong ống gậy Tuyên thành rút gậy Tuyên thành ra, sau đó liền chuẩn bị cầm bút viết xuống hưu thư. Nhưng mà, ngay khi hần vừa muốn viết, khi một chữ “Hưu” còn chưa viết xong, bỗng nhiên một gã thị vệ Tam vương phủ thần sắc bối rối xông vào. “Vương gia, thuộc hạ có việc bẩm báo!” Ngửi khí thị vệ có chút dồn dập, nhưng con ngươi cũng liếc nhìn Lam Ân Nhan. “Chuyện gì?” Tiêu Dật vốn chuẩn bị khiến cho thị vệ lui ra, đợi mình viết xong hưu thư lại tới bẩm báo, nhưng mà khi nhìn thấy ánh mắt của thị vệ nhìn Lam Ân Nhan có chút cổ quái, không khỏi mở miệng hỏi lên. “Vương gia, theo thám tử ẩn nấp bốn phía ở phủ Thừa tướng bẩm báo, có một số lớn người bị mất ấn vào phủ Thừa tướng, hình như những người đó đi có ý không tốt! Nhưng mà bọn thuộc hạ không dám làm bậy, sợ sẽ rút dây động rừng, cho nên liền bẩm báo với Vương gia trước!” Thị vệ Tam vương phủ bẩm báo chi tiết. “A?” Còn lại Tiêu Dật là ngẩn người, sau đó cầm bút trong tay đang chuẩn bị viết Hưu thư thả xuống, thật đúng là bị mình đoán đúng? “Phủ thừa tướng? Phủ thừa tướng Lam Hằng?” Sắc mặt Lam Ân Nhan cũng biến đổi, sau đó thất thanh hỏi. “Ngươi không nghe lầm!” Con ngươi Tiêu Dật sâu sắc nhìn về phía Lam Ân Nhan. Mà sau khi nghe được Tiêu Dật xác nhận, thân thể Lam Ân Nhan cũng phút chốc vọt ra ngoài. Không biết vì sao, trong đầu Lam Ân Nhan vừa nghĩ đến Lam Hằng có thể đã gặp chuyện không may, không khỏi có chút hoảng hốt lên. Không biết vì sao, thậm chí còn có chút lo lắng. Có lẽ là bởi vì cảm kích hần đi? Lúc trước Lam Linh Phụng kia muốn dùng chủy thủ giết mình, là Lam Hằng bỗng nhiên tỉnh lại mới ngăn cản được Lam Linh Phụng, sau đó Tiêu Nhiên đuổi tới, nếu không có Lam Hằng một lần ngăn cản kia, có lẽ mình đã chết ở trong tay Lam Linh Phụng đi? Mà khi nhìn đến Lam Ân Nhan biến mất, Tiêu Dật cùng thị vệ Tam vương phủ lại là con ngươi khiếp sợ nhìn về phía địa phương Lam Ân Nhan vừa mới đứng. Là bọn họ hoa mắt sao? Lam Ân Nhan cũng không có nội lực gì? Vì sao tốc độ nàng biến mất lại sẽ nhanh như vậy? Giống như là nàng có được nội lực làm người ta khó có thể đoán trước? “Lập tức sai người cùng bốn vương đi phủ Thừa tướng trước!” Tiêu Dật thu lại nghi hoặc trong lòng, sau đó hạ mệnh lệnh với thị vệ. Hần vẫn cảm giác có cái âm mưu thật lớn đang vây quanh phủ Thừa tướng, không, càng chuẩn xác mà nói, hần càng cảm giác cái âm mưu kia là hướng về phía Lam Ân Nhan, cho nên hần liền vẫn bí mật phái người giám thị phủ Thừa tướng, kết quả thật như hần đoán, thật sự có người muốn gây bất lợi cho phủ Thừa tướng, rốt cuộc người nọ là ai chứ? Mà mục đích chân chính của người nọ rốt cuộc là cái gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Không Thể Tưởng Tượng.

Dưới ánh trăng mờ ảo, thân ảnh Lam Ân Nhan trong sạch giống như u lan trong bóng đêm sâu thẳm. Khi gió khiêu vũ trong trần thế, ba ngàn tóc đen của nàng tùy ý bay lên, phong thái tao nhã tận tình nở rộ

Còn lại Tiêu Dật lặng lẽ theo đuôi ở phía sau lại chăm chú nhìn vào bóng lưng Lam Ân Nhan ở phía trước, trên mặt xuất hiện một tia nghi hoặc. Thật sự là kì quái? Địa phương nàng đặt chân vào, lại chưa bay lên một chút bụi đất, nếu không phải người có nội lực đỉnh cao, nhất định không thể nào làm được điểm này.

Chính đây là không nên a? Tiêu Dật có thể xác định, nhất định trước kia Lam Ân Nhan không có một chút nội lực, mà lúc trước khi cùng Lam Ân Nhan đối diện nói chuyện ở trong phòng ngủ, hần căn bản cũng không phát hiện đến trong cơ thể Lam Ân Nhan có nội lực gì tồn tại, nhưng sự thật hôm nay lại rõ ràng xảy ra ở trước mắt mình a!

Chẳng lẽ... Trong cơ thể của nàng bỗng nhiên có được nội lực, vẫn là một loại nội lực siêu việt lạ thường không thể làm cho người ta không thể thăm dò đến?

Đại sư Chí Thanh từng nói qua, nếu khởi động Ma Linh châu giải độc cho Lam Ân Nhan, Lam Ân Nhan sẽ có được một loại lực lượng khó có thể đoán trước được. Hay là... Tiêu Nhiên đã tìm kiếm được Ma Linh châu, hơn nữa đã khởi động Ma Linh châu giải độc cho Lam Ân Nhan? Hình như đây là giải thích duy nhất, nhưng mà xem từ bước chân Lam Ân Nhan đi về phủ Thừa tướng, chính nàng giống như còn không biết mình đã có nội lực siêu phàm, cũng có lẽ nàng còn không biết vận dụng loại nội lực này?

Cùng lúc đó, ngoài cửa lớn phủ Thừa tướng...

Bỗng nhiên vô số thân ảnh từ trên trời giáng xuống, mà dẫn đầu là một vị nam tử mặc đồ trắng, hần đứng là Phong Y – Trang chủ Đệ nhất trang

“Các người lập tức vào xem” Nhìn thấy cửa lớn phủ Thừa tướng rộng mở, con người Phong Y hít lại, trong giọng nói lộ ra một chút lạnh lùng

“Rõ!” Đám người áo đen cùng đáp, sau đó thân ảnh chợt lóe, lù vào trong phủ Thừa tướng

“Hình như vẫn là đến chậm?” Phong Y lẳng lặng đứng tại chỗ, tuy rằng hai con người màu đen dừng ở cửa lớn phủ Thừa tướng, nhưng trên mặt không có một chút tâm tình nào. Gió đêm lượn lờ, tóc đen hần giống như khí thể trong cảnh sắc thiên nhiên, lưu luyến dây dưa ở giữa không trung, ánh trăng sáng chói cùng một thân bạch y của hần hỗ trợ lẫn nhau thành ánh sáng chói lọi, mơ hồ tản ra một tầng ánh sáng nhẹ thanh u, dáng người hoàn mỹ cũng bị ánh trăng hoặc đậm hoặc nhạt phác thảo, cả người toát ra khí chất nhàn nhã thanh tĩnh, khiến người ta có loại phong nhã tài hoa hết mức cũng không hơn cái cảm giác này.

“Trang chủ, quả nhiên giống như người dự đoán, tối nay phủ Thừa tướng bị tàn sát đẫm máu. Hơn nữa hung thủ lại là...” Thời gian nửa chén trà, đám hắc y nhân liền từ trong phủ Thừa tướng vọt ra, trong đó có một gã hắc y nhân nhẹ giọng bẩm báo, sau đó mới mở lòng bàn tay ra, đem thứ nắm trong lòng bàn tay đưa đến trước mắt Phong Y.

“Là hần?” Thấy vật gì đó trong lòng bàn tay thuộc hạ, con người Phong Y không nhịn được lạnh lùng hít lại.

“Trang chủ, có một chuyện rất kì quái, căn cứ theo tác phong trước sau như một của người kia, hần là phủ Thừa tướng không còn một người sống. Nhưng mà bọn thuộc hạ phát hiện trong phủ Thừa tướng 120 người bao gồm Quân gia, thị vệ, nha hoàn, gia đình đều đã chết toàn bộ, không ít một số thi thể bọn họ nằm ngang trên mặt đất, nhưng lại đơn độc không phát hiện thi thể Lam thừa tướng và Phụng Phi nương nương” Hắc y nhân bẩm báo chi tiết.

“Các người xác định không phát hiện thi thể Lam thừa tướng và Phụng phi nương nương?” Sắc mặt Phong Y nhin không được thay đổi, cái này là không nên a? Thật sự là quá kì quái. Phủ Thừa tướng bị tàn sát đẫm máu, nhưng Lam Hằng cùng Lam Linh Phụng lại đồng thời ly kì mất tích, rốt cuộc trong này cất dấu cái gì?

“Thuộc hạ đã đem toàn bộ Phủ Thừa tướng đều tra tìm một lần, quả thật chưa phát hiện thi thể Lam thừa tướng cùng Phụng phi nương nương” Hắc y nhân ngữ khí khẳng định nói.

“Mọi người nghe lệnh, hôm nay phủ Thừa tướng đã bị tàn sát đẫm máu, mà tung tích Lam Thừa tướng cũng không rõ. Các người lập tức tìm kiếm Lam thừa tướng ở xung quanh cho ta, nhớ kỹ, sống phải thấy người, chết phải thấy xác” Ngữ khí Phong Y không mang theo cảm xúc gì. Có phải hay không là trước đó Lam Hằng nhận được tin tức, cho nên tìm chỗ trốn đi? Còn nữ nhân Lam Linh Phụng ngoan độc kia sống hay chết hần một chút cũng không quan tâm, nhưng mà Lam Hằng cũng là trung thần Thánh Long vương triều, hần vẫn muốn bảo toàn mạng của Lam Hằng.

“Rõ!” Lập tức hắc y nhân thanh âm to lớn đáp, nhưng mà, ngay lúc đám hắc y nhân này vừa chuẩn bị tản ra chung quanh, đi tìm tung tích Lam Hằng thì...

Bỗng nhiên lóe lên ánh sáng bạc, sau đó liền thấy một cái chùy thủ nhanh như tia chớp đâm về phía Phong Y, mà tốc độ chùy thủ cực nhanh, cũng làm cho Phong Y cùng tất cả hắc y nhân vô cùng khiếp sợ.

Chỉ thấy tuy rằng cả người Phong Y nhanh chóng lóe một cái, nhưng mà chùy thủ kia vẫn cắt đứt vài cọng tóc đen bên má Phong Y. Mà cùng lúc đó, thân ảnh của Lam Ân Nhan cũng xuất hiện ở trước mặt Phong Y

“Trang chủ!” Nhìn thấy Lam Ân Nhan dùng chùy thủ bất ngờ công kích chủ tử của mình, đám hắc y nhân lập tức rút kiếm đeo ở sau lưng ra, còn không chờ bọn hần ra tay, lại bị Phong Y dùng tay ra hiệu ngăn cản lại.

“Là ngươi?” Giọng của Phong Y rất lạnh nhạt, nhưng mà trong con ngươi lại lóe lên một chút nghi hoặc. Hắn biết, bản lĩnh của Lam Ân Nhan đúng là không sai, nhưng mà nếu cùng mình so với, vẫn còn phải kém rất nhiều. Nhưng mà vừa rồi tốc độ nặng dùng chủy thủ công kích mình, quả thật nhanh lắm cho mình thiếu chút nữa không thể tránh thoát, đây quả thực là rất không thể tưởng tượng nổi!

“Phong Y, lại là ngươi? Ngươi hạ độc ta còn chưa đủ, còn muốn sát hại Lam Hằng?” Lam Ân Nhan ánh mắt âm lãnh nhìn về phía Phong Y, nàng vừa đến phủ Thừa tướng, liền nhìn thấy Phong Y dẫn đầu một đoàn người áo đen đứng ở bên ngoài phủ Thừa Tướng, hơn nữa còn nghe được Phong Y nói cái gì mà Phủ Thừa tướng đã bị tàn sát đâm máu, mà Lam Hằng cũng không rõ tung tích, hẳn sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Cho nên nàng liền nghĩ lầm là Phong Y làm, hơn nữa hắn còn bởi vì Lam Hằng không rõ tung tích, cho nên khiến cho thuộc hạ tiếp tục tìm kiếm Lam Hằng, sau đó giết chết Lam Hằng.

“Ngươi cho rằng ta là người tàn sát phủ Thừa tướng?” Phong Y hơi chút ngẩn người, ngữ khí thản nhiên hỏi. Chính là toàn thân lại lặng lẽ tản ra một chút hơi thở cô đơn, ở trong gió bụi u lạnh nhảy múa một mình.

“Nếu không phải ngươi tàn sát phủ Thừa tướng, vậy vì sao trẻ như vậy ngươi sẽ xuất hiện ở nơi này?” Trong con ngươi Lam Ân Nhan hiện lên một chút ánh sáng lạnh, sau đó trong tay của nàng lại xuất hiện một cái chủy thủ. Lúc này mái tóc nàng khẽ bay, dù chưa trang điểm phấn son gì đứng yên ở dưới ánh trăng, vừa vận toát ra khí chất lạnh nhạt cũng kinh sợ bốn phía.

“Nếu thật sự là ta khiến cho người ta tàn sát phủ Thừa tướng, ngươi lại chuẩn bị như thế nào đây?” Con ngươi Phong Y chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan. Hắn chưa bao giờ từng nghĩ tới, nếu một ngày nào đó có một phong cảnh đặc thù nào đó đâm vào trong tim, lại chính là một cái kết cục như thế nào chứ? Nhưng mà trong Ngự hoa viên, một bức tranh một điệu múa của nàng, làm cho hắn phát hiện một phần xinh đẹp nhất tồn tại trên thế gian. Sau đó, trong rừng cây nàng không tiếc mọi thứ cứu mình, càng làm cho trong lòng hắn dính vào một chút tưởng niệm không thể hiểu. Từ một khắc kia trở đi, hắn chỉ biết dây tình ái chôn sâu ở trong lòng kia đã bị Lam Ân Nhan lơ đãng đẩy ra rồi. Chính là hắn lại biết rõ ràng, kiếp này, Lam Ân Nhan đối với hắn mà nói, cuối cùng là một chút sương khói mờ ảo hắn không thể với tới. Vì thế hắn chỉ có thể yên lặng làm một người thủ hộ, bảo vệ nàng, cũng bảo vệ chính phần lạnh nhạt trong lòng mình.

“Ha ha... Còn có thể như thế nào? Đương nhiên là cho ngươi nợ máu trả bằng máu!” Thời gian Lam Ân Nhan nói chuyện, liền nhanh chóng giơ chủy thủ trong tay lên, lại chuẩn bị đâm về phía Phong Y. Hắn chính là người đầu tiên mình nhìn thấy khi xuyên qua đây, cũng là người tàn nhẫn hạ mình độc trí mạng mà lại không giải được, bây giờ hắn lại không chỉ muốn giết Lam Hằng mà còn tàn sát phủ Thừa tướng, nàng thật sự không thể nhịn được nữa.

“Trang chủ!” Một gã áo đen đứng bên người Phong Y gần nhất, nhìn thấy chủ tử mình giống như căn bản không có một chút dấu hiệu trốn tránh, không nhịn được thất thanh hô lớn, tâm tư của chủ tử hắn có thể nhiều ít đoán được một chút, nhưng mà cho dù chủ tử không muốn cùng Lam Ân Nhan đánh nhau, cũng không thể mặc cho nàng thương tổn a? Gã áo đen làm trái mệnh lệnh không được ra tay lúc trước của Phong Y, cũng cầm kiếm trong tay đâm về phía chủy thủ trong tay Lam Ân Nhan. Nhưng mà hắn cũng chỉ là muốn đánh rơi chủy thủ trong tay Lam Ân Nhan, ngược lại cũng không dám thương tổn Lam Ân Nhan.

Nhìn thấy gã áo đen đâm kiếm về phía chủy thủ trong tay mình, trong con ngươi Lam Ân Nhan hiện lên một chút lệ khí, sau đó cũng ngoan tuyệt cầm chủy thủ trong tay bắn về phía kiếm gã áo đen đâm tới.

Mà ngay tại lúc nàng cầm chủy thủ trong tay bắn ra ngoài, đồng thời một chút dòng khí cường đại cũng không tự chủ từ lòng bàn tay nàng phóng ra ngoài, nhất thời chủy thủ trong tay nàng bắn ra một tia sáng chói lọi, sau đó thanh chủy thủ kia giống như rỗng bạc chói lọi cùng kiếm tên hắc y nhân đụng chạm lên. Nhất thời tia lửa bắn ra bốn phía, giống như chấm chấm đầy sao từ trong trời đêm rơi xuống.

“Phốc!” Không chỉ kiếm trong tay hắc y nhân bị đánh rơi trên mặt đất, mà thân thể hắc y nhân cũng bay ra ngoài thật xa, sau đó nặng nề rơi xuống đất, ngay sau đó, hắc y nhân bỗng nhiên phun ra một ngụm máu. Mà khi thân thể hắc y nhân bay ra ngoài trong nháy mắt đó, đám người áo đen còn lại cũng bị một cái dòng khí cường đại song song rung động lui ra sau vài bước, sau đó khoe miệng bọn họ cũng đồng thời chảy xuống một vết máu đen. Cùng lúc đó, ngay cả Phong Y cũng cảm thấy tâm thần đột nhiên chấn động xuống, nhưng mà bởi vì bản thân hắn nội lực vô cùng thâm hậu, cho nên thân thể chỉ là hơi lắc lư vài cái.

Thoáng chốc, con ngươi mọi người đều khó có thể tin nhìn về phía Lam Ân Nhan. Đây là chuyện gì xảy ra? Rõ ràng nàng chỉ là bắn ra một cây chủy thủ, nhưng bọn họ lại cảm giác được một cái luồng khí cường đại kinh người cuốn sạch toàn thân bọn họ, hơn nữa luồng khí cường đại kia để cho bọn họ đến cơ hội né tránh cũng không có, tiếp theo bọn họ liền đồng thời cảm giác lục phủ ngũ tạng giống như bị hung hăng chấn động xuống?

“Ngươi...” Phong Y cũng đều ngây ngẩn cả người, con ngươi vô cùng chấn động nhìn về phía Lam Ân Nhan, Lam Ân Nhan vừa bắn chủy thủ ra ngoài thì hẳn rõ ràng cảm nhận được từ giữa lòng bàn tay nàng chảy ra một loại lực lượng đáng sợ, giống như một loại lực lượng cường đại không có cách nào đi dự đoán.

Một cơn gió đêm phất qua, tóc đen Lam Ân Nhan tung bay, y phục uốn lượn. Tuy rằng thần sắc nàng yên lặng nhìn Phong Y, chỉ là trong lòng nàng cũng giống vậy nghi hoặc vạn phần. Đây là chuyện gì xảy ra? Dựa theo tình huống nàng dự tính, tối đa chính là khiến thanh chủy thủ kia đánh rơi kiếm trong tay hắc y nhân mà thôi. Nhưng mà cuối cùng lại là vì sao vậy? Tựa hồ vừa chính phóng chủy thủ ra ngoài thì cảm giác trong cơ thể có một dòng khí kỳ quái chạy đến, sau đó luồng khí kia sẽ không chịu khống chế từ trong lòng bàn tay bắn ra ngoài?

Mà lúc này, Tiêu Dật ẩn núp trong bóng tối, cũng cảm nhận được trong cơ thể Lam Ân Nhan vừa phát ra lực lượng kinh khủng, sau đó liền thấy đôi mắt hắn càng thêm thăm thẳm hơn. Quả nhiên hắn đoán không sai, đúng là Tiêu Nhiên khởi động Ma Linh Châu thay nàng giải độc, mà nàng cũng đồng thời chiếm được năng lượng của Ma Linh Châu, khiến chính nàng có được nội lực không gì sánh được, chỉ là bây giờ nàng còn không biết loại nội lực này vận dụng như thế nào. Tiêu Dật im lặng nhìn Lam Ân Nhan, mà bốn phía quanh thân thể hắn lại quanh quẩn nổi lên hơi thở thê lương.

“Lam Ân Nhan, tối nay ngươi tàn sát phủ Thừa tướng quả thực không phải là ta! Nếu ngươi thật cố ý cho rằng là ta ra tay, muốn cho ta nợ máu trả bằng máu, như vậy mạng của ta ngươi có thể cầm. Bởi vì... Ta đã từng hứa hẹn ngươi, mạng của ta vốn dĩ chính là thuộc về ngươi” Phong Y thu lại tâm tình

khấp sợ trong lòng, giọng nói nhạt mà khê nói. Lúc trước hắn nói qua, nếu không thể giải độc cho nàng, như vậy mạng của mình liền tùy nàng đến lấy, mà hôm nay hắn biết, hắn vô pháp giúp nàng giải độc, nếu nàng thật muốn giết mình, hắn cũng nguyện ý sớm thực hiện phần hứa hẹn này. Lúc này Phong Y rất nỗ lực đem phần nhu tình khắc sâu trong đáy mắt che dấu, không để cho Lam Ân Nhan phát hiện. Hắn vốn là người hạ độc trí mạng cho nàng, nhưng bỗng nhiên quay đầu lại mới phát hiện, nàng đã nở rộ trong chính tường niệm lưu luyến của mình, mà hắn cũng lưỡng lự ở trong tường niệm đó, đã quên lùi bước như thế nào, cũng đã quên hồi tâm như thế nào.

“Nếu ngươi thật sự không phải là người tàn sát Thừa tướng phủ, vì sao muộn như thế này ngươi lại xuất hiện ở đây?” Con ngươi Lam Ân Nhan chăm chú nhìn Phong Y, ngữ khí lạnh lùng hỏi.

“Bởi vì lúc trước ta nhận được Tiêu Trác tin tức, nói Lam Linh Phượng bỗng nhiên từ Hoàng cung ly kỳ mất tích, sau đó ta liền nhận được mật thám đệ nhất trang tin tức, nói có một đám hắc y nhân bí mật thâm nhập đang hướng về phủ Thừa tướng. Ta liền cảm thấy có việc kỳ quái, lúc này mới dẫn đầu bọn thuộc hạ đến nơi này. Chỉ là chúng ta vẫn là đến chậm, cho nên khi chúng ta đến đây thì phủ Thừa tướng đã bị tàn sát đẫm máu. Mọi người trong phủ, ngoại trừ mật tích Lam Thừa tướng cùng Lam Linh Phượng ra, mọi người không ai sống sót” Thấy Lam Ân Nhan có chút tin tưởng mình, con ngươi Phong Y không khỏi hàm chứa chút vui sướng, sau đó chậm rãi mở miệng giải thích.

“Nếu thật sự không phải là ngươi, thì là ai?” Con ngươi Lam Ân Nhan lạnh lùng híp lại.

“Có lẽ, ngươi có thể vào xem, có lẽ liền cái gì đều rõ ràng?” Con ngươi Phong Y ý tứ hàm xúc liếc nhìn Lam Ân Nhan.

“Ngươi có ý tứ gì?” Thân thể Lam Ân Nhan không khỏi ngăn ra, theo lời của Phong Y cảm giác được một chút khó hiểu. Lời của hắn giống như có ám chỉ gì khác?

“Bởi vì ta sợ nếu mà ta nói cho ngươi biết hung thủ là ai, có lẽ ngươi vẫn như cũ sẽ lựa chọn nghi ngờ. Cho nên ngươi vẫn là tự mình đi vào xem một chút, sau khi ngươi xem, tự nhiên biết rốt cuộc là ai tàn sát phủ Thừa tướng” Phong Y buông mí mắt xuống nói.

Bỗng dưng, con ngươi Lam Ân Nhan lạnh lùng sâu thẳm quét phá Phong Y, rốt cuộc hắn có ý tứ gì? Vì sao nói chỉ cần mình đi xem một chút, liền sẽ biết hung thủ là ai? Chẳng lẽ sau khi hung thủ tàn sát phủ Thừa tướng, người còn ở lại trong phủ Thừa tướng, tựa hồ thực sự không ăn khớp đi?

Lập tức Lam Ân Nhan biến mất vào trong phủ Thừa tướng, khi nàng vừa bước đến cánh cửa phủ Thừa tướng, liền cảm giác được một chút sợ hãi lạnh khí kéo tới. Đây là một chút hơi thở huyết tinh khiến người ta không rét mà run, nó giống như có thể hoàn toàn tiến vào trong cơ thể, thậm chí còn làm mỗi sợi lông tơ trên người mình đều dựng đứng lên, mảnh hơi thở huyết tinh này tựa hồ rất quen thuộc, bỗng dưng trong lòng Lam Ân Nhan hiện lên một chút bất an.

Tiếp tục đi về phía bên trong, chiếu vào trong mí mắt Lam Ân Nhan đó là màu máu, toàn bộ phủ Thừa tướng đều quanh quẩn hơi thở tử vong. Xuyên thấu qua ánh trăng, Lam Ân Nhan thấy toàn bộ thi thể nằm ngang ngửa trên sân phủ Thừa tướng, máu tươi đặc hơn làm cho không khí đều bị đè nén lên.

“Không có khả năng? Điều này sao có thể chứ?” Lâm Lam Ân Nhan nhìn đến trên những thi thể này phủ đầy một thứ thi thanh âm mang theo một chút run run cùng khó có thể tin. Cánh hoa Bỉ Ngạn màu đỏ xinh đẹp bao trùm ở trên thi thể này, cánh hoa đã muốn cùng máu tươi trên thi thể hoàn toàn đồng lại cùng nhau, toàn bộ cảnh tượng không chỉ làm cho ngươi ta nhìn thấy ghê người, càng là vô cùng thâm.

“Cánh hoa Bỉ Ngạn roi, Diêm Vương đến lấy mạng! Hiện tại, ngươi hẳn là biết rõ ai là hung thủ đi?” Phong Y theo đuôi vào sau chăm chú nhìn Lam Ân Nhan, thanh âm nhẹ nhàng nói.

“Không có khả năng, làm sao có thể sẽ là Tu La môn chứ?” Lam Ân Nhan không tin lắc đầu nói, làm sao có thể là Tu La môn của Tiểu Tử Tử tàn sát phủ Thừa tướng chứ?

“Ta nhận được tin tức, nói có một đám thần bí hắc y nhân che mặt đi về phía phủ Thừa tướng, cho nên liền cũng lập tức chạy tới. Bên trong này thời gian nhiều nhất cũng chỉ là một chén trà nhỏ, mà thị vệ trong phủ Thừa tướng cộng lại cũng có năm mươi mấy người, mặc dù thân thủ của bọn họ không tính là tuyệt đỉnh, nhưng ngược lại cũng không yếu đến nơi nào. Nhưng mà những tên bí mật này có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, đem tất cả thị vệ phủ Thừa tướng đều giết, còn lấy tất cả tính mạng mọi người trong phủ. Đồng thời khi ta chạy tới nơi này, nhưng không gian phát hiện được tung tích những hắc y nhân thần bí che mặt rồi đi. Đương kim trên trời, trong thời gian ngắn như vậy có thể tàn sát toàn bộ phủ Thừa tướng, ngoại trừ Tu La môn, ta thật không nghĩ tới cái khác. Hơn nữa... những cánh hoa Bỉ Ngạn đó đúng là dấu hiệu lấy mạng của người Tu La môn, sự thật xảy ra trước mắt, cho dù ngươi không tin cũng phải tin!” Phong Y liếc nhìn Lam Ân Nhan, sau đó ngữ khí thản nhiên nói.

“Nhưng lại cũng không phải là tận mắt nhìn thấy, vì sao liền như thế khẳng định là người Tu La môn làm? Chẳng lẽ sẽ không cho phép người khác giả mạo Tu La môn sao?” Lam Ân Nhan siết chặt quả đấm nói, tuy rằng trong miệng nàng không muốn tin tưởng Tu La môn làm, nhưng mà những cánh hoa cho mình cảm giác huyết tinh, cũng là không thể xem nhẹ. Vì sao Tiểu Tử Tử phải làm như vậy? Lẽ nào... Lúc trước Lam Linh Phượng muốn giết mình, sau đó Tiểu Tử Tử lại xuất hiện cứu mình, lúc ấy Tiểu Tử Tử nói qua muốn giết Lam Hằng, cũng muốn giết Lam Linh Phượng, nhưng mà sau lại bởi vì mình ngăn cản, cho nên hắn mới không hề động thủ? Chẳng lẽ... Lúc đó thấy mình mở miệng cầu tha thứ thay cho hai người Lam Hằng và Lam Linh Phượng, cho nên vì qua loa mình, lúc ấy mới không có ra tay lấy mạng. Nhưng mà quyết tâm giết chết Lam Hằng và Lam Linh Phượng căn bản không từng lung lay, cho nên cuối cùng liền ở sau lưng mình lại làm cho Sứ giả Tu La môn tới giết Lam Hằng cùng Lam Linh Phượng? Vậy vì sao hắn phải tàn sát toàn bộ phủ Thừa tướng chứ? Chỉ Thanh nói qua, Tiêu Nhiên là Tà đế, sẽ giết hại muôn dân Thiên hạ. Nàng hiểu là: Giữa Tiêu Nhiên và Tiêu Dật cùng Tiêu Trác sẽ có chiến tranh, mà Tiêu Nhiên chính là người khơi mào chiến tranh trước, mà một khi phát động chiến tranh, nhất định sẽ trăm họ lầm than, chết vô số. Nhưng mà bây giờ, hẳn vì sao lại tàn sát toàn bộ phủ Thừa tướng chứ? Liền bởi vì Lam Linh Phượng muốn giết mình, cho nên hắn liền tức giận, giết nhiều người vô tội như vậy? Không chút lưu tình đối với địch nhân tổn thương mình đó là phải làm, nhưng mà đem chiến tranh gạt bỏ đi, tàn sát người vô tội như vậy, tựa hồ có chút quá mức đi?

“Cánh hoa Bỉ Ngạn của Tu La môn cùng cánh hoa Bỉ Ngạn bình thường có lớn khác nhau, đầu tiên nó so với cánh hoa Bỉ Ngạn bình thường muốn nổi

bật lớn hơn nhiều, hơn nữa những cánh hoa Bi Ngạn bình thường là phát ra mùi thơm nhẹ, nhưng mà cánh hoa Bi Ngạn của Tu La môn cũng là hương khí nồng đậm, đồng thời thật lâu không có tiêu tan. Hơn nữa sau khi những cánh hoa Bi Ngạn bình thường rơi trên mặt đất, gió thổi liền thấy cuộn cuộn bay lên. Nhưng mà sau khi cánh hoa Bi Ngạn của Tu La môn chân chính rơi lấy mạng liền sẽ thấy tất cả che phủ ở trên thi thể kia, vô luận gió lớn thổi hơn nữa, chúng nó cũng sẽ không cuộn cuộn bay lên đầy trời. Bởi vì chúng nó đều trải qua nghiên cứu chế tạo đặc biệt, chỉ cần dính máu tươi trên thi thể, liền giống như cùng máu tươi này đông lại cùng nhau, sẽ hoàn toàn dính liền ở trên thi thể” Bỗng nhiên thanh âm Tiêu Dật vang lên, sau đó thân ảnh hắt lóe một cái, liền đứng ở bên người Lam Ân Nhan, mà một đôi mắt hắt giống như biển rộng khó lường, sâu thăm ra ánh sáng âm u như băng tuyết nhìn về phía Lam Ân Nhan. Dưới sự bao phủ của ánh sáng màu bạc, gió đêm hôn nhẹ tóc đen như mực của Tiêu Dật, cũng nhuộm dần quần áo màu lam của hắn, khiến cả người hắn giống như một bức tranh thủy mặc tuyệt mỹ, vẻ phác thảo âm thanh trong sạch tuyệt trần.

“Người...” Lam Ân Nhan đưa mắt nhìn Tiêu Dật, nàng muốn mở miệng phản bác, nhưng mà cuối cùng vẫn trầm mặc. Bởi vì quả thực cánh hoa Bi Ngạn của Tu La môn giống như lời Tiêu Dật nói, không giống với cánh hoa Bi Ngạn bình thường. Hơn nữa chúng nó còn có thể trực tiếp làm cho người ta có một loại huyết tính hàn ý lạnh như băng thấu xương, khi mình vừa bước vào sân phủ Thừa tướng, liền đã muốn cảm giác được mảnh khí hắc ám huyết tính kia.

“Hàng tháng Tu La môn đều sẽ khiêu khích, cũng có lẽ nói là có ý hướng Tiêu Trắc tỏ rõ uy lực của bản thân một lần. Cho nên từng tháng Tu La môn sẽ diệt môn một gã trọng thần trong triều đình. Có lẽ phủ Thừa tướng chính là đối tượng lựa chọn tháng này đi!” Ngữ khí Tiêu Dật nhạt mà lạnh nói, chính là khi gió đêm xen lẫn vào, về về phía đôi mắt thâm thúy của hắn thì lại mang theo đi một ít hơi thở bi thảm.

“Nhưng mà Tam vương gia không cảm thấy thật kì quái sao? Dựa theo tác phong trước sau như một của Tu La môn, mỗi tháng bọn họ chính là diệt môn một lần. Nhưng tháng này bọn họ đã từng diệt môn một lần, hơn nữa lúc này đây đã là lần thứ hai?” Phong Y con người phức tạp liếc nhìn Tiêu Dật, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Có lẽ... Người nào đó tâm tính không tốt, cho nên tháng này liền ngoại lệ diệt nhiều một lần đi?” Con người Tiêu Dật sâu thăm chăm chú nhìn về phía Lam Ân Nhan nói.

“Y theo tác phong trước sau như một của Tu La môn, nếu là muốn diệt môn, tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ người nào chạy trốn. Nhưng mà vì sao hôm nay thi thể của Lam Hằng không ở chỗ này chứ? Hơn nữa thi thể Lam Linh Phượng cũng không ở chỗ này?” Phong Y nhàn nhạt liếc nhìn Tiêu Dật nói, lúc trước Tu La môn từng diệt phủ Trần tướng quân, mà lúc đó nữ nhi Trần tướng quân đi trong cung làm phi tử, nhưng lần đó diệt môn, thi thể Trần phi cũng đồng dạng nằm ở bên trong phủ Trần tướng quân. Nếu Tu La môn muốn diệt môn, nhất định sẽ diệt sạch sẽ hoàn toàn.

“Chẳng lẽ Phong Trang chủ cũng cảm thấy có người giả mạo được Tu La môn?” Tiêu Dật liếc nhìn Phong Y nói.

“Những cánh hoa này không có cách nào làm giả, quả thật là người Tu La môn làm, chính là người không cảm thấy có rất nhiều địa phương làm người ta khó hiểu sao?” Phong Y chậm rãi mở miệng nói, sau đó đầu tiên là con người cùng con người Tiêu Dật dính liền ở giữa không trung, sau đó hai người lại cùng nhìn về phía Lam Ân Nhan. Có lẽ Tiêu Nhiên làm như vậy, là vì Lam Linh Phượng muốn thương hại Lam Ân Nhan, cho nên hắn nhất thời tức giận, tháng này liền diệt môn hơn một lần đi? Chính là rốt cuộc Lam Hằng cùng Lam Linh Phượng đi nơi nào chứ? Có phải Tiêu Nhiên không muốn làm cho hai người bọn họ chết đi dễ dàng, cho nên liền gọi người tàn sát phủ Thừa tướng, sau đó lại bắt hai người bọn họ lại, chuẩn bị giày vò không?

Mà Lam Ân Nhan lại lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Dật cùng Phong Y, sau đó liền quay đầu đi về phía cửa phủ Thừa tướng...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Bồi Thường

“Nhan nhi, giấy hưu thư kia... Người không cần sao?” Tiêu Dật nhìn bóng dáng Lam Ân Nhan đi ra ngoài phủ Thừa tướng, nhìn không được nhẹ nhàng ra tiếng hỏi.

“Nếu người đã đáp ứng cho ta một bức hưu thư, hắn là sẽ không nuốt lời đi? Trở lại viết xong, tự nhiên ta sẽ đi Tam vương phủ lấy” Lam Ân Nhan lạnh lùng nói, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi. Lúc này đối với nàng mà nói, còn có chuyện quan trọng hơn, chính là nên quay về Tứ vương phủ hỏi Tiêu Nhiên một chút, rốt cuộc tàn sát phủ Thừa tướng là chuyện gì xảy ra?

“Người... cho nàng một bức hưu thư?” Phong Y sau khi nghe Tiêu Dật cùng Lam Ân Nhan đối thoại, cả người hơi ngẩn ra, ánh trăng nhuộm cho khuôn mặt thanh tú của hắn hơn một tầng ánh sáng nhàn nhạt, gió nhẹ lay động tóc đen hắn, khiến cả người hắn càng thêm tao nhã phóng khoáng, chỉ cần đôi mắt nhìn về phía Tiêu Dật cũng tiết lộ ra đầy phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Kỳ thật, người hắn là biết nguyên nhân. Ta cũng không muốn cho, lại không thể không cho” Khóe miệng Tiêu Dật cười chua xót, sau đó con người nhìn về phía Phong Y. Là nàng muốn hưu thư, mà cũng không phải chính mình chủ động muốn cho. Nếu nàng không muốn, đòi này mình cũng sẽ không cho nàng bức hưu thư kia. Mà hắn cũng biết, khẳng định bây giờ nàng là trở về Tứ vương phủ hỏi Tiêu Nhiên chuyện tàn sát phủ Thừa tướng tối nay, về phần hưu thư chuyện, cho dù mình vừa mới không hỏi nàng, nàng cũng nhất định sẽ lại đòi mình. Nếu như vậy, vẫn là sớm một chút cho nàng đi, sớm một chút cho nàng hưu thư, có lẽ tâm có thể sớm một chút học được quên đi.

Thoáng chốc, Phong Y và Tiêu Dật hai người lặng lẽ đứng ở tại chỗ, tầm mắt ở giữa không trung gắn liền, mặc cho gió đêm nhẹ phẩy qua má, cuộn

quần áo nhanh nhẹn tung bay.

Bầu không khí quý dị lặng lẽ bay khắp không trung, ánh trăng nhàn nhạt làm nổi bật hai người, trên người lóe ra hào quang màu bạc mộng ảo, lúc này Tiêu Dật cùng Phong Y tựa như tinh linh bị lạc vào thế gian, linh hồn bay bổng ở trong thiên đại mờ mịt, biến tìm không cách trở về.

“Aiz!” Bỗng nhiên Phong Y không tự chủ được than nhẹ, nhất thời trong không khí tràn ngập một chút hơi thở thê lương, trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên thân ảnh của Lam Ân Nhan, chỉ là lại ẩn hiện giống như đã mấy đời, mà hắn một lòng chán nản, cũng mập mờ ở trong vô hạn thế giới.

“Người...” Nghe được tiếng thở dài của Phong Y, trong lòng Tiêu Dật không khỏi chấn động, con người đen phức tạp nhìn về phía Phong Y. Tiêu Dật có thể cảm giác được rõ ràng, giống như Phong Y cũng như mình, thừa nhận một cái gì ai cũng đau xót khó có thể nói rõ, lại cũng không biết nên nói hết như thế nào?

“Cáo từ!” Phát hiện con người Tiêu Dật tìm tòi nghiên cứu, Phong Y hình như biết mình vừa mới thở dài bại lộ bí mật trong lòng. Hắn vội vàng đem phần tâm đau thương bị thống ảm sâu ở đáy lòng, sau đó về mặt yên tĩnh ôm một cái quyền về phía Tiêu Dật, sau đó thân ảnh chợt lóe, hoàn toàn biến mất ở trong bóng đêm mờ mịt.

“Nếu ta đoán không sai, người cũng là động chân tình đi? Ha ha...” Nhìn bóng dáng Phong Y giống như trốn, thanh âm Tiêu Dật có chút khan khan áp lực, chữ phun ra cũng mờ ảo thống khổ. Hai tròng mắt lại càng bao hàm ngàn vạn cảm xúc ưu sầu.

Trăng lay động tâm hồn, khuấy động long nước, đem phần vụn vặt tâm không chịu nổi thành từng tầng gọn sóng nhộn nhạo, sau đó theo gió đi xa, nhẹ nhàng đi về phía chân trời xa xôi...

Mà lúc này trong Tứ vương phủ...

Cả người Tiêu Nhiên ghé vào trên bàn, tập trung tư tưởng điều khắc gỗ trong tay. Quần áo màu đỏ ở dưới ánh nến lay động yêu dã vạn phần. Mây như ngọc, con người mịn hoặc, khóe môi cũng bao trùm ý cười liếm liếm.

“Hi hi, cuối cùng cũng khắc xong” Đem sắc bén chủy thủ lấy ra khỏi mảnh gỗ, sau đó khẽ đặt lên bàn, Tiêu Nhiên thổi nhẹ mảnh vụn lưu lại trên mảnh gỗ, môi đỏ mọng ướt át kiều diễm khẽ nhếch, hắn như vậy thật là xinh đẹp, tươi đẹp lại quyến rũ.

Mà lúc này thân ảnh của Lam Ân Nhan cũng vừa vụn xuất hiện ở cửa phòng ngủ, chăm chú nhìn về phía Tiêu Nhiên thì nhất thời nàng không khỏi có chút ngây dại. Cười quyến rũ khuynh thành, dưới ánh nến chập chờn, người này cười giống như tinh linh, tinh thuần vô hại lại hàng vạn hàng nghìn phong tình.

“Nương tử, cuối cùng người đã trở lại à?” Đột nhiên Tiêu Nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cửa, con người trong suốt dừng ở trên người Lam Ân Nhan, nụ cười trên mặt càng thêm ma mị, ôn nhu giống như ánh trăng, tùy ý đem toàn thân Lam Ân Nhan bao phủ.

“Ừ!” Lam Ân Nhan im lặng gật đầu, sau đó chậm rãi đi đến. Nàng vốn dĩ là muốn hỏi Tiêu Nhiên về chuyện tàn sát phủ Thừa tướng tối nay, nhưng nhất thời lại bị tươi cười xinh đẹp trên khuôn mặt kia làm tâm thần hoảng hốt, lời đến bên môi lại bị nghẹn trở về.

“Hi hi, nương tử, nhanh chút đến xem a!” Lập tức Tiêu Nhiên trù trên ghế đứng lên, tay phải vui sướng hài lòng lắc lắc mảnh gỗ, mà tay trái lại lặng lẽ che dấu ở phía sau lưng.

“A, đây không phải là...” Lam Ân Nhan nhẹ giọng nói, sau đó đi tới trước mặt Tiêu Nhiên. Đây không phải mảnh gỗ mình nhìn thấy trước kia sao? Khi đó chính mình vừa tỉnh, sau đó liền thấy trong tay Tiêu Nhiên cầm khối gỗ này, chính là mình mới nhẹ nhàng hỏi, Tiêu Nhiên liền đem khối gỗ này giấu vào trong tay áo.

“Hi hi... Vốn đang nghĩ đến ngày mai mới có thể đưa cho nương tử chứ, nhưng mà vừa rồi khi nương tử ra ngoài, người ta cũng khắc xong được rồi!” Tiêu Nhiên nhếch miệng cười, sau đó cầm khối gỗ trong tay đưa cho Lam Ân Nhan.

Lam Ân Nhan đưa tay nhận lấy khối gỗ, sau đó chăm chú nhìn về phía hoa văn trên gỗ

Nàng cùng hắn mười ngón quần quýt lấy nhau, tóc đen hai người cũng bay múa đan vào nhau đứng yên trên mặt gỗ, mà môi của hắn cũng in vào trên môi của mình.

“Nương tử, người ta khắc đẹp sao?” Tay phải Tiêu Nhiên mềm mại đẩy ra sọc tóc bên mặt Lam Ân Nhan, giọng nói cũng ôn nhu trong suốt nói, chính là tay trái hắn lại vẫn giấu ở phía sau.

“Ừ, đẹp! Thật sự rất đẹp!” Bỗng nhiên một chút ngọt ngào chảy vào trái tim Lam Ân Nhan.

“Chấp tử tay, cùng từ giai lão” Thon dài đầu ngón tay Tiêu Nhiên nhẹ vuốt qua nơi ngón tay hắn cùng mười ngón tay Lam Ân Nhan quần quýt trên khối gỗ, sau đó giọng nói ôn nhu nói.

“Chấp tử tay, cùng từ giai lão” nghĩa là Cùng nắm tay nhau, cùng nhau sống đến già

“Chấp tử tay, cùng từ giai lão?” Lời nói của Tiêu Nhiên thật sâu khắc vào trong chỗ sâu linh hồn Lam Ân Nhan. Đem tình yêu hắn đối với mình, động lại thành một cái thệ ước vĩnh hằng khắc ở trên khối gỗ.

“Đúng vậy, lẽ nào nương tử không muốn sao?” Tiêu Nhiên chăm chú nhìn về phía mặt Lam Ân Nhan, đôi mắt đỏ xuống ngàn vạn nhu tình. Dưới ánh nến

lay động, tóc đen hần tùy ý rối tung, nụ cười xinh đẹp trên khuôn mặt kia mê ly rực rỡ, tản ra ma lực mê hoặc lòng người, hần lại một lần nữa đem vẻ đẹp của mình nở rộ đến cực hạn.

“Nguyên ý, đương nhiên nguyên ý” Lam Ân Nhan chăm chú nhìn vào khối gỗ trong tay, ánh mắt có chút mê ly, sắc mặt cũng có chút khế đỏ, đó là đồ mặt của hạnh phúc ngọt ngào. Chắp từ tay, cùng từ giai lão? Ngắn gọn bảy chữ, hứa hẹn cả đời.

“Hi hi, vậy nương tử cần phải đem phần lễ vật này cất giữ tốt a! Đây chính là yêu hứa hẹn của người ta đối với người a!” Nghe được Lam Ân Nhan trả lời, Tiêu Nhiên nhếch miệng cười vui vẻ.

“Ừ, sẽ!” Lam Ân Nhan gật đầu nói, sau đó con người mỉm cười nhìn về Tiêu Nhiên. Nàng nhất định sẽ đem phần yêu hứa hẹn này cất giữ tốt, không chỉ là cất giữ ở trên người, càng là cất chứa ở trong lòng.

“Thật sự là rất hạnh phúc a” Tay phải Tiêu Nhiên nhanh chóng đem thắt lưng Lam Ân Nhan ôm một vòng, sau đó đem đầu dựa vào trên tóc đen Lam Ân Nhan.

“Người a!” Trên mặt Lam Ân Nhan cũng rạo rực ý cười vui sướng, chính là bỗng nhiên nàng cảm giác được một chút không thích hợp. Hình như từ khi mình vừa tiến vào, tay trái người này vẫn liền ở sau lưng, tựa hồ đang có ý định giấu cái gì?

“Nhiên, vì sao đem cái tay kia giấu ở sau lưng a? Chẳng lẽ còn có lễ vật khác muốn tặng cho ta?” Lam Ân Nhan mỉm cười khoe miệng hỏi, chính là trong con người có chút nghi ngờ.

“Không... Không phải!” Tiêu Nhiên sắc mặt nhợt nhạt nhìn Lam Ân Nhan, sau đó thân thể rút ra sau vài bước, lập tức hần cúi đầu xuống.

“Người có việc gạt ta a?” Động tác Tiêu Nhiên lùi bước làm cho Lam Ân Nhan cảm thấy có chút không thích hợp. Nàng nhanh chóng đem khối gỗ giấu vào trong ngực, sau đó tới gần trước mặt Tiêu Nhiên nói.

“Nào có đâu! Thật sự không... không có gì. Nương tử, người đừng nhìn người ta như vậy a!” Tiêu Nhiên ngẩng đầu lên, ngây ngô cười về phía Lam Ân Nhan.

“Đem bàn tay người cho ta xem một chút, phải ngoan a!” Lam Ân Nhan nhún mày nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Ta không muốn!” Tiêu Nhiên cắn cắn miệng, đem cái tay trái kia giấu càng xa.

“Nhanh chút!” Lam Ân Nhan lại đảo cặp mắt trắng dã nói. Người này lại đang làm cái gì chứ? Bỗng dưng, trong lúc vô ý con người Lam Ân Nhan lướt qua thanh chủy thủ đặt ở trên bàn kia, nhất thời tim của nàng đau nhói, bởi vì ở trên thanh chủy thủ kia, lại dính vết máu đỏ tươi, người này sẽ không phải là ở lúc khắc gỗ, cắt trúng tay trái mình, cho nên mới sống chết không chịu đem tay trái cho mình xem đi?

“Tay thì có cái gì đẹp mặt chứ, chúng ta tiếp tục nhìn khối gỗ kia đi!” Tiêu Nhiên hoàn toàn là một bộ thần sắc đánh chết ta, ta cũng sẽ không đem tay trái cho người xem.

“Nhìn cái đầu người, nhanh chút đưa tay ra!” Lam Ân Nhan tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Nhiên, sau đó nàng nhanh chóng vươn bàn tay lên, dùng sức đem cánh tay Tiêu Nhiên giấu ở sau lưng lôi ra.

“Hu hu hu... Nương tử người nhẹ một chút a! Kéo người ta đau quá a!” Khóe miệng Tiêu Nhiên run rẩy, sau đó ngừng khí làm nũng nói. Đúng vậy, trước khi Lam Ân Nhan chưa về, hần vẫn nằm ở trên bàn khắc gỗ, nhưng mà vừa khắc, trong đầu hần đã nghĩ đến âu yếm nương tử, kết quả thất thần một cái, lại không cẩn thận đem lưỡi dao sắc bén cắt trúng ngón cái của bàn tay trái. Tuy rằng miệng vết thương không phải rất sâu, nhưng mà cũng chảy chút máu, cũng có chút đau. Nhưng mà vì trước khi Lam Ân Nhan về, đem khối gỗ khắc thành công, cho nên hần liền cũng không đi băng bó ngón tay cái, vẫn như cũ lựa chọn tiếp tục khắc gỗ, cho nên bây giờ ngón tay cái hần vẫn còn có chút máu chảy ra ngoài a.

“Người a, thật sự là lơ là không cẩn thận!” Lam Ân Nhan đau lòng liếc nhìn ngón tay cái Tiêu Nhiên, sau đó lập tức cúi đầu, đem môi đặt ở nơi bị thương trên ngón tay cái Tiêu Nhiên, nhẹ nhàng mút lên.

“Ách... Nương tử, trong lòng người là đau ta sao?” Nhìn đến Lam Ân Nhan cử động, bỗng nhiên Tiêu Nhiên nhếch miệng lên cười ngây ngô, cười là hạnh phúc như vậy, thỏa mãn như vậy.

“Người nói sao?” Lam Ân Nhan trừng mắt nhìn Tiêu Nhiên, sau đó nhanh chóng móc khăn lụa từ trong tay áo ra, dịu dàng giúp Tiêu Nhiên băng bó.

“Hi hi, thật hạnh phúc a!” Lam Ân Nhan vừa thay Tiêu Nhiên băng bó xong, liền bị Tiêu Nhiên nhanh chóng kéo vào trong ngực.

“Đau sao?” Lam Ân Nhan chăm chú nhìn về phía con người Tiêu Nhiên, giọng nói dịu dàng hỏi.

“Chỉ cần nương tử ở bên cạnh ta, ta vĩnh viễn không cảm giác đau, chỉ biết cảm giác thật hạnh phúc” Con người Tiêu Nhiên còn thật sự nói. Một chút gió đêm thổi tới, làm cho tóc đen hai người không cẩn thận đan xen ở giữa không trung. Giờ khắc này, giống như tất cả hưng thịnh phồn hoa, đều ngừng không được ánh mắt chăm chú nhìn lẫn nhau tới mê hoặc người của hai người lúc này.

“Đức ngốc!” Lam Ân Nhan mỉm môi, cái mũi hơi có chút chua xót, trong con người cũng hơi có ánh nước lóe ra. Tâm tư hần đối với mình, chính mình làm sao có thể không cảm giác chứ? Chính là... Trong đầu Lam Ân Nhan lóe ra hình ảnh phủ thừa tướng bị tàn sát đầm máu tối hôm nay. Nàng có nên hỏi một chút vì sao Tiêu Nhiên tàn sát phủ Thừa tướng hay không?

“Nương tử, người... nghĩ cái gì mà nghĩ say sưa như vậy?” Tiêu Nhiên cũng là đem thân thể Lam Ân Nhan ôm lên, sau đó đi trở về ngồi xuống trên một cái ghế, sau đó khẽ đem Lam Ân Nhan đặt ở trên hai chân mình, giờ tay lên ôm ái vuốt ve tóc đen của nàng, ngữ khí cũng mềm mại hơn. Nàng... giống như có chút suy nghĩ à?

“Không... không nghĩ cái gì” Lam Ân Nhan bị ôm ngồi ở trên đùi Tiêu Nhiên, trên mặt chợt dâng lên hai rặng mây đỏ. Tuy rằng đã muốn cùng hắn thể xác và tinh thần hoàn toàn kết hợp, nhưng mà chỉ cần cùng hắn tiếp xúc thân mật quá mức, nàng vẫn sẽ cảm thấy tâm thần bập bênh.

“Đứng, nương tử, hừ thư của người cầm về sao?” Tiêu Nhiên xinh đẹp cười nói, sau đó mở miệng hỏi. Sẽ không phải là nương tử không lấy được hừ thư, cảm thấy tâm tình có chút buồn bực, cho nên lúc này mới thần thờ ơ đi?

“Còn không lấy được hừ thư?” Lam Ân Nhan cũng hơi ngần ngại, sau đó mới xoay người, hai tròng mắt chăm chú nhìn Tiêu Nhiên.

“À? Là tên kia không chịu cho nương tử sao? Hừ, không được, để cho ta đi đi?” Tiêu Nhiên đem một bàn tay Lam Ân Nhan nhẹ nắm ở trong lòng bàn tay, trong giọng nói ẩn chứa một chút không vui. Nhưng mà hai tròng mắt hắn nhìn về phía Lam Ân Nhan vẫn là gọn nước dập dờn như cũ, ôn nhu như nước lặng lẽ quần quanh linh hồn Lam Ân Nhan. Xem ra nhất định là bởi vì nương tử không lấy được hừ thư, cho nên có chút không vui đi? Tiêu Dật người cái tên khôn khéo, dám để cho nương tử của ta mất hứng, ta không tha cho người.

“Không cần, hắn đã đáp ứng cho ta hừ thư, trở lại ta sẽ đi lấy” Lam Ân Nhan khẽ liếc nhìn Tiêu Nhiên, sau đó sắc mặt có chút do dự, cuối cùng vẫn là lựa chọn hồi ra, chính là ngữ khí của nàng có chút cẩn thận “Nhiên, vì sao tối nay người phải để cho Đám Tu La sứ giả đến tàn sát toàn bộ phủ Thừa tướng?”

“Cái gì? Là Tu La sứ giả của ta tàn sát phủ Thừa tướng?” Tiêu Nhiên hơi chút ngần ngại, sau đó con ngươi không hiểu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Chẳng lẽ không phải người ra lệnh?” Nhìn thấy phản ứng đầu tiên của Tiêu Nhiên là kinh ngạc, Lam Ân Nhan không khỏi ngần ngại, sau đó mở miệng hỏi.

“Nhan nhi, ta không hiểu ý tứ của người?” Con ngươi Tiêu Nhiên mang theo khó hiểu nhìn về phía Lam Ân Nhan.

“Từ bỏ Lam Hằng cùng Lam Linh Phượng li kỳ mất tích, tối nay tất cả mọi người trong phủ Thừa tướng không có một ai sống sót. Mà toàn bộ thi thể bọn họ đều nằm ngang ở trong sân phủ Thừa tướng, hơn nữa toàn bộ trong sân phủ Thừa tướng đều là màu đỏ cánh hoa Bỉ Ngạn” Lam Ân Nhan từ trên đùi Tiêu Nhiên đứng dậy, sau đó sắc mặt có chút ngưng trọng nhìn về phía Tiêu Nhiên.

“Nhan nhi, người là nghe ai nói à? Tối nay Tu La môn quả thật không tàn sát phủ Thừa tướng à?” Tiêu Nhiên liếc nhìn Lam Ân Nhan, cũng từ trên ghế đứng lên.

“Ta tận mắt nhìn thấy những cánh hoa màu đỏ này bao trùm lên tất cả thi thể. Nhiên, nếu là người gọi người bắt Lam Hằng đi, người vẫn là đem hắn thả đi?” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng nói, có lẽ là vì trong cơ thể chảy xuôi máu giống với Lam Hằng đi? Cũng có lẽ biết Lam Hằng là người tốt, cho nên nàng không muốn nhìn đến Lam Hằng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nếu Tiêu Nhiên để người bắt Lam Hằng đi, nàng thật sự hy vọng Tiêu Nhiên thả Lam Hằng ra, coi như trả ơn “Lam Ân Nhan” đem thân thể cho mình mượn dùng, cũng là trả ơn lúc trước Lam Hằng cứu mình.

“Nhan nhi, ta không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nhưng ta có thể khẳng định nói cho người, tối nay Tu La môn khẳng định không tàn sát phủ Thừa tướng, cũng không để cho Lam Hằng ly kỳ mất tích!” Tiêu Nhiên buông mí mắt xuống nói. Hắn thừa nhận, lúc trước hắn từng muốn giết Lam Hằng cùng Lam Linh Phượng, nhưng mà Nhan nhi căn bản không cho hắn giết, mà Nhan nhi nói sao hắn lại không thể không nghe chứ? Hắn quả thật không gọi người tàn sát phủ Thừa tướng, cũng không gọi người bắt Lam Hằng a.

“Thật sự không phải người hạ lệnh sao?” Lam Ân Nhan có chút do dự, sau đó cắn răng hỏi, trong giọng nói của nàng vẫn mang theo một chút nghi hoặc.

“Nhan nhi, nếu ta thật sự hạ lệnh xuống, ta sẽ không phủ nhận. Quả thật ta không gọi người bắt Lam Hằng đi, tối nay cũng không gọi bất luận kẻ nào tàn sát phủ Thừa tướng. Người không tín nhiệm, sẽ làm thương tổn đến ta, người biết không?” Bỗng nhiên thanh âm của Tiêu Nhiên có chút mơ hồ, tựa như như là từ phía xa xôi chân trời truyền đến.

“Nhưng mà, nếu không phải Tu La môn, sẽ là ai chứ? Những cánh hoa Bỉ Ngạn này...” Lam Ân Nhan nhẹ nhàng nói. Nếu không phải Tiêu Nhiên làm thì không còn gì tốt hơn, chính là những cánh hoa Bỉ Ngạn này quả thật là thuộc loại Tu La môn a, chúng nó phát ra cảm giác huyết tính là mãnh liệt như vậy.

“Nhan nhi, người vẫn là không tin ta? Ta thừa nhận, quả thật ta rất chán ghét Lam Linh Phượng từng thương tổn quá người, cho nên quả thật tối nay ta cũng kêu Đám Tu La sứ giả đi Hoàng cung bắt nàng, nhưng mà tàn sát phủ Thừa tướng cùng với Lam Hằng mất tích thật sự không quan hệ đến ta. Hơn nữa ta cũng khẳng định nói cho người, nếu Tu La sứ giả không nhận được mệnh lệnh của ta, tuyệt đối không dám tự tiện hành động” Con ngươi Tiêu Nhiên u oán nhìn về phía Lam Ân Nhan, trong mắt đen như ngọc lóe ra cảm xúc lâm lâm Lam Ân Nhan đau nhức.

“Nhiên, chẳng lẽ... Có người muốn vu oan cho người? Mục đích của người nọ là cái gì chứ?” Ánh mắt của Tiêu Nhiên làm cho Lam Ân Nhan không hề dám hoài nghi, chính là trong tim nàng bỗng dâng dâng lên một chút sợ hãi, giống như có một cái âm mưu thật lớn lặng lẽ quần lấy chính mình.

“Người tới!” Bỗng nhiên thanh âm lạnh lùng của Tiêu Nhiên vang lên.

“Chủ tử!” Trong nháy mắt, một gã Tu La sứ giả tiến vào phòng ngủ, sau đó cung kính cúi người xuống về phía Tiêu Nhiên và Lam Ân Nhan.

“Tôi nay kinh thành có động tĩnh gì?” Hần lúc trước luôn luôn ở trong phòng ngủ điều khắc mảnh gỗ, hơn nữa cũng phân phó Tu La sứ giả không được phép quấy rầy chính mình, bởi vì hắn muốn tranh thủ thời gian nhanh chóng đem miếng gỗ khắc xong, cho nên cho dù nhóm Tu La sứ giả thăm dò chuyện phủ Thừa tướng bị tàn sát, nhưng cũng không dám tiến vào quấy rầy hắn.

“Tôi nay phủ Thừa tướng bị tàn sát đầm máu, Lam Hằng ly kỳ mất tích. Hơn nữa...” Tu La sứ giả nhìn Tiêu Nhiên nói.

“Hơn nữa cái gì?” Ngờ khi Tiêu Nhiên âm trầm hỏi.

“Chủ tử, đây là cánh hoa Bỉ Ngạn thuộc hạ từ phủ Thừa tướng lấy đến, người xem xem” Tu La sứ giả đưa một cánh hoa Bỉ Ngạn xinh đẹp qua.

“Này...” Quả thật cánh hoa Bỉ Ngạn này đúng là cánh hoa Bỉ Ngạn của Tu La môn hắn, ngay cả sắc mặt của Tiêu Nhiên cũng không nhận được thay đổi.

“Chủ tử, có người giả mạo Tu La môn chúng ta gây án, hơn nữa...” Thanh âm của Tu La sứ giả cũng mang theo khó thể tin. Cánh hoa Bỉ Ngạn của Tu La môn căn bản không dễ bắt chước theo, chỉ có người của Tu La môn mới biết được làm sao nghiên cứu chế tạo ra cánh hoa Bỉ Ngạn? Nhưng mà đây cũng không có khả năng a, tất cả Tu La sứ giả đối với chủ tử tuyệt đối không có suy nghĩ gian dối!

“Lập tức đem tất cả điều tra rõ ràng cho ta, ta cũng muốn biết xem ai to gan như vậy dám giả mạo Tu La môn của ta!” Thanh âm Tiêu Nhiên âm lãnh nói, sau đó con người u oán quét về phía Lam Ân Nhan, giả mạo Tu La môn hắn giết người cũng không sao, nhưng mà làm cho Nhan nhi oan uổng mình, liền tuyệt đối không thể tha thứ.

“Vâng, đúng chủ tử, còn có một việc, thuộc hạ...” Tu La sứ giả do dự một chút nói.

“Có chuyện liên nói” Tiêu Nhiên lạnh lùng híp mắt nói.

“Tôi nay chúng ta ẩn nấp vào Hoàng cung, nhưng mà làm như thế nào cũng không tìm được tung tích Lam Linh Phượng kia, sau đó sau khi chúng ta nghe ngóng, Lam Linh Phượng lại ly kỳ mất tích ở trong Hoàng cung” Tu La sứ giả thận trọng nói.

“Nói cách khác, các người cũng không từ Hoàng cung bắt Lam Linh Phượng đi?” Tiêu Nhiên nhú mày nói.

“Đúng vậy!” Trong lòng Tu La sứ giả cũng nghi hoặc khó hiểu.

“Lập tức đem tất cả điều tra rõ ràng, còn có tìm được Lam Hằng, hơn nữa Lam Hằng phải là còn sống” Tiêu Nhiên phát tay xuống nói, kỳ thật Lam Hằng sống hay chết hắn căn bản không thêm để ý, chính là Nhan nhi hy vọng Lam Hằng không có việc gì, như vậy mình đương nhiên chỉ có thể quan tâm Lam Hằng. Hơn nữa hắn xác định, nhất định Lam Hằng không chết, tối thiểu bây giờ còn không chết. Bằng không dựa theo lẽ thường mà nói, nếu người gây án muốn giết Lam Hằng, tối nay hắn hẳn là phải sớm phơi thây ở trong phủ Thừa tướng.

“Rồi!” Tu La sứ giả lớn giọng hô, sau đó biến mất ở tại chỗ.

“Nhan nhi, ta hoài nghi lúc trước Lam Linh Phượng thương tổn người, sau lưng là có người giật dây. Cho nên tối nay quả thật ta gọi người đem nạng bắt đến Tu La môn, sau đó muốn hỏi rõ nguyên nhân trong đó. Đương nhiên, ta cũng không phủ nhận, ta đúng là gọi người tra tấn nạng một chút, bởi vì nạng muốn thương tổn người, mà người muốn thương tổn người đều phải trả giá đại giới. Ta không cho phép bất luận kẻ nào uy hiếp người lại sống tự do tự tại. Nhưng mà về phần chuyện tàn sát phủ Thừa tướng hôm nay, cùng việc Lam Hằng mất tích, quả thật không có liên quan gì đến ta. Cho dù nếu người thật sự không tin ta! Kỳ thật người đã không cho ta thương tổn Lam Hằng, mà lời của người nhất định ta sẽ nghe, làm sao ta lại có thể gọi người bắt Lam Hằng đi chứ?” Con người Tiêu Nhiên nhìn về phía Lam Ân Nhan, trong con người có sương mù lượn lờ. Mà thanh âm hắn u oán cũng rất mờ ảo, khiến tim Lam Ân Nhan không nhận được đau nhói.

“Nhiên, ta tin người, ta thật sự tin người. Người không nên tức giận a!” Trong con người Lam Ân Nhan lóe lên tia sáng áy náy. Hai tròng mắt Tiêu Nhiên oan ức, bởi vì lúc trước Lam Ân Nhan hoài nghi hắn, trong lòng nổi lên cảm giác áy náy thật sâu.

“Thật vậy chăng?” Tiêu Nhiên quyết miệng hỏi.

“Ta thật sự tin người. Xin lỗi a, ta sai rồi, ta không nên nghi ngờ người” Lam Ân Nhan cúi đầu xuống, giống như cái đứa nhỏ phạm sai lầm. Chết tiệt, khẳng định Tiêu Nhiên sẽ không lừa mình, lúc đầu hắn nói người Tu La môn không ra tay, lẽ ra mình phải tin hắn!

“Nương tử, người biết không? Người không tin người ta, tay của người ta cũng đau đau, tim của ta cũng đau đau, khắp nơi đều đau đau!” Tiêu Nhiên nhấp miệng nói.

“Ta thật sự sai lầm rồi a!” Lam Ân Nhan cảm giác áy náy càng sâu.

“Vậy về sau không bao giờ cho phép người nghi ngờ ta, ta đã nói không có làm, liền thật sự không có làm” Tiêu Nhiên kéo tay Lam Ân Nhan lại nói.

“Hào, ta đáp ứng người, về sau sẽ không bao giờ nghi ngờ người nữa” Lam Ân Nhan vội vàng gật đầu nói.

“Nương tử... Người vừa mới làm tổn thương tâm của ta, người nói... Nên bồi thường người ta thế nào đây?” Tiêu Nhiên ngẩng cao đầu nói.

“Khụ, ta đây... giúp người xoa xoa tim?” Lam Ân Nhan thật cẩn thận chăm chú nhìn Tiêu Nhiên nói.

“Hừ, không đủ!” Ngừ khí Tiêu Nhiên hơi có chút khó chịu nói.

“VẬY... Người muốn như thế nào?” Khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy, sau đó ngừ khí ôn nhu hỏi.

“Ta nghĩ thế nào? Nhan nhi, người nói sao? Hừ, người trở về muộn như vậy, làm cho người ta gian khổ chờ lâu còn chưa tính, trở lại một cái còn hoài nghi người ta. Cho nên, người nói xem, người ta nên trừng phạt người gấp bội có phải hay không?” Phút chốc Tiêu Nhiên vòng lấy eo Lam Ân Nhan, sau đó trong con người lóe ra một chút tia sáng tà mị nói.

“Khụ, người... muốn trừng phạt ta như thế nào?” Con người Lam Ân Nhan cũng nhìn về phía Tiêu Nhiên, tim đột nhiên nhảy lên vài cái.

“Ta muốn... Nhan nhi thân ái của ta, trong lòng hẳn là rõ ràng đi” Tiêu Nhiên đem môi dán đến bên tai Lam Ân Nhan, ngừ khí hết sức nũng nịu lại hết sức ái muội nói. Lúc đó gió đêm cuốn cuộn thổi lên, làm cho tóc đen của Tiêu Nhiên thỏa sức bay múa, tóc đen mềm nhẹ xẹt qua má Lam Ân Nhan, mang theo lưu luyến si mê của hắn tùy ý quấy rối tâm Lam Ân Nhan.

“Người... Ta không biết!” Lam Ân Nhan nhìn không được hút một ngụm khí, khuôn mặt đỏ bừng lên.

“Ta mặc kệ a! Dù sao Nhan nhi làm bị thương tâm người ta, người phải nhanh lên nghĩ biện pháp bồi thường người ta a!” Tiêu Nhiên vừa lòng nhìn khuôn mặt Lam Ân Nhan ngượng ngùng, sau đó thanh âm kiêu mị tận xương nói.

“Người... Muốn ta bồi thường như thế nào a!” Chấm chú nhìn về phía khuôn mặt yêu nghiệt mê người kia của Tiêu Nhiên, Lam Ân Nhan lại hít một ngụm khí lạnh nói.

Tiêu Nhiên lại lười biếng đem thân thể kề sát ở trên người Lam Ân Nhan, sau đó trong con người phong tình cười, khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói “Ta suy nghĩ hồi lâu, ta nghĩ Nhan nhi nên chủ động hôn ta” Nói xong, con người Tiêu Nhiên mỉm cười, cõi lòng cũng càng đầy chờ mong nhìn về phía Lam Ân Nhan...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Người Đeo Mặt Nạ Thần Bí

"Người..." nghe lời nói kiêu mị đến tận xương cùng hai tròng mắt chờ đợi của Tiêu Nhiên, Lam Ân Nhan không khỏi đỏ mặt: "Nương tử, người nhanh chút chủ động hôn người ta đi!" Thanh âm ngọt ngào mê hoặc thần kinh Lam Ân Nhan, đôi môi đỏ mọng chu chu đợi chờ Lam Ân Nhan hôn lên

Gió đêm thổi tới làm cho một đầu tóc đen khẽ bay, nhất thời xẹt qua dung nhan yêu dã cùng đôi môi đỏ mọng của Tiêu Nhiên làm cho cả người hắn càng thêm mị hoặc

Mà Lam Ân Nhan nhìn chăm chú Tiêu Nhiên đang đợi chờ nàng hôn môi, hít một hơi thật sâu nhanh chóng điểm nhẹ lên cánh môi đỏ mọng kia một nụ hôn nhẹ

"Khụ, ta... đã chủ động hôn người rồi nga!" lam Ân Nhan ngưng thần nhìn khuôn mặt ngán vạn yêu mị kia run rẩy nói

Tiêu Nhiên bỗng dưng mở mắt ai oán nhìn người nào đó, sau đó hắn cắn môi, mâu trung đầy nước: "Nương tử người đây là chơi xấu nga! Người hôn nhanh như vậy, người ta đều không có kịp nhắm nháp môi của người đâu, đây không tính là hôn, người hôn lại một lần nữa đi!"

Bất quá hai tay Tiêu Nhiên liền vòng qua thắt lưng Lam Ân Nhan, hắn đối với một màn chủ động hôn môi của Lam Ân Nhan rất là vừa lòng cười khẽ

"Ta làm sao dựa vào a? Người chỉ nói ta chủ động hôn người nhưng cũng không có nói hôn sâu hay hôn nhẹ a? dù sao thì ta cũng đã chủ động hôn rồi!" khóe miệng Lam Ân Nhan run rẩy sau đó mím môi nói

"Được rồi, đều là ta không nói rõ ràng nên không tính chuyện nương tử chơi xấu. Chính là... tuy rằng nương tử hôn rất nhanh nhưng mà người ta vẫn cảm thấy thoái mái. Cho nên... người ta hẳn nên lễ thượng vâng lại nha?" Tiêu Nhiên nhìn hai mắt trừng lớn của Lam Ân Nhan nói, lời vừa dứt còn không đợi nàng phản ứng hắn đã đem môi mình khắc sâu lên bờ môi kiêu diễm của Lam Ân Nhan, mà trong nháy mắt vừa hôn nàng đầy mắt Tiêu Nhiên vốn là ý cười trên tức liền chuyển hóa thành hỏa diễm nóng rực.

"Ân..." khuôn mặt Lam Ân Nhan vốn vẫn trắng nõn liền lóe lên vài phần đỏ ửng mông lung, đôi mắt đẹp có thêm ba quang điểm. Mà lúc này mảnh hỏa diễm trong hai tròng mắt Tiêu Nhiên ngày càng lớn.

Bởi vì thanh âm bất tri bất giác của Lam Ân Nhan vang lên "Ân" làm cho thân mình Tiêu Nhiên một trận tê dại, hắn cảm nhận được một loại cảm giác tuyệt vời nói không nên lời. Mà phản ứng của Lam Ân Nhan đối với Tiêu Nhiên không thể nghi ngờ chính là loại vô hình cổ vũ cùng dụ hoặc, nàng đây là lặng lẽ ám chỉ hắn tùy ý đi hái, cho nên Tiêu Nhiên càng thêm nhiệt tình làm hắn đem cơ thể chính mình không thể khống chế yêu, biểu hiện không hề giữ lại.

"Nương tử, phần đáp lễ của ta ngươi có vừa lòng không?" một lúc lâu sau Tiêu Nhiên mới dời khỏi môi nàng giọng điệu tà mị nói

"Ngươi..." nửa người trên của nàng bắt đầu hô hấp dồn dập, hai tròng mắt tràn ngập hơi nước lượn lờ đem nàng nhuộm đắm càng thêm mê hoặc lòng người, kiều mị đến gọi cảm

Nhìn Lam Ân Nhan phong tình độc nhất vô nhị như vậy làm cho cả người Tiêu Nhiên như bị thiêu đốt, nhiệt lưu trong cơ thể xông thẳng lên tình cảm mãnh liệt đến như sóng biển, cơ hồ bao phủ toàn bộ lý trí của hắn.

"Xem biểu tình của nương tử tựa hồ không hề bất mãn với phần đáp lễ của ta, kia... tiếp tục?" Tiêu Nhiên kẻ môi sát bên tai Lam Ân Nhan khẽ cắn cắn, thanh âm hàm chứa dục vọng cháy bỏng.

Nói xong không đợi Lam Ân Nhan có cơ hội trả lời đã đem thân mình nàng ôm nhanh giống như không muốn hai người có một kẻ hở nào cả. thân mình dán chặt chẽ lại với nhau hai người bọn họ giống như hai đứa trẻ

Mà môi Tiêu Nhiên lại tiếp tục hôn Lam Ân Nhan tựa như hận không thể đem cả người nàng hòa làm một thể, Tiêu Nhiên nhiệt tình đòi hỏi phần ngọt ngào của chính mình.

Lam Ân Nhan cũng kìm lòng không đậu nâng hai tay gắt ôm lấy cổ Tiêu Nhiên mềm mại nhắm nháp trong miệng người ta cần gì thì ta cứ lấy.

Cả người nóng rực tình ý triền miên hai người đều làm cho đối phương hoàn toàn chìm đắm trong ý loạn tình mê

Thân mình Lam Ân Nhan có dấu hiệu mềm hóa, khuôn mặt tuyệt mỹ tựa như đoá hoa giữa hè đang từ từ nở rộ ra hương thơm làm cho Tiêu Nhiên trầm luân

Trong cơ thể bị vô số dòng khí nóng đánh thẳng lên, Tiêu Nhiên biết mình không thể nhẫn nại được nữa, một tay hắn ôm lấy Lam Ân Nhan rồi đến bên giường.

Mà cơ thể Lam Ân Nhan cũng cảm thấy khó nhịn cùng khát vọng triền miên, nàng nâng thùy mâu trong suốt lên đầy sương mù nhìn về phía Tiêu Nhiên cũng nhận thấy hai tròng mắt Tiêu Nhiên nhộn nhạo nồng đậm kích tình.

Không khí tràn ngập hơi thở nóng cháy Tiêu Nhiên đem Lam Ân Nhan đặt lên giường nhẹ nhàng bứt lên

Chương ngại giữa hai người trong nháy mắt rơi xuống giường, da thịt hai người đều tinh khiết như tuyết, khuôn mặt tuyệt mỹ như họa đồng thời lộ ra làm cho người ta không thể xem nhẹ sự kiều diễm quyến rũ kia, quả thực là cướp hồn đoạt phách.

Khuôn mặt Lam Ân Nhan nháy mắt nóng lên nhìn không được hướng trong lòng Tiêu Nhiên cọ cọ

Mà động tác của Lam Ân Nhan liền làm cho lòng Tiêu Nhiên chấn động, cảm xúc mất hồn nhộn nhạo mệnh mông, tâm thần hắn mê loạn đem nàng từ trong lòng đưa ra tiếp tục hôn lên đôi môi kiều mị ngọt ngào kia. Khinh duyệt thâm nếm thử gian, lý trí bắt đầu tung bay

Con ngươi hai người bao phủ sương mù dày đặc mà giữa dòng sương mù kia chính là khát vọng mê huyễn

Da thịt như tuyết lay động tan ra sắc thái mê ly, tóc đen tán loạn trên đầu lạng lẹ quấn quýt lẫn nhau. môi gian thổ khí như an tựa hồ mời mọc lẫn nhau, hơi thở mị nhân như tơ lại dụ hoặc đối phương hằng hái

"Nhan nhi, ngươi thật làm cho ta mất hồn mất vía!" Tiêu Nhiên thì thảo bên tai Lam Ân Nhan nói nhỏ. Thanh âm ôn nhu làm cho lòng nàng lâng lâng như đi trên mây

"Nhiên..." thanh âm Lam Ân Nhan kiều mị vang lên, dáng người xinh đẹp khuôn mặt ửng đỏ, môi mọng hơi mở một câu quấn quýt thần kinh Tiêu Nhiên làm cho hắn mất hồn thực cốt

Ánh mắt hai người mang theo dụ hoặc trí mạng bắn thẳng đến đáy mắt lẫn nhau. nàng chậm rãi vươn tay ngọc mê muội hướng trên mặt hắn nhẹ vuốt.

Hắn vươn tay xoa da thịt trắng nõn như ngọc của nàng, nhiệt tình âu yếm, Lam Ân Nhan phát ra vẻ kiều mị, mâu trung đầy diễm sắc. Thân thể nàng liên tục run rẩy thanh âm kiều mị thấp giọng kêu: "Nhiên..."

"Ồ, ta ở đây!" thân thể nàng xinh đẹp lộ ra phong tình vô hạn, làm cho hắn rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa, thanh âm suy yếu cùng bất lực kêu gọi của nàng hoàn toàn lôi kéo linh hồn hắn cảm giác điên cuồng quét đến.

Tiêu Nhiên tươi cười hôn lên môi nàng mà nàng nhu thuận mở môi tiếp nhận, tâm hai người nhộn nhạo hạnh phúc không nói nên lời. Giống như chỉ có hôn mới có thể nghiệm chứng tình yêu của nhau, tâm linh hòa hợp cuộc đời vĩnh hằng cán gió tránh mưa, triền miên tươi đẹp bao dung bọn họ

Thân hình Lam Ân Nhan tinh tế tê liệt như nước ở trong lòng Tiêu Nhiên làm cho Tiêu Nhiên yêu say đắm tràn đầy mẫn nguyện, hắn ôn nhu đem thân thể nàng nhắc lên làm cho nơi nào đó đang bị lửa tình dục thiêu đốt dày vò vô cùng vô tận hoàn toàn vào chỗ sâu nhất của nàng

Mà Lam Ân Nhan nháy mắt kinh ngạc, sau đó vui đùa càng sâu trong lồng ngực ấm áp của Tiêu Nhiên

Hô hấp hai người trùng điệp, thân hình cùng linh hồn hợp nhất, bọn họ trong lòng đối phương tìm được nơi chân chính thuộc về mình, cả thể xác lẫn tâm

hồn đều hoàn toàn kết hợp không cách nào có thể hình dung cảm xúc tuyệt vời lúc này giống như lên tận thiên đường.

Say mê mê luyến, thân hình mềm mại không xương làm bọn họ ngày một hăm sâu khó có thể kiềm chế. Chỉ biết làm theo bản năng đuổi theo hương thụ của linh hồn.

"Nhan nhi, đáp ứng ta, vĩnh viễn yêu ta, vĩnh viễn không rời khỏi ta." Tiêu Nhiên tuy rằng nói nhỏ bên tai Lam Ân Nhan nhưng thân thể hắn vẫn dùng phương thức cuồng dã làm cho linh hồn nàng cùng thể xác và linh hồn mình kết hợp càng thêm thân mật khăng khít.

"Vĩnh viễn yêu ngươi, vĩnh viễn không rời bỏ ngươi." Trên mặt Lam Ân Nhan đỏ mặt ý loạn tình mê, thân thức hốt hoảng đáp lời Tiêu Nhiên

Mà lời nàng vừa dứt Tiêu Nhiên liền ngậm lấy môi nàng. Mê muội, si tình tham lam hút hương vị thơm ngát chỉ duy nhất của nàng. thường của nàng không đủ ngọt, nếu như của nàng không đủ ngọt, cũng sẽ yêu không đủ ngọt a.

"A..." cả người Lam Ân Nhan run ngày càng nhanh vòng tay ôm lấy cổ Tiêu Nhiên, thân mình như nước xối lợ trong lòng, nàng tựa hồ không thể chịu nổi kích thích mà Tiêu Nhiên ban cho

"Nhiên, ngươi ... nhẹ chút!" hai tròng mắt nàng mông lung nhìn Tiêu Nhiên, mâu trung ba quang liễm liễm làm cho nàng càng mê đến mê ly mà say lòng người thanh âm lại mang theo bất lực nghẹn ngào.

"Không thể, ta nói rồi ta muốn trừng phạt ngươi, hơn nữa là gấp bội! Ngươi phải nhận trừng phạt ta ban cho!" Tiêu Nhiên thấp giọng nói, tiếng nói mềm nhẹ mang theo ma lực mê hoặc lòng người. thời điểm khác hắn có thể nghe lời nàng nhưng chỉ có chuyện này hắn muốn nàng phải hoàn toàn thân phục sự triền miên của mình.

"Ta... biết sai rồi!" linh hồn cùng thể xác như muốn bay lên làm cho khóe mắt nàng rơi một giọt lệ, nhưng nàng biết giọt lệ này là hạnh phúc không nói lên thành lời.

"đã muộn, cho dù ngươi xin lỗi ngươi vẫn phải bồi thường cho ta!" Tiêu Nhiên hôn lên giọt lệ trên mi mắt nàng như si như túy nhắm nháp. Đêm vẫn còn dài, xuân sắc triền miên...

Cũng không biết qua bao lâu, Tiêu Nhiên mới nhẹ nhàng rút ra khỏi Lam Ân Nhan, sau đó ôm nàng vào lòng. Cảm thụ được cái ôm ấm áp của hắn, lắng nghe nhịp tim hữu lực, Lam Ân Nhan mang theo hạnh phúc trước nay chưa từng có thỏa mãn ngủ

Cẩn thận đem chăn gấm đắp lên người nàng, hai tay quỳ luyến phủ lên hai má trắng nõn đến trong suốt kia. Tiêu Nhiên khẽ cúi xuống chạm nhẹ lên môi nàng, nụ hôn thực đậm, như chuẩn chuẩn lướt nước, xẹt qua không khí kích khởi gợn sóng nồng đậm

"Bảo bối, ngủ đi!" sau đó bàn tay hắn khẽ vuốt ve tóc đen của nàng, giọng điệu mang theo sủng nịnh nói, hắn biết hắn là nàng mệt muốn chết rồi.

"Nhiên, ta yêu ngươi!" bàn tay Tiêu Nhiên giống như an ủi cùng ôn nhu làm cho Lam Ân Nhan vừa mệt mỏi vừa khốn cực vẫn cảm thấy được thoải mái. Bất tri bất giác nàng chậm rãi nói ra tình yêu trong lòng.

"Ừ, ta cũng yêu ngươi, đem hết tính mạng để yêu ngươi." Tiêu Nhiên ôn nhu hạnh phúc hồi đáp. Mà lời Tiêu Nhiên vừa dứt khóe miệng Lam Ân Nhan đang ngủ say cũng hơi hơi nhếch lên. ý cười hạnh phúc cùng ngọt ngào, làm cho Tiêu Nhiên si mê trong nháy mắt, miệng cười nhưng vẫn luyến tiếc chợp mắt...

Trong phòng ngủ Tiêu Nhiên không khí nhu tình như nước, triền miên như lan, phong cảnh lượn lờ vô cùng hoà bình

Nhưng cùng lúc đó, trong thư phòng tam vương phủ Tiêu Dật---

Tiêu Dật yên lặng đứng bên cửa sổ, bóng đêm lạnh như nước, ánh trăng đọng lại một cổ thê lương, gió đêm lướt qua đôi mắt một nỗi bi ai

Gió đêm lạnh lẽo không kiêng nể gì phát lên mặt, Tiêu Dật cảm giác rõ ràng linh hồn mình một mảnh cô tịch, sinh mệnh như có một loại tách ra khỏi cơ thể như rơi xuống vực sâu vạn trượng làm người ta sợ hãi.

Hắn nghĩ bản thân có thể dùng sự lạnh lùng để cự tuyệt nhưng mà vẫn như cũ không thể khóa được chỗ sâu nhất trong linh hồn đang rục rịch tưởng niệm.

Đứng bên cửa sổ trầm tư một lúc lâu, Tiêu Dật rời bước đi đến trước bàn cầm bút lông sớm đã viết hai chữ hưu thư trên giấy tuyên thành. Tới nay tờ giấy hưu thư này có thể vĩnh cửu ngừng tưởng niệm về nàng sao? Vung bút trên tờ giấy Tuyên Thành nổi lòng Tiêu Dật bị ai cùng chưa sót.

Gió đêm yên lặng bay múa tùy ý bay vào trong thư phòng Tiêu Dật, giữa nỗi thê lương Tiêu Dật vẫn như cũ phong hoa tuyết đại nhưng mà hai tròng mắt kia chưa từng có nỗi cô đơn đến thế, trên mặt tuy tiêu tiêu mà vẫn đẹp như vậy.

Chung quy nàng vẫn xoay người rời đi, lưu lại một mình mình ở nơi đây, nơi kia vẫn còn lưu lại hình bóng nàng, cũng như đem tình yêu dành cho nàng phong tỏa bên trong.

Hắn vĩnh viễn chỉ lấy thân phận khách qua đường ngẫu nhiên xuất hiện trong sinh mệnh của nàng mà thôi, nguyên lai hắn chỉ là một khách qua đường đáng thương, thậm chí ngay cả tư cách bàng quan đều không hề có được, có lẽ mình đối với nàng yêu đến chết nhưng chung quy lại cũng không thể gần nhau.

Một lúc lâu sau, Tiêu Dật đem hủ thư viết xong sau đó cuộn lại bỏ vào trong bao giấy Tuyên Thành. Nhưng trong nháy mắt khóe mắt Tiêu Dật từng giọt lệ thi nhau rơi. Chỉ cần nâng tới lấy đi tờ hủ thư này thì cục diện mong manh này sẽ không thể vẫn hồi, mà tâm của hắn chỉ sợ cũng không thể cứu vãn được nữa rồi.

"Phong vi lạnh, cùng tịch mịch ước hẹn. Đem vô miên, chỉ có cô đơn tương hứa! Nguyên lai yêu thương một người không yêu mình, thì ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau đớn." Đứng lặng trước bàn một lúc lâu, Tiêu Dật để mặc cho suy nghĩ của mình bay đến hư không.

Lúc trước trong lòng sớm đã muốn để ý đến nàng nhưng mà lại sợ chính mình thất bại đến không thể dậy nổi cho nên chỉ biết yêu nàng trong im lặng.

Kì thật trong ngự hoa viên kia, khi nàng đứng đầu mùa và họa thì tâm mình cũng đã sớm yêu nàng rồi.

Nhưng mà thật đáng buồn khi chính mình lại không phát hiện tâm mình đúng lúc, ngược lại còn lấy tư thái cao ngạo đem nàng đẩy ra xa, cũng bởi vì như vậy mà chính mình đem mầm mống yêu thương còn chưa kịp mọc rễ sinh sôi trong lòng kia chặt đứt.

Nếu như lúc trước ở trong rừng cây mình không vì cứu Lam Linh Phượng mà đánh nàng một chưởng thì có lẽ nàng sẽ không nhanh chóng yêu thương Tiêu Nhiên như vậy? Chung quy thì nếu vẫn chỉ là nếu, thế gian liệu có chữ nếu nhiều như vậy sao?

Ngày nàng gả đến tam vương phủ, mặc dù chính mình đã quen biết nàng từ trước, nhưng mà nàng gả cho mình vốn là một hồi âm mưu.

Bắt đầu một sai lầm đương nhiên nhất định sẽ là bị thương chấm dứt.

"Đế nữ tình yêu chính đế mới là thiên mệnh sao? Thật sự như vậy à? tiêu Dật, có lẽ nàng yêu thương Tiêu Nhiên mới chân chính là thiên mệnh đi? Liên ngay cả Chí thành đại sư đều không thể thay đổi sự lựa chọn của nàng, vậy thì người có năng lực đó sao?" thanh âm Tiêu Dật nhẹ đến không thể nghe hơn, phiêu miêu quanh quẩn dưới ánh trăng

Nếu như vậy nàng yêu thương Tiêu Nhiên mới chân chính là thiên mệnh vậy thì hắn cùng với nàng chỉ có thể lướt qua nhau.

Mặc dù mình cũng yêu nàng vậy thì thế nào đây? Sinh mệnh của nàng Tiêu Nhiên còn quý trọng hơn cả sinh mệnh của hắn.

Hắn trừ bỏ đi sâu nào ra thì còn có thể làm gì được đây

Hồi tưởng hết thấy những chuyện phát sinh của mình cùng Lam Ân Nhan khóe miệng Tiêu Dật không khỏi chua xót càng sâu

Hắn thề ai phát hiện, nguyên lai hắn cùng Lam Ân Nhan trừ bỏ làm thương tổn lẫn nhau thế nhưng cũng không có điều tốt đẹp gì để nhớ lại?

Ngay cả mình biểu lộ chút nhu tình cũng bị nàng dùng biểu tình lạnh lùng để hủy diệt hoàn toàn sạch sẽ.

Tiêu Dật trầm mặc hạ mí mắt, trên mặt tái nhợt lộ ra tuyệt vọng, hắn vẫn luôn làm cho người ta cảm nhận được một cổ cao quý thanh hoa. Nhưng giờ phút này đến ngay cả không khí cũng đều có thể cảm giác được linh hồn hắn đang yếu ớt trốn trong góc phòng run run bất lực....

Cùng lúc đó trong rừng cây có một chỗ âm trầm quỷ dị---

Ánh trăng mờ ảo phía chân trời giống như ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống toàn bộ khu rừng

Gió lạnh phất qua cuộn cuộn nổi lên cuốn đi lá cây, những mảnh lá úa tàn bị gió lay động tung bay trong không trung, làm cho phiến rừng cây này càng thêm dọa người.

Một thanh âm chột vang lên, một lục y nữ tử xuất hiện trong rừng cây, sau đó đứng sau lưng một người đeo chiếc mặt nạ dữ tợn.

"Người phải cẩn thận, chủ tử tula môn, Phong Y đệ nhất trang cùng với hắc giáp kị sĩ đều đi chung quanh tìm kiếm Lam Hằng!" thanh âm của lục y nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng nói, mà trong tay nàng gắt gao nắm một đóa bi ngọc hoa xinh đẹp.

"Người yên tâm đi! Bọn họ căn bản không có khả năng tìm được Lam Hằng." Thanh âm âm trầm thị huyết vang lên, thế nhưng làm cho người ta không thể nghe ra được chủ nhân của thanh âm này là nam hay nữ?

"kể tiếp người dự định làm như thế nào?" lục y nữ tử quét mắt nhìn người đeo mặt nạ nói

"chuyện kể tiếp người không cần quản, người chỉ cần biết rằng, qua ngày mai hết thấy mọi chuyện có lẽ đều đã được an bài. Mà người tiếp tục an tâm, người mà chủ tử người yêu chỉ có thể là hư vô, tình yêu ảo tưởng." Thanh âm thị huyết lại truyền đến

"người đừng xem nhẹ tình yêu của Lam Ân Nhan đối với chủ tử cũng như tình yêu của chủ tử đối với Lam Ân Nhan!" lục y nữ tử cười lạnh nói, cả người nàng quanh quẩn hơi thở thể lương

"Ta chưa bao giờ xem nhẹ tình yêu của hai người bọn họ, nhưng ta càng không bao giờ xem nhẹ năng lực của chính mình!" người đeo mặt nạ ngửa đầu cười nói

"Người rốt cuộc là ai? Vì sao chuyện tình của chủ tử đều biết rõ ràng như vậy?" lục y nữ tử con người híp lạnh nói

"Ta... chính là người cứu chủ tử ngươi, cũng là người muốn cứu ngươi, đương nhiên ta cũng muốn cứu chính ta!" Người đeo mặt nạ nói xong bóng dáng chợt lóe liền biến mất khỏi rừng cây...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93

Thần vụ theo gió phấp phồng, tựa như ánh bạc bao phủ nhân gian, tạo nên bức tranh tiên cảnh phiêu miểu linh mĩ

Trong phòng ngủ

Con người Tiêu Nhiên như si như túy vẫn nhìn Lam Ân Nhan đang say ngủ, ngón tay thon dài ôn nhu vuốt ve tóc Lam Ân Nhan. giờ phút này nhìn nàng trong lòng mình, nghe tiếng thở của nàng, thân thể cũng cảm thụ được nhiệt độ rõ ràng của nàng, vừa xa liền nghĩ đến nàng, chỉ sợ mặt đối mặt trong lòng vẫn nghĩ đến nàng, chính mình quả thật yêu nàng đến tâu hỏa nhập ma rồi.

Tiêu Nhiên cúi đầu đem bờ môi cùng tình yêu nồng đậm trong lòng ôn nhu khế lên trán nàng, khoe miệng Tiêu Nhiên nhếch lên nụ cười thỏa mãn, ôm Lam Ân Nhan từ trong lòng mình đặt bên giường sau đó hẩn lặng lẽ xuống đất ly khai khỏi phòng ngủ

Trong nháy mắt bóng dáng Tiêu Nhiên liền xuất hiện trong thư phòng

"Sự tình điều tra thế nào?" ngồi xuống trên ghế, mâu trung quyền rũ phong tình vạn chủng chưa biến nhưng giọng điệu đã lạnh đến thấu xương

"chủ tử, chúng thuộc hạ dò xét một đêm nhưng vẫn chưa tìm được tin tức của Lam Hằng." Tula sứ giả Từ Quý cúi đầu nói

"Kia có tra ra là ai giả mạo hành tung của Tula môn không?" Tiêu Nhiên híp mắt nhìn Từ Quý, ánh mắt kia giống như nhìn vật chết làm cho cột sống Từ Quý lạnh cả người, nàng thậm chí có loại cảm giác muốn chạy khỏi thư phòng nhưng mà lại vô lực thoát thân.

"Trước mắt, còn... còn chưa có manh mối." Thanh âm Từ Quý run run nói

"Có tra qua bọn người Tiêu Dật không?" trong giọng nói cất giấu lệ khí làm cho không khí thư phòng trong nháy mắt căng thẳng,

"Chủ tử, chúng thuộc hạ cũng cho rằng nhóm tu la giả mạo hành tung kia có mục đích khiến cho Nhan cô nương hiểu lầm ngài. Theo lý thuyết người bị hoài nghi lớn nhất là ba người Tiêu Dật, Phong Y cùng Tiêu Trác. Nhưng mà nhóm tu la sứ giả ẩn núp bên người bọn họ hồi báo thì chuyện huyết tẩy phủ thừa tướng quả thật không có quan hệ đến ba người này." Từ Quý cẩn thận nhìn Tiêu Nhiên nói

"Quý y Tư đồ Phong có thể có hiềm nghi? Hẳn mấy ngày trước đây không phải bỗng nhiên ly khai khỏi tam vương phủ đấy sao?" mâu trung Tiêu Nhiên xẹt qua quang mang

"Quý y Tư Đồ Phong sau khi rời khỏi tam vương phủ, hành tung quả thật có chút quỷ dị! Hẳn tựa hồ biết tula sứ giả lặng lẽ theo dõi hẳn cho nên liền mang theo bọn họ đi vòng quanh. Sau đó hẳn đem tula sứ giả dụ vào mảnh sương mù lượn lờ phía sau thâm sơn rừng già, vì thế mà hoàn toàn mất đi tung tích. Bất quá sáng sớm hôm nay, có tula sứ giả phát hiện tư đồ Phong từng xuất hiện qua phụ cận của bàn long hà." Từ Quý lập tức hồi báo

"Bàn long hà chính là biên giới của Thánh Long vương triều, nếu ta đoán không lầm thì Tư đồ phong hẳn là mang theo kim lệnh bài của Tiêu Dật đi Lâm quốc. Tiêu Dật không phải là thịt bò, sao lại ngồi chờ chết đợi Tiêu Trác xâm lược đây? Nhất định là Tiêu Trác đã không còn kiên nhẫn muốn bức hẩn lộ ra mũi nhọn mà vận sức chờ phát động." Khóe miệng Tiêu Nhiên nở nụ cười khinh miệt

"Cho nên Tư Đồ phong cũng không phải là người huyết tẩy phủ thừa tướng. Đúng rồi chủ tử, ngươi có muốn chúng ta thông tri nhóm tula sứ giả ẩn núp ở Lâm quốc tru sát Tư Đồ Phong không?" Từ Quý chăm chú nhìn Tiêu Nhiên.

"Không cần, ta muốn nhìn kết quả! Nếu Tiêu Dật không điều động binh mã Lâm quốc hỗ trợ, thì trận chiến này làm sao có đủ phản kích đây?" Hồng y Tiêu Nhiên theo gió phi vũ, cả người tản ra yêu khí thị huyết.

"Nhưng mà chủ tử, nếu như Tiêu Dật thành công điều binh từ Lâm quốc, Tiêu Trác liền vô lực chống lại Tiêu Dật, Tiêu Trác chẳng phải người gio tay chịu trời?" Từ Quý nhìn con người sâu thẳm coi thường hết thảy của chủ tử, trong lòng lại càng thêm khâm phục

"Tiêu Trác kiêng kỵ nhất chính là kim lệnh bài cùng phi thủy lệnh bài trên tay Tiêu Dật. Nay Tiêu Dật đã muốn vận dụng kim lệnh bài để tác chiến. Tula môn chúng ta đương nhiên cũng rất vừa ý khỏi phi thủy lệnh bài kia của Tiêu Dật, vô điều kiện đưa tặng cho Tiêu Trác, không được sao?" Tiêu Nhiên

vuốt nhẹ sợi tóc trên trán nói

"Thuộc hạ hiểu được ý chủ tử, chỉ cần làm cho Tiêu Trác có được khối lệnh bài phi thúy kia như vậy Tiêu Trác liền có thể có được lực lượng vô lâm. Cổ lực lượng cường đại kia đủ để cho Tiêu Trác chống lại Tiêu Dật, đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ lưỡng bại câu thương, mà chúng ta liền có thể không cần tiêu tốn nhiều sức lực, nhìn bọn họ tự giết lẫn nhau, sau đó nhìn bọn họ diệt vong. Nhưng mà..." Từ Quỷ cẩn thận nhìn Tiêu Nhiên không nói tiếp nữa.

"Nhưng mà Tiêu Dật đã đem khối lệnh bài phi thúy đưa cho Nhan nhi, mà Nhan nhi hình như đem nó giấu đi, người không thể tìm thấy?" Tiêu Nhiên đương nhiên biết tâm tư của thuộc hạ, chỉ thấy hắn dựa lưng lên ghế, giọng điệu không chút để ý nói. Ba ngàn sợi tóc đen tùy ý xõa hai bên sườn, cả người đẹp tựa bức tranh thủy mặc, nhưng lại khiến cho người ta chỉ dám ở phía xa nhìn mà không dám lại gần, giống như cho dù yên lặng thưởng thức sự tuyệt mỹ của Tiêu Nhiên cũng phải có sự cường đại cùng quyết đoán.

"Đúng vậy!" Từ Quỷ gật đầu nói, càng chủ yếu là chủ tử căn bản không cho phép sử giả tula quấy nhiễu Nhan cô nương, cho nên bọn họ không dám xuống tay trên người nàng để tìm kiếm khối lệnh bài phi thúy kia.

"Chuyện phi thúy lệnh bài các người không cần quan, trước mắt quan trọng nhất chính là tra cho ra ai là kẻ giả mạo Tula môn." Đôi mắt yêu đã đột nhiên trở nên lãnh liệt lợi hại, nếu như chuyện huyết tẩy phủ thừa tướng không phải do những người Tiêu Dật gây ra, liền chứng minh được có một cỗ thể lực thần bí khác đang tồn tại, hơn nữa cỗ lực lượng kia tựa hồ có ý khiêu khích mình. Đã có người chủ động muốn chơi đùa với tula môn, vậy thì tu là môn đương nhiên sẽ không có lý do gì cự tuyệt, tu là môn nhất định sẽ hào hào phụng bồi.

"Chủ tử, thuộc hạ có câu này không biết có nên nói hay không?" biểu tình trên mặt Từ Quỷ do dự, chậm rãi mở miệng

"Người hoài nghi tula sử giả có người phản bội tula môn sao?" Tiêu Nhiên cười đến tuyệt điểm nói

"Tuy rằng thuộc hạ cũng không nguyện ý tin tưởng nhưng nếu không có tula sử giả để lộ bí mật thì ngoại nhân tuyệt đối không thể chế tạo ra bí ngạn hoa giống y như đức được." Từ quỷ mím môi nói, năng thật sự không dám tin tưởng. Rốt cuộc là ai phản bội chủ tử, làm sao lại có tula sử giả có dị tâm với chủ tử cơ chứ? Đây quả thực là chuyện khó có thể tin được, cũng không nguyện ý tin tưởng chuyện này a!

"gần đây nhất có nhóm sử giả nào rời khỏi cung điện Tula môn không?" giọng điệu Tiêu Nhiên thực đậm, con ngươi lạnh băng sâu không thấy đáy. Hắn cũng không muốn tin tưởng sử giả tự mình bồi dưỡng thế nhưng lại nổi dị tâm với mình, đây chứng minh hắn rất thất bại.

"Trừ phi nhận nhiệm vụ, nếu không không có lệnh chủ tử, tula sử giả đều không dám tự mình rời khỏi cung điện tula!" Từ Quỷ khẳng định nói

"Như vậy xem ra... người có dị tâm chính là sử giả ra ngoài nhận nhiệm vụ, trước mắt cho nhóm hộ pháp bí mật điều tra những tula sử giả có nhiệm vụ bên ngoài." Mâu thuẫn Tiêu Nhiên xuất hiện hàn băng, khóe miệng lại cười đến lóa mắt, hắn giống như bắt đầu thưởng thức những sử giả tula có dị tâm khác thường từ từ từ vong. Tula sử giả được chia làm ba bộ phận, một là thủ hộ cung điện, một là theo bên người mình, một là ở bên ngoài thu nhận nhiệm vụ giám thị. Mà sử giả bên người mình Tiêu Nhiên khẳng định bọn họ không hề có dị tâm, nếu nhóm trông coi cung điện cũng không có ra ngoài vậy thì chắc chắn nhóm làm nhiệm vụ giám thị có người phản bội hắn.

"Vâng, thuộc hạ đã hiểu, thuộc hạ lập tức đem mệnh lệnh của chủ tử bí mật cấp cho nhóm tula hộ pháp." Từ Quỷ cung kính hạ thất lưng nói

"Ừ, vậy người lui ra đi! Nhan nhi phỏng chừng sắp tỉnh lại rồi, ta phải đi xem nàng!" nghĩ đến Lam Ân Nhan, đôi mắt Tiêu Nhiên liền một mảnh ôn nhu như nước. Hắn biết đêm qua đã làm nàng mệt muốn chết, nàng hẳn là không tỉnh lại sớm như vậy? Bất quá hắn vẫn muốn đợi nàng tỉnh lại, bởi vì hắn muốn khi nàng mở mắt sẽ nhìn thấy mình đầu tiên, loại cảm giác này nhất định rất đẹp, tốt đẹp tựa như thanh tuyến chảy róc rách.

"Dạ!" Từ Quỷ cung kính hạ thất lưng chuẩn bị thoái lui. Mà Tiêu Nhiên đồng thời đứng lên nhưng mà trong nháy mắt thân mình hắn bỗng nhiên hơi lay động, tay hắn không tự chủ được ôm ngực mình.

"Chủ tử, ngài... thân thể không khỏe sao?" vừa muốn rời đi Từ Quỷ liền phát hiện Tiêu Nhiên có chuyện khác thường, sau đó sắc mặt nàng liền thay đổi, thanh âm cẩn thận thậm chí run run hỏi. Nội lực chủ tử rất hùng hậu, trừ phi bị nội thương nghiêm trọng nếu không tuyệt đối thân mình không thể lay động như vậy

"Hôm nay là ngày bao nhiêu?" Tiêu Nhiên lập tức dò xét mạch đập của mình, sau đó mặt không đổi sắc hỏi Từ quỷ

"Hôm nay là đầu tháng!" thân mình từ Quỷ đầu tiên là ngẩn ra sau đó hai tròng mắt sợ hãi nhìn Tiêu Nhiên chăm chú. Sẽ không là... trăm ngàn lần không cần a!

"Mong một? Vậy khó trách!" Tiêu Nhiên một bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ.

"chủ tử, hay là..." Từ Quỷ nhìn biểu lộ như dự kiến của Tiêu Nhiên, sắc mặt không khỏi hoảng sợ. Chuyện mà bọn họ không muốn nhìn thấy nhất rốt cuộc đã xảy ra sao? Lúc trước chủ tử dùng máu tươi đưa vào ngọc bội hy vọng gia tăng lực lượng triệu hồi, linh lực ngọc bội kia tùy thời có thể thông tri cho chủ tử biết Nhan cô nương gặp nguy hiểm. Sau đó chủ tử lại vì Nhan cô nương giảm trừ độc tố do quý y hạ lâm độc, kết quả là chính mình hấp thụ độc quý y, sau đó tự mình tiến nhập Huyết Trì lợi dụng vạn xà giải độc. Hơn nữa chủ tử vì muốn nhanh chóng đến ma ngục cung lấy ma linh châu thay Nhan cô nương giải độc, lại mạo hiểm sử dụng nghịch huyết đại pháp. Ba chuyện này đều làm cho chủ tử mất máu quá nhiều! bọn họ vẫn cầu nguyện cho chủ tử trăm ngàn lần không có chuyện gì, sẽ có kì tích phát sinh. nhưng mà theo phản ứng trước mắt của chủ tử thì tựa hồ... kết quả tệ nhất đã thực sự xảy ra rồi sao?

Cái gọi là mong một cũng chính là cứ đầu tháng khi ánh trăng đi một vòng quỹ đạo một nửa địa cầu được chiếu sáng một nửa chìm vào bóng đêm thì gọi là mong một. Mà đến ban đêm tuy rằng ánh trăng sẽ xuất hiện phía chân trời, nhưng địa cầu căn bản sẽ không nhìn thấy ánh trăng được gọi là trăng non

cũng là tân nguyệt.

Võ công chủ tử có thể nói là cái thế nhưng trên thế giới này vô luận là loại võ công thế nào thì nó cũng có nhược điểm khi tu luyện.

Mà võ công cái thế mà chủ tử tu luyện huyết điểm duy nhất chính là không thể liên tục để mất máu quá nhiều. nếu không thì mỗi khi đến mồng một tức là ngày đầu tháng đầu tiên nội lực của chủ tử sẽ từ từ biến mất. Đợi đến khi trăng non buông xuống khắp nhân chìm trong bóng đêm là lúc nội lực của chủ tử sẽ biến mất hoàn toàn, thân thể hẳn sẽ giống như đóa hoa khô héo mất đi linh khí.

Mà mỗi khi đến mồng một thân mình chủ tử sẽ phải ngâm hoàn toàn trong Huyết trì, hơn nữa Huyết trì phải chứa đầy máu tươi của xử nữ. Đến khi trăng non buông xuống chủ tử mới không có nguy hiểm, chỉ cần chờ qua giờ tý thì nội lực của chủ tử sẽ trở về toàn bộ.

Nói cách khác, từ nay về sau cứ mỗi đầu tháng chủ tử của bọn họ sẽ phải tiến vào Huyết Trì. Mà mỗi lần không tiến vào huyết trì thì nội lực của chủ tử sẽ không thể khôi phục.

"Chủ tử, nếu hôm nay là mồng một mà tình huống này đã xảy ra, vậy mời người lập tức vào Huyết Trì tula cung điện." Từ Quý liền quỳ xuống, cầu khẩn nói. Mà nội tâm nàng cũng không ngừng mắng chính mình, theo lý thuyết thì thân thể hẳn ngày hôm qua đã có phản ứng, hẳn nhất định đã có chút nhận ra nhưng căn bản lại không biểu hiện ra ngoài, làm chúng thuộc hạ bọn họ cứ nghĩ rằng có kì tích thật sự phát sinh rằng chuyện này sẽ không phát sinh trên người chủ tử, cho nên cũng xem nhẹ mồng một hôm nay, nhưng nguyên lai kết quả tệ nhất vẫn xảy ra...

"Trước mắt nội lực đang từ từ biến mất thôi, đợi đến đêm xuống thì nội lực của ta mới biến mất hoàn toàn. Cho nên cũng không cần vội vã tiến vào Huyết Trì!" Tiêu Nhiên biểu tình không chút sợ hãi, tựa hồ đối với phát sinh khác thường trên thân thể chính mình cũng không chút để ý. Hẳn còn phải bồi nhan nhĩ, đợi trước khi trời tối quay về Huyết Trì cũng không muộn, hẳn không muốn lãng phí thời gian trong Huyết Trì vì hẳn quý trọng thời gian hẳn cùng Nhan nhĩ ở cùng chỗ hơn.

"Chủ tử, người tiến vào Huyết trì càng sớm thì đến lúc trăng non buông xuống người nhận thống khổ sẽ ít hơn. Hơn nữa nếu người không đến Huyết Trì kịp thời vạn nhất trên đường có phát sinh ngoài ý muốn khiến người không thể đến Huyết trì trước khi trời tối vậy thì đến lúc đó không chỉ nội lực của người sẽ hoàn toàn biến mất mà ngay cả kinh mạch trên người người cũng giống như nội lực biến mất mà sẽ gây nguy hiểm cho tính mạng của người." Từ Quý vô cùng lo lắng nói

"Nhưng mà..." mâu thuẫn Tiêu Nhiên lộ chút do dự, hẳn muốn ở bên Nhan nhĩ một chút nữa, đợi trước khi trời tối sẽ đi Huyết Trì. Dù sao trước khi trời tối nội lực của mình cũng mới tiêu tán một nửa mà thôi cho dù hẳn muốn vào huyết trì cũng không có bất luận kẻ nào có năng lực ngăn trở được hẳn.

"Chủ tử, người không đau lòng cho mình nhưng chúng thuộc hạ đau lòng! Thịnh cầu người yêu Nhan cô nương thì cũng nên yêu quý bản thân mình một chút! Kỳ thật nếu chủ tử yêu Nhan cô nương thì người lập tức đi Huyết Trì đi! Tuy rằng người cảm thấy trước khi trời tối vào huyết trì cũng không nguy hiểm tính mạng. Nhưng mà có rất nhiều chuyện có thể ngoài ý muốn xảy ra mà người không thể đoán trước được. Cho nên nếu chủ tử thật sự muốn ở bên Nhan cô nương cả đời thì người nên đem nguy hiểm giảm xuống càng thấp, nếu chủ tử chỉ vì chuyện nhất thời mà làm cho sinh mệnh chính mình xảy ra điều gì đó ngoài ý muốn thì ta nghĩ Nhan cô nương sẽ rất thương tâm? Mà chủ tử ngài thật sự không có muốn Nhan cô nương thương tâm đúng không?" từ Quý sâu kín nói, mà trong lòng nàng cũng cảm thấy may mắn vạn phần, may mắn lúc trước bọn họ đã chuẩn bị một lượng máu xử nữ đủ lớn, nếu không thì đợi đến lúc chủ tử phát tác mới đi tìm thì trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng tìm được nhiều máu xử nữ như vậy.

"Được rồi! Ta sẽ đến Huyết Trì tula điện trước!" Tiêu Nhiên nghe lời Từ Quý nói, thân thể không khỏi cứng đờ, hẳn liền gật gật đầu. Đúng vậy, vì Nhan nhĩ, mình không thể mạo hiểm, cho nên hẳn lựa chọn lập tức đi đến Huyết Trì

"Được, ta sẽ đến Huyết Trì, các người tuyệt đối không được để Nhan nhĩ biết, ta không hy vọng nàng lo lắng!" Tiêu Nhiên quét mắt nhìn Từ Quý bỗng nhiên mở miệng nói

"Nhưng mà đợi đến khi Nhan cô nương tỉnh lại, nếu nàng hỏi chủ tử ở đâu? Chúng ta nên trả lời thế nào?" Từ Quý ngưng thần nhìn Tiêu Nhiên

"Này... ta sẽ điểm huyết ngũ của Nhan nhĩ, sau đó cho nàng ăn một viên bổ khí đan! Như vậy mặc dù nàng mê man một ngày cũng sẽ không cảm thấy đói khát. Đợi đến khi ta trở về sẽ giải huyết cho nàng, như vậy nàng tỉnh lại cũng chỉ nghĩ mình mệt mỏi mới mê man một ngày mà thôi, như vậy nàng sẽ không phát hiện ta mất tích một ngày." Tiêu Nhiên nhìn nhĩ mi nói

"Chủ tử, người tội gì phải như vậy đây? Kỳ thật người đối tốt với nàng như vậy, hẳn là nên để cho nàng biết người vì nàng mà phải trả giá bao nhiêu a?" thanh âm Từ quý có chút áp lực. Chủ tử nên nói cho Nhan cô nương biết, cứ yên lặng trả giá, thừa nhận thống khổ như vậy đối với chủ tử là chuyện không công bằng.

"Chuyện thế gian vốn nan giải! Nhất là chuyện tình yêu lại không thể có đáp án. Cho nên người muốn ta trả lời người thế nào đây? Ta chỉ có thể nói, thật lòng yêu một người là cam tâm tình nguyện vì nàng mà yên lặng trả giá, hơn nữa nếu đã trả giá thì cũng không cần nói cho Nhan nhĩ, đỡ phải làm cho Nhan nhĩ của ta lo lắng. Ta chỉ hy vọng Nhan nhĩ luôn cười vui vẻ, không hy vọng nhìn thấy chút ưu sầu nào." Tiêu Nhiên lạnh nhạt cười nói. Hẳn vốn là người trong bóng đêm mà Nhan nhĩ là ánh dương duy nhất của hẳn, hẳn quyền luyện ánh mặt trời này, hẳn cũng yêu ánh mặt trời này mà lại càng hy vọng ánh mặt trời này vĩnh cửu nở nụ cười sáng lạn

"Chủ tử, người yêu Nhan cô nương như vậy làm tâm mọi người chúng ta đều rung động, nhưng khẩn cầu người yêu Nhan cô nương bao nhiêu đồng thời cũng đừng làm mình bị thương bấy nhiêu. chúng thuộc hạ thực không hy vọng có một ngày người yêu nàng đến mức phải trả giá bằng sinh mệnh của mình." Từ Quý che dấu cảm giác không dễ chịu gì.

"Đủ! Về sau ta không muốn nghe những lời như vậy nữa. Các người chỉ cần biết ta yêu Nhan nhĩ, cam tâm tình nguyện vì nàng trả giá tất cả, mặc dù sẽ có một ngày bởi vì yêu nàng mà phải trả giá bằng cả sinh mệnh ta cũng sẽ không hối hận!" ánh mắt sắc bén quét nhìn Từ Quý, sau đó phát áo bỏ đi. Hẳn

biết bọn thuộc hạ này lo lắng cho hấn, nhưng mà chỉ cần được yêu nhan nhi là bản thân mình đã rất vui rồi, không muốn bọn thuộc hạ đối với tình yêu của mình với Nhan nhi có chút ý kiến gì.

"thuộc hạ đã biết!" Từ Quý cúi đầu nói nhỏ, bắt đầu dĩ thời dài. Tuy rằng chủ tử đã muốn rời đi nhưng bên tai mình vẫn quanh quẩn ba chữ không hối hận. Chủ tử, chúng ta đều biết ngươi không hối hận, nhưng chúng ta thật sự không muốn có một ngày ngươi đối mặt với kết cục mà ngươi nói không hối hận kia a! kỳ thật Nhan cô nương có năng lực tiêu trừ nỗi đau đớn mà mỗi tháng ngươi phải trải qua, nhưng mà chúng ta biết ngươi chắc chắn sẽ không muốn Nhan cô nương giúp ngươi tiêu trừ, ai...

Trong nháy mắt, bóng dáng Tiêu Nhiên lẳng lặng đứng trước giường Lam Ân nhan, khoe miệng khẽ giương chút độ cong mê hoặc lòng người, phương mâu sủng nịnh nhìn ngắm Lam Ân Nhan, Tiêu Nhiên cúi đầu tham lam hấp thụ hương thơm chỉ mình nàng mới có, cho nàng ăn một viên bổ khí đan sau đó điểm huyết ngũ của nàng.

"Nhan nhi, qua giờ tỵ tối nay ta sẽ quay về gặp ngươi. Ngươi ngoan ngoãn chờ ta nga!" Tiêu Nhiên hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của nàng sau đó bóng dáng chợt lóe biến mất khỏi phòng ngủ.

"được rồi, hôm nay toàn bộ các ngươi đều phải trông chừng bảo hộ bên ngoài phòng ngủ Nhan nhi, đợi ta trở về!" rất nhanh bên ngoài cửa truyền đến thanh âm lãnh liệt. Sự kiện huyết tẩy phủ thừa tướng làm cho Tiêu Nhiên hoài nghi có người sẽ gây bất lợi cho Nhan nhi hoặc là với mình. Mà đêm nay hấn phải đến Huyết Trì, cho nên cho dù có người muốn hại Nhan nhi, ngọc bội có liều mạng kêu gọi hấn đi nữa thì chỉ sợ phải qua giờ tỵ nếu không hấn cũng vô lực trở về, hơn nữa cho dù hấn có trở về chỉ sợ cũng không có năng lực bảo hộ Nhan nhi. Cho nên nhiệm vụ bảo hộ Nhan nhi liền giao cho nhóm sứ giả. Nhóm tula sứ giả lưu lại trong tứ vương phủ đều là cao thủ tuyệt đỉnh, hấn đối với năng lực của bọn họ tuyệt đối tự tin.

"Vâng!" thanh âm nhóm tula sứ giả cung kính đáp

"Nếu có người gây bất lợi cho Nhan nhi, các ngươi hấn là biết nên làm thế nào?" Tiêu Nhiên quét mắt nhìn nhóm tula sứ giả nói

"Chúng ta tuyệt đối dốc toàn lực bảo hộ Nhan cô nương, nếu có người thương tổn nàng, trừ phi bước qua thi thể chúng ta!" nhóm Tula sứ giả cung kính đáp

"Ừ, vất vả các ngươi!" Tiêu Nhiên vừa lòng gật đầu, sau đó bóng dáng chợt lóe biến mất khỏi tứ vương phủ...

Màn đêm chậm rãi buông xuống, trăng non mọc lên, cả bầu trời không chút ánh sáng, đêm đen hôm nay khiến lòng người sợ hãi. Bóng đêm yên tĩnh bao phủ vạn vật thế gian, gió đêm tùy ý quanh quẩn, thanh âm gió đêm phát động mê ly giống như có chút suy tư về chuyện gì đó, lại giống như lặng lẽ thì thầm gì đó, càng giống như đang tuyên cáo một âm mưu to lớn đang sắp xuất hiện.

Huyết trì trong cung điện Tula môn---

Khuôn mặt Tiêu Nhiên tái nhợt nhưng vẫn không ngăn cản được nụ cười tuyệt mỹ, nháy mắt, mâu trung ẩn hiện sự thống khổ chưa từng thấy tựa hồ làm tan biến ý cười kia.

Nội lực trôi qua đau đớn cùng hình ảnh Nhan nhi không ngừng luân phiên trong đầu, bản thân hấn đau nhưng vẫn khoái hoạt. Bởi vì chỉ cần vì Nhan nhi thừa nhận nỗi đau kia đều rất đáng giá.

"Tê!" đau đớn từ xương cốt truyền ra một lần nữa như cuốn cả linh hồn, nội lực tựa như vô số lưỡi dao bén nhọn đâm xuyên da thịt cùng huyết nhục. Làm cho thân mình hấn bắt đầu run rẩy, mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt lăn dài trên hai má. Tóc đen bị mồ hôi thấm ướt, hỗn độn dán trên mặt cùng môi. Cả người hấn giống như giống như một dịch toái tử oa nhi trần quý, mỹ đến kinh tâm động phách lại làm cho người ta lo lắng.

"Nhan nhi, chờ ta nga! Rất nhanh ta liền có thể trở về!" chịu đựng đau đớn trong cơ thể, Tiêu Nhiên nhẹ nhàng nói nhỏ. lời vừa dứt nội lực bên ngoài lại tiếp tục công kích linh hồn làm cho hấn không thể không chế được nắm chặt hai đấm, ngón tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay.

Bỗng dưng có một chút nội lực không thuộc bên ngoài cuộn cuộn trong lòng Tiêu Nhiên, trong nháy mắt làm cho hấn toát lên tia hoảng sợ. Đường như miếng ngọc bội kia đang triệu hồi mình, hay là... tối nay Nhan nhi thật sự gặp nguy hiểm?

Nỗi sợ hãi trong lòng cùng nội lực thi nhau công kích toàn thân Tiêu Nhiên làm cho biểu tình trên mặt hấn bắt đầu vặn vẹo.

Không có việc gì, có tula sứ giả bảo hộ Nhan nhi, nàng nhất định không có việc gì. Trong lòng Tiêu Nhiên liều mạng an ủi chính mình, nhưng vẫn không thể che lấp nỗi khủng hoảng trong lòng. Hấn thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập ngày một nhanh hơn cũng bởi vì sợ hãi. Tâm lý sợ hãi cùng thân thể đang thống khổ làm cho Tiêu Nhiên đau đớn đến cực hạn. Loại thống khổ này dường như không có điểm dừng, trong đầu Tiêu Nhiên bắt đầu xuất hiện thân sắc mê muội.

Hiện tại cho dù hấn cảm ứng được Nhan nhi có khả năng gặp nguy hiểm thì cũng vô lực bước ra khỏi Huyết trì. Bất quá ngọc bội triệu hồi đã không còn mãnh liệt như trước mà đã nhanh chóng tiêu thất làm cho Tiêu Nhiên hơi chút yên tâm. Bởi vì hấn biết lực lượng kêu gọi càng yếu thì chứng minh Nhan nhi gặp nguy hiểm càng thấp

Tiêu Nhiên lập tức thu liễm nỗi sợ hãi trong lòng, hấn bây giờ chỉ cần chịu đựng nỗi đau vô này đến hết giờ tỵ thì bản thân có thể khôi phục lại nội lực như ban đầu.

Bóng đêm ngày càng đen, ý thức Tiêu Nhiên chậm rãi mơ hồ, nội lực trong nháy mắt khếch tán ra ngoài, phệ tâm thống khổ bắt đầu chiếm cứ linh hồn hấn, làm cho hấn hoàn toàn ngất đi...

Cùng lúc đó trong rừng cây---

Tiếng đàn thanh u đông đưa trong không khí, tiếng đàn nhẹ nhu lại mang theo một cổ thể lương nói không nên lời, cổ thể lương kia đâm sâu vào tâm linh người nghe làm cho họ nhận không được muốn bịt kín lỗ tai ngăn cản sự xâm nhập của tiếng đàn

Trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ rừng cây cũng như thiên địa trong lúc đó tràn ngập nỗi đau thương.

Ngưng thần nhìn lại có vô số đèn lồng đỏ được giắt trên vô số nhánh cây, một thân hồng y đeo mặt nạ đang vỗ về cảm. Mà bốn phía xung quanh hồng y đeo mặt nạ này đứng không ít hắc y nhân bịt mặt.

Đèn lồng lay động theo gió ánh nến chiếu rọi xung quanh có thể thấy rõ hồng y đeo mặt nạ này khoác áo bào màu xanh theo gió tung bay, tuy rằng nhìn không rõ mặt người này nhưng vẻ đẹp này vẫn khiến cho người ta rung động. Hắn giống như tinh linh câu hồn chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm, phong tư thần vận như trích tiên, tóc đen xinh đẹp mịn màng. người đeo mặt nạ này làm cho người ta cảm thấy có chút quen thuộc, cực kỳ giống một người.

Bỗng dung hồng y đeo mặt nạ ôm cảm ở giữa không trung xoay tròn múa lên, gió lạnh thổi tứ phương, những đóa bi ngân hoa từ giữa không trung bay đi cuốn theo lá cây trong rừng làm cho chúng như những hạt mưa tuôn rơi xuống mặt đất

Hồng y mặt nạ trong lòng gây lên tiếng đàn nội tâm có chút u sầu, hồn mộng tương tư hàm xúc. Hồng y xinh đẹp cùng tóc đen hỗn độn dưới ánh đèn lồng đỏ làm tăng thêm vài phần hơi thở diễm sắc, thần vận cực kỳ giống một người.

"Thật là đáng tiếc, thủy chung vẫn không thể đạt tới cảnh giới tùy tâm sở dục làm cho những đóa hoa này bay múa." Hồng y nhân mặt nạ ôm cảm rơi xuống đất, giọng nói mang theo tia tiếc hận

"Chủ tử, trong thời gian ngắn người đã có thể nắm đóa hoa đó trong tay còn có thể dùng hoa lấy mạng như vậy cũng thực không dễ dàng rồi." Một gã hắc y nhân bịt mặt nhẹ mở miệng

"Thôi, nay không còn thời gian để cân nhắc vấn đề phi vũ hoa. Các người lập tức đi đến tứ vương phủ dùng thiên ma âm thức tỉnh Lam Ân Nhan đang bị điểm huyết ngủ. Nhớ kỹ nhất định phải đem "Thiên ý" của ta nhấn giùm cho Lam Ân Nhan nga! Còn có nhớ kỹ phải cẩn thận làm việc, trăm ngàn lần đừng để nhóm tula sứ giả trong tứ vương phủ phát hiện thân phận thật của các người." Hồng y nhân mặt nạ âm lãnh phiêu đảng trong không khí

"Vâng, chúng ta nhất định sẽ cẩn thận làm việc!" hắc y nhân bịt mặt thấp người nói, sau đó suu suu vài tiếng liền biến mất tại chỗ

"nhạc khúc ta đã tấu xong rồi, cũng đã đến lúc Lam Ân Nhan tỉnh lại rồi. Mà ta cũng nên đề ý sự kiện một chút!" Hồng y nhân mặt nạ đem cảm ném đi, ngửa đầu xem xét ánh trăng phía chân trời, lệ khí nói

"hình ảnh máu nhiễm bi ngân hoa cực kỳ xinh đẹp, mà đẹp như vậy đều phải để cho mọi người thương thức. Cho nên tối nay ta cũng muốn dùng tâm hương thụ tư vị bi ngân hoa rơi diễm vương đến lấy mạng tuyệt vời như thế nào a." hồng y nhân đeo mặt nạ mỉm cười thị huyết sau đó hướng trời đêm tiêu sái phi bi ngân hoa xinh đẹp tỏa hương phiêu đảng trong gió, đèn lồng đỏ lay động tựa như hòa diễm trong gió đêm lạnh lẽo nở rộ huyết sắc.

Đợi đến khi những đóa hoa này đều rơi xuống, hồng y mặt nạ cúi đầu xem xét, sau đó mâu trung nở nụ cười thị huyết, bóng dáng chợt lóe biến mất tại chỗ.

Phòng ngủ tứ vương phủ

Trên giường hai trong mắt Lam Ân Nhan nhắm chặt do bị điểm huyết ngủ, tóc đen tùy ý để hai bên, quần lụa mỏng áo trắng, khuôn mặt chưa trang điểm thiếu đi vài phần phong tình quyến rũ khi triển miên cùng Tiêu Nhiên, hơn thêm vài phần thánh khiết thanh nhã ý nhị, cả người nàng tựa như hoa tuyết liên nở rộ ngạo nghễ trong băng thiên tuyết địa khiến cho người ta có một loại tâm linh được tinh lọc.

Bỗng nhiên khóe miệng nàng có một chút tươi cười liếm diễm. Nguyên lai nàng đang nằm mơ, mộng thấy Tiêu Nhiên đang hướng về phía nàng cười đến phong tình xinh đẹp, vì thế nàng cũng đáp lại Tiêu Nhiên bằng nụ cười ngọt ngào, sau đó liền bị Tiêu Nhiên ôm vào trong lòng, xoay tròn dưới bầu trời đầy nắng, giống như đang ngao du về phía chân trời, giờ khắc này ánh nắng tựa như cảm ứng được nụ cười chói mắt của Lam Ân Nhan mà nhẹ nhàng lay động, nở rộ quang mang mê người.

Mà về mặt nhóm tula đang thủ hộ bên ngoài phòng ngủ cực kỳ cẩn thận, đối với một tia gió lay động cây cỏ cũng đề phòng đến cao độ. Không biết vì sao khi bóng đêm ngày càng tối, tâm bọn họ càng bất an hơn, mí mắt tự họ có chút quỵ dị nhảy lên giống như có sự tình gì đó vừa phát sinh?

Bỗng dung từ chỗ nào đó vang lên tiếng sáo phá vỡ sự yên tĩnh vốn có của bầu trời đêm đen, quanh quẩn bốn phía tứ vương phủ. Nhất thời nhóm tula sứ giả liền cảm thấy linh hồn mình một trận bất an, trong phút chốc bọn họ đồng thời rút kiếm sau lưng ra chuẩn bị tốt tinh thần ngăn địch...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Xấu Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.